

Sói Đi Thành Đôi

Contents

Sói Đi Thành Đôi	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	53
11. Chương 11	59
12. Chương 12	64
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	85
17. Chương 17	91
18. Chương 18	97
19. Chương 19	102
20. Chương 20	107
21. Chương 21	113
22. Chương 22	118
23. Chương 23	123
24. Chương 24	128
25. Chương 25	134
26. Chương 26	140
27. Chương 27	146
28. Chương 28	151
29. Chương 29	157
30. Chương 30	163
31. Chương 31	168
32. Chương 32	174
33. Chương 33	180
34. Chương 34	185
35. Chương 35	191
36. Chương 36	197
37. Chương 37	203
38. Chương 38	208
39. Chương 39	214
40. Chương 40	220
41. Chương 41	225

42. Chương 42	230
43. Chương 43	236
44. Chương 44	242
45. Chương 45	248
46. Chương 46	254
47. Chương 47	260
48. Chương 48	266
49. Chương 49	273
50. Chương 50	279
51. Chương 51	285
52. Chương 52	291
53. Chương 53	297
54. Chương 54	302
55. Chương 55	308
56. Chương 56	314
57. Chương 57	320
58. Chương 58	326
59. Chương 59	332
60. Chương 60	339
61. Chương 61	345
62. Chương 62	351
63. Chương 63	358
64. Chương 64	364
65. Chương 65	370
66. Chương 66	376
67. Chương 67	382
68. Chương 68	388
69. Chương 69	395
70. Chương 70	401
71. Chương 71	407
72. Chương 72	414
73. Chương 73	420
74. Chương 74	427
75. Chương 75	435
76. Chương 76	442
77. Chương 77	450
78. Chương 78	457
79. Chương 79	464
80. Chương 80	471
81. Chương 81	478
82. Chương 82	484
83. Chương 83	491
84. Chương 84	498
85. Chương 85	505
86. Chương 86	512
87. Chương 87	519
88. Chương 88	526
89. Chương 89	534
90. Chương 90	540
91. Chương 91	547
92. Chương 92	554
93. Chương 93	562
94. Chương 94	569
95. Chương 95	576

96. Chương 96	583
97. Chương 97	589
98. Chương 98	596
99. Chương 99	602
100. Chương 100	609
101. Chương 101	616
102. Chương 102	623
103. Chương 103	630
104. Chương 104	636
105. Chương 105	642
106. Chương 106	652
107. Chương 107	660

Sói Đi Thành Đôi

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, oan gia, cường cường, hồ công, 1×1, HE. Biên tập: Nana | Đông Thiên. Câu chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-di-thanh-doi>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên sân tập gió thổi rất mạnh, bụi đất và rễ cỏ bị gió cuốn tạt lung tung vào thân người. Biên Nam kéo mũ xuống che mũi, cổ áo kéo lên tới đầu, thế mà vẫn bị gió thổi tới mức mắt mở không nổi, trong miệng còn cảm giác được cát vụn cắn vào răng.

“Má nó chứ hôm nay... Lại sương mù rồi!” Vạn Phi đứng phía sau vừa khạc nhổ xuống đất vừa thở hồng hộc chửi rủa.

“Sương ông nội mày, đây là bão cát,” Biên Nam tặc lưỡi một cái, “Thấy khắp trời đầy PM2.5 không, cho thêm chút bột ngô vào là thành ngay một nồi canh chua cay.”

*Hạt PM2.5 là chất gây ô nhiễm không khí có đường kính 2,5 micromet hoặc nhỏ hơn, là loại bụi nhỏ nhất trong khí quyển. Chúng có thể gây viêm nhiễm đường hô hấp và làm tăng nguy cơ tử vong của những người mắc bệnh ung thư phổi và bệnh tim.

“Đậu má, tại sao bọn đàn lớp bóng chuyền lại không bị phạt chạy!” Vạn Phi quay đầu nhìn thấy mấy thằng ngồi xổm xem náo nhiệt bên cạnh sân tập.

“Bởi vì bọn đàn ấy leo tường không bị tóm,” Biên Nam xoay người chạy ngược vài bước, giơ tay đập lên đầu Vạn Phi một cái, “Mày đó, y như bà già bó chân leo tường hai trăm năm cũng không qua, hai đứa mình còn không bằng bọn đàn.”

*mọi người chắc biết tục bó chân của phụ nữ thời xưa ở Trung Quốc nhỉ? Việc bó chân được xem là một giải pháp để kiểm soát và củng cố đức hạnh của nữ giới. Người ta tin rằng những người đàn bà với đôi bàn chân bé xíu sẽ không thể rời khỏi nhà dễ dàng => không thể có cơ hội dạn dít với người đàn ông khác.

“Khốn kiếp, đó là... tắc... được chưa!” Vạn Phi không phục lắm, thở hổn hển định nói thêm vài câu, nhưng khi nhìn thấy một bóng áo xanh đi ra từ sân vận động thì vội vàng đẩy Biên Nam một cái, “Ông Tưởng, ông Tưởng, ông Tưởng ra kia...”

Biên Nam tức tốc xoay người chạy về phía trước, còn cực kỳ chuyên nghiệp hít vài hơi cát.

Ông Tưởng là huấn luyện viên lớp tennis của bọn họ, là huấn luyện viên hung dữ nhất trường Thể thao, dữ tới mức bọn họ còn chẳng dám đặt biệt danh cho ông.

“Biên Nam còn 3 km nữa!” Ông Tưởng bước tới đường chạy, rống một tiếng với Biên Nam vừa chạy qua trước mặt mình.

“Má!” Biên Nam vừa nghe xong, suýt chút nữa lão đảo ngã khụy xuống đất.

“Còn em thì sao?” Vạn Phi thuận miệng hỏi một câu.

“Nếu trò thích thì chạy theo cậu ta đi, hai trò không phải là mua một tặng một sao.” Ông Tưởng mặt lạnh nói.

“Cho... đi tiểu trước đã...” Vạn Phi thở dốc.

“Mày đúng là đồ vô dụng.” Biên Nam buồn cười.

“Tao mà mệt chết... thì lấy ai... ai... xoa bóp cho mày hả.”

Vạn Phi chạy nốt vòng cuối cùng, ngồi thụp xuống bên chân ông Tưởng.

Biên Nam chống chọi đợt cát, tiếp tục chạy 3 km còn lại, cảm thấy bắp thịt ở chân đang gào thét lên án bà già bó chân Vạn Phi, nếu không phải tối qua lúc trèo tường ra ngoài, quần của Vạn Phi bị dính mắc lại, bọn họ đã không bị ông Tưởng bắt ngay tại chỗ.

Phạt chạy 5 km cộng thêm 3 km nữa, với Biên Nam mà nói thì chẳng hề hấn gì, nhưng nếu đặt cái trò này vào sau một buổi chiều huấn luyện thể chất, khi mà người ta mệt tới mức sắp nôn cả lưỡi ra ngoài thì hơi bị tàn ác vô nhân đạo.

Biên Nam hoàn thành 3 km cuối cùng, dừng lại trước mặt ông Tưởng, cong lưng chống tay xuống gối: “Đủ chưa thầy?”

“Buổi tối còn trèo tường nữa thì tiếp tục nhé.” Ông Tưởng mặt không đổi sắc nhìn Biên Nam, quay lưng bỏ đi.

Lúc trở lại ký túc xá đã tới giờ ăn cơm, trong ký túc xá không còn ai, Biên Nam cởi hết quần áo trên người, nằm rạp xuống giường, ra lệnh cho Vạn Phi: “Nhanh lên, qua bóp chân cho thiếu gia đây nào.”

*nguyên văn là (tiểu gia), từ này có nhiều nghĩa, 1 là xưng hô Thái tử thời xa xưa, 2 là tương tự như thiếu gia/cậu ấm, 3 là danh xưng mà người hầu gọi nam sủng của chủ nhà, 4 là cách nhân vật tự xưng, ở đây mình chọn thiếu gia nhé

Vạn Phi mặc một thân quần áo nằm trên giường không có động tĩnh gì.

“Chết rồi hả?” Biên Nam túm cái gối ném sang bên kia.

Cái gối rơi trúng đầu Vạn Phi, Vạn Phi thở dài: “Sắp chết rồi đây.”

“Trước khi chết qua bóp chân cho tao đã.” Biên Nam nói.

“Mày không thể để lại ấn tượng tốt cho người sắp chết à,” Vạn Phi nằm lỳ trên giường kéo dài giọng, “Làm quỷ cũng niệm tình bỏ qua cho mày...”

“Đồ vô dụng, nhờ mày chẳng được tích sự gì cả,” Biên Nam thở dài nhảy xuống giường, bước tới bên giường Vạn Phi, nhắc chân giẫm lên hông cậu ta, “Để tao đạp mày nhé?”

“Ừ... à... dễ chịu quá...” Vạn Phi rên rỉ một cách cường điệu, “Gia ơi ngài nhích lên trên một chút đi, chỗ eo với hai chân ấy...”

*Gia () có nhiều nghĩa: ông nội, cha, lão gia, tiếng gọi tôn những người già, được sử dụng khá nhiều trong truyện này, mình cứ để là gia cho nghe vui tai nhé.

Điện thoại trong túi quần Biên Nam reo một tiếng, cậu lấy điện thoại ra, nhích chân lên đạp đạp ngay eo Vạn Phi: “Phải ghi nhớ đại ơn đại đức của tao đó!”

“Nhớ rồi nhớ rồi, khắc sâu vào lòng vĩnh viễn bất diệt...” Vạn Phi liên tục rên rỉ.

Điện thoại hiển thị tin nhắn mới, số của người gửi được lưu là “dì Lâm” trong điện thoại của Biên Nam, đây là vợ của bố cậu, mẹ kế của cậu.

Nội dung tin nhắn chỉ có năm chữ, tuần này có về không?

Biên Nam nhú mày nhanh chóng nhấn lại, không về.

Vạn Phi dưới chân Biên Nam tiếp tục rên rên rỉ rỉ: “Nếu nói đến anh Nam của tao thì, đẹp trai này, dáng chuẩn này, lại còn biết đạp lưng... tính tình... tính tình thì... đối xử với gái đẹp tốt vô cùng, mày nói xem tại sao mày lại...”

Biên Nam ngừng động tác, nhướn mày: “Lại cái gì?”

“Không có gì, ấy đừng ngừng chứ,” Vạn Phi đưa tay ra sau sờ soạng bấp chân Biên Nam, “Tiếp tục đi.”

“Mẹ nó lại cái gì!” Biên Nam đạp xuống lưng Vạn Phi một cái.

“Úi!” Vạn Phi che lưng, quay mặt lại la to, “Mày làm cái gì vậy! Thì tao nói sao mày lại không theo đuổi được Trương...”

“Tao không theo đuổi được ông nội mày ấy!” Biên Nam đạp hông Vạn Phi một cái, cậu biết Vạn Phi định nói tới Trương Hiểu Dung.

“A ——” Vạn Phi lại kêu to một tiếng, trạng thái liệt nửa người lập tức biến mất, bùm đùng quần lăn qua lăn lại trên giường, “Đậu má giẫm nát rồi!”

“Mày đó, trứng của mày mọc trên hông à,” Biên Nam không thèm để ý đến Vạn Phi, mở tủ lấy quần áo vắt lên vai chuẩn bị đi tắm, ngẫm nghĩ rồi lại nói, “Có phải bị trĩ không thế...”

“Trĩ em gái mày! Mày thử nằm cho tao đạp một phát xem!” Vạn Phi nhảy từ trên giường xuống, nhào đầu về phía trước định tóm lấy Biên Nam.

“Được được được, tao sai rồi,” Biên Nam kéo cửa ký túc xá chạy ra ngoài, “Biết mày là trứng đà điểu rồi.”

“Mày cút đi! Mẹ nó trứng bồ câu mà cũng đạp được!” Vạn Phi vịn cửa hét lên, “Đợi tao với, tao cũng đi tắm nữa!”

Biên Nam quay đầu lại nhìn Vạn Phi, đưa tay xoa eo một cái, cầm quần áo vừa vẩy vẩy vừa xoay người chạy vài bước: “Mày tới bắt tao đi, tới bắt tao đi...”

Cửa ký túc xá bên cạnh mở ra, Vương Ba đang bê hộp cơm đi ra ngoài, nhìn thấy Biên Nam thì sặc cơm: “Đậu má, vừa hết năm đã để trần cánh tay, bộ không thấy lạnh à, hôm nay chạy 20 km mà vẫn sung sức thế!”

“Thêm 20 km nữa tao vẫn có thể nhảy hiphop đồng quê trên quảng trường,” Biên Nam bốc một miếng thịt từ hộp cơm của Vương Ba bỏ vào miệng, quay đầu lại la to với Vạn Phi, “Lẹ lên coi! Cướp phân cũng không cướp được miếng nóng nữa!”

Vạn Phi cầm quần áo chạy tới, cũng bốc một cọng rau từ hộp cơm của Vương Ba, “Ba Ba mày ăn phân à?”

Vương Ba đóng nắp hộp cơm lại: “Có để yên không hả!”

Phòng tắm không còn một ai, Biên Nam cầm thẻ dùng nước vào, lột hết quần áo đứng dưới vòi sen đắm mình trong làn nước.

Nước nóng bao bọc cơ thể mỗi nhũ, cảm giác khoan khoái khá là dễ chịu, cậu ngửa mặt xối nước hồi lâu mới nhắm mắt mò mẫm tìm sữa tắm.

Vừa duỗi tay ra, Vạn Phi ở bên cạnh đã chuyển chai sữa tắm cho cậu.

“Uầy, ân cần quá nhỉ!” Biên Nam mở một mắt nhìn Vạn Phi, “Nói, có phải thẻ dùng nước của mày lại hết tiền rồi không?”

“Làm gì có!” Vạn Phi tắc lưỡi, ngừng một chút rồi thở dài, “Chẳng qua sắp hết rồi...”

“Đi nạp tiền đi!” Biên Nam đứng một bên thoa sữa tắm, đưa vòi sen cho Vạn Phi.

“Hết tiền nạp rồi.” Vạn Phi buồn rầu nói.

“Tiền của mày dùng vào chỗ nào vậy? Không hút thuốc không uống rượu không cờ bạc cũng không tán gái...” Biên Nam liệt kê ra một đồng, vừa liệt kê vừa cảm thấy Vạn Phi có thể xem là tấm gương đạo đức trong lớp tennis của bọn họ.

“Ai nói tao không tán gái!” Vạn Phi ngắt lời cậu, “Tao đang để dành tiền mua quà cho Hứa Nhị.”

“Sinh nhật nhỏ ấy hả?” Biên Nam đẩy Vạn Phi ra, đứng ở dưới vòi sen.

“Ồ đúng rồi, lần trước mày mua dây chuyền cho Trương Hiểu Dung ở đâu thế...” Vạn Phi nói được nửa câu thì im bặt, “Thôi quên đi, cái đó đắt quá.”

“Mày muốn không, muốn thì tao cho mày.” Biên Nam hỏi.

Tháng trước sinh nhật Trương Hiểu Dung, cậu mua cho nhỏ một sợi dây chuyền, kết quả người ta chẳng thèm nhận, thậm chí không chừa cho cậu một cơ hội cố gắng, thẳng tay cho điện thoại WeChat QQ của cậu vào danh sách đen, nửa tháng sau mới thả ra.

Đến bây giờ dây chuyền vẫn còn ở trong tủ quần áo hát bản tình ca bi thương.

“Thôi dẹp đi, lỡ như Trương Hiểu Dung nhìn thấy rồi bảo đó chẳng phải là thứ tôi không thèm nhận tháng trước sao, thế thì tao xong đời,” Vạn Phi lắc đầu, “Tiếc thật, đắt như thế, nếu không mày giữ lại đi, lần sau tao của một nhỏ không phải bên Vệ giáo* thì cho tao...”

*Vệ giáo (viết tắt của Vệ sinh học giáo) chỉ những trường chuyên khoa chuyên môn đào tạo nhân viên hộ lý trong bệnh viện.

“Hôm đó Trương Hiểu Dung còn không thèm nhìn mặt tao một cái, đừng nói đến dây chuyền.” Biên Nam xối nước xong, cười ha ha hai tiếng, đứng một bên cầm khăn lông lau nước trên người.

“Người đẹp trai như vậy mà không thèm nhìn,” Vạn Phi nhìn cậu, “Mày đau lòng không?”

“Đau lòng,” Biên Nam gật đầu, “Mày nói xem sao nhỏ ấy lại khó của như vậy, nếu là người khác thì đổ từ lâu rồi.”

“Bởi vì,” Vạn Phi do dự một lúc, tắt nước, “Đối thủ của mày quá mạnh.”

“Đối thủ?” Biên Nam ngăn người, “Tao có đối thủ cơ à? Sao tao lại không biết?”

“Mày đã quen với việc vấy tay một cái là gái lặn đến, theo đuổi Trương Hiểu Dung mà đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày, quá ư là không để tâm rồi, tình hình quân địch cũng không chịu thăm dò.”

*đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày: ý nói chênh mảng, lưới biếng, không kiên trì.

“Đừng nói vớ vẩn!” Biên Nam không kiên nhẫn ngắt lời Vạn Phi, cậu theo đuổi Trương Hiểu Dung hai tháng, đúng là chỉ theo đuổi cho có, thật sự không biết mình có đối thủ.

“Mày không biết hôm sinh nhật Trương Hiểu Dung ra ngoài với ai sao?” Vạn Phi còn muốn thừa nước đục thả câu, khấn lông trên tay Biên Nam quất thẳng vào lưng Vạn Phi, Vạn Phi che lưng rú lên: “Á! Khuru Dịch! Khuru Dịch!”

“Ai? Áo mùa thu? Tao còn quần mùa thu này!” Biên Nam không có ấn tượng gì với cái tên này, vậy nên lại quất vào mông Vạn Phi, “Khuru Dịch là thằng nào?”

*Khuru Dịch (qiū yì), Áo mùa thu (thu y) (qiū yī)

“Má mày, nhẹ chút coi!” Vạn Phi che mông, “Vận tải đường thủy năm hai, học kỳ trước phách lối vô cùng, mày chưa từng nghe nói bao giờ à?” Biên Nam vầy vầy khấn lông, Vạn Phi vội vàng né tránh, Biên Nam vừa thu tay lại, khấn lông trên không trung phát ra tiếng vút vang dội.

“Tao tưởng mày biết chứ.” Vạn Phi bổ sung một câu, quan sát nét mặt Biên Nam.

Biên Nam không nói gì, biểu cảm trên mặt có chút khó coi.

Ở cái nơi khỉ ho cò gáy được cho là sẽ trở thành trung tâm thành phố thứ hai trong vòng 10 năm tới, dù rằng cách nội thành không xa nhưng đã qua 5 năm mà chỉ có hai tuyến xe bus chạy đến nơi chuyển tiếp giữa đô thị và nông thôn, truyền thống không ưa gì nhau giữa học sinh trường Thể thao và Vận tải đường thủy trung chuyên* được gìn giữ rất nhiều năm.

*Trung chuyên là viết tắt của trường học chuyên khoa bậc trung, thường tiến hành sau khi kết thúc 9 năm nghĩa vụ giáo dục (6 năm tiểu học và 3 năm cấp hai), trung chuyên coi trọng việc đào tạo kỹ năng chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp học sinh sẽ nắm vững kỹ năng nghề nghiệp, có thể đảm nhận công việc nào đó.

Ở vùng này có 3 trường học.

Trường Thể thao, Vận tải đường thủy và Vệ giáo.

Vệ giáo nhiều gái xinh, hai trường còn lại thì hơi bị thừa hoóc-môn.

Trường Thể thao vốn đã ít gái, đã thế phân nửa số gái còn dững mảnh hơn nam sinh, vì vậy gần như tất cả nam sinh nghen đến sắp mất cân bằng nội tiết ở cái “trung tâm thành phố thứ hai” này đều đặt mục tiêu trên người mấy cô em mềm mại bên Vệ giáo.

Bình thường học sinh hai trường đi ăn khuya, đi tiệm net chiếm máy hay đi dạo phố, vì vấn đề nhìn nhau không vừa mắt mà xung đột không ngừng, cộng thêm cả vấn đề của gái, thế nên mấy năm nay quan hệ giữa hai bên phải nói là như nước với lửa.

Biên Nam đã bắt đầu lẩn lộn ở trường Thể thao từ cấp hai, vì vậy cậu nắm rất rõ ân oán tình thù đủ viết thành quyển sách ở nơi này.

Vừa nghe nói Khuru Dịch là người bên Vận tải đường thủy, lòng cậu nhất thời buồn bực vô cùng.

“Mẹ kiếp.” Biên Nam chỉ dùng một chữ để tổng kết tâm trạng của mình rồi mặc quần áo vào.

“Còn có chuyện khác nữa, muốn nghe không?” Vạn Phi vừa mặc quần vừa hỏi.

Biên Nam nhìn Vạn Phi một cái chứ không lên tiếng, Vạn Phi mặc đồ chỉnh tề xong, hai người ra khỏi phòng tắm, Vạn Phi ở một bên nhỏ giọng làm máy truyền tin: “Cái thằng này nghe bảo ngạo mạn lắm, sau khi Đại Quảng tốt nghiệp, bên Vận tải đường thủy không phải nội chiến liên tục sao, nó vừa tới nửa học kỳ đã dọn dẹp xong...”

“Liên quan gì tới tao.” Biên Nam liếc Vạn Phi một cái.

“Được rồi được rồi, nói chút việc liên quan tới mày, trước đó không dám cho mày biết, định để mày tự phát hiện,” Vạn Phi dừng một lát, đợi Biên Nam tiếp lời, kết quả Biên Nam không lên tiếng, Vạn Phi đành phải hắng giọng nói tiếp: “Nghe nói, là nghe nói thôi nha, Trương Hiểu Dung đang theo đuổi thằng đó.”

Biên Nam đá một phát vào cửa ký túc xá, cánh cửa kêu thầm một tiếng đập vào tường, khe hở vẫn luôn cố gắng mở rộng trên ván cửa thoáng chốc lại rộng thêm một ít.

Tôn Nhất Phàm và Chu Bân đang đứng trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ bị dọa hết hồn, Tôn Nhất Phàm ném quả cam trên tay vào người Biên Nam: “Có bệnh hả? Uống thuốc đi!”

“Hai đứa mày đang yêu nhau à?” Biên Nam chụp quả cam, lột vỏ cắn một cái, “Hôn cái xem chơi coi.”

“Còn hai đứa mày vẫn sung sức quá nhỉ,” Tôn Nhất Phàm bước lại ngắm nghía mặt Biên Nam một lát, “Ông Tưởng chưa hành chết tụi bây hả?”

“Buổi tối ra ngoài không?” Biên Nam nhét quần áo vừa thay vào túi nylon, ném vào tủ quần áo.

“Không đi, ông Tưởng vừa mới túm cổ bọn mày, còn đi à?” Chu Bân lắc đầu.

Trường Thể thao quản lý theo chế độ nửa khép kín, bình thường không cho ra ngoài, cuối tuần có thể đi ra hóng gió một tí, nhưng số người buổi tối trào tường ra ngoài tìm tự do nơi quán ăn khuya hay tiệm net không hề ít.

“Ông có thể bắt mỗi ngày sao,” Biên Nam đứng đưng nằm dài trên giường, thật ra trường học bắt người rất ít, nếu thật sự muốn bắt, ra tiệm net một đêm vợ được cả rổ ấy chứ, “Tao vẫn chưa ăn cơm đây.”

“Nếu quần của tao không bị mắc lại thì đã không bị bắt rồi!” Vạn Phi vẫn canh cánh trong lòng về cái đinh phá hoại trên tường.

“Đúng đó, tối nay đừng mặc quần nữa.” Biên Nam lấy điện thoại ra nhìn, dì Lâm lại gửi cho cậu một tin nhắn, vậy ngày mai bảo chú Ngô mang quần áo đến cho con.

Biên Nam xem ngày tháng, không nhắn lại nữa, cậu cảm thấy dì Lâm đại khái còn hy vọng cậu đừng về nhà.

Biên Nam bụng đói cồn cào, mệt rã cả buổi chiều lại chưa được ăn cơm, mấy người ở ký túc xá kẻ bên qua đây đánh bài cũng không khiến cậu dậy hứng, cậu nhét tai nghe nằm trên giường nghe nhạc.

Tới hơn 9 giờ gần 10 giờ, Biên Nam mới kéo Vạn Phi ra khỏi ký túc xá, chui từ cửa sổ phòng tắm lầu ba, trượt theo đường ống nước ra phía sau ký túc xá.

Tường rào cao hơn hai mét của trường chỉ là thùng rỗng kêu to với đám học sinh thể dục, đập hai cái là ra ngoài được ngay.

Lúc Biên Nam nhảy qua tường rào mới phát hiện có vài người đang ngồi dưới chân tường, khi cậu nhảy xuống suýt chút nữa đã nhảy qua đầu người ta.

“Mẹ nó, đứa nào chọn đúng chỗ này mà nhảy thế!” Người đang ngồi đứng bật dậy.

“Tao.” Biên Nam đáp lại một tiếng, nhìn thấy đó là Phan Nghị Phong lớp bóng rổ, mấy người còn lại Biên Nam cũng quen mặt, lớp bóng rổ lớp bóng chuyền đều có đủ, tất cả đều là bọn chuyên gây sự.

Vạn Phi ở đằng sau cũng nhảy xuống, “Ồ, mở hội nghị à?”

“Hai đứa mày làm gì vậy?” Phan Nghị Phong hỏi.

“Tìm đồ ăn.” Biên Nam kéo kéo cổ áo.

Biên Nam biết đám người Phan Nghị Phong ngồi đây không phải để trò chuyện, cậu không muốn nói nhiều, định cứ thế bỏ đi.

Tuy cậu chẳng phải học sinh ngoan hiền gì, đánh lộn còn chăm chỉ hơn lên lớp hay huấn luyện, nhưng hẳn không muốn vừa bị ông Tưởng phạt xong lại dính vào rắc rối.

Nhưng mới bước được một bước, Phan Nghị Phong đã gọi Biên Nam lại, “Biên Nam, lát nữa hai đứa mày tới giúp đỡ chút đi.”

“Ở đâu?” Biên Nam dừng lại, Phan Nghị Phong đã mở miệng, cậu không thể không đi.

Bên Vạn tải đường thủy thông thường không gọi anh đại là không xong, nhưng bên trường Thể thao thì khác, đều là dân có luyện tập, cả lũ thích sinh sự không ai phục tùng ai, bình thường nhìn nhau không vừa mắt, tuy nhiên vào thời khắc mấu chốt vẫn có thể tập hợp lại.

“Tiệm net Đông Thanh,” Phan Nghị Phong cúi đầu nhìn điện thoại di động, “10 giờ rưỡi.”

“Xử ai?” Vạn Phi hỏi.

“Khuru Dịch.” Phan Nghị Phong nói.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vạn Phi vừa nghe cái tên này thì sững sốt, sau đó vội quay đầu nhìn Biên Nam.

“Ừ.” Biên Nam đáp một tiếng, không hỏi nhiều, nhét tay vào túi áo rồi đi thẳng.

“Móa, xử thằng Khuru Dịch kia,” Vạn Phi đi theo một đoạn mới nhỏ giọng nói một câu, giọng nói lộ rõ vẻ phẫn khích, “Có phải rất đúng ý mày không?”

“Tao đang nghĩ nên ăn gì đây,” Biên Nam lục túi quần hồi lâu định tìm viên kẹo để ăn, kết quả chỉ lục được tờ hóa đơn siêu thị, cậu quay đầu nhìn xung quanh một lần, “Đi đâu ăn đây?”

“Đồng hương cũ đi, tao muốn ăn bánh xuân ở đó,” Vạn Phi nói, ngừng một chút rồi lại nói tiếp, “Tao cứ tưởng Phan Nghị Phong sẽ là đứa đầu tiên đi gây sự với Khuru Dịch chứ, không ngờ nó có thể nhịn tới tận học kỳ này.”

“Giờ này làm quái gì mà còn bán bánh xuân...” Biên Nam chỉ vào một dãy quán ăn trước mặt, “Tới đại quán mì xào nào đó là được rồi.”

“Tùy mày, đại thiếu gia mày còn không ngại, tao cũng không có ý kiến,” Vạn Phi phát tay một cái, cũng không để ý việc bánh xuân tạm chuyển thành mì xào, “Nếu là mì xào thì để tao mời mày.”

Biên Nam và Vạn Phi ngồi ở cái bàn hai người gần cửa sổ của một quán ăn nhỏ chờ mì xào.

Cái nơi quái quỷ này vừa hơn 9 giờ tối mà chỉ có vài chỗ như tiệm net, KTV và quán ăn đêm là còn sáng đèn.

Biên Nam liên tục nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, nhưng chẳng nhìn thấy được gì, đèn đường thì xa lắm mới có một cái, lại không ít cái bị đập vỡ nhưng vẫn chưa được sửa, bên ngoài tối đen như mực, cửa kính chỉ có thể phản chiếu khung cảnh bên trong quán ăn.

Trong quán ăn, nếu tính cả Biên Nam và Vạn Phi thì tổng cộng có bốn người, một bàn khác có lẽ là học sinh Vạn tải đường thủy, cả bọn đang cầm đầu cầm cổ ăn mì, đến một câu cũng không nói.

“Tuần này mày không về nhà à?” Vạn Phi hỏi.

“Ừ.” Biên Nam gật đầu, lấy di động ra nhìn chăm chú hồi lâu, gửi cho Trương Hiểu Dung một tin nhắn.

Thứ bảy có thời gian ra ngoài đi ăn không?

Bình thường cậu hẹn nữ sinh không bao giờ dùng câu hỏi như thế này, cứ nói thẳng thứ bảy mời em ăn một bữa là được, nhưng với Trương Hiểu Dung thì không.

“Lại không về? Tuần trước mày cũng không về rồi.” Vạn Phi tạo dáng chụp ảnh, giơ tay “hai” một cái.

“Về cũng chẳng có nghĩa lý gì,” Biên Nam lấy điện thoại chụp một tấm cho Vạn Phi, “Ngày mốt là sinh nhật Biên Hình Ngữ, tao về làm gì.”

Biên Hình Ngữ là em gái cùng cha khác mẹ của Biên Nam, chỉ nhỏ hơn cậu nửa tuổi, từ nhỏ Biên Nam đã không nói chuyện với Biên Hình Ngữ, đến bây giờ đã hơn mười năm nhưng tổng số câu hai người nói với nhau còn chẳng gom được thành một bài “Lê Hoa thê”.

*Lê Hoa thể: “Lê Hoa thể” là hài âm của “Lệ Hoa thể”, có nguồn gốc từ hài âm tên nhà thơ Triệu Lệ Hoa, bởi vì một vài tác phẩm của cô tương đối “khác lạ”, khơi ra rất nhiều tranh luận, bị một số cư dân mạng gọi đùa là “thơ nước miếng”. Triệu Lệ Hoa là hội viên hiệp hội tác giả Trung Quốc, tác giả cấp 1 quốc gia. Hiện tại, phong cách thơ của Triệu Lệ Hoa cùng những bài thơ nhại theo phong cách của cô, được mọi người gọi là “Lê Hoa thể”.

So với đối thoại trực tiếp, đại khái đối thoại gián tiếp nhiều hơn.

Bình thường là thế này, Biên Hình Ngữ nói, bố ơi Biên Nam đánh con. Biên Nam nói con không có. Biên Hình Ngữ nói, mẹ ơi Biên Nam cướp búp bê của con. Biên Nam nói con không có.

“Chủ yếu là muốn tránh Biên Hạo phải không?” Vạn Phi rót cho Biên Nam ly trà, Vạn Phi và Biên Nam quen biết nhau từ khi mới vào cấp hai trường Thể thao, mấy chuyện luân thường đạo lý cầu huyết nhà Biên Nam, Vạn Phi đều rõ cả.

“Ừ,” Biên Nam nhấp một ngụm trà, “Sinh nhật em gái tên đó, tên đó nhất định sẽ về nhà.”

Biên Hạo là anh ruột của Biên Hình Ngữ, Biên Nam với Biên Hạo ngay cả Lê Hoa thể cũng không có, nhìn nhau không vừa mắt là có thể lập tức đánh nhau.

“Vậy tối nhà tao đi,” Vạn Phi nói, “Mẹ tao nói tuần này làm sủi cảo, không phải mày rất thích ăn bánh nướng của mẹ tao sao, để mẹ tao nướng bánh cho mày.”

“Nói sau đi,” Biên Nam lắc lắc điện thoại, “Nếu Trương Hiểu Dung không đi ăn với tao thì tao sẽ tới nhà mày ăn bánh.”

“Hai chúng mày ăn cơm tận hai ngày à?” Vạn Phi tắc lưỡi.

Biên Nam cười cười không trả lời.

Ăn xong mì xào, tin nhắn của Trương Hiểu Dung mới gửi tới.

Mấy ngày nay tâm trạng mình không tốt.

“Thật khó chiều, đợi cả buổi mới nhận được một câu vớ vẩn,” Biên Nam nhìn điện thoại, cau mày, “Rốt cuộc là tâm trạng không tốt không muốn ăn, hay tâm trạng không tốt cần phải ăn? Nói một câu ăn hay không mà tốn sức thế à.”

“Tính tình bọn con gái là vậy mà.” Vạn Phi sáp lại xem thử, cười nửa ngày.

“Dóc tổ, mày nói chuyện với mấy nhóc đám Lý Đan có tốn công tốn sức thế này không?” Biên Nam đứng dậy mặc áo khoác.

“Nói chuyện với Lý Đan không tốn sức thì mày theo đuổi Lý Đan đi.” Vạn Phi tắc lưỡi hai cái.

“Dữ quá.” Biên Nam cũng nhe răng tắc lưỡi một cái, cúi đầu trả lời tin nhắn của Trương Hiểu Dung.

Ra ngoài đi, mình đi với cậu cho tới khi tâm trạng cậu tốt lên.

Đi ra từ cửa quán, còn một lúc nữa mới đến 10 giờ rưỡi, Biên Nam và Vạn Phi chậm rãi tản bộ tới tiệm net Đông Thanh.

Bởi vì khu vực này có ba trường học, cho nên ngoài quán ăn thì tiệm net là nhiều nhất, tổng cộng lớn nhỏ cũng hơn mười mấy tiệm.

Có điều tiệm net cũng phân chia địa bàn, bình thường học sinh trường Thể Thao sẽ không đến tiệm net Đông Thanh, học sinh Vạn tải đường thủy cũng không đến mấy tiệm net bên trường Thể Thao.

Nếu giờ này có người xuất hiện ở địa bàn của đối phương, thì cơ bản là có ý gây rối.

Giống như Biên Nam và Vạn Phi mặc quần áo thể dục đi quanh vùng phụ cận của Vạn tải đường thủy, ngay cả áo khoác phao cũng có vạch trắng, vừa nhìn đã biết là dân trường Thể thao, trông hết sức chói mắt.

Trên đường đi qua hai tòa cao ốc còn chưa xây xong, Biên Nam bước vào lượn một vòng, tìm được hai ống sắt rỗng, cậu cầm trên tay ước lượng, đưa cho Vạn Phi một ống: “Lát nữa thông minh chút đi, đừng để dính mắc vào quần nữa.”

“Mẹ mày,” Vạn Phi nhận lấy ống sắt.

Biên Nam không biết Phan Nghị Phong đã gọi bao nhiêu người, chẳng qua nhìn mấy đứa ban này ngồi dưới chân tường, nếu xét trình độ gây gổ đánh nhau thì có thể xem là cao thủ trong đám trung học phổ thông, chẳng phải hiền lành gì, xuống tay độc ác, còn phải tính thêm cả Vạn Phi nữa.

Tuy rằng Vạn Phi leo tường còn bị dính mắc lại, nhưng lúc đánh nhau vừa tận sức vừa chuyên nghiệp, sức mạnh đó đã hoàn toàn vượt qua trình độ trung học phổ thông, nếu không thu lại được chắc thành lưu manh luôn không biết chừng.

Biên Nam không tính bản thân mình vào trong đó, cậu cũng đánh nhau, từ nhà trẻ đã không chịu yên rồi, bởi vì thường xuyên đánh nhau nên mới bị bố dùng tiền tổng vào trường Thể thao, nói là để tiêu hao tinh lực, chẳng qua bình thường cậu không chủ động gây sự, chỉ là tính tình không tốt, rất dễ dính vào mấy chuyện phiền toái.

Đi không lâu lắm đã nhìn thấy bốn chữ “tiệm net Đông Thanh” lóe sáng dưới ánh đèn chiếu rọi.

Biên Nam siết chặt ống sắt trên tay, vẫn chưa thấy đám người Phan Nghị Phong, Phan Nghị Phong không phải là kẻ lâm trận bỏ trốn, khả năng duy nhất là cả lũ đã vào tiệm net rồi.

“Qua đó đi.” Vạn Phi bước nhanh tới trước mặt cậu.

Lúc tới cách tiệm net chừng 50 mét, bọn họ nghe được tiếng ồn ào vọng ra từ bên trong tiệm net, tiếp theo nhìn thấy có người chạy ra từ cửa chính.

“Chặn cửa.” Biên Nam nói một câu, hai người chạy về phía cửa chính.

Mấy người chạy ra rất hoảng loạn, dưới ánh đèn, biểu cảm trên mặt trông rất rõ ràng, nhưng mấy người này không phải mục tiêu của bọn họ, chỉ là bị trận ẩu đả dọa chạy.

Sau đó có thêm hai người mặt dính máu chạy ra, trên tay cầm cái gì đó có ánh phản chiếu của kim loại, Vạn Phi xông lên đập ống sắt vào tay kẻ trước mặt.

Ống sắt của Biên Nam đập vào tay người còn lại, thứ mà người nọ cầm trên tay rơi xuống đất kêu leng keng một tiếng, Biên Nam nhìn lướt qua, là tay vịn inox tháo xuống từ ghế ngồi trong tiệm net.

Biên Nam tiếp tục đánh vào vai người nọ, người nọ kêu thảm thiết ôm vai loạng choạng, vội vàng vươn tay định nhặt tay vịn dưới mặt đất, Biên Nam đá tay vịn ra xa, rồi đá vào xương sườn người nọ.

Cú đá này cậu không dùng nhiều lực lắm, nhưng người nọ vẫn ngã lăn quay.

Biên Nam và Vạn Phi hạ gục hai tên xong, đang định xông vào tiệm net, kết quả từ trong đột nhiên lao ra bốn năm tên Vạn tải đường thủy, trên tay đều có vũ khí, vừa bước ra đã hung hãn vung tứ phía.

Biên Nam không dừng lại kịp, không biết thứ gì trên tay kẻ nào vung qua mặt cậu, cậu đưa tay lên đỡ, mu bàn tay lập tức đau rát.

“Ông nội mày.” Biên Nam chửi một câu, chẳng quan tâm gì nữa, vung ống sắt nện ngay thẳng trước mặt.

Ống sắt trong tay đập mạnh đến nỗi tay ngứa ran, trong lúc hỗn loạn Biên Nam cũng dính mấy đòn, hôm nay cậu mặc hơi ít, trên người chỉ độc một chiếc áo thun, bên ngoài là một chiếc áo khoác phao mỏng, bị đánh mấy đòn khiến cậu càng nóng máu.

Người chạy ra từ trong tiệm net không ít, trước cửa chỉ có Biên Nam và Vạn Phi, hai người không chống đỡ nổi, bị bọn họ xông lên đẩy lùi.

Phan Nghị Phong mang người đuổi tới từ đằng sau, nhìn thế trận đoán chừng đang chiếm thế thượng phong, lúc đi ra nhìn thấy Biên Nam thì hỏi một câu: “Không sao chứ!”

“Không sao.” Biên Nam đáp lời.

“Đuổi theo!” Phan Nghị Phong gầm lên, “Mẹ kiếp một thằng cũng dưng hòng chạy thoát!”

Cả đám Vận tải đường thủy đã chạy tới vỉa hè, Biên Nam đuổi theo, chống tay nhảy qua hàng rào ở vỉa hè, đập một phát vào phía sau đầu gối của một người, người đó khụy xuống đất lăn một vòng, Vận Phi đuổi tới đập một cú lên lưng người đó.

Quá trình đánh hội đồng thường diễn ra rất ngắn, từ lúc Biên Nam và Vận Phi bắt đầu tham chiến cho tới khi cục diện trở thành một lũ đuổi một lũ chạy ở vỉa hè tổng cộng chưa tới năm sáu phút.

Lần này mục tiêu của Phan Nghị Phong là Khưu Dịch, nhưng đến giờ Biên Nam vẫn chưa biết trong đám lộn xộn này thằng nào mới là Khưu Dịch, chỉ cảm thấy đường đường là anh đại tân nhiệm của Vận tải đường thủy không ngờ lại xoàng như thế.

Đuổi rồi chạy, chạy rồi dừng, dừng rồi đánh mấy cái, kẻ đó đuổi rồi chạy, chạy rồi dừng, dừng rồi lại đánh... Sau khi quá trình này lặp đi lặp lại hai ba lần, Biên Nam nghe thấy đằng sau có tiếng thét chói tai nhưng ngăn ngủi của một nữ sinh.

Cậu cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, ngay sau đó một giọng nam trầm vang lên: “Ê!”

Ê ông nội mày. Biên Nam quay đầu lại.

Một chiếc xe đạp màu xanh lục huỳnh quang xông tới, thoáng chốc đã vọt tới trước mặt Biên Nam, Biên Nam chỉ kịp thấy người trên xe đeo khẩu trang, phía trên khẩu trang là một đôi mắt sâu thẳm khiến người ta chú ý, không đợi cậu kịp phản ứng, vai phải đã bị đánh mạnh một cái.

Lần này đau đến độ Biên Nam thiếu chút nữa kêu ra tiếng, ống sắt trên tay suýt tuột xuống luôn.

Người nọ đạp xe lướt qua người cậu như một trận gió, tay trái giơ dùi cui cao su lên, nương theo quán tính của xe đạp, quất vào sườn phải của Vận Phi ở trước mặt.

Vận Phi không đề phòng, lão đảo khụy xuống đất.

“Phía sau!” Biên Nam hét lên, cảnh báo đám Phan Nghị Phong.

Nhưng vài giây ngăn ngủi trước khi cả đám đằng trước quay đầu lại, xe đạp đã lao thẳng tới sau lưng Phan Nghị Phong, ngay lúc Phan Nghị Phong vừa quay đầu, người trên xe giơ tay lên, dùi cui cao su từ dưới hướng lên đập vào cằm Phan Nghị Phong, Phan Nghị Phong bị đánh tới nỗi ngã ngửa ra sau, té nhào xuống đất.

Đám người bên Vận tải đường thủy lúc đó ngừng tháo chạy, quay đầu lại.

Chết tiệt!

Biên Nam chuyển ống sắt sang tay trái, xông tới.

Mặc kệ kết quả chiến đấu lúc trước như thế nào, lần này Phan Nghị Phong là người dẫn đầu, Phan Nghị Phong bị đánh ngã có nghĩa là trường Thể thao bị bẽ mặt.

Hơn nữa trực giác nói cho Biên Nam biết, người này chính là Khưu Dịch.

Sau khi Phan Nghị Phong bị quật ngã, người trên xe đạp dừng lại một thoáng ngăn ngủi, Biên Nam tranh thủ lúc này vọt tới bên cạnh đối phương.

Ống sắt trong tay nhắm vào mặt người nọ.

Người nọ phản ứng rất nhanh, trước khi Biên Nam đập trúng mặt mình, người nọ đã đưa tay lên cản.

Nhưng lần này Biên Nam dùng sức không ít, đầu tiên ống sắt đập vào tay trái người nọ, sau đó đỉnh ống sắt theo quán tính quệt trúng khóe mắt của người nọ.

Lúc Biên Nam chuẩn bị đập cái thứ hai, người nọ bỗng nhiên đập một cái, xe đạp lùi về phía trước.

Người lái xe quay đầu lại nhìn Biên Nam một cái, Biên Nam thấy vết thương dưới khóe mắt của đối phương đã chảy máu.

Lúc Phan Nghị Phong được người kéo lên từ dưới đất, cái cảm bị đập đến biến dạng và vẻ mặt méo mó của hắn trông hơi bị thê thảm.

“Mẹ kiếp...” Phan Nghị Phong đau đớn mắng nửa câu, nói chữ được chữ mất, đoán chừng đã cắn trúng lưỡi.

“Rút trước đi.” Biên Nam nói, Phan Nghị Phong bị thương ở nơi không nên bị nhất, là người lãnh đạo vụ lần này, cảm bị đánh lệch sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc chỉ huy.

Đám người bên Vận tải đường thủy vốn đã bị đánh tan tác, thế mà người này đột nhiên xuất hiện, cả bọn tức khắc tìm về khí thế, có mấy người muốn xông lại đây, người nọ ngăn cản, buồn bực nói một câu: “Đi.”

Sau khi hai bên chửi nhau vài câu thô tục, người bên Vận tải đường thủy quay lưng đi mất.

Người bên Vận tải đường thủy bị đánh rất thảm, nếu không phải khúc cuối Phan Nghị Phong bị ai kia đánh ngã, hôm nay có thể xem như bọn họ gây hấn thành công.

Bên trường Thể thao ngoại trừ Phan Nghị Phong, những người khác không có vấn đề gì lớn, tổ chất thân thể của cả bọn đều tốt, bị đánh vài cái chẳng đáng là gì.

Vạn Phi bị đánh rất nặng, nhưng bây giờ cũng chưa thấy ảnh hưởng gì quá lớn.

Hai người theo Phan Nghị Phong đến bệnh viện cách đây ba dặm khám gấp, những người khác đều giải tán, có người đi tiệm net, Biên Nam và Vạn Phi leo tường trở về trường học.

Lúc trèo lên ống nước, Biên Nam mới phát hiện vết thương trên vai nghiêm trọng hơn mình tưởng tượng, cánh tay phải muốn giơ lên rất là vất vả, đã thế còn không dùng sức được.

“Mẹ nó!” Biên Nam trèo vào phòng tắm, tựa lên tường mắng một câu, sau đó với tay kéo Vạn Phi bởi vì xương sườn đang vướng ở bệ cửa sổ không vào được.

“Má,” Vạn Phi xốc quần áo của mình lên, một mảng bầm đen dưới sườn phải đã hiện ra, “Đậu má!”

Biên Nam ần ần chỗ bầm đen: “Chưa gãy xương sườn là được.”

“Mẹ mày đừng có ần,” Vạn Phi vội vàng né tránh, “Đau quá... Mà chắc chưa gãy đâu nhỉ.”

“Thằng đó là Khưu Dịch?” Biên Nam buồn bực hỏi.

“Ừ, nhìn xe là biết.” Vạn Phi thổi thổi hơi vào xương sườn của mình.

“Màu mè gớm!” Biên Nam nhe nhe răng.

Ở trong phòng tắm căn rắng dùng nước lạnh xối vai chừng mười phút đồng hồ, Biên Nam mới trở về ký túc xá, cởi quần áo, nươg theo ngọn đèn bên ngoài ký túc xá, phát hiện trên vai mình cũng bầm hết, sau khi xối nước lạnh thì không còn sưng như trước nữa.

Cậu căn rắng giật giật cánh tay, khớp xương hắn là không có vấn đề gì, nhưng bắp thịt chỉ cần dãn chút xíu cũng đau đến mức khiến cậu muốn khụy xuống, từ vai đến cổ đau đến tê dại.

“Ồi giời...” Chu Bân ở giường trên thò nửa người ra, “Mày bị sao vậy?”

“Thấy được hả?” Biên Nam nhìn Chu Bân một cái, “Thị lực không tệ.”

“Vớ vẩn, nguyên một mảng rạnng ngời chói lóa thế mà,” Chu Bân xuống giường, lấy ra một bình xịt trong ngăn tủ, xịt vài cái lên vai Biên Nam, vừa quay đầu thì thấy Vạn Phi cũng bầm nguyên một mảng, chỉ đành tặc lưỡi một cái, “Hai đứa mày làm gì vậy?”

“Đã chiến.” Biên Nam nói, vén chăn lên ngã xuống giường, cậu đánh nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên bị người ta đánh mà không kịp phòng bị như thế.

Chẳng qua đây không phải là chuyện làm cậu buồn bực nhất.

Trên đường về, cậu nhìn thấy Trương Hiểu Dung đứng trước cửa một tiệm trà sữa ở ven đường.

Biên Nam nhất thời phản ứng kịp, tiếng thét quen tai ở sau lưng ban nãy chính là của Trương Hiểu Dung, hơn nữa khoảng cách lúc đó rất gần, Biên Nam có thể đoán được Trương Hiểu Dung không chừng mới vừa nhảy xuống từ xe Khuru Dịch.

Chết tiệt!

Biên Nam vốn không có quá nhiều ý tưởng đối với Trương Hiểu Dung, cậu cảm thấy Trương Hiểu Dung đẹp, hơn nữa không phải đẹp tầm thường, mà là đẹp kiểu văn nghệ đặc biệt.

Bây giờ vừa nghĩ tới Khuru Dịch, trong lòng Biên Nam lại buồn bực, vết thương trên vai như bị lửa thiêu, khó chịu không tả nổi.

Cậu không thể không của được Trương Hiểu Dung!

Đầy một bụng tức, đã thế càng nghĩ càng mẹ nó tức, không lâu sau Biên Nam ấy thế mà lại ngủ thiếp đi.

Hôm sau trời còn chưa sáng, lúc bị cái loa lớn của trường học đánh thức, cậu còn cảm thấy giấc này ngủ rất ngon.

Lúc xoay người xuống giường, vai chợt đau nhói mới khiến Biên Nam nhớ tới chuyện tối qua, nhất thời lại nổi nóng.

Vạn Phi rời giường phải bụm xương sườn rồi nghiêng người ngồi dậy, lưng cong y như một bà lão.

“Hôm nay huấn luyện chắc chết quá.” Vạn Phi cong lưng cầm khăn lông đi ra khỏi ký túc xá.

Mỗi buổi sáng, học sinh trường Thể thao mặc đồ thể dục chạy bộ trên vỉa hè ngoài trường học vẫn luôn được xem là cảnh đẹp của “trung tâm thành phố thứ hai”.

Các bác trai bác gái dậy sớm ở vùng lân cận thường xuyên dừng chân thưởng thức.

Biên Nam chạy ở giữa đội ngũ, lúc dừng đưa cánh tay, cậu cảm thấy như đang chịu cực hình vậy, nhưng cậu vẫn còn nhìn được, trước đây huấn luyện bị thương ở vai, cảm giác cũng không khác là bao.

Mới vừa chạy nửa vòng, Biên Nam cảm thấy mắt mình lia qua một màu xanh lục chói mắt.

Cậu quay đầu nhìn sang, sửng sốt: “Mẹ nó!”

Một chiếc xe đạp màu xanh lục huỳnh quang dừng ở con đường đối diện, người trên xe một chân chống đất, hai tay cầm trong túi đang nhìn sang bên này.

3. Chương 3

Má!” Vạn Phi đang bụm sườn phải chạy bộ, xoay mặt lại cũng nhìn thấy Khuru Dịch, cắn răng mắng một câu, “Thằng quỷ này muốn ăn đòn à?”

Khuru Dịch vẫn đeo khẩu trang như cũ, có thể thấy bên cạnh mắt trái của cậu ta có dán nửa mẩu băng gạc.

Biên Nam không nói chuyện, vùi đầu chạy về phía trước, cậu không biết Khuru Dịch chạy tới đây để làm gì, đánh nhau? Ra oai? Khiêu khích?

Vạn Phi rất khó chịu, suốt đường chạy cứ nhỏ giọng mắng luôn mồm.

“Muốn ăn đòn chứ gì, tối qua chưa bị đập bể đầu nên khó chịu đây mà,” Sau khi chạy hết một vòng, Vạn Phi vẫn còn mắng chửi, đối với người trước giờ đánh nhau chưa từng rơi xuống chiếu dưới như Vạn Phi mà nói, hôm qua bị Khuru Dịch đánh một gậy quả thật khiến người ta nhớ mãi không quên còn hơn cả mối tình đầu, “Nếu tao không... Đậu má nó làm gì cứ đứng ở đó hoài vậy!”

Biên Nam nghe tiếng động của Vạn Phi, giương mắt nhìn lướt qua vị trí phía trước, có hơi giật mình khi phát hiện Khuru Dịch vẫn còn ở đằng kia, vẫn hai tay đút túi nhìn sang bên này như cũ.

“Thằng đó làm cái gì vậy?” Biên Nam nhin không được hỏi một câu.

“Ai mà biết,” Vạn Phi dừng một chút, tiến đến bên tai Biên Nam, hạ giọng nói, “Tối tìm mày hả?”

Biên Nam nhe răng cười với Vạn Phi, không nói gì.

Chuyện tối hôm qua là do Phan Nghị Phong cầm đầu, đoán chừng Phan Nghị Phong và Khuru Dịch đã có thù oán từ trước, nhưng trên lý thuyết, Khuru Dịch đã xử Phan Nghị Phong rồi, xử đẹp nữa là khác, đến nỗi hôm nay Phan Nghị Phong còn chưa đi ra chạy bộ nữa là hiểu, cho dù muốn chạy đến địa bàn của đối phương để khiêu khích cũng nên là Phan Nghị Phong mới đúng.

Biên Nam cũng cảm thấy Khuru Dịch tối tìm mình, bởi vì một gậy tối hôm qua.

Cậu quay đầu sang, nhìn chằm chằm Khuru Dịch.

Con đường này rất hẹp, khoảng cách giữa hai người bọn họ cũng không xa lắm, Biên Nam thậm chí có thể nhìn thấy cặp mắt màu nâu nhạt của Khuru Dịch lóe chút ánh vàng dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt của Khuru Dịch và Biên Nam chạm nhau, Khuru Dịch đột nhiên giơ tay lên, chỉ chỉ bằng gậy trên mặt mình.

“Mẹ kiếp!” Vai của Biên Nam vẫn còn rất đau, cậu cũng không muốn chĩa vào vai mình như thể bạn bè giao lưu với Khuru Dịch, vì vậy mắng một câu rồi quay đầu tiếp tục chạy về phía trước.

Đội ngũ chạy bộ rẽ ngoặt, chạy ra khỏi phạm vi tầm mắt, Khuru Dịch cúi đầu lấy ra điện thoại đã reo cả buổi trời trong túi quần, nhìn thoáng qua dãy số, là Trương Hiểu Dung.

“A lô?” Khuru Dịch tháo khẩu trang xuống, nhận điện thoại.

“Cậu đang ở đâu?” Trương Hiểu Dung hỏi.

“Trước cửa siêu thị Tiểu Phúc.” Khuru Dịch nói.

Trương Hiểu Dung ở đầu bên kia rõ ràng có hơi sững sốt: “Sao lại ở đó vậy?”

“Ngắm cảnh,” Khuru Dịch nói, “Mười phút được không.”

Trương Hiểu Dung không nói gì, dường như đang do dự, ngay lúc Khuru Dịch chuẩn bị trực tiếp cúp điện thoại, Trương Hiểu Dung nói: “Được rồi, cậu chờ mình nhé.”

“Ừ.” Khuru Dịch cúp điện thoại, đeo lại khẩu trang, tiếp tục nhìn con đường đối diện.

Trương Hiểu Dung tranh thủ mười phút chạy tới cửa siêu thị, sau khi thấy Khuru Dịch thì vuốt vuốt tóc, cười nói: “Sao tự nhiên lại chạy tới đây.”

“Chỗ này gần trường các cậu.” Khuru Dịch nói, nhìn ra được Trương Hiểu Dung trang điểm rất kỹ lưỡng, trông rất xinh đẹp.

“Mặt cậu làm sao vậy?” Trương Hiểu Dung nhìn bằng gậy trên mặt Khuru Dịch, “Là hôm qua...”

“Đưa mình cái gì?” Khuru Dịch cắt lời nhỏ, hỏi một câu.

“Chở mình về trường trước đi,” Trương Hiểu Dung rất thức thời không hỏi nữa, liếc nhìn con đường đối diện, “Cậu ăn bánh bao hấp trước cổng trường tại mình chưa? Ăn ngon lắm.”

“Đưa mình cái gì?” Khuru Dịch hỏi lại lần nữa.

“Ăn sáng xong mình đưa cho cậu, cậu mời mình ăn bánh bao hấp trước đi.” Trương Hiểu Dung chấp tay sau lưng cười cười.

Khuru Dịch không nói chuyện cũng không động đậy, chỉ nhìn nhỏ.

Vài giây sau, Trương Hiểu Dung đưa tay ra, đặt thứ gì đó vào tay Khuru Dịch: “Mình có làm mấy cái, cho bạn cùng lớp thì bị chê tay vụng, cậu đừng cười mình nha.”

Khuru Dịch nhìn thứ trong tay mình một chút, là một cái móc khóa thủ công làm từ tơ đen.

“Cảm ơn,” Khuru Dịch cầm móc khóa nhìn tới nhìn lui, “Khéo tay thật.”

“Tay mình...” Trương Hiểu Dung còn chưa nói hết câu, nhỏ ngẩng đầu nhìn thoáng qua con đường đối diện, đột nhiên sắc mặt cứng ngắc núp sau lưng Khuru Dịch, “Vụng lắm.”

Khuru Dịch không nhìn sang đường đối diện, quay đầu cười cười nhìn Trương Hiểu Dung: “Sợ cậu ta thấy à?”

“Hả?” Trương Hiểu Dung cười, rồi lại nhìn phía đối diện một chút, “Ai cơ?”

“Biên Nam.” Khuru Dịch nói.

“Cậu nói cái gì vậy,” Trương Hiểu Dung cúi đầu kéo áo khoác, cau mày, “Sao mình lại sợ cậu ta thấy, cậu ta có là gì của mình đâu.”

“Vậy sao,” Khuru Dịch nhếch miệng cười, quay đầu xe đạp lại, nhảy lên xe, “Lên đi.”

Trương Hiểu Dung do dự một chút, vịn eo Khuru Dịch ngồi xuống ghế sau.

Biên Nam ném hộp cơm lên bàn, hộp cơm trượt qua mặt Vạn Phi ngồi đối diện, Vạn Phi dùng một ngón tay đề hộp cơm: “Không ăn hả? Không ăn cho tao.”

“Tùy mày.” Sắc mặt Biên Nam rất khó coi, cậu dùng cái muỗng đập vào hộp cơm.

Cháo trong hộp cơm văng lên tay Vạn Phi, Vạn Phi tắc lưỡi một cái, chà chà tay lên quần áo: “Bình thường có thấy mày để ý Trương Hiểu Dung lắm đâu, sao bây giờ giận dữ vậy.”

“Hai chuyện này khác nhau,” Biên Nam tức giận lấy hộp cơm tới trước mặt mình, “Mày nói xem sao lại có người ấu trĩ như thế!”

“Mày tức giận vì chuyện đó thì cũng ấu trĩ đâu kém,” Vạn Phi nhìn hộp cơm, “Lại không cho tao ăn à?”

“Muốn ăn tự mình mua,” Biên Nam cúi đầu hung hăng cắn một cái bánh bao, “Tao ấu trĩ thì sao, mẹ nó tao đang ở độ tuổi ấu trĩ chứ gì nữa.”

Tiết văn hóa buổi sáng là giờ ngủ với Vạn Phi, cậu chàng nằm sấp trên bàn ngủ đến tối tám trời đất, đã thế còn ngáy khò khò, may là Vạn Phi ngồi ở hàng cuối cùng, thầy cô chỉ cần không bị phiền đến mức giảng không được thì cũng lười để ý.

Biên Nam lấy điện thoại di động ra đặt ngay mặt Vạn Phi ghi âm chừng hai phút, chụp thêm hai tấm tướng ngủ xỉ hổ của Vạn Phi, sau đó tựa vào ghế ngăn người nhìn thầy giáo.

Biên Nam đi học rất ít khi ngủ gật, cho dù mệt không chịu nổi cậu cũng ngủ không được, chỉ toàn ngăn người nhìn chăm chăm thầy giáo, thầy dạy Văn trẻ tuổi mới phân tới lớp của bọn họ từng nói, Biên Nam nếu trò không muốn nghe giảng thì ngó ra ngoài cửa sổ cũng được, trò cứ nhìn tôi chăm chăm như thế, tôi còn tưởng trò muốn lên đây đánh lộn với tôi.

Biên Nam chờ dẫn nhìn thầy giáo cho tới trưa, Vạn Phi thì ngủ tới tận trưa, vào tiết cuối cùng, Vạn Phi ngáy to đến độ thầy dạy tiếng Anh chịu không nổi, chỉ vào Vạn Phi mắng: “Bảo cậu ta dậy ngay, ngủ gật thì thôi đi, ngáy còn hơn loa phát thanh nữa!”

Biên Nam đẩy Vạn Phi một cái, Vạn Phi khó chịu lồm bồm vài câu, vẫn không tỉnh.

Biên Nam vò khăn giấy thành hai cục nhét vào mũi Vạn Phi, Vạn Phi chịu đựng chừng mười giây, bị ngộp tỉnh.

Buổi trưa hết giờ học, Biên Nam khoe ảnh chụp trong di động với Vạn Phi: “Lát nữa gửi cho Hứa Nhị.”

“Mày có phải là người không!” Vạn Phi chỉ vào cậu.

“Không phải.” Biên Nam cười cười, đang muốn bật ghi âm cho Vạn Phi nghe một chút, di động đột nhiên reo lên, có điện thoại gọi tới, là bố cậu.

Biên Nam nhận điện thoại: “Bố.”

“Dì nói tuần này con không về nhà?” Giọng nói của bố cậu truyền tới.

“Vâng,” Biên Nam đứng lên đi ra khỏi phòng học, tựa vào lan can ở hành lang, “Về nhà đánh nhau với Biên Hạo à?”

“Xem con nói gì kia,” Bố cậu thở dài, “Hai anh em mà suốt ngày cứ nói đánh với chửi đấm.”

“Trong nhà chỉ có mình bố nghĩ con và anh ta là anh em,” Biên Nam nói, “Bố không nghĩ lại một chút sao.”

“Con bớt nói chuyện với bố kiểu đó đi, con không về thì khỏi về, buổi chiều bố tới đón con, hai chúng ta ra ngoài ăn bữa cơm.” Giọng điệu của bố cậu không cho phép thương lượng, nói xong không chờ Biên Nam trả lời đã cúp điện thoại.

“Ăn cơm không?” Vạn Phi đi ra từ phòng học, tựa vào lan can song song với Biên Nam.

“Ăn.” Biên Nam xoa xoa vai, cùng Vạn Phi đi xuống lầu.

Trường Thể thao chỉ có một căn tin, hầu như ngày nào tâm trạng của các đầu bếp cũng không tốt, ngoại trừ lúc diễn ra trận đấu đồ ăn xem như nuốt được, bình thường đồ ăn không thiếu thịt nhưng chẳng có màu sắc mùi vị gì sất, chắc chắn lúc trước người nấu mở trại nuôi heo, làm việc tùy tâm trạng, cắt thành hình dạng gì cũng tùy tâm trạng, có lần Biên Nam gọi một phần ớt xanh xào thịt bò, thế mà cả đĩa lại toàn là ớt chuông.

Biên Nam nhìn đồ ăn trên bàn, không có khẩu vị gì, dưa có dưa không mà gấp ăn.

“Lát nữa tới phòng y tế xem thử đi?” Vạn Phi nhìn Biên Nam vẫn luôn dùng tay trái để ăn.

“Ừ,” Biên Nam thở dài, “Nhớ là tao té từ trên giường xuống đấy.”

“Sau đó té lên người tao...” Vạn Phi gật đầu, lại tặc lưỡi một cái, “Mày nói xem ông Tưởng có tin không?”

“Tin hay không cũng sẽ giết tội mình thôi, như nhau cả.” Biên Nam nói.

Vết thương trên vai Biên Nam không đến nỗi nghiêm trọng, bác sĩ kiểm tra một chút, xác định khớp xương không có vấn đề gì, ném cho cậu ít thuốc rồi xong việc.

Chẳng qua buổi chiều lúc huấn luyện, ông Tưởng hoàn toàn không tin vào lý do té từ trên giường xuống rồi còn tiện thể đập trúng một người khác

“Còn bị thương ở đâu nữa không?” Sau khi chạy xong 3 km, ông Tưởng quan sát Biên Nam hỏi một câu.

Biên Nam cử động vai một chút, lại nhảy thêm hai cái: “Không có, chỉ vai thôi...”

“Chạy qua lại tổ 6, squat phụ trọng tổ 6,” Ông Tưởng ngắt lời cậu, “Chạy nước rút 30 mét tổ 4.”

*Chạy qua lại là loại hình vận động tiêu hao thể lực số một. Cự ly chạy thường là 50 mét, vì vậy nó không cần sân rộng như sân bóng đá hay bóng rổ. Trên một đường thẳng thống nhất, hai nơi cách nhau 50 mét đặt hai cái cột, sau đó chạy qua lại 4 lần, mỗi lần đều phải vòng qua cột mới có thể chạy về.

Biên Nam không nói gì, xoay người khởi động một chút rồi bắt đầu chạy qua lại.

Chạy qua lại 10 mét thật ra vẫn cần dùng đến vai, bình thường không thấy gì, bị thương một cái là linh hội sâu sắc ngay.

Ông Tưởng sắp xếp xong nhiệm vụ huấn luyện, đứng ở một bên chăm chú nhìn Biên Nam.

“Đánh nhau nữa chứ gì.” Lúc Biên Nam chạy lướt qua người mình, ông Tưởng nói.

“Không có.” Biên Nam phanh lại, xoay người chạy trở về.

“Vạn Phi nằm dưới đất cho trò đập trúng à?” Ông Tưởng cười lạnh một tiếng.

Biên Nam xoay người xông về phía trước lần nữa: “Cậu ấy đang đuổi người.”

“Dóc tổ.” Ông Tưởng nói.

Biên Nam không nói thêm, sau khi chạy qua lại xong, cậu mới nhỏ giọng nói một câu: “Đồ ăn trong cái căn tin không dầu muối không mùi vị kia cũng làm cho người ta đánh rắm được hả?”

* vừa có nghĩa là đánh rắm vừa có nghĩa là nói dốt, nói xạo.

Hôm nay ông Tưởng không giầy vò Biên Nam nữa, bị thương ở vai có ảnh hưởng rất lớn tới việc huấn luyện, hơn nữa Biên Nam bị thương ở vai phải, ngoại trừ nhíp chân và nhắt vông, ông Tưởng không sắp xếp cho cậu luyện phát bóng hay những bài tập cần dùng nhiều sức ở vai.

Sau khi buổi huấn luyện kết thúc, ông Tưởng nhìn chăm chăm Biên Nam, nói một câu hai ngày tới nghỉ ngơi cho tốt, đồng thời bắt cậu chép lại nội quy trường học ba mươi lần.

“Chúng ta còn có nội quy trường học nữa cơ à?” Biên Nam hết sức ngạc nhiên, lúc cùng Vạn Phi ngồi chồm hổm trước cổng trường chờ bố mình tới đón, Biên Nam hỏi một câu.

“Trong truyền thuyết thì có, không phải ông Tưởng cho hai đứa mình bản mẫu rồi sao.” Vạn Phi cầm một chén miến chua cay, ăn rất nhập tâm.

“Bản mẫu là bản chép tay, bản sao của tao giống như thiên thư vậy, bây giờ tao còn phải dịch lại nữa...” Biên Nam giật giật cánh tay, “Má, nếu còn để tao nhìn thấy Khuất Dịch, tao không đánh chết nó nữa thì thôi!”

*ý nói bản sao khó coi tới độ giống như phải phiên dịch lại từ một ngôn ngữ khác.

“Là vì lần này nó đánh mày hay là vì Trương Hiểu Dung?” Vạn Phi đưa chén giấy tới trước mặt Biên Nam, “Ăn một miếng không?”

“Không ăn,” Biên Nam đẩy chén ra, “Vì cả hai, mày nói xem Trương Hiểu Dung rốt cuộc chấm nó ở điểm nào?”

“... Chắc là đẹp trai,” Vạn Phi tiếp tục ăn, “Không phải đám con gái đều thích điểm đó sao?”

“Không thấy rõ, tao chỉ thấy được cái khẩu trang,” Biên Nam phui phui bụi trên giày, “Đẹp trai cái quần, vẽ trò thì có, cái màu xe kia, còn đeo kính sát trùng nữa...”

“Kính sát trùng?” Vạn Phi ngẩn người, “Sao mày biết nó đeo?”

“Mẹ nó mày không nhìn thấy hai tròng mắt màu vàng của cái thằng đó à,” Biên Nam tặc lưỡi, ấn tượng của cậu đối với tướng mạo của Khuất Dịch chỉ có cặp mắt nhìn thấy lúc chạy bộ sáng sớm.

“Anh Nam,” Vạn Phi buông đũa, thả chén giấy xuống bên chân, quay đầu nhìn Biên Nam, “Khuất Dịch không có đeo kính sát trùng, người ta là con lai.”

“Cái gì?” Biên Nam tròn to mắt, “Con cái gì lai?”

“Hứa Nhị nói mẹ Khuất Dịch là người Nga, mày không thấy mũi nó rất cao sao, đường nét cũng rõ ràng hơn người bình thường, còn rất trắng nữa...” Vạn Phi nói.

“Tao nhìn sang đó thấy nó bịt kín mặt giống như sắp đi cướp ngân hàng vậy,” Biên Nam khó chịu đứng dậy, “Trắng thì sao, trắng thì ngon hơn tao chắc? Đàn ông con trai trắng như vậy làm cái quái gì.”

“Hứa Nhị nói như thế gọi là ngọc thụ lâm phong.” Vạn Phi ném chén giấy ném vào thùng rác bên cạnh.

“Thì mày cũng trắng đấy thôi, mày theo đuổi Hứa Nhị ngay cả phân cũng dám ăn mà sao vẫn không của được nhỏ ấy nhỉ.” Biên Nam tựa vào thân cây, nhe răng cười với Vạn Phi.

“Tao không phải con lai,” Vạn Phi xoay tay lại chỉ vào Biên Nam, “Có người ăn nói như mày sao mày có thể nào nói chuyện đàng hoàng không!”

“Con lai có gì đặc biệt hơn người,” Biên Nam thả miếng kẹo cao su vào tay Vạn Phi, “Tao cũng là con lai đây, tao lai hai tỉnh, mẹ tao...”

Nói đến hai chữ này, Biên Nam đột nhiên ngừng lại, mỗi lần nói đến từ “mẹ tôi”, cậu đều có cảm giác quái dị không nói nên lời, cảm nhận khó mà diễn tả dành cho mẹ ruột của mình khiến cậu không nói nữa.

Vạn Phi rất phối hợp mà không tiếp tục đề tài này, lại ngồi chồm hổm ở ven đường: “Tối nay ăn cơm với ba mày xong rồi qua nhà tao đi.”

“Lát nói sau.” Biên Nam đột nhiên không còn tâm trạng nói chuyện.

Hai người im lặng ngồi ở ven đường trong chốc lát, Biên Nam nhìn thấy chiếc Land Rover của bố mình lái tới, cậu đá móng Vạn Phi một cái: “Lên đi, chờ mày về đầu đường nhà mày.”

Vạn Phi và bố Biên Nam rất thân thiết, chào hỏi lên xe xong còn trò chuyện vô cùng sôi nổi, đến nơi Vạn Phi xuống xe, trên xe chỉ còn lại Biên Nam và bố mình, trong xe yên tĩnh một cách kỳ lạ.

“Muốn ăn cái gì?” Một lát sau, bố Biên phá vỡ sự im lặng.

“Gì cũng được.” Biên Nam cầm túi đựng CD, định mở chút nhạc nghe, lục lọi nửa ngày mới phát hiện mấy đĩa CD lúc trước mình đặt trong túi đã biến mất, bên trong toàn là mấy oppa yêu dấu của Biên Hình Ngữ và nhạc giao hưởng dùng để ra vẻ của Biên Hạo.

Biên Nam ném túi đựng CD ra chỗ ngồi phía sau, mở radio lên nghe.

“Mấy hôm trước Hình Ngữ sắp xếp lại đồng CD, chắc nó quên thả lại mấy cái đĩa của con rồi,” Bố Biên Nam nhìn cậu một cái, “Bố về nhà tìm cho con nhé?”

“Không cần đâu,” Biên Nam cười cười, “Cũng không phải là cái đĩa mà con đặc biệt thích, hiếm khi con mới ngồi xe một lần, không sao cả.”

Trong nhà chỉ có Biên Nam là trợ ở trường, bình thường trên xe chủ yếu đều là một nhà bốn người hoà thuận vui vẻ.

Đối với việc ăn cái gì, bố Biên cũng chưa có quyết định chắc chắn, ông lái xe lòng vòng thành phố hơn cả tiếng đồng hồ, cuối cùng Biên Nam thở dài, cậu biết bố mình muốn tìm một nhà hàng chưa từng dẫn Biên Hạo và Biên Hình Ngữ đến ăn, khi còn bé cậu từng làm ầm ĩ một trận vì chuyện này, bây giờ đã sớm không còn để ý đến mấy thứ này nữa, nhưng mà bố cậu vẫn rất chú ý.

“Lần trước có phải bố và chú Từ đi ăn ma cô khuôn tử gì gì đó không?” Biên Nam nói.

*Ma cô: tên khoa học là *Agaricus campestris*, thường được biết đến với tên nấm cỏ tranh hoặc nấm trắng. Khuẩn tử: hay còn gọi là ma cô, ma cô là do nhân công trồng trọt, mọc hoang gọi là khuẩn tử.

“Đúng rồi, một nhà hàng mới mở, cũng được lắm, nấm đại đều được vận chuyển từ Vân Nam,” Bố cậu giảm tốc độ xe, “Muốn ăn hả?”

“Vâng.” Biên Nam gật đầu.

“Vậy đi thôi,” Bố cậu lái xe về phía nam thành phố, “Mà không phải con không ăn thịt là không vui sao? Đổi sang ăn chay rồi à?”

“Huấn luyện viên Tưởng nói con phải giảm cân.” Biên Nam tìm đại lý do.

“Đánh tennis mà cũng để ý cân nặng sao?” Bố cậu nhú nhú mày, “Tuần trước dì của con còn nói hình như con gầy đi.”

“Sao lại không để ý, nặng quá chạy gì nổi,” Biên Nam cười cười, lời này của bố là muốn cậu nghĩ dì rất quan tâm đến cậu, nhưng qua năm mới rõ ràng hẳn nặng thêm gần mười cân (5 kg), lời này hơi bị giả dối rồi, “Không phải ngày nào dì ấy cũng dắt chó đi dạo hồ hào muốn giảm cân sao?”

“Cái tính xấu này của con di truyền từ đâu vậy?” Bố cậu lắc đầu.

“Từ mẹ con.” Biên Nam nói.

Lời này vừa dứt, bố cậu thở dài, bầu không khí trong xe lại cứng ngắc một cách quái dị.

Biên Nam im lặng một hồi, cảm thấy mình thật gàn dở, thế nên dụi dụi mũi nói một câu: “Thẻ của con hết tiền rồi.”

Đề tài này có hiệu quả chuyển biến bầu không khí, Biên Nam cảm thấy mỗi lần nghe mình bảo cần tiền, bố mình đều rất là vui.

“Ngày mai bố chuyển tiền cho con.” Bố cậu lập tức nói.

“Cảm ơn bố.” Biên Nam nhìn tay mình.

Mặc dù là cuối tuần nhưng khách trong nhà hàng cũng không nhiều, bố cậu muốn tìm một gian phòng, Biên Nam chỉ chỉ hàng ghế dài gần lối đi: “Chỗ đó đi, ăn trong phòng có cảm giác như đang đàm phán ấy.”

“Vây được.” Bố cậu cười cười.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, một bồi bàn đặt hai quyển thực đơn ở trước mặt bọn họ, hỏi một tiếng: “Hai vị muốn dùng trà gì?”

“Có trà gì nhỉ?” Biên Nam ngẩng đầu nhìn bồi bàn một cái.

Ánh nhìn vừa lướt qua, cậu ngẩn người khi thấy cặp mắt màu nâu nhạt của đối phương.

Mẹ nó! Đây là cái duyên phận gì vậy!

4. Chương 4

Khuru Dịch không có đeo khẩu trang, khoảng cách mặt đối mặt với Biên Nam không xa lắm, cuối cùng Biên Nam cũng thấy rõ mặt mũi của đối phương.

Miếng băng gạc nhỏ trên mặt đã được tháo xuống, dưới khóe mắt có một vết thương dạng nửa vòng tròn, giống như trăng lưỡi liềm.

Da đúng là rất trắng, đường nét gương mặt vô cùng rõ ràng, hốc mắt sâu và mũi thẳng hơn so với người bình thường, cộng thêm đôi mắt như vậy, Biên Nam chợt hiểu tại sao mỗi khi nhìn Khuru Dịch, hai mắt Trương Hiểu Dung đều tìm hồng pháp phối.

Mẹ nó!

Cậu khó chịu thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm cái chén trước mặt, Khuru Dịch nói cái gì cậu cũng không nghe rõ, trong đầu cứ quanh đi quẩn lại câu nói của mình ban trưa.

Nếu còn để tao nhìn thấy Khuru Dịch, tao không đánh chết nó nữa thì thôi!

Nhưng làm thế nào cậu cũng không ngờ mình sẽ gặp lại Khuru Dịch trong tình cảnh này.

Hiển nhiên cậu không thể đánh một tên bồi bàn nhà hàng ngay trước mặt bố mình, huống chi cậu cũng không nói được lý do, đi đánh nhau bị người ta đánh úp? Hay là của gái thất bại?

... Cậu không thể thua tên này được.

“Trà la hán quả đi,” Bố Biên chọn trà trước, cúi đầu nghiên cứu thực đơn, “Lần trước ăn món nấm morel chưng sườn heo không tệ, cho cái nấm morel đi.”

“Nấm morel chưng sườn heo.” Khuru Dịch lặp lại tên món ăn một lần, cúi đầu ấn vài cái trên máy gọi món.

Biên Nam nghe Khuru Dịch nói chuyện mới lấy lại tinh thần, kịp phản ứng bố mình đã chọn trà la hán quả mà mình ghét nhất, nhưng cậu biết bố mình thích uống thứ này, trong mắt bố cậu, mấy cái trà Long Tĩnh, Bích Loa Xuân, Thiết Quan Âm gì gì đó cũng không bằng la hán quả chỉ đáng hai đồng.

Tuy trong lòng khó chịu, Biên Nam lại không thể phản đối trà của bố, cậu liếc nhìn vết thương ngay khóe mắt Khuru Dịch: “Trăng lưỡi liềm của Bao Chứng đi dân rồi à?”

Khuru Dịch nhìn Biên Nam một lát, chỉ cười cười, không trả lời.

“Con để ý nhiều như vậy làm gì,” Bố Biên Nam có chút ừ ừ cạc cạc khi con trai đột nhiên thốt ra một câu như thế, “Thêm một phần canh hầm nấm matsutake?”

“Không thích uống canh.” Biên Nam buồn bực nói.

“Nấm matsutake không làm canh còn có thể ăn thế nào?” Bố Biên ngẩng đầu hỏi Khuru Dịch.

“Có thể chiên dầu,” Khuru Dịch nói, “Mùi vị không tệ.”

“Vậy nắm matsutake chiên dầu đi.” Bố Biên gật đầu.

“Rồi, nắm matsutake chiên dầu.” Khuru Dịch ấn máy gọi món.

Biên Nam quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi cho đến khi bố mình chọn món xong, còn Khuru Dịch xoay người đi rồi, cậu mới quay đầu lại, thầm nghĩ nếu bây giờ mình xách cái ghế ném qua chắc chắn có thể cho thằng kia đo ván, sau đó xông lên đạp hai chân...

“Tay con bị sao vậy?” Bố chỉ chỉ tay cậu.

Biên Nam cúi đầu nhìn tay mình, cái này là do tối hôm đó đánh nhau loạn xạ trước cửa tiệm net bị rạch trũng, vết thương rất sâu, nhưng bởi vì vai bị thương, vết thương nhỏ này đã bị lãng quên, thậm chí còn không dán băng cá nhân.

“Huấn luyện bị té.” Biên Nam nói.

“Huấn luyện mệt không? Học kỳ này còn chưa liên hệ với huấn luyện viên Tưởng của con, con có gây chuyện gì không đấy?” Bố cậu có chút lo lắng.

“Bố nghĩ ông Tưởng là anh em của con à?” Biên Nam liếc nhìn bố mình, “Con mà gây chuyện thì ông làm gì không gọi điện thoại cho bố?”

Ông Tưởng đúng là thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho bố cậu, nhưng mấy chuyện như lâu lâu leo tường với học sinh trường Thể thao mà nói thật sự không có gì đáng báo cáo, vết thương ở vai lại không chứng cứ là đánh nhau, Biên Nam cũng không thèm để ý.

Bố Biên Nam thở dài nhìn con trai, dường như không tìm được đề tài để nói, Biên Nam cũng im lặng, trái lại cậu không cảm thấy có gì mất tự nhiên, đa số thời gian ở cùng bố, bọn họ đều là trạng thái này.

Không quá hai phút, Khuru Dịch đã mang trà la hán quả tới, Biên Nam cầm bình rót cho bố một ly.

Lúc Khuru Dịch xoay người bỏ đi, Biên Nam quay đầu lại nhìn chằm chằm bóng lưng của Khuru Dịch, mãi cho đến khi Khuru Dịch đi thật xa, Biên Nam mới giơ tay lên, kêu một tiếng: “Bồi bàn!”

Khuru Dịch dừng chân, xoay người bước nhanh trở về: “Quý khách cần gì?”

“Cho tôi ly nước sôi.” Biên Nam nói.

“Chờ chút.” Khuru Dịch xoay người đi mất.

Biên Nam tiếp tục im lặng mặt đối mặt với bố, ngón tay gõ nhẹ lên cái ly rỗng.

Không lâu sau, Khuru Dịch đã cầm khay bưng tới một ly nước sôi, đặt trước mặt Biên Nam: “Nước sôi của quý khách đây.”

Biên Nam nhìn nước đang bốc hơi nóng, gọi lại Khuru Dịch đang định bỏ đi: “Nước sôi hả?”

“Phải, nước sôi, nước lọc đun sôi.” Khuru Dịch nhìn cậu.

“Tôi muốn nước sôi để nguội.” Biên Nam dùng ngón tay đỡ trán, nhìn vào mắt Khuru Dịch.

“Không có,” Khuru Dịch bưng khay, “Bây giờ trời lạnh, chỉ có nước nóng thôi.”

“Nước sôi phải có chứ?” Biên Nam tắc lưỡi.

“Có, chờ chút.” Khuru Dịch nhìn Biên Nam một cái, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Khuru Dịch đi rồi, bố Biên mới hỏi một câu: “Con bị gì vậy?”

Tính tình Biên Nam không tốt, nhưng cậu ngại phiền toái, trước giờ chưa từng vô duyên vô cớ gây khó dễ cho người khác, vả lại Biên Nam cho tới giờ cũng không có thói quen uống nước sôi để nguội lúc ăn cơm, vì vậy bố cậu cảm thấy hơi khó hiểu.

“Không có gì, chỉ là muốn uống nước sôi để nguội thôi.” Biên Nam đẩy ly nước sôi nóng sang một bên.

“Con có quen cậu bồi bàn kia không?” Bố cậu nhìn ra đằng sau một chút, “Bạn cùng lớp hả?”

“Trường Thể thao không có bộ môn tiểu bạch kiểm,” Biên Nam nói, “Con không nhận ra thằng đó.”

*tiểu bạch kiểm: chỉ loại con trai trắng trẻo, mặt mũi non choẹt.

Bố cậu còn định nói gì đó, há miệng nhưng lại không nói thành lời, cuối cùng chỉ thở dài một hơi.

Khuru Dịch mang tới một chai nước suối, rót cho Biên Nam một ly: “Quý khách còn cần gì nữa không?”

“Đi hồi đồ ăn đi, đói muốn chết.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch đáp lời rồi đi ra ngoài, nhưng mà đi không xa, xem chừng Khuru Dịch là người phụ trách mấy hàng ghế này, cậu đứng tại nơi cách đây không xa.

Do không thể ra tay, biện pháp duy nhất để trút giận của Biên Nam chính là giữ Khuru Dịch ở lại.

Sau khi thức ăn mang lên, Biên Nam hồi thì đòi châm nước, hồi thì đòi khăn giấy, hồi thì đòi đổi cái khay.

Thế nhưng Khuru Dịch vẫn giữ nụ cười trên môi, xin gì cho nấy, thậm chí còn chẳng lên giọng tí nào.

Điều này làm cho Biên Nam vô cùng âm ức, cậu định đợi đến khi Khuru Dịch chịu hết nổi, cho dù chỉ mất kiên nhẫn một chút thôi, cậu cũng có thể nương theo đó mà nổi giận, kết quả Khuru Dịch từ đầu tới đuôi chẳng cho cậu cơ hội nào!

Lần thứ tư Biên Nam giơ tay chuẩn bị xin khăn giấy, bố cậu rút cuộc nhịn hết nổi, buông đũa xuống: “Con có thể để bố yên ổn ăn bữa cơm không?”

“Bố ăn của bố đi,” Biên Nam giơ tay lên, “Bồi...”

“Chào quý khách, quý khách cần gì ạ?” Một cô gái bước nhanh tới bên bàn.

“... Bàn,” Biên Nam ngẩn người, “Đổi người rồi à?”

Cô gái cũng ngơ ngẩn, không biết nên nói gì, đành cười hỏi: “Quý khách có cần gì không?”

“Không có.” Biên Nam buồn bực nói, đổi người thì thôi vậy, cậu cũng không muốn giữ cô gái này lại làm gì.

Sau khi cô bồi bàn đi rồi, Biên Nam đột nhiên có chút nhụt chí, cảm thấy ban nãy mình kiếm chuyện với người ta có phải ấu trĩ quá hay không, nhất là ngay trước mặt bố mình, cơm cũng không ăn thoải mái.

“Chịu yên rồi hả?” Bố Biên Nam nhìn cậu, múc cho cậu chén canh, “Ném thử món canh tạp khuẩn này đi, ngon lắm.”

“Ồ.” Thật ra Biên Nam không thích uống canh lắm, cho dù là nước súp mì thịt bò cậu cũng chỉ húp hai ngụm, nhưng mà lúc này hắn đang cúi đầu uống sạch canh trong chén.

“Học kỳ này có thi đấu không?” Bố Biên tìm đề tài hỏi một câu.

“Có, ở thành phố, tháng tư có một cuộc thi xếp hạng, không có liên quan tới con.” Biên Nam gấp một đũa không biết là nắm gì bỏ vào miệng, mùi vị cũng không tệ lắm.

“Nói cái gì vậy, sao lại không liên quan tới con?” Bố cậu nhú nhú mày.

“Không phải bố nói đưa con vô trường Thể thao là...” Biên Nam ngậm miệng, là lãng phí thời gian, lời này là trước đây bố cậu nói, chẳng qua mấy năm nay thành tích thi đấu của Biên Nam cũng không tệ, bố cậu đại khái bắt đầu hi vọng cậu có thể đánh ra trò ra trống, mấy lời lãng phí thời gian này sẽ không nhắc lại nữa, Biên Nam liếc nhìn bố mình, “Con sẽ cố gắng, phải xem ông Tưởng sắp xếp thế nào đã.”

Hai người ăn xong bữa cơm trong bầu không khí thoải mái nửa im lặng nửa tìm đề tài, lúc bố mình tính tiền, Biên Nam quay đầu nhìn một chút, khách trong nhà hàng nhiều hơn mấy bàn, nhân viên phục vụ đang đi tới đi lui, nhưng lại không thấy Khuru Dịch.

Chạy rồi à?

Biên Nam tặc lưỡi hai tiếng trong lòng, đứng lên đi theo sau bố, trận đấu còn chưa mở màn đã kết thúc, không thú vị tí nào.

Ra khỏi nhà hàng, bố đến bãi đỗ xe lấy xe, Biên Nam lười đi, đứng chờ ở ven đường.

Đang lấy di động ra gửi tin nhắn cho Vạn Phi nói rằng lát nữa mình ghé qua, có người từ đối diện đi tới, Biên Nam ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt, ngẩng đầu nhìn một cái, đúng lúc chạm phải ánh mắt của đối phương.

Duyên phận gì thế này.

Biên Nam nhú mày, lại là Khuru Dịch.

Hoàn toàn khác thái độ lịch sự nhã nhặn tươi cười khi phục vụ, lần này ánh mắt Khuru Dịch nhìn cậu rất lạnh, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

“Chạy nạn về rồi à?” Biên Nam áp chế xúc động muốn đập di động vào mặt đối phương, đầu của Khuru Dịch và cậu ngang ngang nhau, thân hình cũng không gầy yếu như Biên Nam tưởng tượng, Biên Nam tùy tiện động thủ chưa chắc có thể chiếm thượng phong.

Khuru Dịch nhìn Biên Nam một cái, đi sang nhà hàng bên kia, lúc đi ngang qua người Biên Nam, Khuru Dịch ghé vào tai Biên Nam, nhẹ giọng nói một câu: “Thế nào, nhớ tôi hả?”

Lửa giận của Biên Nam thoáng chốc bị những lời này của Khuru Dịch châm ngòi: “Ông nội mày!”

Biên Nam mắng một câu, tay trái cầm di động không nghĩ ngợi gì ném vào mặt Khuru Dịch.

Khuru Dịch nghiêng đầu đưa tay lên cản, tay của Biên Nam đập vào cổ tay Khuru Dịch, một cơn đau đòn truyền tới, đoán chừng trên tay Khuru Dịch có đeo thứ gì đó.

Chút đau đòn này quả thật như lửa cháy đổ thêm dầu, Biên Nam chẳng quan tâm vai phải còn bị thương, đưa tay bắt lấy tay Khuru Dịch, kéo về bên cạnh mình, đầu gối phải nương theo đó dùng sức thúc mạnh vào xương sườn Khuru Dịch.

Lần này đã thành công đánh trúng người Khuru Dịch, nhưng không đợi Biên Nam làm thêm cú thứ hai, Khuru Dịch đã nương theo quán tính đâm một cú vào dưới sườn phải của cậu.

Cú đâm này cũng chẳng nhẹ hơn cú thúc đầu gối của Biên Nam là bao, Biên Nam suýt chút nữa đã té ngã.

Lúc Biên Nam đang định cắn răng thúc cùi chỏ vào mặt Khuru Dịch, phía sau có đèn xe chiếu tới, vài tiếng kèn dồn dập vang lên, ngay sau đó nghe được tiếng hét của bố: “Biên Nam!”

Xe dừng bên cạnh hai người, bố Biên Nam nhảy xuống từ trên xe, kéo Biên Nam ra: “Làm cái gì vậy hả!”

Tuy Biên Nam cảm thấy tóc mình sắp bị lửa giận đốt luôn rồi, nhưng trước mặt bố mình, cậu đành dùng hết sự nhẫn nại trong đời để không nhào qua lần nữa, chỉ vào Khuru Dịch, nói: “Tốt nhất mày đừng để ông đây nhìn thấy mày nữa!”

“Như nhau thôi.” Khuru Dịch ẩn phần dưới xương sườn của mình, nhếch miệng cười lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Bố Biên Nam nhét cậu vào trong xe, “Đi lấy xe hai phút cũng có thể đánh nhau với người ta! Sao con không để bố bớt lo vậy!”

Biên Nam ngồi cạnh ghế tài xế không lên tiếng, chợt nhớ điện thoại di động của mình còn ném ở dưới đất, duỗi chân muốn xuống xe, nhưng lại bị bố đẩy vào trong xe: “Còn muốn làm gì nữa!”

“Điện thoại di động!” Biên Nam kêu to một tiếng, “Lướt điện thoại di động!”

“Con ngồi yên đó!” Bố cậu rống lên, xoay người đi tìm điện thoại cho cậu, “Ồ đâu!”

“Chỗ cái cây.” Biên Nam tựa vào ghế dựa, vai và xương sườn bắt đầu đau, cậu cau mày nhìn chằm chằm về phía nhà hàng.

Về phần tại sao lại đánh nhau, mặc kệ bố gắng hỏi thế nào, Biên Nam cũng không chịu nói, hỏi mấy lần đều không nhận được câu trả lời, bố cậu thở dài một hơi, không tốn công nữa, khởi động xe: “Về trường phải không?”

“Tôi nhà Vạn Phi.” Biên Nam tựa trán lên cửa kính xe, nhìn ra bên ngoài.

Bố cậu đáp lời, im lặng lái xe đến dưới lầu nhà Vạn Phi, lúc Biên Nam mở cửa xuống xe, ông chỉ chỉ chỗ ngồi phía sau: “Đem quần áo đã đổi và giặt sạch cho con đấy.”

“Ồ.” Biên Nam xách túi đựng đồ ở ghế sau.

“Ngày mai bố chuyển tiền cho con?” Bố cậu nói tiếp.

“Không cần gấp, vẫn còn tiền, con chỉ tùy tiện nói vậy thôi.” Biên Nam lấy điện thoại di động ra bấm số của Vạn Phi.

Điện thoại reo hai tiếng thì bị dập máy, tiếp đó Vạn Phi thò đầu ra từ cửa sổ trên lầu: “Tao xuống dưới mở cửa cho mày!”

Ổ khóa cổng chính dưới lầu nhà Vạn Phi đã bị hỏng, lại không có người trông chừng, ai đi về cũng phải gọi điện thoại sau đó chờ người xuống mở cửa cho lên.

“Con đợi cậu ấy xuống,” Biên Nam đóng cửa xe, “Bố về nhà đi.”

“Biên Nam,” Bố cậu hạ cửa kính xe xuống, ngồi trong xe nhìn cậu, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói, “Cái tính tình nói một câu không hợp là động tay động chân của con thật sự là...”

“Biết rồi,” Biên Nam vỗ vỗ cửa kính xe, lùi về sau vài bước, “Biết rồi mà.”

“Con biết cái quái gì!” Bố Biên Nam tức giận liếc cậu một cái, kéo cửa kính lên rồi quay đầu lái đi.

Vừa vào nhà Vạn Phi, Biên Nam đã ngửi được mùi bánh nướng áp chảo, Biên Nam sững sốt: “Bánh nướng áp chảo hả?”

“Ừ, không phải mày quay về là đòi ăn sao,” Vạn Phi chỉ chỉ phòng bếp, “Mẹ tao nghe nói mày tới chơi nên đi nướng ngay.”

“Tôi vậy rồi, làm phiền lắm,” Biên Nam cởi áo khoác chạy vào phòng bếp, kêu to một tiếng, “Dì cả! Con ăn rồi, dì đừng tốn công.”

“Thuận tay nướng luôn mà, đâu có gì tốn công, mấy ngày nay bố nó đi công tác, dì làm cũng không có ai ăn, vất vả lắm mới có người đến ăn,” Mẹ Vạn Phi cười nói, “Con khách sáo làm gì, ăn cơm chùa biết bao nhiêu lần rồi, dì còn không biết sức ăn của con sao?”

Biên Nam cũng không từ chối nữa, cậu tới nhà Vạn Phi cũng ăn không ít, cộng thêm hôm nay đựng phải Khuu Dịch, chưa được ăn no còn đánh nhau, bây giờ không hiểu sao lại có khẩu vị hẳn.

Mẹ Vạn Phi nướng mấy cái bánh Biên Nam đều ăn hết, rửa mặt qua loa rồi vào phòng Vạn Phi, nằm trên giường sờ bụng uống sữa tươi.

“Lần này gặp bố vui không?” Vạn Phi vào phòng, đóng cửa lại.

“Lần nào gặp tính tình cũng như thế,” Biên Nam cười cười, cau mày kéo áo mình lên nhìn, cắn răng mắng một câu, “Má!”

“Trời đất!” Vạn Phi lại gần nhìn thử cũng ngây ngẩn cả người, đoạn kéo áo mình lên xem xét, “Cái thứ này cũng lây truyền nữa sao? Lây cho mày rồi hả?”

“Có rảnh thì đem chỉ số thông minh của mày đi phơi nắng đi, dài hơn cả nắm kim châm rồi,” Biên Nam thờ dài ngồi dậy, nhấp một hộp sữa tươi, “Biết hôm nay ăn cơm tao đựng phải ai không.”

“Khuu Dịch?” Vạn Phi không nghĩ ngợi gì nói ngay.

Biên Nam quan sát Vạn Phi một lát: “Mày uống ‘lớn lên vui vẻ’ hả?”

“Đậu má đựng phải Khuu Dịch thật à?” Vạn Phi có chút hưng phấn, nhảy lên giường ngồi xếp bằng đối diện với Biên Nam, “Nói nghe chút coi, xảy ra chuyện gì? Có đánh nhau không?”

“Cũng chẳng đánh gì mấy, có bố tao ở đó,” Biên Nam nhú nhú mày, bụng xướng sườn chậm rãi uống hai hộp sữa, “Hôm nay bố tao dẫn tao đi ăn nấm, nó làm công ở đó, làm bồi bàn.”

“Làm công?” Vạn Phi sững sốt, học sinh lớp 11 chạy tới nhà hàng làm công rất hiếm thấy, như cái lũ bên cạnh bọn họ kia, đi phát tờ rơi thôi mà khổ sở như bị phán ba năm tù.

“Ừ.” Biên Nam cúi đầu húp sữa tươi sột soạt.

“Nó đang trải nghiệm cuộc sống hay là kiếm tiền thế...” Vạn Phi giật lấy hộp sữa trong tay Biên Nam, “Mày uống đàng hoàng được không, tao chịu không nổi cái tiếng này.”

Biên Nam không nói chuyện, nằm xuống gối, đầu gối lên cánh tay: “Tao mặc kệ nó vì cái gì, dù sao tao và nó vẫn chưa xong đâu, mai một gặp lần nào đánh lần đó.”

“Đánh chứ!” Vạn Phi không có ý kiến gì với quyết định của Biên Nam, dù sao cậu chàng cũng tràn trề nhiệt huyết với việc đánh nhau, còn hơn cả huấn luyện nữa.

Vạn Phi nằm xuống bên cạnh Biên Nam, im lặng một hồi rồi thở dài: “Mày nói xem... Tao cảm thấy... Tao cũng thấy là... Tao nghĩ là...”

“Hoạt động nội tâm của ngài đây phong phú quá,” Biên Nam nhin hết nổi, “Chưa nghĩ ra thì nín đi!”

“Ấy!” Vạn Phi vỗ chân Biên Nam một cái, “Mày nói xem Trương Hiểu Dung chăm nó ở điểm nào? Bên này có một anh đẹp trai muốn mặt mũi có mặt mũi muốn thân hình có thân hình muốn tiền có tiền theo đuổi lại không thèm, quay đầu chạy theo một thằng nghèo kiệt xác, mày nói xem nhỏ ấy có phải bị mù không...”

“Mày im miệng đi!” Biên Nam đá Vạn Phi một cái, tuy rằng cậu không có cảm giác “ồ ~ chính là cô ấy~” với Trương Hiểu Dung, nhưng đó cũng là người mà cậu đang cưa dù chưa cưa được, “Tao thích cái tinh thần ngại giàu yêu nghèo của nhỏ ấy đó!”

“Tinh thần cái quần, thần kinh thì có!” Vạn Phi lật người lại.

Biên Nam bị câu nói của Vạn Phi làm cho buồn cười, ngoác miệng cười cả buổi: “Tao phát hiện có đôi khi mày phản ứng rất nhanh.”

“Nói vớ vẩn, suốt ngày đi chung với mày, phản ứng mà không nhanh thì sớm bị xĩa chết rồi,” Vạn Phi ôm chần, một lát sau đột nhiên quay đầu lại, “Anh Nam.”

“Gì?” Biên Nam chăm chú nhìn trần nhà.

“VẬY TỐI MAI ĐI,” Vạn Phi sờ sờ nguyên một mảng bầm xanh ở xương sườn, “Đi xử nó.”

5. Chương 5

Buổi tối 10 giờ, Khuê Dịch thay quần áo xong, đi ra từ cửa sau nhà hàng, đứng bên cạnh thùng rác châm điếu thuốc ngậm vào miệng, cúi đầu lấy điện thoại di động ra.

Trên di động hiển thị một cuộc gọi nhớ mười phút trước, là số của bố, Khuê Dịch bấm gọi lại.

Điện thoại chỉ reo một tiếng đã có người bắt máy, đầu bên kia vang lên một thanh âm non nớt: “Anh hai.”

“Khuê Ngạn? Sao em còn chưa ngủ?” Khuê Dịch nhíu nhíu mày, “Vừa nãy là em gọi hả?”

“Ngủ rồi, nằm trên giường gọi cho anh.” Khuê Ngạn nhỏ giọng nói.

“Anh về ngay đây, em lập tức ngủ đi,” Khuê Dịch nói, “Lúc anh về đến nhà mà em còn thức là xong đời đấy.”

“Bây giờ em ngủ liền.” Khuê Ngạn vội vàng nói một câu, cúp điện thoại.

Khuê Dịch hút hai điếu thuốc, trong điện thoại di động còn có vài tin nhắn nhảm nhí do Trương Hiểu Dung gửi tới, Khuê Dịch bấm xóa bỏ, lúc cậu đang thả di động vào trong túi quần, phía sau chợt truyền đến tiếng giày cao gót, Khuê Dịch vừa quay đầu lại đã ngửi được mùi nước hoa.

“Chị Mạn.” Khuru Dịch chào hỏi người phụ nữ đi ra từ cửa sau.

Chị Mạn tên là Tiêu Mạn, hơn ba mươi tuổi, là một trong hai bà chủ của nhà hàng, bình thường việc điều hành kinh doanh đều do chị ta phụ trách.

“Hôm nay khổ cực rồi,” Tiêu Mạn dừng bước nhìn Khuru Dịch một cái, “Cậu là người mà lúc trước Trương Đình giới thiệu vào đúng không, tên Khuru Dịch ấy nhỉ? Vẫn còn chưa trò chuyện với cậu.”

Tiêu Mạn không hề tự cao tự đại, quan hệ rất gần gũi với nhân viên, thích nghe người ta gọi mình là chị, mỗi khi không có việc rất thích tìm nhân viên tâm sự.

“Vâng.” Khuru Dịch gật đầu, chuyển bước đứng ở nơi gió không thổi tới Tiêu Mạn, bóp tắt điều thuốc trong tay.

“Chút mùi thuốc lá này không có gì đâu,” Tiêu Mạn cười cười, chăm chú nhìn Khuru Dịch, “Nhà cậu ở đâu? Chị thuận đường đưa cậu về.”

“Không cần, em đạp xe tới...” Khuru Dịch nói.

“Gió lớn như vậy mà đạp xe cái gì,” Câu nói bị Tiêu Mạn cắt ngang, Tiêu Mạn vỗ vỗ lưng cậu, “Ném xe đạp lên xe của chị là được, đi thôi.”

Không đợi Khuru Dịch nói tiếp, Tiêu Mạn đã xoay người đi về phía bãi đỗ xe.

Khuru Dịch nhú nhú mày, đi theo sau Tiêu Mạn.

Xe của Tiêu Mạn là một chiếc Toyota Pickup, Khuru Dịch thậm chí không thể tìm lý do “cốp xe phía sau không để xe đạp được”, đành phải ném xe đạp của mình vào thùng xe ở đằng sau, đoạn lên xe của Tiêu Mạn.

“Trương Đình nói năm nay cậu học lớp 11 đúng không?” Tiêu Mạn lái xe về hướng nhà Khuru Dịch.

“Vâng.” Khuru Dịch đáp lời.

“Vừa đi học vừa đi làm như vậy có cực không?” Tiêu Mạn lại hỏi.

“Cũng được,” Khuru Dịch nhìn ngoài cửa sổ, “Không có cảm giác gì.”

“Một học sinh phải ra ngoài làm công vất vả như vậy, là do trong nhà có khó khăn sao?” Tiêu Mạn quay đầu nhìn Khuru Dịch một chút.

“Phải.” Khuru Dịch quay mặt lại.

“Có khó khăn gì cứ nói với chị, nhà hàng chúng ta nếu có thể giúp được nhân viên thì sẽ giúp.” Tiêu Mạn nói.

“Cảm ơn chị Mạn.” Khuru Dịch cười cười.

“Thằng nhóc cậu không thích nói chuyện thì phải.” Tiêu Mạn rất có hứng thú tiếp tục nhìn Khuru Dịch.

“Trời lạnh quá.” Khuru Dịch quay mặt sang cửa sổ lần nữa.

Lời này làm cho Tiêu Mạn cười hồi lâu, cuối cùng đưa tay vỗ vỗ đùi Khuru Dịch: “Cậu rất biết pha trò.”

Nhà Khuru Dịch cách nhà hàng hơi xa, nằm trong hẻm của một khu nhà lâu năm, khu nhà này không tệ, bố cậu vẫn luôn chờ phá bỏ và dời đi nơi khác, nhưng chờ mười mấy năm mà cũng chưa thấy động tĩnh gì.

Khi về đến nhà, trong sân rất yên tĩnh, mấy hộ gia đình đã tắt đèn.

Khuru Dịch lấy chìa khóa ra mở cửa, đèn trong phòng khách đã tắt, chỉ có một chiếc đèn ngủ cạnh cửa vẫn còn sáng, dưới khe cửa phòng ngủ của bố hiện ra vài tia sáng mờ mờ.

Khuru Dịch không bật đèn, rón rén đẩy cửa phòng ngủ của bố, nhẹ giọng nói: “Con về rồi.”

“Sớm hơn bình thường một chút.” Bố cậu ngồi trên xe lăn nói một câu.

“Khứu Ngạn đang ngủ, bố nói nhỏ thôi,” Khứu Dịch vào phòng ngủ, đưa tay đóng cửa lại, “Bố cũng ngủ đi, muốn đi vệ sinh không?”

“Đi rồi.” Bố cậu giảm nhỏ thanh âm.

“Không cần chờ con mãi, thời gian về nhà của con không xác định.” Khứu Dịch đẩy xe lăn tới bên giường, lúc ôm bố mình lên giường, dưới xương sườn lại đau nhói, Khứu Dịch cắn răng, sau khi thả bố xuống mới xoa xoa nơi Biên Nam đánh bị thương.

Đóng kỹ cửa phòng ngủ của bố, Khứu Dịch về phòng của mình, nường theo ánh sáng ngoài cửa sổ thấy Khứu Ngạn đang nằm sấp trên gối, hơn nửa lưng lộ ra ngoài chăn.

Khứu Dịch đi tới khom lưng nhìn chằm chằm gương mặt của Khứu Ngạn, nhóc kia nhắm hai mắt lại, lông mi khẽ run rẩy.

“Giả bộ hả.” Khứu Dịch nói.

Khứu Ngạn không nhúc nhích, vẫn nhắm mắt lại, chỉ là lông mi càng run dữ dội hơn.

“Lần sau còn để anh thấy em chưa ngủ trước 10 giờ, sau này em khỏi cần ngủ nữa.” Khứu Dịch nói.

“Vậy anh về sớm một chút không được sao?” Khứu Ngạn mở mắt, tủi thân nói.

“Không giả bộ nữa à?” Khứu Dịch ngồi xổm xuống bên giường, “Anh về sớm một chút cũng được, mai mốt không có tiền em đẩy bố ra ngoài ăn xin phải không?”

Khứu Ngạn cắn cắn môi, vùi mặt vào gối, một lát sau, vai nhóc khẽ động đập vài cái.

“Khóc hả?” Khứu Dịch đứng dậy cởi quần áo, thay một cái áo thun, kéo cửa đi ra ngoài, “Anh đi tắm, cho em khóc mười phút.”

Lúc Khứu Dịch rửa mặt xong quay về phòng, Khứu Ngạn còn đang nằm sấp trên gối, nhưng không còn khóc nữa.

Khứu Dịch tắt đèn rồi lên giường, nằm xuống bên cạnh Khứu Ngạn, đưa tay vỗ mông nhóc một cái: “Qua đây, anh hai ôm một cái.”

Khứu Ngạn nhanh chóng lật người chui vào trong lòng Khứu Dịch, ôm lấy eo của anh mình.

“Ai,” Khứu Dịch né tránh, “Đừng đè xương sườn của anh, đau.”

“Anh hai,” Khứu Ngạn chôn mặt trong cánh tay của anh mình, nói bằng giọng mũi, “Anh lại đánh nhau.”

“Không phải anh ra tay trước,” Khứu Dịch ôm ôm Khứu Ngạn, trước mắt thoáng qua ánh mắt tức giận của Biên Nam, cậu cười cười, “Anh chỉ nói nhiều một câu thôi.”

“Hôm nay em được một bông hoa đỏ, trắc nghiệm số học em được điểm tối đa.” Khứu Ngạn nhỏ giọng nói, trong thanh âm lộ vẻ đắc ý.

“Vậy sao? Thật lợi hại,” Khứu Dịch ngồi dậy, lấy ví tiền trong áo khoác mắc bên giường, cầm một đồng xu bỏ vào hộp đựng tiền tiết kiệm ở đầu giường, búng lên mặt Khứu Ngạn một cái, “Mau ngủ đi.”

Buổi sáng hai ngày cuối tuần là thời gian vui vẻ nhất của Khứu Ngạn, bình thường ban ngày Khứu Dịch đi học, buổi tối đi làm, hai buổi chiều cuối tuần còn phải dạy thêm cho mấy đứa cấp hai, thời gian chơi với nhóc chỉ có buổi sáng cuối tuần thôi.

Từ sáng sớm Khứu Dịch rời giường ra cửa mua điểm tâm, nhóc đã bám sát bên người Khứu Dịch như cái bóng, nói không ngừng miệng, nào là chuyện trường học, nào là thầy cô nói cái gì, bạn cùng bàn nói cái gì, lèo nhèo lải nhải không chịu ngừng.

Khứu Dịch không đáp lời, thỉnh thoảng ừ hai tiếng coi như đáp lại, thế là nhóc lại tiếp tục nói.

Cả buổi sáng Khứu Dịch đều ngồi trong sân chơi với nhóc, hồi thì nặn đất sét, hồi thì vẽ tranh, tới gần trưa Khứu Ngạn dụi dụi mũi, do dự một chút rồi nói: “Anh hai, em muốn ăn khô bò.”

“Được,” Khuê Dịch lấy di động ra nhìn đồng hồ, bình thường cậu không cho Khuê Ngân ăn đồ ăn vặt, nhưng cuối tuần sẽ nới tay, “Anh dẫn em đi mua.”

Ở đầu hẻm có một siêu thị nhỏ, Khuê Ngân dẫn đo đứng trước quầy bán đồ ăn vặt, khô bò và tàu hũ ky không biết nên chọn cái nào.

“Muốn ăn hết, mua hai cái được không?” Nhóc nâng mặt hỏi Khuê Dịch.

“Không được, chọn một thôi.” Khuê Dịch trả lời rất kiên quyết.

“Vậy anh không ăn sao?” Khuê Ngân có chút buồn bực.

“Không ăn.” Khuê Dịch nói.

“Em muốn cả hai.” Khuê Ngân kéo quần anh mình.

Khuê Dịch xoay người đi về phía cửa siêu thị.

“Khô bò khô bò khô bò...” Khuê Ngân vội vàng kêu liên tục ở đằng sau.

“Lớn hay nhỏ?” Khuê Dịch quay về quầy.

“Lớn.” Khuê Ngân chỉ chỉ cái gói to....

“Buổi trưa còn ăn cơm không thế?” Khuê Dịch cười cười, cầm gói to đi trả tiền.

“Ăn nha.” Khuê Ngân vui vẻ nhảy nhót ở sau lưng anh hai.

Biên Nam và Vạn Phi vẫn ngủ thẳng tới trưa mới bị mẹ Vạn Phi đập cửa đánh thức: “Ăn cơm! Đừng có ngủ nữa! Thiệt không biết bình thường hai đứa ở trường có ngủ hay không!”

“Có ngủ...” Biên Nam duỗi lưng một cái, đá Vạn Phi bên kia mấy cú, “Nhưng mà ngủ không đủ...”

Vạn Phi suýt bị Biên Nam đá xuống giường, thở dài ngồi dậy.

“Có tin nhắn hả?” Vạn Phi thấy di động của Biên Nam trên tủ đầu giường đang nháy đèn, lấy xuống xem thử, “Ủi chà Trương Hiểu Dung?”

“Đưa đây!” Biên Nam đoạt lấy di động.

Nửa tiếng trước Trương Hiểu Dung gửi cho cậu một tin WeChat, Biên Nam muốn nghe, nhưng giờ di động lên bên tai rồi lại ngừng, nhìn Vạn Phi.

Vạn Phi đang ngồi chờ, thấy Biên Nam như vậy thì khó chịu vén chăn đang bọc quanh người cậu chàng: “Gì đấy, sợ tao nghe thấy người ta từ chối mày à?”

“Má, đừng có giả trò lưu manh, lúc tắm còn chưa nhìn đủ hả...” Biên Nam kéo quần lót, cười ha ha hai tiếng, “Nếu thiếu gia đây thật sự bị từ chối thì cũng coi như là lần đầu tiên trong đời, mày cũng nên chứng kiến một chút.”

“Được thôi.” Vạn Phi ngoáy ngoáy lỗ tai.

Biên Nam bấm nút nghe, trong điện thoại di động truyền đến giọng nói hết sức dịu dàng của Trương Hiểu Dung: “Vết thương của cậu thế nào rồi?”

“Ôi đau má!” Vạn Phi rống một tiếng, “Má nó!”

Biên Nam cũng ngẩn người, lời thăm hỏi ân cần dịu dàng này nháy mắt quét sạch cảm giác khó chịu của cậu đối với Trương Hiểu Dung lúc trước, cậu liếc nhìn Vạn Phi, nói vào di động: “Không có gì, cậu đang làm gì thế?”

“Hôm nay mặt trời hay mặt trăng mọc vậy,” Vạn Phi chạy đến bên cửa sổ kéo rèm lên, “Là mặt trời mà... Có phải hôm đó bị mây nhìn nên nhỏ ấy chột dạ không?”

“Chột dạ cái gì? Tao có là ai của nhỏ ấy đâu,” Biên Nam ném di động qua một bên, nhảy xuống giường, mặc quần áo chạy vào phòng khách, kêu mẹ Vạn Phi một tiếng, “Dì cả!”

“Mau rửa mặt ăn cơm, giờ này tiết kiệm được một bữa rồi, nếu đi không gọi hai đứa, hôm nay định không ăn cơm phải không?” Mẹ Vạn Phi cười nói.

Ăn xong một bàn đầy thức ăn do mẹ Vạn Phi nấu, Biên Nam nửa nằm trên ghế sofa, cầm di động ném lên ném xuống.

Ném gần mười cái, tin trả lời của Trương Hiểu Dung mới gửi tới: “Bị bạn cùng lớp cho leo cây, đi dạo phố một mình chán quá...”

Biên Nam cầm di động, suy nghĩ một chút, trực tiếp gọi điện thoại qua, reo mấy tiếng Trương Hiểu Dung mới bắt máy, cô nàng uể oải a lô một tiếng.

“Đang đi dạo ở đâu vậy?” Biên Nam hỏi.

“Đường dành riêng cho người đi bộ, còn có thể đi dạo ở đâu nữa,” Trương Hiểu Dung nói, “Có gì không?”

“Mình tới tìm cậu,” Biên Nam đứng lên, vào phòng Vạn Phi cầm áo khoác vừa mặc vừa nói, “Cậu chờ mình khoảng hai mươi phút nhé.”

Nhà Vạn Phi rất gần đường dành riêng cho người đi bộ, đón xe tới cũng chừng mười phút đồng hồ, Biên Nam đến vừa đúng thời gian.

Cậu đi vào nhìn xung quanh, không thấy Trương Hiểu Dung đâu, vì vậy gọi điện thoại cho nhỏ.

“A, mình đang đi từ rạp chiếu phim tới đó,” Giọng nói của Trương Hiểu Dung không nhanh không chậm, “Chờ mình hai phút nha, mình xách đồ nên đi hơi chậm.”

“Cậu đứng tại chỗ chờ đi, để mình qua.” Biên Nam nói, bởi vì đây là Trương Hiểu Dung, đổi lại là nhỏ khác, cậu thật sự không nhẫn nại như vậy.

Biên Nam cúp điện thoại, thả di động vào túi quần, đang định đi qua rạp chiếu phim, vừa ngẩng đầu thì dừng bước.

Ha ha.

Ha ha! Ha ha...

Duyên phận tới đúng là muốn cản cũng không được.

Nhưng điều làm cho Biên Nam bất ngờ nhất không phải là tùy tiện đi hai bước ở đường dành riêng cho người đi bộ đã có thể chạm mặt Khưu Dịch, mà là bên cạnh Khưu Dịch lại là Biên Hình Ngữ!

Khưu Dịch cư nhiên quen biết Biên Hình Ngữ?

Đây mẹ nó là chuyện gì?

Biên Nam đứng yên tại chỗ nhìn Khưu Dịch, sững sốt hồi lâu cũng chưa nghĩ ra nên giả vờ không thấy rồi bỏ đi hay là xông tới đám một phát hay là tiếp tục ngăn người.

Hay là chúc Biên Hình Ngữ sinh nhật vui vẻ?

Khưu Dịch hiển nhiên cũng rất bất ngờ, đứng yên không động đậy.

“Ủa, Biên Nam?” Biên Hình Ngữ phá vỡ sự im lặng, nhỏ nhủu mày, phát hiện đường nhìn của Biên Nam không đặt trên người mình, nhỏ quay đầu nhìn Khưu Dịch, có chút mờ mịt, “Nè, hai người quen nhau hả?”

“Xem là thế đi.” Khưu Dịch cười cười.

“Đi thôi.” Biên Hình Ngữ liếc Biên Nam một cái, kéo tay áo của Khưu Dịch, định đi ngang qua người Biên Nam.

Khưu Dịch không nhúc nhích, vẫn còn nhìn Biên Nam.

Cảm giác hiện giờ trong lòng Biên Nam có chút khó diễn tả, thậm chí ân oán với Khưu Dịch cũng không còn là trọng điểm, Khưu Dịch và Trương Hiểu Dung, Khưu Dịch và Biên Hình Ngữ, chuyện quái gì đang

xảy ra, lúc này cậu cũng không quan tâm, đối mặt với ánh mắt khiêu khích của Khuê Dịch, cậu cũng chẳng có cảm giác gì.

Trong đầu Biên Nam chỉ có một câu hỏi, Biên Hình Ngữ quen biết Khuê Dịch, nhỏ ấy sẽ nói gì với Khuê Dịch, sẽ nói cái gì?

Cậu im lặng đi sát qua bên người Biên Hình Ngữ, không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước.

“Đi thôi!” Biên Hình Ngữ cất cao giọng gọi Khuê Dịch một tiếng.

Khuê Dịch quay đầu liếc nhìn bóng lưng của Biên Nam, bắt kịp bước chân của Biên Hình Ngữ.

Sau khi đi một đoạn, Khuê Dịch hỏi: “Em và Biên Nam có quan hệ gì?”

“Em với ổng?” Biên Hình Ngữ cười khẩy, giọng nói lộ rõ sự khinh thường, “Em với ổng có quan hệ gì, nói ra hù chết anh.”

“Ồ.” Khuê Dịch cười cười, không nói gì khác.

Biên Hình Ngữ lại cười khẩy tiếng nữa: “Có phải anh cho rằng em với Biên Nam là anh em gì đó không?”

“Bộ không phải sao?” Khuê Dịch nhìn nhỏ một cái.

“Có thể xem là thế, nhưng nói ra chỉ tỏ mặt,” Biên Hình Ngữ nhú nhú mày, “Ổng là con của bố em và người phụ nữ khác.”

Khuê Dịch hơi khựng lại, Biên Hình Ngữ xoay người lùi vài bước, giọng nói khá lạnh lùng: “Ổng là con của kẻ thứ ba đẻ tiện.”

Khuê Dịch không lên tiếng.

Biên Hình Ngữ nói xong lời này cũng không tiếp tục nữa, đổi sang đề tài khác: “Anh thấy em uốn tóc thế nào?”

“Trường học các em cho lớp 10 uốn tóc à?” Khuê Dịch hỏi.

“Uốn tóc thôi có gì đâu,” Biên Hình Ngữ hất tóc, “Anh thấy uốn đẹp không?”

“Không biết.” Khuê Dịch nói.

“Ồ, lúc nghỉ đông anh dạy thêm cho Trần Đình Đình, không phải em tới tìm nhỏ ấy sao, khi đó tóc em xoắn mà.” Biên Hình Ngữ nhắc nhở Khuê Dịch.

“... Không nhớ.” Khuê Dịch suy nghĩ.

“Vậy cũng không nhớ?” Biên Hình Ngữ hơi thất vọng nhìn Khuê Dịch một cái, “Tóc em khi đó dài hơn bây giờ rất nhiều, anh cũng không nhớ sao?”

Khuê Dịch lấy tay che miệng ho nhẹ một tiếng: “Em cắt tóc hả?”

“Này!” Biên Hình Ngữ tròng cát cao giọng, “Có phải mặt mũi em thế nào anh cũng không nhớ không?”

“Chưa đến mức,” Khuê Dịch nói, “Lúc gặp lại em là sẽ nhớ.”

Biên Hình Ngữ còn định nói gì đó, Khuê Dịch chỉ chỉ đường bên phải: “Em muốn đi làm tóc nhỉ, anh đi đây, sắp tới giờ dạy thêm rồi, sinh nhật vui vẻ.”

Không đợi Biên Hình Ngữ nói tiếp, Khuê Dịch đã xoay người quẹo sang đường bên phải đi mất.

Lúc Biên Nam nhìn thấy Trương Hiểu Dung, nhỏ đang ngồi trên ghế dài ven đường cúi đầu chơi di động, tóc dài che hết nửa khuôn mặt, trông an tĩnh mà thoải mái.

Thế nhưng cảnh tượng vốn sẽ làm Biên Nam rung động bây giờ chẳng còn cảm giác gì đặc biệt, cậu đi tới đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trương Hiểu Dung.

“Cậu làm mình sợ hết hồn,” Trương Hiểu Dung quay đầu thấy Biên Nam thì vỗ vỗ ngực, “Sao không gọi mình một tiếng.”

“Gọi cậu một tiếng cũng thế thôi,” Biên Nam nói, “Ăn cơm không?”

“Mình đang giảm cân,” Trương Hiểu Dung sờ sờ mặt, “Mặt mình tròn quay rồi này.”

“Nhìn đoán không ra, xinh mà.” Biên Nam nhìn nhỏ một cái.

“Sao cậu cũng nói như vậy.” Trương Hiểu Dung nở nụ cười.

“Cũng? Còn ai nói như vậy hả?” Biên Nam đuổi theo một câu.

“Không ai hết.” Trương Hiểu Dung cười cười.

Biên Nam cảm thấy nụ cười của Trương Hiểu Dung đã giải đáp rõ ràng rồi, cậu cũng cười cười: “Khuru Dịch?”

“Đừng đoán bậy,” Trương Hiểu Dung thu lại nụ cười, qua hai giây mới cau mày nói, “Cậu ấy cũng không có ý gì khác.”

Biên Nam vốn không phải là người có tính nhẩn nại, cộng thêm hiện giờ tâm trạng bực dọc như thể vừa rơi xuống sông, bị người ta vớt lên rồi lại đập xuống lần nữa, lời này của Trương Hiểu Dung không biết là vô tình hay cố ý khiến cậu rất khó chịu: “Nếu mình nói thẳng đó có ý khác thì sao?”

Trương Hiểu Dung ngẩn người, đây là lần đầu tiên Biên Nam dùng giọng điệu như thế với nhỏ, nhỏ vuốt vuốt tóc: “Mình có nói gì đâu, hai người các cậu đều là bạn của mình, mình chỉ không hy vọng các cậu vì mình mà như có thù oán...”

“Bạn bè?” Biên Nam tựa lưng vào ghế nhìn Trương Hiểu Dung, “Khuru Dịch thế nào mình không biết, nhưng mình đang theo đuổi cậu, cậu đừng nói cậu không biết.”

Trương Hiểu Dung cúi thấp đầu, miệng vẫn còn nở nụ cười: “Biên Nam à...”

“Tính tình của mình không tốt, cũng không có tính nhẩn nại,” Biên Nam cắt ngang lời nhỏ, bực bội không thể tả, “Cậu đồng ý thì đồng ý, không muốn thì cứ việc nói thẳng, chơi mình như thế vui lắm à? Đã ghiền không?”

“Cậu nói cái gì đó!” Nụ cười của Trương Hiểu Dung cứng đờ trên mặt.

“Không có gì,” Biên Nam đứng dậy, “Ý trên mặt chữ, cậu đồng ý hay không thì nói một câu, muốn đu hai bên mình không theo.”

Nói xong câu đó, Biên Nam không quay đầu lại mà đi thẳng, Trương Hiểu Dung ở phía sau còn kêu gì đó cậu cũng không nghe rõ.

6. Chương 6

Tính tình của Biên Nam không được tốt, cơ mà với nữ sinh thì vẫn có thể kiềm chế một chút, hẹn con gái ra gặp mặt mới nói mấy câu đã vứt người ta ở lại rồi quay đầu bỏ đi thì đây là lần đầu tiên.

Thật ra cậu vẫn có thể nhẫn nhịn Trương Hiểu Dung, nếu là bình thường chắc chắn cậu sẽ không nổi giận, coi như hôm nay Trương Hiểu Dung xui xẻo.

Đi thẳng ra đường dành riêng cho người đi bộ, Biên Nam thả chậm bước chân lang thang không mục đích. Bên ngoài gió lớn, đợt này tiết trời cũng không tốt lắm, nhưng do hôm nay là cuối tuần nên người đi đường vẫn rất nhiều.

Biên Nam không có thói quen dạo phố, bởi vì cậu cảm thấy chẳng có gì để dạo cả. Một năm bốn mùa đều trung thành với quần áo thể thao, thời điểm huấn luyện căng thẳng chỉ muốn ngủ, rảnh rỗi thì đóng đô ở tiệm net, với cậu mà nói, dạo phố không có ý nghĩa thực tế mà còn lãng phí thời gian.

Thế nhưng hôm nay Biên Nam đi dạo rất lâu, lúc tin nhắn của Vạn Phi gửi tới, cậu lấy di động ra nhìn đồng hồ, không ngờ đã đi loanh quanh được một tiếng, chỗ này cách nhà Vạn Phi rất xa, chịu khó đi thêm chút nữa là có thể về tới trường học.

Tin nhắn của Vạn Phi rất ngắn gọn, chỉ có bốn chữ, tình hình thế nào?

Biên Nam không trả lời, nhét di động vào túi quần, tấp vào một tiệm cà phê nhỏ ven đường, gọi một ly sữa tươi rồi ngồi ngắm người bên cửa sổ.

Tình hình thế nào à.

Tình hình quả thật rất phức tạp.

Không ngờ Biên Hinh Ngữ, người biết cậu không muốn bị lộ bí mật nhất, lại quen biết Khuru Dịch.

Đã thế hai người này và cậu lại chẳng hợp cạ gì cho cam.

Nhìn ánh mắt và giọng điệu của Biên Hinh Ngữ lúc bỏ đi, Biên Nam gần như có thể khẳng định, Biên Hinh Ngữ sẽ nói cho Khuru Dịch...

Biên Nam nhấp một ngụm sữa tươi, cậu không ngại Biên Hinh Ngữ từ bé đến lớn luôn tràn ngập ác ý với mình, không ngại lời nó nói luôn kẹp thương đeo gậy, không ngại nó há mồm nói dối như thần, đồ biết bao nhiêu tội cho mình.

Điều duy nhất mà Biên Nam chú ý là lời nói thật của Biên Hinh Ngữ.

Ngoại trừ Vạn Phi, bạn bè của Biên Nam dù thân đến đâu cũng chẳng biết hoàn cảnh thật sự của cậu dưới vỏ bọc gia cảnh giàu có bên ngoài.

Mẹ ruột của cậu là người thứ ba, đây là sự thật không thể chối cãi.

Biên Nam không tài nào hình dung được cảm nhận của mình về mẹ ruột.

Cậu không biết chuyện giữa bố và mẹ bắt đầu thế nào, bố hồi lỗi quay đầu ra sao, không biết cái gì hết.

Tóm lại thời gian Biên Nam ở chung với mẹ ruột rất ngắn, có lẽ hơn một năm, hoặc hai năm gì đấy. Nghe nói lúc mẹ ruột ra ngoài chơi mạt chược thường nhốt Biên Nam trong nhà vệ sinh cả ngày, thế nên cậu được bố mang về gia đình hiện tại.

Đối với việc bị nhốt trong nhà vệ sinh, Biên Nam không có ấn tượng gì cả. Cho tới bây giờ, mỗi khi nhớ tới mẹ ruột, Biên Nam chỉ liên tưởng đến tiền.

Thỉnh thoảng cậu sẽ đến thăm bà, nói với nhau chưa được hai câu bà đã nhắc tới tiền. Biên Nam không biết toàn bộ tiền bạc, nhà ở, cửa hiệu mà bà đòi được từ bố đã ném đi đâu rồi.

Biên Nam thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài tiệm cà phê có một bé con đang ngồi xổm dưới tàng cây lau nước mắt, trước đây cậu cũng thích ngồi khóc như vậy, những lúc vô cớ bị Biên Hạo đánh, hẳn sẽ ngồi khóc ở sân sau.

Chẳng qua cậu không có khóc lâu như thế, cậu cảm thấy thật ra lòng mình rất rộng rãi, nhiều chuyện buồn phiền chỉ vài phút đã trôi sạch.

Uống xong ly sữa, bé con ngoài cửa sổ vẫn còn khóc. Người qua đường có dừng lại hỏi han, bé con chỉ cúi đầu lau nước mắt, chẳng nói chẳng rằng.

Biên Nam nhìn mà không đành lòng, đặt ly sữa xuống, rời khỏi tiệm cà phê, vào siêu thị nhỏ bên cạnh mua hai thanh sôcôla, đoạn đi đến ngồi xuống bên cạnh bé con.

“Ăn sôcôla không?” Biên Nam bóc vỏ một thanh sôcôla, cắn một miếng.

Bé con ngẩng đầu nhìn cậu một cái, trên mặt còn lấm lem nước mắt.

Bé con rất dễ thương, đôi mắt to tròn, mái tóc xoăn nhẹ, trông giống như búp bê vậy.

Biên Nam đưa thanh sôcôla kia cho bé con: “Anh mời.”

Bé con thoáng do dự, nhận lấy sôcôla, ngẫm nghĩ một chút rồi lấy ra nửa gói khô bò trong túi: “VẬY em mời anh ăn khô bò, nhưng mà em ăn hết phân nửa rồi.”

“Anh ăn một miếng là được.” Biên Nam không thích đồ ăn vặt, nhất là khô bò, nhưng vẫn xé một miếng bỏ vào miệng, “Em ngồi đây khóc cả buổi rồi, bị người ta đánh hay là thất tình đây?”

Bé con vốn đã ngừng khóc, đang cúi đầu bóc sôcôla chuẩn bị ăn, vừa nghe lời Biên Nam nói, động tác trên tay ngừng lại, đầu cũng không ngẩng, nước mắt lại tí tách rơi xuống đất.

“Ài,” Biên Nam vội vàng nhét một miếng sôcôla vào miệng bé con, “Em đừng khóc, lát nữa người ta tưởng anh bắt nạt em bây giờ...”

“Em... Em...” Bé con đưa tay lên lau nước mắt, “Tiền của em mất rồi...”

“Tiền?” Biên Nam nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ lưng bé con, “Ừ, anh còn tưởng chuyện gì nghiêm trọng lắm chứ, em mất bao nhiêu tiền?”

“Hơn 300 đồng ạ.” Bé con nhắc tới số tiền thì càng khóc thảm thiết hơn.

Hơn 300 đồng đối với một bạn nhỏ lớp một lớp hai mà nói thì đúng là rất lớn, Biên Nam tắc lưỡi: “Em mang nhiều tiền như vậy ra ngoài để làm gì... Làm sao mà mất?”

Bé con vừa khóc vừa ăn sôcôla: “Em mang hộp đựng tiền tiết kiệm ra ngoài.”

“Em không sợ mệt hả,” Đây là lần đầu tiên Biên Nam nghe nói đi chơi mà còn mang theo cả hộp đựng tiền tiết kiệm, “Mang đi mua đồ à?”

Bé con lắc đầu: “Em nói... em tiết kiệm được... hơn 300 đồng, Phương Tiểu Quân nói muốn xem một chút, em lấy ra cho bạn ấy xem.”

“Xem xong rồi sao nữa? Xem ở chỗ nào?” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Nếu không anh giúp em tìm thử nhé?”

“Ở trong hốc cây bên kia...” Bé con chỉ chỉ con đường nhỏ bên cạnh tiệm cà phê.

“Hốc cây?” Biên Nam sững sốt, “Em để hộp đựng tiền tiết kiệm trong hốc cây?”

“Vâng ạ.” Bé con gật gật đầu.

“Sau đó thì mất? Tự dưng em để hộp tiền trong hốc cây làm gì?” Biên Nam cảm thấy mình quả thật không thể hiểu nổi suy nghĩ của cậu bạn nhỏ này.

“Phương Tiểu Quân nói cầm theo bên mình không an toàn, bạn ấy bảo em giấu vào trong hốc cây.” Bé con cắn môi.

“Có phải lúc nhóc Phương Tiểu Quân sinh ra bị mẹ làm rớt xuống đất không thể,” Biên Nam cảm nín, “VẬY giấu trong hốc cây xong hai đứa làm gì?”

“Về nhà ạ,” Bé con nói, “Phương Tiểu Quân về nhà, em cũng về...”

“Hộp tiền của em còn ở trong hốc cây mà em vẫn về nhà?” Biên Nam nhin không được kêu lên, “Lúc mẹ em sinh em ra cũng làm em bị đập đầu hả!”

“Em không biết,” Bé con nói nhỏ, “Mẹ em mất rồi.”

“... Anh xin lỗi.” Biên Nam thở dài, xoa xoa đầu bé con.

“Em còn chưa về đến nhà, mới đi được nửa đường, Phương Tiểu Quân đuổi tới, nói với em là tiền mất rồi, nhưng lúc em giấu tiền đâu có ai thấy,” Bé con nói đến đây lại bắt đầu khóc, “Em đi kiểm tra, đúng là mất thật rồi, hộp vẫn còn nhưng tiền bên trong mất hết, anh hai em mà biết sẽ đánh em...”

Biên Nam nghe đến đó thì đoán: “Đi đòi Phương Tiểu Quân ấy, nó giữ đó.”

“Bạn ấy nói không có lấy,” Bé con tiếp tục khóc, “Anh hai em sẽ đánh em...”

“Rồi rồi rồi, em đừng khóc nữa, nước mũi tèm lem rồi này,” Biên Nam cầm khăn giấy lau lung tung lên mặt bé con, sau đó lấy ví tiền ra, rút bốn tờ 100 đồng, “Anh bù cho em.”

Bé con lập tức ngẩng đầu lên, nhưng khi thấy tiền trong tay Biên Nam, ánh mắt lại trở nên ảm đạm: “Tiền của em toàn một đồng một đồng, không phải tiền lớn như vậy.”

“Là tiền thì được rồi.” Biên Nam nhét tiền vào túi áo của bé con.

“Nhưng mà anh hai sẽ phát hiện, anh ấy sẽ đánh em.” Bé con rất cố chấp.

“Anh hai em có bệnh à, tiền không thiếu mà còn nhiều hơn, đánh em làm gì!” Biên Nam sắp hết kiên nhẫn.

“Mỗi ngày anh hai cho em một đồng, em để dành lâu lắm rồi... Nếu anh ấy biết em làm mất tiền thì sẽ...”

“Sẽ đánh em đúng không, anh hai em sao bạo lực quá vậy, con nít mà cũng đánh!” Biên Nam bắt đắc dĩ đứng lên nhìn xung quanh, “Vậy anh còn phải tìm ngân hàng đổi tiền xu cho em nữa à? Nhân viên ngân hàng chắc nghĩ anh uống lộn thuốc quá.”

Trước tiên Biên Nam dẫn bé con đến hốc cây lấy hộp tiền, thật đúng là một cái cũng không còn.

Lúc dẫn bé con đi tìm ngân hàng, bé con mới kịp phản ứng, lập tức đứng lại: “Em không thể lấy tiền của người khác, anh hai mà biết sẽ đánh em.”

“Đậu má,” Biên Nam cau mày, “Anh hai em có bệnh thật rồi, bảo thằng đó có ngon thì tới đánh anh này!”

“Không thể lấy tiền của anh được.” Bé con dừng bước, chết cũng không chịu động.

“Coi như anh cho em mượn, chờ sau này em có tiền thì trả lại anh,” Biên Nam ngồi xổm xuống, duỗi ngón út ra, “Mình ngoéo tay là được mà.”

Bé con nhìn Biên Nam một lát, sau đó duỗi ngón tay nhỏ ra ngoéo một cái.

Khu này chỉ có hai ngân hàng, Biên Nam dẫn bé con vào hỏi thăm, không có 400 đồng tiền xu, gom cả buổi chỉ được 200.

“Thế này được rồi,” Biên Nam giúp bé con nhét tiền vào hộp tiết kiệm, đoạn lắc lắc cái hộp: “Anh hai em chắc không đến mức mở ra kiểm tra đâu, mà nếu có thì em cứ nói là em lấy 200 đi đổi thành tiền chẵn, hiểu chưa?”

Bé con do dự gật đầu: “Cảm ơn anh.”

“Được rồi mau về nhà đi, về thẳng nhà nhé, đừng có giấu trong hốc cây hốc tường gì nữa đó!” Biên Nam đưa cái hộp cho bé con.

“Vâng ạ.” Bé con ôm hộp tiết kiệm quay đầu bỏ chạy, nhưng được vài bước thì dừng, chạy trở lại bên cạnh Biên Nam, “Anh ơi anh cho em số điện thoại đi, lúc nào có tiền em gọi điện thoại nói cho anh biết.”

Biên Nam mượn bút ở cửa hàng bên cạnh, ghi số điện thoại vào lòng bàn tay bé con.

Sau khi bé con con chạy khuất bóng, Biên Nam duỗi lưng một cái, tâm trạng buồn phiền lúc nãy nhờ chuyện này mà vơi đi không ít.

Biên Nam lấy điện thoại di động ra gọi cho Vạn Phi: “Mày đang ở đâu?”

“Ở nhà chứ đâu, mày hẹn hò xong rồi hả?” Vạn Phi đang ăn gì đó, lúng búng hỏi, “Sao nhanh thế?”

“Hẹn hò cái con khỉ,” Biên Nam nhú mày, lẽ ra hôm nay không nên tới gặp Trương Hiểu Dung, “Mày ra đây đi.”

“Ồ.” Vạn Phi đáp.

Bình thường Biên Nam và Vạn Phi kéo nhau ra ngoài chỉ có ba mục đích, tiệm net, tiệm cơm, trung tâm trò chơi.

Nếu là ở trường học, leo tường ra ngoài chỉ có hai lựa chọn là tiệm net và tiệm cơm, cho nên cuối tuần nếu đi chơi với nhau, hai người sẽ chui vào trung tâm trò chơi.

“Khưu Dịch quen Biên Hình Ngữ?” Vạn Phi ngồi trước máy chơi game, nghe xong lời tổng kết ngắn gọn của Biên Nam thì có chút kinh ngạc, “Móa, hai đứa nó quen nhau?”

“Ừ.” Biên Nam nhìn chăm chăm màn hình.

“Nó có kể chuyện của mẹ mày cho Khuê Dịch nghe không nhỉ? Ông nội mày!” Vạn Phi mới phân tâm một chút đã bị Biên Nam dùng liên kích (combo) hạ knock out, “Tao cảm thấy nó nhất định sẽ nói.”

“Dám lắm.” Biên Nam cầm lon nước ở bên cạnh uống một hớp.

“Mẹ kiếp đúng là gặp quỷ rồi, hết lần này tới lần khác vẫn là Khuê Dịch!” Vạn Phi đá máy game một cú, “Nếu thằng đó dám đi kể chuyện này... Không thì tối nay nhân lúc còn nóng tao qua tấn nó một trận đi.”

Biên Nam cười cười không nói gì.

Buổi tối sau khi cơm nước xong xuôi, Biên Nam kéo Vạn Phi tiếp tục đóng đô trong trung tâm trò chơi, đến gần 10 giờ mới đón xe về nhà Vạn Phi.

Vạn Phi đòi tới tiệm cơm chặn đánh Khuê Dịch mấy lần, Biên Nam không tỏ thái độ gì.

Đành rằng chuyện giữa cậu và Khuê Dịch vẫn chưa xong, nhưng nếu Biên Hình Ngự thật sự kể cho Khuê Dịch nghe, lúc này cậu đi kiếm chuyện với Khuê Dịch thì bậy quá, ngộ nhỡ Trương Hiểu Dung cho rằng mọi chuyện đều vì nhỏ ấy thì lại càng bậy nữa, mặc dù nguyên nhân khiến cậu ngứa mắt Khuê Dịch đúng là có phần vì Trương Hiểu Dung.

Vả lại giữa tháng tư còn có một trận đấu, Biên Nam không muốn gây quá nhiều phiền phức trước khi trận đấu diễn ra. Dù sao trong thời gian này Phan Nghị Phong vẫn còn thù Khuê Dịch vì cái cầm, mình có thể ngồi xem trò vui.

Quay về trường được vài ngày, Biên Nam gặp Phan Nghị Phong ở căn tin, cầm của Phan Nghị Phong vẫn còn bọc kín, bị thương chỗ đó muốn giấu cũng không được, đứng từ xa đã nhìn thấy. Đối với loại người luôn tự tin cho rằng mình là lá cờ đầu của toàn trường như Phan Nghị Phong mà nói, chuyện này quả thật hết sức bề mặt, vì vậy gặp ai cũng mặt mày cau có.

Ngược lại, vết thương của Biên Nam lành rất nhanh, huấn luyện đã khôi phục như bình thường, có điều ông Tưởng rõ ràng đã tăng lượng huấn luyện, vốn dĩ một tuần huấn luyện tổ chất vận động hai lần nay biến thành ba lần, huấn luyện kỹ thuật cũng tăng thêm, mỗi việc đập bóng thôi cũng đủ làm Biên Nam nhũn cả chân.

Tổ chất thân thể của Biên Nam rất tốt, thường thì sau khi huấn luyện, cùng lắm cậu chỉ cảm thấy hơi mệt, nhưng bây giờ bị ông Tưởng giày vò liên tục hai tuần, huấn luyện xong chẳng ăn cơm nổi, chỉ muốn uống nước.

Cơm tối ăn không vô, thế nên chưa đầy một tiếng bụng đã đói meo, căn tin hết đồ ăn, nhưng Biên Nam chẳng còn hơi sức đâu mà leo tường ra ngoài tìm đồ ăn.

“Tao cảm thấy mình sắp chết đói trên giường rồi.” Biên Nam ôm bụng nằm bẹp dí trên giường.

“Muốn ăn gì?” Trái lại việc huấn luyện của Vạn Phi vẫn tiến hành như thường lệ, cậu chàng còn xơi hộ phần cơm mà Biên Nam ăn không vô, “Tao ra ngoài mua giùm cho.”

“Gì cũng được, ăn được là ok...”

“Không thì lát nữa tao đi tiệm net về ghé mua cho mày?” Tôn Nhất Phàm đang thay quần áo, cậu ta và Chu Bân chuẩn bị leo tường đi tiệm net, “Tiểu Phi Phi đừng bị móc trên tường nữa đó.”

“Biến đi!” Vạn Phi mắng một câu, “Chờ mày mang về thì sáng mai xừ nó rồi, Biên Nam chắc đói xỉu luôn quá.”

Người trong ký túc xá đã ra ngoài hết, Biên Nam đeo tai nghe nằm trên giường nghe nhạc, nghe chưa được hai bài đã tắt máy, tiếng bụng réo sắp ắt cả tiếng nhạc rồi.

Biên Nam ngồi dậy nhìn đồng hồ, đã qua nửa tiếng. Cậu nhúu nhúu mày, xung quanh trường học toàn là quán ăn, thậm chí vào siêu thị cũng có thể mua mì, lần này Vạn Phi đi hơi lâu.

Lại bị tóm rồi?

Hay bị thằng nào kiếm chuyện?

Biên Nam cử động cánh tay, xuống giường vơ đại cái áo khoác rời khỏi ký túc xá.

Hiện tại tiết trời đã trở nên ẩm áp, vạn vật sinh sôi bùng bùng tựa như cây cối đâm chồi nảy lộc.

Thỉnh thoảng trường Thể thao và Vận tải đường thủy sẽ có một trận xung đột nhỏ, ra ngoài ăn bữa cơm cũng có thể giương cung bạt kiếm chỉ vì một đĩa mì xào, thậm chí ngay cả tần suất đánh nhau trong trường Thể thao cũng cao hơn nhiều so với mùa đông.

Với tính tình nóng nảy và tinh thần đánh chết cũng không chạy trốn của Vạn Phi, Biên Nam không yên tâm lắm, cậu ra khỏi ký túc xá lặng lẽ đi tới bên bờ tường.

Lúc này trong trường khá vắng vẻ, mấy đứa chăm chỉ đang ở lớp để tự học buổi tối, còn đám lười biếng đã quay về ký túc xá để hưởng thụ cuộc sống.

Biên Nam nhìn sang bên kia tường rào, xác định không có đứa nào nằm vùng, kể đó quan sát bốn phía, chuẩn bị lấy đà.

Bình thường leo tường ra ngoài cậu không cần chạy lấy đà, chỉ cần đứng sát bờ tường, nhảy bật lên, tay bám chặt, đập hai cái là xong, nhưng do hôm nay quá mệt mỏi, hấn sợ mình không nhảy lên đầu tường nổi.

Chạy lấy đà vài bước, Biên Nam một chân đập tường, tay nắm chặt phía trên.

Ngay lúc chuẩn bị trèo lên, Biên Nam nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ bên kia tường rào.

Có người chạy tới bên tường.

Vạn Phi?

Biên Nam đập tường, vừa thò đầu ra đã nghe được tiếng hét của Vạn Phi, tuy còn cách một đoạn nhưng nghe rất rõ ràng: “Chạy ông nội mày!”

Cậu còn chưa kịp mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra, ngay sau đó, một bóng người mạnh mẽ nhảy lên đầu tường.

“Mẹ nó! Ai thế!” Biên Nam hết hồn, ghì lại cơ thể muốn xông lên theo quán tính, để tránh mặt mình tông vào đầu của đối phương.

Đối phương đã giẫm một chân lên đầu tường, nghe thấy giọng Biên Nam cũng hơi giật mình, bóng người dừng một chút.

Khoảnh khắc đó, Biên Nam thấy rõ mặt đối phương.

Lại là Khuất Dịch!

Cậu lập tức cảm thấy máu nóng trào lên não, đúng là không thể tin nổi!

“Má!” Biên Nam mắng một câu, tuy tư thế hiện tại không thích hợp để khơi mào tấn công, cậu vẫn buông lỏng tay trái đang bám trên đầu tường, định túm chân Khuất Dịch.

Khuất Dịch nhanh chóng thụt chân để tránh tay Biên Nam, lúc Biên Nam chuẩn bị nhảy xuống dưới để chặn người, Khuất Dịch cũng nhảy xuống.

Cánh tay đột nhiên duỗi ra, đập trúng mặt Biên Nam.

Biên Nam không kịp tránh, bị một cú này trực tiếp đập rớt xuống tường, lưng tiếp xúc thân mật với mặt đất

7. Chương 7

Khuất Dịch cảm thấy hôm nay mình không nên đối ca với người khác.

Đầu tháng sau là sinh nhật Khuê Ngạn, tuy rằng thời gian còn sớm, nhưng Khuê Dịch muốn tranh thủ thời gian rảnh đi mua quà trước, vì thế khi cô bạn cùng tổ nói muốn đổi ca, cậu lập tức đồng ý, định mua quà xong vừa lúc về nhà hàng.

Lúc rời trường, Thân Đào còn muốn đi cùng, nhưng Khuê Dịch không cho Thân Đào đi theo, giờ này học sinh trường Thể thao vừa huấn luyện xong, chắc đang lo ăn cơm nghỉ ngơi, hẳn là không đụng nhau.

Kết quả vừa đi tới trạm xe bus thì đụng phải Phan Nghị Phong.

Lúc nhìn thấy Phan Nghị Phong đi ra từ tiệm trà sữa bên cạnh, Khuê Dịch mắng thầm một câu trong lòng.

Cái thằng Phan Nghị Phong đúng là quá cố chấp, nếu dùng phần sức này đi theo đuổi con gái, có lẽ đã sớm bị người ta bắt đến đồn cảnh sát.

Phan Nghị Phong dẫn theo ba người, nếu có chuẩn bị, Khuê Dịch cũng chưa chắc chịu thiệt, nhưng hôm nay cậu đi tay không, cũng không muốn lãng phí thời gian, vì vậy chọn cách bỏ chạy.

Thi chạy với học sinh trường Thể thao, Khuê Dịch không có ưu thế gì, cậu vừa chạy vừa lia nhanh ven đường, muốn xem thử có thể tìm được cục gạch hay gậy gỗ gì đó không.

Chẳng qua không đợi Khuê Dịch tìm được thứ gì đó dùng được, Vạn Phi đã xông tới từ đằng trước.

“Mẹ kiếp.” Đường chạy bị chặn đứt, Khuê Dịch đành phải xoay người đập hai cái lên tường rào trường Thể thao, định bụng trèo vào trước rồi nghĩ cách thoát thân sau.

Khi đụng phải Biên Nam ở đầu tường đối diện, Khuê Dịch thật sự có chút bất ngờ, trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, Khuê Dịch thậm chí còn nghĩ mình có nên chào một tiếng hay không.

Nhưng nếu con đường trèo tường này cũng bị Biên Nam cản trở, hôm nay cậu sẽ gặp phiền phức.

Tư thế của Biên Nam không thuận lợi lắm, lúc nhảy xuống Khuê Dịch không có dùng quá nhiều sức, nhưng khi chạm đất vẫn nghe được tiếng trầm đục do Biên Nam té ngã tạo nên.

Khuê Dịch không quay đầu lại nhìn mà chạy thẳng về phía bãi tập của trường Thể thao, băng qua bãi tập nhảy ra khỏi tường rào là một con đường nhỏ, rất tối, hơn nữa địa hình tương đối phức tạp.

Chạy hết con đường nhỏ về tới cửa sau Vạn tải đường thủy, phía sau đã không còn thấy truy binh.

Khuê Dịch gọi điện thoại cho Thân Đào: “Lái xe đạp của tao ra cửa sau đi.”

“Cho người tới phụ đi!” Thân Đào nghe xong lập tức hét lên, “Tao dẫn người qua!”

“Không cần, không có ai cả,” Khuê Dịch móc điều thuốc ra, vừa định châm thì phát hiện chủ nhiệm lớp đi ra từ cửa sau, thấy điều thuốc trên tay Khuê Dịch thì dừng bước, cũng không có nói gì, chỉ nhìn cậu chăm chăm, Khuê Dịch cười cười thả điều thuốc vào túi quần, “Mau lấy xe tới đây, tao còn muốn đi mua đồ.”

Sau khi chủ nhiệm lớp bỏ đi, Thân Đào mang theo vài người đẩy xe đạp của Khuê Dịch ra khỏi trường học: “Có phải mày tới bên xe bên trường Thể thao không?”

“Ừ.” Khuê Dịch gật đầu.

Quanh mấy trường học này có hai trạm xe bus, một cái mới mở gần trường Thể thao, một cái ở cửa Vệ giáo.

Học sinh Vạn tải đường thủy đi bên nào cũng phải đi một đoạn đường, bình thường cho dù không đạp xe Khuê Dịch cũng không muốn chạy tới Vệ giáo chờ xe bus.

“Nếu không thì...” Thân Đào còn định nói gì đó, Khuê Dịch không đợi Thân Đào nói xong, vỗ vỗ vai cậu ta, nhảy lên xe lái đi.

Lúc Vạn Phi leo tường nhảy vào, đúng lúc Biên Nam vừa bò dậy từ dưới đất, hai người không nói năng gì, vừa nhảy bật dậy đã đuổi theo hướng Khuê Dịch bỏ chạy.

Nhưng khi đuổi tới tường rào bên kia, đã không còn bóng người nào nữa.

“Mẹ nó!” Biên Nam vô cùng căm tức, đập cái cây bên cạnh một cái.

“Người đâu!” Phan Nghị Phong đuổi sát phía sau, chỉ vào Biên Nam gào to.

“Chạy rồi,” Biên Nam tức giận nói, vốn dĩ đã bức bối vì bị té, bây giờ chả hiểu sao lại bị Phan Nghị Phong chỉ vào mũi mà chửi, phải nói là giận sôi gan, cậu liếc Phan Nghị Phong, “Ngài chạy chậm thêm tí nữa thì có mang theo ba con chó nghiệp vụ cũng không ngửi được mùi đâu.”

“Mẹ kiếp mày nói cái gì!” Người của Phan Nghị Phong chạy tới lập tức nổi sùng, nói thế nào Phan Nghị Phong cũng đã nắm trùm ở trường Thể thao suốt ba năm.

“Tao nói cái gì hử, mẹ nó tao nói chuyện như thế mười mấy năm rồi mày mới quen tao ngày đầu à!” Biên Nam vút lại một câu, xoay người định bỏ đi.

Vạn Phi đi theo sau Biên Nam, tay còn cầm túi đựng đồ ăn, xem chừng là mì thịt bò, nhưng mà có lẽ nước lèo đã đổ hết rồi.

Hai người đi chưa được hai bước, Biên Nam bị người nào đó ở đằng sau đẩy mạnh một cái, cậu quay đầu lại không thèm nhìn mà đâm thẳng một cú vào ngực người nọ: “Không để yên đứng không!”

“Muốn đánh nhau chứ gì?” Vạn Phi chỉ chỉ sân vận động, “Nếu không qua đó chờ bọn mày?”

Người đánh lén bị trúng một đâm chính là Chu Vĩ của lớp điền kinh, Chu Vĩ lão đảo trợn mắt nhìn Biên Nam, vừa định nhào qua thì bị Phan Nghị Phong cản lại.

Quan hệ giữa Phan Nghị Phong và Biên Nam cũng không tính là tốt, lúc nhất trí đối phó với người ngoài thì cũng được, cho dù đấu tranh nội bộ vẫn có thể duy trì hòa bình ở mặt ngoài, Biên Nam mà nóng lên thì cứng mềm đều không ăn.

Chẳng qua cái chuyện mất mặt như để Khưu Dịch xông vào trường Thể thao chạy một vòng rồi trốn mất cũng cần tìm người để trút giận, nhưng không thể trút lên đầu Biên Nam vừa này còn cố gắng giúp đỡ.

Hai bên không nói gì nữa, sau một hồi im lặng, Biên Nam kéo Vạn Phi: “Đi thôi.”

“Mày xem nè, với tính tình của Phan Nghị Phong, trong vòng ba ngày tới tao nhất định sẽ gặp phiền phức,” Vạn Phi quay đầu lại nhìn một cái, dọc đường đi cứ mắng luôn mồm, “Đậu má, hôm nay ông mày dư hơi học theo Lôi Phong làm chuyện tốt giúp người ta xử Khưu Dịch!”

*Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong.

Biên Nam không nói chuyện, lấy cái túi trên tay Vạn Phi mở ra xem thử, đúng là mì thịt bò không có nước lèo, vừa này lặn qua lộn lại mà chưa vút luôn cái túi đúng là làm khó Vạn Phi.

“Mày sao vậy, không phải nằm phè phỡn trong ký túc xá à, sao đột nhiên lại chạy ra đây? Lại còn...” Vạn Phi tặc lưỡi một cái, không nói tiếp nữa, “Mì thịt bò này lát nữa mày lấy nước sôi pha thêm gia vị của mì ăn liền ăn đỡ đi.”

“Mày một đi không trở lại, tao ra xem không được à.” Biên Nam buồn bực nói.

“Tao gặp phải Hứa Nhị nên trò chuyện đôi câu.” Vạn Phi ngượng ngùng gãi gãi tóc, “Mày không sao chứ?”

“Ừ.” Biên Nam sờ sờ lưng mình, lần này ngã chưa đến nỗi quá nặng, chỉ là hiện giờ trời không còn lạnh như trước nên ăn mặc hơi ít, lưng bị đá vụn ngổn ngang dưới đất cắn rất đau.

Bị người ta dùng một cánh tay hất ngã từ trên tường xuống đất, nghĩ tới là thấy ách, Biên Nam cảm giác có một ngọn lửa nhỏ đang bốc lên từ trán mình, cậu gơ tay lau trán.

Bây giờ mất thể diện ở trước mặt ai Biên Nam cũng nhin được, nhưng không thể là Khưu Dịch.

Tiên đoán của Vạn Phi hoàn toàn trật lất, trong ba ngày tới, Phan Nghị Phong không có tìm Vạn Phi gây rối.

Không ngoài ý muốn, Phan Nghị Phong đánh qua đánh lại một hồi, cuối cùng bộ dạng trông hệt như vừa chính cảm thất bại từ Hàn Quốc trở về, căn bản không dám gây sự trong trường học nữa.

Sau vụ này, cơ hội để Biên Nam và Phan Nghị Phong chạm mặt nhau cũng ít đi. Tháng sau, những học sinh lớp tennis tham gia thi đấu xếp hạng ngày nào cũng phải ngâm mình trong sân tennis tình thương mến thương với ông Tưởng, mồ hôi đổ như mưa, mặt muốn lồi bần hợm, ngay cả lên lớp ngủ gật cũng cảm thấy vất vả.

“Lâu rồi không có đi tiệm net.” Vạn Phi ngồi trên lưng Biên Nam nói, giọng điệu nghe rất sầu não.

“Đi quái gì,” Biên Nam đang ngồi dưới đất đè chân, vùi mặt xuống đầu gối, “Có phải mày lại tăng cân không?”

“Không,” Vạn Phi đề xuống thấp hơn, thở dài, “Tao và Hứa Nhị vừa có chút hi vọng, chưa gì đã bị ông Tưởng bóp chết tươi.”

“Trong đầu mày chỉ có mỗi Hứa Nhị,” Biên Nam cong cong lưng, “Đứng lên đi.”

“Đâu phải, chỉ có mày thôi.” Vạn Phi cười hô hố.

Biên Nam đứng dậy, cử động tay chân một chút, những ai thả lỏng xong cũng rủ nhau đi ăn cơm, Biên Nam đang định cầm quần áo bỏ đi, ông Tưởng ở bên kia kêu to một tiếng: “Biên Nam đi đâu đấy!”

“Thôi xong.” Biên Nam nói.

“Đi ăn cơm!” Vạn Phi cũng hô to một tiếng.

“Biên Nam đứng nửa tiếng nữa quay lại đây đánh trái tay!” Ông Tưởng kêu to.

“Má!” Biên Nam cắn răng nói khề.

Lực đánh trái tay của Biên Nam không đủ mạnh, ông Tưởng quan sát cậu luyện tập, những người khác đều được cho về, chỉ một cậu Biên Nam ở lại, kể đó ném cậu cho trợ giảng và máy phát bóng.

Biên Nam không mấy hứng thú với việc nâng cao lực đánh trái tay và kỹ thuật của mình, cũng không hào hứng gì với việc huấn luyện, nói tóm lại cậu không có nhiệt tình với tennis.

Bố bảo tới trường Thể thao thì cậu tới, bảo cậu luyện tennis thì cậu luyện, qua vài năm ông Tưởng cảm thấy Biên Nam có tư chất phát triển, cho dù cậu không hào hứng lắm, nhưng ông Tưởng sắp xếp thế nào thì cậu luyện thế này...

Biên Nam nhìn quả bóng bay tới, trở tay đánh một cái, thật ra nghiêm túc mà nói, cậu cũng không biết mình có hứng thú với cái gì.

Thậm chí ngay cả nhiệt tình dành cho con gái cũng chỉ kéo dài hai ba tháng, của được xong lại thấy không còn thú vị, của không được giống như Trương Hiểu Dung cũng không còn thú vị.

Trợ giảng không có nghiêm khắc như ông Tưởng, đánh nửa giờ rồi cho Biên Nam nghỉ ngơi.

Vạn Phi ngồi chờ ở một bên, cảm di động của cậu lắc lắc: “Mới này có một số mày không lưu gọi tới, tao không có bắt máy giùm mày.”

Biên Nam cầm di động nhìn lướt qua: “Điện thoại quấy rầy thôi, chúng ta đi.”

Hai người vừa thu dọn đồ đạc đi ra sân bóng, điện thoại di động lại vang lên, vẫn là dãy số khi nãy.

“Điện thoại quấy rầy cố chấp thật,” Vạn Phi sắp lại nhìn một cái, “Không quấy rầy thành công thì không chịu bỏ qua.”

“A lô.” Biên Nam nhận điện thoại.

“Anh ơi anh ăn cơm xong chưa?” Đầu bên kia truyền tới một giọng nói non nớt.

“Anh?” Biên Nam ngẩn người, “Nhóc gọi lộn số à?”

“Không có nha, anh cho em mượn 400 đồng...”

“À, nhớ rồi, là em hả,” Biên Nam cười cười, cậu đã quên mất bé con này, “Anh còn chưa hỏi tên em.”

Bé con im lặng một lát: “Bố em và anh hai em đều gọi em là nhị bảo.”

“Nhị bảo? Có phải ngày nào anh hai em cũng đi nhìn không*...” Biên Nam buồn cười, cảm thấy bé con này có tính cảnh giác rất cao, lúc bị người ta gạt đem tiền giấu trong hốc cây sao lại không thông minh như thế, “Anh tên là đại hổ tử.”

*[bảo] ở đây tức là bảo bối, báu vật, tui đoán ý Biên Nam là em Ngạn là báu vật thì có phải ngày nào anh hai em cũng đi nhìn canh chừng không ấy mà =)) Còn “đại hổ tử” đại khái là hổ to đó.

“Em có tiền trả anh rồi,” Nhị bảo không có ý kiến gì với tên của Biên Nam, vui vẻ nói, “Bố em cho em năm mươi đồng, trước tiên có thể trả lại anh... Ba mươi đồng.”

“Bố em chi bạo thật,” Biên Nam tặc lưỡi mấy cái, “Em cứ để dành đó đi, không cần gấp.”

“Không để dành được,” Nhị bảo sốt ruột nói, “Để dành một hồi là không còn gì luôn.”

“Vậy em cứ tiêu hết đi.” Biên Nam cảm thấy buồn cười, cậu vốn cũng không định bắt cậu nhóc trả tiền lại.

“Không được,” Nhị bảo trở nên thật nghiêm túc, “Hôm nay anh tới đây lấy tiền đi, số tiền này là sinh nhật em bố em cho, anh hai em không biết đâu, vậy nên có thể trả lại cho anh.”

“Sinh nhật em? Hôm nay à?” Biên Nam hỏi.

“Không phải hôm nay, còn nhiều ngày lắm, tháng sau lận.” Nhắc tới sinh nhật mình, nhị bảo có chút hưng phấn, giọng nói đều mang ý cười.

“Vậy được rồi,” Biên Nam suy nghĩ một lát, hôm nay là thứ sáu, bây giờ huấn luyện kín mít, cuối tuần cậu cũng không về nhà, “Anh qua đó tìm em.”

Biên Nam không ngồi xe bus, trực tiếp đón xe tới chỗ hôm đó gặp nhị bảo.

Cậu vào cửa hàng lân cận mua một cây bút hoạt hình, dùng hộp quà gói kỹ lại, lúc ra khỏi cửa hàng liền trông thấy nhị bảo đứng trước quán cà phê hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Sinh nhật vui vẻ.” Biên Nam đi tới, gõ nhẹ hộp quà lên vai bé con.

“A!” Nhị bảo quay đầu lại, thấy hộp quà thì vô cùng bất ngờ, “Cảm ơn anh! Đây là quà sao? Còn có quà nữa!”

“Quà sinh nhật, không biết em có thích hay không,” Biên Nam ngồi xổm xuống nhìn nhị bảo, “Qua sinh nhật là mấy tuổi rồi?”

“Thích!” Nhị bảo cúi đầu mở hộp, thấy bút thì rất vui sướng, “Em tám tuổi.”

Biên Nam vốn định đánh lạc hướng đề tài trả tiền rồi đi về, nhưng chưa nói được hai câu, nhị bảo đã kéo tay cậu đi sang đường bên kia: “Anh tới nhà em đi, em không lấy tiền ra nữa, em sợ làm mất...”

“Vậy lần sau lấy, không cần gấp.” Biên Nam nói.

“Lần sau cũng vậy thôi,” Nhị bảo nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cậu, “Thừa dịp anh hai em không có ở nhà, anh ấy không biết.”

Biên Nam bất đắc dĩ bị nhóc kéo vào ngõ hẻm ở con phố đối diện.

Khu này toàn là hẻm, tứ hợp viện* rất nhiều, Biên Nam chậm rãi theo nhị bảo vào trong.

Biên Nam rất thích hoàn cảnh này, tuy rằng không có sân riêng, đều là vài hộ gia đình dùng chung, nhưng rất có cảm giác sinh hoạt, cho dù trong sân lộn xộn bữa bãi cũng thích hơn sân trước sân sau được dọn dẹp gọn ghẽ trong biệt thự.

“Trong sân nhà em có gì không?” Biên Nam hỏi.

“Có, anh hai em trồng nho, còn có nhiều thứ khác nữa,” Nhị bảo dừng lại trước cửa một cái sân trong ngõ hẻm, đẩy cửa bước vào, “Chỗ này nè.”

Trong sân quả nhiên có một cái giá, dây nho trở ra không ít lá cây xanh mới, đến mùa hè lá mọc đầy giá, ngồi ở dưới giàn nho, cầm bình trà, thêm một khay điểm tâm nhỏ, đây chính là khung cảnh mà bố thích nhất.

“Bố ơi ——” Nhị bảo dẫn Biên Nam đi qua giàn nho, lấy cái chìa khóa đeo trước ngực mở cửa nhà mình, “Bố ơi con dẫn bạn về chơi.”

“Thưa chú,” Biên Nam vội vàng gọi một tiếng, trong phòng không bật đèn, ngay cả người ở đâu cậu cũng không thấy rõ, “Chào buổi tối.”

“Chào buổi tối chào buổi tối,” Buồng trong có người đàn ông đáp lời, “Bạn của nhị bảo hả?”

Biên Nam đang định mở miệng, một người đàn ông ngồi xe lăn ra khỏi phòng.

“Nhị bảo còn có bạn lớn như vậy sao?” Người nọ cười, gật đầu với Biên Nam, “Đây là bạn anh hai con phải không?”

“Không phải! Là bạn của con,” Nhị bảo nghiêm túc nói, đổ nước nóng vào cái ly rồi đưa cho Biên Nam, lại nhấn mạnh lần nữa, “Là bạn của con, tên đại hổ tử.”

“Đúng vậy.” Biên Nam nhận ly nước.

“Đại hổ tử,” Nhị bảo vẫy vẫy tay, đi vào một gian phòng khác, “Qua đây.”

“Ồ,” Biên Nam đáp lời, lại cười với bố nhị bảo, “Làm phiền chú rồi.”

“Không phiền không phiền,” Bố nhị bảo nhìn cậu, “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi ăn rồi ạ,” Biên Nam vội nói, dụi mũi cười cười, “Đúng lúc cháu đi ngang qua nên tới chơi với em nó một chút.”

Nhị bảo đóng cửa thật kỹ, còn dán tai lên cửa nghe ngóng một hồi mới nhỏ giọng nói: “Bố em về phòng rồi.”

“Chân của bố em không được tốt hả?” Biên Nam cũng nhỏ giọng hỏi.

“Vâng ạ,” Nhị bảo gật đầu, kéo cái ngăn cuối cùng của hộc tủ bên giường, lấy ra một bao tiền lì xì, “Anh hai em nói bố em bị tai nạn xe, từ thắt lưng trở xuống đều không nhúc nhích được...”

“Ồ.” Biên Nam ngồi xuống ghế, gian phòng này không lớn lắm, trong phòng đặt một chiếc giường đôi, một cái giá sách cao hơn đầu người chiếm rất nhiều không gian, còn có một cái bàn học, trên bàn có hai dây tượng đất xếp ngay ngắn, có người có động vật, có cái phết màu, có cái vẫn còn trắng.

“Đây là tiền trả lại cho anh.” Nhị bảo rút ra ba tờ mười đồng trong bao lì xì đưa cho cậu.

“Ừ,” Biên Nam không đành lòng từ chối nữa, đưa tay nhận tiền bỏ vào trong túi áo, đoạn chỉ chỉ tượng đất trên bàn, “Ai nặn vậy?”

“Anh hai em nặn,” Nhị bảo nhất thời hăng hái hẳn, cầm lấy một pho tượng đất hình người, “Cái này là em nè.”

Biên Nam nhận lấy tượng đất nhìn thử, đúng là một bé trai mặc áo ba lỗ và quần cộc, trong ngực còn ôm một quả bóng, không thể nói có bao nhiêu tinh xảo, nhưng vẫn làm cho Biên Nam kinh ngạc.

“Anh hai em khéo tay thật,” Biên Nam đưa tượng đất tới bên mặt nhị bảo so sánh, “Giống ghê.”

“Còn cái này nữa, cái này là mẹ em,” Nhị bảo lại cầm lấy một pho tượng đất hình người khác, “Em không nhớ mẹ trông thế nào nên anh hai nặn một cái cho em xem.”

Biên Nam ngẩng ngửa, phát hiện cái tượng đất này còn được nặn cẩn thận hơn so với cái trước, tóc và đôi mắt trông cực kỳ sinh động.

“Mẹ em là người đẹp nha,” Biên Nam nói, lại nhìn tượng đất một chút, “Giống người nước ngoài.”

Nghe Biên Nam nói như thế, nhị bảo cười hớn hờ nằm xuống giường, giơ tượng đất nhìn tới nhìn lui: “Đúng rồi!”

Nhị bảo tâm trạng tốt, lấy ra một miếng ghép hình lớn nhờ Biên Nam ghép lại thay mình, Biên Nam kiên nhẫn liều mạng nửa ngày, chỉ ghép được một góc.

“Anh dở quá nha!” Nhị bảo ngồi xếp bằng trên giường, “Anh hai em chỉ cần một tiếng là ghép xong hết rồi!”

Biên Nam lại cúi đến độ hoa cả mắt mà lại nhận được lời đánh giá như thế, cậu liếc nhìn nhị bảo: “Anh hai em ngày nào cũng ghép nên dĩ nhiên ghép một tiếng là xong.”

“Không có đâu, anh hai em mua về ngay lần đầu đã ghép xong rồi!” Nhị bảo đắc ý héch mặt lên.

“Đó là do chưa có tháo ra.” Biên Nam nhe răng.

“Tháo rồi nha!” Nhị bảo hừ một tiếng, “Tại anh không có lợi hại như anh hai thôi.”

“Được được được...” Biên Nam buồn cười nhìn dáng vẻ của nhị bảo, “Anh hai em ngày nào cũng đánh em dĩ nhiên là lợi hại rồi.”

Nhị bảo nở nụ cười, lăn lộn trên giường: “Nhưng mà tính tình của anh được hơn anh hai nhiều lắm.”

“Tính tình của anh cũng chẳng tốt gì đâu,” Biên Nam duỗi lưng một cái, xáo trộn tấm ghép hình còn chưa ghép xong, gõ gõ giá sách bên cạnh, “Đây toàn là sách của anh hai em hả?”

“Vâng ạ,” Nhị bảo gật đầu, “Bảo bối của anh ấy đó.”

“Đọc xong hết chưa? Còn bảo bối nữa cơ,” Biên Nam nhìn lướt qua, cậu có sự kháng cự khó tả dành cho các loại sách, chỉ liếc một cái chứ chẳng nhìn tên quyển sách nào, “Nếu anh có một cái tử bảo bối như thế chắc bị diên sớm quá.”

“Bây giờ anh hai em không có thời gian đọc sách nữa.” Nhị bảo nhìn tử sách thở dài.

Biên Nam loay hoay trong phòng nhị bảo hơn một tiếng, chơi với bé con cũng rất là một người, cậu nhìn nhìn đồng hồ: “Nhị bảo, anh phải về trường rồi.”

“Đi rồi ư...” Nhị bảo rõ ràng có hơi rầu rĩ, nhưng rất nhanh lại hỏi một câu, “Chờng nào anh lại tới đây chơi? Buổi tối em ở nhà một mình chán lắm.”

“Chưa biết nữa,” Biên Nam đứng lên duỗi lưng một cái, “Anh hai em không chơi với em à?”

“Anh ấy phải đi làm, gần 12 giờ mới về nhà,” Nhị bảo cúi đầu suy nghĩ một chút, “VẬY chờng nào anh rảnh thì lại đây chơi được không?”

“Được,” Biên Nam sờ sờ mặt nhóc, “Chờ anh thi đấu xong đã.”

“Thi đấu gì vậy?” Nhị bảo hào hứng hỏi.

“Tennis.” Biên Nam nói.

“Em đi xem được không?” Hai mắt nhị bảo sáng lên, “Em cảm thấy đánh tennis nhìn rất ngầu!”

“Được chứ,” Biên Nam suy nghĩ một chút, “Nhưng mà phải có người dẫn em đi, anh bận thi đấu không có thời gian trông chờng em đâu.”

“Em bảo anh hai em dẫn em đi!”

8. Chương 8

Hôm nay Khưu Dịch tan tầm muộn hơn bình thường, sợ về nhà bất tiện nên vào ký túc xá nhân viên tắm một cái, vừa dắt xe đi ra thì đụng phải Tiêu Mạn, Tiêu Mạn trực tiếp dùng xe cản trước mặt cậu: “Lên xe, chị đưa cậu về.”

“Không cần đâu, hôm nay cũng không lạnh.” Khưu Dịch ngồi trên xe, chân chống đất không nhúc nhích, bà chủ ngày nào cũng ở cùng nhân viên tới giờ này thật là liều mạng.

“Đừng nói nhảm nữa, lên đi.” Tiêu Mạn nhú nhú mày.

Khuru Dịch và Tiêu Mạn giằng co hai phút, Tiêu Mạn không có ý lái đi, Khuru Dịch đành phải ném xe đạp vào thùng xe lần nữa, sau đó ngồi vào ghế bên cạnh tài xế.

“Có phải con gái đâu, sao lại không dứt khoát như thế,” Tiêu Mạn nhìn cậu một cái, “Cầm cái hộp lớn như vậy mà đạp xe kiểu gì.”

Khuru Dịch cười cười không lên tiếng, cái hộp cũng được cậu đặt ở thùng xe phía sau, là một chiếc xe đua điều khiển từ xa mua cho Khuru Ngạn, Khuru Ngạn mong nhớ chiếc xe này gần cả năm rồi.

“Quà tặng cho người ta hả?” Tiêu Mạn hỏi, “Quà tặng bạn gái?”

“Quà sinh nhật cho em trai em.” Khuru Dịch trả lời.

“Sinh nhật em trai à,” Tiêu Mạn cười cười, “Chị còn tưởng tặng bạn gái cơ.”

“Vâng.” Khuru Dịch đáp lời, Tiêu Mạn đại khái muốn hỏi cậu có bạn gái chưa, nhưng cậu lười giải thích thêm.

Đi ngang qua một siêu thị 24 giờ, Tiêu Mạn đột nhiên ngừng xe, ném một câu chờ tôi vài phút rồi xuống xe đi vào siêu thị.

Khuru Dịch nhú mày, nhìn thời gian một chút, hôm nay về nhà muộn hơn bình thường, không biết bố ngủ hay chưa, tuy rằng bố mình cũng có thể tự đi vệ sinh rồi lên giường ngủ, nhưng Khuru Dịch đã quen về nhà giúp bố chuẩn bị đâu vào đấy.

Một lát sau, Tiêu Mạn xách theo cái túi đi ra từ siêu thị, sau khi lên xe thì đặt cái túi trước mặt Khuru Dịch: “Tặng cho em trai cậu, giờ này cũng không mua được thứ gì tốt, con nít chắc đều thích ăn sôcôla nhỉ.”

Khuru Dịch ngẩn người, do dự trong chốc lát rồi nhận lấy: “Cảm ơn chị Mạn.”

“Cảm ơn cái gì, tặng chút quà sinh nhật cho người thân của nhân viên là chuyện rất bình thường.” Tiêu Mạn cười nói.

Khi về đến nhà, đèn trong phòng bố đã tắt, Khuru Dịch nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bố đã nằm ở trên giường: “Bố buồn ngủ, con mau ngủ đi.”

“Vâng.” Khuru Dịch vẫn vào phòng chính lại chặn cho bố rồi mới cầm xe điều khiển từ xa trở về phòng mình.

Hôm nay Khuru Ngạn ngoan ngoãn ngủ, chỉ là lúc Khuru Dịch tìm quần áo, nhóc vẫn nghe tiếng động mà tỉnh: “Anh hai.”

“Em ngủ đi.” Khuru Dịch cởi áo ra, thay một chiếc áo thun.

“Là quà của em hả?” Khuru Ngạn dụi dụi mắt, ngồi dậy mở đèn bàn nhỏ ở đầu giường.

“Không ngoan ngoãn ngủ thì không có quà gì hết,” Khuru Dịch cởi quần, tháo hộp đựng xe ra, đặt chiếc xe lên người Khuru Ngạn, “Cho nhìn chút đây, ngày mai lại chơi tiếp.”

“Xe!” Khuru Ngạn lập tức hást chần kêu to.

“Có ngủ hay không?” Khuru Dịch búng một cái vào đùi nhóc.

“Ngủ,” Khuru Ngạn lập tức rúc vào trong chăn, đưa tay sờ mó chiếc xe, “Ngày mai anh chơi với em nha?”

“Ng ngoan ngoãn ngủ một giấc rồi anh chơi với em.” Khuru Dịch tùy tiện rút một quyển sách trong giá sách, ngồi xuống bên bàn, vừa mở sách ra thì nhìn thấy cây bút đặt trên bàn, “Ồ đâu có vậy?”

“Quà sinh nhật bạn em tặng em đó.” Khuru Ngạn đắc ý nói, còn nhấn mạnh chữ “bạn”.

“Ồ,” Khuru Dịch buồn cười, nhìn nhóc một cái, “Em còn có bạn cơ đấy? Anh tưởng em chỉ có bạn cùng lớp và hàng xóm thôi chứ... Cây bút này không rẻ đâu, người bạn này mua quà cho em, gia đình người ta có biết không?”

“Bạn em không phải con nít đâu,” Khuru Ngạn thả chiếc xe xuống bên gối, dùng một tay vuốt vuốt, “Anh ấy lớn cỡ anh đó nha.”

“Lớn cỡ anh?” Khuru Dịch nhìn nhóc một cái, “Quen ở đâu?”

“Trên đường,” Khuru Ngạn nói, “Anh ấy tốt lắm, mấy ngày nữa anh ấy sẽ thi đấu, còn bảo anh dẫn em đi xem đó.”

“Thi đấu? Thi đấu cái gì?” Khuru Dịch ngồi xuống bên giường.

“Thi đấu tennis,” Khuru Ngạn thò tay ra ngoài chăn vẫy vẫy, “Anh hai, anh dẫn em đi nha?”

“Cuối tuần thì dẫn em đi được,” Nghe nói là thi đấu tennis, Khuru Dịch nhú nhú mày, “Bạn em tên gì?”

“Đại hổ tử,” Khuru Ngạn ngẫm nghĩ một chút rồi nói, dường như nhìn ra Khuru Dịch không hài lòng, nhóc nhỏ giọng nói thêm một câu để lấy lòng, “Anh ấy còn nói mẹ rất đẹp...”

Khuru Dịch đứng bật dậy: “Em đưa người này về nhà?”

Khuru Ngạn run rẩy, nhanh chóng kéo chăn trùm kín đầu: “Anh hai em sai rồi, nhưng em chưa nói cho anh ấy biết em tên gì...”

Khuru Dịch kéo chăn ra: “Nhà em ở đâu người ta còn biết thì cần biết tên em làm gì nữa?”

“Em sai rồi,” Khuru Ngạn liên tục nói bằng giọng mũi, “Anh hai em sai rồi, em sai rồi, em không dám nữa...”

Khuru Dịch không nói gì, xoay người bước nhanh ra ngoài, đẩy cửa phòng ngủ của bố.

“Hôm nay Khuru Ngạn dẫn người về nhà?” Khuru Dịch đứng ở đầu giường, khom lưng nhìn bố mình.

“Ừ, dẫn theo một người bạn,” Bố Khuru mở mắt, “Có phải con mắng nó không?”

“Vẫn chưa, lát nữa mới xử nó,” Khuru Dịch cau mày, “Người đó tên gì? Làm nghề gì? Bố có biết không?”

“Làm nghề gì thì không biết, trông giống như học sinh, còn mặc quần áo thể thao, ở lại đây không bao lâu đã về rồi,” Bố Khuru thở dài, “Em trai con vui lắm nên bố không có hỏi nhiều...”

“Tên là gì?” Khuru Dịch hỏi.

“Đại... Đại hổ tử.” Bố Khuru ấp úng trả lời.

Khuru Dịch dựng thẳng ngón cái với ông: “Bố đúng là bố ruột của Khuru Ngạn.”

“Con đừng có như vậy, quần Khuru Ngạn nghiêm khắc quá, nó mới tám tuổi, chỉ là đứa con nít...”

“Bố à,” Khuru Dịch ngồi xổm xuống bên giường, “Không phải con nghiêm khắc, bình thường con không có ở nhà, chỉ có bố và Khuru Ngạn, bố lại già yếu bệnh tật, sức chiến đấu của hai người cộng lại nhân thêm mười cũng chỉ bằng một ngón tay của con, vậy mà dám tùy tiện dẫn một người quen ngoài đường về nhà, ngay cả tên cũng không biết, bố nói con yên tâm được sao?”

Bố Khuru im lặng một hồi rồi nặng nề thở dài, nhắm hai mắt lại: “Bố xin lỗi con.”

“Bố nói cái này làm gì,” Khuru Dịch kéo chăn đắp cho bố, “Được rồi bố ngủ đi.”

Lúc trở về phòng, Khuru Dịch thấy Khuru Ngạn không còn nằm trên giường, nhóc đang mặc áo ba lỗ quần cộc đứng úp mặt vô tường, đầu cúi gằm, nghe tiếng Khuru Dịch bước vào thì nghiêng đầu im lặng nhìn anh mình một cái.

“Em và đại hổ tử quen biết nhau thế nào?” Khuru Dịch choàng chiếc áo khoác nhỏ lên người Khuru Ngạn, ngồi xuống ghế bên cạnh, nhìn thời gian trên điện thoại di động.

“Quen nhau khi trò chuyện trên đường.” Khuru Ngạn thấp giọng nói.

Khuru Dịch cau mày: “Sau đó em dẫn người ta về nhà?”

“Không có,” Khuru Ngạn dùng mu bàn tay chùi chùi mắt, “Em gọi điện thoại nói chuyện với anh ấy, anh ấy nghe nói sinh nhật em nên mới tới đây...”

“Gọi điện thoại?” Khuru Dịch đứng lên, “Dùng điện thoại của bố hả?”

“Vâng ạ.” Khuru Ngạn gật đầu.

Khuru Dịch đến phòng khách lấy điện thoại di động của bố, hôm nay chỉ gọi một cú điện thoại, là một dãy số chưa từng lưu bao giờ, Khuru Dịch lưu số này vào điện thoại của mình.

“Bạn học nhị bảo,” Khuru Dịch ngồi xổm xuống bên người Khuru Ngạn, ôm lấy nhóc, “Anh đã nói với em, không được tùy tiện dẫn người lạ về nhà, không được nói chuyện với người không quen biết trên đường, đúng không nào?”

“Em sai rồi.” Nước mắt của Khuru Ngạn rơi lã chã, từng giọt từng giọt đọng dưới cằm.

“Thế này đi,” Khuru Dịch dùng ngón tay quệt nước mắt dưới cằm nhóc, “Lần sau em muốn đưa đại... đại... đại hồ tử này về nhà, cuối tuần anh ở nhà rồi hẵng đưa, thế nào? Anh cũng muốn nhìn thấy bạn của em.”

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn dùng sức gật đầu, lại quay mặt nhìn Khuru Dịch, “Anh dẫn em đi xem anh ấy thi đấu là có thể nhìn thấy rồi.”

“Vậy phải cuối tuần anh mới có thời gian rảnh,” Khuru Dịch vỗ vỗ mông nhóc, “Rửa mặt đi ngủ đi.”

Còn hai ngày nữa là thi đấu, nhà thi đấu nằm ở thành phố này, không cần chạy ra bên ngoài.

Biên Nam thất vọng vô cùng, nhưng không hiểu sao Vạn Phi lại rất hưng phấn, lúc luyện tập làm quen với sân vận động, Vạn Phi hăng máu tung cú đập ngược về phía Biên Nam.

“Đánh trái tay!” Vạn Phi gào rú vùng vọt, sau khi đánh xong lại rống lên, “Đẹp quá!”

Thừa dịp Vạn Phi đánh bóng lên lưới, Biên Nam đáp trả bằng một cú lóp bóng trái tay, Vạn Phi không bắt kịp, lại rống thêm tiếng nữa: “Quá đỉnh!”

“Ồ thần kinh.” Biên Nam nhỏ giọng mắng một câu, trên khán đài có không ít nhân viên đang làm việc, còn có cả con gái nữa, theo lý thì bọn họ huấn luyện hay thi đấu bị con gái vây xem là chuyện bình thường, nhưng phản ứng này của Vạn Phi làm cậu chịu không nổi.

Sau khi huấn luyện thay quần áo xong, Biên Nam nhin không được nói một câu: “Hôm nay mày ăn shit hay sao mà hưng phấn vậy.”

“Ừ! Ăn đó!” Vạn Phi cười ha ha, sung sướng gật đầu, “Lần sau chia cho mày một ít.”

Biên Nam bất đắc dĩ nhìn Vạn Phi trong chốc lát: “Mày cứ như vậy, Hứa Nhị có bị mù cũng thấy chướng mắt...”

“Ê! Không được nói vậy nhá!” Vạn Phi không tức giận mà còn vui tươi hơn hử vỗ vai Biên Nam, “Biết vì sao tâm trạng của tao tốt như ăn trứng shit không!”

“Nhìn ra rồi,” Biên Nam vừa nhìn phản ứng của Vạn Phi là đoán được ngay, cậu tặc lưỡi, “Đồng ý tới xem mày thi đấu hả?”

“Chính xác!” Vạn Phi vỗ tay một cái, ném túi đựng vợt lên lưng, vui sướng ra khỏi phòng nghỉ.

Vạn Phi thật sự thích Hứa Nhị, hơn nữa còn thích đã lâu, tính đến mùa hè năm nay là được một năm rồi, không giống như Biên Nam, Biên Nam đối xử với Trương Hiểu Dung có thể xem là xưa nay chưa từng thấy, nhưng từ hôm bỏ rơi nhỏ ở đường dành riêng cho người đi bộ, cậu không còn để ý đến nhỏ nữa, Trương Hiểu Dung gửi tới vài tin nhắn, Biên Nam không trả lời cái nào.

Không có hứng thú. Đây là lý do Biên Nam tự tìm cho mình sau khi phân tích.

Vậy nên hôm thi đấu Vạn Phi vỗ vai cậu nói mày không hiểu cảm giác mong chờ này đâu, Biên Nam thành khẩn gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Nhưng mong chờ thì mong chờ, lúc Vạn Phi sắp ra sân, cậu chàng nhìn một vòng quanh khán đài cũng không thấy bóng dáng của Hứa Nhị.

“Mày có chắc nhỏ ấy đồng ý đến xem không?” Biên Nam cũng nhìn theo.

“Chắc mà,” Vạn Phi lấy tin nhắn ra cho Biên Nam nhìn, “Mẹ nó, chẳng lẽ nhỏ ấy không bằng cả đứa con nít!”

Biên Nam không nói gì, nhị bảo ấy thế mà tới thật, ngồi ở hàng thứ nhất trên khán đài, vừa nãy còn rất hăng hái vẫy tay với cậu.

Trước đó nhị bảo có gọi điện thoại cho Biên Nam, nói rằng anh hai nhóc đã dẫn nhóc tới sân thể dục, chẳng qua lúc này Biên Nam không có thời gian nhìn xem bên cạnh nhị bảo rốt cuộc là đại bảo nào.

Tâm trạng của Vạn Phi suy sụp rõ rệt, so với trạng thái như ăn shit lúc luyện tập trước đó phải nói là một trời một vực.

“Có lẽ là tới muộn, con gái là thế mà, không đến muộn nửa tiếng thì không thể hiện được mình là con gái,” Biên Nam vỗ vai Vạn Phi, “Chắc sẽ tới ngay thôi.”

“Ừ.” Vạn Phi buồn bực nói.

Trận đấu của Biên Nam và Vạn Phi diễn ra cùng lúc tại hai sân, lần này điểm tích lũy thấp, không có tuyển thủ nào quá dữ dằn.

Biên Nam chẳng lo lắng gì với trận đấu của mình, sau khi bắt đầu mới phát hiện đối thủ rất là yếu, cậu đánh xem như dễ dàng.

Thế nhưng tâm trạng của Vạn Phi lại khiến người ta lo lắng, nhân lúc nghỉ ngơi, Biên Nam qua xem thử Vạn Phi thi đấu ở sân bên, đối thủ của Vạn Phi cũng không mạnh, với trình độ của Vạn Phi mà nói, điểm số hiện tại hơi bị khó coi.

“Đồ ngốc.” Biên Nam lau mồ hôi, nhỏ giọng mắng một câu.

Cậu thật sự không hiểu nổi Vạn Phi vì một Hứa Nhị mà trực tiếp ảnh hưởng tới sự phát huy của mình như vậy là cảm giác thế nào.

Bạn thích tôi, bạn không thích tôi, tôi thích bạn, tôi không thích bạn... Biên Nam nghĩ mấy thứ này đầu đến mức khiến người ta không bỏ xuống được, đổi thành chữ “yêu” rồi khiến người sống chết một lời hứa thì lại càng không đáng tin.

*trích từ câu hát kinh điển của Lý Mạc Sầu: Hỡi thế gian tình là gì, mà khiến người sống chết một lời hứa.

Bố đối xử với dì Lâm rất tốt, nhìn qua thật tình thâm tựa biển, nhưng quay đầu lại có thể lăn giường với mẹ mình, tình yêu thật sự cơ đấy, suýt nữa đã ly hôn luôn rồi, rốt cuộc tình yêu thật sự chỉ đến thế mà thôi, quay đầu lần nữa lại chạy về vui vẻ hòa thuận bên dì Lâm.

Về phần mẹ mình... thì càng không có gì có thể nói, mặc dù mẹ cũng từng nhấn mạnh về tình yêu thật sự, và cũng từng tự sát vì bố.

Tình yêu thật sự đúng là chẳng đáng đồng nào, mấy kẻ yêu đến chết đi sống lại vẫn có thể vừa co vừa dãn như thường, Biên Nam uống một hớp nước, chấm dứt mạch suy nghĩ.

“Không phải cậu đến xem thi đấu sao?” Khưu Dịch ngồi trên ghế dài bên ngoài sân vận động, nhìn Hứa Nhị vẫn ngồi bên cạnh mình.

“Xem là thế đi, nhưng chắc chưa đến lượt cậu ấy đâu,” Hứa Nhị cười cười, khom lưng xoa xoa mắt cá chân của mình, “Ui da đau chết mất.”

Khưu Dịch không nói chuyện, đứng dậy đi tới siêu thị gần đó mua hai que kem đưa cho nhỏ: “Lấy đá đắp chút đi.”

Hứa Nhị đại khái do tới chậm nên sốt ruột, lúc nhảy xuống từ xe bus, tư thế của nhỏ hết sức kỳ quặc, lúc đầu Khưu Dịch còn tưởng nhỏ bị người nào đẩy xuống, chân vừa chạm đất liền tẹo, đặt mông ngồi ngay tại chỗ.

Khưu Dịch vốn không định quan tâm, nhưng Hứa Nhị vừa ngẩng đầu đã gọi tên cậu, cậu đành phải đi qua đỡ Hứa Nhị dậy.

“Dạo này cậu có liên hệ với Hiếu Dung không?” Hứa Nhị hỏi.

“Không.” Khuru Dịch muốn tránh, nhưng mấy băng ghế dài quanh đây đều có người ngồi, cậu cũng không thể qua ghế khác ngồi ngay trước mặt người ta như vậy được.

“Có phải cãi nhau không?” Hứa Nhị hơi xấu hổ, im lặng chốc lát rồi mới hỏi một câu.

“Mình và nhỏ ấy có gì để cãi.” Khuru Dịch nói.

“Cũng đúng,” Hứa Nhị cười cười, “Bình thường tính tình nhỏ ấy tệ kinh khủng nhưng trước mặt cậu chưa từng lên giọng bao giờ...”

Khuru Dịch đứng lên, đi tới bên cạnh thùng rác châm điều thuốc, đưa lưng về phía Hứa Nhị.

“Nè, Khuru Dịch cậu...” Hứa Nhị ở phía sau lại mở miệng, nhưng lời còn chưa dứt đã bị Khuru Dịch cắt ngang.

“Thi đấu sắp xong rồi,” Khuru Dịch phui tro thuốc lá xuống thùng rác, quay đầu, “Cậu không vào xem thi đấu nữa à?”

“Ày,” Hứa Nhị cau mày xoa mắt cá chân, “Nói vài câu với cậu thôi mà, cậu làm gì phũ người ta hoài vậy, dạo này Hiểu Dung vì cậu mà tâm trạng không được tốt...”

“Mình cảm thấy nếu đã đồng ý với ai đó thì đừng tùy tiện thả bỏ cậu cho người khác,” Khuru Dịch tiếp tục đưa lưng về phía nhỏ, “Hơn nữa tâm trạng của Trương Hiểu Dung không tốt không phải là vì mình.”

Hứa Nhị bị mấy lời này của Khuru Dịch làm á khẩu, hồi lâu sau mới ngượng ngùng nói một câu: “Thôi vậy mình đi xem thi đấu đây.”

“Ừ,” Khuru Dịch nghiêng người phất tay với nhỏ một cái, “Tạm biệt.”

“Cái này cảm ơn cậu nhé,” Hứa Nhị cầm hai que kem đã tan ra, “Giúp mình chút đi, mình lười nhảy qua quá... còn phải nhảy tới sân tennis nữa...”

Khuru Dịch đi tới trước mặt nhỏ nhận túi đựng kem, lúc định xoay người bỏ đi thì thấy vài người bước ra từ cổng sân vận động.

Khuru Dịch rất quen thuộc với đồng phục của trường Thể thao, trên ngực trái có một hàng chữ màu trắng viết theo vòng cung, giống như tội phạm đang bị cải tạo vậy.

Ban nãy đưa Khuru Ngạn vào dạo một vòng, sau khi xác định đại hồ tử mà Khuru Ngạn ngày nhớ đêm mong muốn tới xem thi đấu là Biên Nam thì Khuru Dịch ra ngoài ngay, bây giờ lần thứ hai nhìn thấy gương mặt vĩnh viễn mang nét phách lối và bức dọc của Biên Nam, Khuru Dịch đột nhiên cảm khái vô vàn.

“Chắc không cần nhảy nữa đâu,” Khuru Dịch cười cười, “Đánh xong rồi kìa.”

“Hả?” Hứa Nhị giật mình xoay người lại.

“Mẹ! Kiếp!” Vạn Phi chợt dừng bước, nhìn chằm chằm Khuru Dịch và Hứa Nhị ở ven đường, hai mắt sầm vang chớp giật giống như Pikachu phát công.

Biên Nam hết nhìn đông tới nhìn tây muốn nhìn xem nhị bảo ở nơi nào, sợ lát nữa nhiều người quá nhóc không tìm được đại bảo nhà nhóc, Vạn Phi rống một tiếng, cậu mới nhìn sang ven đường.

“Gì vậy?” Biên Nam hí mắt một chút để xác định mình không có bị hoa mắt.

Ngay lúc Vạn Phi định nhào qua bên kia, Biên Nam nắm chặt cánh tay của cậu ta: “Mày làm cái gì thế!”

“Mày nói xem làm gì!” Vạn Phi trừng mắt.

“Mẹ nó vì một đứa con gái mà làm đến mức như vậy! Ông Tưởng ở ngay phía sau, mày có bệnh cũng đừng phạm lỗi lúc này!” Biên Nam hạ giọng rống một tiếng, “Đổi lúc khác tao đi với mày!”

9. Chương 9

Vạn Phi bị Biên Nam kéo lên xe bus nhỏ của ông Tưởng, nhét vào chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, cậu chàng mặt mày bí xị không lên tiếng, giống như chủ nợ đòi nợ không xong mà còn bị kẻ thiếu nợ đánh cho một trận vậy.

Mấy đội viên khác cũng không hỏi nhiều, cả bọn ngồi đằng trước trò chuyện, hôm nay Vạn Phi thi đấu tuy vẫn giành chiến thắng nhưng thắng rất vất vả, khó chịu cũng là chuyện bình thường.

“Lát nữa tụ tập ăn một bữa đi.” Lý Đan ngồi ở hàng ghế trước, quay đầu lại nhìn Biên Nam.

Biên Nam nhìn lướt qua Vạn Phi: “Không ăn.”

“Còn ông đó,” Lý Đan cười vỗ tay bôm bốp trước mặt Vạn Phi, “Đánh thắng là được, nghỉ nhiều như vậy làm gì.”

“Đừng có phiền tới!” Vạn Phi lườm nhỏ.

“Ừ ừ!” Lý Đan cũng trợn tròn mắt, “Vạn Phi, ông đừng có được nước làm tới nha, hôm nay tâm trạng của chị đây không tốt còn chưa tìm được người trút giận đó, có tin tui đánh ông bay ra ngoài xe không!”

Vạn Phi nhìn nhỏ, im lặng một hồi rồi phì cười: “Bà nói coi trông bà cũng dễ thương phết, sao mở miệng một cái là hình tượng tiêu tòng hết vậy...”

Nửa câu sau Vạn Phi nói rất nhỏ, còn quay mặt sang chỗ khác.

“Tui nghe thấy rồi nha!” Lý Đan nhìn Vạn Phi một hồi, sau đó thở dài quay đầu nhìn Biên Nam, “Hai ông không ăn thì thôi, lát về nhớ vuốt lông cái tên này đó, khó xơi quá, tui bó tay rồi.”

Biên Nam vỗ vai Vạn Phi, chỉ cười chứ không nói.

Vạn Phi khó chịu vô cùng, vừa về ký túc xá liền nằm dài trên giường không nói lời nào.

Biên Nam không lên tiếng trước, cậu có thể hiểu nổi uất ức của Vạn Phi, chuyện này bất kể là xông lên ngay lúc đó hay tìm riêng Hứa Nhị để hỏi cũng rất mất mặt, bây giờ Vạn Phi nín một bụng tức không thể phát tiết được.

Biên Nam thay bộ quần áo, đứng bên giường Vạn Phi: “Ra ngoài đi dạo không?”

“Anh Nam, tao hỏi mày một vấn đề.” Vạn Phi gối đầu lên cánh tay nhìn cậu.

“Hỏi đi.” Biên Nam cầm thanh kẹo que trên bàn ngậm vào miệng.

“Ngoại trừ quần áo thể thao, mày không còn quần áo nào khác à?” Vạn Phi ngồi dậy, chỉ vào bộ đồ trên người Biên Nam, “Huấn luyện cũng quần áo thể thao, bình thường cũng quần áo thể thao, vào trường cũng quần áo thể thao, ra ngoài mẹ nó cũng quần áo thể thao, mày có thấy phiền không?”

“Không, chỉ có một kiểu quần áo thể thao thôi, sao hả.” Biên Nam cười nói.

“Hèn chi Trương Hiểu Dung chướng mắt mày!” Vạn Phi cắn tức cắn răng.

“Mày không có chỗ xả tức phải không thẳng quỳ,” Biên Nam phì cười, xoay người lấy một bộ quần áo khác trong ngăn tủ, chậm rãi mặc vào, “Người thích tao đây ra đó, một mình Trương Hiểu Dung tính là gì.”

Vạn Phi hừ một tiếng không nói nữa.

“Nếu tao thích, bây giờ vấy tay một cái không chừng còn có con trai bỏ nhào vào người tao ấy chứ,” Biên Nam thay xong quần áo, đứng trước mặt Vạn Phi, “Hài lòng chưa ông chủ?”

“Hôm nay đi,” Vạn Phi nhìn chằm chằm Biên Nam, “Khuya hôm nay.”

“Muốn tìm Hứa Nhị hỏi trước không?” Biên Nam lập tức hiểu ngay Vạn Phi đang nói cái gì, nhưng Hứa Nhị và Trương Hiểu Dung học cùng lớp, bình thường quan hệ cũng không tệ, trên lý thuyết Hứa Nhị sẽ không có gì mập mờ với người mà Trương Hiểu Dung thích.

“Hỏi con khi,” Vạn Phi nhảy xuống giường, xoay hai vòng trong ký túc xá, “Không có chuyện này tao cũng phải xử nó!”

Ngay lúc Vạn Phi còn định xoay tiếp, cửa ký túc xá mở ra, Chu Bân và Tôn Nhất Phàm mang theo hai túi đồ ăn vặt trở về, Vạn Phi nhào tới giật một ống khoai tây chiên, dứt vài miếng vào miệng nhai rôm rốp.

Biên Nam kéo túi qua nhìn thử, không cảm thấy hứng thú, vì vậy lấy khoai chiên trong tay Vạn Phi ra nhai dở.

Cây ghét Khuừ Dịch, khá là ghét.

Nếu giữa hai người bọn họ chỉ có một mình Trương Hiểu Dung, chưa chắc cậu sẽ thù Khuừ Dịch như vậy, vì một đứa con gái thì không đáng, nhưng nếu đổi lại là Vạn Phi, đừng nói Vạn Phi vì một đứa con gái, cho dù vì một con khỉ cái, cậu cũng sẽ ra tay.

Bây giờ giữa cậu và Khuừ Dịch đã bớt đi một con khỉ, à không, một đứa con gái, nhưng vẫn còn thù mới hận cũ một đồng, hôm đó bên ngoài bãi đỗ xe, vẻ mặt và giọng điệu khiêu khích của Khuừ Dịch, nghĩ tới là thấy nóng máu rồi.

Chưa kể cái thằng con lai tiểu bạch kiểm kia có khi đã biết hết bí mật mà mình không muốn cho ai biết...

“Anh hai,” Khuừ Ngạn tựa vào cửa phòng bếp, “Em muốn đánh tennis.”

“Đừng tưởng muốn làm gì là làm đó, tháng trước em còn bảo muốn chơi đàn violon kia.” Khuừ Dịch đang chuẩn bị cơm nước buổi tối cho bố mình và Khuừ Ngạn, mỗi ngày Khuừ Dịch đều tranh thủ thời gian chuẩn bị thức ăn đầu ra đây, chỉ cần hâm nóng là ăn được ngay, nếu thật sự không kịp cũng chỉ đành để lại tiền cho Khuừ Ngạn ra ngoài mua.

“Rèn luyện thân thể nha, anh nói phải rèn luyện thân thể mà.” Khuừ Ngạn chạy đến bên cạnh đẩy chân Khuừ Dịch.

“Muốn rèn luyện thân thể thì sáng sớm dậy chạy bộ là được.” Khuừ Dịch nói.

“Nhưng anh có theo em đâu,” Khuừ Ngạn rầu rĩ ngồi chồm hổm dưới đất, “Còn nói đi xem thi đấu với em, mới vào có một phút đã bỏ chạy.”

“Anh nhìn thấy đại hồ tử trông thế nào là được rồi.” Khuừ Dịch ngắt miếng thịt trong nồi nhét vào miệng Khuừ Ngạn, đối với việc đại hồ tử ấy thế mà lại là Biên Nam, đến giờ cậu vẫn còn bất ngờ.

“Em bảo đại hồ tử dạy em đánh tennis!” Khuừ Ngạn ăn thịt xong, kêu to một tiếng chạy ra khỏi phòng bếp.

Buổi chiều Khuừ Dịch phải đi dạy thêm cho Trần Đình Đình, cậu chơi xe điều khiển từ xa với Khuừ Ngạn một lát rồi tranh thủ thời gian lên đường.

Những học sinh mà Khuừ Dịch dạy thêm đều do bạn cùng lớp năm xưa và thầy cô giới thiệu, mỗi lần giới thiệu học sinh cho cậu, chủ nhiệm lớp đều phải nói một câu, Khuừ Dịch, tiếc cho em.

Khuừ Dịch nghe những lời này sắp mòn tai rồi, tiếc hay không tiếc, Khuừ Dịch cũng chẳng còn bao nhiêu cảm giác, tuy rằng nếu có điều kiện, có lẽ cậu sẽ giống như kỳ vọng của bạn cùng lớp và thầy cô, đậu trung học với điểm cao, đậu đại học với điểm cao, đậu vào 985 đến 211...

*985 với 211 là hai dự án xây dựng nhằm đưa tầm các trường đại học lên chuẩn cao cấp, gọi là 985 là vì nó được bắt đầu từ tháng 5 năm 1998. Còn dự án 211 thì dựa theo mục tiêu hướng đến thế kỷ 21, xây dựng 100 trường trọng điểm chuyên ngành, theo kịp sự phát triển của khoa học kỹ thuật này nọ lọ chai. Nói chung 2 cái tựa tựa, chú ý là 211 bao luôn 985, tức là 39 trường trong dự án 985 cũng nằm trong danh sách các trường thuộc dự án 211. Nghe nói khi học sinh chọn nguyện vọng, nguyện vọng đầu tiên luôn là các trường trong 985, kể đó là các trường được thừa nhận là có xây dựng viện nghiên cứu, rồi mới tới mấy trường 211.

Nhưng sự thật là cậu không thể, con đường của cậu chính là vào trung chuyên* để làm ra tiền thật nhanh, hơn nữa còn phải tận dụng thời gian nghỉ để kiếm tiền.

*Trung chuyên là viết tắt của trường học chuyên khoa bậc trung, thường tiến hành sau khi kết thúc 9 năm nghĩa vụ giáo dục (6 năm tiểu học và 3 năm cấp hai), trung chuyên coi trọng việc đào tạo kỹ năng chuyên

ngiệp, sau khi tốt nghiệp học sinh sẽ nắm vững kỹ năng nghề nghiệp, có thể đảm nhận công việc nào đó, chắc là giống trường dạy nghề bên mình.

Điều mà Khuê Dịch có thể làm chính là đối mặt với hiện thực.

Nói chứ đối mặt với hiện thực có thể xem là sở trường của Khuê Dịch, bắt đầu từ năm mẹ mất, cậu đã thành thạo kỹ năng này.

Bố mẹ Trần Đình Đình không có ở nhà, trên bàn chuẩn bị không ít đồ ăn, mỗi lần đến nhà Trần Đình Đình, Khuê Dịch đều có cảm giác như tới đây tham dự tiệc trà.

Trong nhà ngoại trừ Trần Đình Đình, Khuê Dịch còn nhìn thấy Biên Hinh Ngữ đang nằm trên ghế sofa chơi với mèo, tuy rằng hai cô nàng này một người lớp 9 một người lớp 10, nhưng quan hệ rất là tốt, bình thường đều có thể thấy Biên Hinh Ngữ ở nhà Trần Đình Đình.

“Chào, lại gặp nữa rồi anh đẹp trai,” Biên Hinh Ngữ vẫy tay với cậu, “Không ngại em lại tới học ké chứ?”

“Chỉ cần im lặng không nói gì là được.” Khuê Dịch ngồi xuống bên bàn, cúi đầu nhìn bài thi của Trần Đình Đình đặt, chuẩn bị chỉ chỗ sai cho nhỏ.

“Em ăn gì đó trước nha.” Trần Đình Đình duỗi tay lấy chân gà trên bàn.

“Bắt đầu rồi,” Khuê Dịch đề chân gà xuống, đẩy hết đồ ăn vặt sang một bên, nếu để Trần Đình Đình làm theo ý thích, nhỏ sẽ chốc thì ăn gì đó chốc thì đi vệ sinh chốc thì cầm di động lẩn qua lẩn lại đến trưa, “Chờng nào nghỉ ăn tiếp.”

Trần Đình Đình xem như chịu hợp tác, nửa sống nửa chết gục xuống bàn nghe Khuê Dịch giảng bài, trái lại không có mất tập trung.

Giảng xong hai đề thi, Khuê Dịch nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường: “Nghỉ ngơi chút đi, năm phút thôi nhé.”

“Anh còn thấy ghét hơn ông thầy của em nữa,” Trần Đình Đình cầm chân gà chui lên sofa ngồi với Biên Hinh Ngữ, “Mới nãy chưa nói xong, cuối tuần này anh hai chị muốn dẫn chị đi đâu vậy?”

“Cắm trại dã ngoại tản bộ đầu xuân, du lịch theo nhóm gì gì đó.” Biên Hinh Ngữ nói, nghe giọng điệu chẳng hứng thú chút nào.

“Vậy có gì vui đâu.” Trần Đình Đình bĩu môi.

“Ít ra cũng đỡ hơn ở nhà,” Biên Hinh Ngữ liếc nhìn Khuê Dịch ngồi bên kia, “Tuần này chắc chắn Biên Nam sẽ về nhà, nếu ổng không về bố chị cũng phải rước ổng về cho bằng được, sợ không đủ phiên hay sao ấy!”

“Anh hai chị ở nhà mà, sợ cái gì, ổng dám làm gì chứ, với lại đây có phải nhà ổng đâu.” Trần Đình Đình vừa ăn vừa nói.

“Uầy,” Biên Hinh Ngữ cau mày, giọng nói khê run rẩy, “Ổng đánh lộn với anh hai chị đâu phải mới lần một lần hai, xuống tay nặng dã man, anh hai chị còn bị ổng đập bể đầu nữa cơ, lần trước nếu không phải có bố chị ngăn lại, ổng còn định lấy ghế đánh anh hai chị luôn đó! Chị chưa thấy ai như ổng hết...”

Khuê Dịch cúi đầu nhìn di động, trong tai toàn là giọng nói uất ức của Biên Hinh Ngữ.

Tính tình của Biên Nam rất tệ, ngoại trừ bố nhỏ ra, với ai cũng mặt mày cau có, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lộn với anh hai nhỏ, còn đá con chó mà nhỏ nuôi nữa, rõ ràng là con trai của kẻ thứ ba mà kiêu căng vô cùng, còn chọc mẹ nhỏ khóc rất nhiều lần...

Lúc vừa vào Vận tải đường thủy, Khuê Dịch đã nghe nói tới Biên Nam, cũng đã gặp vài lần, chẳng qua khi đó Vận tải đường thủy đang là thiên hạ của Đại Quảng, cậu cũng không có tham dự mấy cuộc tranh chấp giữa hai trường.

Khi đó Biên Nam không để lại quá nhiều ấn tượng với Khuê Dịch, Khuê Dịch đại khái chỉ cảm thấy Biên Nam là kẻ hay sinh sự, nhưng thường chỉ đi một mình, số lần xuất hiện trong mấy trận đánh hội đồng của trường Thể thao không tính là nhiều.

Trước mắt Khuê Dịch thoáng hiện gương mặt của Biên Nam, cùng với biểu cảm phách lối khi đánh nhau và dáng vẻ nghiêm túc khi thi đấu, thuận tiện tự tưởng tượng thêm Biên Nam ở nhà vẫn ương ngạnh như thế dù thân phận rất đáng ngưỡng.

Thật lòng mà nói, cậu ta không khớp với hình tượng đại hồ tử chịu chơi chung với Khuê Ngạn mà còn bị Khuê Ngạn nghiêm túc xem là bạn bè...

“Tiếp tục thôi.” Khuê Dịch nhìn đồng hồ, đứng năm phút liền cắt ngang Trần Đình Đình và Biên Hình Ngữ đang trò chuyện vui vẻ.

“Thêm hai phút được không...” Biên Hình Ngữ ôm mèo mè nheo với Khuê Dịch.

“Em nói chuyện với mèo đi.” Khuê Dịch nhìn nhỏ một cái, mở sách tiếng Anh đặt trước mặt Trần Đình Đình.

Biên Hình Ngữ rất xinh xắn, bình thường cũng không gây phiền phức cho người khác, ấn tượng của Khuê Dịch dành cho nhỏ không tệ, tuy rằng Khuê Dịch có thể hiểu cảm nhận của nhỏ về việc gia đình mình bị xâm phạm, nhưng cậu vẫn không muốn nghe mấy lời phàn nàn Biên Nam thế này thế nọ.

Ngày nào cậu cũng mệt rã rời, đã đủ phiền lòng rồi, nếu còn nghe thêm mấy chuyện này, tâm tình chắc suy sụp luôn.

Sau khi dạy xong cho Trần Đình Đình, Khuê Dịch nhìn đồng hồ, không làm lỡ thời gian, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến nhà hàng.

“Thầy Khuê,” Trần Đình Đình cầm miếng cá vừa ăn vừa nhìn cậu, “Thầy có bạn gái chưa?”

Khuê Dịch không trả lời Trần Đình Đình, chỉ chỉ sách ôn tập của nhỏ: “Khi nào rảnh nhớ làm lại những bài sai lần nữa.”

“Nếu không có bạn gái em giới thiệu cho thầy một người nha?” Trần Đình Đình cười nói.

“Thôi đi, kế bên trường của anh ấy là Vệ giáo, gái đẹp đầy ra đó, ai cũng dụ dăng dễ thương.” Biên Hình Ngữ tặc lưỡi.

Điện thoại của Khuê Dịch reo một tiếng, cậu lấy ra nhìn thử, là Khuê Ngạn dùng điện thoại của bố gửi tin nhắn tới, nhắc ý báo cáo rằng nhóc đang chuẩn bị làm cơm tối cho bố.

“Hay là Thầy Khuê không thích dụ dăng dễ thương!” Trần Đình Đình vẫy vẫy tay với Khuê Dịch, “Thầy Khuê, thầy thấy Hình Ngữ thế nào?”

“Này!” Biên Hình Ngữ kêu lên.

Khuê Dịch trả lời tin nhắn, giương mắt nhìn Biên Hình Ngữ một chút, nói: “Rất tốt.”

“Dĩ nhiên là rất tốt rồi!” Biên Hình Ngữ lập tức đỏ mặt, cúi đầu vùi mặt vào lông mèo, “Còn phải nói nữa sao!”

“Bạn gái như vậy được không thầy!” Trần Đình Đình nói thêm một câu.

“Em bị điên hả!” Biên Hình Ngữ kêu to, tiện tay ném cái gối đệm qua.

“Đi đây, nhớ ôn bài đấy.” Khuê Dịch cười cười, xách túi của mình, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Đến nhà hàng vừa đỗ xe đạp ở cửa sau, điện thoại di động lại reo lên, Khuê Dịch nhìn một chút, là Thân Đào.

“A lô?” Khuê Dịch nhận điện thoại, Thân Đào biết buổi tối cậu phải đi làm thêm, bình thường không có chuyện gì sẽ không gọi điện thoại cho cậu.

“Hai ngày tới mày cần thận một chút,” Thân Đào nói, “Mấy buổi tối gần đây cái lũ thằng Phan Nghị Phong đều ở bên ngoài, vài người bên chúng ta đi một mình đều bị bọn nó chặn đánh.”

“Ồ.” Khuê Dịch lên tiếng.

“Chúng ta có nên ra tay không?” Thân Đào hỏi, “Cái thằng đó vẫn chưa chịu chịu thôi!”

“Chờ tao nghỉ rồi tính,” Khuru Dịch thấy quản đốc đi ra từ cửa sau, “Cúp máy đây.”

Điểm phiền phức nhất của Phan Nghị Phong chính là không bao giờ xuất hiện một mình, tuyệt đối không đơn độc đâu với người khác, trước giờ đi gây sự với ai đều dẫn theo đồng bọn, một mặt có thể biểu hiện tầm vóc anh đại của mình, mặt khác lại rất an toàn.

Tuy rằng không thể nói gì, nhưng Khuru Dịch vẫn luôn coi thường Phan Nghị Phong ở điểm này, nói trắng ra là sợ chết.

Khuru Dịch chào hỏi quản đốc, chạy vào phòng thay đồ trong nhà hàng đổi đồng phục.

Điều kiện của nhà hàng rất tốt, khách tới ăn thường là người có trình độ, đối đãi nhân viên cũng không tệ, hơn nữa thời gian làm việc có thể chuyển hết sang buổi tối, còn có thời gian thay phiên nghỉ ngơi nữa.

Vậy nên mặc dù cách xa nhà, làm việc cả đêm mệt vô cùng, Khuru Dịch vẫn bằng lòng ở lại đây.

Sắp tới giờ đóng cửa, Khuru Dịch thấy Tiêu Mạn đi ra khỏi nhà hàng từ phòng làm việc trên lầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu thật sự hơi ngán chàm mặt Tiêu Mạn, ngồi xe của Tiêu Mạn về nhà, suốt chặng đường không tìm nổi đề tài để nói khiến hắn cảm thấy rất mệt nhọc.

Hôm nay dọn dẹp nhà hàng xong, Khuru Dịch tâm tình không tệ ra cửa sau hút điếu thuốc trò chuyện vài câu với quản đốc rồi mới đạp xe rời khỏi nhà hàng.

“Bộ đổi đường rồi hả?” Vạn Phi ngồi chồm hổm trong bụi cây ven đường, gõ nhẹ cây gậy trong tay xuống đất.

“Trước đó không phải mày nói thấy nó đi ra từ chỗ này sao?” Biên Nam móc điếu thuốc ra châm lửa, cậu không có nghiện thuốc lá, nhưng thỉnh thoảng sẽ hút một điếu cho hợp với bầu không khí.

“Đúng là vậy mà,” Vạn Phi cau mày, “Không phải nó về rồi chứ? Tao đã bảo tới sớm một chút, mày cứ đòi chui vô trung tâm trò chơi...”

“Mày im miệng giùm cái.” Biên Nam hút một hơi thuốc, cúi đầu ho khan hai tiếng.

“Bị sặc hả?” Vạn Phi nhìn cậu.

“Có im không thì bảo?” Biên Nam liếc Vạn Phi một cái.

Vạn Phi không nói nữa, hai mắt nhìn chăm chăm phương hướng Khuru Dịch có thể xuất hiện, đầu ngón tay gõ từng nhịp từng nhịp trên thân gậy, Biên Nam đưa chân đá văng cây gậy, tiếng gõ của Vạn Phi làm cậu muốn nhịp chân theo.

Lại qua thêm gần mười phút, bên kia đường có người đạp xe tới.

Chiếc xe màu xanh lục trông rất bắt mắt dưới đèn đường.

“Mẹ nó đạp nhanh thiệt chứ! Sung sức ghê!” Biên Nam vội cầm lấy cây gậy gỗ bên chân mình, tốc độ Khuru Dịch tiếp cận bọn họ khá là nhanh.

Lúc Khuru Dịch chỉ còn cách bọn họ hơn 10 mét, Vạn Phi cầm gậy nhảy ra khỏi bụi cây, vọt lên trên đường, rống một tiếng: “Thằng chó!”

Khuru Dịch bị người đột nhiên lao tới làm hết hồn, theo bản năng bóp thắng xe, tốc độ xe chậm lại.

Nhưng Khuru Dịch nhanh chóng phát hiện chuyện gì xảy ra, xe không dừng lại, trực tiếp lách sang hướng bên cạnh, xem chừng là định tăng tốc vượt qua.

Lúc này Biên Nam mới nhào ra từ ven đường, trước khi Khuru Dịch kịp tăng tốc, cậu khom lưng vung mạnh tay, gậy gỗ gần như dán xuống đất bay ra ngoài, chuẩn xác xuyên qua giữa cầm xe của bánh trước.

Xe lao tới phía trước thêm 2 mét theo quán tính rồi mới dừng lại, ngay khi Khuru Dịch nhảy xuống xe, gậy trong tay Vạn Phi đã đập mạnh lên lưng Khuru Dịch.

Khuru Dịch lão đảo đi hai bước, trở tay đập một cái lên cổ tay Vạn Phi, chặn cú vung gậy thứ hai của Vạn Phi, thuận tiện chụp lấy cây gậy trong tay cậu ta, dùng sức giật.

Vạn Phi vốn đang dồn sức nhào về phía trước, bị Khuru Dịch giật một cái, thế là thuận đà ngã xuống đất chung với Khuru Dịch.

Tuy rằng Vạn Phi bị Khuru Dịch kéo ngã, nhưng lúc ngã xuống, cậu chàng đã kịp đề lên người Khuru Dịch, đâm mấy cái vào xương sườn Khuru Dịch.

Biên Nam đi tới nhặt cây gậy bị ném sang một bên, cậu cũng không vội đi hỗ trợ, Vạn Phi là một thằng học sinh thể thao đánh nhau quanh năm, một chọi một hay đánh lén đều chơi tuốt, dưới tình huống bình thường, Khuru Dịch không thể nào là đối thủ của Vạn Phi.

Nhưng tình huống hôm nay không giống như bình thường.

Trên lưng đã bị đập một cái, xương sườn cũng trúng mấy cú đâm thô bạo, thế mà Khuru Dịch vẫn có thể thúc đầu gối vào hông Vạn Phi, hất Vạn Phi từ trên người mình xuống.

Biên Nam không ngờ lại gặp phải tình cảnh này, hôm nay cậu vốn định cho Vạn Phi xả giận, ai ngờ Vạn Phi lại chịu thiệt, tuy rằng chưa đến nỗi nào, nhưng vẫn khiến cho lửa giận của cậu dành cho Khuru Dịch bùng phát.

Biên Nam không nghĩ ngợi nhiều, đập một gậy xuống chân Khuru Dịch.

10. Chương 10

Lực đánh trái tay của Biên Nam hơi yếu, nhưng lực tay thuận đặc biệt là tay phải tương đối mạnh, một gậy đập xuống, Khuru Dịch lập tức buông lỏng cánh tay đang túm lấy Vạn Phi.

Vạn Phi nhảy bật dậy, hung hăng đá mấy cú lên lưng và hông Khuru Dịch.

Từ lúc Vạn Phi lao đến cho tới khi Khuru Dịch ngã xuống đất không dậy nổi, tổng cộng chưa tới hai phút, khi một chiếc xe điện ở đằng sau chạy tới, Biên Nam và Vạn Phi đã rẽ cua chạy mất.

“Có cần báo cảnh sát không?” Xe điện dừng ở bên cạnh Khuru Dịch, có người hỏi một câu.

Khuru Dịch chống tay ngồi dậy, nửa ngày sau mới mở miệng: “Không cần đâu, cảm ơn.”

“Ồ.” Xe điện do dự một chút rồi lái đi.

Khuru Dịch cắn môi, thử đứng lên vài lần nhưng không thành công, bắp chân phải hoàn toàn không dùng sức được, cơn đau buốt nhói khiến cậu đổ mồ hôi đầy trán.

Khuru Dịch lấy điện thoại di động ra, định bấm số của Thân Đào, thế nhưng phát hiện màn hình đã bị nứt, bấm nửa ngày cũng không sáng đèn, cậu cau mày nằm dài xuống đất: “Má!”

Vài phút sau, lại có một chiếc xe điện nhỏ dừng bên cạnh Khuru Dịch, người trên xe sợ hãi kêu một tiếng: “Tiểu Khuru! Cậu là... Tiểu Khuru hả?”

Khuru Dịch nhận ra đây là một nhân viên ca khác của nhà hàng, cậu cắn răng ngồi dậy: “Anh cho em mượn di động dùng chút đi.”

Người trên xe vội vàng lấy di động đưa cho Khuru Dịch.

“Ngủ chưa.” Khuru Dịch bấm số của Thân Đào.

“Khuru Dịch? Mẹ nó mấy giờ rồi...” Giọng nói của Thân Đào buồn ngủ gần chết, nhưng sang câu thứ hai thì tỉnh hẳn, “Mày xảy ra chuyện à?”

“Tới đón tao đi.” Khuru Dịch nói.

“Muốn dẫn người theo không?” Thân Đào ở đầu bên kia cất cao giọng.

“Không cần đâu, nếu thật sự có chuyện, chờ mày dẫn người tới chắc tao bị đánh tàn phế luôn rồi,” Khuu Dịch cười cười, thử giật giật chân, đau vô cùng tận, cậu không thể làm gì khác hơn là đỡ chân lên, “Lái cái xe rơm của mày tới đây là được.”

“Chờ tao.” Thân Đào cúp điện thoại.

Biên Nam và Vạn Phi không về trường học, tập vào một quán nướng ven đường.

Vạn Phi lấy một lúc hai khay thịt lớn, còn gọi thêm bia nữa.

“Mày nói xem chân nó có gãy không?” Vạn Phi uống một hớp bia, trông rất là khoái trá.

“Nghĩ hay quá, mày tưởng gãy chân dễ vậy sao,” Biên Nam mở một lon bia, “Quá lắm chắc gãy xương thôi.”

“Để coi nó còn dám lảo nhử không!” Vạn Phi cắn lon bia.

Biên Nam cười cười không nói gì, lâu lắm rồi cậu không có dùng gậy đập chân người ta, bình thường đều dùng nắm tay, hoặc là khuỷu tay đầu gối gì gì đó, dễ mang theo, dễ lấy dễ dùng, độ bí mật lại cao...

“Lát nữa tới tiệm net không?” Vạn Phi gặm cánh gà, “Đợt huấn luyện này cả đám bị dợt tới độ đầu óc ngu si tứ chi phát triển luôn rồi.”

“Đi tiệm net bộ phát triển đầu óc chắc... Não của mày mượn từ bộ ba thù à?” Biên Nam tặc lưỡi.

“Bộ ba thù là cái gì.” Vạn Phi gặm cánh gà hỏi.

*Bộ ba thù là lớp động vật thuộc ngành chân khớp, hầu hết đã tuyệt chủng. Trong trường hợp này ý chỉ não vừa dờm (não chân khớp, tiêu biểu: côn trùng) vừa lười thời vừa tuyệt chủng =))

Biên Nam nhìn Vạn Phi trong chốc lát: “... Mày đúng là.”

Sau khi lấp đầy một bụng thịt và bia, hai người đứng dậy đón xe trở về gần trường học. Thật ra ngay quán nướng cũng có tiệm net, nhưng chơi game trong hoàn cảnh quen thuộc vẫn thuận tay hơn.

Biên Nam không có cuồng game nào lắm, cái gì cũng chơi, Vạn Phi thì khác, Vạn Phi khá là chuyên tâm, vừa mở máy là nhấp chuột vào DotA ngay.

“Vô đây,” Vạn Phi nhìn Biên Nam, “Đấu hai trận với tao đi.”

“Tao muốn chơi Đấu địa chủ...” Biên Nam cảm thấy hơi mệt.

*Đấu địa chủ: 3 người chơi 1 bộ bài, 1 bên là địa chủ, 1 bên là 2 người chơi còn lại. 2 bên đấu với nhau, bên nào hết bài trước thì chiến thắng.

“Đấu địa chủ cái gì, đầu-ta! Đầu-ta với tao!” Vạn Phi đẩy cậu một cái.

“Đâu ông nội mày, mày có thể đọc đúng hay không,” Biên Nam vô cùng bất đắc dĩ, “Tao đâu được phân nửa chắc ngủ gật luôn...”

*Cách đọc đúng của DotA là đô-ta hay đốt-ta thì phải =))

“Mày đúng là dờm đời,” Vạn Phi thở dài, “Sớm biết vậy không cho mày uống bia.”

Tửu lượng của Biên Nam kém ngoài dự đoán, chỉ một cân chứ không hơn, uống hai lon bia đã thấy buồn ngủ.

Vạn Phi không để ý đến Biên Nam nữa, tập trung đầu-ta, Biên Nam uể oải nhìn màn hình máy tính, lúc đi động reo cậu cũng không phản ứng kịp, reo mấy tiếng mới chịu lấy ra xem.

Dãy số hiển thị ấy thế mà lại là nhị bảo, Biên Nam sửng sốt, bây giờ gần 2 giờ sáng rồi.

“A lô?” Biên Nam vội nhận điện thoại, “Nhị bảo?”

“Anh ơi,” Giọng nói của nhị bảo truyền đến, nghe rất là bình tĩnh, “Anh ngủ chưa?”

“Chưa đâu,” Biên Nam uống một hớp nước, “Bây giờ mấy giờ rồi mà em còn chưa ngủ? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Không có ạ,” Nhị bảo hơi ngượng ngùng, “Chỉ là em ngủ không được, lại không biết gọi điện thoại cho ai.”

“Ừ, tám tuổi đã mất ngủ, mười tám tuổi chắc thành tiên mất,” Biên Nam cười cười, “Mau ngủ đi, ngày mai không dậy đi học nổi bây giờ.”

“Anh hai em còn chưa về, em ngủ không được,” Nhị bảo nhỏ giọng nói, “Hôm nay đến giờ anh ấy vẫn chưa về.”

“Có phải tăng ca không? Nếu không thì đi uống rượu với bạn bè,” Biên Nam nhìn giờ trên máy tính, “Em ngủ trước đi, không mệt à?”

“Anh hai không tăng ca, cũng không có ra ngoài uống rượu, điện thoại của anh ấy gọi không được,” Nhị bảo nói mấy lời này nghe rất chín chắn, “Em hơi lo.”

“Đừng lo, anh hai em là người lớn rồi, không có việc gì đâu,” Biên Nam nghe nhóc nói thế cũng thấy không yên tâm, “Bố em có ở nhà không?”

“Có, bố em ngủ rồi.” Nhị bảo nói.

“Thế này đi,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Em chờ thêm một chút, nếu trễ nữa mà...”

“Về rồi! Có người gõ cửa! Anh ngủ ngon nha!” Nhị bảo đột nhiên ngắt lời cậu.

“Này!” Biên Nam ngơ ngẩn, nhện không được kêu lên, “Đừng có tùy tiện mở cửa!”

Không đợi cậu nói anh hai em có chìa khóa cần gì phải gõ cửa, nhị bảo bên kia đã cúp điện thoại.

“Đậu má!” Biên Nam vội vàng bấm gọi lại.

“Gì vậy?” Vạn Phi nhìn cậu, Biên Nam hét tiếng này làm cho mấy người đang vật vờ trong tiệm net tỉnh ngủ luôn.

“Nhóc ngốc.” Biên Nam cau mày nói một câu, hơn nửa đêm có người gõ cửa, trong nhà chỉ một đứa con nít và một ông chú ngồi xe lăn...

Điện thoại gọi qua không ai bắt máy, Biên Nam đổ mồ hôi hột, đứng lên đi ra khỏi tiệm net.

“Làm gì thế?” Vạn Phi ném chuột đuổi theo.

“Tới nhà nhị bảo,” Biên Nam chạy tới ven đường, hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn cả buổi cũng không thấy chiếc taxi nào, “Má, cái xe điện đồ cổ của mày đâu rồi!”

“Trong trường đó, sao vậy?” Vạn Phi xoay người chạy về phía trường học, “Nhị bảo là ai nữa?”

Biên Nam không hơi đâu giải thích cho Vạn Phi, vừa chạy vừa tiếp tục gọi điện thoại cho nhị bảo, lúc chạy tới tường rào đang định trèo lên trên, điện thoại mới có người nhận.

“A lô!” Biên Nam kêu to, “Nhị bảo hả?”

“Ai vậy?” Bên kia truyền tới một giọng nam xa lạ.

Biên Nam ngẩn người: “Mẹ nó mày là ai!”

Người bên kia bị Biên Nam làm cho sững sốt, qua hai giây mới nói: “Vậy chứ mày tìm ai!”

“Tao tìm nhị bảo,” Biên Nam kịp phản ứng đây có thể là đại bảo anh hai của nhị bảo, giọng nói dịu lại, “Anh là đại... Anh hai của nhị bảo?”

“Không phải.” Nói xong câu này, hình như người nọ cầm điện thoại đi.

Tiếp theo đó, trong ống nghe truyền đến giọng nói của nhị bảo: “A lô?”

“Nhị bảo? Anh là đại hồ tử đây, có phải anh hai em về rồi không?” Biên Nam vội hỏi.

“Là bạn cùng lớp của anh hai,” Giọng nói của nhị bảo đột nhiên mang theo giọng mũi, “Anh hai em vào bệnh viện rồi.”

Ở đầu bên kia, hình như bố nhị bảo cũng rời giường, cộng thêm trong nhà có người, cảm giác có chút lộn xộn, Biên Nam không hỏi nữa, chỉ có thể an ủi nhị bảo hai câu.

Sau khi cúp điện thoại, cậu tựa vào tường thở phào một hơi, chỉ cần không phải cướp xông vào nhà là được rồi.

Nhờ chuyện sốt ruột vừa nãy, trạng thái lơ đãng vì say bia đều bay mất, Biên Nam cảm thấy mắt mình sáng như đuốc, cậu vỗ vai Vạn Phi: “Đi thôi, về phòng ngủ.”

“Má mày!” Vạn Phi hất tay cậu ra, “Để tao chạy vắt giò lên cổ một trận rồi đòi đi ngủ? Ông mày muốn đầu-ta!”

“Đâu cái...” Biên Nam còn chưa nói hết câu, Vạn Phi đã kéo tay cậu sang tiệm net bên kia, cậu chỉ đành đi theo, “Mày cứ đầu đi, tao ở bên này ngủ.”

“Đừng nói nhảm! Mau chơi hai ván với đại gia.” Vạn Phi nói.

“Làm phản hả... Cũng may tối nay tâm trạng tao tốt nên không tính toán cái thái độ của mày,” Biên Nam đá Vạn Phi một cái, “Buông tay.”

“Tâm trạng mày tốt hả?” Vạn Phi cười hỏi.

“Ừ,” Biên Nam tặc lưỡi, “Thế tâm trạng mày không tốt à?”

“Tốt! Mẹ nó tất nhiên phải tốt rồi, tốt cực kỳ!” Vạn Phi gân cổ lên hét hai tiếng.

“Sướng lắm hả?” Biên Nam liếc nhìn Vạn Phi.

“Ồ,” Vạn Phi suy nghĩ một chút rồi quay đầu lại, “Hai ta sẽ gặp phiền phức đó, Khuru Dịch không giống người khác, tao cá nó bị đánh không phục đâu, đã thế còn bị đánh lén.”

“Sợ quái gì.” Biên Nam thờ ơ nói một câu.

Chiều hôm sau, tin tức Khuru Dịch bị thương nằm viện đã truyền tới trường Thể thao. Giờ cơm buổi trưa, Vạn Phi đi một vòng quanh căn tin nghe ngóng, lúc trở lại ngồi xuống đối diện Biên Nam, nét mặt cậu chàng hơi quái lạ.

“Thế nào?” Biên Nam đẩy hai phần cơm.

“Phan Nghị Phong đúng là mặt dày như chấu đồng...” Vạn Phi gấp miếng thịt vịt trong đĩa của Biên Nam, rồi dùng tay vớ von, “Chấu đồng đó... Tao thấy phải lớn cỡ này nè!”

“Vào đề chính đi.” Biên Nam liếc sang phía Phan Nghị Phong, Phan Nghị Phong vừa mới ngồi xuống, trạng thái hôm nay thật sự không giống bình thường, bộ dạng uể oải không phấn chấn lúc trước đều mất sạch, cả người hồ hởi hăng hái.

“Khuru Dịch bị đánh nằm viện, tất cả mọi người đều nói là Phan Nghị Phong làm.” Vạn Phi nói.

Biên Nam sắc ngưng canh, ho cả buổi mới ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

“Phan lão đại Phan Nghị Phong đánh Khuru Dịch vào bệnh viện.” Vạn Phi lặp lại lần nữa.

Phan Nghị Phong rất trọng mặt mũi, vì mặt mũi cái gì cũng không cần, bây giờ rốt cuộc Biên Nam đã lĩnh giáo được công lực thâm hậu của Phan Nghị Phong ở phương diện này.

Đánh người ta nhập viện làm cho Biên Nam có chút ngoài ý muốn, cậu không cảm thấy cú đập kia nặng bao nhiêu, tuy rằng chuyện này chẳng về vang gì, cũng không có gì đáng khoe khoang, nhưng tự đứng bị người khác ăn chực như vậy, cảm giác không được tốt lắm.

Biên Nam nghe cách đây vài bàn truyền đến tiếng cười của đại soái Phan Nghị Phong, ngay cả cơm cũng ăn không vô, lừa đại vài muỗng rồi kéo Vạn Phi ra khỏi căn tin.

Lúc trở lại ký túc xá, Tôn Nhất Phàm và Chu Bân cũng vừa trò chuyện vừa đi về, Chu Bân vừa vào phòng đã vỗ bàn: “Tụi bây nghe nói chưa, Khưu Dịch bị Phan Nghị Phong đánh nhập viện rồi.”

Vạn Phi cười nhạt: “Chính miệng nó nói hả?”

“Hình như nó chưa nói,” Tôn Nhất Phàm nằm dài trên giường, “Người khác loan tin.”

“Với tính tình của nó, chuyện ngẫu nhiên như vậy mà không đi kể khắp nơi sao?” Vạn Phi tiếp tục cười nhạt.

Chu Bân suy nghĩ một chút: “Đổi tính chẳng?”

“Buồn cười,” Biên Nam cười cười, “Nó có đổi giới tính cũng chẳng đổi tính đâu.”

“Chuyện này có lẽ không phải do nó làm,” Tôn Nhất Phàm nhắc chân đá ván giường, “Dù sao tao cũng không tin lắm.”

“Dĩ nhiên không phải nó rồi đầu má!” Vạn Phi la to.

Tôn Nhất Phàm quay đầu nhìn Vạn Phi: “Vị huynh đài này kích động như thế, chẳng lẽ...”

“Hôm qua hai đứa mày không quay về ký túc xá!” Chu Bân chỉ vào Biên Nam, “Là hai đứa mày làm hả!”

Biên Nam không lên tiếng, nếu chủ động nói chuyện này do mình làm, cậu cảm thấy rất mất mặt, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ lộ tẩy, đến lúc đó người mất mặt tự khắc sẽ là Phan Nghị Phong.

Biên Nam không thể hiểu nổi thái độ ngầm thừa nhận của Phan Nghị Phong, cảm bị đánh lệch thì thôi đi, đầu cũng bị đập trúng hay sao vậy.

Thấy Biên Nam không có ý định giải thích, Vạn Phi cũng không nói thêm nữa, ngã xuống giường, đeo tai nghe vào, vừa nghe nhạc vừa ngủ.

Suốt hai ngày tiếp theo, Biên Nam đi tới đâu cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt cảnh xuân dạt dào của Phan Nghị Phong.

Chẳng qua gần đây tất cả mọi người đều yên tĩnh, đám anh em của Khưu Dịch bên Vạn tải đường thủy đều bị thầy cô nhìn chòng chọc, buổi tối không còn ra ngoài lác lác, bên trường Thể thao không có mục tiêu, tạm thời cũng yên lặng.

Trái lại Vạn Phi vẫn tức nghẹn, nếu không phải mấy ngày nay Phan Nghị Phong không ra khỏi cổng trường, có khi cậu chàng đã sớm đánh lộn với Phan Nghị Phong ở ngoài rồi.

“Ngày mai mày về nhà hả?” Vạn Phi và Biên Nam cùng ngồi chồm hổm ở sau bãi tập của trường học.

“Ừ, lâu lắm rồi không về, nếu còn không về thì tao sẽ nói tao không bao giờ về nhà nữa.” Biên Nam nói.

“Dĩ ăy nói đâu phải lời thật.” Vạn Phi tặc lưỡi.

“Bố tao nghĩ dĩ ăy nói đúng lời thật là được rồi.” Biên Nam cười cười.

“Ăy.” Vạn Phi thở dài, không nói thêm nữa.

Hai người đực mắt ra nhìn đường chạy trong chốc lát, điện thoại của Biên Nam đột nhiên reo lên.

Là nhị bảo gọi tới, Biên Nam nhận điện thoại: “Nhị bảo?”

“Anh ơ,” Giọng nói của nhị bảo truyền đến, “Đại hồ tử anh biết nấu canh xương không?”

“Hả?” Biên Nam sững sốt, “Canh xương? Em muốn nấu canh xương ă?”

“Vâng ă, em mua xương rồi, bỏ vào nồi rồi đun hả? Có cần bỏ thêm gì nữa không?” Nhị bảo hỏi.

“Chờ anh chút, bố em đâu? Bảo bố em dạy em đi.” Biên Nam cầm điện thoại của Vạn Phi, mở trang web, cúi đầu tìm cách nấu canh xương.

“Cô em đưa bố em đi bệnh viện kiểm tra rồi, không có người ở nhà, anh không biết nấu hả?” Nhị bảo có vẻ hơi thất vọng.

“Anh đang tra đây, đừng gấp,” Biên Nam bấm mở một công thức nấu canh xương, “Em nấu canh cho ai vậy?”

“Cho anh hai em, anh ấy lái xe té bị thương, đang ở bệnh viện đó.” Nhắc tới anh hai mình, tâm tình của nhị bảo lại suy sụp.

“... Ồ,” Biên Nam nhìn di động, “Em nghe nè, trước tiên chặt xương đã rửa sạch, sau đó ngâm vào nước lạnh, thêm nước lạnh một lần là đủ, đồng thời chậm rãi tăng nhiệt độ... Mẹ nó chặt cái quỳ gì đây? Sau khi nước sôi có thể thêm một lượng dấm vừa phải, bởi vì dấm có thể giúp phot-pho và canxi của xương hòa tan vào trong canh... Đun từ hai đến ba tiếng, canh sẽ nấu xong... Mẹ nó cần đến hai ba tiếng lặn à?”

“Em nghe không hiểu,” Nhị bảo chín chắn trả lời, “Lâu quá à.”

Đừng nói nhị bảo nghe không hiểu, Biên Nam tự đọc xong cũng chả hiểu gì, cậu nhìn đồng hồ, giờ này mới làm, làm xong đưa đến bệnh viện chắc cũng 9 giờ hơn.

“Quên đi,” Biên Nam đứng dậy, nghĩ tới một bé con chỉ mới tám tuổi tự mình nấu canh xương tại nhà, cậu có chút lo lắng, “Anh giúp em mua một bình đem qua, em ở nhà chờ anh đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Vạn Phi quan sát cậu: “Không ngờ mày là người có lòng thương như vậy nha?”

“Vậy nếu đổi là mày thì sao?” Biên Nam nói.

“Bảo thằng nhóc đừng làm, hoặc nhờ hàng xóm dạy cũng được mà,” Vạn Phi cười nói, “Dù sao tao cũng sẽ không mua đem qua, mày đang nhớ tới chính mày phải không...”

“Mày im miệng đi,” Biên Nam chỉ chỉ Vạn Phi, “Coi chừng đánh mày đó.”

Vạn Phi không nói sai, từ lần đầu tiên nhìn thấy nhị bảo ngồi khóc ở ven đường, chẳng hiểu sao Biên Nam lại nghĩ tới chính mình, mặc dù tuổi thơ của mình có một đoạn ký ức ngắn chưa đến nỗi quá bi thảm, ít nhất trong mắt người ngoài, mình ở biệt thự, trong nhà có mấy bảo mẫu, ăn sung mặc sướng, đi đi về về có xe đưa đón...

Vừa nghĩ tới nhị bảo một thân một mình tay chân luống cuống lúi cúi trong bếp với mấy cục xương to đùng, Biên Nam cảm thấy không đành lòng.

Cậu mua một bình canh xương ở tiệm canh rồi chạy tới ngõ hẻm nhà nhị bảo, nhị bảo đang đứng chờ ở đầu hẻm, vừa thấy cậu liền chạy tới: “Đại hồ tử!”

“Anh đưa em đi bệnh viện nhé, trong nhà khóa cửa chưa?” Biên Nam chỉ chỉ taxi chở mình tới ở phía sau.

“Khóa kỹ rồi,” Nhị bảo sờ sờ chìa khóa treo trước ngực, theo Biên Nam lên xe, “Cảm ơn anh.”

“Dù sao anh cũng rảnh rồi không có gì làm,” Biên Nam gầy gầy dùm tóc dựng đứng trên đầu nhị bảo, “Anh hai em phải nằm viện mấy ngày?”

“Nửa tháng,” Nhị bảo cúi đầu lại gần bình canh gửi một cái, “Thơm quá.”

“Vậy mỗi ngày em đều phải đưa cơm ư?” Biên Nam hỏi.

“Đúng rồi, cơm bệnh viện đắt tiền lắm, em nấu đem qua là được rồi.” Nhị bảo nghiêm túc nói.

“Em biết nấu sao?” Biên Nam rất hoài nghi, “Sao không mua đồ nấu sẵn...”

“Vậy còn đắt hơn bệnh viện nữa,” Nhị bảo nhìn cậu, “Anh ngốc.”

“Em mới ngốc,” Biên Nam buồn cười, “Ngoại trừ không biết nấu canh xương, xào vài món anh vẫn biết làm, trứng xào cà chua, cà chua xào trứng, ớt xanh xào trứng, trứng xào ớt xanh, em thì cái gì cũng không biết.”

“Ngày mai em sẽ học xong!” Nhị bảo không phục lắm.

Anh hai của nhị bảo không biết té bị thương chỗ nào, chỉ biết nằm ở bệnh viện chỉnh hình.

Biên Nam vốn định đưa nhị bảo đến tận phòng bệnh, thế nhưng lúc xuống xe, vừa nâng mắt đã nhìn thấy hai tên Vạn tải đường thủy đứng trong sân, ngay trước tòa nhà khám bệnh.

Hai người này Biên Nam từng gặp rồi, biết một người trong số đó là Thân Đào, là bạn chí cốt của Khuê Dịch.

Biên Nam dừng bước, trong thành phố chỉ có bệnh viện chính hình này là khá một chút, tám mươi phần Khuê Dịch cũng nằm ở bên trong...

“Em vào đây, anh mau về nhà đi.” Nhị bảo cầm lấy bình canh trong tay Biên Nam, vẫy vẫy tay với cậu.

“Đi từ từ thôi,” Biên Nam cũng vẫy tay một cái, “Có gì cứ gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng ạ, cảm ơn anh!” Nhị bảo nói thật lớn tiếng, quay đầu chạy chậm chậm về phía cổng bệnh viện.

Thừa dịp hai người Thân Đào không nhìn sang bên này, Biên Nam chui vào xe taxi.

11. Chương 11

Khi Thân Đào và Khương Khải dẫn Khuê Ngạn đến phòng bệnh, Khuê Dịch đang nằm trên giường xem tivi, chân phải treo giữa không trung.

“Khí thế quá nhỉ,” Thân Đào sờ thạch cao trên chân Khuê Dịch, “Xe của mày tao sửa sơ rồi, chỗ tróc sơn thì chịu, không tìm được màu tương tự, phải phun lại toàn bộ.”

“Không sao,” Khuê Dịch nhìn Khuê Ngạn đặt một bình canh lên tủ đầu giường, đưa tay sờ đầu nhóc, “Canh ở đâu ra vậy?”

“Em làm, canh xương đó,” Khuê Ngạn nói, “Ăn xương bổ xương.”

“Bớt xạo đi,” Khuê Dịch gõ gõ ngón tay lên bình, “Nhà chúng ta không có loại bình này.”

“Bình nhà bà Lý,” Khuê Ngạn cau mày, nhóc không dám nói canh mua, càng không dám nói do người khác mua, “Anh mau uống đi.”

“Nhị bảo đi nấu chút nước nóng,” Thân Đào hươ hươ bình thủy bên cạnh, “Biết nấu không?”

“Biết ạ.” Khuê Ngạn xách bình thủy xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh.

“Mày lảm chuyện quá, có canh thì cứ uống đi, hỏi nhiều vậy làm gì.” Thân Đào mở nắp bình ngửi thử.

“Tao đã nói không cho nó xài tiền bậy bạ,” Khuê Dịch xem tivi, “Cũng dặn không được nói dối.”

“Nó thấy mày là chân run cầm cập, mua canh không phải vì muốn mày mau khỏe à,” Khương Khải tặc lưỡi một tiếng, “Không cho em nói dối mà anh lại cầm cờ tiên phong.”

“Tao nói dối cái gì.” Khuê Dịch nhìn Thân Đào.

“Cái này do ai làm?” Thân Đào chỉ vào chân Khuê Dịch, lại gõ lên thạch cao, “Phan Nghị Phong?”

“Không phải nó nhận rồi sao.” Khuê Dịch cười cười.

“Vậy mày xuất viện chúng ta tính sổ với ai?” Thân Đào nhìn Khuê Dịch chăm chăm.

“Thì Phan Nghị Phong.” Khuê Dịch cầm lấy bình canh bên cạnh, muống là loại muống nhựa chỉ dùng một lần, vậy mà dám nói bình nhà bà Lý, nhà bà Lý dùng muống nhựa ăn cơm à...

Thân Đào và Khương Khải ngồi trong phòng bệnh không bao lâu thì phải về trường, bây giờ ngày nào giáo viên chủ nhiệm cũng đến kiểm tra phòng một lần, ngoại trừ những người không trọ ở trường, còn lại những ai đã đăng ký sẽ bị điểm danh hết.

Khuê Dịch uống hết canh xương Khuê Ngạn mang tới, lắc lắc cái muống nhựa dùng một lần trước mặt nhóc, đoạn ném vào thùng rác: “Được rồi, em về nhà làm bài tập đi, mai đừng mua canh xương nữa.”

“Anh hai,” Khuất Ngạn gọi Khuất Dịch một tiếng, sau đó im lặng hồi lâu rồi mới quay đầu nhìn anh mình, nhỏ giọng hỏi, “Anh đánh nhau phải không?”

“Đã nói là té xuống cống.” Khuất Dịch nói.

“Không tin.” Khuất Ngạn nhún mày.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nhóc, Khuất Dịch không nói gì, lát sau mới nhin không được bật cười: “Tại sao không tin?”

“Anh đâu có ngốc như vậy,” Khuất Ngạn nằm úp sấp lên mép giường, dán mặt lên cánh tay Khuất Dịch, “Anh đánh nhau đúng không?”

Khuất Dịch khẽ thở dài: “Ừ.”

“Tại sao cứ đánh hoài vậy?” Khuất Ngạn cũng thở dài.

“Anh không có đánh,” Khuất Dịch nhìn bệnh nhân giường kế, nói nhỏ, “Anh bị người ta đánh.”

“Nếu anh không đánh người ta trước, người ta cũng sẽ không đánh anh,” Khuất Ngạn nói rất có logic, “Tại sao anh cứ đánh nhau hoài vậy?”

Khuất Dịch cầm một nhúm tóc của Khuất Ngạn nhẹ nhàng vôn vôn: “Tại sao thỉnh thoảng em lại lén đập khăn lông ở trong sân?”

Khuất Ngạn lập tức ngẩng đầu: “Anh thấy hả?”

“Còn đập cả quần áo nữa.” Khuất Dịch cười nói.

“Anh nhìn lén em!” Khuất Ngạn xấu hổ cúi đầu, “Khi em không vui mới vậy.”

“Không cần nhìn lén cũng biết,” Khuất Dịch tặc lưỡi một tiếng, “Lưng áo của anh toàn là dấu chân của em...”

“Em không vui mới đập, bình thường không có.” Khuất Ngạn bụm mặt, buồn bực nói.

“Cho nên,” Khuất Dịch cười cười, “Anh cũng vậy...”

Qua thật lâu sau, Khuất Ngạn mới ngẩng đầu nhìn anh mình: “Anh hai, có phải anh mệt lắm không?”

“Bình thường,” Khuất Dịch nhìn di động, “Được rồi, em mau về đi, lát nữa hết xe bus bây giờ, về làm bài tập rồi đi ngủ, anh sẽ gọi điện thoại hỏi bố em có ngủ không đó.”

“Vâng ạ,” Khuất Ngạn cẩn thận nhét bình canh vào túi, lúc đi đến cửa phòng thì quay đầu lại, “Chờ em lớn lên là tốt rồi.”

“Vậy em mau lớn đi.”

Hôm sau, lúc nhị bảo gọi điện thoại cho Biên Nam bảo cậu đến lấy bình canh, Biên Nam vừa bị ông Tưởng hành hạ thiếu điều quỳ bò ra sân banh, đang ngồi bên sân nhìn mồ hôi nhỏ giọt dưới chân mình.

“Bình nào?” Biên Nam nhất thời không hiểu nhị bảo đang nói gì.

“Bình canh đó, không phải bình của tiệm cơm sao?” Nhị bảo hơi sốt ruột.

“À, không sao, thế chấp hai mươi đồng rồi nên em cứ giữ lấy,” Biên Nam cười cười, “Em để dùng trong nhà đi, anh lười chạy đi trả quá, không phải em còn muốn tiếp tục đưa canh cho anh hai sao?”

“Không cần nữa, anh hai biết là canh mua ở ngoài, bây giờ không uống canh nữa.” Nhị bảo rầu rĩ nói.

“Anh hai em có tật hả, mua thì sao, cứ phải bắt một đứa nhóc tám tuổi nấu canh xương ở nhà mới vừa lòng à!” Biên Nam khó chịu cất cao giọng, “Không sợ xảy ra chuyện hả!”

“Anh ấy không uống canh,” Nhị bảo nói nhỏ, “Bố em nói nấu cho anh ấy miếng cháo.”

“Bố em nấu?” Biên Nam hỏi, hình ảnh bố nhị bảo ngồi xe lăn lướt qua trước mắt cậu.

“Bố chỉ em, em nấu, nấu cháo đâu có khó.” Nhị bảo tự tin trả lời.

Biên Nam cảm thấy mình uống lộn thuốc rồi, huấn luyện tắm rửa xong liền treo tường rồi khỏi trường.

Loại chuyện như đón xe đến giúp nhị bảo nấu cháo, có đánh chết Biên Nam một trăm lần cậu cũng không nghĩ rằng mình sẽ làm.

Điều kiện kinh tế nhà nhị bảo đại khái không tốt lắm, cho nên anh nhóc không ăn ở bệnh viện, lại càng không đồng ý ra quán mua, vì vậy ở nhà đành nấu tạm bợ vài món.

Biên Nam không biết bình thường nhà nhị bảo nấu cơm như thế nào, nhưng khi cậu đến nơi, bố nhị bảo đang ngồi trên xe lăn chỉ huy nhị bảo vo gạo.

“Đại hồ tử!” Nhị bảo ngồi chồm hổm cạnh cái ao trong sân, vừa ngẩng đầu thấy Biên Nam, nhóc mừng rỡ kêu to, “Sao anh lại tới đây!”

“Chào chú,” Biên Nam chào bố nhị bảo trước, sau đó đến bên cạnh nhị bảo gạt hai hạt gạo trên mũi nhóc xuống, “Anh đi ngang qua... tiện đường ghé vào xem.”

Đối với việc Biên Nam muốn bắt tay nấu cháo, bố nhị bảo cảm thấy hơi băn khoăn, ông ở đằng sau liên tục nói không cần không cần.

“Chú, không có gì đâu,” Động tác của Biên Nam cũng chẳng thành thạo hơn nhị bảo là bao, từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng vào phòng bếp một lần, “Chú chỉ huy con đi, con cũng bị cuồng giọng á.”

Vo gạo, đổ nước, băm thịt, dưới sự hướng dẫn của bố nhị bảo, Biên Nam luống ca luống cuống trong bếp, lụi cụi bắt cháo lên nấu.

Nấu cháo không tốn nhiều sức như nấu canh xương, không bao lâu đã nấu xong, Biên Nam đổ cháo vào bình canh: “Để con bắt xe đưa qua.”

“Không cần không cần đâu,” Bố nhị bảo có vẻ rất áy náy, vội cản, “Chú đã nói với thằng lớn nhà ông Lý đầu hẻm, nó lái taxi, lát nữa vừa lúc nó trực ca tối, để nó mang qua cho.”

“Ồ,” Biên Nam gạt đầu, bỏ bình cháo vào túi, cột lại, “Vậy con đi đây, con... ngày mai lại tới giúp.”

Biên Nam đã nhìn ra, điều kiện của gia đình nhị bảo không tốt, nhưng nhị bảo được nuôi nấng chu đáo, chưa từng trải đời, bố nhị bảo lại càng không thể làm việc, chỉ có thể cử động mỗi hai tay.

Vốn dĩ Biên Nam định nói để hàng xóm trong sân nấu giúp, ai ngờ trong lúc chờ cháo chín, cậu trông thấy ba nhà hàng xóm, một bà cụ góa chồng, một đôi vợ chồng già, và một nhà thời gian dài không có người nào ở... Nói không chừng bình thường còn phải nhờ anh hai của nhị bảo giúp đỡ bọn họ.

Biên Nam lớn thế này, đây là lần đầu đúng giờ đúng giấc tới nhà nấu cơm cho người ta, tuy chưa nấu được ra hồn nhưng trình độ tăng rất nhanh.

Mới đầu chỉ nấu cháo, sau này bắt đầu cho thêm mấy thứ vào cháo, tiếp theo là xào rau, khét hết hai ngày, nhưng sau đó lại đột phá xào ra hình ra dạng.

“Anh cảm thấy anh có thể mở quán cơm rồi.” Biên Nam vừa đảo sừng trong nồi vừa nói với trợ thủ nhị bảo đứng đằng sau.

“Vậy em sẽ đến ăn mỗi ngày,” Nhị bảo cười cực kỳ vui sướng, “Nếu không anh lỗ vốn mất.”

“Ai nói!” Biên Nam lấy xẻng xúc một miếng sừng bỏ vào miệng nếm thử, “Anh thấy cũng không tệ lắm.”

“Ngày mai anh hai em sẽ xuất viện,” Nhị bảo đi tới bên bếp, “Đến lúc đó bảo anh ấy làm một bữa cho anh nếm thử, anh sẽ hiểu thôi.”

“Xuất viện?” Biên Nam sững sốt, anh hai nhị bảo chỉ mới nằm viện một tuần thì phải, “Gãy xương một tuần đã xuất viện?”

“Một tuần lễ hai ngày rồi,” Nhị bảo gạt đầu, “Chưa cắt thạch cao nữa, anh hai em nói về nhà nghỉ ngơi, đổi thuốc thì tới bệnh viện sau cũng được.”

Biên Nam không lên tiếng, cái này có lẽ vì tiết kiệm, viện phí một ngày không hề ít.

“Anh còn đến nữa không?” Nhị bảo đột nhiên kéo vạt áo của Biên Nam.

“Hả?” Biên Nam nhìn nhóc, “Cái gì?”

“Anh hai em xuất viện rồi, anh còn đến xào rau nữa không?” Nhị bảo nắm góc áo của cậu.

Nhị bảo rất thích bám Biên Nam, mỗi lần Biên Nam tới đây, nhóc sẽ quần lấy cậu riu rít cả buổi trời, Biên Nam sờ đầu nhóc: “Anh hai em có thể cử động chưa? Nếu chưa thì anh tới thêm một hai ngày.”

“Không biết có thể cử động chưa nữa,” Nhị bảo cúi đầu, “Chân vẫn còn treo ngược lên đó.”

“Vậy ngày mai anh đến xem thử,” Biên Nam ngồi xổm xuống ôm lấy nhị bảo, “Có phải bình thường anh hai không chơi với em không, cậu bạn nhỏ cô đơn.”

“Anh ấy không rảnh,” Nhị bảo ôm cổ Biên Nam, “Anh hai vừa đi học vừa đi làm, bận lắm.”

“Anh hai em còn đi học?” Biên Nam sững sốt, cậu vẫn cho rằng đại bảo đã đi làm chính thức rồi chứ.

“Vâng,” Nhị bảo gật đầu một cái, rồi quay sang nhìn cái nôi, “Có phải lại khét rồi không?”

Biên Nam vội vàng đứng bật dậy giấm lửa, đảo sườn trong nôi: “Chưa khét chưa khét, mém chút... mới khét một tí thôi...”

Hôm sau khi Biên Nam lại định trèo tường ra ngoài, Vạn Phi kéo cậu lại: “Anh Nam, đừng nói ngày nào anh cũng đi hẹn hò chứ?”

“Hẹn với ai?” Biên Nam đưa tay đến trước mặt Vạn Phi, trưng ra hai cái bọng nước trên tay do bị dầu bắn trúng, “Với Black Rock Shooter à?”

“Móa, đây là Rồng Lửa của Red luôn ấy chứ...” Vạn Phi thở dài, “Mày mà có em ruột chắc cũng không quan tâm đến mức này.”

“Không biết,” Biên Nam ngẫm nghĩ, trước mắt thoáng hiện gương mặt đen như đáy nôi của Biên Hình Ngừ mỗi khi nhìn thấy mình, cậu nhất thời cảm thấy buồn bực, “Chưa từng thử.”

“Buổi tối chờ mày ngoài tiệm net nhé?” Vạn Phi nằm dài trên giường.

“Ừ.” Biên Nam cầm áo khoác ra khỏi ký túc xá.

Biên Nam bắt xe tới đầu hẻm nhà nhị bảo, tiện tay mua lon coca và vài bịch snack trong siêu thị, nhị bảo rất thích ăn mấy thứ này, nhưng mà bình thường chắc không được ăn, mỗi lần Biên Nam mua cho là hai mắt nhóc sáng rực.

Nhà nhị bảo đã trở nên quen thuộc với Biên Nam, vừa vào sân liền quen đường quen lối đẩy cửa nhà nhị bảo.

“Đại hồ tử đến rồi hả,” Bố nhị bảo đang ở trong phòng khách, thấy Biên Nam thì lập tức vẫy tay, “Còn tưởng hôm nay con sẽ không tới chứ.”

“Đã hứa với nhị bảo sẽ tới mà.” Biên Nam cười cười, nghe trong phòng nhị bảo có tiếng người nói chuyện, chắc là anh hai của nhị bảo.

Biên Nam bước tới định gõ cửa, nhị bảo đã bỏ nhào ra từ trong phòng: “Đại hồ tử!”

“Ây, bóp thắng nào,” Biên Nam sờ đầu nhóc, đưa cho nhóc túi đồ ăn vặt, “Cho em đó, từ từ ăn.”

“Anh hai em về nhà rồi,” Nhị bảo kéo tay Biên Nam vào phòng, lại còn hét to một tiếng, “Anh hai, đại hồ tử tới rồi.”

“Ồ,” Người bên trong lên tiếng, “Đại hồ tử tới rồi à?”

Giọng nói này không lớn, nhưng Biên Nam vẫn nghe được rõ ràng, cả người khựng lại một chút.

Cậu không có năng lực nghe một lần là nhớ mãi không quên, nhưng với một vài giọng nói, cậu có thể nhớ rất rõ, ví dụ như giọng nói khiêu khích bên tai mình.

Nhị bảo cũng không chú ý tới sự thay đổi của Biên Nam, kéo Biên Nam vào phòng trong.

Khi Biên Nam thấy rõ người nằm trên giường, cậu có xúc động muốn quay đầu chạy ra khỏi nhà nhảy xuống cái giếng cạn ở đầu hẻm.

Khuru Dịch!

Ấy thế mà là Khuru Dịch!

Ấy thế mà là tên Khuru Dịch khốn kiếp này!

Nhị bảo đáng yêu như vậy, ấy thế mà là em trai của Khuru Dịch!

Biên Nam trừng mắt nhìn Khuru Dịch nằm trên giường, lặng thinh cả buổi trời.

“Chào,” Trái lại Khuru Dịch bình tĩnh vô cùng, trông như mới gặp nhau lần đầu, “Cảm ơn cậu thời gian qua đã chăm sóc em trai và bố tôi.”

Mẹ nó tao còn chăm sóc luôn cái thằng mày nữa!

Biên Nam cắn răng, lúng túng, căm tức, mắt mặt, còn có chút áy náy khó mà diễn tả xen lẫn với xấu hổ, cậu cố gắng dử lắm mới cười khan được một tiếng: “Không cần cảm ơn.”

Ngay sau đó, Biên Nam túm lấy nhị bảo đang định ra ngoài rót nước cho mình, cắn răng giữ nụ cười trên mặt: “Cục cưng, chắc là trí lực của anh có vấn đề nên đến giờ vẫn quên hỏi, em tên gì?”

“Khuru Ngạn,” Nhị bảo liếc sang Khuru Dịch, rồi ngẩng đầu nhìn Biên Nam, “Em tên Khuru Ngạn, anh hai em tên Khuru Dịch, em cũng chưa hỏi tên anh.”

“Anh tên Biên Nam,” Biên Nam nhìn chằm chằm Khuru Dịch, “Biên Nam.”

Nói xong, Biên Nam lại vịn cằm Khuru Ngạn, khó mà tin nổi nhìn nhóc từ trên xuống dưới: “Em với anh hai em chẳng giống nhau gì hết vậy! Sao mắt em lại là màu đen!”

Câu này của Biên Nam là lời thật lòng, Khuru Ngạn rất xinh xắn, trông cứ như búp bê vậy, hoàn toàn khác với khuôn mặt lộ rõ đặc trưng con lai của Khuru Dịch, nhưng ít nhiều cũng phải có gì giống giống chứ, nếu không cậu đã chẳng bận bịu chăm sóc Khuru Dịch lâu như vậy!

“Thì tóc em xoăn nè.” Khuru Ngạn vừa kêu to vừa chạy ra rót nước.

Nụ cười lễ độ bên khoe miệng Khuru Dịch đổi thành trêu tức: “Ngại quá, làm cậu sợ rồi.”

“Ông nội mày Khuru Dịch!” Biên Nam chỉ vào Khuru Dịch, hạ giọng: “Có phải mày biết từ sớm rồi không!”

Khuru Dịch nhìn thoáng ra cửa: “Cậu đoán xem.”

Biên Nam nhìn không được nữa, lửa giận bùng lên hùng hực, cậu bước tới nắm áo Khuru Dịch: “Mày đừng có chọc tao, mày tưởng tao không dám đánh mày ở nhà mày hả?”

“Đại hồ tử,” Khuru Ngạn bưng một ly nước vào, thấy động tác của Biên Nam thì sợ hết hồn, “Anh làm gì vậy!”

“Không không không... không có,” Biên Nam vội vàng buông tay, chỉnh lại áo cho Khuru Dịch, “Trên áo anh hai em có dính vệt bẩn.”

“Ồ,” Khuru Ngạn đưa ly nước cho Biên Nam, vui vẻ kéo ghế cho cậu ngồi, “Lát nữa cùng nấu cơm không?”

“Đừng để đại hồ tử nấu cơm nữa,” Bố Khuru Dịch đẩy xe lăn đến trước cửa, “Lát nữa để bố nấu cho, đại hồ tử ở lại ăn một bữa đi, lúc trước nấu xong là chạy mất, hôm nay ở lại ăn đi.”

“Con ăn rồi mới đến,” Biên Nam thật sự không có cách nào diễn tả cảm giác của mình, trước mắt là người mà mình ghét nhất, nhưng mình lại phải làm bộ tươi cười vui vẻ, “Chú cứ mặc con.”

“Chú tùy tiện làm vài món thôi,” Bố Khuru Dịch cười, đẩy xe lăn vào phòng bếp, “Con ăn chút gì đi, đừng khách sáo.”

“Em đi nấu cơm đây,” Khuru Ngạn chạy theo bố ra ngoài, vừa chạy vừa hô, “Anh hai ơi em biết nấu cơm đó!”

“Lợi hại thật,” Khuru Dịch nói, mắt vẫn nhìn Biên Nam, nghe bố và Khuru Ngạn đã vào phòng bếp, Khuru Dịch mới nói với Biên Nam, “Cực cho cậu rồi.”

“Mẹ nó mày đừng có nói chuyện với tao, tao sợ tao nhịn không được sẽ đánh mày.” Biên Nam tức muốn ói máu, hơn cả tuần nay ngày nào mình cũng chạy tới đây nấu cơm, ai ngờ bạn tối tắm mặt mũi lại là nấu cho Khuru Dịch!

Chuyện này nhìn thế nào mình cũng y chang thành ngốc!

Khuru Dịch không nói nữa, gác chân lên chần, bắt đầu lật sách.

Biên Nam ngồi được hai giây, đứng lên định đi vào bếp, ngồi chung với Khuru Dịch thêm lát nữa, cậu sợ mình nhịn không được sẽ đập luôn cái chân đeo thạch cao của Khuru Dịch.

Lúc đi tới cửa, Biên Nam dừng lại, liếc nhìn Khuru Dịch: “Xém chút tao quên hỏi thăm thành quả chiến đấu của mình, thế nào, đánh chuyên nghiệp không.”

“Cũng không tệ,” Khuru Dịch buông sách, “Gãy xương mác, chụp phim thấy có vết nứt, chưa xác định rõ kéo dài tới đâu, kiểm tra có nhiều chỗ phần mềm bị tổn thương, đề nghị nằm viện quan sát, đồng thời cố định thạch cao, một tháng sau chụp phim kiểm tra lại lần nữa mới tháo thạch cao...”

“Được đấy chứ,” Biên Nam đột nhiên có cảm giác không nói nên lời, đưa tay gõ lên thạch cao, nghe răng nhìn Khuru Dịch, “Muốn tính sổ không, tao chờ mày.”

12. Chương 12

Biên Nam nói xong liền đi vào phòng bếp phụ giúp, Khuru Dịch tựa vào giường giở sách ra tiếp tục đọc.

“Anh hai,” Qua vài phút, Khuru Ngạn chạy vào phòng, “Thịt bò phải hầm bao lâu vậy?”

Trong phòng bếp truyền đến tiếng hét của Biên Nam: “Đã bảo không cần hỏi, anh biết phải hầm bao lâu!”

“Nửa tiếng là được, dùng nồi áp suất mà hầm.” Khuru Dịch cười cười, đưa tay lau mồ hôi trên chóp mũi Khuru Ngạn.

Trên chóp mũi của Khuru Ngạn toàn là giọt mồ hôi, trông nhóc cực kỳ hưng phấn.

Đừng nói là ngày thường, thậm chí ngay cả lễ tết, trong nhà cũng chẳng có bóng khách, Khuru Dịch rất hiếm khi nhìn thấy Khuru Ngạn vui như vậy, cứ chốc lát lại chạy ra chạy vào giúp một tay.

“Đại hồ tử,” Khuru Ngạn chạy vào phòng bếp, “Anh hai em nói dùng nồi áp suất hầm nửa tiếng là được.”

“Ồ,” Biên Nam buồn bực, đúng là cậu không biết thịt bò nên hầm bao lâu, nhưng có thể lên mạng tra, nghe được từ miệng Khuru Dịch, Biên Nam cứ cảm thấy không được tự nhiên, có Khuru Ngạn ở đây nên không tiện nổi nóng, chỉ có thể gật đầu, “Vậy lúc hầm thịt tranh thủ nấu món khác trước đi.”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn lại xoay người chạy ra sân, bưng rau đã rửa sạch vào trong, “Xào rau trước nha?”

“Ừa.” Biên Nam cầm rau, đặt lên thớt tùy tiện chặt hai cái, vừa nghĩ tới việc mình bận bịu tối tắm mặt mũi trong bếp, còn Khuru Dịch đang nằm trên giường đọc sách, cậu thật sự rất muốn bỏ của chạy lấy người.

“Tốt quá.” Khuru Ngạn vịn tấm thớt nhìn Biên Nam, mặt mũi tươi cười hơn hở.

“Tốt cái gì.” Biên Nam thuận miệng hỏi.

“Cái gì cũng tốt hết!” Khuru Ngạn trả lời thật lớn tiếng, rồi lại ngượng ngùng xoay người chạy ra ngoài.

“Trong nhà thường không có khách nào đến, thời gian anh hai nó ở nhà lại ít, bình thường chỉ có chú và hai đứa tụi nó,” Bố Khuru Dịch ở cửa phòng bếp cười cười, “Lần này có nhiều người cùng ăn chung nên nó vui ấy mà.”

“Anh hai nhì bảo bạn rộn vậy sao?” Biên Nam cũng nặn ra một nụ cười.

“Đúng rồi, vừa phải đi học, vừa phải làm thuê, tình trạng này của chú...” Bố Khuru Dịch nói tới giây thì hạ giọng, sau đó thở dài, “Chuyện trong nhà đều do anh hai nó gánh vác, vất vả lắm.”

Biên Nam im lặng không lên tiếng, một lúc lâu không biết nên nói gì.

Biên Nam lặn qua lộn lại gần hai tiếng đồng hồ mới được bốn món một canh, nhìn cái mâm đặt trên bàn, cậu chợt cảm thấy ngổn ngang trăm mối.

Mặc dù ở nhà không được chào đón, nhưng từ nhỏ đến lớn đều được đối xử như thiếu gia, chưa từng phải động tay làm việc, bây giờ ấy thế mà lại có thể làm ra nhiều món tuy không biết mùi vị thế nào nhưng bề ngoài trông cũng tạm chấp nhận được, đã vậy còn nấu được món canh...

Mà cậu có thể đạt “tiến bộ” to lớn như thế, lại là vì Khuru Dịch.

Không, không phải là vì Khuru Dịch.

Nếu cậu không đánh Khuru Dịch vào bệnh viện, thì đã không gây nên phản ứng dây chuyền dẫn đến cục diện không thể cứu vãn như hôm nay.

Chân của Khuru Dịch vẫn không thể động đậy, lúc Khuru Ngạn vào phòng dìu Khuru Dịch xuống giường, Khuru Dịch nhảy rất vất vả.

“Xe lăn.” Khuru Dịch đơn giản nói hai chữ.

Khuru Ngạn lập tức hiểu ra, chạy đến sau lưng bố, định bụng đẩy xe lăn qua đỡ Khuru Dịch.

Thấy tình huống như vậy, Biên Nam không thể nào đứng yên không lên tiếng, đành phải cắn răng nói một câu: “Để anh.”

Khuru Dịch không nói gì, tựa vào bên giường nhìn cậu.

Biên Nam đi tới bên cạnh Khuru Dịch, trước tiên đưa tay trái ra, không biết nên dìu hay nên đỡ, vì vậy đưa tay phải ra, nhưng phát hiện đưa tay phải thì bị ngược, vậy là lại duỗi tay trái ra.

Khuru Dịch tắc lưỡi một tiếng, nhắc cánh tay khoác lên vai Biên Nam, nương theo đó nhảy tới cửa.

Biên Nam theo Khuru Dịch bước từng bước về phía trước, phải cố lắm mới có thể kiềm chế chính mình không trực tiếp lôi cánh tay Khuru Dịch quật cậu ta ngã xuống đất.

Nhưng cái tư thế như cọc gỗ này làm cho hai người đều cử động bất tiện, Biên Nam rướn cổ đi được hai bước thì đành phải ôm eo Khuru Dịch, cắn răng nửa kéo nửa dìu Khuru Dịch đến bên bàn, ném Khuru Dịch lên ghế.

Như vậy vẫn chưa xong, chân của Khuru Dịch không bỏ xuống được, Biên Nam còn phải khom người lấy cái ghế đặt dưới mặt bàn cho Khuru Dịch để chân, may là Khuru Dịch không bắt cậu làm hộ, tự bê chân mình đặt lên đó.

Biên Nam ngồi xuống ghế, nếu Khuru Dịch dám sai cậu bê chân, cậu sẽ cho Khuru Dịch một đám bay ra ngoài cửa.

“Em uống một ly này nha.” Khuru Ngạn vui vẻ cầm lon coca.

“Khát thì uống nước.” Khuru Dịch nhìn nhóc.

“Em muốn uống cái này...” Khuru Ngạn nhỏ giọng nói, cúi đầu liếc nhìn bố mình.

“Cho nó uống chút đi.” Bố ở bên kia nói một câu.

“Hừ rằng hết bây giờ.” Giọng điệu của Khuru Dịch không có ý nhân nhượng.

“Nhưng mà...” Khuru Ngạn rũ mí mắt xuống cắn cắn môi, không nói nữa.

Biên Nam vốn không định lên tiếng, không xen mồm vào khi người khác dạy dỗ con mình chính là phép lịch sự tối thiểu, nhưng bộ dạng tội nghiệp của Khuru Ngạn khiến lòng cậu như nhũn ra, lửa giận dành cho Khuru

Dịch lại bùng lên, Biên Nam nhin không được mở miệng: “Có phải ngày nào cũng uống dàu, uống một ly mà hừ rằng cái gì?”

“Hôm qua nó vừa uống nguyên một lon,” Khuru Dịch liếc Biên Nam một cái, rồi lại tiếp tục nhìn Khuru Ngạn, nhưng vẫn đang nói cho Biên Nam nghe, “Hình như cũng là cậu mua thì phải.”

“Tao...” Biên Nam há miệng không nói nên lời.

“Mấy ngày nữa em uống tiếp,” Khuru Ngạn đứng dậy cầm lon coca bỏ vào trong tủ lạnh, đoạn quay đầu lại, “Được không?”

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

Khuru Ngạn nhanh chóng quên nỗi buồn không được uống coca, nhiều người như vậy cùng ở nhà ăn cơm mang đến cho nhóc nhiều niềm vui hơn là coca, nhóc ăn rất ngon miệng.

“Tay nghề của đại hổ tử cũng không tệ đâu,” Bố Khuru Dịch vừa ăn vừa cười nói, “Lúc đầu toàn nấu cơm khét, bây giờ ra hình ra dáng rồi.”

Biên Nam cười ha ha hai tiếng, vui đầu ăn một miếng thịt bò, phát hiện hình như cho thiếu muối, hơi lạt.

“Trong thời gian qua may là có đại hổ tử, nếu không có thằng bé giúp đỡ, bố sẽ phiền phức lắm đây.” Bố Khuru Dịch nói thêm.

“Cảm ơn.” Khuru Dịch đặt đũa xuống nói một câu.

Biên Nam đang miệt mài ăn, nghe xong lời này, cậu cũng thả đũa xuống quay đầu sang, phát hiện Khuru Dịch đang nhìn mình.

“Không có gì.” Biên Nam lên tiếng.

Hiếm khi Khuru Dịch mới nói được một câu không có ý châm chọc và khiêu khích, Biên Nam cũng phối hợp theo, dù sao nếu chuyện này bị phanh phui, nói thế nào cũng là vì một gây của cậu làm cho gia đình người ta loạn cả lên.

Bữa cơm này ăn không đến nỗi xấu hổ, dù rằng trong lòng Biên Nam rất khó chịu, có lẽ Khuru Dịch cũng như thế, nhưng Khuru Ngạn lại vui ơi là vui, nhóc nói rất nhiều, ăn xong hai chén cơm vẫn nói không ngừng, Khuru Dịch cản mấy lần cũng cản không được.

Biên Nam dứt khoát buông đũa nói mình đã ăn no rồi quay sang tán dóc với Khuru Ngạn, nói thật nếu cơm này không phải do mình nấu, cậu thật sự nuốt không trôi.

Cơm nước xong, Khuru Ngạn nhanh nhẹn dọn dẹp bát đũa, đem đến bên cái ao trong sân để tẩy rửa, Biên Nam ngồi trong phòng cảm thấy hơi khó ở, không phải cậu khó chịu với việc phải tìm đề tài để nói, cậu khó chịu là vì phải tìm đề tài trước mặt Khuru Dịch.

Kiên trì chưa được hai phút, Biên Nam đứng dậy ra khỏi nhà, định bụng ngồi chơi với Khuru Ngạn cho đến khi nhóc rửa chén xong rồi về.

“Em biết rửa chén nha,” Thấy Biên Nam đi ra, Khuru Ngạn đặc ý nói, “Trước giờ toàn là em rửa chén đó.”

“Ném vỡ bao nhiêu cái chén mới học được đấy?” Biên Nam ngồi chồm hổm bên cạnh nhóc, tán dóc với Khuru Ngạn thoải mái hơn nhiều.

“Không có vỡ, một cái cũng không!” Khuru Ngạn giơ một cái chén lên, lắc lắc trước mặt Biên Nam.

“Giỏi quá ta.” Biên Nam cười nói.

“Đại hổ tử,” Khuru Ngạn cúi đầu rửa sạch cái chén, có chút do dự nhỏ giọng hỏi một câu, “Ngày mai anh có đến nữa không?”

Biên Nam đang định đứng dậy, nghe xong lời này, động tác ngừng lại, khom người không biết trả lời thế nào.

“Anh nói nếu như anh hai em không thể động đây, anh sẽ... sẽ đến thêm vài ngày...” Giọng nói của Khuất Ngạn rất nhỏ, còn mang chút dò xét, “Có phải anh không muốn đến không?”

Biên Nam không lên tiếng, đúng vậy, dĩ nhiên cậu không muốn đến, cậu thấy Khuất Dịch là nỗi nóng ròi, cậu còn rất phục mình từ khi nhìn thấy Khuất Dịch đến giờ vẫn chưa có phát giận.

Nhưng mặc dù như vậy, Biên Nam cũng không nói những lời này ra miệng, Khuất Ngạn rất miễn cưỡng, nhóc biết hỏi mấy câu này, rõ ràng cho thấy nhóc đã nhận ra bầu không khí căng thẳng giữa cậu và Khuất Dịch.

Đôi khi con nít còn miễn cưỡng hơn cả người lớn, giống như Biên Nam còn bé xíu đã có thể cảm giác được, tuy dì Lâm đối xử với mình không khác gì Biên Hạo và Biên Hình Ngữ, mình vẫn là người thừa không được hoan nghênh trong cái nhà này.

“Đừng có tùy tiện làm phiền người khác như thế.” Giọng nói của Khuất Dịch đột nhiên truyền đến từ phía sau.

Biên Nam đứng bật dậy, quay đầu lại thì thấy Khuất Dịch dùng một chân đứng tựa vào cạnh cửa không biết từ lúc nào.

“Không có làm phiền,” Khuất Ngạn hơi ngượng ngùng nhìn Biên Nam, “Không phải em muốn làm phiền đại hồ tử...”

“Em bảo người ta tới đây nấu cơm, như vậy không phải làm phiền sao?” Giọng nói của Khuất Dịch không cao, cũng không có tức giận, ngược lại rất nghiêm túc.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Khuất Ngạn ‘nhưng mà’ hai tiếng rồi không nói thêm gì nữa, cúi đầu ôm đồng chén đã rửa xong đi vào phòng bếp.

“Mày có bị bệnh không vậy.” Biên Nam liếc nhìn Khuất Dịch, theo Khuất Ngạn vào phòng bếp.

“Đừng khóc.” Khuất Dịch nói thêm một câu.

Biên Nam đang nghĩ mẹ nó đứa nào khóc, vào phòng bếp mới phát hiện Khuất Ngạn đã cất xong chén đĩa, đang cúi đầu đứng trước bếp lò không nhúc nhích.

“Nhị bảo,” Biên Nam ngồi xổm xuống bên cạnh nhóc, vỗ vỗ vai nhóc, “Em...”

Lời còn chưa dứt, Biên Nam đã sững sốt, trên mặt Khuất Ngạn chảy hai hàng nước mắt, cậu vội vàng ôm Khuất Ngạn vào lòng, vỗ vỗ lưng nhóc: “Sao lại khóc rồi?”

“Không có.” Khuất Ngạn đưa tay lau nước mắt, cười cười với Biên Nam.

Khuất Ngạn không cười còn đỡ, chứ cái bộ dạng hai mắt ngập nước còn cố gắng nặn ra một nụ cười nhất thời làm cho Biên Nam tức không chỗ xả, cậu đứng dậy xoay người ra khỏi phòng bếp.

Khuất Dịch còn đang tựa vào cửa, Biên Nam đi tới trước mặt Khuất Dịch, nhìn quanh nhà một chút, bố Khuất đã đẩy xe lăn về phòng mình xem TV.

Biên Nam ôm eo Khuất Dịch, kéo Khuất Dịch ra ngoài sân.

“Làm gì vậy?” Khuất Dịch vịn giàn nho đứng cho vững, nhìn Biên Nam.

“Tao cho mày biết Khuất đại bảo, mày có bệnh thì đi khám đi,” Biên Nam đè nặng thanh âm, ngón tay sắp chọt cả vào mặt Khuất Dịch, “Tao là bạn của Khuất Ngạn, không phải bạn của mày, tao thích tới thì tới không tới thì thôi, mẹ nó mày không cần xen vào, hiểu chưa?”

Khuất Dịch cười cười không nói gì.

“Đừng có cười,” Biên Nam tiếp tục chỉ vào Khuất Dịch, “Mày cười nhìn gợn lông mày biết không?”

“Ồ.” Khuất Dịch lên tiếng, nụ cười khe khẽ nhếch trong nháy mắt biến mất, lúc ngẩng lên nhìn Biên Nam lần nữa, ánh mắt như lạnh thêm.

Biên Nam quay đầu lại, thấy ai đó biến sắc mặt quá ư là nhanh gọn lẹ, cậu dừng một chút rồi xoay người, chợt thấy Khuru Ngạn đi ra từ phòng bếp, thế là bước tới sờ sờ đầu Khuru Ngạn: “Ngày mai anh lại tới, nhưng mà chắc muộn một chút, chiều mai phải huấn luyện.”

“Thật không?” Hai mắt Khuru Ngạn sáng lên, nhóc quay đầu nhìn Khuru Dịch ở bên kia, “Anh hai?”

“Bạn của em thì em làm chủ đi,” Khuru Dịch tựa vào giàn nho, móc điều thuốc ra châm, “Nhưng không thể cứ làm phiền bạn mình hoài được.”

“Biết rồi.” Khuru Ngạn vui vẻ trả lời.

Lúc Biên Nam nín giận trở lại ký túc xá, bên trong không có một bóng người.

Tắm rửa xong gọi điện thoại cho Vạn Phi, Vạn Phi bày tỏ đang ở tiệm net đầu-ta, bảo Biên Nam mang thức ăn khuya tới.

“Trong cái đầu bộ ba thù của mày ngoại trừ thức ăn khuya ra còn có gì khác không?” Biên Nam nằm dài trên giường.

“Còn có đầu-ta và anh Nam,” Vạn Phi trả lời thẳng thắn, “Cho nên mày mang thức ăn khuya tới đây là tao mãn nguyện rồi.”

“Ăn cái gì.” Biên Nam nhìn đồng hồ, nằm ở ký túc xá một lát rồi qua cũng vừa lúc.

“Bánh xào, phần lớn.” Vạn Phi nói.

“Ừ,” Biên Nam gồi đầu lên cánh tay, “Nói cho mày biết chuyện này.”

“Tới đây rồi hăng nói, tao đang gấp.” Vạn Phi ở bên kia kêu loạn xạ.

“Anh hai của nhị bảo là Khuru Dịch.” Biên Nam nói.

Bên Vạn Phi không còn tiếng động, qua vài giây mới truyền đến một tiếng la: “Mày nói cái gì?”

“Lát nữa tao qua rồi nói sau.” Biên Nam nói, không đợi Vạn Phi trả lời đã cúp điện thoại.

Vạn Phi lập tức gọi lại, Biên Nam không thèm bắt máy, nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, hôm nay ở nhà Khuru Dịch hao tổn tinh thần quá, phải nghỉ ngơi cho tốt.

Vạn Phi gọi tới lần thứ bảy Biên Nam mới chịu nhận, Vạn Phi ở đầu bên kia trực tiếp la to: “Đậu má, mày giỏi mà! Tao về tới tường rào rồi, ra đây coi!”

Biên Nam vui vẻ, cười cả buổi: “Thằng quý, sau này còn bận nữa không?”

“Má mày, hết bận rồi, mày nói cái gì tao cũng lập tức rảnh để nghe,” Vạn Phi tắc lưỡi vài tiếng, “Ra đây, đi ăn bánh xào.”

Biên Nam đứng dậy cầm ví chạy ra khỏi ký túc xá, lúc nhảy qua tường rào đáp xuống đất, Vạn Phi đang ngồi chồm hổm ở ven đường chờ cậu.

“Nói mau, xảy ra chuyện gì vậy? Anh hai của nhóc nhị bảo đáng yêu sao lại là Khuru Dịch?” Vừa thấy Biên Nam đi ra, Vạn Phi lập tức nhảy tới, “Nói vậy trước đó mày vội vã nấu cơm đến độ tay nổi bọng nước toàn là cho Khuru Dịch ăn? Má ơi vậy là sao đây, đảng này khó khăn lắm mới tấn nó một trận, đảng kia thì nấu đủ món dinh dưỡng cho nó ăn...”

“Nghe mày nói hay là nghe tao nói?” Biên Nam nhìn Vạn Phi.

“Vậy mày nói đi.” Vạn Phi lập tức ngậm miệng.

“Chả có gì,” Biên Nam thở dài, “Bị mày mẹ nó nói xong hết rồi.”

“Vậy nó phản ứng thế nào? Có lấy chân thạch cao đập vào mặt mày không?” Chẳng hiểu sao Vạn Phi lại rất hưng phấn, giống như đang tìm cái cớ để sau này gây sự tiếp vậy, “Có phải bó thạch cao không?”

“Có,” Biên Nam suy nghĩ một chút, “Bảo là gãy xương mác hay nứt xương gì gì đó, tao nghe không hiểu, thôi kệ, nói chung là gãy xương đó... Đậu má làm thế nào mà Khuru Dịch thuộc nổi cái đồng này nhỉ...”

“Nghe nói thành tích của nó tốt lắm, chắc là học thuộc lòng riết quen,” Vạn Phi tặc lưỡi vài tiếng rồi vỗ đùi, “Không đúng, cái này đâu liên quan! Nó nhớ rõ như thế chứng tỏ nó ghi thù! Nếu tao bị đánh như vậy, tao cũng sẽ học thuộc sổ khám bệnh.”

“Mày cầm sổ khám bệnh chưa chắc đọc được nữa mà học thuộc cái gì.” Biên Nam liếc Vạn Phi.

“Anh Nam,” Vạn Phi vỗ vai cậu, “Mày có một cái tật rất là xấu, mày biết là cái gì không?”

“Giận hờn gì cũng trút lên đầu mày.” Biên Nam nói xong cũng buồn cười, móc điều thuốc trong túi quần ngậm vào miệng, nhưng không có châm, chỉ dùng răng cắn cắn.

“Biết tao sống khổ thế nào chưa,” Vạn Phi thở dài, “Vậy còn ăn bánh xào nữa không...”

Sáng hôm sau dậy chạy bộ, Biên Nam có chút hối hận mình nhất thời xúc động bày tỏ quyết tâm không tới là không được với Khuê Ngạn, vừa nghĩ đến việc huấn luyện mệt mỏi cả ngày xong còn phải tự dâng tới cửa rước bực vào thân, lòng cậu chợt ngập tràn phiền muộn.

Sáng sớm Biên Nam nhiều lần cầm điện thoại muốn gọi nói với Khuê Ngạn mình có việc không đi được, nhưng cuối cùng vẫn buông xuống.

Khuê Ngạn dính Biên Nam cực kỳ, mỗi lần nhìn thấy cậu, nét mong chờ và vui vẻ trong mắt nhóc khiến Biên Nam cảm thấy ấm áp không thể tả, vậy nên Biên Nam không mở miệng được.

Bình thường Khuê Dịch và Khuê Ngạn sống chung thế nào, Biên Nam không rõ lắm, chỉ biết Khuê Ngạn rất sợ anh hai mình, anh hai không cho làm, nhóc cũng không dám làm...

“Mày nói xem tại sao Khuê Dịch lại có một đứa em trai đáng yêu như thế?” Biên Nam gục xuống bàn, nhỏ giọng nói với Vạn Phi, “Phải nói là tại sao một đứa bé đáng yêu như thế lại có một thằng anh trai khôn nạn như kia?”

“Buổi tối mày đi thật à?” Vạn Phi hỏi, “Có phải mày áy náy không thế?”

“Ai thèm áy náy! Nếu không đi tao biết ăn nói sao với nhị bảo?” Biên Nam cau mày, “Má, đi thì đi, tao không chỉ đánh người, đánh người ta gãy xương xong còn ngày ngày vác mặt đi thăm nữa!”

13. Chương 13

Buổi chiều lúc huấn luyện, Vạn Phi nằng nặc đòi buổi tối cùng tới nhà Khuê Dịch.

“Đã sắp nửa tháng rồi,” Vạn Phi hất đầu một cách đầy phong độ, “Tao còn chưa đi xem tác phẩm lớn của hai ta nữa!”

Biên Nam lau mồ hôi văng lên mặt mình: “Má, mày mau qua vườn hoa bên kia vẩy lông đi, thợ làm vườn ba ngày tới không cần tưới nước nữa.”

“Đi chung đi,” Vạn Phi ụp khăn mặt lên đầu mình, “Cho tao trải nghiệm cảm giác nhiệt huyết sôi trào khi đứng trên thi thể địch với.”

“Dẹp mày đi,” Biên Nam lau mồ hôi, xách túi đi về hướng ký túc xá, “Đêm đó địch nằm dưới đất không nhúc nhích sao mày không trải nghiệm, chỉ lo cầm đầu chạy như bị pháo kếp đốt sau mông...”

Nhưng Vạn Phi chỉ được cái nói miệng, về ký túc xá tắm rửa xong là dính chặt trên giường không động đậy. Lúc Biên Nam thay quần áo chuẩn bị đi, cậu chàng đã nằm trên giường đầu hướng về cuối giường ngủ say sưa.

Biên Nam tìm một cuốn vở trong ngăn kéo, xé một tờ giấy trắng, viết mấy chữ “Bên này là đầu”, đồ đậm thêm rồi dán lên mặt Vạn Phi, sau đó mới rời khỏi ký túc xá.

Quanh trường học rất ít taxi, Biên Nam đứng hồi lâu không thấy chiếc nào, đành lên một chiếc xe ba bánh.

Xe ba bánh hạn chế di chuyển trong nội thành, sau khi Biên Nam xuống xe vẫn còn cách nhà Khứu Ngạn một đoạn ngắn, cậu đứng tại chỗ nghĩ nửa ngày, cuối cùng chặn một chiếc taxi.

Đón xe ra ngoài còn phải chuyển xe thật là buồn cười, nhưng hôm nay huấn luyện rất mệt, Biên Nam thật sự không muốn lết bộ thêm mười phút nữa.

Lúc đi ngang qua siêu thị đầu hẻm, Biên Nam vốn định ghé vào mua cho Khứu Ngạn ít đồ ăn vặt, nhưng nghĩ đến thái độ của Khứu Dịch, cậu do dự một chút rồi không mua, cậu thà dẫn Khứu Ngạn đi mua ăn tại chỗ luôn.

Vào hẻm chưa được mấy bước, trước mặt có người đi tới.

Biên Nam đang cúi đầu nhìn gạch lát dưới chân, cảm giác có người đi tới, cậu né sang bên cạnh nhường đường, lúc đang định bước tiếp, phát hiện người kia chặn trước mặt mình.

Biên Nam cau mày ngẩng đầu lên, phát hiện người đứng trước mặt mình là Thân Đào.

“Mày đến đây làm gì?” Biểu cảm trên mặt Thân Đào không được tốt cho lắm.

“Ông mày đi dạo liên quan gì mày?” Biên Nam đút hai tay vào túi, nhìn Thân Đào.

“Vậy mời cậu đi.” Thân Đào nhìn Biên Nam chằm chằm, nhường đường.

Biên Nam liếc Thân Đào một cái, tiếp tục đi vào trong hẻm, đi được vài bước lại phát hiện Thân Đào vẫn theo sau mình.

Cậu không quay đầu lại, nhìn cái bóng dưới mặt đất, mặc dù không phải ai cũng thích chơi trò đánh lén như đám Phan Nghị Phong, nhưng thỉnh thoảng hứng cũng không biết chừng, chính cậu cũng vừa đánh lén Khứu Dịch mấy hôm trước đấy thôi.

Chẳng qua Thân Đào đi đằng sau không có động tác gì, Biên Nam đẩy cửa vào sân, Thân Đào cũng theo vào.

Trong sân chỉ có một bà lão hàng xóm đang ngồi bên giàn nho nghe radio, Biên Nam thưa bà một tiếng, sau đó thấy một bóng dáng nho nhỏ chạy ra từ trong bếp.

Cậu vội vàng khom lưng dang hai tay.

“Đại hồ tử anh tới rồi!” Khứu Ngạn nhào vào lòng Biên Nam hô lớn, thấy người phía sau cậu thì lại hô tiếng nữa, “Anh Tiểu Đào chưa đi à?”

“Anh để quên đồ.” Thân Đào cười cười với Khứu Ngạn, đi vào bếp.

“Đang nấu cơm hả? Bố em ở trong phòng?” Biên Nam định vào nhà chào hỏi bố Khứu, sau khi bế Khứu Ngạn lên thì thấy Khứu Dịch đang tựa vào cửa phòng bếp.

“Hôm nay bố không khỏe, uống thuốc xong đi ngủ rồi,” Khứu Ngạn ôm cổ Biên Nam, “Em với anh hai đang định nấu cơm nè.”

“Bố em không khỏe hả? Bị bệnh à?” Biên Nam nhìn lướt qua trong nhà.

“Không có bệnh, đôi khi bố sẽ cảm thấy không khỏe.” Khứu Ngạn nói.

Sợ làm ồn đến bố Khứu, Biên Nam không vào nhà mà ngồi cạnh giàn nho, Khứu Ngạn móc một ngôi sao năm cánh màu đỏ làm bằng nhựa trong túi đưa cho cậu, “Đây là phần thưởng hôm nay của em, tặng anh đó.”

“Cảm ơn em, em giỏi quá, còn được thưởng nữa,” Biên Nam nhận lấy sao năm cánh, lục túi quần cả buổi nhưng ngoại trừ tiền thì không tìm được gì nữa, “Lát nữa dẫn em đi mua đồ ăn.”

“Không phải cuối tuần em không được ăn vặt,” Khứu Ngạn nói nhỏ bên tai Biên Nam, “Anh hai em không cho.”

“Vậy anh dẫn em đi mua đồ chơi.” Biên Nam liếc nhìn Khứu Dịch, Khứu Dịch không nhìn cậu mà đang đối diện với Thân Đào trông có vẻ khó chịu, mặt mày cau có.

“Tao không đi.” Thân Đào cũng tựa vào cửa phòng bếp, khoanh hai tay.

“VẬY MÀY RA NGOÀI SÂN NGỒI ĐI,” Khuru Dịch nhìn cậu ta, “Tao còn phải nấu cơm, mày đừng làm phiền tao.”

“Bên kia có một thằng phiền phức kìa, mày bảo nó biến trước đi.” Thân Đào không nhúc nhích.

“Tùy mày,” Khuru Dịch nhảy hai cái đến bên bếp, “Mày mà để Khuru Ngạn nhìn ra cái gì thì mẹ nó đừng hòng đứng thẳng ra khỏi đây.”

“Đ*t!” Thân Đào nhỏ giọng chửi một tiếng.

“Muốn đ*t ai thì tìm người đó đi.” Khuru Dịch nhúu mày.

“Có việc gọi cho tao.” Thân Đào do dự một lát rồi nói.

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

Lúc ra ngoài sân, Thân Đào quay đầu liếc Biên Nam một cái, Biên Nam cũng không khách khí, bực bội liếc trở lại, nếu không phải Khuru Ngạn đang tựa vào người cậu, với thái độ này của Thân Đào, cậu đã ném cái ghế qua rồi.

“Em đi giúp anh hai nấu cơm.” Khuru Ngạn nói một tiếng anh Tiểu Đào hện gấp lại rồi định chạy vào bếp.

“Em biết nấu sao, để anh hai em làm là được rồi, em vô chỉ vướng tay vướng chân thôi.” Biên Nam giữ nhóc lại, nhìn Khuru Dịch nhảy một chân trong bếp thật là sướng.

“Bác sĩ nói anh hai không thể xuống giường,” Khuru Ngạn cau mày, “Em không yên tâm.”

Khuru Ngạn nói lời này hệt như ông cụ non, Biên Nam nhất thời không phản bác được, đành phải buông tay ra.

Khuru Ngạn chạy vào bếp, Biên Nam ngồi ngoài sân, ngẩng đầu nhìn lá nho đã dài không ít, bà cụ ngồi bên cạnh vẫn đang nhìn cậu.

Biên Nam mặc kệ ánh mắt cổ chấp của bà cụ được hai phút rồi nhịn hết nổi, cậu quay đầu hỏi: “Bà à, có chuyện gì sao?”

“Cháu qua giúp đi.” Bà cụ đưa tay vỗ vai cậu, dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn cậu, đoán chừng đang nghĩ lúc trước thấy cậu nấu ăn tích cực lắm sao hôm nay chỉ khoanh tay ngồi nhìn.

“Vâng ạ.” Biên Nam bắt đắc dĩ đứng lên, lê lét vào phòng bếp.

Mới bước tới ngoài cửa đã thấy Khuru Dịch nhảy nhảy muốn lấy chén đĩa, ai ngờ Khuru Ngạn đứng lúc chặn ngang, Khuru Dịch lảo đảo, chân bó thạch cao theo phản xạ rút xuống đất.

“Này!” Biên Nam hoảng sợ, lúc này mà chống xuống đất chắc chắn sẽ té ngã, cậu vội vàng chạy tới đỡ cánh tay Khuru Dịch.

Khuru Ngạn cũng bị dọa sợ, vội vàng lùi lại mấy bước.

“Đã nói em vào chỉ vướng tay vướng chân,” Biên Nam nghiêng đầu nhìn nhóc, “Ra ngoài chờ đi.”

Khuru Ngạn chạy khỏi bếp nhanh như chớp, nhóc đứng ngoài cửa nói: “Em chỉ muốn lấy cái mâm thôi.”

“Để tao làm cho,” Biên Nam liếc Khuru Dịch một cái, tức giận nói, “Cái cộc như mày đứng cũng không vững.”

“Hôm nào cho cậu thử xem.” Khuru Dịch bình tĩnh trả lời.

“Đậu má,” Biên Nam hiểu ý Khuru Dịch, nhỏ giọng nói, “Sợ mày chắc, tao đảm bảo mày sẽ hối hận, có bản lĩnh thì tới đi!”

Khuru Dịch không trả lời, Biên Nam cũng không nói thêm, Khuru Ngạn đứng ngoài cửa nên hai người không dám lớn tiếng dọa nhau.

“Được rồi để tao nấu.” Biên Nam đỡ tay Khuru Dịch, lôi Khuru Dịch ra ngoài.

Sau khi dìu Khuru Dịch vào phòng, Biên Nam ném cậu ta lên giường: “Ồ đó đi.”

“Phiền cậu...” Khuru Dịch nằm dài trên giường, chỉ chỉ cái chân ở chân giường.

Biên Nam nén một bụng tức gấp chăn, do dự một chút rồi đỡ cái chân bó thạch cao của Khuru Dịch, đặt lên chăn.

“Cảm ơn.” Khuru Dịch nói một câu.

“Mày nhất định phải tự nấu cơm sao?” Biên Nam nhú mày, “Tao phát hiện mày bệnh nặng lắm nhé, kêu thức ăn bên ngoài có thể nghèo chết mày à?”

“Tôi phải nằm trên giường một tháng, một ngày ba bữa, bữa sáng bố tôi gắng gượng cũng nấu được, còn hai bữa mua ở ngoài,” Khuru Dịch gối đầu lên tay, không nhanh không chậm nói, “Cơm hộp đầu hẻm rẻ nhất là mười đồng, nhà tôi ba miệng ăn, một ngày sáu mươi đồng, cho dù Khuru Ngạn chỉ tính phân nửa, một ngày cũng năm mươi đồng, vậy một tháng bao nhiêu? Cậu có biết buổi tối tôi làm công ở nhà hàng một tháng kiếm được bao nhiêu không? À, bây giờ phần tiền này cũng mất luôn...”

“Rồi rồi!” Biên Nam cắt ngang, nghe Khuru Dịch nói vậy, cậu đột nhiên cảm thấy tội lỗi một cách khó hiểu, vốn dĩ cậu chỉ định trút giận, hoàn toàn không nghĩ tới một đồng hệ lụy theo sau.

Nhưng nghĩ đến việc Khuru Dịch có thể biết mấy chuyện không hay ho của mình, cậu lại thấy khó chịu thẹn quá thành giận.

“Hiểu chưa?” Khuru Dịch vẫn nói không nhanh không chậm như cũ.

“Mày đừng kiếm chuyện nha,” Biên Nam chỉ vào Khuru Dịch, “Tao nể mặt nhị bảo không nhiều lời với mày nữa, mày đừng được đằng chân lân đằng đầu!”

“Một ngàn rưỡi.” Khuru Dịch nói.

“Móa!” Biên Nam chửi một tiếng, xoay người đi ra ngoài...

Khuru Dịch đưa tay vặn đèn đầu giường, cầm một quyển sách lật lật.

Thật ra hôm nay Biên Nam tới không nằm ngoài dự đoán của Khuru Dịch, Khuru Dịch nhìn ra Biên Nam rất thích Khuru Ngạn, đã hứa thì sẽ tới.

Biên Nam không muốn nhìn thấy Khuru Dịch, Khuru Dịch cũng không muốn Biên Nam lượn lờ trước mặt mình, nếu người khiến cậu giờ đây phải nằm bẹp trên giường mỗi ngày, muốn dậy đi tiểu cũng phải hạ quyết tâm suốt năm phút không phải là Biên Nam, cho dù trước đó cậu và Biên Nam từng xích mích, cậu cũng sẽ không phiền não như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại là Biên Nam khiến cậu nằm trên giường một tháng, không thể đi làm thêm, không thể đi dạy thêm, không ai chăm sóc bố và Khuru Ngạn, vậy thì khác rồi, chuyện này Khuru Dịch nhận không được.

Thế nên không tránh khỏi bực dọc.

Biên Nam lúi cúi trong bếp hơn nửa tiếng, xào rau củ Khuru Dịch đã cắt sẵn, vì không biết món nào nấu với món nào nên cậu bỏ vào xào đại.

Sau khi bày đồ ăn lên bàn, Khuru Ngạn chạy vào phòng trong: “Anh hai ơi ăn được rồi, em đỡ anh ra nha.”

Do không có bố Khuru ở đây, Biên Nam cũng không vờ vịt nữa, cậu đứng trong phòng khách không nhúc nhích.

Qua hai giây, Khuru Ngạn chạy qua phòng bố Khuru, đẩy xe lăn ra, trước đó Khuru Ngạn cũng vào bếp giúp, giờ lại chạy ra chạy vào, chớp mũi đồ đầy mồ hôi.

“Thôi để anh, em ra xới cơm đi.” Biên Nam vỗ vỗ nhóc, đẩy xe lăn vào phòng.

Khuru Dịch đã ngồi dậy, chống bàn đứng bên giường.

Biên Nam đẩy xe ra phía sau cậu ta, đoạn xoay người bỏ đi.

“Này,” Khuất Dịch nhảy lùi một bước, lúc chân đụng trúng xe lăn, xe lăn lùi ra sau, “Gạt thắng lại giùm cái.”

“Thắng?” Biên Nam đi qua nhìn thử, “Xe lăn cũng có thắng hả? Bóp thắng chỗ nào?”

“Cậu tưởng đây là xe đạp chắc,” Khuất Dịch chỉ đằng sau bánh xe, “Cái cần màu đen kia kìa, gạt xuống.”

“Cái xe phô trương của mày đâu?” Biên Nam gạt cần màu đen xuống, đẩy đẩy thử, quả thật không di chuyển nữa, “Cũng té gãy xương luôn rồi à?”

“Trong nhà kho.” Khuất Dịch ngồi lên xe lăn.

Biên Nam đứng sau lưng Khuất Dịch, thấy Khuất Dịch ngồi vững rồi, cậu quay đầu xe đẩy một cái: “Bay nào!”

Xe lăn không vù vù ra cửa như Biên Nam mong muốn, mà chỉ chạy được nửa mét thì ngừng.

“Má nó cái xe quỷ gì đây! Đẩy mới chịu đi à...” Biên Nam không nhịn được đưa tay đẩy cái nữa, lần này đẩy không được.

Khuất Dịch quay đầu nhìn cậu, qua mấy giây mới nói: “Cần thắng đang gạt kia.”

Biên Nam nhất thời nổi nóng, khom người gạt cần đen lên, đang định làm thêm một phát Như Lai thần chú thì Khuất Ngạn từ ngoài cửa thò đầu vào nhìn: “Anh hai ơi được chưa?”

“Được rồi,” Khuất Dịch lăn bánh xe, xe lăn từ từ trượt ra ngoài, “Đói bụng chưa?”

“Chưa đói lắm,” Khuất Ngạn ngưỡng ngừng cười, lại nhìn Biên Nam, “Đại hồ tử làm đồ ăn thơm quá!”

“Dĩ nhiên là thơm rồi,” Biên Nam theo sau xe lăn của Khuất Dịch, “Mười năm công lực của anh đó...”

Biên Nam quần quật cả buổi mới làm được mấy đĩa nói thật chẳng ra làm sao, ngoại trừ màu sắc bên ngoài thì không có mùi vị gì cả.

Nhưng dầu gì cậu cũng đã cố hết sức, cái này phải cảm ơn khoảng thời gian huấn luyện vừa qua.

“Có chưa cho bố em chút gì không?” Biên Nam hỏi Khuất Ngạn.

“Không cần đâu, buổi chiều bố húp cháo rồi mới ngủ,” Khuất Dịch ở bên cạnh trả lời, cúi đầu hớp miếng canh, “Nhà tôi hết muối hả?”

“Còn mà...” Biên Nam buột miệng trả lời, tiếp đó liếc xéo Khuất Dịch, “Nhật thì nói nhật, vòng vèo làm gì.”

“Chỉ hơi nhật xiu thôi,” Khuất Ngạn cầm chén hóp một ngụm, “Cũng ngon lắm nha.”

“Em muốn uống coca thì uống đi.” Khuất Dịch nói.

“Thật sao?” Khuất Ngạn nhảy xuống ghế, chạy đến tủ lạnh lấy coca, “Thật sao?”

“Ừ, thưởng cho em, ăn nói ngày càng lễ phép.” Khuất Dịch gạt đầu.

“Má,” Biên Nam nhỏ giọng mắng, để Khuất Dịch khỏi vòng vo nữa, mà cái vòng này còn càng ngày càng to, mình vất vả nấu nướng mà một câu khen cũng không có, Biên Nam đứng dậy cầm cái chén của Khuất Dịch, “Thêm miếng muối đi, người bệnh miệng nhạt.”

“Không cần đâu.” Khuất Dịch vừa định lấy lại chén, Biên Nam đã đẩy tay Khuất Dịch ra.

“Không sao,” Biên Nam nhe răng cười, “Để tao phục vụ mày.”

Biên Nam cầm chén Khuất Dịch vào bếp, mở lọ muối, múc đầy một thìa, do dự một chút rồi đổ ngược trở vào, ngấm ngấm thêm lát rồi lại múc một nhúm, bỏ vào chén canh.

“Cảm ơn.” Khuất Dịch nhìn Biên Nam đặt cái chén trước mặt mình.

“Thử xem vừa chưa?” Biên Nam ngồi xuống, chân thành nhìn Khuất Dịch.

“Vừa rồi,” Khuất Dịch gắp một miếng sườn, ban đầu cậu định làm sườn nấu đậu xị, nhưng bây giờ trong đĩa chỉ có sườn, “Cái món sườn nấu đậu xị của cậu...”

Khi thấy đậu xị trong đĩa cải trắng bên cạnh, Khuê Dịch không nói nữa, im lặng nhai sừng, may mà sừng còn cắn được.

“Của tao là sừng kho tương,” Biên Nam nói, cậu bắt nồi cho sừng vào rồi mới nhìn thấy đậu xị bên cạnh, đành phải ném đậu xị vào cải trắng, “Mày uống chút canh xương đi.”

“Lát nữa uống.” Khuê Dịch nói.

“Nhị bảo,” Biên Nam hớp miếng canh nhìn Khuê Ngạn, “Canh dở lắm hả? Anh hai em không muốn uống kìa.”

“Đâu có khó uống,” Khuê Ngạn lập tức vùi đầu húp cạn chén canh rồi quay sang nói nhỏ với Khuê Dịch, “Anh hai, đại hồ tử nấu lâu lắm đó.”

Khue Dịch đột nhiên hồi hận đã dạy Khuê Ngạn phải tôn trọng thành quả lao động của người khác, cậu mỉm cười cầm bát lên, cắn răng hớp một ngụm.

“Ngon không?” Biên Nam cũng quay sang, học Khuê Ngạn dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Khuê Dịch.

Khue Dịch che miệng ho khan một tiếng: “... Ngon.”

“Vậy uống thêm đi.” Biên Nam cười nói, cười đến chính cậu cũng thấy mình vui sướng quá lộ liễu.

“Lát uống.” Khuê Dịch buông chén xuống, canh mặn đến mức lông mày cậu xoắn một chỗ, cậu vội vàng gấp một đĩa cải trắng đậu xị bỏ vào miệng.

Biên Nam không tiếp tục khuyên nhủ nữa, tên Khuê Dịch này cứ im ỉm, không biết lúc nào sẽ quay qua trả thù, cười đã rồi thì nên tránh xa tốt hơn.

Chỉ là lúc ăn xong, Biên Nam phải lo ứng phó với Khuê Ngạn nói luôn mồm, Khuê Dịch múc thêm chén canh khiến cậu rất kinh ngạc, không biết chén canh mặn chết người kia đã bị Khuê Dịch uống sạch khi nào.

“Cần thêm muối không?” Biên Nam đột nhiên không yên lòng, lời này cậu hỏi thật vì canh đúng là rất nhạt.

Khue Dịch nhú mày nhìn cậu, hạ giọng: “Cậu chưa chịu thôi à?”

“Má, tao thật lòng đó!” Biên Nam tặc lưỡi, cúi đầu lùa hai đĩa, “Không tin thì thôi.”

“Thật lòng cơ,” Khuê Dịch cười, “Sẽ nhớ kỹ.”

Biên Nam ngẩn người, lúc phản ứng kịp thì nhện không được mắng: “Đ*t mẹ mày.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Khuê Dịch đột nhiên ném đôi đĩa trong tay lên bàn, không đợi Biên Nam kịp phản ứng, Khuê Dịch đã đâm thẳng vào mặt cậu.

14. Chương 14

Biên Nam cảm thấy sợ hãi mình có thể nén giận ở lại nhà Khuê Dịch, bỏ qua ấn tượng xấu với Khuê Dịch, âu cũng là vì thích Khuê Ngạn, cậu không muốn làm Khuê Ngạn thất vọng.

Đương nhiên, Biên Nam cũng có chút áy náy, trước đó cậu chưa từng nghĩ một gậy của mình sẽ gây thêm họa cho gia đình vốn đã khó khăn của Khuê Dịch...

Vả lại nếu Khuê Dịch bớt đi vài câu châm chọc thỉnh thoảng đây đó thì cũng không có hành động nào khiến Biên Nam nổi cáu cả.

Vậy nên làm thế nào Biên Nam cũng không ngờ rằng Khuê Dịch sẽ đâm thẳng một cú vào mặt mình trên bàn ăn ngay trước mặt em trai, còn đâm đúng ngay mũi mình nữa chứ.

Cái mũi cao phú suất mà cậu hết mực tự hào. (cao phú suất = cao đẹp giàu)

Cái mũi rất cao, rất thẳng của cậu.

“Mày nổi điên cái gì vậy!” Biên Nam bùm mũi rống một tiếng, rống xong cậu không nói được lời nào nữa, chừng hai giây sau lỗ mũi bắt đầu nhứt nhối khiến cậu chảy cả nước mắt, đừng nói là lên tiếng, ngay cả khom lưng bùm mũi cũng không tìm được tư thế thích hợp.

“Anh hai anh làm gì thế ——” Khuru Ngạn bị dọa hết hồn, nhóc mở to mắt hồi lâu rồi mới kêu to một tiếng, giọng nói mang theo nước mắt.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?” Phòng trong truyền đến tiếng nói của bố Khuru, đầu tiên là hỏi, sau đó chuyển thành trách móc, “Khuru Dịch con làm gì đó!”

Biên Nam đứng lên, cái ghế ngã xuống bên cạnh cậu cũng chẳng buồn dừng dậy, trực tiếp chạy thẳng ra ngoài sân.

Trong đầu cậu ngoại trừ nén giận và tức tối chẳng hiểu ra sao thì không còn cảm xúc nào nữa, cậu sợ mình sẽ kích động lật cái bàn.

Sau khi ngồi chồm hổm cạnh ao nước, Biên Nam lấy tay ra nhìn, trong lòng bàn tay là một mảng đỏ tươi, thêm chút nữa là đủ nhuộm thành cái khăn quàng đỏ luôn rồi.

Đậu má!

“Đại hổ tử!” Khuru Ngạn chạy ra theo cậu, do quá sốt ruột nên lúc chạy dưới giàn nho, suýt chút nữa nhóc đã té lộn nhào.

“Không sao không sao, em đừng gấp,” Biên Nam nhúu mày, dùng một tay bùm mũi, ráng nhin đau, “Anh không sao mà.”

“Xin lỗi anh,” Trên mặt Khuru Ngạn còn giàn giụa nước mắt, nhóc vội vội vàng vàng chạy đến bên Biên Nam liên tục nhỏ giọng nói, “Anh đừng giận, xin lỗi, xin lỗi anh...”

“Em xin lỗi cái gì! Có phải em làm đâu!” Thấy Khuru Ngạn như vậy, lửa giận của Biên Nam quả thật to đến độ có thể tham gia chạy tiếp sức rước đuốc Olympic, cậu vịn mở vòi nước, “Anh rửa trước đã.”

“Em giúp anh,” Khuru Ngạn lập tức vén tay áo lên, chìa tay hứng chút nước rồi vỗ nhẹ lên trán Biên Nam, “Trước đây em hay chảy máu mũi lắm, em biết cầm máu như thế nào...”

“Ồ.” Biên Nam không nhúc nhích, để cho Khuru Ngạn hứng từng chút nước vỗ lên trán mình.

“Anh đừng giận anh hai em,” Khuru Ngạn hít mũi một cái, nước mắt còn đọng trên mặt, chiếc đèn nhỏ trong sân rọi xuống, khiến nó trông lấp lánh trong suốt, nhìn mà đau cả lòng, “Anh ấy không có cố ý.”

“Không cố ý mới là lạ...” Biên Nam nhin không được nói một câu, nhưng tiếng mắng giận dữ của bố Khuru trong nhà khiến cậu không nói hết được, cậu quay đầu lại nhìn, “Đánh thức bố em hả?”

“Bố em sẽ mắng anh ấy,” Khuru Ngạn cúi đầu, lau nước mắt trên mặt, lại tiếp tục vỗ trán Biên Nam, “Anh hai em là vì... Là vì... Anh nói đ** mẹ mày...”

“Con nít đừng nói tục!” Biên Nam phản xạ có điều kiện nói một câu, sau đó sững sốt phản ứng lại, “Anh? Anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi, anh nói đ** mẹ mày thì...”

Mẹ em mất rồi.

Biên Nam chợt nhớ Khuru Ngạn từng nói những lời này.

Nói cách khác, mẹ Khuru Dịch đã mất.

“Anh chỉ thuận miệng nói thôi mà, không phải mắng mẹ em,” Biên Nam nhúu nhúu mày, “Phản ứng của anh hai em cũng mạnh quá...”

“Trong khoảng thời gian này tâm trạng của anh ấy không tốt lắm,” Khuru Ngạn cắn môi, móc ra chiếc khăn tay nhỏ trong túi quần đưa đến trước mặt Biên Nam, “Đại hổ tử anh lau mặt đi.”

Biên Nam chỉ chỉ mặt nhóc: “Em lau mặt mình trước đi.”

“Em không cần,” Khuru Ngạn lấy tay chà lung tung trên mặt, “Khăn sạch đó, hôm nay em còn chưa dùng đâu.”

Biên Nam đành phải nhận khăn tay, lau lau mặt, dưới mũi còn có vết máu, cậu không thể chịu được máu của mình, đứng dậy mở nước giặt khăn: “Được rồi không sao cả, anh về đây.”

“A?” Khuru Ngạn vội vã nắm lấy tay Biên Nam.

“Chờ chút.” Phía sau truyền đến giọng nói của Khuru Dịch.

Biên Nam tiện tay ném chiếc khăn lên đầu Khuru Ngạn, xoay người nhìn Khuru Dịch: “Mày còn muốn gì nữa?”

“Nhị bảo em vào nhà dọn dẹp đi,” Khuru Dịch không ngồi xe lăn, chậm rãi nhảy vài bước từ cửa nhà, nhảy tới phía dưới giàn nho, gác chân thạch cao lên cái ghế nhỏ bên cạnh, “Anh và đại hồ tử tâm sự một chút.”

“Vâng.” Khuru Ngạn liếc mắt nhìn Biên Nam, đội khăn tay chạy vào trong nhà.

Biên Nam không có hứng thú tâm sự với Khuru Dịch, cũng cảm thấy chuyện này không còn đường cứu vãn, ngay lúc cậu định dứt khoát quay lưng bỏ đi, Khuru Dịch hắng giọng một cái: “Ban này tôi kích động quá.”

Lời này làm cho bước chân đã bước ra ngoài của Biên Nam dừng lại, là tới xin lỗi ư?

Biên Nam đột nhiên cảm thấy xấu hổ, tuy rằng mũi còn đau, nhưng cậu cũng không muốn làm lớn chuyện, đặc biệt là khi nguyên nhân của cú đâm này là do cậu nói bậy.

“Bỏ đi,” Biên Nam phất tay áo, do dự một chút rồi nói, “Nhưng mà câu kia của tao thật sự không có nhắm vào ai hết, chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

“Mẹ tôi đã qua đời,” Khuru Dịch nói, “Lời này tôi nghe khó chịu, với lại vốn dĩ nhìn thấy cậu là tôi phiền lòng rồi.”

“Bình thường tao hay mắng ông nội người ta,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, “Thật ra thấy mày tao cũng có vui đâu, lúc ăn cơm tao toàn nhìn nhị bảo.”

“Ông nội thì tùy,” Khuru Dịch cúi đầu chỉnh lại tư thế chân, chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh, “Ngồi xuống trò chuyện chút đi.”

Biên Nam nhìn chân của cậu ta: “Nhìn cái tư thế chân đạp ghế nhìn ngấm chúng sinh của mày, tao không ngồi đâu.”

“Khuru Tiểu Ngạn,” Khuru Dịch quay đầu lại kêu to một tiếng về phía nhà, “Đẩy xe lăn ra đây giúp anh.”

“Vâng ạ ——” Khuru Ngạn buông đũa đang dọn dẹp, đẩy xe lăn chậm rãi chạy ra, thành thạo đẩy xe tới sau lưng Khuru Dịch, đỡ Khuru Dịch ngồi xuống.

“Đi rửa chén đi.” Khuru Dịch sờ đầu nhóc.

“Vâng.” Khuru Ngạn lại liếc nhìn Biên Nam, rồi mới cúi đầu chạy vào nhà.

“Bố tôi bảo tôi xin lỗi cậu cho tử tế.” Khuru Dịch nói.

“Không cần đâu, chuyện này chẳng có gì phải xin lỗi, tao đánh mày còn chưa xin lỗi mà,” Biên Nam rửa mặt dưới vòi nước, mũi đã ngừng chảy máu, cậu ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh, “Chuyện này coi như miệng tao bậy, vả lại tao... Dù sao người khác muốn làm gì mẹ tao tao cũng chẳng có cảm giác.”

“Vậy sao.” Khuru Dịch dùng ngón tay đỡ trán, nhẹ giọng đáp lời.

“Ừ,” Biên Nam bứt một chiếc lá trên giàn nho, cầm ở trong tay, nhếch miệng cười, “Biên Hình Ngũ đâu thể nào không nói cho mày biết.”

“Có nói một chút,” Khuru Dịch móc gói thuốc trong túi quần, lấy một điếu, “Muốn không?”

“Không,” Biên Nam lắc đầu, “Hút không thạo sẽ bị sặc.”

Khuru Dịch cười cười, đốt một điếu ngậm vào miệng.

Bảo là muốn trò chuyện nhưng im lặng hồi lâu, hai người cũng không tìm được đề tài để nói.

Khứu Ngạn bê một đồng chén ra ngồi xổm cạnh ao bắt đầu rửa, hai người kia vẫn đang giăng co trong im lặng.

“Rót cho anh ly nước, khát muốn chết.” Khứu Dịch đột nhiên mở miệng.

“Vâng ạ.” Khứu Ngạn đáp lời, xối nước rửa xà phòng trên tay.

“Để tao làm cho,” Biên Nam tặc lưỡi, đứng lên đi vào nhà, “Sai con nít mà sai ngon ơ.”

“Nước sôi để nguội không thêm muối.” Khứu Dịch ở phía sau nói.

“Mày có thôi hay không?” Biên Nam dừng bước.

“Cảm ơn.” Khứu Dịch nói.

Biên Nam vào nhà rót nước cho Khứu Dịch, lần đầu tiên chú ý tới ba cái ly đồ trắng đen kể bên máy đun nước, bình thường Khứu Ngạn đều rót nước vào ly màu đen cho cậu uống, cậu cũng không có để ý lắm.

Bây giờ chợt nhận ra, ba cái ly này hẳn là mỗi người trong nhà một cái, vậy ly màu đen là của ai?

“Đại hồ tử đó hả con?” Phòng trong truyền đến giọng nói của bố Khứu.

“Là con đây,” Biên Nam vội vàng đáp, cậu đi tới cạnh cửa phòng, thấy bố Khứu đang ngồi trên giường, “Chú chưa ngủ à?”

“Con không sao chứ?” Bố Khứu mở đèn trong phòng, quan sát mặt cậu, “Khứu Dịch quá không hiểu chuyện rồi... Bình thường nó đâu có như vậy, bị thương nên tính tình xấu đi, dạo này sức khỏe của chú không tốt lắm, có thể nó...”

“Không sao không sao,” Biên Nam dụi dụi mũi, “Con thật sự không có chuyện gì, chú à chú đừng lo.”

“Chú vừa mắng nó,” Bố Khứu thở dài, “Vậy con không ăn cơm được rồi?”

“Con ăn rồi, ăn no nóc ấy chứ,” Biên Nam sờ bụng, “Tròn luôn này...”

“Bố!” Khứu Dịch ở trong sân kêu to.

“Chú nghỉ ngơi đi,” Biên Nam ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa lại, cậu hỏi thêm một câu, “Chú ơi, Khứu Dịch dùng cái ly nào uống nước vậy? Con rót nước cho cậu ấy.”

“Cái màu đen là của nó.” Bố Khứu nói.

“Ồ.” Biên Nam đóng kín cửa, lặng thinh nhìn ba cái ly bên cạnh máy đun nước.

Mình thế mà lại một mực dùng ly của Khứu Dịch uống nước! Uống còn khoái chí nữa là khác!

Biên Nam rót ly nước, trở lại trong sân đưa cho Khứu Dịch: “Nè.”

“Cậu còn biết cái ly này của tôi à?” Khứu Dịch gõ nhẹ lên ly.

“Tao mẹ nó vừa mới biết!” Biên Nam tức giận nói xong rồi ngồi xuống ghế, vừa ngồi xuống chợt nghĩ hình như mình lại nói mấy từ nhạy cảm, cậu lập tức nhìn sang Khứu Dịch, “Tao chỉ thuận miệng thôi.”

“Ừ.” Khứu Dịch uống một ngụm nước, biểu cảm trên mặt rất bình tĩnh.

“Cái từ mẹ nó của tao không chợt trúng chỗ nhột của mày à?” Biên Nam hỏi thử.

“Không.”

“Vậy con mẹ nó thì sao?”

“Không.”

“... Hiểu rồi,” Biên Nam gật đầu, “Phía trước không thêm động từ là được.”

“Cậu còn biết động từ là gì hả?” Khứu Dịch cười cười.

“Đánh mây, đập mây, đánh cho mây rã rụn đầy đất, đằng trước đều là động từ.” Biên Nam cũng nhe răng cười.

Nụ cười này của Khuê Dịch cũng không mấy thân thiện, còn mang theo vài phần giễu cợt, Biên Nam không thêm tính toán với ai đó, đối với một kẻ từ tiểu học đã không đạt chuẩn mà nói, bị người ta nghĩ thành tích tệ hại cũng không tổn thương lắm.

Khuê Ngạn rửa chén chừng hai chục phút mới xong, sau đó bê chén vào phòng bếp để cất, lúc đi trở ra, nhóc ngược mặt nhìn trời kêu to: “Mưa rồi!”

“Không phải chứ?” Biên Nam cũng ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy giàn nho đầy lá.

Khuê Dịch chìa tay ra ngoài giàn nho: “Mưa rồi.”

“Mưa rồi!” Khuê Ngạn lại kêu tiếng nữa, nhóc hưng phấn ngược mặt lên trời chạy tới chạy lui trong sân.

“Tao phải đi,” Biên Nam đứng lên, nhanh chóng đẩy xe lăn của Khuê Dịch vào trong, “Đi đây.”

“Đại hồ tử,” Khuê Ngạn chạy tới bổ nhào vào người Biên Nam, kéo tay cậu ra ngoài, “Chúng ta đi ngắm mưa đi.”

“Có phải em xem phim Hàn suốt ngày không, oppa bọn mình đi ngắm mưa đi, mưa đẹp quá chừng luôn, ha ha...” Biên Nam bị Khuê Ngạn kéo đến trong sân, cậu khom lưng ôm lấy Khuê Ngạn, “Nhị bảo, anh phải về, nếu không lát nữa mưa lớn anh phải đội mưa về trường đó.”

“Ồ,” Khuê Ngạn ngẩng đầu nhìn trời, lại ôm cổ của cậu, “Vậy anh chờ hai phút, không, một phút thôi, qua một phút rồi hẵng về được không?”

“... Ừ.” Biên Nam vỗ vỗ lưng nhóc.

Biên Nam và Khuê Ngạn ngồi chồm hồm trong sân “ngắm mưa”, qua mùa hè, mưa trở nên rất có sức sống, chẳng mấy chốc hạt mưa đã rơi ào ào, Biên Nam vội kéo Khuê Ngạn trở vào nhà.

Đang định mượn dù quay về trường trước khi mưa nặng hạt, ai ngờ còn chưa mở miệng, điện thoại di động đã reo lên, Biên Nam lấy điện thoại ra nhìn thử, là Vạn Phi.

“Gì vậy?” Cậu nhận điện thoại.

“Mây đang ở đâu?” Vạn Phi hỏi.

“Còn ở đâu nữa...” Biên Nam liếc nhìn Khuê Dịch, “Chuyện gì nói đi.”

“Tối nay mây dừng về, không phải sắp thi sao, ông Tưởng và cha Ngô đi bắt người kia,” Vạn Phi hạ giọng, “Mới ra tiệm net hốt một đồng, bây giờ đang ở ký túc xá kiểm kê nhân số, tao nói với ông Tưởng nhà mây có chuyện nên mây về nhà rồi, lát nữa mây đừng có về ký túc xá, nếu không hai đứa mình đều xong đời!”

“Cái gì?” Biên Nam sửng sốt, bên ngoài mưa ầm ầm như thể đổ mưa đá vậy, Khuê Dịch đang chỉ huy Khuê Ngạn lấy mấy bộ quần áo phơi ở ngoài vào trong, “Vậy mẹ nó tao biết đi chỗ nào!”

“Mây về nhà đi! Về ngủ một đêm mà sợ Biên Hạo đánh tàn phế chắc.” Vạn Phi nhỏ giọng nói.

“Được rồi được rồi lát nữa tao tính sau.” Biên Nam cúp điện thoại.

Cậu chẳng quan tâm gì nữa, trước tiên chạy vào nhà, trong sân còn có quần áo của người khác, Khuê Ngạn lấy xong đồ nhà mình rồi lại chạy ra nhón chân lấy quần áo của bà cụ nhà cách vách.

“Vào nhà đi!” Biên Nam vừa ra khỏi nhà đã bị mưa dội lạnh cóng, cậu vỗ vai Khuê Ngạn một cái, “Để anh lấy cho!”

“Vâng ạ!” Tóc xoăn trên đầu Khuê Ngạn bị xối ướt bết trên trán, nhưng nhóc có vẻ rất phấn khởi, giọng nói lớn ơ là lớn, vừa cười vừa hô chạy vào nhà.

“Rút cuộc em hưng phấn cái gì thế?” Biên Nam ôm quần áo vào trong.

“Thấy mưa là vậy đấy.” Khuê Dịch đẩy xe lăn vào nhà, cầm hai cái khăn lông đi ra, một cái ném lên đầu Khuê Ngạn, một cái ném cho Biên Nam.

Biên Nam nhận khăn lông không nhúc nhích, Khuru Dịch nhìn cậu một cái: “Không phải khăn tôi lau chân đâu.”

“Đậu má,” Biên Nam mắng một câu, “Mày đủ rồi chưa!”

“Khăn mới.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam để khăn lông qua một bên, kéo Khuru Ngạn đang tay chân vụng về lau tóc: “Anh lau giúp em.”

Thật ra động tác của Biên Nam không khá hơn Khuru Ngạn là bao, cũng chỉ là cầm khăn lông chà loạn xạ trên đầu thôi, giống như đang nhào bột vậy, chẳng qua Khuru Ngạn rất là hưởng thụ tựa vào người cậu, hai mắt đều híp lại.

“Để tự nó lau đi, nó biết mà.” Khuru Dịch ở bên cạnh nói.

“Tự nó lau biết lau tới khi nào, lát nữa bị cảm bây giờ.” Biên Nam nhú nhú mày, lúc vào nhà Khuru Ngạn đã hắt xì một cái.

“Cái gì cũng có người giúp, nó sẽ không biết gì hết.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam chịu không nổi thái độ này của Khuru Dịch với Khuru Ngạn, có lẽ là vì cậu chưa từng cảm nhận được tình anh em bình thường từ Biên Hạo và Biên Hình Ngữ, có lẽ là vì Khuru Ngạn quá dính cậu, hoặc có lẽ đơn giản vì lời này là do Khuru Dịch nói...

Tóm lại cậu nhất thời có hơi giận, nhưng sợ bố Khuru nghe được, đành phải hạ thấp giọng: “VẬY cũng phải tùy trường hợp, mày muốn rèn luyện muốn dày vò thì chọn lúc nó sẽ không bị bệnh ấy.”

Khuru Dịch không nói gì nữa, Biên Nam cũng không để ý đến cậu ta, sau khi lau khô tóc cho Khuru Ngạn, cậu còn giúp nhóc cởi quần áo bị mưa ướt, kể đó vào phòng bảo Khuru Ngạn tìm quần áo Khuru Ngạn ra thay.

“Biết không,” Biên Nam nhìn nhóc, cảm khái nói, “Từ trước đến nay hơn mười năm cuộc đời, anh chưa từng hầu hạ người nào thế này đâu, em là người đầu tiên đó.”

“Người đầu tiên là anh hai em nha.” Khuru Ngạn cúi đầu kéo quần lên.

“Anh...” Khuru Ngạn không ngẩng đầu lên nói một câu làm cho Biên Nam á khẩu.

Khuru Ngạn chạy ra phòng khách, nằm sấp bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Biên Nam cũng ra theo, đứng yên chừng vài giây: “Anh đi đây.”

“Về nhà hả?” Khuru Dịch nhìn cậu.

“Chưa biết nữa,” Biên Nam đoán có lẽ Khuru Dịch đã nghe thấy cú điện thoại vừa rồi, cậu đứng ở cửa, mưa đã bắt đầu nặng hạt, sau hai tiếng sấm vang lên, trên mặt Biên Nam đã dính đầy nước mưa, “Tiệm net cũng được, gần nhà mày có tiệm net nào không?”

“Không, tiệm gần nhất cũng phải đi bộ hai mươi phút,” Khuru Dịch chỉ chỉ cửa, “Đóng cửa trước đi.”

Biên Nam đóng cửa lại: “Nhà mày có dù không?”

“Có.” Khuru Dịch đẩy xe tới bên cạnh ngăn tủ, lấy dù trong đó ra.

“Khuru Dịch!” Bố Khuru ở trong phòng kêu to.

“Sao ạ?” Khuru Dịch đáp lời, “Tại sao bố còn chưa ngủ.”

“Bảo đại hồ tử đừng đi, mưa lớn như vậy, có che dù cũng ướt hết.” Bố Khuru ở bên trong nói.

Khuru Dịch không trả lời, xoay mặt nhìn Biên Nam.

“Mưa không lớn lắm, chú nghỉ ngơi đi, con về đây.” Biên Nam nói, cầm dù mở cửa đi ra ngoài.

“Đại hồ tử,” Khuru Ngạn cách cửa sổ kêu cậu một tiếng, “Mưa lớn lắm nha.”

Biên Nam chưa kịp nói đã bị giới nước đầy mặt, cậu bung dù, cất bước đi ra ngoài sân: “Không lớn lắm, nhị bảo em đóng cửa sổ lại đi.”

Từ nhà Khuru Dịch đến cửa sân khoảng chừng hai mươi bước, lúc Biên Nam kéo cửa sân, toàn thân đã ướt đầm.

Mưa này chẳng theo quy củ gì cả, bốn phương tám hướng đều tụ về một chỗ, Biên Nam cau mày, bọc một thân quần áo dính dớp đi thêm vài bước, cuối cùng vẫn quay đầu chạy vào trong sân.

Lúc Biên Nam đập cửa, Khuru Dịch trông thấy cậu thì nhin không được phì cười: “Không phải cậu té xuống giếng chứ?”

“Có áo mưa không?” Biên Nam đứng ngoài cửa nhỏ nước ào ào.

“Không có.” Khuru Dịch lắc đầu.

“Mày đừng có chọc tao nữa.” Biên Nam chỉ vào Khuru Dịch.

“Không có thật mà, lúc Khuru Ngạn đi nhà trẻ có mua một cái, bây giờ chắc nhỏ rồi,” Khuru Dịch hí mắt, “Cậu muốn thử không?”

“Đậu má.” Biên Nam nhỏ giọng mắng, phía sau có một tia chớp xẹt qua, kế đó là một tiếng sấm, cậu vội vàng nhảy vào nhà.

15. Chương 15

Đại hổ tử anh cũng sợ sét đánh hả!” Nhìn Biên Nam nhảy vào nhà, Khuru Ngạn cười thật to.

“Anh không sợ, em sợ à?” Biên Nam tặc lưỡi, cậu không hẳn là sợ sét đánh, chỉ là lúc sét đánh cậu sẽ cảm thấy không an toàn, không yên tâm, nếu như sét đánh lúc ngủ, cậu sẽ cảm thấy như đang nằm ngủ trên đường cái.

“Em không có sợ sét đánh đâu,” Khuru Ngạn đóng cửa sổ lại, chỉ vào Khuru Dịch, “Anh hai em sợ đó!”

“Im miệng.” Khuru Dịch tựa vào xe lăn, nói.

“Ôi thật không,” Biên Nam lập tức phản khởi, cười cả buổi, “Khuru đại bảo sợ sét đánh hả?”

“Cậu có đi hay không?” Khuru Dịch nhìn cậu.

“Tao đợi mưa nhỏ chút rồi đi không được à,” Biên Nam đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, “Ừầy, mưa lớn thế này, đi chắc té lộn cổ.”

“Khuru Dịch.” Bố Khuru ở trong phòng gọi một tiếng, tiếp theo là một trận ho khan kịch liệt.

“Bố uống thuốc chưa?” Khuru Dịch hỏi Khuru Ngạn, đẩy xe lăn vào trong phòng.

“Buổi tối chưa uống.” Khuru Ngạn nhìn đồng hồ trên tường, chạy đến cạnh bàn kéo ngăn tủ ra, lấy một hộp thuốc nhỏ, theo Khuru Dịch vào phòng.

Biên Nam ngồi trong phòng khách, cảm thấy hơi khát nước, cậu muốn dùng ly của Khuru Ngạn để uống, nhưng còn hai cái ly trắng đỏ cậu không rõ cái nào là của nhóc, lại sợ dùng sai thì không lễ phép.

Do dự nửa ngày, đành phải cầm cái ly đen uống luôn.

“Lát nữa bảo đại hổ tử đừng đi, nhị bảo ngủ với bố, hai đứa ngủ phòng con là được,” Bố Khuru uống thuốc xong, nhìn Khuru Dịch, “Mưa này không mấy tiếng thì không dùng đâu.”

“Được đó,” Khuru Ngạn nhào tới nằm trên người bố, “Em ngủ với bố.”

“Em đừng xen vào,” Khuru Dịch dọn hộp thuốc, “Người ta cũng không phải con nít, bổ quản nhiều như vậy làm gì.”

“Con nói thế mà nghe được à,” Bố Khuru nhú nhú mày, “Đây là bạn của nhị bảo, cũng không phải bạn của con, lúc bạn đến nhà con biết làm thế nào rồi đấy.”

“Con biết rồi, bổ ngủ đi,” Khuru Dịch đắp chăn lên người bố, vỗ vỗ đầu Khuru Ngạn, “Đánh răng đi, 9 giờ rồi.”

“Vâng.” Khuru Ngạn rất nghe lời chạy ra ngoài.

Khuru Dịch kéo rèm trong phòng bố, lúc tắt đèn định ra ngoài, trong phòng đột nhiên bị tia chớp rọi sáng, ngay sau đó là một tiếng sấm, tiếng sấm nghe như nổ tung trên nóc nhà.

Khuru Dịch khẽ run tay, mở lại đèn.

Bố Khuru nằm trên giường không nhúc nhích, nhắm mắt không lên tiếng, nhưng nụ cười trên mặt rất rõ ràng.

“Đừng cười,” Khuru Dịch tắt đèn lần nữa, “Bố tưởng nhắm mắt cười thì người khác không thấy hả?”

Bố Khuru cười ha ha hai tiếng, không nói nữa.

Khuru Dịch đẩy xe lăn trở lại phòng khách, giảm nhỏ tiếng TV, cầm cái ly trên máy đun nước rót nước, lúc cậu đang định uống, Biên Nam ở bên cạnh đột nhiên hắng giọng: “Tao mới dùng cái ly của mày uống nước.”

“Ồ.” Khuru Dịch đáp lời, mắt nhìn TV.

“Dùng bên...” Biên Nam còn chưa nói hết, Khuru Dịch đã cầm ly uống một hớp, Biên Nam khựng lại, “Quên đi.”

Khuru Dịch quay đầu: “Dùng bên nào?”

“Cái bên mày uống ấy,” Biên Nam cười hả hê, “Ngại quá, vốn định nhắc nhở mày.”

“Cậu để ý chuyện này lắm à?” Khuru Dịch không phản ứng gì nhìn cậu.

“Thế mày không ngại sao?” Biên Nam tặc lưỡi, người khác cậu có thể không ngại, nhưng Khuru Dịch thì cậu chắc chắn để ý, có thù oán mà.

“Không ngại,” Khuru Dịch đưa ly lên khoe miệng, đầu lưỡi chạm vào mép ly, chậm rãi đảo một vòng, sau đó nhìn Biên Nam, “Tôi thì không vấn đề gì.”

“Nào mày bị nhiễm phen hả!” Biên Nam nhin không được hạ giọng rít một tiếng, “Có bệnh thì lo mà uống thuốc, đừng chậm trễ trị liệu hiểu chưa?”

“Cái màu đỏ là của nhị bảo.” Khuru Dịch quay đầu tiếp tục xem TV.

Biên Nam bật dậy cầm cái ly đỏ rót đầy nước rồi mới ngồi xuống lần nữa.

Rửa mặt xong, Khuru Ngạn vào phòng thay áo ba lỗ quần cộc rồi chạy đến phòng khách tựa vào chân Biên Nam: “Đại hồ tử, trời vẫn còn mưa đó, lớn lắm luôn.”

“Anh biết,” Biên Nam ôm nhóc lên đùi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thật ra không cần nhìn cũng nghe được, tiếng mưa to đến độ không nghe rõ tiếng TV trong phòng cơ mà, “Có khi nào nhà bị ngập nước không?”

“Không có đâu,” Khuru Ngạn quơ chân, “Địa thế nhà em cao lắm, không dễ bị ngập đâu.”

“Biết nhiều quá ta.” Biên Nam nhéo nhéo đùi Khuru Ngạn, phải nói tuy rằng điều kiện kinh tế trong nhà không tốt, nhưng mà Khuru Ngạn được nuôi rất tốt, người nhóc mềm núc ních, thịt không ít.

“Ngủ đi.” Khuru Dịch nói.

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn lắc lắc trượt xuống khỏi người Biên Nam, chạy vào trong phòng xách cái chăn nhỏ của mình ra, “Đại hồ tử, em mới nhìn thử, mưa lớn lắm, anh đừng đi nha, sẽ bị cảm đó.”

“... Em mau ngủ đi.” Biên Nam có chút lúng túng trả lời.

Sau khi Khuất Ngạn vào phòng bố Khuất, trong phòng khách chỉ còn lại Biên Nam và Khuất Dịch, hai người im lặng nhìn chăm chăm TV.

Biên Nam mặc một thân quần áo ướt sũng, đã thế hôm nay ra cửa còn mặc quần jeans, ướt rồi khó chịu không thể tả.

Trong TV đang chiếu một bộ phim thần tượng vợ va vợ vãn, cậu lơ ngơ nhìn hồi lâu cũng không biết đang nói nội dung gì, diễn viên cũng tựa tựa nhau.

Chẳng qua Khuất Dịch chăm chú nhìn màn hình không nhúc nhích, Biên Nam cũng ngại kêu đổi kênh, đành phải đi tới bên cửa sổ ngắm mưa, đến khi chán thì quay lại nhìn vài lần.

Ngắm mưa đến lần thứ ba, rốt cuộc Khuất Dịch cũng cầm remote đổi kênh tin tức.

“Ồn giời cuối cùng mà cũng đổi kênh...” Biên Nam quay đầu cảm thán một câu, ngồi lại xuống ghế.

“Gì?” Khuất Dịch nghiêng đầu nhìn cậu, “Tôi tưởng cậu đang xem chứ.”

“Tôi vẫn kiên trì uống thuốc, chưa bao giờ xem thứ này.” Biên Nam cầm ly của Khuất Ngạn uống một hớp.

Khuất Dịch cười cười không nói chuyện, hai người tiếp tục im lặng đực mặt ra xem tin tức.

Biên Nam nhìn chăm chăm màn hình, chán quá thì ngâm nga hát trong lòng.

Mưa vẫn rơi, bầu không khí không hẳn là hòa hợp...

Đây là trận mưa xối xả đầu tiên sau khi vào hè, ông trời giống như muốn mưa cho đã vậy, cứ mưa mãi không ngừng, đã hơn 11 giờ cũng không có ý định dừng.

Biên Nam đang lo nên làm gì bây giờ, Khuất Dịch đột nhiên ném remote, đẩy xe lăn tới cửa.

“Làm gì vậy?” Biên Nam buột miệng hỏi.

“Buồn tiểu.” Khuất Dịch nói, cầm lấy chiếc dù bên cạnh.

“Tiểu thế nào?” Biên Nam lơ ngơ ngác nhìn chân Khuất Dịch, WC ở trong sân, cậu thật sự không biết Khuất Dịch định đi WC kiểu gì với bộ dạng như này.

“Tiểu thế nào là sao,” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, mở cửa, “Dùng cái ấy ấy tiểu chứ sao.”

“Đù,” Biên Nam đá xe lăn một cú, “Mẹ nó ai hỏi mà cái này, mà có dùng miệng tiểu tao cũng không cần đâu.”

Khuất Dịch mở dù, dùng một tay đẩy xe lăn ra.

Nhìn bên ngoài mưa ào ào hệt như lễ tạt nước, lại tưởng tượng đến cảnh Khuất Dịch ngã vào bồn cầu, Biên Nam đứng lên theo ra ngoài: “Cần giúp không?”

“Cảm ơn.” Khuất Dịch nói trong mưa.

Biên Nam cúi đầu đợi mưa chạy tới, cầm dù trong tay Khuất Dịch, đẩy nhanh xe lăn vào WC: “Tôi phát hiện cái dù này có che hay không cũng thế.”

“Vậy cậu đừng che.” Khuất Dịch nói.

“Mắc gì.” Biên Nam khom lưng nhích lại gần Khuất Dịch, giảm nhỏ diện tích giữa hai người để cả hai có thể cùng núp dưới dù.

WC không lớn, đẩy xe lăn vào sẽ không còn quá nhiều không gian.

Khuất Dịch đứng lên nhảy hai bước, Biên Nam cất dù, liếc mắt nhìn cậu ta: “Cẩn thận đừng té xuống bồn cầu đó.”

“Cậu muốn quan sát học tập không?” Sau khi đứng vững, Khuất Dịch quay đầu lại nhìn Biên Nam.

“Tao đang chờ dáy mày đây, sợ mày không biết nên dùng một tay đỡ hay dùng hai tay cầm,” Biên Nam xoay người đi ra khỏi WC, “Té đừng kêu tao.”

Biên Nam che dù đứng chờ ngoài WC, gió cuốn nước mưa văng vào người cậu, khiến cậu cảm thấy hơi lạnh.

Cậu đã không còn hy vọng với việc cơn mưa này sẽ chấm dứt trước thời gian người bình thường đi ngủ, chỉ nghĩ xem lát nữa làm thế nào để nói với Khuru Dịch cho mình ở lại.

Mưa lớn quá tao không đi nhé.

Hay là nói thẳng, tao ngủ chỗ nào.

Hoặc nói tao ở nhà mày trải chiếu nằm dưới đất nha...

Nói kiểu nào cũng rất mất mặt.

“Xong rồi.” Khuru Dịch ở phía sau nói.

Biên Nam tránh đường, sau khi Khuru Dịch đi ra, Biên Nam đẩy xe lăn chạy thật nhanh về cửa.

“Chạy kiểu này còn ướt nhiều hơn là đi từ từ.” Khuru Dịch thở dài.

“Đúng thật...” Biên Nam nhảy nháy tại chỗ, nước văng lên làm ướt cả ống quần.

“Ngày mai hăng đi,” Khuru Dịch vào trong phòng, mở tủ quần áo lấy bộ đồ thể thao ra, “Mưa này không biết bao giờ mới ngừng.”

Vừa nghe lời này, Biên Nam nhất thời thở phào nhẹ nhõm, Khuru Dịch đã thay cậu giảm bớt phiền phức chủ động mở miệng, cậu đi tới tựa vào cửa: “Tao ở phòng khách trải chiếu nằm dưới đất là được.”

“Dưới đất không sạch sẽ, từ lúc chân bị thương tới giờ tôi chưa có lau sàn,” Khuru Dịch chỉ chỉ giường, “Ngủ giường đi, không đụng nhau đâu.”

Biên Nam quay đầu nhìn sàn nhà phòng khách, vào nhà Khuru Dịch không cần cởi giày, dưới đất có sạch hay không cũng chẳng nhìn ra, nhưng đúng là có không ít vết chân dính nước, cậu hơi do dự: “Vậy tao trải chiếu ngủ ở phòng này.”

“Tùy cậu,” Khuru Dịch chỉ chỉ ngăn tủ, “Tự lấy đồ đi.”

Khuru Dịch đi rửa mặt, Biên Nam lấy chiếu trong tủ quần áo trải dưới đất, lại trải thêm một lớp chăn lông ở bên trên, cảm giác không tệ lắm, hai cái gối đầu trên giường, cậu không biết cái nào của người nào, Khuru Ngạn là con nít, theo lý phải ngủ bên trong, cậu lấy cái gối sát tường ném lên chiếu.

Sau khi dọn chiếu đầu vào đấy, Biên Nam cởi áo, định bụng thay bộ đồ Khuru Dịch đưa cho mình.

Quần mới cởi phân nửa, hông thì đang vênh lên, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

“Ê.” Biên Nam sợ hết hồn, trực tiếp quỳ gối trên chiếu, hồi lâu cũng chưa thể kéo quần lên.

Thật ra cậu cũng không ngại mặc quần lót gặp người, bình thường huấn luyện xong cả đám chen chúc trong phòng tắm cởi hết sạch cũng chẳng thấy sao, chủ yếu là bây giờ mình đang chống hông về phía kẻ thù, hơi bị ảnh hưởng hình tượng.

“Đường cong hông được đấy,” Khuru Dịch cười cười, “Đó là gối của tôi.”

“Móa,” Biên Nam xoay tay ném cái gối lên giường, đứng dậy kéo quần lên, ngẫm nghĩ rồi lại cởi ra, “Mày để nhị bảo ngủ bên ngoài à, không sợ đạp nó té xuống giường sao...”

“Cho tới bây giờ toàn là nó đạp tôi,” Khuru Dịch nhìn thoáng qua phần dưới của Biên Nam, khóe miệng nhếch lên, “Quần lót bị ướt hả?”

“Tao thích ướt đó, rồi sao.” Biên Nam nhìn cậu ta.

“Muốn thay không?” Khuru Dịch lại liếc mắt nhìn xuống, khóe miệng vẫn nhếch lên.

Biên Nam bị nụ cười Khuru Dịch chọc giận, trực tiếp cởi quần lót ném sang một bên: “Không thay.”

“Ồ trường?” Khuru Dịch đứng dậy nhảy đến bên giường ngồi xuống.

“Có ý kiến?” Biên Nam nhìn thử quần thể thao Khuru Dịch đưa cho mình, mặc vào, rất vừa vặn.

“Không,” Khuru Dịch cởi áo, vất vả lắm mới cởi được một ống quần, vì vậy liếc nhìn Biên Nam, “Giúp tôi chút.”

Biên Nam chậm chạp đi qua kéo ống quần trên cái chân thạch cao của Khuru Dịch xuống, ném lên giường.

Hai người xung đột lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Biên Nam nhìn thấy Khuru Dịch rõ ràng như thế.

Da Khuru Dịch rất trắng, chân rất dài, tướng tá không cường tráng nhưng rất săn chắc, lúc nhấc chân lên giường có thể thấy rõ hình dạng bắp thịt, đường cong cũng không tệ lắm.

“Mày đúng là trắng thật,” Biên Nam giúp Khuru Dịch xếp chăn kê dưới chân, “Y như con gái ấy.”

“Hâm mộ không da đen.” Khuru Dịch nằm xuống, gối đầu lên cánh tay, nói.

“Ông đây thích da đen, trắng như mày quá chói mắt.” Biên Nam ở trần đi ra ngoài.

Rửa mặt qua loa xong, tùy tiện xối nước rửa tay chân một chút rồi trở về phòng: “Tao tắt đèn đây.”

“Mở đi.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam sững sốt, sau đó bật cười, bấm công tắc một cái, tắt đèn: “Đừng sợ, có Biên đại gia của mày ở đây mà.”

“Đồ ngốc.” Khuru Dịch thở dài.

“Đứa nào sợ sét đánh mới ngốc.” Biên Nam tâm tình không tệ nhảy lên chiếu, nằm xuống.

Lúc vừa nằm xuống cảm giác cũng được, rất thoải mái, nhưng chẳng mấy chốc Biên Nam bắt đầu cảm nhận được hơi lạnh từ dưới đất truyền lên.

Cảm giác mát lạnh này cùng với nước mưa ào ào ngoài cửa sổ từ từ lan ra trên người cậu, cậu trở mình, lấy chăn phủ giường bọc kín người.

Nhưng mà vẫn cảm thấy hơi lạnh, trong tủ quần áo không còn vật nào khác để đắp, Biên Nam định bụng đợi Khuru Dịch ngủ say sẽ kéo chăn cậu ta đang kê chân xuống đắp.

Chỉ là qua rất lâu, Khuru Dịch vẫn chưa ngủ, nằm trên giường nhích tới nhích lui.

“Mày xào rau hủ?” Biên Nam ngồi dậy nhìn thử.

“Ừ,” Khuru Dịch đang giơ cái chân bó thạch cao lên lắc qua lắc lại, “Ứ máu hơi khó chịu.”

“Lê ra mày nên ngoan ngoãn nằm trong bệnh viện treo cái chân kia,” Biên Nam tặc lưỡi, “Chứ không phải chạy về nhà nhảy tới nhảy lui.”

“Nằm viện đắt lắm, về nhà nằm cũng vậy thôi, tiêm thuốc kiểm tra gì gì đó thì tới là được.” Khuru Dịch nói.

Có lẽ vì trong phòng tối đen như mực, Biên Nam không nhìn thấy Khuru Dịch, cho nên cơn tức cũng mất luôn, ngược lại còn cảm thấy bồn chồn.

Im lặng một hồi, cậu nhin không được hỏi: “Mày với Hứa Nhị có chuyện gì thế?”

“Hứa Nhị?” Khuru Dịch dừng một chút, “Hai cậu vì chuyện này sao?”

“Đương nhiên không riêng gì cái này, cái này chỉ là mồi lửa, vốn dĩ thấy mày chóng mặt rồi,” Biên Nam nằm xuống gối, chẳng hiểu sao lại nghĩ đến Trương Hiểu Dung, “Mày tưởng mày là ai, ra về bạch mã hoàng tử hay lắm à? Không đánh mày thì đánh ai.”

“Tôi và Hứa Nhị không quen biết, hôm đó tình cờ đụng phải,” Khuru Dịch nói rất đơn giản, “Nhỏ ấy và Trương Hiểu Dung...”

“Đừng có nhắc tới Trương Hiểu Dung!” Biên Nam vỗ chiếu một cái.

“Ngủ ngon.” Khuru Dịch nói.

Trong phòng im lặng trở lại, chỉ có thể nghe được tiếng mưa rơi.

Biên Nam nhắm mắt lại, ép bản thân mình ngủ, lẽ ra nghe tiếng mưa rơi là dễ ngủ nhất, nhưng cơn lạnh xuyên qua chiếu và chăn lông lại khiến cậu không tài nào chịu nổi.

Vào hè rồi, sét cũng đánh luôn mà còn lạnh như thế, ông trời đúng là quá thiếu chuyên nghiệp! Biên Nam lại lật người bọc kín chăn.

Vừa nghĩ tới Khuru Dịch nằm trên giường ngủ thoải mái, nghe hô hấp của Khuru Dịch, hình như đã ngủ say rồi, Biên Nam cảm thấy hơi bất bình, sớm biết vậy không bằng đội mưa ra ngoài tìm tiệm net ngâm một đêm.

Rất nhanh đã qua một giờ, tiếng mưa rơi nhỏ dần, Biên Nam vẫn còn lăn lộn dưới đất, cuối cùng thật sự chịu không nổi, cậu chồm đầu nhìn lên giường một chút: “Khuru đại bảo.”

Khuru Dịch không trả lời, Biên Nam chống tay ngồi dậy: “Khuru Dịch.”

Qua vài giây, Khuru Dịch mới mơ mơ màng màng lên tiếng: “Gì vậy?”

“Mày có lạnh không? ” Biên Nam hỏi.

“Muốn làm ấm giường cho tôi hả?” Giọng nói của Khuru Dịch mang theo buồn ngủ.

“Bớt giùm đi.” Biên Nam ngồi dậy.

“Cậu lạnh à?” Khuru Dịch quay đầu nhìn sang Biên Nam.

“Thấy không ấm lắm.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch thở dài, vỗ vỗ giường: “Lên đây.”

“Ý tao là...” Biên Nam do dự, “Có còn...”

“Ở trong phòng bố tôi,” Khuru Dịch mơ hồ có chút mất kiên nhẫn, “Không lên lạnh ráng chịu.”

“Má,” Biên Nam nhỏ giọng mắng một câu, ôm chăn lông nhe răng, ném gối đầu lên giường, “Mày nhích vào chút coi, chừa chỗ cho tao nữa.”

Khuru Dịch nhắm mắt lại nhích vào trong nhường chỗ.

Biên Nam xếp chồng chăn phủ giường và chăn lông, nằm xuống đắp lên người.

Mới vừa nằm xuống, sau lưng lập tức ấm áp hẳn, cậu thoải mái hừ một tiếng: “Ày, vừa này lạnh chết ông.”

16. Chương 16

Sau khi nằm lên giường, Biên Nam cảm thấy cả người mình đều thả lỏng, tuy rằng trên người vẫn chỉ đắp chăn phủ giường và chăn lông, nhưng so với nằm dưới đất thì ấm áp hơn nhiều.

Chẳng qua người nằm bên cạnh lại là Khuru Dịch, điều này khiến cậu có hơi không thoải mái, đã thế chăn của Khuru Dịch rõ ràng còn dày hơn chăn của cậu!

Nếu là Vạn Phi, cái chăn này đã sớm bị cậu giật mất rồi...

Đầu óc Biên Nam quay mòng mòng, chẳng mấy chốc đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Khuru Dịch cảm thấy thở không ra hơi, lúc tỉnh lại phát hiện cơn mưa tầm tã đã tạnh, chỉ nghe được tiếng giọt mưa rơi tích tích trên mái hiên.

Khuru Dịch mở mắt, bên tai có một luồng hơi nóng ấm áp, cậu quay đầu sang, hơi thở nóng ấm của Biên Nam lập tức phả vào mặt cậu.

“Chắc...” Lúc này Khuất Dịch mới phát hiện Biên Nam không biết đã lăn đến giữa giường từ bao giờ, cánh tay đang khoác lên ngực mình.

Lúc Khuất Dịch đang cau mày muốn đẩy tay Biên Nam ra, Biên Nam ghé vào tai cậu lẩm bẩm một tiếng, chân vừa nhấc liền đề lên người Khuất Dịch, chuẩn bị gác lên cái chân bó thạch cao của Khuất Dịch.

“Này!” Khuất Dịch đá chân Biên Nam xuống dưới, “Biên Nam!”

Biên Nam nhích sang cọ cọ Khuất Dịch, không tỉnh.

“Cậu tránh qua bên kia chút coi!” Khuất Dịch hất cánh tay Biên Nam đang khoác trên ngực mình, đẩy cậu ra bên ngoài.

“Hm...” Biên Nam trở mình.

Không đợi Khuất Dịch nằm xuống, vài giây sau Biên Nam đột nhiên ngồi bật dậy, kẻ đó nhảy thẳng xuống đất.

“Mẹ nó mấy giờ rồi!” Biên Nam hét to.

“... Cậu bị gì vậy?” Khuất Dịch bị dọa giật mình, cũng ngồi dậy theo, đưa tay vặn mở đèn bàn đầu giường, “Làm hết hồn.”

“Hả?” Biên Nam quay đầu lại, mê man lấy tay che ánh đèn, nhìn Khuất Dịch, hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần, “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Tôi nào biết, gà còn chưa dậy nữa.” Khuất Dịch mệt không chịu nổi, nằm lại xuống gối.

“Vậy mày đẩy tao làm gì,” Biên Nam hạ giọng, “Làm tao cứ tưởng trời sáng dậy chạy bộ chứ!”

“Đi chạy đi, Chu Bái Bì cậu dậy còn sớm hơn gà...” Khuất Dịch nhắm mắt lại, “Có phải cậu thường ôm gối khi ngủ không?”

*Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm “Nửa đêm gà gáy” của Cao Ngọc Bảo, ông này nửa đêm giả tiếng gà gáy để người ở phải dậy đi làm việc.

“Đâu có,” Biên Nam nằm xuống giường, phát hiện gối của mình không biết chạy đến giữa giường từ khi nào, cậu kéo gối về bên cạnh, “Ừ, người khác ngủ giật chăn, mày ngủ thì giật gối.”

“Lát nữa cậu tránh xa tôi chút đi,” Khuất Dịch quay mặt về phía tường, cậu không xoay người được, chỉ có thể quay đầu, vốn dĩ rất là phiền não, hơn nữa đêm còn bị đè tỉnh, cơn buồn ngủ sắp bị Biên Nam lấn qua lộn lại làm mất luôn rồi, “Còn ôm tôi nữa thì lăn xuống đất ngủ.”

“Ai thèm ôm mày,” Biên Nam đắp kín chăn, lúc định tắt đèn thì sừng sốt, đột ngột xoay người lại, “Tao ôm mày?”

“Ừ.” Khuất Dịch hướng về tường lên tiếng.

“Tao ôm mày?” Biên Nam có chút không thể tin nổi, cậu duỗi tay xoay mặt Khuất Dịch lại đối diện với mình, “Tao có bệnh chắc!”

“Làm sao tôi biết cậu có bệnh hay không,” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Tao không bệnh mà lại đi ôm mày à?” Biên Nam lườm Khuất Dịch.

Gương mặt của Khuất Dịch rất tinh xảo, tóc trên trán phớt qua, để lộ vầng trán đầy đặn đẹp đẽ, ngoại trừ màu mắt trông tuyệt đẹp dưới ánh đèn, mũi và miệng đều rất hoàn hảo.

Cái mũi này không tệ, có thể đo với cái mũi anh tuấn của mình.

Ngay lúc Biên Nam đang âm thầm so sánh lỗ mũi của hai người, Khuất Dịch cau mày nói: “Không phải cậu nói cậu vẫn luôn uống thuốc sao, tối hôm qua không uống à?”

“Uống ông nội mày.” Biên Nam mắng một câu, nằm xuống đập đầu vào gối một cái.

“Ông nội tôi hơn sáu mươi rồi.” Khuất Dịch quay đầu đi, tiếp tục hướng về phía tường.

“Mày có thôi hay không?”

“Còn ôm tôi nữa đừng trách tôi đá cậu xuống dưới.”

“Còn ôm mày nữa mẹ nó tao tự lăn xuống dưới!”

Biên Nam nói thì nói thế, nhưng mà ngủ rồi có biết trời trăng gì đâu.

Thế nên sáng hôm sau tỉnh dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy chóp mũi của Khuru Dịch, Biên Nam hơi hãi hùng, lại nhìn lướt qua người mình, quả nhiên cả tay lẫn chân đều gác lên người Khuru Dịch.

Đậu má!

Cậu mắng thầm một tiếng, nén giận rón rén xoay người ngồi dậy.

Biên Nam ngồi ở mép giường cố gắng phân tích lý do tại sao mình lại ôm Khuru Dịch, thân thể của cậu rất tốt, nhưng tật xấu lớn nhất là sợ lạnh... Có lẽ vấn đề là do nhiệt độ tối hôm qua quá thấp.

“Ai...” Khuru Dịch ở sau lưng cậu thở dài.

Biên Nam lập tức nhảy xuống giường, xoay người nhìn Khuru Dịch.

“Chào buổi sáng.” Khuru Dịch mở mắt, đang khởi động cánh tay.

“... Chào buổi sáng.” Biên Nam lúng túng đáp lại.

Khuru Dịch ngồi dậy tựa vào bên giường, nhìn Biên Nam rồi đột nhiên bật cười, nụ cười mang ý trêu chọc.

“Tỉnh ngủ chưa, cười cóc khô ấy.” Biên Nam nhú mày, xoay người chuẩn bị dọn chiếu dưới đất.

Cửa phòng bị gõ nhẹ hai tiếng rồi đẩy ra, Khuru Ngạn mặc áo ba lỗ quần cộc chạy vào: “Anh hai chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Khuru Dịch cười cười.

“Đại hồ tử chào buổi sáng!” Khuru Ngạn lại kêu Biên Nam một tiếng thật vang.

“Ấy, chào buổi sáng.” Biên Nam sờ đầu nhóc.

“Đại hồ tử quần của anh tụt rồi.” Khuru Ngạn chỉ chỉ cậu.

Biên Nam cúi đầu mới phát hiện phân nửa quần đang mắc ở ngay hông, nửa còn lại đang có xu hướng tiếp tục tụt xuống dưới, cậu vội vàng kéo quần lên, giờ mới hiểu ban nãy Khuru Dịch cười cái gì.

“Cái quần rơm gì đây!” Biên Nam nhìn Khuru Dịch.

“Đại hồ tử anh không mặc quần lót hả?” Khuru Ngạn giống như phát hiện đại lục mới, nhóc duỗi tay nắm lưng quần của Biên Nam.

“Nè!” Biên Nam khom lưng ôm nhóc, “Thằng nhóc em sao mà phiền phức vậy, quần lót của anh bị ướt nên không mặc.”

“Anh hai em có mà, mới luôn.” Khuru Ngạn quay đầu lại nhìn Khuru Dịch.

“Cậu ấy không muốn, cậu ấy nói thích ở trường.” Khuru Dịch nói.

“Điểm tâm muốn ăn gì?” Biên Nam kéo Khuru Ngạn ra ngoài, “Anh dẫn em đi mua.”

Trong khoảng thời gian này, điểm tâm toàn là Khuru Ngạn ra ngoài mua hoặc do Khuru Dịch nấu tạm.

Biên Nam biết tối qua chân của Khuru Dịch không thoải mái, thế nên không định để Khuru Dịch nấu, còn cậu lại không biết nấu thế nào, vì vậy rửa mặt xong định ra ngoài mua.

“Em đi mua là được.” Khuru Ngạn cầm ví của Khuru Dịch đứng ở cửa sân.

“Anh mời,” Biên Nam kéo tay nhóc đi ra ngoài, “Muốn ăn gì cứ nói với anh, anh hai em không cho em ăn anh mua cho em.”

“Sữa đậu nành bánh quẩy.” Khuru Ngạn nói.

“Anh hai em không cho em ăn sữa đậu nành bánh quẩy?” Biên Nam tắc lưỡi, “Anh hai em đúng là có bệnh.”

“Anh ấy cho em ăn,” Khuất Ngạn ở bên cạnh nhảy nhót đập nước, “Ý em là em muốn ăn sữa đậu nành bánh quẩy.”

“Em không có theo đuổi gì à,” Biên Nam cười cười, “Vậy sữa đậu nành bánh quẩy đi.”

“Còn muốn ăn bánh rán.”

“Không thành vấn đề.”

Biên Nam dẫn Khuất Ngạn ra ngoài hẻm, khi sắp đến đầu hẻm, có người lái xe điện bình rẽ vào.

Khuất Ngạn vừa ngẩng đầu liền kêu to một tiếng: “Anh Tiểu Đào!”

Biên Nam liếc mắt nhìn theo, quả nhiên là Thân Đào, trên tay lái còn treo hai túi nilon đựng cà men, coi bộ là bữa sáng.

Thấy Biên Nam, Thân Đào hơi kinh ngạc, lập tức đập thắng xe, chắn trước mặt Biên Nam: “Sao mày lại ở đây?”

Biên Nam vốn không định nói chuyện, nhưng giọng điệu của Thân Đào rất bất lịch sự, còn có ý chất vấn, cậu nén giận trả lời một câu: “Tao thích ở đâu thì ở đó, liên quan gì mày?”

“Cậu ta tới đây lúc nào?” Thân Đào hỏi Khuất Ngạn.

“Hôm qua à,” Khuất Ngạn không chú ý tới bầu không khí giữa hai người, vừa cúi đầu đập nước vừa nói, “Hôm qua trời mưa nên đại hồ tử không về nhà.”

“Đ**.” Thân Đào nhìn Biên Nam, mắng một câu.

“Mày đ** tiếng nữa thử xem.” Biên Nam nói.

Thân Đào không nói nữa, lườm Biên Nam một cái, lái xe vào bên trong.

Khuất Dịch vừa mặc áo xong, ngoài cửa có tiếng động, sau đó nghe được giọng nói của Thân Đào: “Chú, con tới rồi.”

Bố Khuất ở phòng bên đáp lời.

“Sao mày lại tới đây?” Khuất Dịch hỏi.

“Hôm qua tao về nhà, hôm nay đến trường đúng lúc đi ngang qua nên ghé chơi, thuận tiện mang chút đồ ăn,” Thân Đào vào phòng, thấy chăn đệm trên giường còn chưa xếp thì sững sốt, “Hôm qua thằng đó ngủ thế nào?”

“Ngủ giường,” Khuất Dịch nhìn cậu ta, “Gấp rồi à?”

“Ừ,” Thân Đào nhìn Khuất Dịch, “Khuất Ngạn ngủ ở đâu?”

“Ngủ phòng bố tao,” Khuất Dịch nhích ra mép giường, cầm quần lên, “Giúp tao chút.”

Thân Đào đứng yên không nhúc nhích: “Hai đứa mày ngủ một giường?”

“Vậy không lẽ bảo cậu ta qua ngủ chung giường với bố tao?” Khuất Dịch ném quần sang một bên, sắc mặt Thân Đào hết sức khó coi, cậu nhất thời cảm thấy phiền não.

“Tao thấy nó là nổi nóng rồi, tao không có tốt tính như mày.” Thân Đào cầm quần lên bọc vào chân Khuất Dịch, đỡ Khuất Dịch đứng dậy.

“Thế mày nghĩ tao nên làm thế nào?” Khuất Dịch tắc lưỡi.

“... Không biết.” Thân Đào cũng tắc lưỡi.

“Qua giúp bố tao đi.” Khuất Dịch chỉ chỉ xe lăn.

Thân Đào đẩy xe lăn ra ngoài, vào phòng cách vách.

Biên Nam mua xong sớm một chút, dẫn Khuê Ngạn về tới cửa sân, cậu ngồi xổm xuống ôm lấy Khuê Ngạn: “Anh không vào đâu, anh phải về trường, lỡ luôn cả buổi chạy bộ sáng sớm rồi.”

“Vậy anh không ăn gì hết sao?” Khuê Ngạn hỏi.

“Anh không đói,” Biên Nam ngẫm nghĩ, lấy một cái bánh quẩy trong túi ngậm vào miệng, “Anh ăn cái bánh quẩy là được.”

“Lấy thêm ly sữa đậu nành đi.” Khuê Ngạn cúi đầu lục túi.

“Không cần đâu, em mau vào đi, kì kèo nữa là trễ học luôn đó,” Biên Nam vỗ vỗ hông nhóc, “Quần áo của anh còn ở trong phòng, ngày mai anh tới lấy.”

Sau khi Khuê Dịch bị thương, trong nhà cậu ta loạn xà ngầu, Biên Nam đã cảm nhận được, tuy rằng cậu không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy áy náy.

Có chút, chút xíu thôi... Dù sao cậu cũng định có thời gian cứ tới xem, đưa tiền chắc Khuê Dịch không chịu nhận, nhưng giúp một tay thì vẫn được.

Sau này Khuê Dịch muốn trả thù thế nào, đánh gãy chân cậu hay là chụp bao tải cho ăn gãy, thôi đợi khi khác nói.

“Ngày mai hả...” Vừa nghe nói ngày mai Biên Nam mới tới, giọng điệu của Khuê Ngạn không còn hờn hờ như trước, “Em biết rồi.”

“Tối hôm nay anh phải về nhà,” Biên Nam sờ mặt nhóc, “Ngày mai anh đem cho em một con Transformers.”

Khuê Ngạn mừng rỡ giương mắt lên nhìn Biên Nam một cái, nhưng lại nhanh chóng rũ mí mắt xuống: “Anh hai em nhất định không cho lấy.”

“Không sao cả có anh đây,” Biên Nam vỗ ngực một cái, “Vào đi thôi.”

Kế hoạch ban đầu của Biên Nam là ăn điểm tâm ở nhà Khuê Dịch rồi mới về trường, nhưng bây giờ Thân Đào đã tới, rõ ràng vẫn còn ôm thù với cậu, cậu không có ý định đi vào rước thêm bực, thế nên ra đầu hẻm đón chiếc xe trở về trường.

Lúc về tới trường, đúng lúc là giờ ăn sáng, Biên Nam đi thẳng vào căn tin, ai ngờ còn chưa vào đã đụng phải ông Tưởng.

“Tối qua đi đâu thế?” Ông Tưởng đang cắn bánh mì hấp.

“Về nhà.” Biên Nam vuốt vuốt tóc.

“Vậy sao,” Ông Tưởng cười lạnh một tiếng, tiếp tục cắn bánh mì hấp, “Về hồi nào.”

“Sau khi tắm rửa xong.” Biên Nam liếc mắt nhìn quanh phòng ăn, thấy Vạn Phi đang cầm hộp cơm cười ngây ngô với mình.

“Xin nghỉ về nhà là yêu cầu bình thường.” Ông Tưởng nuốt bánh mì.

“Đúng rồi.” Biên Nam vội gật đầu liên tục.

“Vậy tại sao trò lại trèo tường?” Ông Tưởng hỏi sát.

“Em...” Biên Nam không ngờ ông Tưởng lại câu này, “Quen rồi.”

Ông Tưởng cười nhạt, cầm nửa cái bánh mì hấp còn dư chỉ vào Biên Nam: “Trò nên nói chuyện lại với bố trò, lúc trước hẳn nên cho trò đến trường dạy diễn xuất, chắc chắn có tiềm năng hơn đánh tennis.”

“Vậy không tốt lắm,” Biên Nam sờ mặt, cười ha ha hai tiếng, “Em đẹp trai thế này, làm vậy khác gì đoạt chén cơm của người ta, thế thì thất đức lắm.”

“Buổi chiều huấn luyện gặp.” Ông Tưởng vỗ vai cậu, bước đi.

“Mày không lộ tẩy chứ?” Thấy ông Tưởng đi ra, Vạn Phi lập tức chạy tới.

“Có lộ cũng lộ từ mày ấy,” Biên Nam thở dài, “Buổi chiều chắc tiêu rồi.”

“Có gì đâu, ngày mai là thứ bảy mà, tối nhà tao nghỉ ngơi lấy lại sức,” Vạn Phi ngấm nghĩa Biên Nam một chút, “Bộ đồ này ở đâu ra vậy? Chưa thấy mày mặc bao giờ.”

“Khuru Dịch. ” Biên Nam không muốn ăn gì hết, ngồi đối diện Vạn Phi nhìn cậu chàng ngầu ngẩn.

“Cái gì?” Vạn Phi ngăn người, “Đậu má không phải chứ, tối hôm qua mày qua đêm ở nhà nó?”

“Nếu không tao biết đi đâu!” Biên Nam liếc Vạn Phi một cái, “Lúc mày gọi điện thoại thì mưa xối xả rồi, lỡ tao ra ngoài lọt giếng chết đuối thì làm sao.”

“Vậy mày cũng gan thiệt, mày không sợ nửa đêm nó dậy đánh mày một trận à, đánh gãy chân mày luôn.” Vạn Phi tặc lưỡi hai tiếng.

Biên Nam không trả lời, nhớ lại tối qua mình một mực ôm Khuru Dịch ngủ thì cả người liền khó ở, mấu chốt là cậu không biết, còn cảm thấy ngủ rất ngon rất ấm áp.

Biên Nam quay về ký túc xá thay quần áo, thầm nghĩ tối nay về nhà giặt sạch rồi ngày mai đem trả cho Khuru Dịch.

Tiết học buổi sáng vẫn như cũ, tất cả mọi người đều uể oải, chẳng hề tiến triển gì vì cuộc thi cuối tuần, trái lại Vạn Phi ấy thế mà đang chép bài khiến Biên Nam thật bất ngờ.

“Nhàn rồi thì là nhàn rồi.” Vạn Phi viết loẹt xoẹt trên vở.

Biên Nam không để ý đến Vạn Phi nữa, kê quyển sách dưới cằm tiếp tục ngăn người nhìn thầy giáo.

Nghĩ đến sách, cậu lại nghĩ đến cái tủ đầy sách trong phòng Khuru Dịch, hôm qua cũng chưa nghiên cứu xem đó là sách gì.

Trong phòng làm việc của bố cũng có rất nhiều sách, Biên Nam đoán chừng bố chưa có xem quyển nào, chỉ mua để phân chia đẳng cấp với các ông chủ mỏ quặng, nhằm thể hiện trình độ tư tưởng khác biệt giữa chủ quặng có văn hóa và chủ quặng không có văn hóa.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Biên Nam nghiêm túc ăn thật nhiều để có sức đối phó với cuộc hành hạ buổi chiều của ông Tưởng.

Ông Tưởng quả nhiên không khiến Biên Nam thất vọng, Vạn Phi cũng dính chương, ban đầu hai người phải chạy 5 km, sau đó mới bắt đầu huấn luyện thể năng.

Tiết trời đã trở nên ấm áp, trận mưa xối xả hôm qua đã ngấm vào đất, buổi chiều mặt trời oi bức, nóng không chịu nổi, Biên Nam có cảm giác mồ hôi của mình nện xuống đất còn phát ra tiếng.

Khi buổi huấn luyện kết thúc, cậu ngồi tại chỗ hồi lâu rồi mới lột một thân uể oải đi tắm rửa.

Cuối tuần trong ký túc xá cơ bản không có ai, lúc Biên Nam và Vạn Phi tắm rửa thu dọn đồ đạc xong, ký túc xá đã lặng ngắt như tờ.

Biên Nam đón chiếc xe, đưa Vạn Phi về nhà rồi bảo tài xế quay đầu chạy về hướng nhà mình.

Tài xế nói rất nhiều, từ lúc còn trẻ đánh nhau yêu đương đến con gái ba tuổi của ông, Biên Nam tựa vào cửa xe nhìn ra ngoài cửa sổ, câu được câu không đáp lời, phối hợp với chủ đề của tài xế.

Mỗi lần về nhà cậu đều cảm thấy rất áp lực, nụ cười của dì, gương mặt lạnh lùng của Biên Hạo, lời nói móc mỉa xỏ xiên của Biên Hình Ngữ, còn có bố ở một bên cố gắng giảng hòa.

Mỗi lần về nhà đều có thể cảm nhận sâu sắc ý nghĩa đích thực của từ “dư thừa”.

Xe dừng ở cửa khu, Biên Nam ngồi trên xe chốc lát rồi mới trả tiền xuống xe, chậm rãi đi dọc theo con đường đá nhỏ được xây rất đẹp tới nhà mình.

Tới cửa sân, cậu nhìn thoáng qua ga-ra còn mở, xe của bố cũng có nhà.

Biên Nam cúi đầu chuẩn bị lục chìa khóa, chưa lục được hai cái, điện thoại di động chợt reo lên.

“A lô?” Cậu nhận điện thoại, một tay lục túi.

“Tiểu Nam hả,” Giọng nói của dì truyền đến từ ống nghe, “Ngày mai con mới về phải không? Ngày mai để chú Ngô đến trường đón con đi.”

Biên Nam ngẩn người, không trả lời, động tác lục chìa khóa dừng lại.

Trước đó cậu đã nói hôm nay về nhà.

“Tiểu Nam?” Dì gọi cậu.

“Con đây,” Biên Nam nhanh chóng hiểu ý dì, hôm nay không thể về nhà, có lẽ trong nhà có chuyện gì không tiện cho người có thân phận xấu hổ như cậu có mặt, cậu xoay người thuận đường đi ra ngoài, “Không cần đón, ngày mai con không về đâu.”

“Vậy sao được, tuần trước con cũng không về nhà, ngày mai để chú Ngô tới đón con đi, dì còn mua quần áo mới cho con nè,” Dì cười nói, “Ngày mai về mặc thử xem vừa không, được rồi dì cúp đây.”

Dì nói xong liền cúp điện thoại, Biên Nam đứng ở ven đường, cầm điện thoại im lặng hồi lâu rồi mới nói “vâng” một tiếng vào ống nghe.

17. Chương 17

Trời hơi âm u, đoán chừng sắp có mưa to.

Biên Nam nhú mày, chậm rãi đi ra ngoài men theo đường nhỏ, cậu cúi đầu nhìn di động, lục lợi danh bạ điện thoại, cuối cùng bấm vào số của Vạn Phi.

Lúc Biên Nam đang chờ điện thoại kết nối, phía trước có xe lái tới, cậu nhích sang bên cạnh tránh đường, nhưng xe vẫn bóp còi hai tiếng.

Con đường này không rộng, nhưng cho dù là xe tăng vẫn qua được. Biên Nam vừa tiếp tục nhích sang một bên nhường đường, vừa bực mình ngẩng đầu lên nhìn.

Chiếc xe cách cậu rất gần, Biên Nam thấy rõ người lái là Biên Hạo, còn có ánh mắt lạnh lùng và chán ghét của hắn ta.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, Biên Hạo lại bấm còi một cái, tiếng còi hết sức chói tai.

Trên mặt Biên Nam không lộ vẻ gì, lúc nhìn thấy một cô gái tóc dài ngồi ở ghế phó lái, cậu chợt hiểu nguyên nhân dì không cho mình về nhà, đại khái là hôm nay Biên Hạo muốn đưa bạn gái về nhà.

Cậu vẫn lùi sang phía bên hoa ven đường, Biên Hạo bấm còi thêm cái nữa rồi tăng tốc lái xe đi.

“Mẹ kiếp, thằng điên,” Biên Nam mắng một câu, điện thoại kết nối được, cậu đưa điện thoại lên tai, “Mày có ở nhà không?”

“Tao ở nhà bà ngoại, mai mới về,” Vạn Phi nói, “Sao vậy? Mày đang ở đâu, không phải mày bảo về nhà sao?”

“Ừ.” Biên Nam buồn bực đáp.

“Biên Hạo cũng về nhà?” Vạn Phi suy nghĩ, “Nếu không mày qua nhà tao đi, bây giờ tao về.”

“Thôi đừng,” Biên Nam vội nói, mỗi tháng Vạn Phi đều đến nhà bà ngoại ở một ngày, lần nào bà ngoại cậu chàng cũng tiếc nuối không nỡ để cháu đi, Biên Nam không muốn quấy rầy bà hưởng thụ niềm vui sum họp, “Tao không sao.”

“Mày ở nhà hay đi rồi?” Vạn Phi hỏi.

“Ở nhà,” Biên Nam quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Được rồi, mày chơi với bà ngoại đi, tao cúp máy đây.”

“Mai về nhà tao gọi cho mày.” Vạn Phi nói.

“Ừ.”

Biên Nam cúp điện thoại, buồn bực đứng trước cửa khu, cơm cũng chưa ăn, còn cầm theo túi quần áo để về giặt, ai ngờ ngay cả cửa nhà cũng không vào được.

Đứng chùng vài phút, cậu đón một chiếc taxi, định quay về trường ăn tạm chút gì đó rồi về ký túc xá ngủ cũng được.

Xe vừa rẽ vào ngã tư gần trường, Biên Nam bảo tài xế dừng lại. Ngã tư bên này toàn là quán ăn vặt.

Cậu vừa móc tiền vừa mở cửa xe, một chân đặt xuống đất.

“Biên Nam!” Trong quán gần đó có người kêu một tiếng, “Tối đúng lúc lắm!”

Biên Nam không trả lời, chỉ nhìn về phía tiếng gọi phát ra, thấy cả lũ Phan Nghị Phong đang ngồi chồm hổm trước cửa một tiệm trà sữa. Phan Nghị Phong thấy cậu thì nhảy bật dậy, đi về phía taxi.

Biên Nam nhanh chóng rút chân về, đóng cửa xe lại: “Chú, lái xe đi, không xuống ở đây.”

Cuối tuần trường học không có người trông coi, ra vào cũng tự do, quả thật là thời gian tốt nhất để ẩu đả đánh nhau.

Nguyên nhân duy nhất mà Phan Nghị Phong canh giữ ở đây chính là để tụ tập đội hình chuẩn bị tìm ai đó gây rối.

Biên Nam vốn không quá sẵn lòng qua lại với Phan Nghị Phong, bây giờ vừa mới đánh Khuê Dịch thành như vậy, cậu không muốn rước thêm phiền phức nữa.

Lúc xe taxi lái đi, Biên Nam quay đầu lại nhìn thử, trông thấy Phan Nghị Phong đang chỉ vào xe hùng hổ la hét cái gì đó.

“Đi đâu?” Tài xế hỏi cậu.

“Quảng trường mua sắm.” Biên Nam tựa lưng vào ghế, thuận miệng nói một câu.

Tài xế lái xe vào trung tâm thành phố, Biên Nam ngẩn người nhìn cửa sổ, nếu như đi cùng Vạn Phi, vậy thì sẽ đến tiệm net, trung tâm trò chơi, nhưng đi một mình thì cậu không có hứng.

Biên Nam không thích ồn ào, nhưng lang thang một mình cũng chẳng vui vẻ gì.

Xe tới nơi, Biên Nam xuống xe, chậm chạp đi vào khu mua sắm.

Lúc này người trong khu mua sắm rất đông, cậu chen chúc giữa đám người lượn quanh vài vòng, lên tầng cao nhất định ăn tạm gì đó, ai ngờ phát hiện tất cả cửa hàng đều chật ních người lớn và trẻ con, thế là lại lết xuống tầng dưới.

Xuống đến tầng bốn là khu đồ chơi trẻ em, Biên Nam dừng bước, đắn đo một lúc rồi bước tới giữa những kệ hàng.

Rất nhiều Transformers, lớn nhỏ đều có.

Cậu lấy điện thoại di động ra, bấm số của Khuê Ngạn.

“Đại hồ tử hử.” Bên kia có người nhận điện thoại.

Biên Nam sững sốt: “Gì, Khuê Dịch?”

“Ừ.” Khuê Dịch đáp một tiếng.

“Tao tìm nhị bảo.” Biên Nam buồn bực nói.

Hai giây sau, trong điện thoại truyền tới giọng nói vui vẻ của Khuê Ngạn: “Đại hồ tử!”

“Anh đang mua Transformers cho em đây, em thích cái nào?” Biên Nam nói, “Qua một góc nói nhỏ cho anh nghe, đừng để anh hai em nghe thấy.”

“Vâng ạ,” Khuê Ngạn chạy vào phòng, hạ giọng nói khẽ: “Em thích Bumblebee! Em thích Bumblebee lắm!”

“Được, vậy lấy Bumblebee.” Biên Nam gật đầu, chọn một con Bumblebee cao 20 cm, cái này không quá phức tạp, khá thích hợp với bạn nhỏ giấu hộp tiền tiết kiệm trong hốc cây mà còn bị người khác lấy hết.

“Đại hổ tử, anh ăn cơm chưa?” Khuất Ngạn hỏi.

“Ăn rồi.” Biên Nam nói, bụng lại không hợp tác kêu một tiếng.

“Thật không? Hôm nay anh hai em chiên cá đó,” Khuất Ngạn thử thăm dò, “Anh muốn ăn không?”

“Anh...” Bụng Biên Nam lại kêu tiếng nữa, cậu biết Khuất Ngạn nghĩ đang gì, coi bộ nhóc này muốn lấy Bumblebee ngay hôm nay, “Không phải anh hai em không đi được sao, còn chiên cá nữa cơ?”

“Anh ấy ngồi xe lăn chiên,” Khuất Ngạn cười nói, “Chiên sắp xong rồi, em còn ra ngoài mua thịt bò kho nữa... Anh muốn ăn không?”

Biên Nam tựa vào kệ hàng thở dài: “Vậy bây giờ anh qua nhé.”

“Thật hả!” Đầu bên kia truyền tới tiếng cười vui sướng của Khuất Ngạn, nhóc cười rất vang dội.

“Ừ, thật.” Biên Nam cười cười.

Sau khi cúp điện thoại, Biên Nam mang Bumblebee đi trả tiền. Lúc xuống lầu cậu có chút sàu não, bây giờ cậu không muốn gặp Khuất Dịch cho lắm, đành phải dùng lý do đến lấy quần áo của mình.

Biên Nam cầm theo Bumblebee đẩy cửa sân, vài ông bà lão trong sân đang ngồi dưới giàn nho, bố Khuất cũng đang ngồi xe lăn trò chuyện với bọn họ.

“Ồ, đại hổ tử tới chơi hả?” Nhìn thấy cậu, bố Khuất cười nói.

“Đại hổ tử! Đại hổ tử!” Khuất Ngạn từ trong nhà chạy ra, vừa chạy vừa la to, “Anh đến rồi!”

Tiếng nói và cảnh tượng trước mắt khiến Biên Nam có cảm giác yên tâm đến lạ, sau khi chào bố Khuất và ông bà hàng xóm, cậu khom lưng ôm lấy Khuất Ngạn: “Anh nhanh không?”

“Nhanh!” Khuất Ngạn dùng sức gật đầu, ánh mắt dừng ở cái hộp cậu đang cầm trên tay, hưng phấn hỏi nhỏ, “Bumblebee đó hả?”

“Ừ.” Biên Nam cũng nói nhỏ.

“Vào nhà vào nhà.” Khuất Ngạn lôi kéo Biên Nam vào trong nhà.

“Anh hai, đại hổ tử tới rồi!” Khuất Ngạn nói với Khuất Dịch đang ngồi trong phòng khách gác chân xem TV, đoạn kéo Biên Nam vào phòng trong.

“Ăn chưa?” Khuất Dịch gật đầu với cậu, thuận miệng hỏi một câu.

“Ăn... rồi.” Biên Nam trả lời, mùi cá chiên và thịt bò kho trên bàn lọt vào mũi cậu, làm cho câu trả lời của cậu không được dứt khoát lắm.

“Nhị bảo,” Khuất Dịch liếc nhìn Khuất Ngạn đang cầm đầu cầm cổ kéo Biên Nam vào phòng trong, “Em làm gì thế?”

“... Không có gì nha,” Khuất Ngạn dừng bước, “Em và đại hổ tử vào phòng chơi.”

Khuất Dịch nhìn cái hộp trên tay Biên Nam, nhíu mày: “Cái này là cái gì?”

“Cái này là...” Vừa nhìn thấy vẻ mặt của Khuất Dịch, Biên Nam biết thể nào Khuất Dịch cũng sẽ không đồng ý cho Khuất Ngạn nhận Bumblebee, trong lòng cậu nhanh chóng tính xem nên làm gì bây giờ, “Cái này là Bumblebee.”

“Ồ,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Sao nữa?”

Khuất Ngạn nắm chặt tay Biên Nam, Biên Nam bị nhóc nắm mà cũng căng thẳng theo, cuối cùng cậu cắn răng một cái, đưa cái hộp đựng Bumblebee đến trước mặt Khuất Dịch: “Tặng mày.”

“Cái gì?” Khuất Dịch ngẩn người.

“Tặng mày, Bumblebee.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch hơi giật mình, nhú mày không nói gì, một lát sau thì bắt đầu cười, cười hồi lâu cũng không dừng được.

“Cười con khỉ,” Biên Nam đặt cái hộp lên đùi Khuru Dịch, “Tặng mày thì nhận đi.”

“Vì sao lại tặng tôi Bumblebee?” Khuru Dịch dùng ngón tay chống trán, vẫn còn cười nhìn Biên Nam.

“Vì sao cái gì, vì tao...” Biên Nam suýt buột miệng nói vì tao đánh mày thành như vậy, may mà dừng lại kịp, cậu nhìn Khuru Ngạn một cái, lại quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Vì mong chân mày mau khỏi, nếu mày không thích thì cho người khác đi.”

Khuru Dịch rốt cuộc không cười nữa, khe thở dài: “Chỉ số thông minh của cậu với nhị bảo đúng là ngang tài ngang sức.”

“Mày đủ chưa,” Biên Nam lấy lại cái hộp, nhét vào lòng Khuru Ngạn, “Anh tặng anh hai em, em nhận giúp anh hai đi.”

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn do dự hai giây, ôm hộp xoay người chạy vào phòng.

“Sao mày cứ vậy mãi thế.” Nhìn Khuru Ngạn chạy vào phòng, Biên Nam hạ giọng nói.

Thái độ này của Khuru Dịch với Khuru Ngạn lần nào cũng khiến Biên Nam khó chịu.

“Bao nhiêu tiền?” Khuru Dịch hỏi cậu.

“Cái gì bao nhiêu tiền, Bumblebee ấy à?” Biên Nam tắc lưỡi, “Mấy trăm đồng thôi, không đắt.”

“Người cảm thấy mấy trăm đồng không đắt là cậu, sau này đừng tùy tiện mua đồ cho nó nữa,” Khuru Dịch điều chỉnh tư thế ngồi, nhỏ giọng nói: “Cứ dễ dàng lấy được những thứ vượt qua phạm vi kinh tế nhà tôi, không tốt cho nó đâu.”

Biên Nam không lên tiếng, cậu hiểu ý Khuru Dịch, nhất thời không tìm được lời nào thích hợp để phản bác, cậu ngăn người một hồi rồi có hơi xấu hổ, đi đến cạnh bàn cầm miếng cá chiên cho vào miệng.

“Uầy!” Sau khi nhai hai cái, Biên Nam nhin không được thốt lên, “Mùi vị được đó, mày làm hả?”

“Ừ,” Khuru Dịch cầm remote đổi kênh, “Có phải cậu chưa ăn cơm không?”

“Ăn rồi,” Biên Nam lại cầm một miếng nữa, “Tao chỉ tiện đường đến đây lấy quần áo thôi.”

“Phơi trong sân, cậu đi lấy đi.” Khuru Dịch nói.

“Mày giặt luôn rồi hả?” Biên Nam nhất thời cảm thấy ngượng ngùng.

“Ném chung vào máy giặt thôi, chẳng lẽ để riêng ra,” Khuru Dịch nói, “Còn có quần lót của cậu nữa.”

“Không cần phải nói cả cái đấy đâu!”

Biên Nam xoay người ra ngoài sân lấy quần áo của mình xuống, đúng lúc bố Khuru muốn vào nhà, vậy nên cậu giúp ông đẩy xe vào.

Thân thể bố Khuru không tốt lắm, trò chuyện với Biên Nam được vài câu đã nói mệt muốn lên giường nằm.

“Nhị bảo!” Khuru Dịch gọi một tiếng.

“Em đây!” Khuru Ngạn chạy ra, rất thành thạo đẩy bố Khuru vào trong phòng, rồi lại chạy tới chạy lui lấy thuốc, cầm khăn lông lau mặt cho bố, cuối cùng đỡ bố lên giường rồi mới chạy ào về phòng chơi Bumblebee.

Biên Nam vốn định giúp một tay, kết quả chỉ đứng ngơ ngẩn chứ không tìm được cơ hội.

“Nhị bảo giỏi thật, ngoại trừ không biết nấu cơm, còn lại cái gì cũng biết làm.” Biên Nam cảm thán một câu, lại lấy thêm hai miếng cá chiên, chuẩn bị vào phòng chơi với Khuru Ngạn một lát, “Mày không cần phải gắt với nó như thế.”

“Quan hệ nhân quả của cậu bị ngược rồi,” Khuru Dịch nói.

Biên Nam sững sốt một hồi mới hiểu rõ ý của Khuru Dịch, cậu nhét miếng cá vào miệng, quay lưng đi vào phòng trong.

Khuru Ngạn đã tháo rời Bumblebee, đặt trên giường chơi rất vui vẻ.

“Thích không?” Biên Nam sờ đầu nhóc.

“Thích,” Khuru Ngạn nằm trên giường cười đến nhíu cả mũi, “Cảm ơn anh.”

Biên Nam ngồi xuống bên mép giường, chơi chung với Khuru Ngạn. Nhìn khuôn mặt tươi cười hớn hở của Khuru Ngạn, rồi lại nghĩ đến lời Khuru Dịch nói, cậu không biết nên diễn tả cảm giác thế nào, chỉ cảm thấy cực kỳ xót Khuru Ngạn.

“Đại hồ tử,” Khuru Ngạn nằm xuống gối đầu lên chân Biên Nam, giơ cao Bumblebee, “Anh ăn cá rồi hả?”

“Coi chừng rơi trúng mặt bây giờ,” Biên Nam gõ lên Bumblebee một cái, “Sao em biết anh ăn cá?”

“Em ngửi thấy,” Khuru Ngạn cười nói, “Trên tay anh có mùi cá.”

“Ừ,” Biên Nam chùi tay vào quần jeans, “Mũi thính ghê.”

“Ăn ngon không?” Khuru Ngạn giơ cả chân lên, dùng cả chân và tay để đỡ Bumblebee, chơi hăng đến độ chớp mũi đồ đầy mồ hôi.

“Ừ,” Biên Nam đáp lời, tuy cậu không muốn thừa nhận, nhưng tay nghề của Khuru Dịch đúng là không tệ, đặc biệt là đối với người đang đói bụng.

Có lẽ do không thường được mua đồ chơi, Khuru Ngạn cầm Bumblebee chơi rất say sưa, Biên Nam cầm di động chụp cho nhóc vài tấm.

“Em cũng ăn ảnh lắm đó.” Biên Nam nhìn ảnh chụp trong di động, Khuru Ngạn mắt to trông rất đáng yêu.

“Ha ha ha,” Khuru Ngạn bò lại gần xem thử, nhóc cười thật to, sau đó vịn mép giường gọi với vào phòng khách, “Anh hai! Anh hai anh xem em chụp hình với Bumblebee nè!”

“Không nhìn thấy.” Khuru Dịch ở phòng khách nói.

“Anh đưa ảnh cho anh hai xem đi.” Khuru Ngạn hưng phấn liều mạng đẩy Biên Nam.

“Rồi rồi rồi rồi, đừng đẩy đừng đẩy,” Biên Nam đành phải đứng lên, cầm di động đi đến phòng khách, đưa cho Khuru Dịch, “Xem đi.”

Khuru Dịch cầm di động, mỉm cười cúi đầu xem ảnh: “Chụp rất đẹp.”

Lật qua ba bốn tấm phía sau, Khuru Dịch khựng lại, lật thêm vài tấm rồi trả di động cho Biên Nam: “Kia là Vạn Phi à?”

“Hả?” Biên Nam cầm di động nhìn nhìn, phát hiện Khuru Dịch đã lật tới phần sau, “Ồ.”

“Nhiều hình thế,” Khuru Dịch buồn cười, “Hai người có quan hệ gì vậy.”

“Mẹ nó mày nghĩ cái gì đấy!” Biên Nam tặc lưỡi, lại lật xem từ đầu đến cuối, phát hiện trong album ảnh di động có hơn chục tấm liên tiếp toàn là Vạn Phi, chụp lúc ăn cơm hoặc lúc đi học không có gì làm, Biên Nam cũng nhin không được cười theo, “Đù, sao mình dở hơi thế này...”

“Lát nữa cậu đừng chơi với nhị bảo,” Khuru Dịch nhìn đồng hồ, “Nó vẫn chưa làm bài tập hôm nay.”

“Ừ, lớp hai có bao nhiêu bài đâu, năm phút là xong chứ gì,” Biên Nam cũng nhìn đồng hồ, hơn 8 giờ rồi.

“Chép từ mới rồi này nọ nữa, chủ yếu là nó viết chữ chậm như khắc chữ lên băng vậy...” Khuru Dịch nói.

“Tao về trường đây,” Biên Nam ngẫm nghĩ một chút, bây giờ chắc Phan Nghị Phong đã xuất phát đi đánh lộn, mình ra ngoài ăn chút gì đó rồi về trường ngủ là vừa.

Biên Nam lấy túi của mình, nhét quần áo vào trong, được một nửa thì dừng lại, cậu lục lọi trong túi một hồi, kéo ra một đoạn tay áo: “Quần áo của mày tao vẫn chưa giặt, giặt xong trả cho mày nhé.”

“Tùy cậu,” Khuất Dịch nhìn quần áo trong túi Biên Nam, “Cậu về trường à?”

“Ừ.” Biên Nam nhét đồng quần áo lộn xộn vào.

“Cầm một đồng quần áo bẩn từ ký túc xá ra rồi lại vòng trở về?” Khuất Dịch bê chân đổi góc độ gác lên ghế, “Cũng chăm bỏ sức rèn luyện thân thể quá nhỉ.”

“Vốn dĩ định về nhà,” Biên Nam kéo khóa túi rồi ném xuống đất, nhớ lại lúc này về nhà, lòng cậu lại thấy buồn bực, cũng không còn tâm tình đấu võ mồm với Khuất Dịch, “Trong nhà có chuyện... nên không về.”

“Ồ.” Khuất Dịch cười cười nhìn TV.

Biên Nam quay đầu nhìn Khuất Dịch một cái, không biết có phải do cậu nhảy cảm hay không, nụ cười này của Khuất Dịch như có ý gì đó, khiến cậu nhất thời cảm thấy như bị lột sạch quần áo ném ra đường, nhìn không được đá cái túi một cái: “Mày cười gì thế?”

Khuất Dịch dừng một chút mới kịp phản ứng: “Nghĩ nhiều như vậy không mệt à.”

“Tại mày cười trước nên tao mới nghĩ thôi,” Thấy phản ứng của Khuất Dịch thật sự không giống đang cười nhạo mình, bấy giờ Biên Nam mới khom lưng xách túi lên.

“Tôi không biết nhiều như cậu nghĩ đâu.” Khuất Dịch nói.

“Mày biết bao nhiêu?” Biên Nam quan sát cậu ta.

“Cậu để ý vậy ư?” Khuất Dịch cầm ly uống một hớp, “Uống nước không?”

“Để ý chứ,” Biên Nam đi đến bên máy đun nước, cầm cái ly đỏ của Khuất Ngạn rót chừng nửa ly, sờ sờ mũi, “Không phải mày cũng đấm tao vì một câu nói sao?”

Mặc dù tính chất sự việc khác nhau.

Biên Nam ngửa đầu uống hết nước trong ly.

Khuất Dịch cười cười, im lặng một lúc mới mở miệng, “Tôi chỉ biết thân phận của mẹ cậu, những cái khác không biết.”

“Biết nhiều đó là đủ rồi,” Biên Nam nhú mày, cúi đầu nhìn ly, “Má, sao nước nhà mày lại có vị của rễ bản lam vậy?”

*Rễ bản lam: vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

“Ngại quá, quên nói cho cậu biết,” Khuất Dịch cười, “Bạn cùng bàn của nhị bảo bị cảm, tôi sợ lây cho nó nên cho nó uống rễ bản lam, chắc là chưa rửa ly.”

“Chắc...” Biên Nam dùng nước rửa ly, rót lại ly nữa.

“Đại hồ tử,” Khuất Ngạn thò nửa đầu ra từ trong phòng, vừa nhìn thấy cái túi Biên Nam để dưới đất thì lập tức sốt ruột, “Anh muốn về hả?”

“Ừ, anh phải về trường.” Biên Nam cười nói.

“Chờ em làm bài xong rồi anh hẵng đi được không?” Khuất Ngạn chạy đến kéo túi của cậu.

Biên Nam liếc Khuất Dịch một cái, Khuất Dịch không có phản ứng gì, vì thế cậu gạt đầu với Khuất Ngạn: “Được, nhưng mà em phải tập trung làm bài đó, làm ngay bây giờ luôn.”

“Vâng ạ!” Khuất Ngạn dùng sức gạt đầu một cái, chạy trở vào trong phòng.

Biên Nam ngồi xuống sofa uống một hớp nước cho nhạt bớt vị rễ bản lam trong miệng.

Khuất Dịch nhìn chằm chằm TV, Biên Nam cũng chỉ đành đưa mắt nhìn màn hình: “Đổi kênh nào mà xem hiểu được ấy, đừng có xem phim thần tượng mãi.”

Khuất Dịch nhấn remote, đổi kênh, một bác nông dân đang nghiêm túc giảng dạy thực nghiệm, làm thế nào để thiên dê.

“Ồ, ra là thế à?” Biên Nam liếc mắt nhìn sang, bác nông dân giơ tay chém xuống, con dê trông cũng chẳng đau đớn gì, thiến xong liền chạy mất.

Khuru Dịch tắt lười một cái, đổi kênh chiếu phim.

Hai người chăm chú nhìn TV, rơi xuống cái hố tôi giả bộ tôi không ngại ngừng không bối rối gì hết.

18. Chương 18

Phim xem từ đoạn giữa, Biên Nam nhìn một hồi rồi thật sự nhịn hết nổi, nhỏ giọng hỏi Khuru Dịch: “Thằng này rốt cuộc bị gì vậy?”

“Không biết,” Khuru Dịch cũng cảm thấy mù tịt, “Vừa nãy mới lưu luyến không rời vợ, bây giờ lại muốn giết...”

“Tao biết rồi!” Biên Nam chỉ một ngón tay vào TV, “Hai người! Mặt mũi giống nhau.”

Khuru Dịch không trả lời, nhìn thêm vài phút rồi mới dựng ngón cái với Biên Nam: “Thì ra là thế.”

Kể đến, hai người lại lâm vào im lặng.

Sau khi biết phim đại khái nói về cái gì, Biên Nam không còn hứng xem nữa, cậu đứng dậy vào phòng trong nhìn bạn nhỏ Khuru Ngạn làm bài tập.

Khuru Ngạn ngồi thẳng tắp trước bàn học, viết rất chăm chú, Biên Nam đi tới bên cạnh nhóc mới phát hiện, ngẩng đầu nhìn Biên Nam: “Anh xem chữ em viết nè.”

Biên Nam khom lưng lại gần nhìn thử, chữ viết của Khuru Ngạn rất nắn nót, nhưng đã hơn nửa tiếng mà chưa viết xong một trang.

“Còn phải viết bao nhiêu trang nữa? ” Biên Nam nhịn không được có chút lo lắng.

“Viết thêm trang nữa là xong rồi.” Khuru Ngạn chìa chìa vở.

“Vậy cố gắng viết đi.” Biên Nam sờ đầu nhóc.

Biên Nam trở lại phòng khách, Khuru Dịch còn đang xem bộ phim hai gương mặt giống nhau, Biên Nam dựa vào sofa buồn chán chơi di động.

Bởi vì bình thường ở cùng bố cũng hay rơi vào trạng thái không có gì để nói, thế nên cậu rất giỏi thích ứng với tình cảnh xấu hổ thế này, nhưng mà không biết tại sao khi đối phương là Khuru Dịch, cậu lại cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Sau khi chơi di động chốc lát, Biên Nam tìm đề tài hỏi: “Mẹ mày là người Nga hả?”

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

“Chiến đấu dân tộc,” Biên Nam dựng ngón cái, “Mày thì có thể nhìn ra là con lai, còn nhị bảo lại không giống tí nào, như cục bông nhỏ vậy.”

“Vậy sao,” Khuru Dịch nở nụ cười, “Lúc tôi bằng tuổi nó thì cũng thế.”

Biên Nam nhìn chằm chằm Khuru Dịch một hồi, không thể tưởng tượng nổi Khuru Dịch mềm mại dễ thương như Khuru Ngạn: “Không thể nào, vậy quá không khoa học rồi.”

Khuru Dịch cười cười không nói chuyện, tiếp tục xem phim.

Biên Nam cảm thấy có lẽ chuyện này liên quan đến người mẹ đã qua đời của cậu ta, cho nên không hỏi nhiều.

Cậu chưa từng nếm trải cảm giác mất mẹ, nếu mẹ ruột của cậu đột nhiên không còn nữa... Biên Nam nhìn đồng hồ trên tường suy nghĩ thật lâu, hẳn là cậu sẽ không có cảm giác đau khổ như trong sách viết.

“Mẹ mày đối xử với mày tốt lắm phải không.” Biên Nam cảm khái nói.

“Ừ,” Khuru Dịch buông remote, cầm ly uống hộp nước, “Mẹ cậu đối xử với cậu không tốt sao?”

Biên Nam nhìn cậu ta: “Không biết, tao và mẹ tao chưa từng ở chung với nhau.”

Khuru Dịch im lặng một lúc lâu mới nói: “Chưa từng ở chung với nhau cũng có thể yêu thương con mình.”

Biên Nam cười ha ha vài tiếng, không nói nữa.

Khuru Dịch quay đầu sang, ngón tay chống trán nhìn Biên Nam, nửa ngày cũng không động đậy.

“Đẹp trai quá nên làm mày choáng hả,” Biên Nam lúng túng sờ mặt mình, rồi lại cúi đầu kiểm tra quần, cậu rất ít khi mặc quần jeans, nói không chừng đã quên kéo khóa quần, “Nhìn nữa thu phí đấy.”

“Nhìn chơi thôi,” Khuru Dịch vẫn không nhúc nhích, “Quan hệ giữa cậu và Biên Hình Ngữ không tốt nhỉ?”

“VẬY mà tốt được sao,” Biên Nam nhếch miệng cười, nét mặt có hơi mất mát, “Trong mắt nó, tao gọi là... Nguyên tội (tội tổ tông/nguồn gốc tội lỗi).”

“Nguyên tội? ” Khuru Dịch nhún mày.

“Dữ dần lắm đúng không, lúc Biên Hình Ngữ nói lời này với tao, nó mới có 9 tuổi thôi,” Biên Nam lại cười ha ha, “Lúc đó tao còn cố tình đi tra xem cái này mẹ nó có ý gì.”

“Tra được chưa?” Khuru Dịch cử động chân một chút.

“Rồi, sau đó đột nhiên lưỡi gậy với nó,” Biên Nam dụi dụi mũi, “Khi còn bé tao thật sự không phục, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì bọn họ có thể muốn mắng thì mắng, muốn đánh thì đánh tao...”

Biên Nam duỗi lưng một cái, thở dài: “Sau mới hiểu, bởi vì mẹ tao phá hoại gia đình người ta, còn tao thì gánh nguyên tội, chỉ dựa vào nhiều đó thôi.”

Khuru Dịch không nói nữa, lật lật remote trong tay.

Nằm trên sofa gần người nhìn trần nhà một lát, Biên Nam đột nhiên phát hiện mình lại nói rất nhiều chuyện mà bình thường mình không hề đề cập tới.

Có lẽ là vì biết Biên Hình Ngữ đã kể cho Khuru Dịch, có lẽ là vì thật sự không còn đề tài để nói... Nhưng bất kể thế nào, chuyện này cũng làm cậu thấy hơi bất an, thoáng cái ngồi thẳng dậy.

Khuru Dịch không có phản ứng gì, Biên Nam chờ ra một hồi, xuất phát từ tâm lý một bên tình nguyện trao đổi, cậu hỏi thử một câu: “Mẹ mày...”

Có thể do mẹ ruột của mình có điều khó nói, cậu rất tò mò về mẹ người khác, ví dụ như mẹ Vạn Phi nấu cơm cực ngon, tính tình hào sảng, mẹ Tôn Nhất Phàm thì lại rất hung dữ, mỗi lần gọi điện thoại cho cậu ta, lời mở đầu toàn là mày là thằng bất hiếu...

“Qua đời rồi.” Khuru Dịch trả lời rất đơn giản.

Đơn giản đến độ Biên Nam nhất thời không phản ứng kịp: “Hả?”

“Tai nạn xe cộ.” Khuru Dịch bổ sung một câu.

“... Ồ,” Đối với việc một câu không đầu không đuôi của mình đổi lại hai câu trả lời khiến người ta khó mà nói tiếp được nữa của Khuru Dịch, Biên Nam có chút buồn bực, “Má, so với mày tao đúng là quá thành thật.”

“Cậu là người rộng lòng, giống như nhị bảo vậy,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam một cái, vất vả thò tay xuống dưới bàn trà mò ra gói thuốc: “Muốn không?”

“Không,” Biên Nam lắc đầu, nhìn sang phòng bố Khuru, nhỏ giọng nói, “Bố mày không quản việc mày hút thuốc à?”

“Quản chứ,” Khuê Dịch ngậm điều thuốc cười cười, “Tôi ỷ vào ông ấy hành động bất tiện không phát hiện được.”

“Hầy...” Biên Nam thở dài thườn thượt.

Lại qua thêm nửa tiếng, Khuê Ngạn cầm vở nhảy bật ra từ trong phòng, đắc ý huơ huơ về phía Biên Nam, sau đó đặt vở lên đùi Khuê Dịch: “Em viết xong rồi.”

“Chừng nào em có thể viết xong trong nửa tiếng, anh cho em uống coca,” Khuê Dịch mở vở nhìn một chút, “Chữ viết ngày càng đẹp.”

Khuê Ngạn tựa lên người Biên Nam: “Thầy cũng nói chữ viết của em khá tốt.”

“Giỏi quá,” Biên Nam ôm lấy nhóc, hung hăng xoa mấy cái lên người nhóc, “Ây da em dễ nựng quá.”

Có lẽ bị Biên Nam đụng trúng thịt ngứa, Khuê Ngạn cười to vài tiếng, uốn éo trên sô pha.

“Được rồi, không viết sai,” Khuê Dịch khép vở lại, “Vây đại hồ tử phải về rồi.”

“Ồ.” Khuê Ngạn nằm sấp trên sô pha không nhúc nhích.

“Khi nào rảnh rồi lại tới tìm em chơi.” Biên Nam vỗ mông nhóc một cái, đứng lên chuẩn bị xách túi đi về.

“Vây chừng nào anh mới rảnh?” Khuê Ngạn lập tức hỏi.

“Anh...” Biên Nam gãi gãi đầu, khi nào thì rảnh?

Trước khi biết Khuê Dịch là đại bảo, thật ra cậu từng có kế hoạch cố gắng rút thời gian đến giúp một tay trước khi chân đại bảo khỏe lại, Khuê Ngạn và bố Khuê ở nhà làm gì cũng không tiện khiến cậu không đành lòng.

Nhưng bây giờ...

Sau khi biết sự thật, cậu lập tức rơi nước mắt, nếu gom lại chắc đủ xâu thành sợi dây chuyền luôn.

Hiện tại muốn cậu tới đây, cậu thật lòng không tình nguyện lắm, cũng hơi bị xấu hổ...

“Ngày mai tới đi,” Khuê Dịch đột nhiên nói, “Tôi muốn đến bệnh viện.”

“Cái gì?” Biên Nam chột quay đầu.

“Cậu tới đây đưa tôi đi bệnh viện, kiểm tra.” Khuê Dịch tựa vào ghế, hết sức bình tĩnh nói.

Biên Nam tiến đến trước mặt Khuê Dịch, hạ thấp giọng: “Mày đó có phải muốn phá tao không?”

“Không phá cậu thì phá ai.” Khuê Dịch cũng hạ giọng.

“Đậu má,” Biên Nam tiếp tục hạ thấp giọng, hạ đến độ sắp hết hơi, “Tao cứ tưởng chúng ta đã trải qua cuộc trò chuyện của bạn bè thân thiết...”

“Vây ngày mai tới giúp bạn bè thân thiết chút đi.” Khuê Dịch híp mắt.

Biên Nam cắn răng nín nửa ngày: “Đ*! Đi thì đi, để xem ai ghê tởm chết ai.”

“Không được nói tục.” Khuê Ngạn đột nhiên ngồi dậy từ trên ghế sô pha, nhìn Biên Nam, nói.

“Anh...” Biên Nam nhìn nhóc một cái, “Không nói.”

Khuê Ngạn cúi đầu lật lật vở, lấy ra một miếng sticker bông hồng nhỏ kẹp trong vở, vẫy vẫy tay với Biên Nam.

Biên Nam đành phải ngồi xuống bên cạnh nhóc: “Gì đó?”

“Cái này thưởng cho anh,” Khuê Ngạn rất chân thành dán bông hồng nhỏ lên má trái Biên Nam, “Không nói tục sẽ thưởng cho anh một bông.”

“Cảm ơn em.” Biên Nam bắt đầu sờ sờ sticker trên mặt mình.

Sau khi Biên Nam xách túi đi về, Khuất Ngạn đứng trong phòng khách một lát rồi xoay người định chạy về phòng, Khuất Dịch gọi nhóc lại: “Bạn học nhị bảo.”

“Sao ạ.” Khuất Ngạn nép ở khung cửa lộ ra một con mắt nhìn Khuất Dịch.

“Đem con Bumblebee kia ra đây,” Khuất Dịch vẫy vẫy tay, “Hai ta tâm sự.”

“... Vâng.” Khuất Ngạn vào phòng lấy Bumblebee ra, cúi đầu đứng bên cạnh Khuất Dịch.

“Biết cái này bao nhiêu tiền không?” Khuất Dịch lắc lắc Bumblebee trước mặt nhóc.

“Không biết,” Khuất Ngạn nhỏ giọng nói, suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên, “50 đồng!”

“Nhân thêm 10 lần cũng chưa đủ.” Khuất Dịch nói.

“À?” Khuất Ngạn nghiêm túc tính nhẩm hồi lâu mới tròn mắt, “Nhiều vậy sao!”

“Lần này coi như xong,” Khuất Dịch dùng ngón tay búng lên trán nhóc, “Sau này đừng tùy tiện đòi người khác mua đồ, cái này với đại hồ tử chẳng đáng là gì, nhưng với nhà chúng ta thì khác, hiểu chưa?”

Khuất Ngạn nhìn chằm chằm Bumblebee thật lâu, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vâng ạ, em không biết đắt như vậy, Phương Tiểu Quân nói cái của nó chỉ có 30 đồng.”

“Cái của nó với cái này so được sao, tay chân đều bẻ không được...” Khuất Dịch thở dài, ở phương diện tiền bạc, thật ra cậu rất mâu thuẫn, một mặt cậu không muốn để Khuất Ngạn tính toán mấy thứ này mỗi ngày giống như mình, mặt khác lại muốn nhóc hiểu được hoàn cảnh gia đình, “Được rồi không nói nữa, em gọi điện thoại cho đại hồ tử cảm ơn người ta đi, sau này đừng tùy tiện đòi người ta mua gì nữa.”

“Em biết rồi,” Khuất Ngạn lấy di động, suy nghĩ một chút rồi quay đầu hỏi Khuất Dịch, “Anh hai, sao anh biết là em nói muốn Bumblebee?”

“Còn phải hỏi à, nếu em không nói, cái tên... gốc cẩu thả kia có thể nghĩ đến việc tặng em cái này sao?” Khuất Dịch phất tay một cái, “Gọi điện thoại xong rửa mặt đi ngủ đi.”

Lúc Khuất Ngạn gọi điện thoại sang, Biên Nam vừa tới dưới lầu ký túc xá.

“Nhị bảo?” Biên Nam nhận điện thoại, “Sao vậy? Có phải anh hai em mắng em không!”

“Không có mắng em,” Khuất Ngạn nhỏ giọng nói, “Anh hai bảo em cảm ơn anh đã mua Bumblebee, em không biết nó đắt như vậy...”

“Không sao không sao, không đắt,” Biên Nam vội nói, “Coi như anh tặng em quà 1/6, sang 1/6 anh khỏi tặng em nữa.”

“Em còn nợ anh tiền,” Khuất Ngạn nói càng nhỏ hơn, giống như đang nói lén, “Nhưng mà em nhớ kỹ đó.”

Biên Nam thở dài, đôi khi Khuất Ngạn hết như một nhóc ngốc, nhưng đôi khi lại già dặn gì đâu, cậu ngẫm nghĩ một chút: “Nhị bảo, số tiền kia, trước khi tròn 18 em đưa anh là được, một năm 40 đồng, năm nay đã trả xong, thế nào?”

“Được ạ!” Giọng nói của Khuất Ngạn thoáng cái vang dội hẳn.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Khuất Ngạn, Biên Nam trở lại ký túc xá, tắm xong thì nằm dài trên giường thần thờ.

Phòng ký túc xá sát vách có mấy người, là đám Vương Ba, Biên Nam có thể nghe thấy tiếng cười khi bọn họ đánh bài, Vương Ba còn sang đây kêu cậu hai lần, nhưng cậu vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Hôm nay lúc cậu xách túi ra ngoài, Vương Ba có nhìn thấy, cũng biết cậu muốn về nhà, bây giờ lại xách túi trở về, Biên Nam không muốn nói chuyện với ai, sợ lúc bị hỏi tại sao cậu sẽ không soạn ra đáp án thích hợp.

Cậu nhét tai nghe vào tai, nghe nhạc một lát, phát hiện nó chẳng giúp mình buồn ngủ, vì vậy lại cầm di động bắt đầu chơi game.

Chơi chưa được mấy phút, di động reo lên, cậu thuận tay bấm nút nghe xong mới nhìn thấy là số của bố.

“Bố.” Biên Nam nhận điện thoại.

“Sao không về nhà?” Giọng điệu của bố mang theo bất đắc dĩ.

“Con...” Biên Nam sửng sốt, từ khi nào lại biến thành mình không về nhà?

“Dì nói dì gọi cho con, con bảo con không về nhà, không phải tuần này không cần huấn luyện sao?” Bố thở dài.

Biên Nam ngồi dậy, căn môi im lặng hồi lâu mới nói một câu: “Có việc, tối mai con lại về.”

“Dì mua cho con không ít quần áo mới, ngày mai nhất định phải về, biết chưa?” Bố nói, “Có muốn gọi chú Ngô đến đón con không?”

“Con bắt xe về là được, không cần đón.” Biên Nam cảm giác cổ họng của mình như thít lại, sau khi cúp điện thoại còn ho khù khụ vài tiếng.

Nếu đổi lại là cậu của mấy năm trước, cậu nhất định sẽ không để yên cho việc này, cậu nhất định sẽ nói cho bố biết, không phải con không về, mà là dì không cho con về.

Nhưng cậu của bây giờ sẽ không làm như vậy nữa, trong điện thoại dì nói năng rất khéo léo, không hề nói từ nào không muốn cho cậu về nhà, nếu cậu nói với bố, trái lại cậu sẽ trở thành thằng ranh không hiểu chuyện bởi móc dì mình.

Biên Nam ném di động qua một bên, chẳng còn tâm trạng chơi game nữa, ngực nghẹn đến khó chịu.

Cậu ngơ ngẩn ngồi trên giường trong chốc lát, kế đó nhảy xuống giường, cầm cái ghế đập mạnh xuống đất.

Ghế là của Tôn Nhất Phàm, mỗi ngày Tôn Nhất Phàm ngồi lắc ghế có thể lắc đến nửa tiếng, cái ghế này đã gãy hai lần.

Biên Nam đập một phát, cái ghế đứt khoát đầu lia khỏi xác.

Biên Nam vẫn chưa bình tĩnh lại, đi qua nhật chân ghế đập vào tường cái nữa.

Rồi lại cầm đế ghế đập vào cửa.

Cuối cùng còn đá cái tủ làm bằng tôn trong phòng mấy cái rồi mới thở phò phò dừng lại, ngồi chồm hổm dưới đất ngẩn người.

“Biên Nam?” Cửa ký túc xá bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Vương Ba dùng một tay giữ cửa, bộ dạng hết như sẽ đóng cửa bỏ chạy bất cứ lúc nào, “Sao vậy?”

“Không sao cả,” Biên Nam ngồi chồm hổm dưới đất liếc cậu ta một cái, “Đánh bài của cậu bọn mày đi.”

“Có phải làm phiền đến mày không?” Thấy cái ghế vỡ tanh bành dưới đất, Vương Ba hỏi một câu.

Bình thường thời gian Biên Nam vui tươi hơn hở chiếm đa số, nhưng lúc thật sự nổi giận thì huấn luyện viên cũng ngăn không được, Vương Ba hẳn là thua bài bị ép buộc dừng hẳn mới dám qua đây hỏi thăm tình hình.

“Không phải,” Biên Nam đứng lên, cái ghế bị đá qua một bên, “Trong phòng bọn mày có mì ăn liền không?”

“Tao có, mày chưa ăn cơm à?” Vương Ba xoay người đi về ký túc xá của mình, “Tao lấy cho mày.”

Vương Ba lấy cho Biên Nam một tô mì rồi về phòng tiếp tục đánh bài.

Biên Nam cầm bình nước, mở nắp lấy tay thử một chút, nhúu nhúu mày: “Má, chẳng còn nóng tí nào...”

Nước ầm chắc không nấu mì được, nhưng cậu vẫn rót nước vào trong tô, đắp kín giấy, kiên nhẫn chờ mười phút.

Lúc đến giờ vén giấy lên, Biên Nam nhin không được bật cười, nước lạnh ngắt, mì thì vẫn dính một cục.

Cậu cầm nĩa chọt chọt mì, mì bị cậu chọt nát bung ra, nhưng mùi vị ăn vào miệng rất thảm thương.

“Ai.” Biên Nam đứng dậy đi đến kệ tủ lấy lọ ớt ngâm của Vạn Phi, múc bảy tám trái ớt nhỏ vào trong tô.

Cậu không phải là người giỏi ăn cay, mới vừa gấp một trái ớt ngâm bỏ vào miệng nhai hai cái, còn chưa kịp húp mì đã cảm thấy toàn bộ máu trên mặt đều sôi trào.

Cậu nhanh chóng phun ớt ngâm trong miệng, cầm chai nước không biết của ai uống vài ngụm lớn.

Vị cay trong miệng chưa bị nước mang đi, vẫn còn nóng rát, Biên Nam uống cạn chai nước mà vẫn không thể cứu nổi lưỡi của mình, nước mắt cũng chảy ra.

Cậu lau mắt, đứng lên đi tới trước gương nhìn chính mình, hai mắt đều đỏ, trông như vừa mới khóc, mũi cũng hồng hồng.

“Đúng là hết thuốc chữa.” Biên Nam nhìn gương bật cười, đoạn quay lại ngồi xuống bên bàn.

Ngẩn người nhìn mì trong tô một hồi lâu, cậu đẩy tô mì ra, nằm sấp xuống, vùi mặt lên cánh tay.

19. Chương 19

Từ sau khi chân bị thương, thời gian làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày của Khuru Dịch thay đổi rất nhiều.

Trước đây là sáng sớm rời giường, chuẩn bị cơm trưa cơm tối cho tốt, sau đó đến trường, tan học thì vội vàng đi làm thêm, cuối tuần đi dạy kèm.

Thời gian sắp xếp chặt kín, đánh nhau còn phải tận dụng hết mức, kết hợp giữa trốn học và đi mượn về sớm mới có thể loay hoay sang đây...

Hiện giờ chân bị thương, ngoại trừ sáng sớm tỉnh dậy đúng giờ xem chừng Khuru Ngạn dọn dẹp rồi ra ngoài đi học, thời gian khác cậu chỉ có thể nằm trên giường, đọc sách, ngo ngoé TV, rồi rã buồn chán thì nặn tượng đất.

Giống như nghỉ phép vậy.

Nếu phải nấu cơm thì hơi vất vả, đứng hồi lâu chân sẽ khó chịu.

“Anh hai,” Khuru Ngạn rửa mặt xong, ôm Bumblebee đứng bên giường, “Muốn em ra ngoài mua điểm tâm không?”

“Ừ,” Khuru Dịch thay quần áo, “Ví của anh ở ngoài phòng, em hỏi xem bố muốn ăn gì đi mua đi.”

Khuru Ngạn gật đầu, đi hai bước lại lùi trở về: “Đại hồ tử chừng nào tới?”

“Không biết, hôm qua anh có nói thời gian với cậu ấy chưa nhỉ?” Khuru Dịch suy nghĩ một chút, hôm qua Biên Nam nổi giận đùng đùng đi rất nhanh, cậu không nhớ mình có nói hay chưa.

“Không có,” Khuru Ngạn cúi đầu sờ cánh tay Bumblebee, “Em gọi điện thoại cho anh ấy nha?”

“Em gọi đi, chắc còn chưa dậy đâu.” Khuru Dịch nói.

Thật ra đến bệnh viện kiểm tra gọi Thân Đào tới là được, nhưng nghĩ đến Biên Nam đang cố nén buồn bực chán ghét, kiên trì xuất hiện muốn làm mình ghê tởm, đương nhiên Khuru Dịch cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Thế nào cũng phải làm cậu ta ghê tởm ngược lại chứ, đừng ai thiếu phần ai.

Chuyên nghiệp quá thể.

Lúc nhận được điện thoại của Khuru Ngạn, Biên Nam đã ra cửa, đang ngồi chồm hổm ở bến xe bus chờ xe, cậu dậy quá sớm, còn đi ra ngoài chạy vài vòng.

Thật ra cũng không phải dậy sớm, mà là tối qua cậu ngủ không được.

“Anh muốn ăn điểm tâm không, em đang xếp hàng mua bánh bao đây,” Khuê Ngạn nói trong điện thoại, “Cửa hàng bánh bao ở đầu hẻm nhà em bán bánh bao hấp ăn ngon lắm!”

“Ừ ừ ừ, em đừng gọi điện thoại, nhớ cất kỹ điện thoại đừng để mất.” Biên Nam nói

Giờ này xe ba bánh còn chưa có chứ đừng nói là taxi, Biên Nam ngồi chồm hổm ở bên xe, tựa vào biển quảng cáo suốt ngủ gật luôn mới thấy xe bus tới.

Xe bus cũng không chạy thẳng đến ngõ hẻm nhà Khuê Dịch, còn phải đi một con phố.

Biên Nam xuống xe bus liền đón taxi, không phải cậu lười mà là vì ngủ không ngon, đầu óc lơ đãng, nhiều một bước cũng không muốn đi.

“Chú, có thể đợi ở đây vài phút không? Cháu còn cần dùng xe.” Lúc tới ngõ hẻm chuẩn bị xuống xe, Biên Nam hỏi tài xế.

“Không đợi được cháu ơi, ở đây không cho đỗ xe.” Tài xế lắc đầu.

“Vài phút thôi, cháu đi vào khiêng một người...” Biên Nam nhìn xung quanh, muốn đưa tên Khuê cả thọt tới bệnh viện ắt phải có xe, nhưng ở đây đúng là không thấy chiếc taxi nào, giống hệt bên trường học.

“Không được thật mà,” Tài xế vẫn lắc đầu, đằng sau truyền đến tiếng còi, tài xế quay đầu lại nhìn thử, “Cháu xem đi, còn cản đường người ta nữa kia.”

“Vây thôi.” Biên Nam bắt đắc dĩ trả tiền xuống xe.

Sau khi taxi lái đi, cậu thấy vừa nãy ầm ầm là một chiếc Pickup trắng, chiếc xe kia cứ đỗ ở ven đường như thế.

“Đậu má,” Biên Nam không biết tài xế gạt mình hay xe này vi phạm luật lệ, cậu hét to với người ngồi trong xe, “Ở đây không cho đỗ xe biết không! Cản đường!”

“Cái gì?” Người phụ nữ ngồi ở ghế lái lộ đầu ra cửa sổ.

Biên Nam không để ý đến người nọ, trước tiên đến cửa hàng bánh bao nhìn một chút rồi mới xoay người vào hẻm, không nhìn thấy Khuê Ngạn, chắc là mua xong nên về rồi.

Lúc vào sân, Biên Nam nghe Khuê Ngạn đang hát trong nhà, đoán chừng là bài hát trường học dạy, chỉ nghe thấy cô mệ mỗi, uống trà gì gì đó, giọng của Khuê Ngạn rất tốt, giòn vang, đáng tiếc hát không đúng nhịp cho lắm.

“Hát hay ghê,” Khuê Dịch vỗ tay, “Hay đến độ anh quên bài này có nhịp gì luôn...”

Biên Nam đi tới giàn nho kêu một tiếng: “Nhị bảo!”

“A!” Khuê Ngạn rớt cuộc không hát nữa, chạy ra từ trong nhà, “Đại hồ tử!”

“Nghe em hát rồi nha.” Biên Nam nựng mặt nhóc.

“Hát hay không?” Khuê Ngạn mắt sáng ngời nhìn cậu.

“Hay,” Biên Nam cười nói, “Chim cánh cụt cũng nghe được luôn.”

“Chim cánh cụt sao mà nghe được?” Khuê Ngạn có chút mê man kéo Biên Nam vào nhà.

“Nhịp điệu chạy tới Nam Cực luôn rồi chứ gì nữa.” Khuê Dịch nói.

Khuê Ngạn không có cảm giác gì với đánh giá này, ngầm tưởng nó là lời khen, cười thật vui vẻ.

“Chào chú.” Biên Nam chào bố Khuê, sau khi chạm mắt Khuê Dịch thì gật đầu ngồi xuống.

“Làm phiền con rồi,” Bố Khuê nói, đẩy bánh bao tới trước mặt cậu, “Qua đây, ăn chút điểm tâm đi.”

Khuê Dịch đặt ly sữa đậu nành trước mặt Biên Nam, Biên Nam dứt bánh bao vào miệng, ậm ờ nói tiếng cảm ơn, cầm ly uống một hớp.

“Nóng...” Khuê Dịch còn chưa nói hết câu, Biên Nam đã nhảy bật dậy chạy ra ngoài sân.

Sau khi phun sữa đậu nành ra, cậu lại chỗ vòi nước dùng nước lạnh súc miệng rồi mới trở vào nhà: “Nóng chết tao.”

“Cậu mộng du hả?” Khuru Dịch nói, “Mới vừa hâm nóng, cậu cầm lên không có cảm giác à?”

Biên Nam sờ sờ ly, đúng là rất nóng, cậu mơ mơ màng màng nên không chú ý.

“Tao cứ tưởng nó lạnh.” Biên Nam cầm bánh bao hung hăng cắn một cái.

Ăn chưa được vài miếng, điện thoại di động trên sô pha reo lên, Biên Nam ngồi gần đó nên với tay lấy di động đưa cho Khuru Dịch.

“Chị Mạn?” Khuru Dịch nhận điện thoại.

“Nhà cậu ở đâu thế?” Giọng nói của Tiêu Mạn truyền đến, “Chị đang ở đầu hẻm.”

“Không cần đưa em đâu, em gọi bạn tới rồi.” Khuru Dịch buông bánh bao trong tay, nhìn thoáng qua cửa sân.

Hôm qua Tiêu Mạn gọi điện thoại nói muốn đến thăm Khuru Dịch, Khuru Dịch nói phải đi bệnh viện không có ở nhà, Tiêu Mạn lại nói lái xe đưa cậu đi, cậu từ chối cả buổi, không ngờ hôm nay mới sáng sớm Tiêu Mạn đã tới.

“Có xe tiện lợi hơn, cậu mau nói xem sân nhà cậu ở đâu.” Giọng điệu của Tiêu Mạn rất kiên quyết.

Khuru Dịch im lặng vài giây mới mở miệng: “Ở trong cùng.”

“Bà chủ của tôi tới,” Sau khi cúp điện thoại, Khuru Dịch chống bàn đứng dậy, nắm vai Biên Nam, “Giúp tôi chút.”

“Sao bà chủ lại tới,” Bố Khuru vội đẩy xe lăn muốn ra ngoài, “Vậy không tốt lắm đâu.”

“Bố ở trong nhà là được, bố với nhị bảo ăn trước đi.” Khuru Dịch ngăn cản.

“Ra ngoài tiếp giá hả?” Biên Nam đứng lên đỡ Khuru Dịch, hỏi một câu.

“Ừ.” Khuru Dịch nhảy nhảy.

Bà chủ của Khuru Dịch, hẳn là bà chủ nhà hàng nơi cậu ta làm thuê, cũng chính là nhà hàng nơi hai người đơn độc ấu dả lần đầu tiên... Chuyện cũ trước kia xông lên não, mỗi lần nhớ tới câu nói khiêu khích của Khuru Dịch, Biên Nam lại có xúc động muốn xắn tay áo đánh trận nữa ngay tại chỗ.

Biên Nam và Khuru Dịch ra về anh em tốt kẻ vai sát cánh đi ra ngoài sân, lúc Biên Nam định ôm eo Khuru Dịch thì trượt tay mò vào trong áo thun của cậu ta.

Láng mịn thật, Biên Nam tắc lưỡi một tiếng, nhích lại gần cổ Khuru Dịch ngửi ngửi.

“Làm gì vậy?” Khuru Dịch hỏi.

“Ngửi xem có hôi không, dạo này chắc chưa tắm đâu ha.” Biên Nam há hê nói, có điều trên người Khuru Dịch lại tỏa ra mùi thơm xà phòng, còn là bạc hà nữa.

“Tối hôm qua vừa tắm xong,” Khuru Dịch nhếch khóe miệng, “Sớm biết cậu thích mùi này thì giữ lại cho cậu rồi.”

“Mày đó có thấy ghê tởm không vậy,” Biên Nam liếc Khuru Dịch một cái, kéo Khuru Dịch tới cửa, “Bộ dạng này của mày mà cũng tắm được sao, độ khó chắc phải 3.0 nhỉ?”

Khuru Dịch không để ý đến Biên Nam, Biên Nam thì lại hăng hái đổi sang giọng thuyết minh: “Hiện tại mọi người đang nhìn thấy tuyển thủ đội ngũ hẻm Khuru Dịch, lần này động tác là 305B, xoay người hai vòng rưỡi... Ấy không, lộn ngược hai vòng rưỡi, độ khó 3.0...”

*305B là một động tác trong môn thể thao nhảy cầu, lộn 2 vòng rưỡi. Xem thử

“Chị Mạn.” Khuru Dịch ngắt đầu gọi với ra ngoài cửa sân.

“Chúng ta đang mong chờ màn trình diễn đặc sắc của cậu ấy...” Biên Nam đỡ Khuru Dịch đi tới cửa, liếc mắt nhìn theo, bà chủ của Khuru Dịch là một người phụ nữ, trông có chút quen mắt.

“Cậu xem kìa, bộ dạng thế này làm sao đi bệnh viện?” Thấy hai người bọn họ, Tiêu Mạn cười cười, “Bạn của cậu hả?”

“Vâng, Biên Nam,” Khuru Dịch đáp lời, rồi lại giới thiệu Tiêu Mạn cho Biên Nam, “Bà chủ nhà hàng tôi làm thuê, chị...”

Khuru Dịch còn chưa nói hết, Biên Nam đã lơ mơ gật đầu với Tiêu Mạn, kêu một tiếng chào dì.

“Dì?” Tiêu Mạn sửng sốt, sau đó cười đến không dừng được, “Khuru Dịch gọi chị mà.”

“Hả?” Biên Nam sửng sốt, cậu chưa nhìn kỹ người phụ nữ này, chỉ cảm thấy trông cỡ tuổi mẹ mình.

“Vừa rồi ở đầu hẻm có phải là cậu không?” Tiêu Mạn ngắm nghía Biên Nam một chút.

“A?” Lúc này Biên Nam mới nghiêm túc nhìn Tiêu Mạn, phát hiện chị ta chính là người phụ nữ đỗ xe ở đầu hẻm ban nãy.

“Con đi ăn điểm tâm đi,” Khuru Dịch buông lỏng cánh tay đang bá cổ Biên Nam, “Chú và dì Tiêu trò chuyện một chút.”

Ngay trước mặt “dì”, Biên Nam không tiện nổi cái, cậu vớt Khuru Dịch cho khung cửa rồi xoay người trở vào nhà, thấy Khuru Ngạn ngồi bên bàn chăm chú gặm bánh bao, tâm tình của cậu mới tốt lên.

Khuru Dịch chặn chị Mạn kia ở cửa sân, sau khi nói chuyện vài phút, chị Mạn mới xoay người đi về.

Biên Nam liếc mắt trông thấy Khuru Dịch đang từ từ nhảy trở vào, nhưng cậu ngồi yên chẳng buồn nhúc nhích, nếu không phải Khuru Dịch miệng bậy, nể mặt Khuru Ngạn cậu sẽ đi ra đỡ Khuru Dịch vào.

Sau khi ăn xong một cái bánh bao, Khuru Ngạn ngẩng đầu nhìn lướt qua bên ngoài, nhóc vội chạy ra đỡ Khuru Dịch vào nhà.

“Sao không bảo bà chủ vào nhà ngồi chơi?” Bố Khuru nhìn ra bên ngoài.

“Không cần đâu,” Khuru Dịch nhanh chóng ăn hết một cái bánh bao, nhìn đồng hồ, “Đón xe đi là được, không cần nợ bà chủ một ân huệ.”

Biên Nam định nói tao nấu cho mày bao nhiêu bữa rồi vậy lỗ hết bao nhiêu ân huệ đây, ngấm lại quyết định không mở miệng, cái này coi như mình tự tìm.

Nắn lòng thiệt chứ.

Đi bệnh viện phải đi sớm, gần đây khoa nam đều có thể kín người hết chỗ vào sáng sớm, khoa chỉnh hình cũng thế.

Biên Nam dùng xe lăn đẩy Khuru Dịch ra đầu hẻm, đoạn chạy ra đường cái đón chiếc taxi tới đây.

Khuru Dịch không còn cách nào khác ngồi trong xe ngoại trừ tựa ở ghế sau, Biên Nam chống hông dìu Khuru Dịch vào, rồi lại kéo ghế sau ra, cho Khuru Dịch vịn vai mình điều chỉnh tư thế ngồi, cuối cùng sắp xếp chân Khuru Dịch ổn thỏa mới coi như xong chuyện.

“Vị thiếu gia này, được chưa vậy?” Biên Nam vịn cửa xe, loay hoay này giờ làm cậu đỡ cả mồ hôi.

“Bắt đầu khởi giá được rồi.” Khuru Dịch nhìn cậu một cái.

Biên Nam cũng lười cãi lại, cậu mệt đến độ không có tinh thần, chỉ quay đầu dặn dò Khuru Ngạn vài câu, bảo nhóc đẩy xe lăn vào nhà, sau đó lên xe ngồi cạnh ghế tài xế.

Sau khi xe chạy, Biên Nam tựa lưng vào ghế, híp mắt một hồi mới nói: “Có phải mày uống lộn thuốc không, để bà chủ chở tốt quá còn gì, chiếc Pickup của chị ta rộng quá trời, mày nằm ở thùng xe phía sau là được, muốn làm gì thì làm, muốn lăn muốn lộn thế nào thì tùy...”

“Cậu biết cái quái gì.” Khuru Dịch nói.

“Đẹp mày đi, Khuru đại bảo!” Biên Nam kêu to, quay đầu lại nhìn Khuru Dịch, “Tao biết cái trò của mày rồi, tao biết mày muốn phá tao mà, không sao cả, tùy ý mày.”

“Cậu nói nhiều thật.” Khuru Dịch nhin không được nói một câu.

“Tại mày chưa từng thấy người nói nhiều thôi,” Biên Nam chỉ chỉ tài xế bên cạnh, “Tái xế taxi mới nói nhiều đó, đúng không anh?”

Anh tài xế nhìn Biên Nam một cái: “Hình như anh chưa nói câu nào thì phải.”

Khuru Dịch ngồi ở ghế sau phì cười, Biên Nam cười theo vài tiếng, tựa đầu lên cửa kính không nói nữa.

Hôm nay đúng là cậu nói nhiều thật, mỗi khi không nghỉ ngơi tốt hoặc tâm trạng không tốt, cậu sẽ nói rất là nhiều, từ nhỏ đã có tật xấu này, lúc say xe cũng nói nhiều, dù từng bảo khi còn bé cậu có thể vừa nôn vừa nói không ngừng.

Cũng coi như là kỹ năng đặc biệt.

Từ nhỏ sức khỏe của Biên Nam đã không tệ, rất ít khi vào bệnh viện, sau khi vào trường Thể thao chỉ bị thương vài lần, tính đến giờ đã hai ba năm chưa tới bệnh viện.

Theo chỉ dẫn của Khuru Dịch, Biên Nam chạy lên lầu xuống lầu vài chuyến, cầm phiếu khám bệnh, đỡ Khuru Dịch lên lầu.

Bởi vì ở ngay lầu hai, hai người không định đi thang máy cho xa, dự định đi cầu thang luôn.

Nhưng đi được hai bậc thì Biên Nam dừng lại, chân bó thạch cao của Khuru Dịch đập vào bậc thang cả hai lần.

“Nếu không tao nhấc chân mày, mày nhảy?” Biên Nam nói.

“Tôi đỡ một chân của cậu, cậu nhảy cho tôi xem thử đi.” Khuru Dịch vịn lan can không động đậy.

“Vậy thôi mày nhảy lùi đi.” Biên Nam chỉ huy cậu ta.

Khuru Dịch nhìn Biên Nam: “Cậu làm mẫu cho tôi đi.”

“Làm phiền nhường một chút.” Một người đàn ông huých huých cánh tay Biên Nam.

Biên Nam quay đầu lại, thấy người đàn ông phía sau đang công một người muốn lên lầu, cậu và Khuru Dịch đang cản đường.

Biên Nam nhường đường, sau khi nhìn người đàn ông kia đi lên, cậu lại liếc sang Khuru Dịch.

“Trời ơi!” Biên Nam cắn răng một cái, xoay người khom lưng, đưa tay ra sau vẫy vẫy, “Lên đi, nhanh!”

Khuru Dịch nằm úp sấp lên lưng cậu: “Cống nổi không?”

“Thêm hai người nữa cũng cống nổi,” Biên Nam giữ chặt chân Khuru Dịch, điều chỉnh tư thế một chút, chạy thật nhanh lên lầu, “Má, sớm biết vậy kéo mày đi thang máy rồi!”

Khuru Dịch không có bị thương ngoài da, không cần đổi thuốc, bác sĩ kiểm tra xong phát hiện thạch cao bị lỏng, vì vậy lại bó thạch cao lần nữa.

Biên Nam ngồi chờ ở một bên, thấy bác sĩ không hài lòng cho lắm, bởi vì Khuru Dịch không nằm yên trên giường treo chân như yêu cầu, ảnh hưởng tiến độ hồi phục.

Khuru Dịch vẫn không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng đáp một tiếng.

Biên Nam thở dài, tựa vào ghế nhìn xem.

Giọng nói của bác sĩ hết như niêm chú vậy, cậu nghe mà buồn ngủ.

“Chính cậu phải chú ý một chút, không chịu nằm viện, về nhà lại không nghỉ ngơi cho tốt,” Bác sĩ nhú mày nhìn Khuru Dịch, “Nếu cậu cảm thấy cái chân này sao cũng được, tôi giúp cậu tháo thạch cao cho cậu chạy bộ luôn đi.”

“Con sẽ chú ý.” Khuru Dịch nói.

“Uống thêm chút thuốc giảm viêm, bảo bạn của cậu...” Bác sĩ viết loạn xạ lên phiếu khám bệnh, lúc quay đầu định nói với Biên Nam thì sững sốt, “Ngủ thật đó hả?”

Khuru Dịch nhìn sang Biên Nam, phát hiện cậu đang ngồi trên ghế, tư thế ngồi rất đúng chuẩn, nhưng cúi đầu ngủ mất rồi, Khuru Dịch đành phải kêu một tiếng: “Biên Nam.”

Biên Nam không có động tĩnh, bác sĩ đứng dậy đẩy cậu một cái: “Cậu nhóc đừng ngủ...”

Biên Nam đột nhiên ngẩng đầu nhảy bật dậy, trực tiếp xoay người chạy ra ngoài, chạy ra tới hành lang mới sững sốt, chậm rãi nhảy bước nhỏ về phòng, ngưỡng chừng gãi đầu: “Làm sợ hết hồn.”

“Giúp tôi lấy chút thuốc đi.” Khuru Dịch thò tay vào túi quần móc ví đưa cho Biên Nam.

Biên Nam cầm hóa đơn, vỗ lên ví một cái, không nhận, xoay người đi ra ngoài.

Lúc ra khỏi bệnh viện đã là giữa trưa, Biên Nam nhìn di động một chút: “Đừng nấu cơm, lát nữa mua chút gì mang về ăn đi.”

Không đợi Khuru Dịch mở miệng, cậu lại nói thêm một câu: “Để tao mua.”

Khuru Dịch không lên tiếng, Biên Nam đỡ Khuru Dịch đi tới ven đường, mở cửa một chiếc taxi, nhét Khuru Dịch vào trong xe: “Tao muốn ăn sườn xào chua ngọt... Gần nhà mày có tiệm nào ngon không?”

“Không có, cỡ quán ăn ven đường thôi.” Khuru Dịch nói.

“Để tao tìm một lát,” Biên Nam cúi đầu tìm tiệm ăn trong di động, muốn tìm tiệm nào có thể giao hàng tận nơi, “Mày có muốn ăn gì không?”

“Tùy tiện.” Khuru Dịch nói.

“Tao phiền nhất là người khác nói tùy tiện đó,” Biên Nam cau mày, “Tùy đại tiện hay tùy tiểu tiện đây?”

Khuru Dịch cười cười không trả lời.

Biên Nam lục trong di động cả buổi, cuối cùng buồn bực nói: “Trong thời gian này huynh đài đừng nấu cơm nữa, tao rảnh rồi sẽ qua phụ một tay, không rảnh thì tao gọi bên ngoài giao qua.”

“Hả?” Khuru Dịch cảm thấy hơi bất ngờ, mặc dù Biên Nam không tình nguyện bị ép mới tới, nhưng bây giờ cậu chủ động nói ra những lời này khiến Khuru Dịch không ngờ được.

“Ừay,” Biên Nam quay đầu liếc Khuru Dịch một cái, “Bác sĩ nói mày không ngoan ngoãn nằm trên giường nên không hồi phục tốt còn gì... Mày không cần cảm ơn tao, tao không phải vì mày tao vì nhị bảo thôi.”

20. Chương 20

Mặc dù Biên Nam ngủ gật trong phòng làm việc của bác sĩ, nhưng trước khi ngủ cậu vẫn nghe thấy lời phê bình dạy dỗ của bác sĩ với Khuru Dịch.

Nếu cậu không đến giúp, Khuru Dịch chỉ còn hai lựa chọn, một là tiếp tục tự mình lăn qua lộn lại, chân tiếp tục không hồi phục tốt, hai là để cho nhị bảo và bố Khuru lăn qua lộn lại.

Thật ra với Biên Nam mà nói, cậu vốn không muốn Khuru Dịch xảy ra chuyện, cũng không hy vọng chân của Khuru Dịch lưu lại di chứng gì, khiến cho nhị bảo nhỏ bé và chú Khuru tàn tật mỗi ngày khổ cực như vậy, cậu càng chịu không được.

Biện pháp giải quyết duy nhất chính là cậu gánh chịu hậu quả, ra tiền ra sức.

Chỉ mong chân của Khuru Dịch có thể nở mặt cậu mà mau lành một chút, để cho thời gian cậu làm cu li ngắn một chút.

Ngồi trên xe, Biên Nam gọi cho vài tiệm đặt cơm, tiệm đầu tiên cho biết chỉ giao trong cự ly không quá 5 km, tiệm thứ hai cho biết hiện tại đang thiếu nhân viên nên không giao hàng được, tiệm thứ ba cho biết không mua hơn ba trăm đồng sẽ không giao...

“Hãy,” Biên Nam buồn phiền vô cùng, “Vậy mấy người tùy tiện chọn thêm hai món gom đủ ba trăm đồng cho tôi đi!”

Sau khi Biên Nam cúp điện thoại, Khuru Dịch nhìn cậu, hồi lâu mới thở dài: “Cậu ăn món bình thường bán bên ngoài chưa?”

“Sao lại chưa,” Biên Nam buồn bực nói, “Bên trường mua một tô mì thịt bò cũng chịu giao đến tận tường rào, còn có thể nhân tiện đi siêu thị mua giùm đồ uống nữa!”

“Vậy sao không gọi mấy tiệm thức ăn nhanh lúc nào cũng giao tận nhà ấy? Không phải nhà hàng thì không đặt à?” Khuru Dịch có chút không biết nói gì.

“Thức ăn nhanh không ngon, đói bụng tao muốn ăn ngon.” Biên Nam nói.

Đưa Khuru Dịch về nhà rồi đợi thêm một tiếng nữa, lúc Biên Nam quyết định ra mấy quán nhỏ đầu hẻm mua đại vài hộp cơm, cuối cùng tiệm ăn cũng giao hàng tới.

“Oa!” Khuru Ngạn vịn cái bàn, “Nhiều quá đi! Ăn không hết đâu...”

“Đi lấy đĩa ra đây,” Biên Nam vỗ đầu nhóc, “Có gì mà ăn không hết.”

“Cái này tốn không ít tiền đi?” Bố Khuru nhìn mấy hộp đồ ăn lớn nhỏ trên bàn.

“Không có bao nhiêu đâu chú, thời gian qua toàn ăn món con nấu, hôm nay cải thiện thức ăn chút đi,” Biên Nam mở hộp, đổ thức ăn vào đĩa mà Khuru Ngạn bưng ra, “Ngay cả con cũng nhịn hết nổi rồi.”

“Khuru Dịch.” Bố Khuru liếc nhìn Khuru Dịch.

Khuru Dịch đáp lời, thò tay vào túi quần, coi bộ là định móc ví.

“Đừng.” Biên Nam nhìn tay cậu ta.

Khuru Dịch không nhúc nhích, im lặng hai giây rồi rút tay ra ngoắc ngoắc Biên Nam: “Qua đây.”

Biên Nam do dự một chút, đi tới trước mặt Khuru Dịch.

“Cậu muốn mời khách?” Khuru Dịch nhỏ giọng hỏi.

“Nói thừa,” Biên Nam cũng nhỏ giọng nói, “Nếu không mời khách tao sẽ làm như vậy sao?”

“Ví của tôi ở trong phòng, cậu đi lấy đi.” Khuru Dịch dùng âm điệu bình thường nói.

Biên Nam hiểu ý của cậu ta: “Lát nữa đi, không cần gấp.”

“Ai, nhị bảo con đi lấy đi,” Bố Khuru đẩy Khuru Ngạn, “Lát nữa quên bây giờ.”

“Con đi con đi,” Biên Nam vội vàng đi vào phòng, “Nhị bảo xới cơm, mọi người ăn đi.”

Biên Nam vào phòng dạo một vòng, móc ra vài tờ tiền trong ví của mình, vừa đi ra phòng khách vừa nhét tiền vào ví: “Nhiều tờ ghê.”

Khuru Dịch cười cười không nói gì.

Biên Nam vốn chọn ba món một canh, lúc góp đủ số để tiệm cơm giao hàng, cậu chọn thêm hai ba món nữa, nhưng may là món ăn thêm có hai món là gà luộc và vịt quay, ăn không hết cũng dễ xử, có thể giữ lại làm cơm tối.

Khuru Ngạn rất hưng phấn, ăn cơm xong cầm Transformers và xe điều khiển từ xa chạy ra sân chơi, một mình ở trong sân vừa cười vừa hò hét.

Khuru Dịch nhìn đồng hồ trên tường: “Khuru nhị bảo!”

“Gì ạ!” Khuru Ngạn ở trong sân trả lời thật lớn tiếng.

“Biết mấy giờ rồi không.” Khuru Dịch nhú mảy.

Khuru Ngạn chạy trở vào nhà nhìn đồng hồ, sau đó che kín miệng, luyến quỳnh nói: “Một giờ rồi, em không nhìn thấy thời gian.”

“Rửa chén đi.” Khuru Dịch chỉ chỉ chén đĩa trên bàn.

Biên Nam giúp Khuru Ngạn thu dọn chén đĩa mang tới cạnh cái ao trong sân, ngồi chồm hể một bên nhìn nhóc rửa chén: “Lát nữa anh dẫn em đi chơi xe nhé.”

“Được ạ,” Hai mắt Khuru Ngạn sáng lên, nhóc nhanh nhẩu chuyển động cái đĩa trong tay, “Chúng ta có thể qua sân của xưởng diêm kể bên chơi, ở đó không còn ai đi làm nữa.”

Lúc đang ngồi nhìn Khuru Ngạn rửa chén, Biên Nam nghe tiếng di động của mình ở trong nhà reo lên, cậu sờ soạng khắp người, không biết mình đã nhét di động vào túi xách hồi nào.

Điện thoại là bố gọi tới, lúc kết nối được, Biên Nam nghe thấy giọng nói vô cùng không hài lòng của bố: “Con đang làm gì vậy?”

“Con...” Biên Nam nhú nhú mảy, cậu biết bố đang nói tới việc hôm nay cậu về nhà, “Buổi chiều con về.”

“Bố đã nói dì có mua đồ cho con, con về sớm một chút không được sao?” Nghe Biên Nam nói thế, bố có hơi tức giận, “Biên Hạo gọi điện thoại cho con mà con cũng không bắt máy...”

“Anh ta gọi điện thoại cho con?” Biên Nam ngẩn người, xác suất Biên Hạo gọi điện thoại cho cậu giống như bảo cậu gọi điện thoại cho Biên Hạo vậy, thấp đến độ không đáng nói tới, hoặc toẹt ra là không có khả năng.

Cậu đưa điện thoại ra trước mắt nhìn thử, không thấy có thông báo cuộc gọi nhỡ nào: “Bên con không thấy báo gì hết, làm sao anh ta gọi điện thoại cho con được?”

“Được rồi đừng nói mấy cái này nữa,” Bố trầm giọng nói, “Con lập tức về nhà đi!”

“... Biết rồi.” Trong lòng Biên Nam bực bội vô cùng, sau khi cúp điện thoại, cậu đứng tại chỗ không động đậy.

Bố Khuru uống thuốc xong trở về phòng nghỉ ngơi, Khuru Dịch mới ngồi trên sofa kêu cậu một tiếng: “Này.”

“Hả?” Biên Nam phục hồi tinh thần lại, nhìn Khuru Dịch, “Gì vậy?”

Khuru Dịch hất cằm về phía cửa, Biên Nam quay đầu lại, thấy Khuru Ngạn đã rửa chén xong, đang vịn khung cửa vẻ mặt mong chờ nhìn cậu.

“Nếu cậu có việc thì tôi dẫn nó đi chơi.” Khuru Dịch nói.

“Không có gì,” Biên Nam đi tới vỗ vai Khuru Ngạn, “Đi, chơi xe đi.”

Dù sao cũng đã muộn, bố cũng đã mất hứng, cậu cũng lười chạy vội về nhà, nếu không phải sợ hình tượng “không hiểu chuyện” trong suy nghĩ của bố lại khắc sâu thêm nữa, hôm nay cậu còn lười trở về.

Đôi khi cậu cảm thấy mình rất bất lực, mẹ ruột không cần tiền sẽ không xuất hiện, từ trước đến giờ Biên Nam chưa từng cảm nhận được tình thân từ trên người bà, cây cỏ cứu mạng duy nhất của cậu là bố, nhưng bố trước đó là bố của người khác, là bố và chồng của gia đình bị mẹ ruột mình làm hại.

Còn cậu chính là kẻ vô dụng không ai chào đón nhưng lại được nuông chiều từ bé.

Biên Nam ngồi trong mảnh sân bỏ hoang của xưởng diêm, nhìn Khuru Ngạn đuổi theo xe chạy khắp sân, đột nhiên có chút cảm khái, đôi khi cậu cảm thấy đời mình rất thảm, nhưng nghĩ đến Khuru Dịch thì lại thấy khó mà tưởng tượng nổi.

Theo lời Khuru Ngạn nói, nhóc chưa từng nhìn thấy mẹ mình, vậy nói cách khác, ít nhất tám năm trước mẹ của Khuru Dịch đã qua đời, vì tai nạn xe cộ, Khuru Ngạn từng nói chân của bố Khuru cũng là vì tai nạn xe cộ...

Biên Nam nhú mày, nếu như cùng một vụ tai nạn, vậy Khuê Dịch chín hoặc mười tuổi đã bắt đầu cuộc sống như hiện giờ sao?

“Nhị bảo.” Biên Nam kêu Khuê Ngạn một tiếng.

“Em nè!” Khuê Ngạn trả lời thật vang dội.

“Qua đây cho anh ôm một cái.” Biên Nam giang tay ra.

Khuê Ngạn cầm xe điều khiển từ xa chạy tới nhào vào lòng Biên Nam: “Hình như sắp hết pin rồi.”

“Đi siêu thị mua pin là được.” Biên Nam ôm Khuê Ngạn, cọ cọ cằm trên đỉnh đầu nhóc.

Chơi xe với Khuê Ngạn hơn một tiếng đồng hồ, Biên Nam mới dẫn Khuê Ngạn mồ hôi đầy trán về nhà.

“Anh...” Biên Nam theo sau Khuê Ngạn vào nhà, vừa định nói anh về đây, Khuê Ngạn đột nhiên quay đầu lại đặt ngón tay trên miệng “suyt” một tiếng.

“Anh hai em ngủ rồi.” Khuê Ngạn nhỏ giọng nói.

“Ồ,” Biên Nam nhìn thoáng qua, Khuê Dịch nằm trên sofa, đầu gối lên tay, chân gác trên tay vịn sofa, trông như đã ngủ thiếp đi, cậu thấp giọng nói, “Em đi rửa mặt trước đi, toàn là mồ hôi này.”

Khuê Ngạn cầm khăn lông chạy đi rửa mặt, Biên Nam vào nhà, do dự có nên đánh thức Khuê Dịch nói một tiếng hay không.

“Khuê đại bảo.” Biên Nam cúi người xuống nhẹ giọng gọi Khuê Dịch.

Khuê Dịch không có phản ứng, cậu lại nhích tới gần: “Nè, bạn học đại bảo, Khuê đại bảo, Khuê Dịch... Em gái da trắng...”

Khuê Dịch có vẻ ngủ thật, Biên Nam tắc lưỡi một tiếng, đưa tay định đánh thức Khuê Dịch, nhưng tay giơ lên rồi lại ngừng, cậu phát hiện lông mi của Khuê Dịch rất là dài, bình thường không nhìn ra, cảm giác không quá rõ ràng.

Bởi vì lông mi không phải là màu đen?

Biên Nam lại gần, nhìn chăm chăm lông mi của Khuê Dịch, lông mi của con lai màu gì nhỉ?

Có uốn cong không?

“Cậu y hệt quả cầu lửa vậy cậu biết không?” Khuê Dịch đột nhiên mở mắt ra.

“Má!” Biên Nam sợ hết hồn, hạ thấp giọng kêu một tiếng, “Mày có ngủ không thế!”

“Đang ngủ, bị cậu nướng tỉnh,” Khuê Dịch liếc mắt nhìn cậu một cái, “Cậu làm gì vậy?”

“Không làm gì hết định nói với mày tao đưa nhị bảo về rồi, giờ tao phải về nhà,” Biên Nam xách túi của mình lên, ngẫm nghĩ một chút rồi lại hỏi, “Lông mi của mày màu gì?”

“Hả?” Khuê Dịch sững sốt.

“Lông mi ấy, màu gì?” Biên Nam chỉ chỉ hai mắt của mình, “Của tao là màu đen, tuy rằng không tìm thấy.”

“Tôi không biết, chưa nghiên cứu bao giờ,” Khuê Dịch buồn cười, “Cậu rảnh rồi thật.”

“Thì cũng do chưa từng thấy con lai thôi,” Biên Nam tắc lưỡi, tiện tay kéo Khuê Ngạn rửa mặt xong mới vào nhà, “Nhị bảo qua đây cho anh xem lông mi của em màu gì nào.”

“Màu đen nha.” Khuê Ngạn nhắm mắt lại nâng mặt lên cho Biên Nam xem, lông mi theo mí mắt nháy liên tục.

“Anh tưởng là màu nâu chứ,” Biên Nam cười nựng mặt nhóc, “Em nghỉ một lát đi, anh phải về nhà rồi.”

“Khi nào anh lại tới?” Khuê Ngạn hỏi.

“Khi nào rảnh sẽ tới.” Biên Nam trả lời.

Cậu đột nhiên phát hiện mình nói những lời này rất tự nhiên.

Thói quen thật đáng sợ.

Sau khi rời khỏi nhà Khuru Dịch, Biên Nam đón xe về nhà, lên xe chưa được vài phút cậu đã tựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Lúc bị tài xế đánh thức, Biên Nam vừa mở mắt liền trông thấy cổng chính khu dân cư đặc biệt thổ hào và tên khu dân cư đặc biệt thổ hào trên cổng chính, nhất thời cảm thấy áp lực nặng nề.

*thổ hào = giàu xổi, giàu nhưng không có phẩm vị.

Với cậu mà nói, về nhà không phải là chuyện hưởng thụ gì, nhất là khi Biên Hạo và Biên Hình Ngữ đều có mặt ở nhà.

Cậu không bảo tài xế lái vào khu dân cư mà xuống xe, chậm rãi đi dọc theo đường đi bộ.

Đến trước cửa sân, động tác móc chìa khóa của cậu cũng rất chậm, đang suy nghĩ có nên móc tiếp hay không thì di động lại reo lên...

"Tiểu Nam về rồi!" Vừa đẩy cửa phòng khách, giọng nói của dì Lâm truyền đến.

"Dì," Biên Nam gọi một tiếng, cười cười, "Buổi trưa con đi ăn với bạn học nên về trễ."

"Không có gì không có gì, bố con cứ nhắc mãi, dì mới nói nhất định là đi chung với bạn học rồi," Dì lại gần đánh giá cậu từ trên xuống dưới, "Mới vào hè sao lại thấy con rám đen rồi?"

"Con có trắng bao giờ đâu." Biên Nam cười nói, đang định xách túi lên lầu về phòng mình, vừa nâng mắt thì nhìn thấy Biên Hạo đang ngồi trong phòng khách, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

"Cả người đầy mồ hôi, mau lên lầu tắm đi, quần áo dì mua cho con đều đặt trong phòng con đó, con xem thử có thích không," Dì vỗ vỗ lưng cậu, "Bố con ở phòng làm việc."

"Vâng," Biên Nam đi lên lầu, "Cảm ơn dì."

Phòng của bố ở lầu ba, lầu ba căn bản là địa bàn của ông ấy, phòng làm việc phòng tập thể thao phòng thư tâm, làm y như thật vậy, chỉ là Biên Nam rất ít khi lên đó.

Sau khi vào phòng thả túi xuống, cậu nhìn thấy mấy cái túi đặt trên giường, trong đó có vài bộ quần áo, Biên Nam thích những màu không bắt mắt như trắng đen xám, dì thì lại thích màu sáng, mỗi lần mua quần áo cho cậu đều chọn màu rất lòa mắt.

Biên Nam chọn vài cái màu trơn, định đem về trường mặc, sau đó ra khỏi phòng chuẩn bị đến phòng làm việc nói vài câu với bố.

Vừa ra khỏi phòng, phát hiện Biên Hình Ngữ đang tựa vào hành lang, thấy Biên Nam đi ra, nhỏ do dự một chút rồi hất cằm: "Nè, Biên Nam."

Biên Nam dừng bước nhìn Biên Hình Ngữ, nhỏ hắng giọng một cái, mắt nhìn bức tường sau lưng Biên Nam: "Cái kia... Ông và Khuru... Khuru Dịch... Hai người thân lắm hả?"

"Cũng được." Biên Nam nói, đối với việc Biên Hình Ngữ đột nhiên bắt chuyện với mình, nội dung còn là về Khuru Dịch, Biên Nam cảm thấy thật bất ngờ.

"Có phải chân anh ấy bị thương không?" Biên Hình Ngữ hỏi, ánh mắt đảo khắp nơi.

"Ừ, gãy xương." Biên Nam xoay người chuẩn bị lên lầu.

"Nè! Ông gấp cái gì!" Biên Hình Ngữ cau mày lên giọng, kể đó lại hạ thấp giọng, "Bị thương thế nào? Ông biết nhà anh ấy ở đâu không? Có phải anh ấy không ở bệnh viện không?"

"Em..." Biên Nam nhìn nhỏ, trong đầu nhanh chóng phân tích quan hệ giữa Biên Hình Ngữ và Khuru Dịch cùng với nguyên nhân Biên Hình Ngữ tìm mình hỏi chuyện này, "Gọi điện thoại cho cậu ta chẳng phải sẽ biết sao?"

“Nếu tìm được anh ấy thì còn hỏi ông làm gì! Điện thoại của anh ấy tắt máy rồi!” Biên Hình Ngữ khó chịu nói.

Tắt máy? Biên Nam sững sốt, đột nhiên nhớ tới mỗi lần mình gọi điện thoại đều gọi số của nhị bảo cho mình, Khuê Dịch tắt điện thoại ư?

“Nói chuyện với ông đó.” Biên Hình Ngữ thúc giục.

“Anh cũng không biết, anh chỉ nghe người ta nói thôi, ngay cả số điện thoại của cậu ta anh cũng không có.” Biên Nam nói.

“Sao lại thế được, tui không tin!” Biên Hình Ngữ đột nhiên chìa tay ra, “Ông đưa điện thoại cho tui xem đi!”

Biên Nam không để ý tới nhỏ, xoay người đi thẳng lên lầu, nếu không phải vì chuyện lần này, cậu và Khuê Dịch thật sự sẽ không có quan hệ gì.

“Cho tui xem coi!” Biên Hình Ngữ kéo cánh tay Biên Nam, lên giọng.

“Hình Ngữ?” Biên Hạo ở phòng khách dưới lầu gọi một tiếng.

“Không có nói chuyện với anh.” Biên Hình Ngữ cũng hét to một tiếng với Biên Hạo dưới lầu, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm Biên Nam.

“Buông tay.” Biên Nam rất bức bối, nhưng cuối cùng sau khi Biên Hình Ngữ buông tay ra, cậu vẫn móc di động ném vào tay nhỏ rồi đi lên lầu.

Trong điện thoại của cậu chỉ lưu số của nhị bảo, tên là Bé Long Xoăn.

Bố đang ngồi trước cửa sổ phòng làm việc pha trà, nghe tiếng Biên Nam bước vào, ông vẫy vẫy tay: “Qua đây, uống trà.”

Biên Hạo không có hứng thú với trà, thích cà phê hơn, Biên Hình Ngữ ngày nào cũng đòi giảm cân, nếu là trà giảm cân thì nhỏ còn chịu uống một ngụm, vậy nên trong nhà chỉ còn mỗi Biên Nam là có thể thưởng thức trà với bố, tuy rằng Biên Nam cũng chẳng hứng thú với trà, nhưng cậu vẫn là người duy nhất trong nhà không công khai chống cự bố.

Cậu không dám, cậu không đủ sức.

“Buổi trưa đi ăn với bạn hả?” Bố rót cho cậu một tách trà.

“Vâng.” Biên Nam gật đầu, cầm tách trà lên uống.

“Thấy quần áo dì mua cho con chưa?” Bố hỏi.

“Thấy rồi, đẹp lắm.” Biên Nam cầm cây cọ bên cạnh chà chà lên tay.

Bố dừng trong chốc lát, dường như không tìm được đề tài, vì vậy tựa vào ghế không lên tiếng nữa.

Biên Nam cũng không nói chuyện, tự mình rót tách trà để uống, cũng tựa vào trên ghế, nhắm hai mắt lại, tối qua cậu ngủ không ngon, hôm nay lại quần quật cả ngày, nhắm mắt lại chưa đầy hai phút đã cảm thấy toàn thân nhũn ra, theo Chu Công đi đánh Thái cực.

Lúc tỉnh lại lần nữa, trên người cậu đắp một chiếc chăn phủ giường, bố đã không còn bên cạnh.

Biên Nam cầm tách trà đã nguội lên uống, đứng dậy ra khỏi phòng làm việc xuống dưới lầu.

Lúc xuống đến lầu hai, cậu nghe được tiếng cười truyền đến từ phòng khách, cậu tựa vào lan can nhìn một chút, Biên Hình Ngữ đang tựa vào người bố nói gì đó, người một nhà cười rất vui vẻ.

Biên Nam bỏ ý định xuống lầu góp cho đủ số, trở về phòng mình.

Di động của cậu được Biên Hình Ngữ đặt trên bàn, Biên Nam cầm lên nhìn thử, có lẽ Biên Hình Ngữ không tìm được số nào hữu dụng.

Cậu ngồi vào trước bàn, mở máy vi tính lên, gọi điện thoại Vạn Phi: “Đang làm gì thế?”

“Đang đâu-ta!” Vạn Phi nói, “Mày đang ở nhà hả?”

“Ừ, vô đầu địa chủ đi.” Biên Nam tặc lưỡi một tiếng.

“Tao đang đâu... Đầu má, đầu địa chủ thì đầu địa chủ,” Vạn Phi thở dài, “Mày thật nhàm chán.”

Biên Nam nhe răng cười, cúp điện thoại, tập trung vào nghiệp lớn đầu địa chủ.

21. Chương 21

Hai ngày cuối tuần bố đều ở nhà, Biên Nam cũng chỉ đành ngắc ngứ ở nhà, trong thời gian đó có gọi hai lần KFC giao đến nhà Khuê Dịch, Khuê Ngạn còn gọi điện thoại hưng phấn nói ăn rất ngon.

Khuê Dịch không liên lạc với cậu, chắc là có ý kiến với việc cậu cho em nhỏ ăn KFC hai bữa liên tiếp.

“Khó hầu hạ ghê...” Biên Nam mở web, gõ mấy chữ thực đơn cho người ngốc.

Lục lại cả buổi mới nhận ra cái mình muốn tìm là thực đơn cho người lười.

Thực đơn cho người lười nhiều vô kể, cái nào cũng nói có thể giúp mấy kẻ ngốc không có nền tảng nấu được món ngon, nhìn nhiều quá sẽ khiến người ta ảo tưởng mình là đầu bếp.

Sau khi cẩn thận chọn vài nguyên liệu dễ xử lý, không cần hái lá lột da bóc hạt gì gì đó, đồng thời tuyên bố chỉ cần mười phút sẽ nấu ra thành phẩm, Biên Nam ghi lại từng bước cần kẻ vào di động.

Nếu theo nhịp độ này thêm một tháng, nói không chừng sau này người trong ký túc xá khỏi cần trèo tường ra ngoài ăn khuya nữa, đầu bếp Biên sẵn sàng phục vụ.

Mỗi lần về nhà, phạm vi hoạt động chủ yếu của Biên Nam là phòng mình, ngoại trừ ăn cơm, nếu có thể cậu sẽ không ra khỏi phòng, chơi game hoặc là xem phim, cùng lắm thỉnh thoảng sân sau không có người cậu sẽ ra đó ngồi một hồi.

Chẳng qua năm ngoái Biên Hình Ngữ bắt đầu nuôi một con Doberman ở sân sau, trông nó rất dữ tợn, sở thích lớn nhất là liếm người, mỗi lần Biên Nam ngồi chơi ở sân sau, khoảng một nửa thời gian là chạy trốn lưỡi của nó, sợ ý một chút là nó lại nín lấy tay bạn liếm mặt bạn.

Biên Nam ra sân ngồi chưa bao lâu đã bị liếm chạy ngược vào nhà, miệt mài đầu địa chủ một tiếng đồng hồ, bảo mẫu trong nhà lên lầu gõ cửa, cậu mới đi xuống ăn cơm.

Mỗi khi ăn cơm ở nhà cậu hầu như không nói tiếng nào, trừ phi hỏi đến tên cậu, nếu không cậu sẽ vùi đầu ăn cơm của mình.

Từ nhỏ cậu đã trọ ở trường, cho nên đề tài trên bàn cơm của gia đình vào cuối tuần, cậu cũng khó xen mồm nói gì được, thông thường toàn là bố tự tổng kết công việc, Biên Hình Ngữ tổng kết một tuần của nhỏ cộng thêm làm nũng, dì bổ sung, Biên Hạo và cậu thì ít nói như nhau, nhưng thỉnh thoảng khi ánh mắt chạm phải, Biên Nam cảm thấy nếu không có ai ở đây, Biên Hạo dám úp hết thức ăn trên bàn lên mặt mình lắm.

Đương nhiên, cảm giác của cậu cũng không kém là bao.

Sau khi ăn cơm tối ở nhà xong, Biên Nam chuẩn bị trở về trường, cậu nhét quần áo dì mua cho vào trong túi, đi loay quanh chừng hai vòng rồi ra khỏi phòng.

Biên Hình Ngữ đang đứng ở góc hàng lang định xuống lầu, nghe tiếng cửa phòng Biên Nam mở, nhỏ lại lùi trở về.

Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Biên Hình Ngữ, Biên Nam đóng cửa lại nói: “Anh thật sự không có số điện thoại của cậu ta.”

“Ai hỏi ông số điện thoại? Ai nói chuyện với ông! Đồ điên!” Biên Hình Ngữ liếc cậu một cái, vội vàng chạy xuống lầu.

Biên Nam chậm rãi đi xuống lầu, tất cả mọi người đang ngồi trong phòng khách, cậu đứng bên cầu thang, buồn bực nói: “Con về trường đây.”

Bố đứng lên đi tới bên cạnh cậu, nắn nắn vai cậu: “Cuối tuần thi hả?”

“Vâng.” Biên Nam gật đầu.

“Nhớ học bài cho kỹ đấy,” Bố cười cười, “Bảo chú Ngô đưa con đi nhé.”

Không đợi Biên Nam trả lời, Biên Hạo ở một bên lạnh lùng nói: “Buổi tối con phải đi đón người, sẽ uống rượu, phải nhờ chú Ngô lái xe, để nó tự đi đi.”

“Con đón người lúc mấy giờ?” Bố quay đầu lại hỏi.

“Không cần đưa đâu, con đón xe là được.” Biên Nam ném túi lên lưng, không nhìn Biên Hạo mà đi thẳng ra khỏi nhà.

Biên Nam đón một chiếc xe trở về trường, lúc tới cổng, cậu nhận được điện thoại của Vạn Phi hỏi cậu tới chưa, còn nói có đem theo một bọc lớn khô bò cay do mẹ mình làm, mấy thằng trong ký túc xá đang bàn bạc mua ít bia buổi tối cùng xem phim ma.

“Tao đi mua cho.” Biên Nam qua phố đến siêu thị đối diện ôm một tá bia ướp lạnh.

Lúc đang tính tiền, có người đi vào siêu thị, Biên Nam nhìn lướt qua, phát hiện là đám Phan Nghị Phong.

“Ừa, về rồi hả!” Vừa thấy Biên Nam, Phan Nghị Phong lập tức đi tới nắm vai cậu, “Cuối tuần vui chứ?”

“Ồ.” Biên Nam đáp lời, sau khi trả tiền, cậu hất tay Phan Nghị Phong muốn đi, nhưng vài đứa bên Phan Nghị Phong nhanh chóng chặn trước mặt cậu, cậu nhú nhú mày, “Gì đây?”

“Hôm đó có phải mày tới bệnh viện khám mắt không? Mắt mày bị mù hả?” Phan Nghị Phong vẫn giữ nụ cười trên mặt.

Biên Nam biết Phan Nghị Phong ám chỉ hôm đó mình chưa xuống xe đã chạy mất, cậu cảm thấy thằng này quả là phiền phức, lây nhây hết như bà thím thời mần kinh hay cẩu kính vậy.

“Phải, gần đây mắt tao có tật rồi,” Biên Nam giật một cái túi nylon lớn bọc bia lại, đẩy Phan Nghị Phong ra, vừa đi vừa nói, “Ngoại trừ người thì chả thấy gì hết.”

Đến khi Biên Nam ra khỏi siêu thị, Phan Nghị Phong mới nhận ra ý nghĩa của lời này, lập tức chạy vọt ra: “Đ** mẹ mày, con mẹ nó mày nói lại lần nữa cho bố xem!”

Quan hệ giữa Biên Nam và Phan Nghị Phong không đến nỗi căng thẳng, còn cùng nhau đánh lộn với bên Vạn tải đường thủy vài lần, bình thường cho dù có va chạm cũng chưa xẹt ra tia lửa gì, nhưng lúc này coi bộ Phan Nghị Phong không có ý định dễ dàng bỏ qua.

Sắp tốt nghiệp rồi, Biên Nam ngẫm nghĩ, hằng năm vào thời điểm này, bọn lớp 12 đều phách lối cực kỳ, thường ngày tích góp từng tí lửa chỉ chờ trước tốt nghiệp sẽ phun trào một phen, giống như qua tốt nghiệp sẽ không còn cơ hội gây sự với ai vậy, Phan Nghị Phong coi như đã chờ được ngày này.

Rốt cuộc đã chờ tới bây giờ, mày mong nóng cũng nhiều năm rồi nhỉ... Biên Nam quả thật muốn cầm cây lau nhà hát phụ họa cho thằng kia.

“Tao nói gần đây mắt tao ngoại trừ người ra thì chả thấy gì hết.” Biên Nam quay đầu lại nhìn Phan Nghị Phong, lặp lại lời nói ban nãy.

Cậu vốn không muốn gây thêm phiền toái, tiếc rằng hai ngày nay tâm trạng của cậu không tốt lắm, nếu Phan Nghị Phong kiên quyết muốn gây sự, đương nhiên cậu cũng không tiện từ chối lần nữa, dù sao cũng phải cho nó chút mặt mũi chứ.

“Mày muốn chết phải không, nhìn mày lâu lắm rồi!” Phan Nghị Phong vung tay lên, muốn bắt chuyện với mặt Biên Nam.

Không đợi Biên Nam lùi lại, cô nàng thu ngân trong siêu thị đã lấy di động ra, hét bằng giọng the thé: “Đừng có đánh nhau ở đây! Dám đánh nhau ở đây tôi sẽ gọi điện thoại cho huấn luyện viên các cậu! Tôi có số điện thoại của vài huấn luyện viên bên trường Thể thao các cậu đấy!”

Nắm tay của Phan Nghị Phong cứng lại giữa không trung, do dự hai giây rồi buông xuống.

Nếu cô nàng nói tôi báo cảnh sát đó, đoán chừng không ai thèm để ý, nhưng cô nàng lại nói có số điện thoại của huấn luyện viên, bất luận là thật hay giả, sức uy hiếp của nó cũng lớn hơn nhiều.

Nhìn bọn Phan Nghị Phong nhất thời không tìm được phương án giải quyết thích hợp, Biên Nam cũng không có ý định tiếp tục động thủ, vì vậy xoay người đi tới cửa trường học.

Vừa băng qua đường đã thấy Vạn Phi và Tôn Nhất Phàm thêm cả Chu Bàn đang lắc lư đi ra từ cổng trường.

“Uầy, xách nổi luôn hả? Nhiều đây đủ không?” Vạn Phi nhìn nhìn trong túi, “Mấy đứa bọn tao còn sợ mày xách không được...”

“Bọn mày định mỗi đứa một tá chắc?” Biên Nam nhét túi vào tay Vạn Phi, “Tao uống một lon là đủ ngủ tới trưa mai.”

“Bọn tao không có yếu như mày... Mấy thằng kia có ý gì?” Tôn Nhất Phàm nhìn thấy Phan Nghị Phong đứng ở phố đối diện.

“Không có gì,” Biên Nam khoác vai Tôn Nhất Phàm đi vào trường, “Bảo lưu tiết mục ấy mà.”

“Nó hẹn mày hả?” Vạn Phi lập tức quay đầu liếc sang bên kia vài lần, “VẬY cho nó hẹn đi... Khoan đã, tại sao mới được?”

“Đừng nhắc nữa.” Biên Nam không muốn giải thích chuyện mình về đến tận cửa nhà rồi lại quay về trường, bước nhanh về phía trước.

Khô bò do mẹ Vạn Phi làm ăn rất ngon, số lượng lại đủ, bốn người mở máy vi tính luyện hết hai phần The Ring, uống sạch đồng bia mà khô bò vẫn còn dư rất nhiều.

“Tao đi WC.” Biên Nam chỉ uống một lon bia, nhưng để giảm bớt vị cay của khô bò, cậu còn uống thêm vài ly nước lớn.

Mới vừa xuống giường mang dép vào, mấy thằng trong ký túc xá đều bày tỏ muốn kết bạn đi WC chung, cả đám chen lấn đẩy tới đẩy lui nhào ra bên ngoài, không ai chịu rút lại sau cùng.

“Phục bọn mày luôn,” Biên Nam bị đẩy xuống dưới chót, có chút bất đắc dĩ, “Sao lại sợ đến như vậy...”

“May là tắm ở nhà rồi đó.” Vạn Phi tặc lưỡi vài tiếng.

Sau khi đi WC xong, Biên Nam nhào lên giường ôm gối nhắm hai mắt lại, hôm nay chỉ uống chút bia, chưa đến mức chóng mặt hoa mắt.

Nhưng mà nó vẫn hỗ trợ cơn buồn ngủ, nhắm mắt không bao lâu, Biên Nam đã thiếp đi giữa tiếng trò chuyện hưng phấn của bọn bạn trong ký túc xá.

Sáng sớm rời giường vẫn chưa trễ giờ, nhảy xuống giường liên tục giẫm trúng mấy cái lon rỗng, Biên Nam đinh đing đang đang đá đồng lon vào một chỗ, sau đó đá từng lon một vào tường, đồng lon đều chuẩn xác bắn lên tường rồi bay vào thùng rác.

“Móa, hôm nay mày tới ban bóng đá báo danh đi...” Vạn Phi bị đánh thức, cau mày nhảy xuống giường, “Sau này bóng đá nam đều trông cậy vào mày.”

“Ai lại chơi trò mất mặt như thế.” Biên Nam cười chạy ra khỏi ký túc xá.

Bởi vì hai tuần này bắt đầu thi, cho nên lượng huấn luyện không nhiều như bình thường, ông Tưởng cũng không tăng lượng huấn luyện của Biên Nam, chỉ là mỗi khi ánh mắt hai người chạm nhau, Biên Nam đều có thể nhìn thấy bốn chữ ‘thu hậu toán trưởng’ lấp lánh rực rỡ trong mắt ông.

*thu hậu toán trưởng = chờ xong chuyện sẽ trả thù.

Coi bộ sau khi thi xong, ngày diệt vong của cậu sẽ tới.

Thời gian thả lỏng mỗi ngày, ngoại trừ ngủ và tán dóc với Vạn Phi, cậu toàn đến nhà Khuru Dịch.

Nhà Khuru Dịch có nhị bảo đáng yêu, mỗi lần thấy nhị bảo cười, cậu lại nhin không được cười theo, mặc dù không biết rốt cuộc mình cười cái gì.

Quan trọng nhất là, mảnh sân với giàn nho mọc đầy dây leo và ngôi nhà cũ kỹ kia khiến cậu cảm thấy chân thật.

Chân thật hơn nhiều so với căn biệt thự thổ hào trên dưới bốn tầng có trời có đất của gia đình mình.

Còn có tên Khuru Dịch dần dần không còn đáng ghét nữa.

Với Biên Nam mà nói, trước đó cậu ghét cả Khuru Dịch lẫn Phan Nghị Phong, nhưng ghét Khuru Dịch không phải vì con người Khuru Dịch, hoàn toàn khác cái thằng Phan Nghị Phong cả người đều tản ra khí tức mau tới ghét tao đi, bản thân Khuru Dịch không có chỗ nào khiến người ta chán ghét cả.

Nhất là sau khi ở chung thời gian dài, tâm tình mâu thuẫn của Biên Nam với Khuru Dịch đã tiêu tán đôi chút, ngoại trừ thỉnh thoảng dẫu khẩu vài câu, bình thường hai người cũng có thể trò chuyện đôi ba câu.

“Anh Nam,” Vạn Phi khoác vai Biên Nam, nhét viên kẹo sữa vào miệng cậu, “Thương lượng với mày chuyện này tí.”

“Nói.” Biên Nam nhai kẹo đi vào ký túc xá, chuẩn bị tắm rửa đến nhà Khuru Dịch làm sủi cảo.

Mấy ngày nay toàn ăn thực đơn cho người lười, Khuru Dịch đã chịu hết nổi, cậu ta bày tỏ hôm nay làm sủi cảo ăn, nếu không sẽ tuyệt thực.

Biên Nam cảm thấy ý kiến làm sủi cảo này không tệ, Khuru Dịch ngồi xe lăn có thể băm thịt và gói sủi cảo, cậu chỉ cần nhào bột mì là được, trong khái niệm của Biên Nam, nhào bột mì dễ như trở bàn tay.

“Hôm nay tao theo mày tới nhà Khuru Dịch nha.” Vạn Phi nói.

“Hả? Cái gì?” Biên Nam sững sốt, tuy rằng Vạn Phi và Khuru Dịch không mâu thuẫn ngay từ đầu như cậu, nhưng ít nhiều vẫn có chút kị nhau, bây giờ Vạn Phi đột nhiên đòi đến nhà Khuru Dịch khiến Biên Nam cảm thấy thật bất ngờ.

Lẽ nào do sáng nay thi không được nên phiền muộn quá độ? Nhưng mà lúc Vạn Phi thi được 20 điểm cũng đâu ảnh hưởng tới việc cậu chàng leo tường ra ngoài đâu-ta suốt đêm.

“Hứa Nhị bảo tao đi xin lỗi,” Vạn Phi ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Nhỏ ấy nói...”

“Đậu má mày với Hứa Nhị còn qua lại à?” Biên Nam nhin không được kêu to, “Tao có nên ra tiệm in ấn ở ngoài cổng in tờ giấy thâm tình tha thiết dán lên mặt mày không!”

“Mày rèn luyện tính nhẫn nại một chút được không!” Vạn Phi cũng hét lên, “Tao nói xong một câu chưa tới ba mươi giây nữa, mày im miệng ba mươi giây bộ chết hả!”

Biên Nam nhìn Vạn Phi chằm chằm: “Cho mày ba mươi giây.”

Bị cậu nhìn, Vạn Phi nhất thời có hơi căng thẳng, hồi lâu sau mới nói rõ ràng.

Hứa Nhị là một cô gái rất thông minh, vừa nghe tin Khuru Dịch bị đánh, nhỏ lập tức biết không phải do Phan Nghị Phong làm, tìm thẳng Vạn Phi để hỏi. Vạn Phi vừa nhìn thấy người đẹp liền thú nhận tất cả, vì vậy Hứa Nhị bày tỏ nhỏ không có ý gì với Khuru Dịch hết, sau khi xin lỗi Vạn Phi vì bỏ lỡ buổi thi đấu hôm đó, Hứa Nhị yêu cầu Vạn Phi đi xin lỗi Khuru Dịch.

“Chuyện là vậy đó,” Vạn Phi lau mồ hôi trên trán, “Nhỏ trách tao quá xúc động, giải quyết xong việc này mới chịu nói chuyện với tao.”

“Mày...” Biên Nam không biết nên đánh giá chuyện này thế nào, một lúc sau mới vung tay lên, “Tùy mày, muốn đi thì đi.”

Trước khi lên đường, Biên Nam có gọi điện thoại cho Khuê Ngạn, định nói cho nhóc biết hôm nay có thêm một người, phải chuẩn bị nhiều bột mì một chút, kết quả gọi hết ba cuộc cũng không thấy ai bắt máy.

“Lạ thật...” Biên Nam nhú mày, bình thường nếu Khuê Ngạn không bắt, Khuê Dịch cũng sẽ bắt.

“Sao vậy?” Vạn Phi đi theo cậu, vừa nhìn xung quanh đề phòng huấn luyện viên bất chợt xuất hiện vừa tìm xe.

“Không ai nghe điện thoại cả, thôi kệ, đi trước rồi nói sau,” Biên Nam thấy một chiếc taxi lái tới, cậu vỗ vai Vạn Phi, “Đi thôi.”

Ở trên xe, Biên Nam lại gọi thêm hai cuộc, vẫn không có người bắt máy, cậu nhú mày một cái, trong lòng không quá yên tâm.

Cách đầu hầm một đoạn ngắn, xe taxi dừng lại, đầu hầm bày sạp bán rất nhiều, chỉ đầu hầm mới có chỗ đỗ xe, nhưng bây giờ lại bị một chiếc xe bánh mì* chắn chỗ.

Biên Nam và Vạn Phi xuống xe, vừa đi vào trong hầm, Biên Nam đã cảm thấy bầu không khí không giống bình thường.

Trước cửa sân những nhà khác có vài người đang đứng, ai cũng nhìn vào trong hầm.

“Làm gì vậy nhỉ?” Vạn Phi nhỏ giọng hỏi.

Biên Nam không nói chuyện, nhấc chân chạy vào trong hầm, cách sân nhà Khuê Dịch chừng mười mét đã nghe được tiếng khóc của Khuê Ngạn.

Lúc tới cửa, Biên Nam trông thấy Khuê Ngạn ngồi xổm trên thềm đá ở cửa sân ôm đầu gối khóc đến mặt mũi lấm lem nước mắt.

“Nhị bảo!” Biên Nam đau lòng muốn chết, chạy qua kéo Khuê Ngạn vào lòng, “Sao vậy? Sao em lại khóc thành như vậy?”

“Đại hồ tử ——” Khuê Ngạn ngẩng đầu thấy Biên Nam, nhất thời khóc càng lớn hơn.

Trong sân rất ồn ào, Biên Nam ngẩng đầu nhìn thấy khoảng bảy tám người đứng bên trong, nam có nữ có, chen đầy mảnh sân vốn không rộng lắm.

Khuê Dịch ngồi dưới giàn nho, chân bó thạch cao đặt trên băng ghế bên cạnh, đối mặt với hai người phụ nữ đang chỉ vào mình không biết chửi cái gì, Khuê Dịch không có biểu cảm nào, không lên tiếng cũng không thềm nhìn.

“Mẹ nó chuyện gì vậy?” Vừa nhìn thấy cảnh tượng trong sân, Vạn Phi sửng sốt.

“Tôi cho cậu biết Khuê Dịch, nhà cậu có khó khăn của nhà cậu, nhưng không phải nhà người khác không có! Chiếm nhà của ông bà cụ mà mấy người thoải mái quá nhỉ! Tiền cũng không trả...” Một người đàn ông hơn 40 tuổi đang chỉ vào Khuê Dịch mà mắng, quay đầu thấy Biên Nam và Vạn Phi ở cửa sân, “Hai đứa chúng mày làm gì đó! Chuyện nhà bọn tao nhìn cái gì!”

Biên Nam không lên tiếng, cậu vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, những người này là ai, tới đây để làm chi.

Trả tiền? Chuyện nhà bọn tao?

“Tối đòi nợ giống mấy người thôi.” Khuê Dịch vẫn im lặng này giờ mở miệng nói một câu.

“Đòi nợ?” Một người phụ nữ đánh giá Biên Nam và Vạn Phi từ trên xuống dưới, rồi lại chỉ vào Khuê Dịch, “Nó vay tiền các người?”

Biên Nam kiềm nén kinh ngạc trong lòng, cậu và Khuê Dịch nhanh chóng liếc nhau một cái, Khuê Dịch rất bình tĩnh nhìn cậu.

Cái lời thoại quỷ gì đây!

“Đúng thế.” Biên Nam im lặng hai giây mới mở miệng, mặc kệ đám người trong sân và Khuru Dịch có quan hệ thế nào, thoát nhìn bọn họ chẳng tốt lành gì, đoán chừng là tới kiếm chuyện, cậu chỉ có thể phối hợp với lời của Khuru Dịch.

“Mượn bao nhiêu?” Người phụ nữ nghi ngờ hỏi.

“Liên quan gì tới bà, bà trả giùm nó hả!” Trong thời gian ngắn nhất, Biên Nam tìm cho mình bộ dạng của một chủ nợ ác ôn, lại bày ra vẻ mặt mất kiên nhẫn nói thêm một câu, “Mấy người là gì của nó?”

Không ai trả lời, Khuru Dịch hắng giọng một cái: “Họ hàng nhà tôi.”

“Họ hàng?” Vạn Phi rút cuộc kịp phản ứng, gia nhập đội ngũ biểu diễn, trừng mắt, “Họ hàng vừa hay! Mau trả tiền giúp nó đi!”

Dưới tình huống không mặc đồng phục học sinh, Biên Nam và Vạn Phi trông chẳng giống dân hiền lành gì, đặc biệt là Vạn Phi, ăn mì quên mang tiền đi về luôn cũng không ai dám cản, hôm sau đem tiền ra trả mà ông chủ còn không dám nhận.

Đám người trong sân vẫn chưa phục hồi tinh thần từ bước chuyển ngoặt bất thành lần này, không một ai lên tiếng.

“Nhà em không có tiền trả...” Giọng nói nức nở của Khuru Ngạn truyền đến từ sau lưng Biên Nam.

Nghe được giọng của nhóc, Biên Nam thiếu điều xuất hỉ, chỉ muốn quay lại ôm Khuru Ngạn an ủi một phen.

*xuất hỉ = đại khái là diễn viên không nhập vai vào nhân vật.

“Không có tiền trả thì dễ thôi,” Biên Nam tiện tay vớ lấy cây gậy cạnh cửa, “Không phải còn cái chân sao, đập nốt luôn đi!”

“Mẹ nó đừng ai hòng rời khỏi đây!” Vạn Phi chỉ vào đám người trong sân.

22. Chương 22

Hai người trợn mắt trừng mày hung dữ nói xong lời thoại, trong sân thoáng cái lặng ngắt như tờ.

Mấy người này vừa nhìn là biết không phải côn đồ chuyên nghiệp, chỉ là dân chúng bình thường và bạn bè bình thường của dân chúng bình thường, nếu so thái độ lưu manh thì tuyệt đối không hơn được Biên Nam và Vạn Phi.

Để tăng thêm độ căng thẳng, Biên Nam vác gậy đi đến trước mặt Khuru Dịch, đập một phát lên cái ghế sắt bên cạnh cậu ta, hung tợn nói một câu: “Hôm nay không trả tiền tao không đi!”

“Không đưa tiền thì không ai được đi hết!” Vạn Phi với tay kéo Khuru Ngạn vào trong sân, đá một cú lên cửa sân, “Bọn tao cũng đâu dễ chịu gì, trời nóng muốn chết mà phải chạy tới chạy lui, ngoài đầu hẻm còn có một đám anh em đang chờ! Nếu hôm nay không lấy được chút gì, bọn tao không có tiền chúng mày cũng đừng hòng yên ổn!”

Vừa nghe ở đầu hẻm còn có người chờ, một gã đàn ông nhú mày: “Bọn tao cũng đến đòi tiền!”

“Tao mặc kệ, chúng mày muốn đòi tiền hay không chả liên quan đến tao,” Biên Nam đặt mông ngồi xuống ghế, cây gậy trong tay gõ gõ xuống đất, “Tao chỉ cần biết chúng mày là họ hàng nhà nó, nó không có tiền, tao đòi chúng mày!”

“Có nói lý không vậy! Chưa nghe thế bao giờ!” Người đàn bà rít lên, dậm bước đi về phía cửa sân.

“Thì bây giờ nghe rồi.” Vạn Phi chậm rãi bước tới giữa sân lườm gã đàn ông nọ, nửa vô tình nửa cố ý chừa một đường để đi ra cửa sân.

“Về trước đi,” Gã đàn ông cau mày, “Loạn xà ngầu! Chọc thêm một đồng phiền toái!”

Mấy kẻ đang cầm cọc trong sân giật giật, bắt đầu đi về phía cửa sân.

“Muốn chạy hả?” Biên Nam cầm gậy đứng lên.

Không ai trả lời cậu, sau khi đám người kia chạy biến khỏi sân mới nghe được tiếng chữ rửa vọng ra từ trong hẻm.

“Trả tiền đây chạy cái gì!” Biên Nam nhập vai rất tốt, vung gậy quất vào giàn nho bên cạnh.

Giàn nho lung lay âm ẩm.

“Ê.” Khuru Dịch ở sau lưng cậu kêu một tiếng.

“Gì!” Biên Nam xoay người cầm gậy chỉ vào Khuru Dịch.

“... Tỉnh lại đi,” Khuru Dịch ngẩng đầu nhìn giàn nho, “Đập hư cậu sửa phải không?”

“Tao đâu có dùng sức,” Biên Nam tặc lưỡi, ném gậy qua một bên, vịn giàn nho đang lắc lư, đột nhiên quay đầu nhìn ra sau Vạn Phi, “Nhị bảo!”

“Đại hổ tử!” Khuru Ngạn vẫn đứng trong góc lau nước mắt, lúc này mới dám khóc ra tiếng, vừa khóc vừa chạy qua bên này, “Anh ơi ——”

“Đừng khóc...” Biên Nam khom lưng dang tay ra.

Khuru Ngạn dụi nước mắt lướt qua người cậu nhào vào lòng Khuru Dịch: “Anh ơi ——”

Vạn Phi thấy mà buồn cười, cười đến không khép miệng lại nổi.

“Này!” Biên Nam kêu một tiếng.

“Đại hổ tử ——” Khuru Ngạn xoay người nhào vào lòng Biên Nam.

“Đừng khóc đừng khóc,” Biên Nam vội ôm lấy nhóc, “Không sao, bọn họ đi rồi, ban nãy anh không phải tới đòi tiền anh hai em thật đâu, diễn kịch thôi em hiểu không?”

Khuru Ngạn khóc rất thương tâm, hẳn là bị dọa không nhẹ, Biên Nam xoa xoa lưng nhóc, hạ giọng hỏi Khuru Dịch: “Chuyện gì vậy?”

“Lát kể cậu nghe,” Khuru Dịch quay xe lẩn lại, “Cậu giúp tôi đỡ nhị bảo, tôi vào nói chuyện với bố một chút.”

“Ừ.” Biên Nam bế Khuru Ngạn, lau nước mắt trên mặt nhóc.

Khuru Ngạn khóc đến độ mắt mũi đỏ hoe, nhìn tội nghiệp đến mức Biên Nam đau lòng không chịu nổi, ôm rồi cũng không biết nên làm gì, chỉ đành liên tục xoa đầu Khuru Ngạn.

“Tóc em...” Khuru Ngạn vừa nấc vừa nói, “Bị rối.”

“Bị rối thì chải lại thôi.” Biên Nam buồn cười, giờ này mà còn nghĩ tới rối tóc.

“Tóc em... xoắn...” Khuru Ngạn tiếp tục nức nở, “Bị rối... chải... đau lắm...”

“Vậy không xoa nữa không xoa nữa,” Biên Nam ôm nhóc ngồi xuống, “Không rối.”

“Anh Nam,” Vạn Phi ngồi xuống bên cạnh cậu, “Mấy người đó ra ngoài chắc sẽ phát hiện đầu hẻm không có anh em của chúng ta...”

“Thì sao,” Biên Nam không quan tâm, hạ thấp giọng, “Bọn họ cũng đâu phải xã hội đen thật sự, chỉ đến đòi tiền thôi, dám quay lại cự với chúng ta sao?”

“Có cự cũng ế sợ! Nhưng mà chuyện gì thế này...” Vạn Phi quay đầu nhìn vào trong nhà, “Họ hàng kiểu gì không biết.”

“Có gì lạ đâu, mà cho là ai cũng thích xem thời sự như nhà ngoại mà à...” Biên Nam thở dài, họ hàng của Khuru Dịch đúng là khiến người ta giật mình.

Nếu cậu và Vạn Phi không tới, chuyện này Khuru Dịch phải giải quyết sao đây?

“Phi em,” Biên Nam nghĩ nghĩ, vỗ vai Vạn Phi, “Biết băm thịt không?”

Vạn Phi ngẩn người: “Còn muốn gói sủi cảo? Đã thế này rồi...”

“Gói chứ, sao lại không gói,” Biên Nam nâng mặt Khử Ngạn hôn một cái, “Đã thế này thì sao, gói sủi cảo rất có không khí, có gì không vui cứ nhét vào gói lại.”

“... Được rồi.” Vạn Phi gật đầu.

Khử Dịch ngồi ở mép giường, bố Khử vẫn nhắm mắt nằm trên giường, không nói lời nào cũng không động đậy.

Khử Dịch cũng ngồi yên, im lặng cùng với bố.

Mấy phút sau, bố Khử thở dài: “Có phải đại hồ tử còn ở ngoài không?”

“Phải,” Khử Dịch trả lời, “Đang chơi với nhị bảo.”

“Nếu không mai con lấy tiền đưa chú ba...” Bố lại thở dài.

“Trước đó con đã nói tháng mười sẽ trả một phần, chú ấy cũng đồng ý rồi,” Khử Dịch vỗ vỗ tay của bố, “Bây giờ tới đây quây không phải vì tiền, nếu không chú hai cũng sẽ không đi theo.”

“Bọn họ tới vì nhà.” Bố Khử quay đầu vào tường.

“Bố đừng quan tâm những chuyện này,” Khử Dịch cử động cánh tay, “Nằm một lát chờ ăn cơm đi, hôm nay gói sủi cảo.”

“Khử Dịch,” Bố Khử mở mắt nhìn cậu, “Con...”

“Không mệt, không cực,” Khử Dịch cười, “Bố hỏi mấy lời này nhiều lần lắm rồi.”

“Nhị bảo thế nào?” Bố Khử đổi đề tài.

“Khóc một hồi là xong thôi, có đồ ăn thì quên ngay ấy mà, bố cứ yên tâm,” Khử Dịch di chuyển xe lăn, đẩy về phía cửa, “Bố nhắm mắt nghỉ ngơi chút đi, khi nào ăn con sẽ gọi.”

Lúc trở ra sân, Khử Dịch nhìn thấy Biên Nam và Vạn Phi đang chen chúc trong bếp, Khử Ngạn thì cầm một chậu bột chạy ra từ phòng bếp.

“Anh hai!” Khử Ngạn thấy anh mình thì kêu lên, trên mặt đã không còn nước mắt, lau rửa rất sạch sẽ, nhưng khi nói vẫn mang theo giọng mũi, “Gói sủi cảo nè!”

“Đặt lên bàn đi,” Khử Dịch chỉ cái bàn nhỏ dưới giàn nho, “Bật đèn lên.”

Khử Ngạn đặt chậu xuống, chạy đến cạnh cửa nhón chân bật công tắc, bóng đèn treo dưới giàn nho sáng lên.

“Ồ, nơi này còn có đèn à?” Biên Nam đi ra nói, “Trước giờ không thấy bật, bật đèn tự nhiên thấy đồng này chắc gói được hai ngàn cái.”

“Đèn hư, hôm nay mới thay,” Khử Dịch nhìn chày cán bột trên tay Biên Nam, “Còn chưa nhào bột nữa à.”

“Tao lấy đưa mày đó,” Biên Nam ném chày cho Khử Dịch, quay đầu nhìn vào bếp, “Tao có dẫn theo trợ thủ, tao cũng không ngờ Vạn Phi biết băm thịt đấy, mày sướng rồi.”

“Cậu ta tới làm gì, có chuyện sao?” Khử Dịch hiểu rất rõ, Vạn Phi đâu thể nào không có việc gì mà chạy tới nhà mình.

“Cái đó hả,” Biên Nam ngồi xuống lấy một dúm bột cầm chơi, đợi Khử Ngạn chạy vào bếp mới nhỏ giọng nói, “Nó tới vì chuyện kia, chuyện đánh mày ấy...”

“Đến cho tôi đánh à?” Khử Dịch nói.

Biên Nam vẩy bột lên thạch cao trên chân Khử Dịch, “Nó là tông phạm... Ấy, nó tới xin lỗi, mày nể mặt chút, muốn đánh thì đánh, nhưng đừng đánh vào mặt.”

“Thôi, tôi không tính toán với cậu ta,” Khuru Dịch thổi mớ bột trên thạch cao xuống, “Tôi tính hết lên đầu cậu.”

Vạn Phi biết băm thịt, hơn nữa còn băm rất khá, bập bập bập cả nửa tiếng. Dưới sự hướng dẫn của Khuru Dịch, Biên Nam cũng trộn bột xong, nhân sủi cảo bên kia cũng đã băm tốt.

“Mày được lắm!” Biên Nam vào bếp xem thành quả, vỗ đầu Vạn Phi một cái, “Không ngờ mày biết cái này nha.”

“Biết thì biết thế thôi chứ không có cơ hội phát huy tài năng, mẹ tao không thích ăn sủi cảo,” Vạn Phi lấy đũa đâm đâm nhân bánh, lấy ra một ít liếm thử, “Mặn nhạt vừa đủ, lấy ra gói đi.”

“Sau này tao qua nhà mày, mày gói sủi cảo cho tao là được, đỡ tốn công mẹ mày làm bánh nướng áp chảo,” Biên Nam bê chậu thịt ra khỏi phòng bếp, “Tao thích nhân tôm nhất.”

Vì muốn gói nhiều một chút để dành cho bữa sáng nên Vạn Phi băm nguyên một chậu lớn, Biên Nam có cảm giác như bưng đi cho heo ăn.

“Muốn gói ạ! Muốn gói sủi cảo ạ!” Khuru Ngạn hưng phấn xoay quanh Biên Nam, ngẩng đầu nhìn chăm chăm cái chậu trong tay cậu.

“Gói đây gói đây, em đứng qua một bên đi,” Biên Nam nói, dưới sân toàn là đá lởm chởm, cậu sợ Khuru Ngạn hưng phấn quá vấp ngã, “Lát nữa em cũng học gói mấy cái cho bố em nếm thử tài nấu nướng của em đi.”

“Em biết gói nha!” Khuru Ngạn vừa hô vừa chạy qua một bên, “Nhưng mà em gói hình tròn!”

“Vậy chắc em gói bánh trôi rồi,” Biên Nam nghe mà buồn cười, bước nhanh tới cạnh bàn, vừa đi vừa quay đầu nhìn nhóc, “Lát gói thử một cái cho anh xem...”

Lời còn chưa dứt, dưới chân đột nhiên vấp phải một phiến đá nhô lên, Biên Nam nhất thời lảo đảo nhào về phía trước.

Thôi xong!

“Đại hổ tử ——” Khuru Ngạn đứng một bên hét to.

Biên Nam không đủ sức để ý tới nhóc, bưng chậu nhân cố gắng giữ thăng bằng, muốn khống chế tình trạng thân thể nhào tới trước, nhưng có lẽ vì sức nặng của chậu, trước đó lại đi quá nhanh, khó mà chống lại lực quán tính, cậu cắn răng vọt lên hai bước, nhưng phát hiện chân không theo kịp tốc độ của cơ thể.

Mẹ nó đừng té chứ!

Chậu nhân lớn thế này mà úp xuống đất thì tới 9 giờ tối cũng chả có sủi cảo để ăn...

Biên Nam ôm chậu nhân, thân thể đi trước chân căng theo sau bổ nhào về phía trước, mắt thấy cả người lẫn chậu sắp tông vào Khuru Dịch, cậu đành rống một tiếng: “Tránh ra!”

Khuru Dịch rõ ràng bị dọa hết hồn, vội vàng dùng chân không bị thương đá lên bàn, xe lăn trượt ra sau.

Thấy Khuru Dịch đã tránh thoát, chút thăng bằng mà Biên Nam cắn răng duy trì rốt cuộc bị phá vỡ, cậu vọt tới trước hai bước, sau đó ôm chậu quỳ thẳng xuống trước mặt Khuru Dịch.

Chống thêm một tay xuống đất, cuối cùng cũng dừng lại.

“Cậu không sao chứ?” Khuru Dịch đẩy xe lăn tới, đưa tay muốn kéo Biên Nam dậy.

“Không sao,” Biên Nam chống tay, thả chậu nhân xuống đất, “Làm tao sợ muốn chết.”

“... Bình thân đi,” Khuru Dịch thở dài, “Thạch cao cũng bị cậu dọa nứt rồi này.”

“Mày thôi tận dụng mọi lúc chiếm tiện nghi đi!” Biên Nam trừng cậu ta một cái, làm một tuyển thủ tennis được huấn luyện bước nhịp hằng ngày, cú ngã này làm cậu vô cùng xấu hổ, không muốn nhiều lời với Khuru Dịch nữa.

“Mày ra sân kiểu gì thế! Bước nhịp của mày đâu!” Vạn Phi đứng bên cửa bếp, bấy giờ mới lấy lại tinh thần chạy tới, kéo tay Biên Nam đỡ cậu dậy, cười đến lạc cả giọng, “Đậu má tốc độ này còn nhanh hơn chạy nước rút bình thường ấy chứ!”

“Mày cười con khi,” Biên Nam đứng lên, phủi bụi trên quần, “Lúc mày té cầu thang tao có cười mày không?”

“Mày cười hai ngày lặn đó!” Vạn Phi nhắc chậu bỏ lên bàn.

“Đại hồ tử anh có bị trầy không? Nhà em có thuốc nè.” Đại khái lúc này Khuừ Ngạn mới thoát khỏi trạng thái khiếp sợ, nhóc vội chạy tới khom lưng muốn kéo ống quần Biên Nam lên nhìn.

“Không trầy, không thấy đau,” Biên Nam sờ đầu nhóc, “Làm em sợ rồi.”

“Không có.” Khuừ Ngạn lắc đầu.

“Chu đáo thật,” Biên Nam cười đi tới cạnh ao rửa tay, “Gói sủi cỏ nào!”

Vạn Phi biết bấm thịt nhưng không biết cán vỏ sủi cỏ, Biên Nam thì cái gì cũng không biết chỉ ngồi chờ vỏ cán sẵn để gói, công tác cán vỏ chỉ có thể giao cho Khuừ Dịch hoàn thành.

Biên Nam đẩy xe lăn, điều chỉnh hết mấy phút mới giúp Khuừ Dịch tìm được tư thế thuận tay.

“Hai người gói chung đi.” Khuừ Dịch vẩy ít bột mì lên mặt bàn, ngắt một nhúm bột đã trộn bắt đầu cán vỏ.

“Mày làm kịp...” Biên Nam đang nghi ngờ, thấy Khuừ Dịch cán hai vỏ cùng một lúc thì ngớ ra, “Không...”

“Kịp,” Khuừ Dịch nhanh chóng cán xong hai miếng vỏ, ném ra giữa bàn, “Nhanh lên, đói rồi.”

Biên Nam cầm một miếng vỏ, lật qua lật lại trong tay nửa ngày, Khuừ Dịch ném thêm hai cái nữa cậu mới gấp một nhúm nhân to bỏ vào.

“Nhiều quá.” Khuừ Ngạn vịn mép bàn nhìn nhân bánh trên tay Biên Nam.

“Không nhiều đâu,” Biên Nam đưa tay về một đường bột trắng lên mũi nhóc, “Sủi cỏ nhiều nhân ăn mới ngon.”

“Nhưng mà to quá, gói không hết nha.” Khuừ Ngạn cố chấp nhắc nhở cậu.

Bị một nhóc con nhắc nhở nhiều lần khiến Biên Nam hơi mất mặt, cậu cũng cố chấp nói: “Không...”

“Anh Nam à, nhiều nhân quá.” Vạn Phi gói xong một cái, để lên bàn.

“Mày im miệng cho tao!” Biên Nam trừng mắt liếc Vạn Phi.

“Đâu có nhiều,” Khuừ Dịch nhìn nhân bánh trong tay Biên Nam, “Không gấp nếp sẽ không nhiều, mà cậu ấy chắc không gói ra nếp nổi đâu.”

“Cái em gói cũng không có nếp.” Khuừ Ngạn vui vẻ nói.

“Mấy người đủ chưa!” Biên Nam có chút khó chịu, cầm vỏ bắt đầu gói, “Tao sẽ gói ra nếp! Nhìn nè!”

“Có nếp kìa!” Khuừ Dịch đột nhiên nói.

“Hả?” Biên Nam sửng sốt, cậu còn chưa bóp lại mà.

“Ở đâu?” Vạn Phi sấp qua xem.

Khuừ Dịch chỉ ấn đường của Biên Nam, “Đây, lông mày xoắn ra nếp còn gì.”

“Ha ha ha ha!” Khuừ Ngạn ôm cánh tay Biên Nam cười âm ỉ, giọng nhóc giòn vang, cười rồi thì không dừng được nữa.

Biên Nam loay hoay cả buổi cũng chưa nặn được một viên sủi cỏ ra hồn, bị Khuừ Dịch cười nhạo thì càng tức, nhưng Khuừ Ngạn cứ cười mãi không ngừng, Vạn Phi ở bên cạnh cũng cười hô hố, cậu nhăn mặt một hồi rồi cũng nhăn không nổi, chỉ đành cười theo: “Bệnh quá.”

Trải qua hàng loạt cố gắng, Biên Nam rốt cuộc làm cho vỏ bánh nứt luôn, cậu lại lấy thêm một nhúm bột tới lấp vá, cuối cùng cũng gói thành một viên hình tròn đặt giữa bàn.

Vạn Phi gói sủi cỏ cũng chẳng hay ho gì, đứng còn không vững, toàn là nằm sấp, nhưng so với viên hình tròn Biên Nam vừa gói xong, mấy viên sủi cỏ nằm rạp của Vạn Phi nhất thời chói sáng.

“Lấy một nửa của bạn này là được.” Thấy Biên Nam lại cầm lên một miếng vỏ, Khuất Dịch ở bên cạnh nói.

“Ồ.” Biên Nam gấp một đũa nhân, lại gạt thêm một ít ở mép chậu mới bỏ lên vỏ bắt đầu gói.

Biên Nam chưa từng gói sủi cỏ, cũng chưa từng thấy người ta gói bao giờ, sau khi vụng về gói được hai cái, cậu bắt đầu cảm thấy gói sủi cỏ cũng rất thú vị.

“Đại hồ tử anh thông minh quá,” Khuất Ngạn chăm chú quan sát Biên Nam, thấy cậu gói hết mấy cái thì nói một câu, “Gói đẹp hơn anh Vạn Phi nhiều.”

“Chứ sao nữa!” Biên Nam lập tức đắc ý, sau khi luyện tập chừng mười mấy cái, cậu đã có thể gói sao cho sủi cỏ đứng thẳng, còn sủi cỏ của Vạn Phi vẫn nằm sấp đều đều.

“Khác loài đó hiểu không?” Vạn Phi tặc lưỡi.

“Hiểu,” Biên Nam gật đầu, “Cái của tao thì dựng thẳng, cái của mày thì gãy ngang.”

Khuất Dịch buông chày cán bột, nhìn một đồng vỏ sủi cỏ chồng chất giữa bàn: “Tốc độ của hai người không thể nhanh hơn sao?”

“Tao đã nhanh lắm rồi.” Vạn Phi vui đầu gói, không có thời gian ngẩng đầu nhìn Khuất Dịch.

“Với tốc độ này, ngày mai chúng ta ăn sáng chắc hợp hơn,” Khuất Dịch cầm một miếng vỏ bắt đầu gói, “Biểu diễn ma thuật cho hai người coi.”

“Cái gì?” Biên Nam nhìn cậu ta, “Hô biến ra người?”

“Hô biến ra sủi cỏ.” Khuất Dịch nói.

23. Chương 23

Khuất Dịch cầm một miếng vỏ sủi cỏ đặt trong tay, dùng đũa xới thịt, sau đó thuần thục nặn hai cái, từ đầu đến cuối chỉ mất chừng hai ba giây, một viên sủi cỏ tròn trịa thả xuống bàn.

“Biến,” Khuất Dịch nói một câu, lại cầm lên một miếng vỏ sủi cỏ, cũng trong hai ba giây đồng hồ, lại một viên sủi cỏ thả xuống bàn, “Biến!”

Vạn Phi cầm vỏ sủi cỏ ngó người ra nhìn, quên cả việc gói luôn, Biên Nam chăm chú nhìn tay Khuất Dịch, ngón tay của Khuất Dịch rất dài, động tác gói sủi cỏ rất đẹp, cậu nhìn hồi lâu mới nói một câu: “Có phải mày từng bán sủi cỏ không?”

“Ừ, thật ra bóp một cái là được, tôi làm cho đẹp thôi,” Khuất Dịch trả lời, ném sủi cỏ đã gói cẩn thận lên bàn, “Biến!”

“Đừng biến...” Biên Nam vẫn cảm thấy Khuất Dịch rất chín chắn, bình thường đối xử với ai cũng có phần nghiêm túc, mỗi lần Khuất Ngạn bị dạy dỗ, ngay cả cậu cũng căng thẳng theo, bây giờ vừa thấy cái trò biến biến này, cậu chợt nghĩ Khuất Dịch cũng chỉ thế mà thôi, vẫn còn là một người rất trẻ con, cậu xếp từng viên sủi cỏ cho ngay ngắn, “Mày từng bán sủi cỏ thật sao?”

“Lúc cậu đi ra từ nhà tôi không thấy trên đường có một tiệm sủi cỏ nhiều thịt đông bắc à?” Khuất Dịch tiếp tục nhanh tay gói sủi cỏ.

“Tao thấy nè,” Vạn Phi nói, tiếp tục gói sủi cỏ, “Cái tiệm đầu phố phải không?”

“Ừ,” Khuất Dịch gật đầu, “Tôi từng làm thuê ở đó, làm sủi cỏ.”

“Mày đúng là...” Biên Nam không biết nên nói gì, cúi đầu vụng về gói sủi cỏ, “Giỏi lắm.”

Có tốc độ của Khuru Dịch, vỏ sủi cải nhanh chóng được gói hết, Khuru Dịch tiếp tục cán nốt đồng bột còn lại, chờ mọi người gói xong sủi cải, thịt vẫn còn dư một ít.

Khuru Dịch bảo Biên Nam vào phòng bếp lấy một ít bột năng, trộn chung với thịt, nặn vài cục thịt viên.

“Được rồi, luộc sủi cải thôi,” Khuru Dịch vỗ vỗ tay, “Cái này lát nữa nấu canh.”

“Nước sôi rồi!” Khuru Ngạn vẫn canh giữ trong phòng bếp nấu nước, nước vừa sôi nhóc lập tức kích động chạy ra sân kêu to.

“Tới đây!” Biên Nam nhảy bật dậy, đỡ cả mặt bàn xuống, bưng vào phòng bếp.

Luộc sủi cải tương đối dễ, trước đó Biên Nam đã tìm hiểu xem nên luộc sủi cải như thế nào, sau khi để dành phân nửa sủi cải làm điểm tâm sáng, cậu luộc hết sủi cải cho hôm nay, trông khá là nhiều, cảm giác ăn không hết.

“Anh hai nói lấy một ít đem qua cho ông bà.” Khuru Ngạn đứng ở một bên nói.

“Ừ,” Biên Nam múc hai chén sủi cải, “Để anh bưng qua, em dẫn đường đi.”

Khuru Ngạn dẫn Biên Nam đi qua sân đến nhà ông bà cụ, Vạn Phi và Khuru Dịch mặt đối mặt ngồi dưới giàn nho, nhìn cái khung bàn không có mặt bàn.

“À thì...” Vạn Phi liếc nhìn Biên Nam, nói được câu mở đầu rồi ngừng.

Trông Vạn Phi có vẻ rất xấu hổ, coi bộ là định tranh thủ không có ai lên xin lỗi Khuru Dịch, Biên Nam nghe rằng cười một cái với cậu chàng, bưng sủi cải ra ngoài.

Vì Hứa Nhị, Vạn Phi đúng là cái gì cũng chịu làm, tuy cậu chàng mặt dày, nhưng ở phương diện cúi đầu nhận lỗi, da mặt lại rất là mỏng.

Biên Nam khẽ tắc lưỡi một tiếng, có chút cảm khái.

Vì tình yêu! Ôi chào!

Bây giờ cậu muốn tưởng tượng cũng tưởng tượng không nổi, vừa nghĩ tới tình yêu, cậu sẽ không kiềm được mà nghĩ đến bố mẹ, còn có dì Lâm bắt đắc dĩ.

Mà mình chính là sản phẩm thừa thãi của cái gọi là “tình yêu thật sự” và “ôi chào tình yêu”, vì thứ tình yêu thật sự chó má mà gánh nguyên tội trên lưng.

“Bà ơi!” Khuru Ngạn xoay người nhận chén trong tay Biên Nam, bưng vào nhà hàng xóm.

Biên Nam thu hồi mạch suy nghĩ loạn xạ của mình, cùng Khuru Ngạn đưa sủi cải.

Vạn Phi đã gắp lại bàn, lấy sủi cải ra xếp cẩn thận, coi bộ đã xin lỗi xong.

“Đi kêu bố đi.” Khuru Dịch vỗ vỗ Khuru Ngạn, đứng dậy kéo ghế ngồi xuống.

“Để tao đi cho.” Nhìn Khuru Ngạn đẩy xe lăn, Biên Nam cũng định vào theo.

“Không cần đâu,” Khuru Dịch kéo cậu một cái, “Nó làm được mà, bình thường toàn là nó làm.”

Khuru Dịch vốn định kéo tay Biên Nam, ai ngờ Biên Nam lại khoát tay, thế là Khuru Dịch nắm trúng tay cậu.

Biên Nam ngẩn ra, động tác này cứ như bạn thân tay trong tay ở nhà trẻ vậy, nhìn ngốc muốn chết, có lẽ Khuru Dịch cũng thấy như thế, hai người cùng lúc hất tay ra.

“Muốn kê chân không?” Biên Nam dùng chân móc cái ghế qua đây, đá xuống dưới mặt bàn.

“Ừ.” Khuru Dịch nhìn thoáng qua bên dưới.

“Phật Sơn hữu ảnh cước!” Biên Nam kêu to một tiếng, làm bộ đá lên chân Khuru Dịch, sau đó dùng mũi giày đẩy chân bố thạch cao của Khuru Dịch lên ghế.

Trước đó Vạn Phi đã nghe nói bố Khuru Dịch không thể đi lại, nhưng khi nhìn thấy bố Khuru ngồi xe lăn từ trong phòng đi ra, cậu chàng vẫn hơi giật mình, vội vàng đứng lên cúi chào: “Chào chú, con là Vạn Phi, con là đại... Biên... bạn học của đại hồ tử.”

“Ngồi đi ngồi đi, sao lại khách sáo như vậy,” Bố Khuru cười nói, “Mấy đứa bạn bị này giờ rồi, mau ăn đi!”

“Thịt đều là anh Vạn Phi băm đó!” Khuru Ngạn gấp từng viên sủi cỏ vào chén của bố, “Cái đẹp này là anh ấy gói, cái chỉ có hai nếp gấp là đại hồ tử gói...”

“Của anh đâu chỉ có hai nếp gấp,” Biên Nam gấp một viên sủi cỏ chấm vào giấm cần một cái, “Ồi! Quá ngon.”

Với Biên Nam mà nói, làm sủi cỏ là một chuyện rất xa vời, trước đây cậu không cảm thấy sủi cỏ và những món khác có gì khác nhau, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ là do cậu chưa từng trải nghiệm cảm giác cùng mọi người bắt tay gói sủi cỏ.

Ăn sủi cỏ là nhân tiện, quá trình gói mới là lạc thú.

Đương nhiên cũng phải xem coi gói với ai, nếu bắt cậu ở nhà gói sủi cỏ với Biên Hạo và Biên Hình Ngữ, đó gọi là thụ hình (chịu phạt), còn là cực hình nữa chứ.

“Uống chút bia không?” Bố Khuru đột nhiên nói với Biên Nam, “Trong tủ lạnh có bia, chúng ta uống một chút không?”

“Được đó!” Vạn Phi lập tức tích cực hưởng ứng, “Sủi cỏ thêm rượu càng uống càng hăng!”

“Con ngồi nói chuyện thôi,” Biên Nam đứng lên chuẩn bị vào phòng lấy bia, “Con chỉ uống được một chai...”

“Trong tủ lạnh có coca,” Khuru Dịch nói, “Nhị bảo cũng uống chung đi.”

“Em đi lấy em đi lấy!” Vừa nghe lời này, Khuru Ngạn lập tức nhảy dựng lên chạy vào trong phòng, rồi ở trong phòng hô to, “Lấy mấy chai bia ạ?”

“Mỗi người một chai, uống xong lấy thêm.” Khuru Dịch nói.

“Ồ!” Khuru Ngạn ôm chai coca trong tủ lạnh, thò đầu ra đếm số người trên bàn, “Một, hai...”

“Ba,” Biên Nam giơ ba ngón tay với nhóc, “Lấy ba chai trước đi.”

“Bốn người nha.” Khuru Ngạn quay đầu lại tiếp tục đếm.

“Anh hai em không thể uống,” Biên Nam quay đầu lại nhe răng cười với Khuru Dịch, “Đúng không, gãy xương mà uống bia sẽ ảnh hưởng tiến độ hồi phục.”

Khuru Dịch nhìn cậu một cái: “Uống một chai chắc sẽ không...”

“Không được,” Khuru Ngạn nghiêm túc kết thúc cuộc thảo luận này, ôm ba chai bia ra đặt lên bàn, “Cho anh uống một ly coca nè.”

Thật ra trong số những người trên bàn, người thật sự có thể uống chỉ có mình Vạn Phi, Biên Nam chỉ uống được một chai, bố Khuru sức khỏe không tốt, chỉ mím môi uống chút bia và rượu đế, Khuru Dịch không có phần, không biết từ lượng thể nào.

Tuy uống bia chỉ là uống cho có, nhưng bữa sủi cỏ này ăn rất vui vẻ rất có không khí, khiến cho người ta cảm thấy thả lỏng.

Đêm đầu hè, ngõ hẻm, tứ hợp viện, ánh đèn vàng ấm áp dưới giàn nho, con muỗi thỉnh thoảng đốt lên đui một cái, sủi cỏ, bia, nhị bảo nói luôn mồm, bố Khuru không nói gì nhiều chỉ vui vẻ ngồi một bên, Vạn Phi vừa uống bia vừa hào hứng, còn có... Khuru Dịch thoạt nhìn vô cùng thuận mắt.

Biên Nam tựa vào ghế trúc, cầm chai bia ực một hớp, cảm thấy rất khoan khoái.

Sau khi cơm nước no nê, Biên Nam vào phòng bếp dạo một vòng, phát hiện sủi cỏ còn thừa: “Sức chiến đấu của chúng ta dở quá!”

“Tao no lắm rồi!” Vạn Phi vỗ bụng hô to một tiếng.

Biên Nam xoa xoa bụng, lúc ra khỏi phòng bếp, bước chân cậu loạng choạng: “Nếu tao không uống bia thì còn ăn được thêm hai mươi cái nữa ấy chứ.”

“Mày uống có nhiều đó mà cũng gọi là uống bia?” Vạn Phi nhìn Biên Nam cười hô hô, quay đầu nói với Khuê Dịch, “Người anh em, chừng nào chân mày khỏe lại chúng ta uống một bữa đã đời luôn, vừa nhìn mày là biết uống được rồi, con lai nhất định phải uống được.”

“Ừ.” Khuê Dịch gật đầu, cậu và Khuê Ngạn chia nhau một chai coca, bây giờ trong bụng toàn là hơi.

“Tao không uống bia chứ uống gì!” Biên Nam bước qua chỉ vào Vạn Phi, “Nói coi, uống cái gì!”

“Anh Nam mày đừng dọa người quá được không? Mới uống có một chai mà đã động kinh...” Vạn Phi nhìn đi động một chút, “Không còn sớm nữa, mau giúp đỡ thu dọn rồi về trường thôi.”

“Ồ.” Biên Nam chất đồng chén trên bàn bưng ra ngoài ao, lúc xoay người tông ngã một cái ghế mà cũng không dừng dậy.

“Tửu lượng của đại hổ tử không tốt nhỉ,” Bố Khuê cười nhìn Biên Nam, “Các con đừng dọn, về trường nghỉ ngơi đi, để nhị bảo dọn là được.”

“Vâng ạ,” Khuê Ngạn lập tức bắt đầu dọn dẹp đĩa trên bàn, “Em không có uống bia.”

“Chú cứ kệ đi con không sao đâu.” Tuy rằng Vạn Phi ở nhà cũng không làm việc, nhưng ít nhất bây giờ tâm tình còn thoải mái, cậu chàng thu dọn chén đĩa đem đến cạnh ao đẩy Biên Nam ra, ngồi xồm xuống bắt đầu rửa chén.

Tài rửa chén của Vạn Phi cũng không kém gì Khuê Ngạn, phí nước, sau khi rửa chén xong mang vào bếp cất kỹ, Khuê Ngạn cũng đã đẩy bố Khuê về phòng uống thuốc, đang cầm quần áo chuẩn bị đi tắm.

“Đại hổ tử,” Vừa nhìn thấy Biên Nam đi ra từ phòng bếp, Khuê Ngạn lập tức chạy tới bên cậu, “Anh muốn về trường hả?”

“Ừa,” Biên Nam gật đầu, cái gật đầu này làm cho trước mắt cậu lại xoay vòng vòng, “Ngày mai anh qua đây, có thể sẽ qua sớm một chút, chiều mai bọn anh thi, thi xong không cần huấn luyện.”

“Ồ...” Khuê Ngạn kéo dài thanh âm, đứng cạnh Biên Nam không nhúc nhích.

“Tắm đi, đừng có bần thần nữa.” Biên Nam đẩy nhóc.

“Vâng ạ,” Khuê Ngạn ôm quần áo đi vào phòng tắm cạnh phòng bếp, mới vừa vào lại lúi ra, “Đại hổ tử.”

“Hả?” Biên Nam quay đầu nhìn nhóc, lại cảm thấy choáng váng.

“Ngày mai chúng ta đi nhà tắm nha.” Khuê Ngạn nói.

“... Ừ, em mau tắm đi, sao dong dài thế hả.” Biên Nam cười nói.

Khuê Ngạn đóng cửa lại tắm rửa, Biên Nam nhìn sang Khuê Dịch: “Đi đây, còn gì cần giúp thì nói luôn bây giờ đi, chẳng hạn như đi vệ sinh lên giường lấy đồ gì gì đó.”

“Không có,” Khuê Dịch ngồi dưới giàn nho cười cười, “Hôm nay... cảm ơn cậu.”

“Không cần khách sáo vậy đâu,” Biên Nam chỉ chỉ Vạn Phi, “Nghề chính của nó mà.”

“Có chuyện cứ tìm tao.” Vạn Phi rất phối hợp đứng chống nạnh.

“Đòi nợ chuyên nghiệp, số điện thoại 139 gạch chéo gạch chéo gạch chéo, chỉ cần một cú điện thoại, tháo tay tháo chân ai tùy bạn chọn,” Biên Nam vỗ vai Vạn Phi, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói không ngừng, “Mười năm uy tín, không gạt trẻ em lẫn người già, một cú điện thoại thay bạn giải quyết nỗi lo về sau...”

“Anh hai,” Khuê Ngạn ở trong phòng tắm xối nước, “Đại hổ tử về rồi hả?”

“Ừ, về rồi.” Khuê Dịch trả lời, với tay lấy ấm trà trên ụ đá bên cạnh đặt lên bàn, rót hai cái phát hiện ấm trà đã trống rỗng.

“Anh ấy còn chưa nói tạm biệt em nữa!” Khuê Ngạn đã cởi hết quần áo, thế mà lại kéo cửa phòng ra, buồn bực đứng ở đó.

“Cậu ấy vừa đi vừa lắc lư múa ương ca kìa, làm gì còn nhớ cái này,” Khuê Dịch chỉ chỉ nhóc, “Mau tắm đi.”

*Ương ca là một loại hình văn hóa cổ truyền của Trung Quốc, loại đơn giản nhất là cứ tiến ba bước thì lùi một bước.

“Vâng,” Khuê Ngạn ngẫm nghĩ một chút, đóng cửa lại, “Tửu lượng của anh ấy kém thật.”

“Ừ.” Khuê Dịch cười cười.

“Nhưng mà hôm nay em vui lắm, mọi người chơi thật vui,” Khuê Ngạn gân cổ bắt đầu hát, “Dân chúng ơi, buổi tối hôm nay thật à thật là vui! Hey! Dân chúng ơi, buổi tối hôm nay thật à thật là vui! Hô! Dân chúng ơi, buổi tối hôm nay thật à thật là vui! Hey!”

“Ai...” Khuê Dịch thở một hơi thật dài, ngửa cổ tựa lên ghế, “Cái giọng của em di truyền từ ai thế?”

“Bố nói em hát giống bố!” Khuê Ngạn ở trong phòng tắm hưng phấn kêu to.

“Bố thương em thật đấy, chuyện này mà cũng gánh lên người mình.” Khuê Dịch nhìn đèn cười hồi lâu.

Thật ra hôm nay tâm trạng của Khuê Dịch cũng không tệ lắm, chỉ ít phiền muộn do chú hai và chú ba tìm tới cửa gây sự đã tiêu tán không ít.

Bạn bè của cậu không nhiều, ngoại trừ Thân Đào và vài người bạn cùng lớp có quan hệ gần gũi, cậu vẫn cố gắng duy trì khoảng cách với người khác, kết bạn cần có thời gian, ngay cả thời gian đánh nhau phát tiết còn sắp hết, làm gì có thời gian quen bạn bè.

Trong số bạn ít ỏi ấy, tính cách như Biên Nam và Vạn Phi căn bản không có.

Tiếp xúc với Biên Nam ngày càng nhiều trong cuộc sống, Khuê Dịch phát hiện phán đoán ban đầu của mình dành cho Biên Nam có lẽ đã sai rồi.

Vô tâm vô phế mới là đặc trưng chủ yếu.

Khuê Dịch ngửa đầu khẽ rung ghế, lúc trước thật sự không nhìn ra Biên Nam là người như vậy.

Cửa sân phát ra tiếng, giờ này chắc không còn ai tới, lúc Khuê Dịch đang định quay đầu nhìn xem là ai, gương mặt ở đằng sau đã xuất hiện bên trên cậu.

Là Biên Nam.

“Quên đồ hả?” Khuê Dịch ngẩng đầu không nhúc nhích.

“Mày ăn khuya không?” Biên Nam cúi đầu nhìn Khuê Dịch, khoát tay, giơ một quả dưa hấu lên trước mặt Khuê Dịch, “Dưa hấu.”

“Này!” Khuê Dịch vội nghiêng đầu, kể từ lúc uống chai bia kia, Biên Nam cứ chìm trong trạng thái không ổn định, Khuê Dịch sợ cậu lỡ tay đập quả dưa hấu trúng mặt mình, “Lấy ra đi.”

Biên Nam đặt dưa hấu lên bàn: “Tao chọn quả lớn nhất đó.”

“Vạn Phi đâu?” Khuê Dịch nhìn ra cửa một chút, không có ai.

“Về trường rồi, lộn, về tiệm net rồi.” Biên Nam đặt mông ngồi xuống cái ghế kế bên Khuê Dịch.

“Cậu có chuyện gì không?” Khuê Dịch nhìn Biên Nam, nghĩ xem phải chăng cậu ấy nhớ ra còn chưa nói tạm biệt Khuê Ngạn.

Biên Nam cầm ấm trà bên cạnh ngẫm nghĩ: “Mày còn có thói quen của ông già nữa cơ à? Uống trà?”

Khuê Dịch không lên tiếng.

Biên Nam cũng không để ý đến Khuê Dịch, cầm ấm trà vào nhà rót đầy rồi lại bưng ra đặt lên bàn: “Nếu mày thích uống trà, lần sau tao về nhà lấy cho mày một ít lá trà ngon của bố tao... Nhưng mà phải đợi, tao không biết bao lâu mới về nhà một lần.”

“Nói chuyện đi,” Khuru Dịch đưa tay gõ lên quả dưa hấu, “Cậu tìm nhị bảo hay tìm tôi? Nhị bảo đang mở đại nhạc hội trong phòng tắm kia.”

“Tao không sao,” Biên Nam tắc lưỡi một tiếng, “Tao chỉ ngồi đây cho tỉnh thôi.”

“Vây rót giùm tôi ly trà đi, cảm ơn.” Khuru Dịch thở dài.

“Ừ,” Biên Nam rót trà vào ly cho Khuru Dịch, “Uống coca cả đêm đã ghiền không?”

“Cũng được,” Khuru Dịch cười cười, “Cậu uống một chai bia đã ghiền không?”

Biên Nam cười ha ha ha một lúc lâu: “Không thể so với mày, gien xếp như vậy rồi, không chỉ riêng gì bia, mày xem buổi chiều mày ngồi ở đây như ông cụ...”

Khuru Dịch liếc mắt nhìn Biên Nam, Biên Nam nhích lại gần bên Khuru Dịch, hạ giọng: “Tao không biết tao hỏi chuyện này có thích hợp hay không, nhưng chuyện này tao đúng lúc đụng phải, hai chúng ta cũng coi như bạn bè... Phải không? Hai chúng ta? Trong mắt tao nếu không ghét thì có thể kêu tiếng bạn...”

“Phải.” Khuru Dịch cầm ly nhấp một ngụm trà.

“Họ hàng nhà mày xảy ra chuyện gì tao không tiện hỏi nhiều,” Biên Nam do dự một chút, “Tao chỉ muốn hỏi, mày nợ người ta bao nhiêu tiền?”

Khuru Dịch nhướn mi một chút, chỉ nhìn Biên Nam chứ không lên tiếng.

“Tao không phải ý đó...” Biên Nam chĩa chĩa lông mi của cậu ta, “Đừng nhúc nhích chỗ này.”

“Vây cậu nói đi.” Khuru Dịch bắt đầu dĩ cười cười.

“Ý tao là, nếu mày nợ không nhiều lắm, tao đây có chút tiền, mày nợ tiền tao, tao chắc chắn sẽ không tới cửa đòi nợ như vậy, còn dọa nhị bảo khóc luôn.” Biên Nam cắn cắn môi.

Khuru Dịch nhìn chằm chằm Biên Nam một hồi lâu, đột nhiên cảm thấy phán đoán “vô tâm vô phé” dành cho Biên Nam hình như cũng không chính xác.

24. Chương 24

“Thì vậy đó,” Thấy Khuru Dịch không trả lời, Biên Nam nhất thời có hơi xấu hổ, “Tao không có ý gì khác, tao cũng không có nhiều tiền, tao chỉ muốn...”

“Cảm ơn,” Khuru Dịch cắt lời cậu, “Thật sự cảm ơn.”

“Không cần khách sáo vậy đâu,” Biên Nam vuốt vuốt tóc, đợi một hồi thấy Khuru Dịch không nói nữa, cậu đành hỏi lại một câu, “Cảm ơn xong chưa? Vây mày có cần không?”

Khuru Dịch nở nụ cười, cầm ly trà nhấp một ngụm: “Không cần, nhưng thật sự rất cảm ơn cậu.”

“Không cần mà cảm ơn cái gì,” Biên Nam cũng rót cho mình một ly, đầu cậu còn hơi choáng, một nửa trà đều đổ xuống bàn, “Tao chỉ lo bọn họ lại tới nữa thì biết làm sao, đâu phải lần nào cũng có xã hội đen tới đòi nợ cùng lúc.”

“Thiếu nợ trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa,” Khuru Dịch nhìn trà trong ly, “Bọn họ cũng không thể cứ như vậy mãi, dù sao vẫn là họ hàng.”

“Cái này mà họ hàng gì!” Biên Nam hạ thấp giọng, quay đầu nhìn phòng tắm một chút, Khuru Ngạn còn ở bên trong vừa hát vừa tắm, cậu tắc lưỡi một tiếng, “Tính tình của nhị bảo đúng là y như cún nhỏ, nhớ ăn không nhớ đánh.”

“Đại hổ tử!” Khuru Ngạn tắm xong ôm quần áo đi ra, vừa liếc mắt liền trông thấy Biên Nam ngồi dưới giàn nho, nhóc mừng rỡ hô to một tiếng, vừa chạy vừa nhảy nhào qua, “Không phải anh về rồi sao!”

“Ừ, đi tới đầu hẻm thấy có bán dưa hấu nên mua một quả, muốn ăn không?” Biên Nam bế nhóc lên đùi, sờ sờ trán nhóc, “Sao mới tắm xong lại đổ mồ hôi đầy đầu rồi.”

“Tại hát đó!” Khuất Ngạn trả lời thật vang dội.

Khuất Dịch ở bên cạnh giơ ngón trỏ để ngay khoe miệng: “Mọi người đi ngủ hết rồi.”

“Em hát đó.” Khuất Ngạn hạ giọng nói nhỏ bên tai Biên Nam.

“Em muốn ăn dưa hấu?” Khuất Dịch thấy ánh mắt của nhóc dán chặt vào quả dưa hấu.

“Ăn được ă?” Khuất Ngạn nhỏ giọng hỏi, “Em muốn ăn một miếng.”

“Ăn đi.” Khuất Dịch gật đầu.

Biên Nam đứng dậy vào phòng bếp lấy dao, dưới sự hướng dẫn của Khuất Ngạn, cậu lấy ra một con dao chặt dưa dài chừng một xích (37 cm) trong ngăn tủ.

“Đù, nhà mày còn có cái này hả?” Biên Nam cầm dao trở lại bên bàn, “Dữ dằn nha, mày dùng cái này đánh...”

Nói được phân nửa, Biên Nam nhớ tới Khuất Ngạn còn bên cạnh, vội vàng ngậm miệng lại.

“Bệnh thiệt,” Khuất Dịch lấy ấm trà ra, “Cậu dùng cái này bao giờ chưa?”

“Chưa, không dám dùng, cái này khoa trương quá,” Biên Nam lắc đầu, cầm dao khoa tay múa chân trước quả dưa, “Cắt ngang hay cắt dọc?”

“Anh không biết cắt dưa hấu hả?” Khuất Ngạn gục xuống bàn, có hơi kinh ngạc.

“Không biết, em tưởng ai cũng như anh hai em cái gì cũng biết à...” Biên Nam lại múa một phát, “Em lấy mặt ra, anh sợ cắt trúng em.”

“Thôi để tôi.” Khuất Dịch thở dài.

Biên Nam đưa dao cho Khuất Dịch, lại kéo cả ghế lẫn Khuất Dịch nhích sang cạnh bàn: “Má, mày nặng thật.”

“Không phải cậu nói thêm hai người như tôi cũng công nổi sao?” Khuất Dịch cười cười.

“Mày ở nhà làm mèo gần một tháng, tăng cân rồi hiểu không?” Biên Nam vịn quả dưa hấu.

Khuất Dịch cắt nửa quả dưa hấu, lấy một miếng cho Khuất Ngạn, Khuất Ngạn thoả mãn gặm miếng dưa hấu mong nước.

“Được rồi, rửa mặt đánh răng lên giường ngủ đi.” Khuất Dịch vỗ đầu nhóc.

“Vâng ă,” Khuất Ngạn rửa mặt xong chạy vào trong phòng, “Em ngủ phòng bố hả?”

“Cậu...” Khuất Dịch nhìn Biên Nam một cái.

“Không cần không cần không cần,” Biên Nam vội xua tay, “Lát nữa tao về, sáng mai còn phải thi.”

“Ồ,” Khuất Ngạn gật đầu, vẫy vẫy tay với Biên Nam, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Biên Nam đi qua ôm nhóc hôn một cái.

Lúc ngồi xuống ăn dưa hấu, Khuất Dịch lại hỏi cậu lần nữa: “Cậu về trường nổi không?”

“Tao không có say thật mà, chỉ hơi choáng thôi, tao uống một hộp là lại bị vậy,” Biên Nam thở dài, chỉ vào mặt mình, “Mày nhìn gương mặt đẹp trai của tao đây có giống người say không?”

“Tối quá không thấy rõ,” Khuất Dịch cắn một miếng dưa hấu, “Có vẻ giống lắm.”

“Mày đủ rồi nha, tao chỉ hơi đen thôi, làm gì đến mức không thấy rõ!” Biên Nam có chút khó chịu, cậu cảm thấy da mình là màu lúa mì khỏe mạnh, đẹp trai khỏi bàn.

“... Tôi nói đèn không đủ sáng.” Khuất Dịch nhìn cậu một cái.

* vừa là đen vừa là tối, Biên Nam tưởng Khuất Dịch nói mình đen quá còn ý bạn Dịch là tối quá.

Biên Nam khựng lại, cắn một miếng dưa hấu rõ to, ậm ờ nói: “Má mày!”

Mùa hè ngồi dưới giàn nho ăn dưa hấu, cảm giác rất tuyệt vời, nếu dưa hấu đông lạnh thì càng tuyệt, hai người không nói nữa, vùi đầu gặm hết nửa quả dưa hấu.

Khuất Dịch ôm bụng, lúc này thật sự ăn quá no.

“Căn nhà này của mày,” Biên Nam vào nhà lấy khăn giấy, vừa lau miệng vừa nhỏ giọng hỏi, “Là của ông mày để lại hả?”

Khuất Dịch cầm khăn giấy, Biên Nam lại lần nữa thay đổi ấn tượng của mình dành cho cậu ấy, hồi chiều trong sân loạn như vậy, không ngờ Biên Nam lại chú ý tới câu nói tầm thường đó.

“Ừ, trước đây bố tôi mua lại từ tay ông.” Khuất Dịch cúi đầu chùi tay.

“Đưa tiền rồi mà bọn họ còn lớn lối vậy sao?” Biên Nam hạ thấp giọng.

“Bởi vì quá hời,” Khuất Dịch cười cười, “Chỉ đưa năm mươi ngàn, cũng không có hiệp nghị gì, bây giờ nếu nhà này bị phá bỏ và di dời, trị giá không ít tiền.”

“Hèn chi,” Biên Nam ném vỏ dưa hấu vào thùng rác, lau bàn, “Tao đây có tính là lắm mồm hỏi nhiều không?”

“Tính.” Khuất Dịch nở nụ cười.

“Tao về đây,” Biên Nam xoay người về phía Khuất Dịch cười hai tiếng, lần này xoay người quá nhanh, cậu cảm thấy hơi choáng, vội vàng khom lưng chống lên tay vịn của Khuất Dịch, “Mày muốn tao giúp mày đi vệ sinh rửa tay gì đó không?”

Nhìn gương mặt Biên Nam nhích tới trước mắt mình, Khuất Dịch không lên tiếng, tuy rằng không đủ sáng, nhưng ở khoảng cách này vẫn có thể thấy rõ gương mặt của Biên Nam, Khuất Dịch cứ cảm thấy Biên Nam sau khi nốc một chai bia và Biên Nam bình thường thoát nhìn không giống nhau.

Nói say thì không hẳn, nhưng đột nhiên vì một chai bia mà cả người cở mở hẳn, thuận mắt hơn nhiều so với bình thường

“Vậy...” Khuất Dịch tựa lưng vào ghế suy nghĩ một chút, còn chưa nói hết câu đã bị Biên Nam cắt ngang.

“Đi vệ sinh đúng không!” Biên Nam vui vẻ, “Cả đêm uống coca ăn dưa hấu mà.”

“Cảm ơn.” Khuất Dịch bất đắc dĩ chuẩn bị đứng lên.

Biên Nam đỡ Khuất Dịch dậy, Khuất Dịch nhảy hai bước thì ngừng, cả đêm ngồi một chỗ không nhúc nhích, bây giờ đột nhiên đứng lên, chân hơi bị tê, chân bị thương còn rầm rứt khó chịu.

“Sao vậy?” Biên Nam vừa đỡ Khuất Dịch vừa hỏi, lại nhìn xuống chân cậu ta.

“Chậm thôi.” Khuất Dịch nhú mày.

“Vậy mày đứng đây trước đi,” Biên Nam buông tay chạy tới nhà vệ sinh, “Tao giải quyết cái đã.”

Lúc chạy đến cửa nhà vệ sinh suýt trượt chân ngã đập mặt, cậu đá khung cửa một cái: “Hù chết ông.”

Đi vệ sinh xong cậu ung dung chạy về, Khuất Dịch đã nhảy vài bước về phía WC.

“Coi bộ gấp quá ha?” Biên Nam vỗ vỗ bụng Khuất Dịch.

“... Cũng được.” Khuất Dịch có chút không biết nói gì.

“Qua đây, anh đỡ cứng nhẩy.” Biên Nam đi vệ sinh xong nên tâm trạng rất vui vẻ, cậu đỡ Khuất Dịch đi tới WC.

Đi được hai bước, Biên Nam cảm thấy không ổn, có lẽ do chân chưa hết tê, Khuất Dịch nhảy rất chậm.

“Lề mề quá, thôi để tao chịu lỗi vậy.” Biên Nam khom lưng, cánh tay nhắc chân Khuất Dịch lên.

Khuru Dịch hết hồn, còn chưa kịp kêu tiếng nào, chân đã không còn chạm đất, Biên Nam bế cậu lên, Khuru Dịch nhịn không được mắng một câu: “Cậu bị điên hả!”

“Nhị bảo nói, không được nói tục!” Biên Nam hớn ha hớn hở ôm Khuru Dịch chạy tới cửa nhà vệ sinh rồi thả xuống.

“Một chai bia mà khiến cậu lên cơn như vậy thật đúng là kỳ tích!” Khuru Dịch đẩy Biên Nam ra, nhảy vào trong.

“Tao sợ mày nhịn không nổi thôi! Tao có ném mày vào đâu,” Biên Nam tặc lưỡi một tiếng, lại bổ sung thêm câu nữa, “Nhưng mà mày nặng thật đó, nặng hơn cả Vạn Phi.”

“Vậy cậu ôm Vạn Phi đi.” Khuru Dịch ở bên trong tức giận nói.

“Ôm ngán rồi.” Biên Nam cười.

Khuru Dịch đi vệ sinh xong, nhìn bộ dạng hưng phấn của Biên Nam, đoán chừng là đang chờ bế mình trở vào nhà.

“Tôi còn muốn rửa mặt,” Khuru Dịch vịn khung cửa, “Cậu về trường đi.”

“Không cần tao giúp hả?” Biên Nam xoay người sang chỗ khác xách túi lên, “Tao đi đó?”

“Đi mau đi.” Khuru Dịch phất tay một cái.

“Vậy tao đi đây,” Biên Nam ném túi lên lưng, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam đón taxi về trường học, máy điều hòa trên taxi mở rất lớn, đi được nửa chặng đường, chút cảm giác choáng đầu của cậu đều bay sạch, chỉ còn thấy lạnh run.

Lúc xuống xe, gió mát đập vào mặt khiến cậu muốn chạy hai bước.

Chẳng qua khi nhớ tới mình ở nhà Khuru Dịch hình như hơi bị hưng phấn quá độ, cậu lập tức ỉu xiu.

Tửu lượng của cậu đúng là một kỳ tích, nhưng trước kia cho dù thấy choáng cũng chỉ tìm một chỗ ngồi đỡ ra, hiếm khi có trạng thái này.

Cậu ngồi chồm hổm bên đường trong chốc lát, nghĩ rằng có lẽ do hôm nay làm sủi cỏ.

Trong lòng cậu, làm sủi cỏ là chuyện rất đặc biệt, ăn tết nghỉ lễ, người một nhà tụ họp bên nhau vui vẻ náo nhiệt gói sủi cỏ, cười cười nói nói.

Tự mình trải nghiệm cảnh tượng chỉ thấy trên TV chứ chưa bao giờ có dịp lĩnh hội, khiến cho cả người cậu đều khoan khoái dễ chịu.

Thú vị hơn nhiều so với chai bia kia.

Sau hôm gói sủi cỏ ở nhà Khuru Dịch, chút khó chịu cuối cùng của Biên Nam dành cho Khuru Dịch cũng tiêu tan hết.

Vạn Phi vốn dĩ còn hơi bất mãn với Khuru Dịch, nhưng mà theo lời cậu chàng, cật nhân chủy đoán*, hơn nữa thái độ của Hứa Nhị với cậu chàng đã có chuyển biến, mỗi ngày trong đầu cậu chàng toàn là Hứa Nhị, đâu còn để ý gì khác.

*Câu đầy đủ là “cật nhân chủy đoán, nã nhân thủ nhuyển” (cắn cái gì của người ta thì miệng phải ngán, cầm cái gì của người ta thì tay phải mềm) = đã nhận lợi lộc của người thì phải đối xử tốt với người.

Biên Nam vẫn như trước thường xuyên đến nhà Khuru Dịch lượn một vòng, đụng dịp Khuru Dịch đến bệnh viện kiểm tra sẽ cùng đi, mãi cho đến khi bác sĩ nói cuối tuần tháo thạch cao, Biên Nam mới thở phào nhẹ nhõm.

Khuru Dịch không tham gia thi giữa kỳ, nhưng vẫn có thể bắt kịp thi cuối kỳ.

Thi giữa kỳ qua đi, thành tích của Biên Nam và Vạn Phi đều hết sức khó xem, Biên Nam thì không có vấn đề, trong nhà chẳng ai trông chờ vào thành tích của cậu, chỉ có bố thở dài vài tiếng.

Cứ như Biên Nam không thể chống đối bất cứ ai trong nhà, bố cậu cũng chẳng thật sự răn dạy cậu lần nào, quá lắm chỉ dạy dỗ hai câu, ở rất nhiều chuyện hai người đều chột dạ như nhau.

Vạn Phi thì hơi nghiêm trọng, cậu chàng bị bố mình dạy dỗ chừng mấy ngày, mỗi khi nghĩ tới thành tích của Vạn Phi, bố cậu chàng lại lấy đồ quất vài cái, giống như giải buồn vậy.

“Thi xong tận hai tuần rồi, bố tao còn chưa chịu thôi! Đâu má tao ở trường bị ông Tưởng hành hạ cả tuần, khó khăn lắm mới về đến nhà thì lại bị bố đánh một trận,” Vạn Phi kéo áo lên, “Thấy không... Ủa? Sao dấu bay hết rồi!”

Biên Nam cầm dây nịt Tôn Nhất Phàm treo ở mép giường quất vào mông Vạn Phi một cái: “Thích hả? Tao giúp mày.”

“Má nó! Mày có còn tính người không!” Vạn Phi nhảy ra quát lên.

Có điều tuy mâu thuẫn giữa hai người và Khuru Dịch rốt cuộc đã giải quyết, nhưng mâu thuẫn giữa trường Thể thao và Vạn tải đường thủy vẫn tồn tại như cũ.

Đặc biệt là trong tình huống anh đại của Vạn tải đường thủy chân chưa hồi phục, ngay cả thi giữa kỳ cũng bỏ lỡ.

Anh đại dỏm gần tốt nghiệp của trường Thể thao Phan Nghị Phong tiến hành nhiều cuộc tấn công Vạn tải đường thủy đang như rắn mất đầu, coi bộ là muốn tranh thủ thừa thắng xông lên trước khi nghỉ hè.

“Tối hôm qua đám Thân Đào bị Phan Nghị Phong dẫn người chặn đánh trong đường hẻm phía sau tiệm net,” Sau khi huấn luyện xong, lúc cả bọn chen chúc cùng tắm chung, Tôn Nhất Phàm nói một câu, “Đánh um sùm.”

“Mày cũng đi?” Biên Nam đội một đầu dây bọt nhìn Tôn Nhất Phàm.

“Ồ,” Tôn Nhất Phàm đứng dưới vòi nước, cau mày, “Tao còn chưa đến tiệm net đã bị nó kéo theo, móa.”

“Tình hình chiến đấu thế nào?” Vạn Phi sáp lại hỏi.

“Còn thế nào nữa, bên Thân Đào có bảy thằng, thằng nào cũng bị thương, nhưng mà không quá nghiêm trọng, tao ở phía sau nguyên một đám, nhìn không rõ lắm.” Tôn Nhất Phàm nói.

“Vậy chờ Khuru Dịch về chắc sẽ lớn chuyện đây.” Vạn Phi tặc lưỡi một tiếng.

“Vậy có lẽ Vạn tải đường thủy sẽ chịu thiệt,” Tôn Nhất Phàm hạ thấp giọng, “Dạo này mấy thằng Phan Nghị Phong dẫn theo có vài thằng không phải bên trường mình, dân ở ngoài đấy.”

Biên Nam nhú nhú mày, Phan Nghị Phong bắt đầu tìm cớ đồ chuyên nghiệp rồi ư?

“Sớm tốt nghiệp sớm yên ổn.” Tôn Nhất Phàm cũng ghét bỏ ra mặt.

Tuy rằng hai trường cạ mặt nhau nhiều năm như vậy, kéo bè kéo lũ đánh nhau là chuyện như cơm bữa, nhưng trước giờ toàn dùng nắm đấm gây gộc để giải quyết, chưa từng gọi viện trợ bên ngoài, hành vi phá vỡ luật lệ của Phan Nghị Phong ai nhìn cũng chướng mắt.

“Sáng mai có phải mày muốn theo Khuru Dịch đến bệnh viện tháo thạch cao không?” Vạn Phi đi theo sau Biên Nam.

“Ừ,” Biên Nam đáp lời, “Chỉ vậy?”

“Có muốn nhắc nhở nó không?” Vạn Phi nhỏ giọng nói.

“Thân Đào đâu phải cam điếc, nó mà không nói à?” Biên Nam vỗ đầu Vạn Phi một cái.

“Cũng đúng,” Vạn Phi tặc lưỡi, “Cuộc đời của thằng Phan Nghị Phong chắc đủ viết thành một quyển hướng dẫn cách chống nhục luôn.”

Khuru Dịch vốn định đi tháo thạch cao vào thứ sáu, nhưng Biên Nam cảm thấy sự kiện long trọng như vậy nhất định không thể thiếu mặt mình, vì vậy dời lại sáng thứ bảy.

“Anh tới rồi!” Biên Nam đẩy cửa sân hô to một tiếng, “Xuất phát chưa!”

“Em cũng muốn đi!” Khuru Ngạn từ trong nhà chạy ra, “Anh hai không cho em đi!”

“Bệnh viện có gì đâu mà đi,” Biên Nam khom lưng ôm lấy nhóc, “Lát nữa tháo xong anh hai em xách chân về dẫn em đi chơi.”

“Nhưng mà em muốn đi.” Khuru Ngạn uốn éo trong ngực Biên Nam.

“Em chờ anh về anh dẫn em đi công viên,” Khuru Dịch nhảy từ trong nhà ra ngoài, “Nếu em đi theo chúng ta sẽ ở lại chơi trong sân.”

Khuru Ngạn ôm cổ Biên Nam, tựa vào vai cậu ngẫm nghĩ một hồi: “Vậy chừng nào mấy anh về?”

Biên Nam vỗ vỗ lưng nhóc: “Tháo xong sẽ về, không lâu lắm đâu.”

“Em viết hết hai trang chữ bút lông, bọn anh sẽ về tới.” Khuru Dịch chỉ chỉ giấy và bút trên bàn.

“Được rồi,” Khuru Ngạn trượt xuống từ trên người Biên Nam, chạy đến bên bàn, cầm bút lông lên, quay đầu hưng phấn nói với Biên Nam, “Bọn em bắt đầu học viết chữ bút lông rồi đó!”

“Giỏi quá ta, anh cũng không biết viết.” Biên Nam đi qua nhìn thử, trên giấy vừa viết hai chữ, trông như bò ra vậy, cậu nhìn cả buổi cũng không hiểu là chữ gì.

“Em có thể dạy anh.” Khuru Ngạn nói hết sức nghiêm túc.

“Ừ.” Biên Nam cũng nghiêm túc gật đầu.

“Anh dạy em đánh tennis.” Khuru Ngạn còn nói.

“... Ừ.”

Xách chân Khuru Dịch lên taxi vẫn tồn sức như cũ, may là Biên Nam biết chân Khuru Dịch đã không vấn đề gì, động tác cũng không cần thận từng li từng tí như trước, cậu đẩy vai Khuru Dịch, nhét Khuru Dịch vào ghế sau.

Lúc tới bệnh viện xuống xe cũng trực tiếp kéo Khuru Dịch ra.

“Bây giờ cậu khoẻ chí lắm đúng không?” Khuru Dịch bị Biên Nam kéo một cái cả người lảo đảo, nhin không được hỏi.

“Bị mày nhìn ra rồi,” Biên Nam cười sờ sờ mặt mình, “Có phải tao cười lộ liễu quá không?”

“Cười đi,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam một cái, “Cậu cười trông đẹp trai lắm.”

“Ồ!” Biên Nam kêu một tiếng, vỗ mạnh hai cái lên vai Khuru Dịch, “Cuối cùng mày cũng nói ra lời trong tim rồi!”

Khuru Dịch há miệng, cuối cùng thở dài: “Vào thôi.”

Khuru Dịch đã chụp X-quang, xác định có thể tháo thạch cao, bác sĩ bảo cậu ngồi lên ghế, xoay người lấy ra một cái cửa.

Nói đúng hơn, là một cái lưới cửa.

Biên Nam nhìn chăm chăm lưới cửa, cảm thấy chân mình lạnh hết cả.

Không đợi cậu mở miệng hỏi, bác sĩ đỡ Khuru Dịch bắt đầu cửa, lưới cửa phát ra tiếng kêu nặng trĩu trên thạch cao.

Biên Nam tiếp tục nhìn chòng chọc lưới cửa, cậu cứ cảm thấy động tác của bác sĩ quá thông dong, như thể lát nữa sẽ cửa trúng chân luôn vậy.

“Có chuyện này.” Khuru Dịch đột nhiên ngẩng đầu nói với Biên Nam.

“Hả?” Biên Nam nhìn cậu ta.

“Quên mang giày...” Khuru Dịch chỉ chỉ chân của mình.

Chân bó thạch cao của Khuru Dịch vẫn không mang giày, chân còn lại chỉ xỏ chiếc dép.

“Nhảy về chứ sao.” Biên Nam buồn cười.

“Bên ngoài có sạp bán dép đấy,” Bác sĩ hươ hươ lưỡi cửa về phía Biên Nam, “Cậu đi mua cho bạn mình một đôi là được mà.”

Biên Nam vốn định chọc ghẹo hai cậu, nhưng nhìn lưỡi cửa và gương mặt nghiêm túc của bác sĩ, cậu đành phải ngậm miệng, đưa chân mình tới bên chân Khuru Dịch so sánh: “Mày mang số mấy?”

“44, 43 cũng từng mang,” Khuru Dịch nói, “Phải thử...”

“Vớ vẫn ghê tao còn mang cả 33 đây này,” Biên Nam cởi một chiếc giày của mình đá qua, “Tao 44, mày thử xem.”

“Mua đôi dép lớn hay nhỏ chút cũng có sao đâu,” Khuru Dịch mang thử giày của cậu, “Vừa khít.”

Biên Nam ra khỏi bệnh viện, không định mua dép ở sạp vỉa hè, cuối cùng Khuru Dịch cũng tháo thạch cao, nói thế nào cũng phải mua một đôi dép hoành tráng.

Rẽ vào một chỗ ngoặt có phố mua sắm, cậu tìm tiệm bán giày thể thao, mua cho Khuru Dịch một đôi, lúc chọn màu cậu có hơi do dự, lẩn cấn giữa màu xanh lục huỳnh quang và màu trắng hồi lâu. Tuy cậu cảm thấy Khuru Dịch hẳn là thích màu xanh lục huỳnh quang, nhưng cuối cùng vẫn theo thói quen của mình chọn màu trắng.

Trả tiền xong ra cửa đi vài bước, cậu lại vòng về mua đôi vớ, vớ thì chọn một đôi đỏ.

25. Chương 25

Khuru Dịch tháo thạch cao xong, xỏ giày Biên Nam mua về thử một chút, rất vừa vặn.

“Thích màu này không?” Biên Nam khom lưng nhìn giày, “Còn có một cái màu xanh lục huỳnh quang nữa, nếu mày không thích màu này thì đi đổi cái huỳnh...”

Khuru Dịch liếc mắt nhìn Biên Nam, Biên Nam cũng nhìn trở lại: “Thế nào, không phải mày thích màu xanh lục huỳnh quang sao, xe đạp cũng sơn màu xanh.”

“Vậy cậu mua cho tôi đôi vớ đỏ là có ý gì?” Khuru Dịch đứng lên đi xuống dưới lầu, “Không phải nên mua cho tôi đôi vớ xanh sao?”

“Không có màu xanh, xanh đỏ lòe loẹt dù gì cũng chung một cạ, tao cảm thấy màu đỏ đáng mừng lắm, chúc mừng mày rớt cuộc có thể đi lại bình thường,” Biên Nam đi theo sau Khuru Dịch vỗ tay bôm bốp, “Chúc mừng chúc mừng, nhiệt liệt chúc mừng.”

Khuru Dịch hơn một tháng không dùng hai chân bước đi, từ phòng khám tới cửa bệnh viện mất cả buổi, một mực cúi đầu nhìn chân của mình.

“Sao vậy? Đầu nặng quá hả, nãy giờ chưa thấy nâng lên.” Biên Nam đứng ở ven đường hỏi.

“Không phải, cảm thấy không quen lắm,” Khuru Dịch cười cười đứng thẳng dậy, “Cho tôi mượn đi động của cậu một chút, gọi điện thoại cho nhị bảo.”

“... Ờ,” Biên Nam liếc Khuru Dịch, nửa ngày sau mới lấy di động trong túi quần ra, “Chà, mày cao cỡ tao luôn à?”

Khuru Dịch không để ý đến cậu, bấm điện thoại hỏi Khuru Ngạn viết bút lông xong chưa, nói cho nhóc biết nửa tiếng nữa hai người bọn họ sẽ trở về.

“Ày,” Biên Nam xoay quanh Khuru Dịch một vòng, cuối cùng đứng mặt đối mặt với Khuru Dịch, nhìn chăm chăm Khuru Dịch thêm chốc lát, “Hình như đây là lần đầu tiên tao với mày đứng nói chuyện với nhau như vậy ha?”

“Thế à?” Khuru Dịch nhìn xung quanh một chút, băng qua con đường đối diện, “Bên kia có một trạm xe bus.”

“Ừ, đây cũng là lần đầu tiên đi bộ mà không cần phải dìu mày, không quen lắm mày à!” Biên Nam tắc lưỡi hai tiếng.

Nếu tính luôn lần đầu tiên Khuru Dịch dùng côn cảnh sát đập cậu, hai người bọn họ coi như đã quen biết một học kỳ, nhưng trong thời gian đó ngoại trừ sóng vai ngấn gối khi khiêu khích đánh nhau, hơn một tháng còn lại cả Biên lẫn Dịch đều chưa từng đứng thẳng.

“Cậu còn có sở thích này sao?” Khuru Dịch đưa cánh tay tới trước mặt Biên Nam, “Vậy cậu dìu tôi đi, chưa đã ghiền thì có thể công tôi, tôi không ngại đâu.”

“Có tin tao cho mày một chưởng bay về bệnh viện bó thạch cao cánh tay không.” Biên Nam vỗ lên cánh tay Khuru Dịch một cái, phát ra tiếng giòn vang.

Khuru Dịch không để ý đến cậu, đi tới trạm xe nhìn tuyến xe.

“Đón taxi đi, trời nóng như vậy mà chen vô xe bus làm gì,” Biên Nam lười biếng tựa vào biển quảng cáo, đột nhiên phát hiện chỗ cánh tay Khuru Dịch bị mình vỗ một cái lưu lại bốn dấu đỏ, cậu lại gần nhìn thử, “Má, tao có dùng sức đâu.”

“Bây giờ còn đau này.” Khuru Dịch xoa xoa dấu đỏ.

“Vớ vẩn,” Biên Nam lại lùi về, “Tại mày trắng quá thôi, tao đánh nhẹ hều, chột một cái chắc cũng hiện dấu nốt, mày phải giống tao nè, mẹ tao tát tao một cái phát luôn cả ống tay áo mà chẳng để lại dấu ngón tay nào...”

“Mẹ cậu đánh cậu hả?” Khuru Dịch quay đầu lại.

“Từng đánh một lần.” Biên Nam cười ha ha.

“Mẹ nào?” Khuru Dịch hỏi.

“Còn mẹ nào nữa, mẹ ruột ấy, mẹ của Biên Hình Ngữ tao gọi là dì,” Biên Nam cười cười, “Gọi người ta là mẹ không thấy ngọt ngào à.”

“Xe tới rồi.” Khuru Dịch kéo cậu.

“Có phải xe bus máy lạnh không...” Biên Nam bất đắc dĩ nhìn lướt qua xe bus, mắt lập tức trợn lớn, “Đón taxi đón taxi, kiểu này chen gì nổi!”

“Không đón,” Khuru Dịch kéo Biên Nam đi về phía cửa xe, “Tôi muốn đứng một chút, lâu rồi không được đứng.”

“Đậu... má,” Biên Nam bị một bác gái chen chúc đẩy sang một bên, sau đó còn bị đập hai cú, “Bà thím lợi hại ghê!”

Biên Nam rất ít khi ngồi xe bus, toàn là đón taxi, nếu không chú Ngô sẽ đưa cậu, hơn nữa trạm này không phải trạm lớn, chẳng ai thêm xếp hàng, toàn xô đẩy chen lấn loạn xạ, cậu cảm thấy mình sắp không tìm được cửa xe ở chỗ nào rồi.

Biên Nam bị Khuru Dịch vắt vả lôi lên xe, cậu kề sát sau lưng Khuru Dịch, cảm thấy mình nóng như thiêu đốt.

Khuru Dịch đột nhiên với tay ra sau sờ mông Biên Nam một cái, Biên Nam sửng sốt: “Đừng sờ bậy.”

“Nghĩ hay quá,” Khuru Dịch quay đầu nhìn Biên Nam, tay lại mò mẫm túi quần của cậu, móc di động của cậu ra cầm trên tay, thấp giọng nói, “Cất trong túi quần lát nữa mất luôn giờ.”

“Mày nói xem mày có bệnh không, cứ đòi trải nghiệm cuộc sống đi thẳng cho bằng được.” Biên Nam lau mồ hôi.

Bệnh viện cách nhà Khuru Dịch chừng mười trạm, sau khi qua ba trạm, hai người bọn họ bị đẩy từ trước cửa xe ra cửa sau, chỉ có người lên chứ chẳng có người xuống, Biên Nam cảm thấy bình thường mình huấn luyện cũng chưa cực như vậy.

“Nè,” Cậu chọt chọt hông Khuru Dịch, “Mày có thể quay lại không, mặt tao hướng về ót mày thật là mất tự nhiên.”

Khuru Dịch do dự một chút, vất vả xoay người lại: “Cậu với tôi mặt đối mặt không thấy mất tự nhiên à?”

Biên Nam ngả đầu ra sau, Khuru Dịch vừa xoay người lại, hai người bọn họ trông như mặt đối mặt định làm trò mờ ám gì vậy, Biên Nam sắp sửa đếm được Khuru Dịch có mấy cọng lông mi luôn rồi, cậu thở dài: “Anh ơi em xin anh hai chúng ta xuống xe đi.”

“Ừ.” Khuru Dịch nghiêng mặt sang chỗ khác lên tiếng.

Đến trạm xe dừng lại, hai người bọn họ chen lấn như đánh nhau ở cửa sau để xuống xe.

“Tao —— Má nó!” Biên Nam giữ giữ cổ áo một hồi, rồi lại kéo kéo quần, “Sao mà nhiều người vậy chứ! Chen chặt cứng!”

“Cuối tuần mà, cậu...” Khuru Dịch nhìn Biên Nam mà buồn cười, “Mời cậu ăn đá bào nhé.”

“Để tao mời,” Biên Nam nhìn thấy một tiệm nhỏ bên cạnh, “Chúc mừng mày cuối cùng đã quay về cuộc sống hai chân.”

Hai người vào trong tiệm gọi hai đĩa đá bào, Biên Nam vui đầu ăn mấy muỗng lớn rồi mới tựa vào ghế, ngửa đầu thở một hơi thật dài: “Ai, khỏe lại rồi.”

“Cậu đi xe bus bao giờ chưa?” Khuru Dịch ăn một muỗng đá bào.

“Hỏi thừa, đương nhiên đi rồi, chỉ là ít đi thôi, trời nóng như vậy tao không rảnh chen đâu,” Biên Nam lau mồ hôi trên trán, “Mày thì bình thường đều lái xe hả?”

“Ừ, thật ra tôi đã quên hôm nay là cuối tuần, bình thường không có đông như vậy...” Khuru Dịch cũng nóng đến độ mồ hôi nhễ nhại.

“Lát nữa đón taxi về đi,” Biên Nam lấy di động ra nhìn đồng hồ, “Nhị bảo chắc sốt ruột lắm rồi.”

“Ừ.” Khuru Dịch cúi đầu chậm rãi ăn đá bào.

“Ê, hỏi mày chuyện này,” Biên Nam nhìn di động, “Điện thoại di động của mày đâu?”

“Rớt bể rồi.” Khuru Dịch trả lời rất đơn giản.

“Sao mà rớt bể?” Biên Nam ngó người.

“Hỏi Vạn Phi ấy.” Khuru Dịch cắn muỗng nhìn cậu một cái.

“Thật sự là lần đó rớt bể?” Biên Nam ngậm một ngụm đá lúng búng nói.

“Ừ, chứ không phải hôm đó cậu đòi nợ đập bể đâu.” Khuru Dịch cười cười.

“Biến đi.” Biên Nam đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, lâu như vậy Khuru Dịch chưa mua cái mới, có phải là do điều kiện kinh tế không cho phép không?

Cậu ăn sạch đá bào trong đĩa, do dự một lúc lâu mới lấy di động của mình ra đặt lên trước mặt Khuru Dịch: “Hay là...”

“Không cần.” Khuru Dịch cắt lời cậu.

“Di động cũ thôi, đâu phải mua cái mới cho mày,” Biên Nam lại đẩy di động qua, “Tao còn một cái di động nữa, bố tao không tìm được chỗ cho tao tiêu tiền, sinh nhật hằng năm đều tặng tao một cái di động, tao còn một cái chưa dùng đây.”

Thấy Khuê Dịch không trả lời, cậu tắc lưỡi một tiếng: “Mày đó, sao lằng nhằng thế hả.”

“Rồi rồi rồi, không lằng nhằng nữa,” Khuê Dịch phát tay một cái, “Lấy thẻ sim của cậu ra đi.”

Biên Nam lập tức cầm di động, lấy thẻ sim ra.

“Không xóa gì bên trong hết sao? Hình ảnh tin nhắn WeChat gì gì đó.” Khuê Dịch hỏi.

“Cũng chẳng có gì cả, mày thấy không vừa mắt thì xóa đi.” Trong di động của Biên Nam không có bí mật gì, ngoại trừ thỉnh thoảng chơi game, chụp một tấm xí hổ của Vạn Phi, thì không còn gì khác nữa.

“Được rồi.” Khuê Dịch cầm di động bỏ vào túi quần.

“Đúng rồi, cái kia...” Biên Nam suy nghĩ một chút, “Biên Hình Ngũ... Lần trước tao về nhà, nó hỏi tao số điện thoại của mày, nó nói không liên lạc được với mày.”

“Ồ,” Khuê Dịch lên tiếng, “Vậy tôi khởi động máy xong chắc giết chết máy luôn quá.”

“Mày và Biên Hình Ngũ...” Biên Nam nhin không được hỏi một câu.

“Không có quan hệ gì hết.” Khuê Dịch trả lời ngay.

“Ai hỏi mày quan hệ gì, tao cũng không đánh mày vì nó đâu,” Biên Nam gõ bàn, “Tao muốn hỏi hai người quen nhau thế nào.”

“Tôi dạy thêm cho bạn của nhỏ.” Khuê Dịch nói.

“Còn gì nữa không?”

“Thế cậu nghĩ còn gì?”

“Không biết,” Biên Nam cười ha ha, đứng lên nhảy hai cái, “Đi thôi!”

Hai người đón chiếc xe, vừa tới đầu hẻm đã nhìn thấy Khuê Ngạn và một bạn nhỏ đang đứng nói chuyện dưới tầng cây.

Lúc hai người từ phía sau đi tới, Khuê Ngạn đang rất đặc ý khoe Bumblebee trong tay với bé trai kia: “Cánh tay có thể gập lên vậy nè.”

“Hai đứa mình đổi cho nhau đi, màu con Bumblebee của tớ đẹp hơn của cậu nhiều.” Bé trai kia nói.

“Nhưng mà...” Khuê Ngạn cúi đầu nhìn Bumblebee trong tay mình, “Của tớ có thể động đây.”

“Màu của cậu không đẹp.” Bé trai nói.

Khuê Ngạn gis Bumblebee lên: “Nhưng mà...”

“Đổi không? Đổi một ngày thôi.” Bé trai lại nói.

“Không đổi!” Biên Nam bước qua, kéo Khuê Ngạn đến bên cạnh mình.

“Đại hồ tử! Anh hai!” Khuê Ngạn quay đầu thấy hai người bọn họ, mừng rỡ kêu to, “Mấy anh về rồi!”

“Nhóc mày là ai?” Biên Nam hất cằm với bé trai kia, bé trai này vừa nhìn đã biết là con nít quý, còn đòi đổi cho nhau nữa chứ.

“Cậu ấy là Phương Tiểu Quân,” Khuê Ngạn nói, “Bạn cùng bàn với em.”

“Thì ra nhóc mày là Phương Tiểu Quân!” Biên Nam vừa nghe liền nổi nóng, chỉ vào Phương Tiểu Quân, “Nhóc mày còn dám tới đổi Bumblebee hả? Có tin anh đổi tay chân của nhóc mày luôn không!”

“Đồ điên!” Phương Tiểu Quân bị Biên Nam dọa hết hồn, lùi hai bước rồi hét to ba chân bốn cẳng chạy biến, vừa chạy vừa quay đầu lại kêu, “Con Bumblebee của cậu xấu hoắc!”

“Anh mày nóng tính lắm đó!” Biên Nam buông Khuê Ngạn ra, xoay người định đuổi theo.

Khuê Dịch vội kéo Biên Nam lại: “Nè cậu làm gì thế?”

“Thằng nhóc này quá hư hỏng,” Biên Nam chỉ vào Phương Tiểu Quân, “Nó...”

Khuê Ngạn đột nhiên nhào đầu về phía trước ôm lấy Biên Nam, Biên Nam kịp phản ứng, nửa câu sau kẹt trong cổ họng.

Biên Nam cúi đầu nhìn Khuê Ngạn, vừa nãy suýt bị lừa mất Bumblebee, bây giờ lại có thể kịp phản ứng ngắt lời cậu, đầu óc của vật nhỏ này lúc thì linh lúc thì mất linh, thật không biết đồ kiểu nào.

“Cơm nước xong dẫn em đi chơi,” Khuê Dịch đưa tay nhẹ nhàng nắm cầm Khuê Ngạn, “Về nhà dọn dẹp chút đi, anh và đại hồ tử đi mua đồ ăn.”

“Vâng ạ!” Khuê Ngạn hưng phấn chạy vào trong hẻm, “Em muốn ăn khoai tây chiên!”

“Mua luôn cơm trưa đi,” Biên Nam đi tới quán bình dân bên cạnh, “Hay là mày nấu? Tao còn chưa ăn cơm mày nấu nữa...”

“Chờ chút,” Khuê Dịch ở sau lưng Biên Nam đuổi cánh tay ra, ôm cổ cậu kéo ngược ra sau, ghé vào tai cậu hỏi, “Phương Tiểu Quân có chuyện gì?”

“Gì cơ? Phương Tiểu Quân thì thế nào?” Biên Nam nắm cổ tay Khuê Dịch giật một cái nhưng giật không ra, đành phải quay đầu sang, nhìn chớp mũi của Khuê Dịch, “Mày không nóng hả?”

“Cậu nói xong mới nóng,” Khuê Dịch rút tay lại, “Không nói tôi xử cậu.”

“Vậy mau xử đi để tao xem mày có bao nhiêu bản lĩnh.” Biên Nam phì cười.

Khuê Dịch không hề nghĩ ngợi đưa tay nắm quần Biên Nam kéo xuống cái roẹt.

“Má!” Biên Nam sợ nhảy dựng, vội vàng nín lấy quần mình, “Mày điên hả!”

“Phương Tiểu Quân có chuyện gì?” Khuê Dịch lại hỏi, “Nếu cậu không nói lát tôi về hỏi thẳng nhị bảo cũng thế.”

“Đừng hỏi nó đừng hỏi nó,” Biên Nam chỉnh lại quần, “Tao nói cho mày nhưng mày đừng hỏi nó gì hết, nếu không nó sẽ nghĩ tao bán đứng nó.”

“Ừ.”

“Cái thằng nhóc quỷ Phương Tiểu Quân kia gạt hết tiền trong hộp tiết kiệm của nhị bảo,” Biên Nam vội nói, “Tao bù tiền cho nó rồi, đã nói mỗi năm trả tao 40 đồng, buông tay!”

Khuê Dịch buông lỏng cánh tay, lát sau mới nhìn Biên Nam nói: “Hèn gì trong hộp tiết kiệm lại có tiền chẵn, cậu đưa hả?”

“Mày nhìn lên hộp tiết kiệm của nó?” Biên Nam liếc cậu ta một cái, “Nhìn lên chi vậy mày.”

“Không phải nhìn lên, ngày nào nó cũng ôm hộp tiền mong lấp đầy, thỉnh thoảng tôi lên bỏ vào một chút,” Khuê Dịch nhún nhún mày, “Bị Phương Tiểu Quân gạt hết rồi à?”

“Ừ, ngồi chồm hổm ven đường khóc thảm thiết, tao quen nhị bảo như thế đấy,” Biên Nam đưa tay lau mồ hôi, “Tao vào siêu thị hưởng mấy lạnh trước được không?”

Khuê Dịch đi vào siêu thị, thở dài: “Đã tám tuổi rồi mà đầu óc còn như vậy.”

“Tại nó ngây thơ quá thôi,” Biên Nam xách giỏ đi dạo giữa kệ hàng, “Nếu không tao tâm sự với nó, bảo nó sau này lạnh lẽo một chút.”

“Không cần đâu.” Khuê Dịch nói.

“Sao vậy? Nhỡ lần tới lại bị gạt thì sao?” Biên Nam không hiểu.

“Nó thiếu tâm nhân thôi, không phải thiếu chỉ số thông minh, chẳng lẽ cứ bị lừa mãi sao, bị lừa một lần là hiểu rồi,” Khuru Dịch cầm bịch khoai tây chiên bỏ vào trong giỏ, thấp giọng nói, “Còn ngày thơ được mấy năm nữa đâu.” (tâm nhân = bụng dạ, mưu trí)

Biên Nam không đáp lại.

Hai người mua chút đồ ăn vặt ở siêu thị, Biên Nam vốn định mua thêm chút đồ ăn, ăn bữa tiệc lớn do Khuru Dịch làm, ai ngờ Khuru Dịch ngẫm nghĩ một hồi, cầm một quả trứng gà huơ huơ trước mặt cậu: “Cơm chiên trứng đi, vừa lúc hôm qua nấu cơm còn dư.”

“Thật mẹ nó không có lương tâm!” Về tới sân, Biên Nam vẫn còn rất khó chịu, “Hơn một tháng qua tao y như con lừa, sắp luyện được một bản Mãn Hán Toàn Tịch luôn rồi, vậy mà mày chỉ chiên có đĩa cơm!”

*Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.

“Buổi trưa ăn cơm chiên?” Khuru Ngạn đang nhón chân lấy quần áo ở trong sân, nghe Biên Nam nói thế, hai mắt nhóc lập tức sáng lên.

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

“A —— Cơm chiên trứng!” Khuru Ngạn kêu to, quần áo trên tay rớt xuống đất cũng không chú ý, “Cơm chiên trứng!”

“... Một món cơm chiên trứng mà khiến em vui như vậy sao? Trước đó anh làm thịt sườn nè thịt bò nè cũng không thấy em vui như thế!” Biên Nam bước qua nhặt quần áo lên, đi tới cạnh ao rửa lại rồi đưa cho Khuru Ngạn.

“Anh hai em làm cơm chiên trứng ăn ngon lắm,” Khuru Ngạn mắt long lanh giới thiệu cho Biên Nam, “Lúc mang theo đi chơi xuân, thầy cô em còn tới giành luôn đó!”

“Trường em có chơi xuân nữa cơ?” Biên Nam ôm Khuru Ngạn nựng mặt nhóc, “Không phải trường học bây giờ không còn chơi xuân chơi thu nữa sao?”

“Còn,” Khuru Dịch cầm trứng gà vào phòng bếp, “Các bạn nhỏ mang thức ăn theo, ngồi trong sân trường ăn, ăn xong thì là chơi xuân.”

“Bọn em còn chơi trò chơi nữa!” Khuru Ngạn nói.

“Vậy mà là chơi xuân khỉ gì,” Biên Nam buồn cười, “Lát nữa cơm nước xong anh dẫn em đi chơi hè!”

Biên Nam vào nhà chào hỏi bố Khuru, bố Khuru đang ngồi trên xe lăn xem TV, phim kỹ xảo dỏm mà ông xem rất chăm chú, Biên Nam xem chung một lát rồi chịu hết nổi, đi vào phòng bếp.

“Muốn giúp không?” Cậu thấy Khuru Dịch đã múc cơm thừa ra, đang đánh trứng, “Cái chiêu xoay vòng xoắn ốc của mày không tệ nha... Chẳng thấy gì luôn.”

“Cậu làm ơn ra ngoài chơi với nhị bảo đi,” Khuru Dịch không dừng tay, “Đừng phiền tôi.”

“Má,” Biên Nam chỉ vào mặt Khuru Dịch, xoay người ra khỏi phòng bếp, “Tao làm phiền mày hử, vậy phải làm mày phiền chết luôn.”

Thao tác của Khuru Dịch trong bếp rõ ràng thành thạo hơn Biên Nam nhiều, Biên Nam và Khuru Ngạn chơi một hồi đã ngửi được mùi thơm bay ra.

Mùi thơm này không phải là mùi của một món cơm chiên trứng đơn giản, Biên Nam cũng muốn vào phòng bếp xem thử, nhưng cuối cùng vẫn chọn ở lại chơi xe điều khiển từ xa với Khuru Ngạn.

Chỉ mười phút sau, Khuru Dịch mang ra hai đĩa cơm chiên trứng từ phòng bếp, Khuru Ngạn vừa thấy liền nhảy bật dậy, chạy tới bưng một đĩa vào phòng: “Xong rồi xong rồi!”

Biên Nam đứng dậy tới phòng bếp phụ bưng đĩa, lúc thấy cơm trong đĩa thì sững sốt, hạt cơm màu vàng, điểm xuyết tôm bóc vỏ và xúc xích nướng màu đỏ, thêm chút hành lá màu xanh, trông ngon mắt vô cùng.

Biên Nam nuốt nước miếng, múc một muỗng lớn bỏ vào miệng, nhai hai cái rồi giơ ngón cái với Khuê Dịch: “Mày giỏi!”

Mặc dù trước đó đã biết Khuê Dịch có thể nấu cơm, còn nấu không tệ là đằng khác, nhưng Biên Nam cứ tưởng tài nghệ của Khuê Dịch chỉ hơn mình một hai cấp, bây giờ ăn thử mới biết, một món cơm chiên trứng của người ta đã có thể xử đẹp thực đơn cho người gốc của mình hơn một tháng qua.

“Chiên thêm chút nữa được không?” Biên Nam lừa cơm trong đĩa, “Tao mang một ít về ký túc xá cho Vạn Phi ném thử, cái này không thua gì tay nghề của mẹ Vạn Phi.”

“Hết cơm rồi.” Khuê Dịch nói.

“Nấu đi!” Biên Nam ăn sạch mấy hạt cơm cuối cùng trong đĩa.

“Phải là cơm nguội mới được, chiên cơm nóng sẽ dính cục.”

“Thôi không cần biết cơm gì, mày chiên thêm lần nữa, nhớ chiên nhiều một chút, được không?”

“Được.”

Sau khi ăn xong, Khuê Ngạn chạy ra chạy vào dọn mấy cái đĩa trên bàn, ngồi xổm cạnh ao vừa rửa vừa hỏi: “Anh hai, chúng ta đi đâu chơi vậy?”

“Em muốn đi chỗ nào?” Khuê Dịch cúi đầu nhìn giày trên chân mình, kéo kéo đôi vớ màu đỏ, cũng hơi muốn vào phòng đổi đôi khác.

“Em muốn đi bơi!” Khuê Ngạn trả lời.

“Vây đi bơi.” Khuê Dịch gật đầu.

“Đi đâu?” Biên Nam ngẩn ra.

“Bơi.” Khuê Dịch nói.

“Bơi?” Biên Nam dụi dụi mũi, “Có thể... Chơi cái khác không?”

“Sao?” Khuê Dịch nhìn cậu, một lát sau, khóe miệng chậm rãi nhếch lên vẽ ra một nụ cười, “Đường đường là học sinh trường Thể thao mà không biết bơi à?”

26. Chương 26

Khuê Ngạn mê nước, lần trước trời đổ mưa, nhìn nhóc hưng phấn hết nhảy rồi la là biết, bây giờ vừa nghe Khuê Dịch đồng ý đi bơi, nhóc lập tức phấn khởi đến mức suýt xoay người đụng trúng bàn.

Biên Nam không muốn làm nhóc mất hứng, lúc Khuê Ngạn chạy về phòng tìm quần bơi của mình, cậu mới quay đầu nhìn Khuê Dịch, nín nửa ngày nói một câu: “Ài mẹ nó quy định học trường Thể thao phải biết bơi.”

“Vây cậu có đi chung với nó không?” Khuê Dịch nhìn lướt qua trong phòng, cười hỏi.

“Đi chứ, cùng lắm thì tao không xuống nước,” Biên Nam liếc mắt nhìn Khuê Dịch, “Mày bớt cười được không, mày cười nhìn đều quá!”

“Ồ.” Khuê Dịch thu lại nụ cười, qua hai giây sau lại cười tiếp.

“Không biết bơi có gì đáng cười, mày cũng có biết đánh tennis đâu, tao dẫn nhị bảo đi đánh tennis mày có đi chung không!” Biên Nam đá lên bàn một cái.

“Cậu không xuống nước? Ở trên bờ ngồi nhìn?” Khuê Dịch lau mặt.

“... Xuống nước cũng không sao cả, tao chỉ không biết bơi thôi chứ không phải sợ nước, tao đứng trong nước chơi không được à,” Biên Nam suy nghĩ một chút, “Nhưng mà đi đâu bơi đây, bây giờ hồ bơi nào chả đông như kiến? Năm ngoái tao từng đi với người ta một lần, có mấy bác gái còn đem cả sữa tắm vào, chẳng biết có dùng không nữa...”

“Không đi hồ bơi,” Khuru Dịch đứng dậy, “Đi sông.”

“Sông?” Biên Nam sửng sốt, “Đừng nói là cái hào trong thành phố nha, nhảy xuống cái hào đó rồi leo lên là biến thành tác phẩm tượng đất mới nhất luôn.”

“Có điên mới bơi trong hào,” Khuru Dịch đi vào phòng, “Ra khỏi thành phố.”

“Ra khỏi thành phố? Ra thế nào? Đón xe?” Biên Nam đi theo sau, “Xa lắm không?”

“Đạp xe,” Khuru Dịch quay đầu lại, dừng một chút, “Quên mất cậu không có xe...”

“Đón xe đi, cùng lắm thì coi như tính phí hai chiều.” Vừa nghĩ phải ra khỏi thành phố, Biên Nam đã cảm thấy vụ này rất lớn, ví dụ như gia đình cậu vậy, quá hai cây số nếu không có xe sẽ không ai nhúc nhích.

“Thế sau đó chúng ta chạy bộ về à?” Khuru Dịch kéo cửa tủ quần áo, “Chỉ số thông minh đâu.”

“Vậy tao đi kiểu gì!” Biên Nam thấy Khuru Dịch móc ra một cái quần bơi màu đen, “Tao tưởng quần bơi của mày cũng là màu xanh lục huỳnh quang chứ.”

“Qua nhà hàng xóm mượn chiếc xe là được,” Khuru Dịch nhìn cậu, đưa tay lấy thêm một chiếc quần bơi trong ngăn tủ, đặt lên tay Biên Nam, “Của cậu nè.”

Biên Nam cúi đầu nhìn thử, màu xanh lục huỳnh quang sáng rõ đập vào mắt, cậu vội ném cái quần bơi vào tủ y như bị phỏng tay: “Thì ra mày có quần màu này thật!”

“Mua một tặng một,” Khuru Dịch lại lấy quần bơi ra, “Quần tặng chỉ có màu này thôi, tôi đâu có chọn được, thế cậu có mặc không? Quần lót hay quần bơi, tự cậu chọn đi.”

“Còn cái nào nữa không?” Biên Nam rất không cam lòng, đẩy Khuru Dịch ra, cẩn thận lục lọi tủ quần áo, ngay cả quần bơi của bạn nhỏ Khuru Ngạn cũng là màu xanh biển, mặc gì cậu phải mặc cái quần xanh lè sặc sỡ kia.

“Không có thật mà, một năm chỉ đi bơi vài lần, ai rảnh đi sưu tầm quần bơi.” Khuru Dịch cầm túi, bỏ quần áo cho Khuru Ngạn thay vào trong đó.

“Cái này nhỏ, nhất định là nhỏ.” Biên Nam cầm quần bơi so thử.

“Không nhỏ, vừa đấy.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam kéo kéo quần: “Mày vừa chắc gì tao đã vừa, mày...”

“Đâu phải tôi chưa từng thấy.” Khuru Dịch khoanh tay tựa vào tường nhìn cậu.

“Thấy cái gì?” Biên Nam không hiểu.

“Mông... của cậu,” Khuru Dịch chỉ chỉ Biên Nam, lại hắng giọng một cái, “Vừa.”

“Má,” Biên Nam cúi đầu nhìn một chút, “Mày có ấn tượng sâu sắc với mông tao quá nhỉ?”

“Là ấn tượng sâu sắc với tư thế phơi mông của cậu lúc đó.” Khuru Dịch nói.

“Tao không mặc cái quần xanh lè này!” Biên Nam chuyển chủ đề về quần bơi.

“Vậy cậu mặc cái này đi,” Khuru Dịch ném cái quần đen cho Biên Nam, “Nhị bảo cũng chưa lằng nhằng như cậu.”

“Nói thừa,” Biên Nam chỉ chỉ Khuru Ngạn, “Nó không lằng nhằng là vì quần của nó không phải màu xanh lả!”

“Vậy anh mặc của em không?” Khuru Ngạn lập tức cúi đầu chuẩn bị cởi quần bơi đã mặc vào.

“Ây ây ây cục cưng,” Biên Nam vội đi qua ôm lấy nhóc, “Anh không mặc của em, anh có mặc cũng không vừa...”

Bởi vì không phải đi hồ bơi, cho nên ba người đều thay sẵn quần bơi ở nhà.

Biên Nam giặt giặt quần bơi màu đen, vừa vặn vô cùng, thật ra quần xanh lá trên hông Khuất Dịch trông cũng ổn, không biết có phải do Khuất Dịch da trắng hay không, nhập chung nhìn cũng được.

Vóc dáng của tên này không tệ, rắn chắc cân đối, nếu để đám con gái nhìn thấy, nói không chừng sẽ hết bể xóm.

Biên Nam tưởng tượng màu xanh lá này mặc lên người mình... Vóc người cậu thì không thành vấn đề, nhưng hai màu này nhập chung hơi bị... chắc.

“Xuất phát!” Khuất Ngạn kích động đeo túi nhỏ của mình chạy ra cửa.

Khuất Dịch cầm thuốc vào phòng cho bố uống, rồi sang nhà hàng xóm mượn chiếc xe đạp cho Biên Nam.

“Biết đạp không?” Khuất Dịch nhìn cậu, “Không biết đạp tôi chở cậu, mượn chiếc xe đạp nữ cho nhị bảo tự đạp là được.”

“Biết.” Biên Nam nhảy lên xe đạp ra ngoài.

Bọn họ muốn đến con sông ở ngoại ô, là một con sông nhỏ không lớn lắm, nước sông trước khi hòa với bùn sinh của con hào thì rất trong, nhưng mà nhiều chỗ cạn queo, chỉ đạp nước được chứ không bơi được.

Khuất Dịch chuẩn bị đưa bọn họ đến đoạn nước cao tới eo, sâu thêm nữa cũng có, dòng nước không chảy xiết, rất thích hợp để bơi lội.

Biên Nam đeo một túi đồ ăn vặt và nước uống, đạp xe chạy song song với Khuất Dịch, lần cuối cùng cậu đạp xe là hồi tiểu học, bây giờ đạp xe một đường tung bay theo gió khoan khoái vô cùng.

Sau khi rời khỏi thành phố, xe và người trên đường ngày càng ít, hai bên đường bắt đầu xuất hiện đồng ruộng, gió cũng mát hơn hẳn, rất có cảm giác thư thả và thoải mái khi dạo chơi vùng ngoại ô.

“Dưới cây cầu đằng trước, một đám vịt bơi qua,” Khuất Ngạn ôm eo Khuất Dịch ngồi ở sau xe, vừa huơ chân vừa gân cổ hát to, “Mau tới mau tới đếm, hai bốn sáu bảy tám, cạp cạp cạp cạp...”

Khuất Dịch thở dài.

“Đừng thở dài,” Biên Nam nhích lại gần vỗ vai Khuất Ngạn, “Cạp cạp cạp cạp chưa đúng nhịp!”

“Cạp cạp cạp cạp ——” Khuất Ngạn lập tức hát lại lần nữa, “Cạp cạp cạp cạp, thật là thật là nhiều, đếm không hết rồi cuộc có bao nhiêu con vịt, đếm không hết rồi cuộc có bao nhiêu con vịt...”

“Đổi bài khác được không?” Khuất Dịch với tay ra sau sờ mặt Khuất Ngạn, “Anh hai sắp điên rồi.”

“Đến đến em là một cọng rau chân vịt, rau rau rau rau rau...” Khuất Ngạn thể mà rất nghe lời, lập tức đổi bài khác hát tiếp, “Đến đến em là một cọng rau chân vịt, rau rau rau rau rau... Đến đến em là một cọng rau chân vịt...”

“Nè! Rau cái gì mà rau,” Lúc này Biên Nam cũng nhin hết nổi, “Đổi đổi đổi, đổi bài khác.”

“Ồ,” Khuất Ngạn dừng lại suy nghĩ một chút, “Đến đến em là một trái thơm, thơm thơm thơm thơm thơm...”

“Cục cưng,” Biên Nam nhanh chóng lấy ra một gói khô bò trong túi quần, dùng răng cắn mở rồi nhét vào tay Khuất Ngạn, “Bảo em đổi bài khác sao còn hát bài này.”

“Đổi thành trái thơm rồi đó.” Khuất Ngạn nói, rồi cuộc không hát nữa, cúi đầu ăn khô bò.

“Tôi cũng muốn.” Khuất Dịch quay đầu nói với Biên Nam.

“Muốn cái gì? Khô bò à?” Biên Nam lại lục túi quần, móc ra một gói hạt dưa, “Không có, cái này được không?”

“Thế tôi cần kiểu nào?” Khuất Dịch nhìn cậu.

Biên Nam tặc lưỡi một tiếng, lại lục túi quần, không còn gì nữa, những món ăn vặt khác đều cất trong túi xách, cậu lại thò tay ra sau lục túi xách, lục đến đồ mồ hôi hột mới móc được một gói tàu hũ ky.

Khuru Dịch có vẻ không hứng thú với tàu hũ ky, Biên Nam vừa thấy vẻ mặt của cậu ta liền nổi giận, giờ tàu hũ ky tới trước mặt Khuru Dịch, hét lên: “Chỉ có cái này, không ăn thì thôi!”

Khuru Dịch nhận gói tàu hũ ky: “Hết cái gì không biết.”

“Bây giờ mày không phải là bệnh nhân nữa, còn dám chọc tao coi chừng tao xử mày.” Biên Nam dùng sức đập hai cái chạy lên phía trước.

Lúc xuất phát, Khuru Dịch nói đạp xe đến bờ sông không xa lắm, Biên Nam cảm thấy mình quả là ngây thơ, thế mà lại tin lời cậu ta.

Tuy rằng dọc đường nhìn ngắm phong cảnh hóng gió trò chuyện cũng không cảm thấy quá mệt, nhưng hai người đạp xe tận hai tiếng mới tới nơi, giữa đường Biên Nam sợ chân của Khuru Dịch còn chưa khỏe hẳn, cho nên đưa Khuru Ngạn sang ghế sau của mình ngồi, lúc xuống xe Biên Nam có cảm giác như vừa chạy xong 5 km, cả người đầy mồ hôi.

“Mày không có gì làm thì lại chờ nhị bảo tới đây bơi à?” Biên Nam cởi áo thun của mình ném lên tay lái, “Mày cũng thừa sức quá ha...”

“Hầy, nó thích chỗ này biết sao được,” Khuru Dịch cũng cởi áo ra, “Mệt chết tôi.”

“Em không mệt nha em đi xuống đây.” Khuru Ngạn nhanh nhẩu cởi hết quần áo của mình ném đầy đất, chạy theo đường nhỏ về hướng bờ sông.

“Nhị bảo!” Biên Nam kêu một tiếng, có hơi sốt ruột, giữa đoạn đường từ đây xuống bờ sông còn có một cánh rừng nhỏ, cũng không thấy rõ tình hình, “Mày để nó tự xuống sông?”

“Nó không xuống đâu, không có tôi ở đó nó chỉ ngâm chân thôi,” Khuru Dịch cười cười, đẩy xe vào trong rừng, đi tới bên bờ sông, “Quần áo để ở đây đi.”

Khuru Ngạn đã nhảy xuống sông, nhưng mà không bơi ra chỗ sâu, chỉ ở gần bên bờ chỗ nước tới đầu gối thôi.

“Đại hồ tử!” Nhóc quay đầu ngoắc ngoắc Biên Nam, “Anh mau xuống đi!”

“Tới đây!” Biên Nam cắn răng một cái, cởi quần ra, bơi trong sông thôi mà, không biết bơi thì đi bộ vậy!

“Đưa ví tiền và đồ vật quan trọng của cậu cho tôi.” Khuru Dịch lấy ra một cái túi bịt kín.

“Chỉ vậy, đem theo xuống nước à,” Biên Nam nhìn xung quanh, thậm chí không có một cọng lông người, “Ở đây có ai đâu.”

“Đề phòng một chút.” Khuru Dịch bỏ ví tiền của mình vào trong túi.

“Ồ.” Biên Nam cũng móc ví mình ra ném vào, nhìn Khuru Dịch đi sang bên kia ngồi xỏm xuống, dịch chuyển tảng đá dưới mặt đất, thả túi xuống dưới, rồi lại dùng tảng đá đè lên.

“Đại hồ tử ——” Khuru Ngạn lại kêu to tiếng nữa.

“Nhị bảo ——” Biên Nam cũng kêu to một tiếng, đá giày để chân trần chạy xuống.

Chạy chưa được hai bước đã muốn nhe răng, dưới đất toàn là đá cuội lớn nhỏ, cần đến độ làm cậu đứng không vững, vất vả lắm mới chạy xuống nước được.

Thấy Biên Nam tới, Khuru Ngạn khom lưng túm vài nhúm rong, cười toe toét ném lên người cậu, sau đó nhào đầu về phía trước đập nước mấy cái, không đợi Biên Nam gỡ rong trên người xuống, nhóc đã bơi tới giữa sông.

“Đại hồ tử qua đây đi!” Nhóc hưng phấn gọi.

“Chỗ đó sâu không?” Biên Nam chậm rãi đi tới bên người Khuru Ngạn, nước nhanh chóng dâng tới bắp đùi cậu.

“Không biết,” Giọng nói của Khuê Ngạn bởi vì hưng phấn mà lạnh lạnh giòn vang, “Em không chạm tới đấy!”

“Vậy em đứng kiểu nào!” Biên Nam giật mình, Khuê Ngạn chưa có bơi, đầu và vai đều ở trên mặt nước.

“Em bơi đứng đó!” Khuê Ngạn vui vẻ giơ cánh tay lên, “Em biết bơi đứng! Anh hai dạy em bơi!”

Một bé trai tám tuổi đã có thể bơi đứng trong sông, Biên Nam thở dài, tiếp tục đi về phía trước, nếu muốn tìm chỗ bằng phẳng dưới chân là chuyện không thể nào, mỗi một bước đều giẫm trúng đá tảng, cái lớn cái nhỏ, đi hai bước lại trượt một phát...

Nước nhanh chóng dâng đến ngực Biên Nam, cậu cảm giác được sau lưng có sóng đẩy tới, vừa quay đầu thì thấy Khuê Dịch đã bơi tới sau mình.

“Sợ nước à?” Khuê Dịch dừng lại đứng tại chỗ.

“Không sợ,” Biên Nam dụi mũi, “Chỉ là không biết bơi.”

“Vậy nín thở đi.” Khuê Dịch nói.

“Cái gì?”

“Nín thở.”

Biên Nam không hiểu tại sao, nhưng vẫn vô thức phối hợp với lời của Khuê Dịch.

Chẳng đợi cậu hiểu tại sao phải nín thở, Khuê Dịch đột nhiên nhảy lên, cánh tay nhấc lên vai cậu một cái, cả người đè lên lưng cậu.

Một đồng bọt nước trắng xóa tóe lên trước mắt Biên Nam, cậu còn chưa kịp giãy dụa đã loạng choạng bị ấn xuống nước.

Bây giờ muốn đứng lên cũng không còn cách nào, cậu chỉ nghe được tiếng nước ùng ục ùng ục bên tai, đột nhiên cảm thấy kỳ diệu khó tả.

Khuê Dịch cũng không đè cậu mãi, sau chừng hai giây liền trượt xuống khỏi lưng cậu, Biên Nam quay đầu sang, trông thấy Khuê Dịch đang mỉm cười giữa những gợn nước.

Chiều về, ánh nắng chói chang xuyên qua làn nước rọi xuống đá tảng dưới đáy sông.

Ánh mặt trời lấp lờ biến ảo giữa những gợn nước, xuyên qua làn sóng lặn tẩn, Biên Nam phát hiện cặp mắt màu nâu nhạt của Khuê Dịch trông đẹp hơn bình thường nhiều lắm, nước mờ trợn gương mặt đường nét rõ ràng của Khuê Dịch, khiến Biên Nam bỗng nhiên thần thờ.

Mẹ nó nếu là con gái thì tốt rồi...

Nín thở không phải việc gì khó với Biên Nam, cậu cũng không sợ nước, chỉ là nín chừng vài giây lại thấy mình sắp nổi lên.

Khuê Dịch đè vai Biên Nam, Biên Nam phun ra một chuỗi bọt khí, cậu cảm giác mông mình đã nổi lên mặt nước, bị ánh mặt trời chiếu ấm luôn.

Nếu để Vạn Phi nhìn thấy tư thế này, đừng nói cười hai ngày, cười hết kỳ nghỉ hè chứ chẳng đùa.

Lúc Biên Nam đang định điều chỉnh cái tư thế vĩnh mông, dòng nước bên cạnh cậu đột nhiên lung lay, một nhúm tóc xoăn xuất hiện trước mắt cậu.

Khuê Ngạn nhanh nhẹn lặn xuống giữa Biên Nam và Khuê Dịch, sau khi cười cười với Biên Nam, nhóc bắt chợt lặn xuống đáy sông.

Biên Nam đưa tay nhéo nhéo đùi nhóc, nhóc này muốn khoe khoang đây mà!

Có điều quần bơi hơi lớn, lúc Khuê Ngạn lặn xuống, quần bị tụt chừng một gang tay, để lộ cái mông tròn trịa của nhóc.

Biên Nam vừa nhìn liền bật cười, nhưng chưa kịp cười xong đã sặc nước.

Bảo cậu nín thở một chút thì không thành vấn đề, nhưng cảm giác sắc nước lại không giống, nó đau ngay tức thì, giống như có thể ngộp chết liền tại chỗ vậy.

Khuru Dịch vội bơi tới nâng cằm Biên Nam, đẩy cậu lên khỏi mặt nước.

“Khụ ——” Biên Nam hít mạnh một hơi, sau đó ho khan cả buổi, “Khụ!”

“Tự đừng cười làm gì...” Khuru Dịch lau nước trên mặt.

“Nhịn không được, cái mông của nhị bảo buồn cười quá,” Biên Nam ho hai tiếng rồi lại cười, “Quần của nó bị rộng hả.”

“Có dây mà nó không chịu thắt.” Khuru Dịch cười cười, lặn xuống nước kéo Khuru Ngạn lên.

Biên Nam thắt chặt dây trên quần nhóc: “Cực căng à mông em trắng ghê, nhìn muốn cắn một cái.”

“Mông anh hai em cũng trắng lắm.” Tóc xoăn trên đầu Khuru Ngạn bết lại, nhóc ngo nguậy muốn chui xuống nước.

“... Vậy sao,” Biên Nam liếc mắt nhìn Khuru Dịch, trên người Khuru Dịch còn dính bọt nước, ánh mặt trời tôn lên màu da trắng nõn của cậu ta, lóe ra ánh sáng chói mắt, “Anh cũng thấy thế, chói mù mắt luôn rồi.”

Khuru Ngạn nhanh nhẩu bơi ra ngoài lần nữa, chân đạp trên mặt nước hai cái rồi lặn xuống đáy sông.

“Muốn tôi dạy cậu không?” Khuru Dịch hỏi.

“Dạy gì? Bơi à?” Biên Nam nhìn cậu ta.

“Ừ, mắc công cậu đứng đây không có gì làm.” Khuru Dịch cười cười.

“Dạy như nào?” Biên Nam nghĩ học một chút cũng được, dù sao cũng đang rảnh.

Khuru Dịch lùi lại hai bước, thò tay xuống nước dựng hai ngón tay: “Qua đây.”

“Qua cái gì,” Biên Nam sững sốt, “Qua làm sao.”

“Nằm sấp bơi qua chứ sao.” Khuru Dịch giật giật ngón tay.

“Gì cơ? Nằm sấp trên ngón tay mà?” Biên Nam chỉ vào tay ngón tay Khuru Dịch, “Mày luyện Nhị Chỉ Thiên hả, vậy mà nằm sấp được sao!”

*Nhị Chỉ Thiên: một món võ của Thiếu Lâm, dùng hai ngón tay trông cây chuối.

“Nhị bảo học như thế đấy,” Khuru Dịch ngẫm nghĩ, chìa ra ba ngón tay, “Nâng người một chút là được, cậu đánh tennis nhiều năm như vậy, chắc phải biết giữ thăng bằng chứ.”

“Nhị bảo có thể nằm sấp trên ngón tay mà là vì nó mới tám tuổi, quá lắm chỉ có 30 kg,” Biên Nam không thể chấp nhận việc Khuru Dịch định dùng ngón tay dạy mình bơi, “30 kg chỉ đủ làm số dư của tao...”

Khuru Dịch thở dài, đổi ngón tay thành bàn tay: “Vậy được chưa? Bây giờ hai cái 30 kg tôi cũng nâng được.”

“Ừ,” Biên Nam vỗ vỗ tay Khuru Dịch, “Nâng cái gì?”

“Cầm.” Khuru Dịch nói.

“Hiểu rồi.” Biên Nam sờ cằm, hít sâu một hơi, nhảy một cái vào trong nước, bơi về phía trước.

Khuru Dịch đưa tay phải ra nâng cằm cậu lên: “Giữ thăng bằng, giang cánh tay ra.”

“Giữ kiểu gì...” Biên Nam giang cánh tay theo lời Khuru Dịch, “Chân tao còn chạm tới đáy nè.”

Khuru Dịch đưa tay trái xuống để dưới bụng Biên Nam, đẩy thân thể của cậu lên trên: “Cầm nhận một chút.”

“Cầm nhận cái quỷ gì?” Biên Nam cảm giác mình giang cánh tay y chang thăng gối, “Tao chỉ cảm nhận được tay mày chọt vô bụng tao ngứa muốn chết.”

“Thôi kệ, cậu bơi đi,” Khuru Dịch đi hai bước, dẫn Biên Nam xuôi theo dòng nước, bàn tay nâng cằm cậu vắn đổi thành ngón tay, “Quạt tay đi, trước tiên khoan nhúc nhích chân, quạt tay trước đi.”

“Ừ.” Biên Nam hít vào một hơi, cánh tay quạt mạnh trong nước.

Khuru Dịch không di chuyển theo Biên Nam, buông lỏng bàn tay nâng bụng cậu, ngón tay nâng cằm cậu tiếp tục nâng, để phòng cậu chìm xuống.

Lực tay của Biên Nam mạnh hơn người bình thường nhiều, nương theo sức nổi của nước cộng thêm lực xuôi dòng, cậu thoải mái trôi về phía trước.

Ngón tay của Khuru Dịch lướt một đường từ cằm và cổ Biên Nam xuống phía dưới.

Loại đụng chạm khê khàng trong nước khiến Biên Nam đột nhiên có cảm giác không nói nên lời.

Sau khi ngón tay lướt qua bụng dưới, Khuru Dịch đột nhiên rút tay về.

Hai ngón tay có thể chống đỡ thân thể được bao nhiêu, Biên Nam không biết, nhưng Khuru Dịch vừa rút tay về, cậu cảm thấy thân thể đột ngột chìm xuống.

“Này, mày đừng...” Biên Nam còn chưa dứt lời đã chìm xuống nước, phun hai ngụm bọt khí.

27. Chương 27

Ngạt thở khi bị ấn xuống nước với khi đang nghịch nước đột ngột phát hiện mình bị chìm, cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Đặc biệt là khi lời chưa nói xong đã trực tiếp biến thành bong bóng.

Biên Nam vừa thổi bọt khí vừa sắc nước, sắc đến mức từ trán đến ót khó chịu như bị xóc ngược, nuốt phải mười muỗng mù tạt.

Cậu vội vàng muốn đạp đáy sông để đứng dậy, nước nơi này hắt là chỉ tới ngực, nhưng cả hai chân đều trượt.

Má!

Một tuyển thủ tennis tài năng lại sắp chết đuối ở nơi nước chỉ tới ngực!

Còn tên huấn luyện viên ngốc nghếch kia lại không biết qua cứu!

Khốn kiếp!

Khuru Dịch nhìn Biên Nam xẹt qua trước mặt mình, tư thế dưới nước của Biên Nam rất đúng chuẩn, thân thể thẳng băng, cộng thêm màu da lúa mì khỏe mạnh dưới ánh mặt trời và dáng người rắn chắc cân đối, trông như cao thủ bơi lội vậy.

Ài ngờ chưa được hai mét đã chìm nghiêm.

Khuru Dịch đợi mấy giây, phát hiện Biên Nam không có ý định trôi lên, lúc này mới vội vàng bơi tới, túm cánh tay cậu, nâng cằm cậu lên.

“Mẹ —— nói!” Biên Nam hét một tiếng, bắt lấy cánh tay Khuru Dịch, vừa lau mặt vừa ho khù khụ, hồi lâu sau mới quay đầu lườm Khuru Dịch, “Mày dạy người ta thế hả! Tao suýt chết đuối rồi nè!”

Hai mắt Biên Nam đỏ bừng, Khuru Dịch hơi áy náy, đưa tay vỗ vỗ mặt cậu: “Tôi chỉ chạm có hai giây thôi, tôi tưởng cậu có thể đứng lên chứ.”

Vỗ xong không ai lên tiếng, lát sau Biên Nam mới bật cười, thuận tay đẩy đầu Khuru Dịch: “Có phải mày dở nhì bảo quen rồi không?”

“Anh hai ——” Khuê Ngạn từ giữa sông trôi lên, giơ một viên đá lớn trong tay, “Em tìm được một viên bảo thạch nè!”

“Giỏi lắm!” Khuê Dịch lên tiếng, “Ném đi rồi mò thêm viên nữa.”

“Anh không xem thử hả!” Khuê Ngạn đập nước hai tay giơ viên đá bơi tới, “Bảo thạch thật đó, không giống mấy cái trước đâu!”

“Để anh xem nào.” Thấy Khuê Dịch không mấy hứng thú với viên “bảo thạch” này, Biên Nam chìa tay nhận viên đá trong tay Khuê Ngạn.

Chỉ là một viên đá bình thường, mặt trên có một ít đường vân trắng, ném lên bờ sông là có thể dung nhập giữa muôn nghìn viên khác.

Khuê Ngạn đứng không tới đấy, nhóc ôm cánh tay Biên Nam bám trên người cậu, mong chờ hỏi: “Bảo thạch đúng không anh!”

“Bảo thạch đúng rồi!” Biên Nam gật đầu khẳng định, đưa viên đá đến trước mặt Khuê Dịch: “Xem này, bảo thạch hoa văn.”

Khuê Dịch mấp máy môi không biết nên nói gì, Biên Nam nhét viên đá vào túi sau quần bơi của mình, ôm lấy Khuê Ngạn, “Mò nữa xem còn viên bảo thạch nào khác không.”

“Vâng ạ!” Được khích lệ, Khuê Ngạn hưng phấn chuẩn bị tiếp tục bơi ra ngoài.

“Cậu bơi nữa không?” Khuê Dịch nhìn Biên Nam.

“Bơi chứ,” Biên Nam hất đầu, lau nước trên mặt, “Tao nói này huấn luyện viên Khuê, mày quá thiếu chuyên nghiệp, tao mới bơi được một mét mà mày đã buông tay, mày cố tình phải không?”

“Tôi không theo kịp cậu, hay là cậu thử bơi ngược dòng đi,” Khuê Dịch nhìn xuống nước một chút, “Cậu tính mang bảo thạch bơi chung à?”

“Không mang,” Biên Nam móc viên đá ném vào trong nước, “Chắc chưa tới ba phút nó đã quên viên bảo thạch này.”

“Cậu lừa con nít như vậy sao?” Khuê Dịch cười.

“Vây cũng đỡ hơn mày không thèm để ý tới nó, nó đang hưng phấn mà mày không chịu phối hợp gì cả,” Biên Nam tặc lưỡi, “Nhị bảo chắc muốn có một người anh như tao lắm.”

“Cho cậu đó, dẫn nó đi đi, phiền chết tôi.” Khuê Dịch trầm mình xuống, sải cánh tay ra, chân đạp nhẹ trong nước, thân thể nhanh chóng lủi đi.

Biên Nam đứng yên không nhúc nhích, thấy Khuê Dịch đã bơi ra rất xa, cậu mới học theo Khuê Dịch đạp chân.

Nhưng mà nương theo quán tính chỉ lướt được một mét, lực cản từ dòng nước khiến cậu dừng lại, tiếp đó lại chìm xuống.

Lúc này cậu đã có kinh nghiệm, nhanh chóng rút chân đạp xuống đáy, sông ở đây không sâu, tốt xấu gì mình cũng 1m86, đứng thẳng chắc...

Ủa! Đáy đâu?

Biên Nam ngập trong nước, chửi thề một câu, địa hình quỷ gì mà lại đạp không tới đáy!

Đang giãy dụa nghĩ xem hay là đầu tiên học bơi đứng cho tốt thì một bàn tay đưa đến trước mặt cậu.

Lần này huấn luyện viên phản ứng nhanh đấy! Biên Nam vội túm lấy, Khuê Dịch kéo cậu khỏi mặt nước.

“Mẹ nó chỗ sâu chỗ cạn là thế quái nào!” Biên Nam vừa nổi lên mặt nước đã mắng to.

“Sông này trước kia từng bị đào cát, có hồ.” Khuê Dịch kéo cậu lùi về một đoạn.

Biên Nam liếc Khuê Dịch một cái, tuy biết Khuê Dịch nói đáy sông có hổ, nhưng sao nghe cứ như đang móc mả mình.

“Nếu không cậu bơi kiểu này đi,” Khuê Dịch rút tay khỏi tay Biên Nam, ngón tay nâng cằm cậu lên, “Tôi thấy cậu cũng hiểu động tác cơ bản rồi.”

Mất đi sự chống đỡ từ Khuê Dịch, Biên Nam vội vàng vừa quạt tay vừa đạp chân, cảm bị Khuê Ngạn nâng lên, cảm giác hết như thăng giáng.

“Tay và chân chuyển động cùng một lúc, tay quạt, chân đạp,” Khuê Dịch khẽ nghiêng người ra sau, một tay nâng Biên Nam, một tay quạt nước, chân thỉnh thoảng đạp một cái, mang Biên Nam đi về phía trước, “Khỏi lo cho cái đầu, tôi đảm bảo sẽ không để cậu bị sặc.”

“Tao sặc hai lần rồi mày.” Biên Nam cố gắng đạp chân, đồng thời quạt hai tay.

“Lúc quạt nước nhớ hạ tay xuống một chút, như vậy sẽ không dễ chìm,” Đầu ngón tay Khuê Dịch ngoéo cằm cậu một cái, “Đừng ngẩng cao quá, sau này biết bơi rồi thì không cần nâng đầu, lấy hơi là được.”

“Đừng gãi cằm tao, ngứa.” Biên Nam tặc lưỡi.

Biên Nam không sợ nước, sau khi uống hai lần cậu cảm thấy sặc nước cũng chẳng sao, vả lại dù gì cũng là dân trường Thể thao, khả năng điều phối cơ thể và sức lực vốn tốt sẵn, Khuê Dịch dẫn cậu qua lại mấy vòng trong nước, cậu đã có thể bơi được.

“Tôi bỏ tay ra đây.” Khuê Dịch nói.

“Ừ,” Biên Nam đạp đạp nước, cơ thể nhích tới trước một đoạn, “Tao thấy tao có thể khiêu chiến độ khó cao hơn.”

“Như vậy nè!” Khuê Ngạn đột nhiên xông ra bên cạnh Biên Nam, vùi mặt xuống nước song song với cơ thể bơi một đoạn, “Thế này bơi nhanh hơn!”

“Ừ!” Biên Nam học theo bộ dạng của nhóc để đầu nằm ngang, bơi thử vài cái, lúc lấy hơi có hóp phải một ngụm nước, cậu tiếp tục cố gắng, lần thứ hai lấy hơi lại hóp thêm ngụm nữa.

“Về nhà coi chừng tiêu chảy.” Khuê Dịch vẫn luôn đứng bên cạnh cậu.

“Mày im miệng đi.” Biên Nam bận đạp chân quạt tay đến mức không muốn cãi lại.

“Thả lỏng,” Khuê Dịch vỗ lưng cậu một cái, “Để nước nâng cậu lên.”

Biên Nam rất thông minh, hay nên nói là thông minh ở phương diện vận động. Nửa tiếng sau, tuy cậu tự đánh giá “sao tao thấy mình như bò sát”, nhưng trên thực tế cậu đã có thể bơi qua bơi lại nhẹ nhàng trong nước, xuôi dòng ngược dòng gì cũng vèo vèo.

“Thấy sao!” Biên Nam bơi mấy vòng rồi dừng bên người Khuê Dịch.

Khi muốn đạp xuống đáy sông để đứng thì lại đạp trúng khoảng không, cậu đành đưa tay ấn vai Khuê Dịch, muốn mượn lực vịn một chút.

Khuê Dịch cũng không đứng tới đáy, Khuê Dịch cũng đang bơi đứng, Biên Nam đột ngột ấn một cái làm cho Khuê Dịch chìm thẳng xuống.

Biên Nam vội buông tay, sợ Khuê Dịch nổi nóng kéo mình xuống theo nên bơi sang nơi khác, tìm chỗ đứng được mới quay đầu lại, thế nhưng không thấy Khuê Dịch trôi lên, cậu hoảng sợ: “Khuê đại bảo! Huấn luyện viên Khuê! Khuê Dịch! Mày đừng làm tao sợ!”

Nước phía sau đột nhiên đẩy về phía Biên Nam, mặc dù bây giờ bơi lội chỉ là chuyện nhỏ với cậu, nhưng độ linh hoạt trong nước vẫn cần cơ hội bồi dưỡng, điều đó Biên Nam tự hiểu.

Vậy nên dù biết người tới nhất định là Khuê Dịch, Biên Nam cũng không quay đầu lại nghiên cứu xem Khuê Dịch từ đâu nhô ra, mà là trực tiếp nín thở.

Khuê Dịch vọt lên từ mặt nước sau lưng cậu, tông thẳng vào người cậu, nhấn cậu xuống nước.

Biên Nam đang đắc ý âm mưu của Khuất Dịch không thành công, ai ngờ Khuất Dịch cũng lặn xuống theo, một tay ấn vai cậu, một tay vòng ra sau giật ngược quần bơi của cậu.

Biên Nam giống như món đồ chơi bị Khuất Dịch ném lộn mèo trong nước.

Nước lập tức ào vào mũi.

Chờ cậu sắc nước xong đứng dậy được thì Khuất Dịch đã lủi ra xa vài mét.

“Mày giỏi lắm!” Biên Nam bịt mũi chỉ vào Khuất Dịch, “Mẹ nó chơi người ta mà cũng độc đáo như vậy!”

“Lần sau phải nhớ lúc này nên đẩy khí ra,” Khuất Dịch cười nói, “Nước sẽ không vào được...”

“Anh hai!” Khuất Ngạn đột nhiên vừa bơi đứng vừa chỉ lên bờ.

Biên Nam và Khuất Dịch cùng quay đầu lại, trông thấy một ông già đứng trên bờ, thoát nhìn giống như thôn dân vùng phụ cận.

“Ông làm gì vậy? Tham quan à?” Biên Nam vừa lau mặt vừa hỏi, có thể ông già này đi ra nhặt củi, nhưng ông cứ nhìn chằm chằm bọn họ khiến cậu cảm thấy không được tự nhiên.

Khuất Dịch không lên tiếng, sững lại một giây rồi bất thành linh bơi về phía bờ, tốc độ rất nhanh.

Biên Nam không ngờ Khuất Dịch có thể bơi với tốc độ như thế, cậu có hơi giật mình.

Nhưng vài giây sau cậu không giật mình nổi nữa, vội cùng xông lên bờ.

Ông già kia lại dám xách túi của cậu xoay người bỏ chạy.

“Ê!” Biên Nam hét một tiếng, cái túi đó ông ta có xách đi cũng không sao.

Có sao là quần áo bọn họ đều cất trong đó!

Chân của Khuất Dịch không hoạt động hơn một tháng, động tác không mấy linh hoạt, Biên Nam không quan tâm đá cần chân, vừa lặn vừa bò lên bờ đuổi theo, đuổi tới ven đường thì không còn thấy bóng dáng ông già nữa.

Lúc Khuất Dịch chạy ra từ trong rừng, Biên Nam đang đứng ở bên đường chửi đổng.

“Khốn kiếp!” Biên Nam hét biết nói gì, “Chuyện quái gì đây! Đồ ăn vặt mua cho nhị bảo đều cất trong đó! Quần áo cũng mất mẹ nó luôn...”

Khuất Dịch cau mày nhìn bốn phía: “Ông già này coi bộ là dân chuyên nghiệp.”

“May là mày cất tiền trong túi khác, chứng minh thư thẻ ngân hàng linh tinh của tao cũng ở trong đó,” Biên Nam tặc lưỡi, đột nhiên quay đầu nhìn Khuất Dịch, “Có phải mày biết chuyện này sẽ xảy ra không?”

“Tôi chưa từng gặp chuyện này bao giờ,” Khuất Dịch thở dài, “Túi của cậu... dân quê mùa nhìn cũng biết hàng xịn, trước đây tôi dẫn nhị bảo đi toàn dùng túi nilon.”

“Làm sao đây? Ba chúng ta về bằng cách nào?” Biên Nam chỉ quần bơi trên người, “May mà ông thấy dắt xe chạy không thoát, nếu không chúng ta đi bộ về luôn à?”

Khuất Dịch không trả lời, nhìn Biên Nam rồi lại cúi đầu nhìn mình, cuối cùng khom người chống chân bật cười: “Cậu thì đỡ rồi, tôi đây xanh tươi... như châu chấu này...”

Biên Nam nhin không được, cũng cười theo.

Hai người ngồi xổm ven đường tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi cười đến không dừng được.

Khuất Ngạn lão đảo chạy tới, ở đằng xa la lớn: “Túi đâu rồi ——”

“Ông già kia lấy rồi.” Khuất Dịch cười nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Khuất Ngạn giật giật quần bơi của mình, “Không có quần mặc rồi.”

“Em là con nít ngại cái gì,” Biên Nam vẫn muốn cười, ra ngoài sông bơi đến độ mất luôn quần áo coi như là một kỷ niệm đáng nhớ, cậu chột chột bụng Khuất Ngạn, “Anh với anh hai em mới đẹp nè.”

Khuru Dịch cười đứng dậy: “Bơi thêm chút nữa đi, nhưng bơi xong không có đồ ăn đâu.”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn đang hào hứng nên không để bụng việc không có đồ ăn, nhóc xoay người chạy trở về bờ sông.

“Tao cũng bơi thêm chút.” Biên Nam nhìn chân mình, vừa rồi chạy không chú ý, bàn chân bị đá cắn đau điếng, may là không rách da.

“Xin lỗi.” Khuru Dịch thốt ra một câu.

“Hả?” Biên Nam sửng sốt, “Mày xin lỗi làm gì!”

“Đi hồ bơi sẽ không bị mất đồ.” Khuru Dịch cười.

“Đi hồ bơi đâu có vui, tao làm sao học bơi được giữa nguyên một đồng người.” Biên Nam đi về phía trước.

“Nếu tôi cũng chôn túi của cậu thì được rồi...” Sau khi cười xong, Khuru Dịch càng nghĩ thì càng bực, nhứu mày.

“Thôi được rồi,” Biên Nam với tay kéo Khuru Dịch, “Một cái túi có là gì, ông già kia ăn mặc rách rưới vậy chắc nghèo quá hóa liều, cũng không mất thứ gì quan trọng, mày nghĩ nhiều làm chi, ra bơi tiếp đi.”

Khuru Dịch không lên tiếng, hai người trở lại bờ sông, Khuru Dịch ngồi xuống một tảng đá, “Tôi nghỉ một chút.”

“Chịu hết nổi rồi hả?” Biên Nam nhìn sang.

Khuru Dịch duỗi thẳng chân: “Thấy hơi...”

“Hơi gì, đau à?” Biên Nam sốt ruột, quỳ xuống ngay bên chân Khuru Dịch, nhìn chăm chăm chân cậu ta, “Vẫn chưa khỏi sao?”

“Cậu...” Khuru Dịch chống tay lên đầu gối, tay còn lại thì bụm miệng.

Biên Nam nhìn bộ dạng nhịn cười không nổi của Khuru Dịch, rồi lại nhìn tư thế của mình, đích thực rất là thành kính, còn thiếu điều đập đầu nữa thôi.

“Mày như vậy là không được,” Biên Nam ngồi xuống, “Tao đang quan tâm mày mà.”

“Không sao,” Khuru Dịch sờ bắp chân, “Chỉ thấy hơi mỏi, có lẽ do lâu rồi không vận động.”

“Vậy thì bình thường thôi,” Biên Nam chỉ chân Khuru Dịch, “Mày không phát hiện bên này không thô như bên kia à?”

“Hầy,” Khuru Dịch thở dài, sau đó từ từ nằm xuống bên bờ, “Tôi phơi nắng, bồi bổ canxi.”

Biên Nam mặc kệ Khuru Dịch, chạy ào xuống sông, Khuru Ngạn đang bơi dưới nước, cậu bơi tới lặn tìm bảo thạch với Khuru Ngạn.

“Lúc lặn phải nả khí một chút,” Khuru Ngạn hướng dẫn, “Nếu không sẽ nổi lên, sau đó dùng lực bơi xuống là được.”

Khuru Ngạn làm huấn luyện viên tích cực hơn Khuru Dịch nhiều, mỗi tội quá dong dài, cũng may Biên Nam đã có chút kinh nghiệm, chẳng mấy chốc đã có thể lặn xuống đáy sông với nhóc.

Nhưng Khuru Ngạn quá thừa tình lực, hoặc có lẽ do ham nghịch nước, Biên Nam chơi với nhóc chưa bao lâu đã thấy mệt, cậu cầm ba bốn viên bảo thạch Khuru Ngạn tìm được, nói: “Nhị bảo, em mệt chưa?”

“Chưa mệt,” Khuru Ngạn xoay người nằm ngửa trên mặt nước, “Anh nhìn nè, em có thể trôi như vậy đó.”

“Em thật biết cách giầy vò người khác,” Biên Nam đã hiểu tại sao Khuru Dịch lại nói tặng Khuru Ngạn cho cậu, nhóc quả thật cứ như được gắn động cơ vĩnh viễn trên người, cậu nhéo mũi Khuru Ngạn, “Anh lên bờ nghỉ một chút, anh giúp em cầm bảo thạch lên nhé.”

“Vâng ạ.” Khuru Ngạn nhắm mắt thả trôi trên mặt nước.

Biên Nam cầm mấy viên đá mẽ lên bờ, ném xuống đất.

Khuru Dịch đang gồi tay nhắm mắt phơi nắng, khẽ hé mắt ra: “Không bơi nữa sao?”

“Nghỉ một chút,” Biên Nam ngồi xuống bên cạnh, “Chân mày không sao chứ?”

“Không sao, bây giờ không có cảm giác gì.” Khuru Dịch gập chân hươ hươ.

“Thật không ngờ một gậy lại có thể đập thành như vậy,” Biên Nam ngồi một lát rồi cũng nằm xuống, “Sớm biết thế đá mấy cái được rồi.”

“Vậy cậu tiêu đời là cái chắc.” Khuru Dịch nói.

“Ý mày là giờ mày khỏe rồi, tao cũng nên chuẩn bị tiêu đời?” Biên Nam uốn éo người, dưới lưng có mấy khối đá lớn cản trướng khó chịu vô cùng, cậu nhích sang bên phải, khối bên phải lại cản ngay hông cậu, cậu chỉ đành nhích sang phía Khuru Dịch.

Nhích nhích đến khi áp sát vào Khuru Dịch mới tìm được vị trí bằng phẳng một chút.

“Cậu không thấy nóng hả?” Khuru Dịch quay đầu nhìn Biên Nam.

“Bên này không nằm được,” Biên Nam cũng quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Mày chiếm chỗ bằng phẳng nhất rồi, chia cho tao chút không được à.”

“Cậu còn phơi nắng nữa nói không chừng có thể nằm vùng trong đồng than.” Khuru Dịch kê một tảng đá dưới đầu làm gối.

“Mày nói nhầm nữa có tin tao đánh mày không, đồ cà thọt!” Biên Nam tặc lưỡi, cũng mò một tảng đá kê dưới đầu.

“Tôi luôn đi, tôi đang ngứa ngáy đây.” Khuru Dịch cũng tặc lưỡi một tiếng.

Biên Nam phì cười, cười hồi lâu mới do dự nói: “Này, chuyện kia chắc mày biết rồi nhỉ?”

“Chuyện gì?” Khuru Dịch giơ tay lên đón ánh mặt trời, ánh nắng xuyên qua kẽ tay chiếu lên mặt cậu.

“Thì chuyện bọn Thân Đào bị thằng chó Phan chặn đánh.” Biên Nam nói.

“Ừ,” Khuru Dịch đưa tay tới trước mặt nắm thành quyền, dùng ngón trỏ bao lấy ngón cái, ngón cái cử động lên xuống, trông như cái miệng đang khép mở, “Biết rồi.”

“Má,” Biên Nam bứt cọng cỏ nhét vào “miệng”, “Mày thật ấu trĩ.”

Khuru Dịch cử động ngón tay, “ăn” cỏ xong lại đẩy ra đầu khác, “Vào thẳng ruột, ăn xong sẽ...”

“Thôi bớt đi!” Biên Nam tát văng tay Khuru Dịch, “Tao đang nói chuyện nghiêm túc với mày, mày cần thận một chút, bây giờ Phan Nghị Phong đang tìm người bên ngoài, không cùng đẳng cấp với trước kia đâu.”

“Biết rồi,” Khuru Dịch thả tay xuống, từ từ ngồi dậy, tay chống đất nhìn Biên Nam, “Cậu tự lo cho mình trước đi.”

“Có ý gì?” Biên Nam híp mắt nhìn Khuru Dịch, Khuru Dịch lưng trần, gương mặt được ánh mặt trời phủ một tầng vàng nhạt.

“Tôi xử nó xong sẽ tới phiên cậu.” Khuru Dịch cười cười.

28. Chương 28

Biên Nam không hỏi Khuru Dịch định xử mình thế nào, dù sao trước đó cậu cũng từng nói, muốn đánh muốn đập muốn chụp bao bố thì tùy, cậu sẵn sàng chờ.

Biết đâu Khuru Dịch không định đánh cậu, bảo cậu dẫn Khuru Ngạn đi bơi hai ngày là đủ làm cậu mệt chết rồi.

Khuất Ngạn đúng là một bé trai trần trụi tinh lực, Biên Nam và Khuất Dịch nằm dưới ánh mặt trời đến độ miệng đắng lưỡi khô, chẳng còn tâm trạng hưởng thụ việc tắm nắng nữa, vậy mà nhóc vẫn cứ bơi qua bơi lại ở trong nước.

Khuất Dịch thật sự không thể nhịn được nữa, xuống nước túm nhóc xách lên bờ.

“Em chưa thấy mệt nha.” Khuất Ngạn còn tiếc hùi hụi vừa đi vừa quay đầu lại nhìn sông.

“Đưa tay lên xem đi.” Khuất Dịch ngồi trên tảng đá nhìn nhóc.

Khuất Ngạn giơ tay lên, đoạn cúi đầu giấu tay ra sau lưng.

“Tay em bị sao vậy? Trầy hả? Hay bị cá cắn?” Biên Nam kéo tay Khuất Ngạn qua xem thử, Khuất Ngạn nắm tay thành quả đấm, không nhìn ra có vấn đề gì, Biên Nam muốn mở tay nhóc ra thì nhóc lại siết chặt tay không cho cậu nhìn, cậu đành ôm Khuất Ngạn ôm qua một bên, nhỏ giọng nói, “Lén cho anh xem tí nào.”

Khuất Ngạn hơi do dự, mở nắm tay ra, đầu ngón tay đã trắng toát, hiện đầy nếp nhăn lớn nhỏ.

“Anh hai em nói,” Khuất Ngạn liếc nhìn Khuất Dịch, “Mấy cái nhú nhú này là do bị mất nước, mất nước thì không thể bơi nữa.”

“Vậy đừng bơi,” Biên Nam buồn cười, cầm ngón tay nhóc, “Bơi nữa là khô quắt bây giờ, chưa kể túi của anh bị ông già chạy như điện kia giật mất rồi, nước với đồ ăn cũng mất luôn, em cứ bơi tiếp lát nữa khát nước anh đâu có nước cho em uống, em xem anh hai em khát đến độ cả người trắng bệch rồi kìa.”

“Anh ấy vốn trắng mà,” Khuất Ngạn nhìn Biên Nam, “Thị lực của anh không tốt lắm nha.”

“Ầy!” Bị con nít bóc trần, Biên Nam cảm thấy hơi mất mặt, nhưng lại vừa muốn cười, “Nhóc thúi này đáng ghét thiệt.”

“Chúng ta không có đồ mặc rồi!” Khuất Ngạn đột nhiên kịp phản ứng, nhớ lại một chuyện hết sức nghiêm trọng, “Chúng ta về thế nào đây!”

“Mặc vậy về chứ sao, không có đồ chứ đâu phải không có quần mặc, ông già kia chưa hốt luôn giày là may lắm rồi.” Khuất Dịch đi qua lấy túi chôn dưới tảng đá.

“Nhưng mà... nhưng mà...” Khuất Ngạn lấy tay bịt bụng đựng quần của mình, “Đây là quần bơi nha.”

“Ôi chú ý quá nhỉ,” Biên Nam nhìn không được phì cười, thắt chặt dây quần bơi của Khuất Ngạn, rồi lại chạy sang bụi cỏ bên cạnh bứt một phiến lá to đưa cho Khuất Ngạn, “Em dùng cái này che mặt, người khác sẽ không biết em là ai.”

“Ồ.” Khuất Ngạn thoáng do dự, cầm lá cây che trước mặt mình.

Biên Nam bế Khuất Ngạn lên ghế sau xe đạp, trong quần bơi của Khuất Ngạn có nhét di động của Biên Nam và Khuất Dịch, còn nhóc vẫn giơ phiến lá che mặt mình.

“Xuất phát... như này hả?” Biên Nam nhảy lên xe, nhìn Khuất Dịch bên cạnh.

Khuất Dịch cũng nhảy lên xe, cúi đầu nhìn quần bơi của mình: “Xuất phát thôi, nếu không làm sao bây giờ, cứ vui đùa đầu đạp là được.”

“Chúng ta có bị chụp ảnh không đây,” Biên Nam đạp một cái, xe chạy về phía trước, “Không biết có ai báo với đài truyền hình có hai thằng con trai trần truồng đạp xe trên đường không nhỉ?”

“Chúng ta không phải trần truồng,” Khuất Dịch sửa lời cậu, “Chúng ta có mặc quần.”

Biên Nam kéo kéo quần bơi: “Thật ra tao vẫn muốn nói... mày cũng còn đỡ, quần của mày rõ ràng, tao mặc quần đen nhìn từ xa... giống như không có mặc gì vậy.”

“Hai anh đổi cho nhau là rõ màu luôn.” Khuất Ngạn ngồi đằng sau giơ lá cây nói.

“Anh không đổi!” Biên Nam buồn cười, thỉnh thoảng nhóc này phản ứng cũng nhanh ghê, “Anh không thèm cái quần thàng ba đầu xuân kia đâu.”

Đoạn đường từ bờ sông về đến thành phố cũng tạm ổn, dọc đường toàn là đồng ruộng và thôn làng, không có người đi đường nào, thỉnh thoảng có vài chiếc xe chạy lướt qua, mặc dù có một chiếc từ đối diện lái tới, lúc chạy ngang qua hai người bọn họ có bấm còi, nhưng ít ra cũng chỉ là chuyện trong tích tắc, chưa gây áp lực gì lớn cho hai người.

Vào thành phố thì khác.

Đừng nói người và xe ngày càng nhiều, xe điện bình và xe đạp cũng bắt đầu tạo thành cục diện bao vây.

Biên Nam chưa bao giờ để ý ánh mắt của người khác, nhưng hình tượng bây giờ cũng làm cậu cảm thấy hơi xấu hổ, may mắn duy nhất là đáng người cậu không tệ.

Cậu liếc sang Khuru Dịch, Khuru Dịch vẫn bình tĩnh đạp xe.

Biên Nam đoán Khuru Dịch hẳn là người có sức chịu đựng cao lắm đây, bình thường lái chiếc xe màu xanh lục huỳnh quang là nổi bật bật rồi, hôm nay còn phối thêm quần bơi tong xuyệt tông, màu da và dáng người hợp lại, trông như sắp lên sàn catwalk vậy.

Hai người bọn họ dính chùm một chỗ chắc chắn là hai tên thần kinh nổi bật nhất trên con đường này ngày hôm nay.

“Tao đón taxi nha?” Biên Nam nhìn thấy xe taxi, “Tao thấy có người lấy di động chia về hướng chúng ta kìa.”

“Dem hai chiếc xe đạp lên taxi được sao?” Khuru Dịch nhìn cậu một cái.

“Em khát nước.” Khuru Ngạn ngồi đằng sau nói, vẫn còn giơ lá cây tựa vào lưng Biên Nam.

“Về nhà uống nước.” Khuru Dịch trả lời đơn giản.

“Nếu không dừng ở đây đón taxi đi, đón hai chiếc là được.” Biên Nam giảm tốc độ.

“Em muốn uống nước,” Khuru Ngạn lại nhỏ giọng rên, “Em khát quá khát quá.”

“Chúng ta sắp...” Biên Nam dừng xe ở ven đường, chân chống đất, quay đầu lại sờ đầu Khuru Ngạn, đang định nói sắp về đến nhà là uống nước được ngay thì nhìn thấy cặp môi bong da của nhóc, “Mua nước cho em.”

“Để tôi mua cho.” Thấy Biên Nam xuống xe, Khuru Dịch cản cậu.

“Mày bắt mắt quá, vào tiệm chắc hù chết người ta, tao đỡ nổi hơn.” Biên Nam cầm ví, thấy ven đường có một tiệm tạp hóa nhỏ nên chạy chậm qua đó.

“Cho chai nước.” Biên Nam ném tiền lên cái bàn trước mặt ông chủ, mở tủ lạnh lấy chai nước.

“Các cậu đây là...” Ông chủ cầm tiền, nhìn sang Khuru Dịch ở ngoài tiệm, “Người sắt ba hạng?”

“Sắt cái gì... à không, bọn cháu là người hợp kim titan ba hạng,” Biên Nam gõ gõ bàn, “Chú mau thối tiền đi, đang thi đấu đây, bọn cháu muốn giữ vững vị trí đầu.”

*Người sắt ba hạng, ý nói Cuộc thi thể thao ba môn phối hợp bơi – chạy – đua xe đạp. Định sửa luôn thành ba môn phối hợp mà bên dưới Biên Nam có chế thành Người hợp kim titan nên giữ nguyên.

Lúc Biên Nam mua nước đi ra, Khuru Dịch đã chặn một chiếc taxi.

“Cậu đưa nhị bảo về trước đi,” Khuru Dịch nhìn Khuru Ngạn đang cầm chai tu ừng ực, “Chờ cả buổi mới có một chiếc xe trống.”

“Vậy không trượng nghĩa lắm, chuyện mất mặt thế này có thêm bạn vẫn đỡ hơn.” Biên Nam cười cười, đi cả đoạn đường tới đây cậu thấy cũng bình thường, dù sao cũng chưa có ai nhận ra cậu.

“Thế tùy cậu.” Khuru Dịch đưa tay tiếp tục đón xe.

Hai người đứng ven đường đuổi tay nửa ngày, ngay cả tài xế taxi cũng mất kiên nhẫn.

“Chú,” Biên Nam kéo cửa kính xuống, “Chú cứ mở đồng hồ tính tiền đi, đến nơi cháu trả thêm tiền.”

Nói xong cậu xoay người lại, thấy một chiếc Land Rover từ ven đường chạy tới gần, cậu ngăn ra, vội liếc nhìn biển số xe, một chuỗi số 8 đập vào mắt.

“Ủa đây là xe bố tao mà...” Biên Nam kêu một tiếng, đang định nói trời giúp tao mà bố tao cũng, đột nhiên thấy người ngồi ở buồng lái không phải là bố.

Khuru Dịch nhìn lướt qua trong xe, người ngồi cạnh tài xế đã kéo cửa kính xuống, thò đầu ra tươi cười vẫy tay với cậu, Khuru Dịch cũng sửng sốt: “Biên Hình Ngữ?”

“Khuru Dịch! Sao anh lại ở đây!” Không đợi xe dừng hẳn, Biên Hình Ngữ đã mở cửa xe nhảy xuống, nhìn chằm chằm Khuru Dịch từ trên xuống dưới đánh giá một phen, “Anh đang...”

“Đi bơi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Khuru Dịch quay đầu nhìn Biên Nam, phát hiện Biên Nam đã đi ra chỗ khác.

“Anh đang đón xe hả? Em đưa anh, anh hai em đang lái xe nè,” Biên Hình Ngữ mỉm cười, rồi lại nhìn ra sau Khuru Dịch, “Em trai anh đó hả? Dễ thương quá đi!”

“Không cần đâu,” Đối với tình cảnh Biên Nam và Biên Hình Ngữ gặp nhau nhưng lại xem như không thấy nhau, Khuru Dịch cũng không dễ chịu gì, “Nếu không em đưa Biên...”

“Ày da, không có gì đâu, dù sao cũng vào thành phố cả mà, đứng giữa đường thế này nổi bật quá,” Biên Hình Ngữ kéo cánh tay Khuru Dịch, đoạn vẫy vẫy tay với Khuru Ngạn, “Bé à, chị đưa bé với anh hai về nhà nha.”

“Biên Nam,” Khuru Dịch xoay người đi tới bên cạnh Biên Nam, “Cậu...”

“Mày lên xe kia đi, ở đây không dễ đón xe,” Biên Nam bỏ xe đạp vào cốp xe taxi, “Cả người trần truồng đứng trên đường đừng nói nhiều.”

Khuru Dịch không muốn lên xe của Biên Hình Ngữ, nhưng xem ý của Biên Hình Ngữ, coi bộ không định đưa Biên Nam về, nếu mình không lên xe chắc cục diện này bế tắc luôn, Khuru Dịch suy nghĩ một chút: “Cậu dẫn nhị bảo theo đi.”

“Ừ,” Biên Nam đáp lời, mở cửa xe, “Nhị bảo lên xe.”

“Anh hai em đâu?” Khuru Ngạn nhảy lên xe.

“Anh hai em đi chiếc xe ngựa kia, chúng ta không cần đón thêm chiếc nữa.” Biên Nam cũng lên xe, sờ sờ đầu nhóc.

“Ồ.” Đối với việc anh hai muốn đi xe ngựa, Khuru Ngạn không có cảm giác gì, nhóc vừa lên xe liền nằm lên đùi Biên Nam, coi bộ mệt lắm rồi.

Sau khi taxi lái đi, Khuru Dịch mới xoay người lên xe, ngồi ở ghế sau.

Biên Hình Ngữ mở cửa ghế phó lái, ngẫm nghĩ một lát rồi đóng lại, chạy xuống ghế sau.

“Đây là anh hai em, Biên Hạo,” Biên Hình Ngữ cười nói, lại vỗ vỗ vai Biên Hạo, “Anh hai đây là người mà em từng kể với anh nè, thầy dạy thêm cho Đình Đình, Khuru Dịch.”

Biên Hạo quay đầu lại gật đầu với Khuru Dịch: “Cứ nghe em gái tôi nói về cậu, hôm nay cuối cùng đã có dịp gặp.”

Khuru Dịch cười cười không nói gì, lần gặp mặt hôm nay chắc để lại ấn tượng sâu sắc lắm đây.

Sau khi hỏi địa chỉ nhà Khuru Dịch, Biên Hạo khởi động xe.

Khuru Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng dấp của Biên Hạo coi như thuận mắt, nhưng mà không giống Biên Nam, có phần cứng cáp hơn, tuy rằng Biên Nam da đen, nhưng mỗi khi mặt mũi không nhăn nhó cau có, đường cong và ngũ quan tương đối nhu hòa, có lẽ giống mẹ nhiều hơn.

“Anh đi bơi hả?” Biên Hình Ngữ ngồi kế bên hỏi.

“Ừ, dẫn em trai đi bơi.” Khuru Dịch gật đầu.

“Em nghe nói chân anh bị thương, đã ổn chưa?” Biên Hình Ngữ cuốn cuốn lộn tóc, nhìn chân Khuê Dịch, “Em gọi cho anh mấy cuộc điện thoại mà không thông, anh đổi số rồi à?”

“Ổn rồi, không đổi.” Khuê Dịch trả lời đơn giản.

“Vậy sao em gọi không thông,” Biên Hình Ngữ lấy di động ra cúi đầu bấm bấm, “Chẳng lẽ sai số? Trước đây vẫn gọi được mà.”

“Không khởi động máy.” Khuê Dịch nói, lúc nhìn đường phía trước thì bắt gặp Biên Hạo đang nhìn mình chòng chọc qua kính chiếu hậu.

Khuê Dịch cũng không lảng tránh ánh mắt của Biên Hạo, Biên Hạo lại nhìn Khuê Dịch chừng vài giây rồi mới dời mắt nhìn đường phía trước.

Biên Hình Ngữ im lặng một hồi, vừa cười vừa lúng túng nói: “Biên Nam... Gọi ổng lên xe ổng cũng không...”

“Phía trước quẹo trái hay đi thẳng?” Biên Hạo cắt lời Biên Hình Ngữ.

“Quẹo trái.” Khuê Dịch nói.

“Anh lái theo hướng dẫn đi, còn hỏi nữa.” Biên Hình Ngữ nhú mày.

Biên Hạo không trả lời, im lặng tiếp tục lái xe.

Mặc dù không nói được lời nào tốt về Biên Nam, nhưng ở phương diện khác Biên Hình Ngữ khá ngây thơ, nhỏ dại khại chỉ muốn giải thích với Khuê Dịch tại sao không gọi Biên Nam lên xe, nhưng Biên Hạo thì khác, rõ ràng không muốn Biên Hình Ngữ kể chuyện gia đình phức tạp của mình cho người ngoài nghe.

Vậy nên Khuê Dịch nhanh chóng đổi đề tài: “Em cũng đi ra ngoài chơi à?”

“Ừ, em theo anh hai đi hái quả cherry,” Biên Hình Ngữ vui vẻ cầm một cái túi lên, “Vừa lúc, anh lấy một chút về cho em trai anh ăn đi.”

“Không cần đâu.” Khuê Dịch cười cười.

“Nè anh đừng khách sáo như vậy,” Biên Hình Ngữ lấy một cái túi khác, bỏ không ít cherry vào trong đó, “Bọn em chỉ đi chơi là chính, hái nhiều như vậy cũng ăn không hết.”

Khuê Dịch không cần nhìn kính chiếu hậu cũng có thể cảm giác được Biên Hạo đang nhìn mình chăm chăm, vì vậy không chối từ nữa: “Cảm ơn.”

“Chừng nào anh có thời gian, mình đi hái cherry nha, nho cũng chín rồi đi hái nho cũng được...” Biên Hình Ngữ nhìn Khuê Dịch.

“Anh không có thời gian.” Khuê Dịch lại cười.

“... Ừa, đúng rồi, anh vừa phải làm thuê vừa phải dạy thêm nữa, đúng là không có thời gian gì,” Biên Hình Ngữ thở dài, “Chân anh ổn rồi anh có dạy thêm cho Đình Đình nữa không?”

“Có,” Khuê Dịch bị Biên Hạo liếc đến khó chịu, nhin không được chỉ chỉ phía trước, “Nhìn đường kìa.”

Khuê Dịch không để Biên Hạo chạy xe đến đầu hẻm, chỉ bảo Biên Hạo dừng xe trên đường, Biên Hình Ngữ vẫn muốn đưa Khuê Dịch tới tận cửa, có lẽ là muốn biết nhà Khuê Dịch ở đâu.

“Anh đi về như vậy hả? Còn xa không?” Biên Hình Ngữ hỏi.

“Không xa, không sao đâu.” Khuê Dịch mở cửa xuống xe, ra sau cốp lấy xe đạp của mình.

Biên Hình Ngữ xuống theo: “Đưa anh tới cửa cũng không...”

“Hình Ngữ lên xe, em cố tốt bụng làm gì,” Biên Hạo ở trên xe nói, “Nào có chuyện ép tiền người.”

“Cảm ơn nhiều.” Khuê Dịch nhảy lên xe, gạt đầu với Biên Hạo rồi đạp xe đi mất.

Khi cậu về đến nhà, Biên Nam đã tới trước, mượn bộ đồ của cậu để thay.

“Nhị bảo ngủ rồi,” Thấy Khuru Dịch vào phòng, Biên Nam nhỏ giọng nói, “Tao mượn bộ đồ của mày, còn lấy một cái quần lót mới của mày nữa.”

“Ừ.” Khuru Dịch cởi quần bơi, mặc quần thể thao vào.

“Mày... không mặc quần lót à?” Biên Nam ngó ra.

“Bịt nguyên một đường rồi, vậy mới thoải mái,” Khuru Dịch cười cười, “Lát nữa ăn không?”

“Chắc không được, tao thấy nhị bảo phải sáng mai mới tỉnh, vừa này bố mày còn nói đã ăn sủi cảo rồi, bà cụ nhà kế bên đem qua,” Biên Nam vuốt vuốt tóc, “Mày tùy tiện nấu gì ăn đi, tao về trường đây.”

“Ăn cherry không?” Khuru Dịch chỉ cái túi trên bàn.

“Hai người bọn họ đi hái cherry à?” Biên Nam mở túi ra xem thử, “Không ăn, tao đi đây... cuối tuần mày về trường hả?”

“Ừ, cuối tuần gặp.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam buồn cười: “Trên đường gặp nhau có chào không?”

“Tôi gọi cậu một tiếng đại hồ tử,” Khuru Dịch tựa vào khung cửa cười nói, “Cậu dám đáp lại không?”

“Má,” Biên Nam nhe răng cười, “Tao gọi mày một tiếng Khuru đại bảo, mày dám đáp lại không?”

Sau khi Biên Nam về, Khuru Dịch lấy thuốc cho bố uống, cậu vốn định nấu đại món gì, nhưng uống xong ba ly nước thấy không ăn nổi nữa, vì vậy về phòng nằm chết dí trên giường.

Khuru Ngạn nằm bên cạnh ngủ say sưa, Biên Nam cũng chưa tìm quần lót thay cho nhóc, cứ để nhóc trần truồng đắp chiếc chăn lông nhỏ, Khuru Dịch vỗ mông nhóc một cái mà nhóc cũng không tỉnh, tiếp tục ngáy khò khè.

“Ngủ đi...” Khuru Dịch kê gối tựa vào đầu giường, lâu lắm rồi cậu không có thoải mái đặt chân trên giường như thế, cảm giác thật dễ chịu.

Tựa trong chốc lát, Khuru Dịch lấy di động của Biên Nam ra, nhét thẻ sim của mình vào.

Sau khi mở máy, thông báo đưa nhau hiện lên, Khuru Dịch tùy ý nhìn lướt qua, đa số toàn là Biên Hình Ngữ, ngoài ra còn có mấy người bạn cùng lớp.

Điện thoại của Biên Nam còn rất mới, chắc là chưa dùng được mấy tháng, ứng dụng trong di động cũng rất ít, chỉ có mấy trò giết thời gian như xếp gạch tìm hình giống nhau, nhạc cũng lưu khá nhiều.

Thấy di động chỉ còn một nửa lượng pin, Khuru Dịch mới nhớ chưa lấy đồ sạc pin, vì vậy gửi cho Biên Nam một tin nhắn, gọi cậu một tiếng đại hồ tử, cậu dám đưa đồ sạc pin cho tôi không?

Gửi xong tin nhắn, đang định đặt di động qua một bên thì tay đụng trúng màn hình, máy ảnh mở ra.

Khuru Dịch đưa điện thoại về phía Khuru Ngạn đang há nửa miệng chụp tấm hình.

Sau đó tiện tay lật lật album ảnh trong di động.

Ảnh chụp trong di động của Biên Nam không nhiều lắm, hình của Vạn Phi vẫn chiếm đa số, chủ yếu toàn là các tướng ngủ hài hước hoặc ngả chổng chờ khi huấn luyện.

Lật ra sau một hồi, ngón tay Khuru Dịch ngừng lại, cậu ngơ ngẩn nhìn ảnh chụp, sau đó nở nụ cười.

Ảnh này có lẽ là nằm chụp, chụp từ bụng dưới trở xuống, nhìn màu da có thể nhận ra là Biên Nam.

Qua tấm này có thể thấy rõ cơ bụng rắn chắc của Biên Nam, nhưng mà càng hấp dẫn người chính là quần lót nhô lên lộ lộ.

“Còn có sở thích này nữa cơ.” Khuru Dịch mỉm cười hồi lâu, gửi hình cho Biên Nam, chèn thêm một câu, quần lót ngầu đấy.

29. Chương 29

Biên Nam về tới trường, gọi một tô mì lớn ở cửa tiệm gần cổng trường, cầm thêm lon coca, ngồi ven đường từ từ ăn.

Nếu nói vừa thi ba môn phối hợp cũng không sai, tính cả lúc đuổi theo ông già trộm đồ thì đúng là chạy bộ bơi lội đạp xe đều đủ cả, Biên Nam đầm đầm hai cái đùi, cảm giác mỗi nhừ như vừa huấn luyện xong.

Một tô mì lót bụng, cậu đổ một đầu mồ hôi, thoải mái thật.

Trong trường rất im ắng, ký túc xá cơ bản không có ai, Biên Nam đếm dọc một đường lên lầu, tính cả cậu cũng chỉ tầm năm người.

Ký túc xá của bọn họ vẫn trống không như thường lệ, vừa đẩy cửa, một mùi mồ hôi tan không hết đập vào mặt, như bị Âm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng đập vào mặt.

*Âm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng là loại chưởng pháp kỳ lạ bậc nhất do Dương Quá sáng tạo nên trong 16 năm chờ đợi Tiểu Long Nữ và cũng chỉ có mình Dương Quá sử dụng được.

Biên Nam lùi ra khỏi cửa phòng, nhưng vẫn có cảm giác bị chưởng phong đánh trúng.

“Cao thủ!” Cậu cau mày đi vào phòng lần nữa, liếc mắt trông thấy quần áo thể thao của Chu Bân mắc trên khung giường.

Thằng nhãi này về nhà mà không mang theo quần áo, mẹ nó sắp lười thành trần nước rồi!

Biên Nam ném quần áo vào cái thau trong góc, đổ tiếp nửa thau nước rồi đẩy nắp lại mới hóa giải được một chưởng này.

Cậu lao đi tắm, rũ rời tay chân nằm xuống giường, khoảng thời gian trước khi chính thức đi vào giấc ngủ là khó chịu nhất, chẳng có sức làm gì nhưng lại không thể ngủ được.

Biên Nam nhảy xuống giường, lấy ra một chiếc di động mới chưa từng đụng đến trong tủ quần áo, gắn sim vào rồi vừa sạc vừa mở máy.

Tranh thủ nghiên cứu điện thoại mới, tải mớ phần mềm cần thiết.

Vừa khởi động máy, tin nhắn của Vạn Phi bung ra đầu tiên, đến tận mấy cái.

Sao mày tắt máy vậy.

Về nhà hả?

Mẹ mày, trả lời coi, có phải bị người ta bán lên núi rồi không.

Trên núi cần nàng dâu, mày lên đó làm gì!

Được rồi, lao động khỏe mạnh có thể trồng trọt.

Biên Nam nhìn tin nhắn cười nửa ngày, gọi lại cho Vạn Phi, hai người tán dóc chùng mảy phút.

Qua vụ việc vừa rồi, quan hệ giữa Hứa Nhị và Vạn Phi đã có tiến triển, nhờ đồng ý đi ăn với Vạn Phi, nhận kẹp tóc Vạn Phi tặng.

Có mấy chuyện vụn vặt thôi mà Vạn Phi kích động đến mức như cần uống thuốc trợ tim, lúc nói chuyện điện thoại cậu chàng hưng phấn kể cho Biên Nam nghe.

Biên Nam mừng thay cho Vạn Phi, tuy rằng cậu không hiểu cảm giác đó.

Trước đây cậu cũng từng tặng quà cho vài cô gái, mắc rẻ gì cũng có, nhưng chưa từng kích động vì người ta chịu nhận quà, mấy nhỏ có tặng quà lại cậu cũng không thấy có gì đặc biệt.

Yêu đương không phải đều thế sao, đi ăn trò chuyện tặng quà cho nhau, cậu vẫn luôn nghĩ như vậy, chẳng có gì thú vị.

Nhưng Vạn Phi thật sự khiến cậu mở rộng tầm mắt, còn chưa chính thức quen nhau mà đã như thế, đến khi cặp nhau thật thì mỗi ngày đều phải vác theo hộp cấp cứu à.

Nghe Vạn Phi hưng phấn nói xong, Biên Nam cúp điện thoại, mở một tin nhắn khác.

Một số lạ gửi cho cậu hai tin nhắn, cậu mở ra đọc.

Gọi cậu một tiếng Đại Hồ Tử, cậu dám mang đồ sạc pin cho tôi không?

Biên Nam ngần ra, đến khi kịp phản ứng đây là số của Khuru Dịch, cậu cười lưu lại, đặt tên Khuru đại bảo.

Lưu xong rồi đọc tin thứ hai, Biên Nam sửng sốt, ngồi bật dậy: “Gì đây?”

Mình thế mà lại quên xóa tấm hình này!

Biên Nam cầm điện thoại, không biết nên trả lời Khuru Dịch thế nào.

Tấm đó lần trước cậu về nhà chụp, sáng sớm Vạn Phi lên cơn động kinh, chụp tấm này gửi cho cậu, nói đỉnh thiên lập địa! (đại khái là buổi sáng nó dựng lên đó –)

Biên Nam cũng vừa rời giường, thuận tay chụp lại gửi Vạn Phi, “Ai dám tranh phong!”

Tấm hình góc xít này cậu gửi xong vẫn chưa xóa sao?

Biên Nam thoáng do dự, bấm gọi cho Khuru Dịch: “Đậu má! Rảnh rồi lục lại điện thoại của người ta làm gì, có bệnh hả!”

“Điện thoại này của tôi mà.” Khuru Dịch cười nói.

“... Tôi chụp đùa với Vạn Phi thôi, cậu mau xóa ngay cho tôi.” Biên Nam nói.

“Ồ,” Khuru Dịch đáp lời, “Tôi đang định lưu lại làm điểm yếu của cậu.”

“Làm điểm yếu con khỉ, hình không thấy mặt tôi, làm sao biết là ai.” Biên Nam tắc lưỡi.

“Vết sẹo trên đầu gối rất rõ, còn là chữ thập nữa,” Khuru Dịch nói, “Chúa phù hộ.”

Biên Nam bị cậu ta chọc cười: “Thấy sẹo luôn à? Lúc đó tôi còn nhỏ, lùn quá nên té trúng một miếng thép chữ thập.”

“Té ra dấu X, sau này có cơ hội nhớ té thêm một dấu .” Khuru Dịch bật cười.

“À, thứ hai cậu qua lấy đồ sạc pin đi.” Thấy đồ sạc ném trên bàn, Biên Nam nói.

“Không gấp, tôi dùng đồ sạc vạn năng cũng được.” Giọng Khuru Dịch rất nhỏ, chắc sợ ồn đến Khuru Ngạn đang ngủ.

Biên Nam nghe xong liền cười to: “Đừng, phải lấy chứ! Hay là cậu không dám qua bên bọn tôi?”

“Đâu phải chưa từng qua,” Khuru Dịch cười cười, “Khi nào rảnh tôi qua, nhớ là cậu kêu tôi qua đấy, đừng hối hận.”

“Tôi sợ cậu sao Khuru đại bảo,” Biên Nam cười ha ha, “Cậu đừng để Phan Nghị Phong chặn đánh là được, nếu thế tôi không biết có nên ra tay cứu cậu không.”

Biên Nam lẩn qua lộn lại với di động mới hơn một tiếng, cuối cùng làm mình buồn ngủ luôn, cậu đeo tai nghe, mở mp3 đặt giờ nửa tiếng, nhắm hai mắt lại.

Một đêm không mộng, sáng hôm sau thức dậy vẫn giữ nguyên tư thế trước khi ngủ.

Chiều chủ nhật bắt đầu có người lục tục trở về ký túc xá, Vạn Phi trở về vẫn mang theo một đồng đồ ăn mẹ mình làm như thường lệ.

“Bạn học Chu Bàn! Giặt đồng quần áo của mày ngay, hôm qua bốc mùi tao chạy cả dặm cũng không dám về!” Biên Nam ngồi trên giường mắng.

“Nếu không giữ lại cũng được,” Tôn Nhất Phàm nhai khô bò, “Đội Vương Ba đánh bài thua lại quyết nợ không mua đồ ăn khuya thì nhốt nó trong tủ với bộ này.”

“Rồi rồi tao giặt ngay giặt ngay...” Chu Bân xách thau chạy khỏi ký túc xá.

Cuộc sống vẫn giống như trước kia, không có gì thay đổi, cuối tuần mọi người quay về thì lại tụ tập tán dóc, buổi tối tiếp tục leo tường ra tiệm net chiến suốt đêm.

Tiếp theo là một tuần học hành và huấn luyện, nghỉ hè có giải đấu, không còn bao lâu nữa, hôm thứ hai ông Tưởng tổ ý sẽ tăng lượng huấn luyện.

Biên Nam lại cảm thấy cuộc sống không khác gì trước kia có chút thay đổi.

Càng tệ nhạt hơn.

Cậu hơi bị hâm mộ Vạn Phi, ít nhất bây giờ ngày nào Vạn Phi cũng tản ra hoóc môn “tôi muốn yêu đương”.

Vừa nghĩ đến việc mình không cần tới nhà Khưu Dịch trình diện mỗi ngày, Biên Nam đột nhiên cảm thấy mất mát, giống như có một đồng thời gian rảnh lại không biết nên dùng làm gì.

Lúc trước có thấy dư nhiều thời gian dữ vậy đâu!

Khưu Dịch về trường hai ngày, hai bên trường học không có động tĩnh gì.

Không khí rõ ràng khá căng thẳng, học sinh hai bên thỉnh thoảng đụng nhau đều giương cung bạt kiếm.

“Mày nói xem Khưu Dịch đang nghĩ gì?” Vạn Phi ngồi đối diện Biên Nam, vừa gặm đùi gà vừa suy tư, “Nếu người khác bị chặn đánh thì không nói, đằng này Thân Đào và Khưu Dịch lại rất thân... Giả sử tao bị đánh, mày đâu thể bình tĩnh ngồi yên như vậy đúng không?”

“Hay là mày ra ngoài cho người ta chặn đánh thử xem.” Biên Nam gục xuống bàn, không động một đũa đến đồng đồ ăn trước mặt.

Đã lâu hai người bọn họ không ăn tối ở căn tin trường, hôm nay Biên Nam bị ông Tưởng hành hạ cả buổi chiều, lúc rời sân vận động hai chân như nhũn ra, mất cả hứng trèo tường ra ngoài tìm đồ ăn.

“Không phải nó sợ chứ? Biết Phan Nghị Phong tìm người bên ngoài nên không dám chọc?” Ngược lại Vạn Phi ăn rất ngon miệng, “Bây giờ không phải hai đứa mày thân lắm sao, gọi điện hỏi nó thử đi.”

“Mày đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn,” Biên Nam đưa tay vỗ đầu Vạn Phi một cái, “Nếu hai đứa nó đánh nhau, tao bị kẹp ở giữa không khó chịu sao! Ngu ghê.”

“Vậy mày về phe Khưu Dịch đi, dù sao Phan Nghị Phong cũng sắp đi rồi, không cần nể mặt nó.” Vạn Phi thờ ơ nói.

“Vớ vẩn, trường Thể thao chỉ có mình Phan Nghị Phong chắc, nó tốt nghiệp người khác cũng theo hết à,” Biên Nam lừa cơm, “Chỉ số thông minh của mày dùng hết trên người Hứa Nhị rồi, tốt xấu gì cũng nên để dành một chút phòng hờ chứ.”

Thế nhưng chưa hết một tuần, bầu không khí căng thẳng quái dị giữa trường Thể thao và Vạn tải đường thủy đã bị phá vỡ.

Sáng thứ năm, Biên Nam còn chưa rời giường, Tôn Nhất Phàm đi vệ sinh đập đầu trúng cửa, đánh thức cậu.

“Nghĩ quần hả mày.” Biên Nam mơ mơ màng màng nói.

“Hừm...” Vạn Phi nằm trên giường rên một tiếng.

Ra ngoài chưa đến hai phút, Tôn Nhất Phàm đã tông cửa xông vào ký túc xá: “Dậy mau! Đừng ngủ nữa, ra cổng coi náo nhiệt.”

“Náo nhiệt gì?” Vạn Phi lập tức tỉnh dậy.

“Phan Nghị Phong bị người ta khóa ngoài cổng chính!” Tôn Nhất Phàm hạ giọng nói rồi xoay người chạy mất.

“Hả,” Biên Nam ngẩn người, nhảy xuống giường tròng Vạn Phi, “Nó mới nói gì?”

“Phan sĩ diện bị người ta khóa ngoài cổng chính?” Vạn Phi cũng nhảy xuống giường, “Đi đi đi, ra xem thử.”

“Khóa thế nào? Khóa khi nào?” Biên Nam kinh ngạc, vừa mặc quần áo vừa cầm di động nhìn đồng hồ, mới hơn năm giờ sáng, cả một tiếng nữa mới tới giờ huấn luyện, vẫn còn rất sớm.

Lúc hai người chạy ra khỏi tòa nhà ký túc xá, Biên Nam dừng lại, cầm một cây chổi tre đặt ở cạnh cửa.

“Mày làm gì vậy?” Vạn Phi nhìn cậu, “Giờ này chắc không ai đánh lộn đâu.”

Biên Nam không trả lời, vịn còng kẽm dùng để cố định cán chổi xuống, sau đó theo Vạn Phi chạy ra cổng trường.

Ngay cổng có chừng hai ba chục người đang đứng, không ít người mới rời tiệm net chuẩn bị về ký túc xá, Biên Nam nghe được tiếng mắng chửi ồm ồm của Phan Nghị Phong.

Sau khi đến gần nhìn rõ, cậu suýt bật cười ra tiếng.

Phan Nghị Phong chỉ mặc mỗi quần lót, tay phải bị một sợi xích khóa vào cổng, cổ tay ma sát đến đỏ tấy, có nhiều chỗ đã rách da.

Bấy giờ Phan Nghị Phong đang tức giận vừa chửi vừa giật xích, bên cạnh có người cầm gậy sắt muốn cạy khóa, nhưng loay hoay cả buổi vẫn thất bại.

Phan Nghị Phong chửi một nửa thì ngẩng đầu thấy Biên Nam, thế là trợn mắt lườm cậu: “Nhìn cái gì!”

Biên Nam không trả lời, đưa còng kẽm lấy từ cán chổi cho Vạn Phi.

Đây là kỹ năng ẩn của Vạn Phi, cạy khóa.

Vạn Phi hiểu ý cậu, cầm còng kẽm đi tới, nhìn cái khóa một chút, chọc còng kẽm vào trong, cúi đầu vặn qua vặn lại mấy cái, khóa “két” một tiếng bung mở.

Phan Nghị Phong rút tay ra, hung hăng đạp xích sắt xuống đất, đẩy mấy thằng bên cạnh ra rồi đi về hướng ký túc xá.

“Mở khóa giúp nó làm gì, để tới sáng cho mọi người nhìn thấy mới đặc sắc,” Vạn Phi nhìn bóng lưng Phan Nghị Phong, “Nó cũng không cảm ơn mày đâu.”

“Nó thù dai lắm,” Biên Nam đá sợi xích trên mặt đất, “Người như nó...”

“Mẹ nó chiều này quá tuyệt,” Vạn Phi hồi tưởng lại, cười không ngừng miệng, “Mặt mũi của Phan sĩ diện bị người ta làm mất hết rồi!”

Biên Nam vẫn cho rằng Khuừ Dịch sẽ đánh một trận tưng bừng với Phan Nghị Phong, không ngờ mọi chuyện sẽ chấm dứt theo cách này.

Hơn nữa vừa rồi cậu có nhìn quanh người Phan Nghị Phong, không có vết thương nào, thậm chí cả vết trầy hay vết bầm cũng không có.

Phan Nghị Phong hiểu chiến, mấy năm nay trận nào trong trường Thể thao mà thiếu mặt Phan Nghị Phong, nhưng tên này lại sợ chết, đi đâu cũng phải kết bè kết đội, sợ đi một mình bị người ta chặn đánh... Nhưng nếu thật sự động đến Phan Nghị Phong, chưa chắc làm Phan Nghị Phong tổn thương nguyên khí mà nói không chừng còn bị trả đũa thâm hiểm.

Khuừ Dịch hiểu rõ tính xấu của Phan Nghị Phong, không đánh lên người hắn mà đánh thẳng vào điểm yếu của hắn.

Trở về ký túc xá, mọi người còn đang thảo luận sôi nổi, Phan Nghị Phong làm anh đại quá thất bại, mất hết mặt mũi rồi, nhưng mọi người tạm thời không nghĩ tới đây là trò khiêu khích của anh đại Vạn tãi đường thủy với trường Thể thao.

Biên Nam cầm di động ra khỏi ký túc xá, đi tới bên cửa sổ ngoài hành lang, bấm số của Khuừ Dịch.

“Chào buổi sáng.” Khuừ Dịch ở đầu bên kia bắt máy rất nhanh.

“... Chào buổi sáng,” Biên Nam thò đầu ra nhìn lên lầu, phòng của Phan Nghị Phong ở ngay phía trên bọn họ, nhưng hiện tại im thin thít, không nghe thấy tiếng chửi rửa tấc giận của Phan Nghị Phong, cậu tựa lên bệ cửa sổ, “Cậu đang ở đâu?”

“Ồ trường.” Khuất Dịch trả lời.

“Chuyện Phan Nghị Phong là cậu làm phải không?” Biên Nam hỏi.

“Cậu đoán xem.” Giọng điệu của Khuất Dịch vô cùng bình tĩnh, không nghe ra tâm tình gì.

“Trừ cậu thì còn ai nữa,” Biên Nam hạ giọng, “Chiều này của cậu độc lắm.”

“Thân Đào gãy hai cái xương sườn,” Khuất Dịch nói một cách bình tĩnh, nhưng Biên Nam vẫn nghe ra sự khó chịu của cậu ta khi nhắc đến việc này, “Tôi chưa lột sạch nó là chưa mặt mũi cho nó rồi.”

“Gãy xương sườn?” Biên Nam sửng sốt, cậu không để ý đến chuyện này, chỉ biết Thân Đào bị đánh, còn chuyện sau đó cậu chưa có nghe ngóng.

“Ừ, ai giúp nó mở khóa?” Khuất Dịch hỏi.

“Tôi bảo Vạn Phi mở, nó là chuyên gia phá khóa,” Biên Nam cào tóc, “Cậu khóa nó từ lúc nào vậy?”

“Bốn giờ.” Khuất Dịch nói.

Chọn thời gian không tệ, bốn giờ không ai ra ngoài, bọn chơi game thâu đêm trong tiệm net cũng chưa về, Phan Nghị Phong bị khóa ở đó muốn tìm một bóng người để báo tin cầu cứu cũng không có...

Biên Nam đang định hỏi thêm hai ba câu, đột nhiên nghe tiếng động hỗn loạn ở trên lầu, tiếng đập ghế và thủy tinh vỡ cùng lúc truyền đến, thêm cả tiếng rống của Phan Nghị Phong.

“Thôi có động tĩnh rồi,” Biên Nam nói, “Tôi lên xem trước.”

Phan Nghị Phong đang phát điên trên lầu, đám người bị Phan Nghị Phong đuổi theo cầm ghế ném là bọn tay sai lúc tối cùng hắn ra ngoài ăn khuya.

“Đ*t mẹ chúng mày bỏ đi vệ sinh về chẳng thấy ai mẹ kiếp chúng mày lại ra tiệm net!” Ghế trong tay Phan Nghị Phong đã bị đập nát, chỉ còn mỗi một chân.

Hai người bị Phan Nghị Phong đánh cũng không bỏ chạy, lao vào tấn một trận với Phan Nghị Phong.

Xung quanh có không ít người vây xem, nhưng lớp dưới không dám tới gần, lớp trên thì chướng mắt đám Phan Nghị Phong, bình thường không ai dám trêu chọc bọn chúng, bây giờ cũng không ai đến can ngăn.

Mãi đến khi vài thằng đổ máu, người xung quanh mới chạy tới kéo ra.

Lúc bị kéo ra, Phan Nghị Phong vẫn đang hăng máu, chân còn đạp mấy cái.

Biên Nam đứng khá gần, bị Phan Nghị Phong đạp trúng đùi.

“Má nó,” Biên Nam phui quần, kéo Vạn Phi bên cạnh, “Đi thôi.”

Anh đại trường Thể thao Phan Nghị Phong bị anh đại Vạn tải đường thủy trả thù, nửa đêm ăn khuya đi vệ sinh một mình bị bắt cóc, đầu tiên bị khóa bên cạnh công trường, sau đó bị khóa ngay cổng chính trường Thể thao...

Chưa tới trưa, chuyện này đã lan truyền khắp mấy trường học.

Phan Nghị Phong vốn định làm một trận rầm rộ trước khi tốt nghiệp, không ngờ bị Khuất Dịch phá như vậy, cả ngày mặt nhăn mày nhó, chỉ cần bị ai liếc một cái là muốn động tay động chân.

Giữa trưa bị dẫn vào văn phòng nói chuyện, lúc đi ra trông khá ủ rũ.

“Nó còn muốn vào câu lạc bộ đánh bóng,” Lúc huấn luyện, Vạn Phi và Biên Nam chạy sau cùng của đội 5 km, phân tích nguyên nhân Phan Nghị Phong ỉu xiu, “Chuyện này mà bung bét, chắc chắn nó không vào được, có lẽ bị huấn luyện viên cảnh cáo rồi.”

“Nó vào câu lạc bộ đánh nhau mới hợp.” Biên Nam cười cười.

“Vậy mày nghĩ chưa?” Vạn Phi chạy được một đoạn rồi quay sang nhìn Biên Nam.

“Nghĩ gì?” Biên Nam hỏi.

“Còn một năm nữa là tốt nghiệp, mày có nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì chưa?” Vạn Phi lau mồ hôi, “Mẹ tao muốn tao thi vào học viện thể thao.”

Biên Nam im lặng.

Đúng, còn một năm nữa là tốt nghiệp rồi, nhanh thật.

Nhưng cậu chưa từng nghĩ tới chuyện sau tốt nghiệp.

Mình thế mà lại chưa từng nghĩ tới.

Sau buổi huấn luyện, Biên Nam tắm rất là lâu, trong đầu cứ mãi suy nghĩ về vấn đề này.

Đột nhiên cảm thấy thật mê mang, cũng có hơi sợ hãi.

Tắm xong Vạn Phi muốn đi tiệm net, Biên Nam nằm trên giường không nhúc nhích, “Tao không đi, tao nằm một lát.”

“Mày không sao chứ, cứ thẩn thờ này giờ, có chỗ nào không khỏe à?” Vạn Phi sờ đầu cậu.

“Không có gì, tao đang tự xét lại cuộc đời của mình.” Biên Nam nhìn chằm chằm ván giường phía trên.

“... Đâu má.” Vạn Phi khom lưng nhìn Biên Nam một hồi rồi xoay người ra khỏi cửa.

Nằm trên giường ngẫm nghĩ nửa tiếng cũng chưa ngẫm ra sau này sẽ thế nào, Biên Nam thở dài.

Di động đột nhiên reo lên, nhạc chuông khác lúc trước, reo mấy tiếng Biên Nam mới ngớ ra lấy điện thoại nghe.

“Rảnh không,” Giọng Khuư Dịch truyền tới, “Đưa đồ sạc pin cho tôi đi.”

“Rảnh, cậu đang ở đâu?” Biên Nam ngồi dậy.

“Ngoài tường rào chỗ trước kia tông trúng cậu,” Khuư Dịch nói, “Cậu luôn trèo ra từ đó phải không?”

“Ừ,” Biên Nam cầm đồ sạc pin rời khỏi ký túc xá, “Cậu phách lối thật, dám tới đây một mình.”

“Vậy cậu mau báo cho Phan Nghị Phong biết tôi đang ở đây đi.” Khuư Dịch cười cười.

Lúc nhảy qua tường rào, Biên Nam nhớ lại trước đây mình từng bị Khuư Dịch hất xuống đất, cậu có chút cảm khái, không ngờ chỉ mới mấy tháng, quan hệ của hai người đã trở thành thế này.

Ôi thêm vài tháng là quan hệ lại khác nữa =)) Đối xứng hô rồi đó... mọi người thấy sao...

Spoil chương sau...

“Cậu...” Khuư Dịch bị Biên Nam lôi kéo, chỉ đành phải đi theo, nửa đi nửa chạy, cậu bắt đắc dĩ nói, “Làm gì mà như yêu đương vụng trộm vậy?”

“Vớ vẩn, yêu đương vụng trộm không phải thế này, bỏ trốn mới vậy thôi,” Biên Nam kéo Khuư Dịch quẹo vào con hẻm nhỏ bên cạnh công trường mới chịu ngừng, “Tôi sợ cậu bị đánh thôi, chỗ này ngay đầu sông ngọn gió, nếu bị bắt gặp hai chúng ta đều phiền phức.”

Hai người đứng trong ngõ hẻm một lát, không ai nói lời nào, Biên Nam cảm thấy đứng thêm vài phút nữa chắc sẽ thành yêu đương vụng trộm thật.

30. Chương 30

Sau khi nhảy từ tường rào xuống mặt đất, Biên Nam không thấy có ai ven đường, chỉ có vài học sinh trường Thể thao đi ra từ siêu thị ở con phố đối diện.

Biên Nam đang định lấy di động gọi cho Khuru Dịch, phía sau chợt truyền đến giọng nói của cậu ta: “Bây giờ tôi đập cậu một gậy bảo đảm cậu chưa kịp kêu tiếng nào đã ngã lăn quay.”

“Uầy,” Biên Nam quay đầu lại, trông thấy Khuru Dịch tựa dưới bóng cây ven tường, quần đen và áo thun đen hợp thành một với bóng râm, “Tôi lấy đồ sạch pin thôi mà còn mặc nguyên một bộ y phục dạ hành.”

“Ăn cơm không?” Khuru Dịch xoay người đi dọc theo đường tới trạm xe, “Bên kia có một tiệm thịt dê hầm, mời cậu ăn.”

“Trời nóng như vậy mà ăn thịt dê hầm cái gì...” Biên Nam lại nhìn sang phố đối diện, cậu không muốn để người của trường Thể thao trông thấy Khuru Dịch, tuy rằng không ít người sung sướng khi thấy Phan Nghị Phong gặp họa, nhưng người làm cho Phan Nghị Phong bẽ mặt lại là anh đại của Vận tải đường thủy, về điểm này trường Thể thao nhất định sẽ đồng lòng đối phó kẻ thù, “Sao lại mời tôi ăn?”

“Cảm ơn cậu thời gian qua ra tiền ra sức, giúp đỡ tôi rất nhiều.” Khuru Dịch quay đầu cười với Biên Nam.

Biên Nam đang định nói không cần cảm ơn đây là việc tôi phải làm xin hãy gọi tôi là thiếu niên tiền phong, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Khuru Dịch đã nói thêm một câu: “Tuy rằng toàn là do cậu tự tìm.”

“... Thôi để tôi mời, thù dai quá,” Biên Nam tặc lưỡi, do dự một chút rồi nói, “Nếu cậu muốn mời tôi ăn, vậy mời ăn cơm chiên trứng đi, cái loại lần trước ăn ở nhà cậu đó.”

Khuru Dịch nhìn Biên Nam cười cười: “Ừ.”

Mặc dù Biên Nam đã ăn ở căn tin, nhưng chỉ tùy tiện ăn vài miếng, bây giờ trong bụng cũng không có cảm giác có thức ăn tồn tại, vậy nên cậu dự định đi ăn thêm gì đó với Khuru Dịch.

Nhưng mà phải đi chỗ nào xa một chút, ví dụ như đi qua trạm xe tới một con đường khác, nơi nào vắng bóng học sinh hai trường.

“À quên,” Khuru Dịch đi vài bước thì ngừng, móc ra thứ gì trong túi quần đưa cho Biên Nam, “Nhị bảo nhờ tôi gửi cho cậu.”

“Cái gì vậy?” Biên Nam nhận lấy, nương theo ánh đèn đường nhìn thử, nhìn cả buổi cũng không biết thanh sắt đâm xuyên qua ba cục đất tròn màu nâu này là gì.

“Nó nói là xương thịt ấy, làm bằng đất sét.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam buồn cười nhìn xương thịt nhỏ chỉ dài cỡ một ngón tay: “Nó nghĩ gì mà lại làm cái này tặng tôi, thay tôi cảm ơn nó, nói với nó là tôi thích lắm.”

Đang nói chuyện, phía sau truyền đến tiếng cười giòn, Biên Nam vừa quay đầu liền trông thấy mấy thằng trường Thể thao đi ra từ siêu thị ban nãy đang di chuyển về phía này.

“Đậu má,” Biên Nam vội vàng đẩy Khuru Dịch vào lùm cây, sau đó kéo Khuru Dịch đi thật nhanh về phía trước, “Đi nhanh lên...”

“Cậu...” Khuru Dịch bị Biên Nam lôi kéo, chỉ đành phải đi theo, nửa đi nửa chạy, cậu bất đắc dĩ nói, “Làm gì mà như yêu đương vụng trộm vậy?”

“Vớ vẩn, yêu đương vụng trộm không phải thế này, bỏ trốn mới vậy thôi,” Biên Nam kéo Khuru Dịch quẹo vào con hẻm nhỏ bên cạnh công trường mới chịu ngừng, “Tôi sợ cậu bị đánh thôi, chỗ này ngay đầu sông ngọn gió, nếu bị bắt gặp hai chúng ta đều phiền phức.”

Hai người đứng trong ngõ hẻm một lát, không ai nói lời nào, Biên Nam cảm thấy đứng thêm vài phút nữa chắc sẽ thành yêu đương vụng trộm thật.

“Chắc là đi rồi nhỉ?” Cậu hỏi Khuru Dịch.

“Không biết, tôi chỉ biết tôi rất đói.” Khuru Dịch thở dài.

“Trễ vậy rồi mà còn chưa ăn? Không phải các cậu thường đến căn tin bên Vệ giáo vừa ăn vừa ngắm gái đẹp sao?” Biên Nam lục lại khắp người, lục được một miếng kẹo cao su, đưa cho Khuru Dịch, “Đói bụng thì ăn tạm cái này trước đi.”

“Ừ, đúng rồi,” Khuru Dịch cười cười, nhận kẹo cao su, “Hâm mộ không?”

Căn tin của Vệ giáo nấu ăn ngon là chuyện mà mọi người đều biết, nhưng Vệ giáo gần Vận tải đường thủy, học sinh trường Thể thao muốn đi qua Vệ giáo nhất định sẽ chạm trán học sinh Vận tải đường thủy, vì vậy bọn họ căn bản không đi.

Biên Nam nhe răng: “Hâm mộ con khỉ, tôi lẩn lộn ở đây sáu năm rồi, con gái Vệ giáo gặp thiếu gì.”

“Tôi cũng thấy thế,” Khuru Dịch gạt đầu, lấy điện thoại di động ra, “Nhìn danh bạ điện thoại này nè, tôi đếm sơ sơ đã có hai ba chục em... Chưa kể vài người không có tên chỉ có biệt danh là sao nhĩ? Gì mà hận trời cao môi đỏ chót mắt nhỏ nho nhỏ...”

“Cậu có để yên không!” Biên Nam tắc lưỡi, chỉ có biệt danh là mấy cô nàng đưa số cho cậu nhưng chưa gì cậu đã quên bống tên người ta, “Sớm biết vậy reset máy rồi mới đưa cho cậu.”

“Đi thôi, ăn cơm.” Khuru Dịch cười cười.

Biên Nam dẫn Khuru Dịch đến một con phố nhỏ, tìm một tiệm cơm có máy lạnh.

Đã qua giờ cơm, trong tiệm chỉ còn hai cặp tình nhân đang ăn, lúc hai người bước vào, vài người ngẩng đầu nhìn thoáng qua, tuy rằng bọn họ nhanh chóng dời đầu đi, nhưng Biên Nam vẫn nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt bọn họ.

“Dân trường cậu hả?” Biên Nam tìm cái bàn gần đó ngồi xuống.

“Ừ,” Khuru Dịch liếc nhìn bên kia rồi cũng ngồi xuống, “Không sao đâu, cũng không phải bọn hay gây sự.”

“Thật ra thì,” Biên Nam cầm thực đơn lên nhìn, “Tôi cứ tưởng hôm nay cậu nhân lúc còn nóng tới xử tôi chứ.”

“Vốn định là thế,” Khuru Dịch rót trà vào ly, “Nhưng mà tối nay tôi phải đi làm, ăn xong phải nhanh chóng qua đó, hôm khác vậy.”

“Cậu nói như thế tôi đang năn nỉ cậu tới xử tôi ấy.” Biên Nam gọi bồi bàn tới, chọn mấy món nấu nhanh.

“Yên tâm đi, không năn nỉ tôi tôi cũng đến xử cậu thôi, chỉ là chuyện sớm hay muộn,” Khuru Dịch móc điều thuốc ngậm vào miệng, “Tôi thù dai lắm.”

Món ăn lên rất nhanh, mặc dù trông chẳng ngon mắt gì nhưng mùi vị cũng được, có điều cho bột ngọt còn nhiều hơn căn tin trường, lúc mang lên Biên Nam còn thấy cả bột ngọt vương vãi trên món ăn.

“Cậu không về nhà, nhị bảo tự nấu cơm hả?” Biên Nam múc chén canh, gấp thức ăn nhúng vào trong canh.

“Sáng sớm đã chuẩn bị đâu vào đấy, hâm lại là dùng được ngay,” Khuru Dịch cúi đầu ăn, “Hôm qua có chiên cá cho nó, chắc tối nay sẽ ăn sạch.”

Nghĩ đến món cá, Biên Nam nuốt một ngụm nước miếng, gấp miếng thịt đã nhúng bỏ vào miệng: “Cậu còn về nhà hàng kia làm thuê không?”

“Còn, bà chủ bảo về thì về, đỡ phải tốn công tìm chỗ khác.” Khuru Dịch gạt đầu.

“Thật là liều mạng,” Biên Nam cảm khái, Khuru Dịch gỡ thạch cao chưa tới một tuần đã bắt đầu làm việc liên tục như thế rồi, “Vậy cậu còn thời gian nghỉ ngơi không?”

“Cũng được.” Khuru Dịch cười cười.

“Cậu tốt nghiệp rồi cũng như vậy phải không?” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Ban ngày đi làm buổi tối đi làm thêm?”

“Chưa chắc,” Khuru Dịch nhấp một hớp canh, “Tốt nghiệp xong nếu lên thuyền thì không làm thêm được.”

“Lên thuyền? Cậu học ngành gì vậy?” Biên Nam hơi tò mò, tuy rằng Vận tải đường thủy trung chuyên ở sát bên cạnh, nhưng cậu hoàn toàn không biết gì về mấy thứ này.

“Kỹ thuật hàng hải,” Khuru Dịch trả lời, nhìn về mặt ngu ngơ của Biên Nam, cậu chèn thêm một câu, “Có một số trường gọi là lái thuyền.”

“Lái thuyền luôn cơ à?” Biên Nam tắc lưỡi hai tiếng.

“Nghĩ hay quá,” Khuru Dịch cười cười, “Cậu thì sao?”

Biên Nam không đáp, cậu vốn đang mê man về việc sau này mình sẽ làm gì, còn chưa mê man xong đâu, Khuru Dịch vừa hỏi, cậu lại càng mê man, im lặng một hồi mới thở dài: “Không biết, nếu không thì thi vào học viện thể thao, nếu không thì tìm một câu lạc bộ, hoặc là đến đâu đó làm huấn luyện viên...”

Cái nào cậu cũng không có hứng thú, cậu căn bản không biết mình muốn làm gì.

“Còn một năm nữa lận, từ từ suy nghĩ đi, bố cậu không sắp xếp gì cho cậu sao?” Khuru Dịch cầm chén lùa cơm ăn xong, buông đũa xuống.

“Bố tôi sắp xếp gì nữa chứ, một là bảo tôi đi theo ông ấy, hai là cho tôi căn tiệm,” Biên Nam cũng buông đũa xuống, “Sắp xếp kiểu nào cũng làm cho đi và Biên Hạo khó chịu, cho nên trước giờ tôi chưa từng nghĩ tới mấy thứ này.”

“Không nghĩ tới không có nghĩa là sẽ không xảy ra, dù sao cũng phải đối mặt, nghĩ sớm giải quyết sớm không tốt à,” Khuru Dịch cười cười, lấy di động ra nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi rồi.”

Biên Nam ngoắc tay gọi bồi bàn tới thanh toán tiền, lấy đồ sạc pin ra đặt trước mặt Khuru Dịch: “Chỗ đầu nói bị tôi đập mấy cái, lúc nạp điện kết nối không tốt, nhớ ép sát vào một chút.”

“Ừ,” Khuru Dịch bỏ di động và đồ sạc pin vào trong túi, đứng dậy, “Khi nào rảnh gọi điện thoại cho nhị bảo đi, mấy ngày nay nó cứ nhắc cậu mãi.”

“Nghỉ hè tôi dạy nó đánh tennis,” Biên Nam cũng đứng lên, “Cậu không phản đối chứ.”

“Không phản đối, tôi đỡ phải lo nó chạy khắp nơi.” Khuru Dịch đi ra cửa.

Hôm nay Khuru Dịch không đạp xe, muốn đến trạm xe bus đón xe, Biên Nam vốn dĩ có thể về thẳng ký túc xá, nhưng nghĩ tới việc lỡ như Khuru Dịch một mình chờ xe bị người tập kích, vậy thì không ổn lắm.

Thế là cậu theo Khuru Dịch đứng chờ xe, thỉnh thoảng nhìn quanh bốn phía một vòng, hết như gián điệp đang chờ liên lạc vậy, may là đứng chờ vài phút xe đã tới.

“Đi đây, cảm ơn cậu.” Khuru Dịch vỗ vai Biên Nam.

“Cứ gọi tôi là thiếu niên tiền phong,” Biên Nam vẫn tìm cơ hội nói câu này.

“Tôi có hỏi tên cậu đâu.” Khuru Dịch cười lên xe.

Sau khi xe lái đi, Biên Nam vẫn còn đứng đực ra ở trạm, đột nhiên không biết nên trở về ký túc xá gần người hay là đến tìm net tìm Vạn Phi gần người.

Cái cảm giác trống vắng thỉnh thoảng lại nhảy ra thật sự làm cậu chịu không nổi.

Biên Nam trầm tư hồi lâu, quyết định đi tiệm net.

Vạn Phi đang ở tiệm net chiến đấu kịch liệt, Biên Nam đứng sau lưng Vạn Phi, lấy cả ví và di động của cậu chàng luôn mà cậu chàng cũng không hề hay biết.

Cuối cùng, Biên Nam đặt chai nước trước mặt Vạn Phi, Vạn Phi mới ngẩng đầu nhìn thấy cậu: “Ủa? Anh Nam? Không phải mày đang tự hỏi về cuộc đời sao...”

“Tự hỏi xong rồi,” Biên Nam vút di động và ví lên người Vạn Phi, mở máy tính bên cạnh, “Mày đi ra chơi đêm còn mang theo mấy thứ này làm gì, cầm chứng minh nhân dân thôi là được.”

“Móa, chiêu Cách Không Thủ Vật của mày ghê gớm thiệt!” Vạn Phi cầm chai nước mở nắp uống một hớp, mắt nhìn chăm chăm màn hình hỏi, “Tự hỏi ra cái gì chưa?”

*Cách Không Thủ Vật: lấy vật mà không cần tiếp xúc trực tiếp.

“Chưa, hai mắt bị bôi đen.” Biên Nam tựa vào ghế, nhìn màn hình, không biết nên chơi cái gì.

“Mày đợi xú,” Vạn Phi nhìn cậu, “Tao đâu-ta xong rồi đấu địa chủ với mày.”

“Tao đâu với mày, hôm nay không muốn đấu địa chủ.” Biên Nam nói.

“Vẫn là anh Nam của tao chu đáo!” Vạn Phi khoái chí vỗ đùi cậu hai cái.

Đã lâu Biên Nam không chơi suốt đêm, mới đâu-ta với Vạn Phi chưa bao lâu đã bắt đầu mệt rã, qua 12 giờ mí mắt cậu sụp xuống, nước mắt rỉ ra giống như bị ai vu oan vạ.

Biên Nam chịu hết nổi, cũng mặc kệ Vạn Phi kháng nghị, ném chuột gác chân lên ghế bên cạnh rồi nhắm hai mắt lại.

“Mày thần kinh à chạy tới tiệm net ngủ!” Vạn Phi thở dài.

“Ngủ thì sao,” Biên Nam nói, “Tao buồn ngủ muốn khóc rồi này.”

“Được rồi mày ngủ đi, chừng nào về tao gọi mày.” Vạn Phi tặc lưỡi.

Đêm nay ngủ ở tiệm net rất cực nhọc, nửa đêm có người chơi hăng quá la hét um sùm, Biên Nam cầm gạt tàn đập bàn một cái mới xem như yên tĩnh trở lại.

Chỉ là cơn buồn ngủ của cậu cũng mất luôn, cậu nhìn nhìn đồng hồ, ngồi xuống đấu địa chủ vài ván, ngoài cửa sổ bắt đầu tờ mờ sáng, cậu kéo Vạn Phi ra khỏi tiệm net.

“Ày!” Vạn Phi đuổi lưng một cái, “Ngày mai mày có về nhà không?”

“Về chứ,” Biên Nam suy nghĩ một chút, “Cuối tuần mày hẹn với Hứa Nhị hả?”

“Cuối tuần này có chút thời gian để hẹn,” Vạn Phi nhảy nhót, “Nhưng nếu mày muốn tới nhà tao thì tao không hẹn nữa.”

“Tao về nhà, mày mau giải quyết nhỏ ấy đi, suốt ngày cứ mất hồn mất vía tao còn sốt ruột thay mày.” Biên Nam dừng ở quán điểm tâm sáng ven đường, mua cho mình và Vạn Phi mỗi người một ly sữa đậu nành.

“Mày đừng nói tao, anh Nam nè,” Vạn Phi khoác tay lên vai cậu, cười hề hề, “Sao tao cứ cảm thấy gần đây mày cũng đâu khác gì, mất hồn mất vía phải tính luôn cả mày nữa.”

“Tại tao rảnh quá thôi.” Biên Nam nhấp một hớp sữa đậu nành.

Muốn nói rảnh, cuối tuần mới là rảnh hết chỗ nói.

Để thành toàn sự nghiệp của gái của Vạn Phi, cuối tuần Biên Nam trở về nhà, điều khiến cậu cảm thấy dễ chịu một tí là Biên Hạo không có ở nhà, Biên Hình Ngữ cũng không có ở nhà, nghe nói là đến nhà bạn thân của nhỏ cùng học thêm.

Bạn thân?

Biên Nam đột nhiên nhớ tới Khưu Dịch từng đề cập đến việc dạy thêm cho bạn thân của Biên Hình Ngữ.

Duyên phận này đúng là nông sâu khó đoán...

Không có hai anh em Biên Hạo ở nhà, Biên Nam đi ra đi vào tự do hơn nhiều, ra sân sau bị chó của Biên Hình Ngữ liếm tới liếm lui cũng không thấy phiền như trước.

Đạo chừng vài vòng, cậu chạy vào phòng làm việc của bố, nhìn một đồng lá trà cất trong tủ.

“Bố, bố có uống đồng trà này không?” Cậu cầm một hộp lên nhìn, nhưng không nhìn ra hàng tốt hay dởm.

“Làm gì mà uống nhiều vậy được,” Bố ngồi ở một bên tẩy trà, “Thế nào? Con muốn à?”

“Con có một người bạn rất thích uống trà, con muốn lấy một hộp cho cậu ấy.” Biên Nam nói.

“Sao lại lấy một hộp, lấy hai hộp đi, chuyện tốt thành đôi,” Bố đứng lên đi tới ngăn tủ bên cạnh, “Bạn con thích uống trà gì?”

“... Con không biết.” Biên Nam gãi đầu.

“Bạn thân lắm hả?” Bố lấy ra hai hộp.

“Có thể... xem là...” Biên Nam thật sự không biết quan hệ giữa mình và Khuru Dịch nên tính như thế nào, đằng này hai người bọn họ cùng ăn cơm cùng ra ngoài chơi cùng tán dóc rất vui vẻ, nhưng đằng kia còn có chuyện chưa giải quyết xong, “Rất thân.”

“Lấy hai hộp này đi, cho bạn loại tốt một chút.” Bố đưa trà cho cậu.

Lúc ăn cơm tối, Biên Hình Ngữ không có về ăn, mãi đến gần mười giờ mới về nhà.

Biên Nam đang nằm trên giường chơi di động, nghe tiếng Biên Hình Ngữ chạy lên lầu, cậu đưa tay tắt đèn trong phòng.

Biên Hình Ngữ đứng trước cửa phòng cậu một hồi rồi về phòng của mình, qua vài phút lại đi ra, gõ nhẹ cửa phòng cậu: “Biên Nam, ông ngủ chưa?”

Biên Nam không lên tiếng, cậu biết Biên Hình Ngữ sẽ tìm mình.

Biên Hình Ngữ thích Khuru Dịch quá rõ ràng, tuy Biên Nam từng nói cậu và Khuru Dịch không quen biết, nhưng nhìn phong cách ba môn phối hợp hôm trước, có ma mới tin hai người không quen, Biên Nam biết thế nào Biên Hình Ngữ cũng tìm mình hỏi chuyện Khuru Dịch cho mà xem.

Cậu không muốn dây vào chuyện này, Biên Hình Ngữ muốn thích ai thì thích muốn của ai thì của, không liên quan đến cậu.

Biên Hình Ngữ đi qua đi lại trong hành lang chừng mười mấy phút, bước chân do dự dừng ở cửa, kế đó lại bỏ đi, một lát nữa lại dừng.

Biên Nam đột nhiên thấy buồn ngủ, bây giờ có phải mùa xuân đâu, sao cả lũ bên cạnh mình đều như thế...

*mùa xuân = mùa phát tình.

Biên Hình Ngữ rất xinh, học tập cũng giỏi, từ nhỏ đến lớn người theo đuổi Biên Hình Ngữ sắp làm cho Biên Hạo cuồng em gái tăng xông luôn ấy chứ, nhưng đây là lần đầu tiên Biên Nam thấy nhỏ để ý một người như vậy.

Là tình yêu ư?

Biên Hình Ngữ có thật lòng với Khuru Dịch không? Vạn Phi có thật lòng với Hứa Nhị không?

Tình yêu cứ xuất hiện bất ngờ như vậy sao?

Có khi nào cũng đột ngột biến mất luôn không.

Chẳng qua mãi đến chiều hôm sau Biên Nam dọn đồ chuẩn bị trở về trường, Biên Hình Ngữ cũng không tìm cậu nữa, chỉ là khi nhìn cậu thì như thể muốn nói lại thôi.

Biên Nam còn thấy mệt giùm nhỏ, mệt hơn cả Vạn Phi.

Sau khi về tới trường, cậu gọi điện thoại Khuru Ngạn, nhóc kia hưng phấn cực kỳ, riu ra riu rít nói không ngừng, sau mấy phút mới chịu ngưng vì thở không ra hơi.

“Nhị bảo à phổi em hoạt động tốt thật.” Biên Nam nằm sấp trên giường cười nãy giờ, cậu cảm thấy tâm tình ấm áp hẳn hẳn hiểu ra sao của mình mấy ngày qua đã bị quét sạch.

Nói chuyện điện thoại xong, cậu mới nhớ quên nói cho Khuru Ngạn biết cuối tuần cậu muốn qua nhà nhóc, đưa trà cho Khuru Dịch.

Hay là cứ qua luôn cho Khuru Ngạn niềm vui bất ngờ cũng được.

Nhưng mà tuần này ông Tưởng lại tiếp tục ra oai, giống như muốn phối hợp với cuộc thi vậy, để phòng ngừa bọn họ còn sức ra net thâu đêm, chiều nào không hành người ta mệt chết sẽ không chịu thôi.

Hôm qua Biên Nam bị ông Tưởng tiếp tục quan sát luyện đánh trái tay, lúc buổi huấn luyện kết thúc, cậu chẳng nuốt nổi cơm, uống một bụng nước rồi nằm liệt giường ngẩn người tới gần tám giờ.

“Nè, anh Nam,” Vạn Phi vừa vào cửa liền nằm dài trên giường Tôn Nhất Phàm ở gần đó, không còn sức để chuyển ối, “Còn đồ ăn không?”

“Hôm qua ăn hết rồi.” Biên Nam ngồi dậy.

“Anh Vạn ơi anh về giường anh được không em van anh,” Tôn Nhất Phàm bị Vạn Phi chen chúc trên giường xoay người lại, “Anh còn tính người không vậy?”

“Đói xanh cả mặt đây mà còn tính người khỉ gì!” Vạn Phi vỗ bụng Tôn Nhất Phàm một cái, “Chỉ có khát vọng da diết với đồ ăn thôi!”

“Muốn ăn gì,” Biên Nam xuống giường, mặc quần áo vào, “Tao đi mua cho.”

Hot dog, hamburger, miến chua cay, bánh xào... Lúc nhảy ra khỏi tường rào, Biên Nam vẫn còn nghĩ đến danh sách đồ ăn của Vạn Phi, cái thằng này chắc đói đến độ có thể đọc hết thực đơn của mấy tiệm ăn lớn nhỏ trên con đường này.

Biên Nam không định mua hết mấy món trên, cậu rút gọn danh sách cho hợp với những món mình muốn ăn.

Trước tiên đến quán ăn vặt Thành Đô mua miến chua cay.

Miến chua cay cách đây không xa, ngay công trường đối diện.

Qua khỏi con hẻm lần trước cậu và Khưu Dịch trốn người là được.

Lúc gần đến đầu hẻm, Biên Nam nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Cậu vội quay đầu lại nhìn thử, thấy mấy người phía sau không mặc quần vận động của trường Thể thao, cậu lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, không nghĩ ngợi nhiều nhấc chân bỏ chạy.

Còn chưa chạy được hai bước, trên lưng bị vật gì đập trúng, không đau, nhưng dọa cậu giật nảy.

Ngay trong tích tắc cậu phân tâm, có người vọt lên.

Tiếp theo, Biên Nam chỉ cảm thấy trước mắt bỗng dưng tối sầm, ngay sau đó ngửi được mùi thức ăn gia súc.

“Mẹ nó!” Cậu hét to một tiếng, “Khưu Dịch chết tiệt!”

Tên khốn này! Thế mà dám lấy túi đựng thức ăn gia súc trùm lên đầu người ta!

31. Chương 31

Từ nhỏ đến lớn Biên Nam đã thấy trong TV vô số lần, nhân vật chính nhân vật phụ quần chúng bình phong vân vân bị người ta chụp bao bố kéo vào hẻm nhỏ, nhét cốp xe, ném xuống sông...

Nhưng cậu không ngờ mình cũng có ngày gặp phải chuyện này, mình chỉ ra ngoài mua đồ ăn thôi mà!

Nào ngờ lại bị chụp bao bố!

Còn là bao thức ăn gia súc!

Mùi tanh ói!

Biên Nam giãy dụa muốn lấy bao thức ăn gia súc xuống, cậu thật sự không chịu được cái mùi này.

Nhưng tay cậu vừa đưa lên đã bị người ta bẻ ngoặt ra sau, tiếp theo cổ tay mát lạnh, một sợi xích quấn quanh tay cậu, cạch một tiếng khóa lại.

Ngay sau đó có người kéo mạnh miệng bao, cái bao chụp xuống tới tận tay cậu.

Mẹ nó!

Biên Nam cảm thấy chuyện này cũng dữ dần quá rồi, trăm phần trăm là do Khuru Dịch làm, chỉ có kẻ tìm đủ trò trên người ta dưới nước mới nghĩ ra trò này thôi!

“Biết chơi thật đấy!” Cánh tay Biên Nam bị người phía sau giữ chặt không cử động được, mắng xong câu này cậu không nói gì nữa, cái bao vừa khít người, mở miệng nói chuyện sẽ đụng trúng bao.

Lũ đánh lén đại khái có ba bốn người, Biên Nam có thể ước lượng từ tiếng bước chân, nhưng từ nãy đến giờ vẫn không ai lên tiếng.

Đoán chừng bên phải đằng trước có người, cậu định nhấc chân đá, ai ngờ chưa chi đã bị người ta thụi một cái vào bụng.

“Má...” Biên Nam gập người, cú này không nặng không nhẹ, vừa đủ để cậu thấy buồn nôn, nói không ra hơi.

Không đợi cậu tỉnh lại, có hai thằng nhấc tay cậu lên lôi cậu vào trong hẻm, cậu lão đảo bị đẩy đến bên tường.

Biên Nam không thấy thứ gì đằng trước, đánh thì không được lại chẳng thể nghe tiếng đoán vị trí, chỉ có thể tựa vào tường im lặng theo dõi... à không, im lặng nghe diễn biến.

Chẳng qua động tác tiếp theo khiến cậu trở tay không kịp.

Có người đến gần cậu, đầu tiên vịn vai cậu, nhấc đầu gối thúc vào bụng cậu, độ lực vẫn không nặng không nhẹ nhưng đủ để làm cậu đau gập người.

Tiếp theo, Biên Nam cảm giác được vai, lưng, cánh tay, đùi bị đấm đá liên tục.

Tay cậu bị khóa sau lưng, trừ việc gập lưng xuống, ngay cả tránh cũng không biết nên tránh kiểu nào.

Đối phương xem cậu như bao cát mà đánh đấm một trận, mỗi cú đều tránh chỗ hiểm, nhưng đồng thời cũng đảm bảo đủ độ đau.

Đánh đến hai ba phút vẫn chưa chịu dừng tay.

“Khuru Dịch mẹ nó cậu có bệnh hả!” Biên Nam hét một tiếng.

Đối phương không lên tiếng, đá mông cậu một cái, rồi lại bả một chưởng lên vai cậu.

Biên Nam lắc lư, tựa vào tường, vai đau không chịu nổi, cậu cắn răng: “Rồi rồi muốn đánh thì đánh đi... đừng đánh mặt.”

Vừa nói xong, đối phương đột nhiên ngừng lại, bàn tay cách bao thức ăn gia súc mò lên đầu cậu, rồi sờ lên mặt cậu, sau đó vỗ mặt cậu một cái.

“... Ông nội cậu Khuru Dịch!” Biên Nam thật không còn gì để nói, toàn thân bị đánh vừa đau vừa nhức lại còn bị như vậy.

“Là tao,” Rốt cuộc có người mở miệng, “Tao đến dạy dỗ mày một chút.”

Giọng này đích thực không phải của Khuru Dịch, Biên Nam nhận ra đây là giọng của Thân Đào.

Cậu tựa vào tường phun một cái vào trong bao, không biết có phải vụn thức ăn gia súc rớt vào miệng rồi hay không: “Mày mới gây xương sườn được hai hôm mà đã đi đánh người? Mày là siêu nhân à! Khuru Dịch đâu, mở miệng coi!”

“Khuru Dịch không có tới.” Thân Đào nói.

“Dóc tổ, mày khỏi gạt tao, chắc chắn là Khuru Dịch, lúc đó tao còn dùng chân trái, đùi phải không dám dùng sức nhiều!” Biên Nam nói, xoay người hươ hươ tay bị khóa sau lưng, “Cái kiểu khóa này chẳng phải như thằng Phan Nghị Phong à!”

Thân Đào không nói gì.

“Đánh xong chưa!” Biên Nam hét, “Mở ra coi! Chân ông đau cần xoa bóp.”

Có người đi tới vịn vai cậu xoay người cậu áp vào tường, cách bao thức ăn gia súc, Biên Nam chẳng nhìn thấy ai, nhưng không hiểu sao cậu vẫn cảm giác được là Khuru Dịch.

“Có lời nhắn với cậu.” Người kia mở miệng, quả nhiên là Khuru Dịch.

“Biết ngay là cậu mà,” Biên Nam tặc lưỡi, “Nhắn giúp ai, nói đi.”

Khuru Dịch hắng giọng một cái, “Khuru Dịch nhờ tôi nhắn với cậu...”

“Cái gì?” Biên Nam ngẩn ra, làm trò gì đây?

“Khuru Dịch nói ngày mai mời cậu ăn cơm chiều trứng, hỏi cậu có tới không.” Khuru Dịch nói.

“Hả?” Hồi lâu sau Biên Nam mới hiểu Khuru Dịch đang nói gì, “Đậu má đã thế này rồi mà còn muốn giả bộ?”

“Vậy cậu có tới không?” Khuru Dịch cách lớp bao vỗ vỗ mặt cậu.

“Này đừng vỗ nữa toàn là vụn thức ăn gia súc!” Biên Nam vội lùi ra sau tránh né, “Tới tới tới tới! Ông đây tới nói cho nhị bảo biết anh hai nó bị đại hổ tử đánh gãy.” Khuru Dịch nói.

“... Cậu được lắm,” Biên Nam nhích lên trước huých vai Khuru Dịch, “Mở khóa!”

Khuru Dịch như đang lục lọi người mình, lát sau quay sang hỏi Thân Đào: “Chìa khóa đâu?”

“Không phải chứ!” Biên Nam nhin không được kêu lên, tựa vào tường cọ tới cọ lui, muốn kéo bao ra nhưng không thành công, “Lấy bao ra trước đi!”

Không ai để ý tới cậu, chỉ nghe tiếng Thân Đào lục lọi trên người, một lát sau mới nói: “Chỗ tao nè.”

“Mở đi.” Khuru Dịch nói.

Thân Đào đi tới bên người Biên Nam, ngay lúc Thân Đào mở khóa cho cậu, Biên Nam nghe thấy tiếng bước chân chạy nhanh tới đầu hẻm.

Sau khi tay được giải phóng, cậu lập tức kéo cái bao trên đầu xuống, thấy bóng người thấp thoáng nơi đầu hẻm quẹo đi mất.

Quay đầu nhìn người đứng cạnh mình, Thân Đào và một người cậu không biết tên, hai người này hay đi cùng Khuru Dịch.

“Khuru Dịch đâu!” Biên Nam nhìn Thân Đào.

Thân Đào phát tay: “Đã nói cậu ta không có tới.”

“Mẹ nó có phải Vận tải đường thủy mở lớp đóng kịch chuyên nghiệp cho đám thần kinh không!” Biên Nam mắng một câu, cũng không nhiều lời với Thân Đào, xoay người đuổi ra đầu hẻm.

Khuru Dịch chạy rất nhanh, xem ra chân không dám đá người nhưng bỏ chạy thì không thành vấn đề, chưa bao lâu đã mất hút.

Biên Nam đứng bên đường không biết có nên đuổi tiếp không, cậu ngáy người vài giây, lấy điện thoại đi động ra.

Đang định bấm gọi Khuru Dịch thì một chiếc xe đạp từ bên kia đường lao tới, lúc lướt qua người Biên Nam, màu xanh lục huỳnh quang dưới ánh đèn đường vẫn chói mắt như trước.

“Cậu...” Biên Nam chỉ vào Khuru Dịch không biết nên mắng hay nên xông tới.

Khuru Dịch không dừng xe, lao nhanh về trước như chạy trốn, cậu quay đầu nhìn Biên Nam, nhếch khóe miệng, sau đó xoay đầu lại đạp tiếp, biến mất ở đầu đường.

Lúc Biên Nam xách túi đồ ăn về ký túc xá, Vạn Phi đang chuẩn bị thay quần áo.

Thấy Biên Nam về, Vạn Phi ném quần áo lên giường chạy qua: “Mẹ mày, sao lâu thế, tao tưởng mày bị bắt rồi chứ, đang định đi... Người mày có mùi gì vậy?”

“Cầm đi,” Biên Nam liếc Vạn Phi, treo túi đồ ăn lên ngón tay cậu chàng, mở tủ lấy quần áo, “Tao đi tắm.”

“Không phải là... xảy ra chuyện gì chứ?” Vạn Phi kéo cậu lại, đến gần hít một hơi, “Đây có phải là...”

“Câm miệng!” Biên Nam trừng mắt, “Coi chừng tao đánh mày!”

Biên Nam vào phòng tắm ngửi quần áo, không biết là mùi thức ăn cho gà hay cho heo.

Cậu ném quần áo qua một bên, mở nước chúi đầu dưới vòi sen.

Những chỗ bị đánh được xối nước lạnh, lúc này mới có cảm giác, bắt đầu nhoi nhói đau.

Không đến nỗi như đánh lộn bị thương, nhưng cũng không kém ngứa cầu thang là bao.

“Mẹ nó.” Biên Nam nhỏ giọng mắng, sờ chỗ bị đá trên hông, chắc bầm luôn rồi.

Mắng xong lại thấy buồn cười, thế là chống tường cười ha ha nửa ngày.

Thật ra cậu biết Khuru Dịch sẽ tới tìm cậu, tên Khuru Dịch này, thù dai hay không thì không biết, nếu không có ý định tìm cậu thì chẳng nói đâu, nói rồi nhất định sẽ làm.

Biên Nam tắc lưỡi, từ lần đầu tiên nói với Khuru Dịch “muốn tính số à, tao chờ mày”, cậu đã nghĩ đến nhiều tình cảnh Khuru Dịch tìm mình gây sự thế nào và cách đối phó ra sao.

Mặc dù chụp bao bố là chính miệng cậu nói.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ rằng.

Khuru Dịch sẽ thật sự dùng chiêu này.

“Ấu trĩ!” Biên Nam bóp một đồng sữa tắm lên người, chà xát một trận.

Không biết Thân Đào nghĩ gì về việc anh đại của bọn họ dùng cách trêu người thế này đến trả đũa kẻ thù ở trường Thể thao.

Biên Nam mình mẩy toàn là bọt xà phòng đứng dưới vòi sen, ngày mai tới ăn cơm chiên trứng?

Đánh một trận rồi mời người ta ăn cơm chiên trứng...

Chuyện này chỉ có Khuru Dịch làm được!

Tắm rửa xong ở trần về phòng, Vạn Phi đã ăn xong, bỏ phần miến chua cay của cậu vào cà men.

“Ngửi thử coi còn mùi gì không?” Biên Nam đưa tay đến trước mũi Vạn Phi.

“Thơm quá,” Vạn Phi cười hô hố, “Thơm phức luôn.”

“Mày không sao chứ?” Tôn Nhất Phàm nằm dài trên giường hỏi cậu, “Sao lưng bầm thế kia?”

“Bị té.” Biên Nam túm cái áo ba lỗ mặc vào.

“Té?” Vạn Phi vừa nghe liền đứng lên vòng ra sau cậu, “Mày bị người ta ném qua vai té hả! Rốt cuộc mày gặp phải ai?”

“Ai có bản lĩnh ném tao qua vai?” Biên Nam choàng vai Vạn Phi, “Mày đến ném thử xem.”

“Tao ném không được không có nghĩa là người khác ném không được,” Vạn Phi thở dài, “Không nói thì thôi, tao cũng đoán ra rồi.”

Biên Nam mặc kệ Vạn Phi, ngồi xuống cầm đũa bắt đầu ăn miến chua cay.

Ăn xong cầm cà men đi rửa, Vạn Phi đi ra theo sau.

“Mày làm gì vậy?” Biên Nam quay đầu nhìn Vạn Phi một cái.

“Là Khuru Dịch à?” Vạn Phi hỏi.

Biên Nam không trả lời, mở vòi nước bỏ cà men vào bồn.

“Tao biết ngay là nó mà,” Vạn Phi tựa vào cạnh bồn, “Vạn tải đường thủy dám chặn đánh mày chỉ có Khuê Dịch thôi.”

“Tao đâu phải Phan Nghị Phong, có gì mà dám hay không.” Biên Nam cầm nĩa khuấy khuấy cà men.

“Thằng Phan sĩ diện đó là chó hoang, không có bầy không dám ra ngoài, còn sói thích đi một mình, bị chọc giận thì dám liều mạng lắm,” Vạn Phi cười hề hề, “Nhưng hình như Khuê Dịch đánh không nghiêm túc thì phải, là vì chuyện lần trước sao?”

“Có thường thức không hả, sói cũng là động vật hành động theo bầy.” Biên Nam sờ cà men, vẫn còn một lớp dầu, vì vậy tiếp tục xả nước.

“Tao đang hỏi mày đó, có còn là anh em không!” Vạn Phi huých cậu.

“Ừ, là Khuê Dịch.” Biên Nam gật đầu.

“Đây coi như là tính sổ à?” Vạn Phi chắc chắn, “Vậy là xong xuôi rồi?”

“Ừ.” Biên Nam cầm cà men lên nhìn, ổn rồi, xoay người về ký túc xá.

“Ày...” Vạn Phi kéo dài giọng đuổi lưng, “Lại bớt đi một kẻ địch, không vui gì hết.”

“Có bệnh nhớ gọi 120.” Biên Nam nói.

Mấy chỗ bị Khuê Dịch đánh không tổn thương gân cốt, tuy nhiên hôm sau Biên Nam rời giường vẫn cảm thấy như đột nhiên bị ép chạy 10 km sau một tháng không tập luyện...

Xoay người nhìn gương một chút, trên lưng và mông đều có vết xanh tím.

Cậu thở dài, dù gì cũng đỡ hơn cái chân của Khuê Dịch, thôi chịu đi.

Không bị thương ở mặt nên cậu nhịn.

Buổi chiều huấn luyện xong, cậu nhét hai hộp trà lấy từ trong nhà vào balô, treo tường ra khỏi trường.

Hôm trước bị đánh, hôm sau vác hai hộp trà hảo hạng đến nhà người ta ăn cơm.

Chuyện này quả là không lời nào tả xiết.

Vốn định gọi điện thoại hỏi Khuê Dịch đang ở đâu, nhưng khi bên cậu huấn luyện xong, bên Vạn tải đường thủy đã tan học từ sớm rồi, Khuê Dịch chắc hẳn đã về nhà.

Cậu bắt xe đến thẳng nhà Khuê Dịch.

Vừa vào hẻm đã nghe tiếng hét của Khuê Ngạn.

“Đại hổ tử ——” Từ cửa sân nhà mình, Khuê Ngạn vừa hô vừa chạy tới.

“Áy!” Biên Nam vội làm động tác trung bình tấn dang tay chờ đón.

Khuê Ngạn như khối đạn pháo phóng thẳng vào ngực cậu, nếu Biên Nam không chuẩn bị chắc chắn đã bị nhóc đụng ngã ngựa.

“Tông có đau không, em thật là...” Biên Nam ôm lấy nhóc, dùng sức xoa đầu nhóc.

“Không đau!” Khuê Ngạn trả lời vang dội, ôm cổ cậu không buông.

“Nhớ anh không?” Biên Nam bế nhóc vào trong.

“Nhớ!” Khuê Ngạn lắc lắc chân, “Nhìn là biết rồi!”

“Anh cũng nhớ em muốn chết!” Biên Nam hôn lên mặt nhóc một cái.

Khuê Ngạn cười hớn hở.

Vào sân nhà Khuê Dịch, Biên Nam thả Khuê Ngạn xuống đất.

Phòng bếp đang mở đèn, nhưng không thấy bóng Khuru Dịch.

“Anh hai!” Khuru Ngạn đứng ngoài sân kêu, “Đại hồ tử tới rồi!”

“Trong nhà đây!” Tiếng Khuru Dịch truyền tới từ trong nhà.

Biên Nam vào nhà, Khuru Dịch đang cầm ly định vào phòng bố Khuru, thấy cậu thì cười: “Tới rồi hả?”

“Ừ,” Biên Nam cũng cười, đến trước cửa phòng bố Khuru chào hỏi, “Chú, con lại đến ăn kè.”

“Hoan nghênh thường xuyên tới ăn kè,” Bố Khuru tựa vào giường cười nói, “Hôm nay không tiếp con được, hơi mệt.”

“Chú nghỉ đi, con đâu cần đón tiếp gì.” Biên Nam cười.

Cho bố Khuru uống thuốc xong, Khuru Dịch trở lại phòng khách, Biên Nam lấy ra hai hộp trà trong balô để lên bàn.

“À thì,” Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Khuru Dịch, Biên Nam gãi đầu, chỉ vào hộp trà, “Không phải cậu nói thích uống trà sao?”

“Lấy từ nhà hả?” Khuru Dịch cầm hộp trà lên nhìn.

“Ừ, hỏi xin bố, ông ấy uống không hết.” Biên Nam nói.

“... Cảm ơn,” Khuru Dịch hạ giọng, “Nhưng mà quá đắt rồi.”

“Đắt lắm à?” Biên Nam cũng hạ giọng, “Cũng có phải mua đâu, bố tôi bảo lấy cái này, cậu thử nói không nhận xem!”

“Cảm ơn,” Khuru Dịch cười cười, “Nếu không biết tình cảnh nhà cậu, nhìn vậy lại tưởng cậu muốn đến cầu hôn đấy.”

“Biến đi,” Biên Nam phì cười, “Cầu hôn ai, nhị bảo hả, nếu nhị bảo là con gái có khi tôi sẽ chờ nó mười năm thật ấy chứ.”

Khuru Ngạn rót cho Biên Nam ly nước, sau đó dỉnh lấy Biên Nam không chịu đi, lải nhải mãi không ngừng.

Trắc nghiệm được trọn điểm, bài viết bút lông được một bông hồng nhỏ, tan học té một cái, giờ thể dục học võ, hôm qua anh hai đi khiêu vũ...

“Hả?” Biên Nam đang định vào bếp xem thử, nghe đến câu này thì dừng lại: “Em nói gì? Anh hai em khiêu vũ?”

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn liếm kẹo que, “Đi khiêu vũ đó.”

“Anh hai em còn có thời gian đi khiêu vũ? Khiêu vũ cái gì?” Biên Nam thật không thể tưởng tượng nổi bộ dáng nhảy nhót của Khuru Dịch, miệng sắp không khép lại được.

“Ở ngay xưởng diêm bên cạnh, chỗ lần trước chúng ta chơi xe đó, nhiều người lắm,” Khuru Ngạn nói, “Có rất nhiều cụ bà và bác gái... Em biết hát nhạc khiêu vũ nè...”

“Khoan đã!” Biên Nam sững sốt, “Khoan... Cụ bà và bác gái? Xưởng diêm?”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn gật đầu, sau đó ngược mặt lên, nhắm mắt bắt đầu hát, “Em là quả táo nhỏ của anh, yêu em thế nào cũng không đủ...”

Lúc vào bếp Biên Nam cười không ngừng được, tựa vào cửa nhìn Khuru Dịch cúi đầu cắt xúc xích, cười đến đứng không vững.

“Gì vậy?” Khuru Dịch quay đầu lại nhìn cậu.

“Nghe nói cậu đến xưởng diêm bên cạnh khiêu vũ với mấy bác gái?” Biên Nam đi tới gần, chống tay lên bếp, cảm thấy mình cười muốn đau xóc hông rồi.

“Khuru nhị bảo!” Khuru Dịch rống một tiếng ra ngoài cửa, “Sao cái gì em cũng kể với người khác vậy!”

“Lửa lửa lửa lửa lửa...” Khuru Ngạn hẳn là không nghe thấy tiếng Khuru Dịch, vẫn đứng trong sân vừa nhảy vừa hát say sưa.

“Cậu thật sự đi khiêu vũ à?” Biên Nam ôm bụng, “Mẹ nó sắp cười đứt ruột rồi.”

“Ừ, đi chứ,” Khuru Dịch nhìn cậu một cái, tiếp tục cúi đầu cắt xúc xích, “Hôm qua đánh cậu xong tâm trạng rất sung sướng, phải đi hoạt động một chút.”

Vừa nghe lời này, Biên Nam lập tức ngừng cười, đứng thẳng dậy chỉ vào Khuru Dịch: “Đừng có nhắc đến chuyện này, nhắc là tôi muốn quất cậu đó biết không!”

Khuru Dịch nhếch khóe miệng, đột nhiên cầm dao quay đầu lại, dùng cán dao gõ lưng cậu một cái: “Còn đau không?”

“Má!” Biên Nam dựng thẳng lưng, “Nhẹ chút! Không đau cũng bị cậu đập sưng.”

“Thật sao?” Nụ cười trên mặt Khuru Dịch đột nhiên biến mất, mặt nghiêm túc nhìn Biên Nam, “Ai làm vậy! Để tôi giúp cậu trút giận!”

Biên Nam nhìn Khuru Dịch không nói nên lời, lát sau dựng ngón cái với cậu ta: “Diễn khá lắm, diễn đi diễn đi, tiếp tục diễn đi, tranh thủ tháng hai năm sau tranh giải ảnh đế.”

Khuru Dịch cười đập mấy quả trứng gà vào chén: “Có thuốc đó, ăn xong bôi đi.”

“Vớ không tới.” Biên Nam tức giận nói.

“Tôi bôi cho cậu.”

32. Chương 32

Khuru Dịch làm cơm chiên trứng vẫn tuyệt như vậy, Biên Nam và Khuru Ngạn mỗi người một đĩa ngồi cạnh chiếc bàn dưới giàn nho.

Lúc nghe thấy mùi cơm chiên trứng, bao tử của Biên Nam lại hung hăng ọc một tiếng.

“Chừng nào nho mới ra trái vậy?” Biên Nam ăn một muỗng cơm, ngẩng đầu nhìn lá nho xum xuê, không thấy được trái nho nào.

“Qua kỳ nghỉ hè,” Khuru Dịch đặt thêm đĩa dưa leo lên bàn, nhìn Biên Nam, “Uống bia không?”

“... Không uống!” Biên Nam tắc lưỡi, “Đâu phải cậu không biết tử lượng của tôi, uống xong không chừng lại bị cậu chiếm lời, không uống.”

Khuru Dịch cười cười, vào nhà cầm chai bia ra, dùng răng cắn mở nắp chai đặt trên bàn.

“Em uống một hớp được không?” Khuru Ngạn gục xuống bàn hỏi.

“Ừ.” Khuru Dịch nói.

Khuru Ngạn ôm chai bia ngửa đầu uống một hớp, uống xong còn từ từ nhắm hai mắt lại thở một hơi thật dài: “Lạnh quá!”

Biên Nam trừng mắt nhìn nhóc hồi lâu mới quay đầu nhìn Khuru Dịch: “Cậu cho nhị bảo uống bia?”

“Thỉnh thoảng uống một hớp, không phải cho uống hoài,” Khuru Dịch cười nói, “Nó uống một chai cũng không thành vấn đề, còn mạnh hơn cậu nữa.”

“Má nó đây là di truyền à?” Biên Nam cúi đầu lùa hai muỗng cơm chiên, “Tử lượng của bố mẹ tôi cũng không tốt, gặp bữa nào phải uống rượu bố tôi đều dẫn người chần rượu theo.”

“Tử lượng của tôi cũng không tốt, rượu đế cũng chỉ ba lạng thôi.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam im lặng nhìn Khuê Dịch, ba lạng? Không thể nào, nhìn Khuê Dịch cắn mở nắp chai thành thạo như vậy sao mà tin được chứ.

“Anh hai em uống say sẽ hát đó.” Khuê Ngạn đột nhiên lên tiếng.

Biên Nam bật cười: “Thật sao?”

“Thật ạ!” Khuê Ngạn nghiêm túc gật đầu.

“Chỗ nào cũng có em,” Khuê Dịch búng lên trán nhóc một cái, “Mau ăn đi, ăn xong vào phòng bố làm bài tập.”

“Tại sao lại vào phòng bố?” Khuê Ngạn bụm trán nhìn cậu.

“Bởi vì đại hủ tử bị đau môn, phải vào phòng anh thoa thuốc.” Khuê Dịch nói.

“Ồ,” Khuê Ngạn nhìn thoáng qua môn Biên Nam, cúi đầu ăn cơm, “Có phải anh bị té không? Tuần trước em cũng vừa té trúng môn.”

“... Phải.” Biên Nam nhìn chằm chằm Khuê Dịch.

Khuê Dịch liếc cậu một cái, nhấp một hớp bia: “Ăn ngon không?”

“Ăn rất ngon.” Biên Nam buồn bực nói, cúi đầu lùa hết vào miệng.

Cơm nước xong, Khuê Ngạn xách cặp vào phòng bố Khuê làm bài tập, Biên Nam tựa trên ghế nhìn Khuê Dịch ngồi rửa chén cạnh ao.

“Cái túi kia,” Biên Nam suy nghĩ một lát, “Đựng cái gì?”

“Thức ăn cho gà,” Khuê Dịch rửa chén cực nhanh, “Bột cá, bột đậu, trấu cám, bắp, bột mì, chất phụ gia, trong mỗi kg có thêm 0.24g CuSO₄, 0.466g FeSO₄ · 7H₂O...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Biên Nam nhin không được hết lên, “Cậu mắc chứng nghiện học thuộc lòng hả?”

“Định nói cho cậu biết bên trong có gì thôi.” Khuê Dịch rửa chén xong, bê vào phòng bếp.

Biên Nam nhảy bật dậy đi theo : “Nếu giống như cậu nói thì mấy thứ này đâu có hôi, sao cái túi đó có mùi như phân bón nông nghiệp vậy?”

“Để lâu quá,” Khuê Dịch thở dài, “Tôi vốn định tìm bao bố theo yêu cầu của cậu, nhưng thời gian eo hẹp không tìm được, đành lấy tạm một bao trong ổ gà hàng xóm.”

Nghe xong lời này, Biên Nam thật sự không biết nên phản ứng thế nào, cuối cùng vén áo lên: “Mau bôi thuốc cho thiếu gia! Hầu hạ không tốt tôi không để yên cho cậu đâu!”

“Vào phòng đi,” Khuê Dịch ra khỏi bếp, “Tôi đi lấy thuốc.”

Khuê Dịch vào phòng bố Khuê lấy thuốc qua đây, Biên Nam đang vén áo đưa lưng về phía gương nghiên cứu lưng của mình.

“Bầm nhiều vậy sao?” Khuê Dịch nhìn lưng cậu, “Tôi thấy mình đâu có dùng bao nhiêu sức.”

“Là cậu thấy vậy thôi!” Biên Nam cởi áo ném lên ghế, “Cảm giác của cậu không nhạy!”

“Nằm sấp trên giường đi, tôi bôi thuốc cho cậu.” Khuê Dịch chỉ chỉ giường.

“Nằm sấp kiểu gì, bụng tôi cũng đau này!” Biên Nam quay lại, dưới xương sườn cũng bầm một mảng.

“Vậy cậu quỳ đi.” Khuê Dịch nhìn Biên Nam, vặn mở nắp chai, đổ một chút ra tay xoa xoa.

“Đùi tôi cũng bầm này!” Biên Nam nhe răng, kéo quần đến vị trí bắp đùi phô bày vết xanh tím trên đùi mình, rồi lại xoa người chỉ vào môn, “Ngồi cũng không được, ở đây cũng bầm nốt!”

“Vậy cậu đứng đi.” Khuê Dịch buông chai thuốc xuống.

“Hừ.” Biên Nam suy nghĩ một chút, nằm sấp lên giường.

Khuru Dịch lấy remote mở máy lạnh, sau đó cũng lên giường, quỳ gối trên giường bắt ngang qua người cậu. “Ê này! Tư thế của cậu là sao đây,” Biên Nam quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Sao trông cứ như muốn kìm chặt người ta đánh một trận vậy?”

“Vô Tòng đánh hổ tử,” Khuru Dịch một tay chống giường cười cười, “Rướn người bôi thuốc tôi thấy khó chịu, không dùng sức được.”

Nhìn tư thế từ trên dòm xuống của Khuru Dịch, Biên Nam thoáng do dự: “Nhẹ thôi đấy, sao cứ cảm thấy cậu không đáng tin gì cả...”

Khuru Dịch dùng tay đã thoa thuốc chà lên lưng Biên Nam: “Nếu không tôi bảo nhị bảo tới, nó nhất định rất cam tâm tình nguyện.”

Lòng bàn tay Khuru Dịch mang theo hơi lạnh đặt lên lưng thật thoải mái, Biên Nam nằm úp trên gối: “Đừng nói nhảm nữa, làm việc đi.”

Tay của Khuru Dịch không nhẹ không nặng xoa vài cái trên lưng cậu: “Chịu được không?”

“Ừ.” Biên Nam nhắm mắt lại, có người hầu hạ như thế phải tranh thủ thời gian hưởng thụ.

“Mạnh hơn chút nữa thì sao?” Khuru Dịch vừa xoa vừa hỏi, đoạn cầm chai thuốc lên nhìn thử, “Phải chà cho nóng rồi đổ lên, chà như bây giờ chắc có thể chà ra đất luôn.”

“Trên người ông không có đất,” Biên Nam tặc lưỡi, “Dùng thêm sức coi.”

Khuru Dịch lập tức tăng độ lực, ai ngờ vừa xoa lưng Biên Nam một cái, Biên Nam đột nhiên đập ván giường: “A...”

“Đau hả? Sao cậu yếu vậy.” Khuru Dịch ngừng tay.

“Tôi chỉ chưa quen thôi, cậu xoa của cậu đi.” Biên Nam ôm gối đầu, thật ra Khuru Dịch xoa chưa đến nổi mạnh tay, chỉ là từ hôm qua tới giờ chưa đụng vào vết thương, thỉnh thoảng xoa một cái nên thấy đau.

Lúc huấn luyện ở trường cũng thường va chạm bị thương hoặc đập đầu bị thương, Vạn Phi bôi thuốc mới gọi là độc ác, mạnh tay hết như chà tấm sắt vậy, vài lần còn làm cậu rách da.

Kỹ năng bôi thuốc của Khuru Dịch trên cơ Vạn Phi nhiều, hai mảng xanh tím trên lưng chẳng mấy chốc đã được xoa nóng hổi, Biên Nam có cảm giác như đang được mát xa vậy, cậu từ từ nhắm mắt lại lầm bầm hai tiếng.

“Thoải mái không thiếu gia.” Khuru Dịch vẫn một tay chống giường, một tay xoa lưng cậu.

“Ừm...” Biên Nam giơ ngón cái, “Lát nữa gia thưởng cho.”

“Cảm ơn,” Khuru Dịch ngừng động tác, ngón tay móc lưng quần Biên Nam kéo xuống, “Mông cũng bị bầm hả?”

“Chứ gì nữa, bị cậu đá một cái đó, đừng giả bộ không biết,” Biên Nam với tay kéo quần xuống, “Nhìn thấy không!”

“Thấy rồi.” Khuru Dịch ngồi dậy, hai tay nắm quần Biên Nam kéo xuống, ngay cả quần lót và quần ngoài đều bị kéo xuống tới đùi.

“Đậu má, động tác chậm chút coi!” Biên Nam vội vàng vênh mông lên, đẩy lưng quần còn kẹt ở phía trước xuống, “Lỡ kéo trúng Biên Tiểu Nam nhà tôi thì làm sao đây!”

“Thì bôi thuốc chung chứ sao,” Khuru Dịch cười nói, lùi về phía sau, bôi thuốc lên tay rồi vỗ lên mông Biên Nam một cái, “Cũng đàn hồi lắm chứ.”

“Ông nội cậu.” Biên Nam giơ ngón giữa.

Đợt này Biên Nam huấn luyện mệt vô cùng, cậu nằm sấp trên giường, mặc cho Khuru Dịch xoa xoa ắn ắn, không bao lâu đã sượng đến mức muốn ngủ.

“Nè đại bảo,” Biên Nam quay đầu lại, vẫn nhắm nghiền mắt, “Có phải cậu còn đi mát xa thuê cho người mù không?”

“Đây là bôi thuốc,” Khuru Dịch dừng một chút, đặt ngón cái ở sau gáy Biên Nam, vắn về một đường từ cột sống xuống lưng cậu, “Đây mới là mát xa.”

“A... Oa...” Biên Nam nhin không được kêu ra tiếng, “Mẹ nó thoải mái thiệt! Làm lại đi! Nhanh lên.”

Khuru Dịch thở dài, ngón tay lại bắt đầu ấn từ cột sống sang đến hai bên xương sườn.

“Ừm...” Biên Nam lầm bầm, “A...”

“Cậu đừng phát ra tiếng động này được không?” Khuru Dịch ngừng tay, “Để người ta nghe thấy lại tưởng tôi đang coi phim đen.”

“Gì chứ? Giọng tôi có lớn đâu!” Biên Nam với tay nắm cổ tay Khuru Dịch, đặt ở sau lưng mình, “Thoải mái mà không cho người ta rên à, tôi thoải mái là thích rên vậy đó, mát xa tiếp đi đại sư.”

“Không phải cậu muốn bôi thuốc sao?” Khuru Dịch đành phải tiếp tục ấn lưng cậu.

“Mát xa trước đi, a... bôi thuốc thì nhân tiện xoa xoa mấy cái là được, a...” Biên Nam vừa nói vừa nhin không được rên tiếp, Khuru Dịch khống chế độ lực rất tốt, sau ê buốt là cảm giác tê dại dễ chịu, “Tôi nói thật với cậu, cậu còn giỏi hơn đội y tế trường tôi... a... mát xa chỗ sau vai luôn được không? Còn cánh tay nữa, hôm nay tôi luyện đánh trái tay, lúc ăn cơm cầm đũa mà run cả tay... ừm...”

Khuru Dịch không nói gì, đột nhiên cúi người áp sát vào lưng Biên Nam, đưa tay nắm cầm cậu nhấc lên: “Muốn mát xa thì đừng lên tiếng, làm gì mà rên hoài vậy!”

“Ầy,” Biên Nam bật cười, vỗ vỗ tay Khuru Dịch, “Buông ra, rồi rồi rồi tôi không rên nữa, tôi có phải con gái đâu, rên vài tiếng bộ làm cậu cương chắc.”

“Cậu im miệng là được.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam không rên nữa, chậm rãi nhắm mắt hưởng thụ mát xa, một lát sau lại mở mắt ra: “Này đại bảo.”

“Chuyện gì đại hồ tử.” Khuru Dịch có chút bất đắc dĩ.

“Cậu uống nhiều thì hát thật à?” Biên Nam hỏi.

“Không biết, uống nhiều quá ai mà biết được.” Khuru Dịch nắn nắn sau gáy Biên Nam.

“Cậu hát một bài nghe thử xem, giọng của cậu dễ nghe lắm,” Biên Nam lại nhắm mắt, “Cậu hát chắc không lạc điệu như nhị bảo đâu nhỉ?”

Khuru Dịch không để ý đến Biên Nam, tay nắn từ cổ lên trên, ấn đầu cậu xuống gối một cái.

“Thôi không hát không hát,” Biên Nam buồn bực vùi đầu trong gối, “Để tôi hát cho cậu nghe, em là quả táo nhỏ của anh, yêu em thế nào cũng...”

Khuru Dịch túm cái chăn nhỏ bên cạnh trùm lên đầu Biên Nam, rồi lại vỗ lên mông cậu một cái: “Im miệng!”

“Không đủ...” Biên Nam ngo nguậy hát xong câu này.

Khuru Dịch dừng lại, ngón tay chọt eo cậu, rê xuống quệt nhẹ một cái.

“Này!” Biên Nam cứng người, “Đừng! Ngứa!”

“Sợ nhột hả?” Khuru Dịch bật cười, lại chọt chọt dưới sườn cậu.

“Mẹ nó,” Biên Nam giật tay Khuru Dịch kéo sang bên cạnh mình, tay kia thì mò mẫm đến ngang hông Khuru Dịch véo một cái, “Cậu không sợ à!”

Khuru Dịch chống giường không nhúc nhích: “Không sợ.”

“Cái gì?” Biên Nam lại gãi vài cái ngay eo và đùi Khuru Dịch, cuối cùng sải tay nằm dài trên giường, “Thôi! Không chơi nữa!”

Khuru Dịch cười một hồi, lấy chân đang trùm đầu Biên Nam ra, tiếp tục mát xa lưng cho cậu, ngẫm nghĩ rồi lại bắt đầu mát xa cánh tay cậu.

“Thoải mái quá.” Biên Nam nhắm mắt lại nói khẽ, chẳng mấy chốc đã không còn động tĩnh gì nữa.

Khuru Dịch xoa đến độ ê cả tay mới ngừng lại.

Nhìn nhìn đồng hồ, mới lần qua lần lại một hồi mà sắp chín giờ rồi, cậu vỗ nhẹ lên lưng Biên Nam: “Biên Nam?”

Biên Nam không trả lời, hô hấp rất chậm.

“Đại hồ tử?” Khuru Dịch cúi đầu nhìn mắt cậu, “Ngủ rồi hả?”

Biên Nam vẫn duy trì tư thế không động đậy như trước, hô hấp đều đều, coi bộ là ngủ thật.

“Mát xa xong rồi, nhớ thưởng đấy.” Khuru Dịch nhìn chăm chăm gò má của Biên Nam một lúc lâu, bàn tay xoa xoa lưng cậu, bôi thuốc lên lưng cậu.

Điện thoại di động ở đầu giường reo lên, Khuru Dịch nhanh chóng cầm di động bấm nút yên lặng, nhảy xuống giường cầm máy ra khỏi phòng mới bấm nghe.

“Đang ở đâu?” Giọng nói của Thân Đào truyền đến.

“Ở nhà.” Khuru Dịch nhìn thoáng qua phòng bố, Khuru Ngạn đang vui đùa khắc chữ.

“Tao về nhà tiện đường đi ngang qua ngõ hẻm nhà mày, ra đây chút đi.” Thân Đào nói.

“Ừ.” Khuru Dịch cúp điện thoại, đi ra ngoài.

Thân Đào đang ngồi chờ bên lề đường, Khuru Dịch đi tới đứng bên cạnh Thân Đào.

“Ăn chưa?” Khuru Dịch hỏi.

“Ăn rồi,” Thân Đào nhìn Khuru Dịch một cái, móc hộp thuốc lá đưa cho cậu, “Biên Nam ở nhà mày hả?”

“Ừ.” Khuru Dịch rút một điếu thuốc ra châm lửa.

“Mày...” Thân Đào nhíu nhíu mày, “Như vậy là sao?”

“Sao cái gì,” Khuru Dịch ngậm điếu thuốc, “Hồ Vũ nói muốn tìm cậu ấy gây sự, tao dẫn hai đứa mày đi rồi đó thôi.”

“Giống như đùa vậy...” Thân Đào quan sát Khuru Dịch, “Quên đi tao không có hỏi mày chuyện hôm qua.”

“Vậy mày muốn hỏi gì.”

Thân Đào há miệng không nói nên lời, do dự cả buổi mới hạ quyết tâm hỏi một câu: “Tao hỏi mày với Biên Nam xảy ra chuyện gì.”

“Không xảy ra chuyện gì hết.” Khuru Dịch trả lời rất nhanh.

“Vậy mày gọi nó đến nhà mày ăn để làm gì?” Thân Đào bắn hai đầu thuốc lá.

“Mày cũng tới nhà tao ăn hoài đấy thôi.” Khuru Dịch cười cười.

“Bộ giống nhau sao?” Thân Đào gắt giọng.

“Không giống chỗ nào.” Khuru Dịch không có biểu cảm gì.

“Khuru Dịch...” Thân Đào nhíu chặt lông mày, “Thôi bỏ đi chỉ mong là tao nghĩ nhiều.”

Khuru Dịch cười cười không lên tiếng, tiếp tục hút thuốc.

“Chuyện này tự mày nghĩ cách xử lý đi, dù sao tao cũng nhắc mày rồi.” Thân Đào đứng lên, sải bước đi tới xe điện bình đầu ở ven đường.

Thân Đào lái xe đi mất, Khuru Dịch ngồi xồm ở ven đường, hút thuốc xong mới đứng lên, đến siêu thị nhỏ bên cạnh mua kẹo cao su nhai rồi mới trở về nhà.

Khuru Ngạn đã viết xong bài tập, đang ngồi trong phòng khách cầm vở chờ anh hai kiểm tra.

“Em mới vào phòng nhìn một chút,” Khuru Ngạn đưa vở cho Khuru Dịch, ngồi trên ghế hươu chân, “Đại hồ tử ngủ rồi.”

“Ừ, anh mát xa cho cậu ấy quá thoải mái.” Khuru Dịch ngồi xuống sô pha mở vở ra nhìn.

“Vậy tối nay em ngủ với bố hả?” Khuru Ngạn trèo xuống ghế, bò qua sô pha đẩy Khuru Dịch.

“Tùy em,” Khuru Dịch ôm nhóc, “Bố còn ho không?”

“Vừa nãy không có ho, lúc xem TV có cười ho hai tiếng.” Khuru Ngạn uốn tới ẹo lui trong lòng anh hai.

“Được rồi, không viết sai, đi tắm đi,” Khuru Dịch vỗ vỗ nhóc, “Đừng nghịch nước đấy.”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn cầm quần áo chạy vào trong sân nhanh như chớp.

Sau khi sắp xếp xong xuôi cho Khuru Ngạn và bố, Khuru Dịch đi tắm rồi trở về phòng.

Biên Nam vẫn không đổi tư thế, còn nằm sấp trên giường ngủ quên trời quên đất.

Khuru Dịch tắt đèn, đổi thành đèn bàn đầu giường.

“Nè,” Khuru Dịch gõ gõ cánh tay Biên Nam, “Bạn học này, bạn còn về trường nữa không?”

Biên Nam cau mày hừ một tiếng, mắt không thèm mở.

“Biên Nam,” Khuru Dịch đẩy cậu, “Cháy nhà kìa.”

“Ừm...” Biên Nam xoay người về phía tường tiếp tục ngủ.

Khuru Dịch đành phải đẩy cậu vào trong, rút một quyển sách từ trên giá, nằm xuống giường, lật ra chuẩn bị đọc.

Mới vừa tựa vào đầu giường, Biên Nam lại lằm bằm lật người lại, cánh tay gác thẳng lên bụng Khuru Dịch.

Khuru Dịch tắc lưỡi một tiếng, cầm tay Biên Nam thả xuống giường.

Chưa đầy hai giây cánh tay của Biên Nam lại gác qua, lần này còn gác rất đúng chỗ, gác thẳng ngay bụng dưới.

“Này!” Khuru Dịch khép sách lại, “Cậu có ngủ không vậy!”

Biên Nam chen chúc sang chỗ Khuru Dịch, cau mày lằm bằm một câu: “Mấy lạnh nhà cậu... Đông chết chim cánh cụt luôn rồi...”

Khuru Dịch cầm remote bấm tăng thêm vài độ, lấy thêm chăn phủ giường ném lên người Biên Nam: “Buổi tối cậu không về trường nữa à?”

“... Không về,” Biên Nam ôm chăn lật người rúc vào trong tường, “Buồn ngủ quá, không về...”

Sau khi đắp chăn phủ giường, Biên Nam không lật người chen tới chen lui nữa, Khuru Dịch cởi áo ra, lấy một cặp kính trong ngăn kéo đầu giường, mở sách ra lần nữa.

Một quyển tiểu thuyết đọc hai tháng chưa xong, thật là bận rộn.

Đọc một hồi, Biên Nam lại trở mình, Khuru Dịch phản xạ có điều kiện đưa tay lên đỡ, sợ Biên Nam lại gác tay qua đây, nhưng mà Biên Nam chỉ cuộn người lại tiếp tục ngủ.

Khuru Dịch đẩy kính mắt tiếp tục đọc sách.

Chưa tới mấy phút, cậu nghe được tiếng cười của Biên Nam.

“Khuru đại bảo,” Biên Nam đoán chừng mới vừa tỉnh, khi nói còn nghe giọng mũi, “Cậu cận thị hả?”

Khuru Dịch đẩy kính nhìn Biên Nam: “Cậu có ý kiến?”

“Mấy độ thế?” Biên Nam tiếp tục hờn ha hờn hở, “Bình thường không thấy cậu đeo kính, lúc cậu đánh tôi có đá trúng Thân Đào không?”

“Chưa tới hai trăm, đọc sách mới đeo,” Khuất Dịch ném sách lên bàn, nhìn đồng hồ, “Cậu có về trường không?”

“Không về,” Biên Nam kéo chăn, “Tôi buồn ngủ không muốn động đây.”

“Vậy ngoan ngoãn ngủ đi.” Khuất Dịch đứng dậy đi lấy thêm cái chăn lông từ ngăn tủ, nằm xuống tắt đèn bàn.

“Tôi ngủ ngoan đó giờ mà.” Biên Nam lúi vào trong tường.

“Ha ha.” Khuất Dịch nói.

“Ha con khỉ... Tôi lại ôm cậu à?” Biên Nam hỏi.

“Ừ, như bạch tuộc vậy.”

“Không thể nào.”

“Ồ.”

“Má, ôm cậu thì làm sao, ôm cậu là coi như cậu chiếm tiện nghi của tôi đó biết không, cậu có phải con gái đâu,” Biên Nam buồn bực tặc lưỡi một cái, xoay lại gác tay lên người Khuất Dịch như đang dỗ, ngẫm nghĩ vài giây rồi lại dùng sức xoa bụng Khuất Dịch mấy cái, “Ừ, da cậu mịn thật, còn hơn con gái nữa.”

33. Chương 33

Khuất Dịch vả cánh tay Biên Nam một cái, phát ra tiếng giòn vang.

“Này!” Biên Nam nhanh chóng rút tay về, xoa xoa chỗ bị đánh, “Sờ cậu một chút có cần ác vậy không, đánh thật à!”

“Tôi có đánh giả bao giờ đâu.” Khuất Dịch kéo chăn đắp kín.

“Hôm qua cậu cũng đâu có tính là đánh thật,” Biên Nam cười hề hề, “Tôi hỏi cậu, lúc đầu cậu lấy đồ đập tôi đúng không?”

“Ừ, có phải không đau chút nào không.” Khuất Dịch xoay người đưa lưng về phía Biên Nam.

“Không đau, chỉ làm tôi hết hồn thôi, lấy cái gì đập thế?” Biên Nam vặn vai Khuất Dịch xoay cậu ta lại nằm ngang với mình, “Ê, đang nói chuyện mà, có ai như cậu không.”

“Giày của tôi.” Khuất Dịch nói.

“Tôi phát hiện cậu bệnh nặng lắm nhé,” Biên Nam nghe xong phì cười một lúc lâu, “Thật ra nếu cậu muốn trả đũa thì tự tôi là được, cần gì dẫn thêm người.”

“Một chọi một tôi sợ đánh không lại cậu,” Khuất Dịch đẩy Biên Nam vào bên trong, “Ai biết cậu có phản kháng hay không.”

Biên Nam tặc lưỡi vài tiếng: “Nếu cậu nói muốn trả thù vụ đánh gãy chân cậu, tôi nhất định sẽ đứng yên tại chỗ không động đây.”

“Ngủ đi,” Khuất Dịch thở dài, “Cậu nói buồn ngủ quá không muốn về trường mà, sao bây giờ tỉnh như sáo vậy.”

“Bị cặp kính của cậu làm buồn cười hết ngủ nổi rồi.” Biên Nam cười ha ha, không nói thêm gì nữa.

Tuy rằng Khuất Dịch dám chắc trước khi ngủ mình đã chỉnh máy lạnh 26 độ, nhưng mà nửa đêm vẫn bị Biên Nam gác tay làm tỉnh.

Biên Nam y như lò lửa dán sát sau lưng cậu, cánh tay khoát ngang hông cậu.

Khuru Dịch với tay sờ sờ người Biên Nam, vẫn còn đắp chăn lông, cậu mơ mơ màng màng liếc nhìn nhiệt độ trên máy lạnh, xác định vẫn là 26 độ, vì vậy đẩy Biên Nam ra.

Vất vả lắm mới chìm vào mộng đẹp lần nữa, mơ thấy mình đi hái nấm với Thân Đào, đang nghĩ mơ gì mà ngu thế, thì lại cảm giác được eo mình bị người ôm.

Khuru Dịch vừa tiếp tục hái nấm, vừa đưa tay sờ soạng eo mình một cái, sờ trúng tay Biên Nam.

Thở dài, thôi hái nấm tiếp vậy.

Nhờ huấn luyện thời gian dài, đồng hồ sinh học của Biên Nam dừng ở năm giờ, lúc cậu tỉnh lại trời mới tờ mờ sáng.

Do không nghe được tiếng cười đùa quen thuộc truyền đến ngoài hành lang ký túc xá, Biên Nam ngó ra vài phút mới biết mình không có ở ký túc xá mà đang ở nhà Khuru Dịch.

“Cậu dậy rồi à?” Giọng nói của Khuru Dịch từ phía trước truyền đến.

“Ừ,” Biên Nam đánh ngáp, trừng mắt cả buổi mới nhìn rõ trước mặt mình là trán của Khuru Dịch, “Ủa?”

“Ủa cái mông, tránh ra chút coi,” Khuru Dịch lùi ra sau đẩy cậu một cái, “Nằm trên gối của tôi chen lấn suốt đêm, thêm một tiếng nữa là đẩy tôi xuống giường luôn rồi.”

“Máy lạnh nhà cậu lạnh quá,” Biên Nam ngáp một cái, có lẽ do hôm qua được mát xa nên bây giờ cả người mềm oặt, không muốn nhúc nhích, “Tôi nói với cậu rồi, ký túc xá bọn tôi không có máy lạnh, đã lâu tôi không ngủ lạnh thế này.”

“Tránh ra... chọt tôi.” Khuru Dịch nói.

“Cái gì chọt...” Biên Nam sững ra, đến khi kịp phản ứng thì bật cười, ôm Khuru Dịch rồi cọ cọ đũng quần vào người cậu ta, “Qua đây cảm nhận sự hùng tráng của Biên thiếu gia đi!”

“Này!” Khuru Dịch không nhịn được nữa ngồi dậy, “Cậu tỉnh ngủ chưa vậy?”

“Tỉnh rồi! Tôi với con tôi đều tỉnh!” Biên Nam xoay người nằm ngửa, xốc chăn phủ giường lên, duỗi lưng một cái, “Ày, không biết có về kịp chạy bộ không, về không kịp chiều nay chắc thảm.”

“Vậy cậu còn lè mè cái gì.” Khuru Dịch xuống giường, mặc áo thun vào.

“Chờ thêm lát,” Biên Nam kéo kéo quần, “Đây không phải ký túc xá, ghìem súng đi ra ngoài bị nhị bảo thấy thì không tốt.”

“... Nhị bảo còn chưa dậy đâu,” Khuru Dịch liếc nhìn quần lót nhô lên của cậu, “Tắm hình kia chụp với tư thế này à?”

“Ồ,” Biên Nam cười hà hà, cười xong thì lại lườm Khuru Dịch, “Cậu xóa chưa thế!”

Khuru Dịch cười cười không trả lời, đi ra khỏi phòng.

Sau đó đột nhiên lùi về: “Không xóa, giữ lại mai mốt phát tờ rơi.”

Không đợi Biên Nam nhảy dựng lên, Khuru Dịch đã chạy ra sân rửa mặt.

Biên Nam đi lòng vòng trong phòng, tìm được điện thoại di động, vội vàng mở album ảnh ra, phát hiện album ảnh đã xóa trống trơn, mấy chỗ khác cũng không lưu ảnh nào.

Lại lật lật vài tin nhắn và danh bạ, phát hiện Khuru Dịch đã xóa sạch tất cả.

“Má, làm sợ hết hồn.” Biên Nam ném di động lên giường, mặc quần áo vào, cử động cánh tay ra khỏi phòng.

Biên Nam rửa mặt xong, lúc dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đi, Khuru Dịch đang ở phòng bếp bắt đầu làm bữa sáng.

Cậu đi vào nhìn thử: “Ồ, trứng xào cà chua hả?”

“Ừ, ăn kèm cơm,” Khuru Dịch gật đầu, “Nhị bảo thích ăn.”

“... Tôi không chạy bộ nữa.” Biên Nam đưa ra quyết định, ném túi lên ghế.

“Vậy buổi chiều phạt ai?” Khuất Dịch hỏi.

“Không có gì, bị phạt quen rồi,” Biên Nam xoa xoa tay, “Tôi có thể phụ giúp.”

“Trong nồi có cơm nóng, xới ra đĩa là được, bốn người.” Khuất Dịch nói.

Biên Nam cầm đĩa, tay chân vụng về xới cơm, trong nồi còn rất nhiều cơm, đoán chừng là giữ lại cho bố Khuất và Khuất Ngân ăn trưa.

Cậu hơi do dự: “Có phải tôi ăn phần của bố cậu với nhị bảo rồi không?”

“Không,” Khuất Dịch nhanh chóng xào trứng xong rồi múc ra đĩa, “Buổi tối bố tôi muốn nấu mì ăn, cơm còn nhiều.”

Ăn xong cơm ở nhà Khuất Dịch, Biên Nam nhìn đồng hồ, nếu không chạy bộ thì còn khá nhiều thời gian, vì vậy dẫn theo Khuất Ngân ra cửa.

“Anh hai chưa từng đưa em đến trường.” Khuất Ngân kéo tay Biên Nam, nhún nhảy suốt một đường, tâm trạng rất là tốt.

“Anh hai em bận quá.” Biên Nam nói, lúc cậu ra cửa, Khuất Dịch còn đang chuẩn bị cơm trưa và cơm tối, trước tiên xào thịt rồi đem cất, bố Khuất muốn ăn là dùng được ngay.

“Vâng ạ,” Khuất Ngân gật đầu, kéo tay Biên Nam nhảy từng bước một, “Nhưng mà anh hai rảnh rồi cũng không chịu đưa em.”

“Sao vậy?” Biên Nam nhìn nhóc.

“Anh hai nói trường học rất gần, không cần băng qua đường, em tự đi là được,” Khuất Ngân vẫn nhảy liên tục, “Từ nhà tới trường chỉ mất năm phút thôi, anh hai tính hết rồi.”

Biên Nam bị nhóc nhảy làm cho quáng mắt, dứt khoát khom lưng kéo nhóc chạy: “Cục cưng em đừng nhảy nữa, lúc trước em ngồi khóc ven đường anh thật sự không nhìn ra em lại tràn đầy tinh lực thế này...”

Lúc Biên Nam đón xe về trường học, đội ngũ chạy bộ đã quay về lớp, khi cậu vào ký túc xá, đám Vạn Phi đang chuẩn bị đi ăn sáng.

“Sáng sớm ông Tưởng có ra coi không!” Biên Nam ném túi.

“Ông không có tới,” Tôn Nhất Phạm nói, “Mày chạy đi đâu thế?”

“Đi chơi,” Biên Nam nằm dài xuống giường, “Thôi tao ngủ một giấc.”

Chờ Tôn Nhất Phạm và Chu Bân đi hết, Vạn Phi đặt mông ngồi lên giường cậu: “Qua đêm ở nhà Khuất Dịch hả?”

“Ừ,” Biên Nam dụi mũi, “Mày ăn sáng đi, đừng chờ tao, tao ăn rồi.”

“Anh Nam,” Vạn Phi đứng lên chỉ vào cậu, “Mày như vậy là không được.”

“Cái gì?” Biên Nam ngẩn người.

“Mày gần gũi với kẻ thù của chúng ta như thế,” Vạn Phi nghiêm túc nói, “Mày không sợ tao ghen à!”

“Thằng điên,” Biên Nam bật cười, “Mày với Hứa Nhị dính như sam tao còn chưa ghen đây.”

Vạn Phi nhìn cậu một lúc lâu không nói gì, cuối cùng thở dài, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Mày so sánh lộn đối tượng rồi, tao và Hứa Nhị là người yêu, mày với Khuất Dịch cũng là người yêu à?”

“Cút!” Biên Nam cười mắng.

Quay về trường học, cuộc sống trùng lặp lại tiếp tục bắt đầu.

Biên Nam vẫn như cũ sáng ngủ chiều huấn luyện, buổi tối nếu không trèo tường ra ngoài thì ở ký túc xá tám nhảm với đám bạn hoặc chìm trong trạng thái thần thờ.

Thỉnh thoảng đi tiệm net, cậu lại nhịn không được liếc sang bên Vận tải đường thủy, mặc dù biết lúc ấy Khuê Dịch đang làm thuê không thể nào nhìn thấy nhau.

Biên Nam không biết có phải do mình buồn chán quá không, mỗi lần Vận Phi và Hứa Nhị nấu cháo điện thoại, hoặc say mê đầu-ta ở tiệm net, cậu lại lấy điện thoại đi động ra.

Gọi cho Khuê Ngạn.

Người khác nấu cháo với bạn gái, cậu thì nấu cháo với nhóc nhị bảo cô đơn thích nói nhiều.

Biên Nam phát hiện, Khuê Dịch đúng là rất liều mạng ở phương diện kiếm tiền, mỗi lần cậu gọi điện thoại cho Khuê Ngạn, trong nhà bao giờ cũng chỉ có bố Khuê và Khuê Ngạn, ngày nào Khuê Dịch cũng làm đến gần 12 giờ mới về nhà.

Thời gian nghỉ ngơi, chỉ cần không phải cuối tuần, Khuê Dịch cũng không có ở nhà, lần nào Khuê Ngạn cũng nói anh hai với anh Tiểu Đào ra ngoài rồi.

Có lẽ muốn tranh thủ đẹp yên tranh chấp nội bộ của Vận tải đường thủy.

Mãi đến khi thi cuối kỳ chấm dứt, Biên Nam gọi điện thoại cho Khuê Ngạn mới nghe được giọng của Khuê Dịch.

Biên Nam nói cho Khuê Ngạn biết ngày mốt mình sẽ thi đấu, Khuê Ngạn đột nhiên hét lên, giọng nhóc rõ to, đến nỗi Biên Nam phải đưa di động ra xa.

“Anh hai —— Đại hồ tử sắp thi đấu, em muốn xem ——”

“... Cục cưng à trên người em có nút điều chỉnh âm lượng không vậy?” Biên Nam thở dài.

“Cậu thi đấu?” Bên kia truyền đến giọng nói của Khuê Dịch.

“Ừ, ngày mốt, chủ nhật,” Biên Nam vốn không nghĩ quá nhiều, thành linh nghe được giọng Khuê Dịch, chẳng hiểu sau cậu bất chợt cảm thấy chờ mong, “Cậu có thể dẫn nhị bảo đi xem không?”

“Không biết,” Khuê Dịch nói, “Thời gian của tôi không xác định.”

“Em muốn xem, em muốn xem, đánh tennis,” Khuê Ngạn ở một bên hưng phấn kêu to, “Đánh tennis, em muốn xem đại hồ tử đánh tennis, em muốn đánh tennis... Lửa lửa lửa lửa lửa...”

“Vậy nếu không để tôi đi đón...” Biên Nam còn chưa nói hết câu đã bị cắt ngang.

“Để tới lúc đó tôi xem thử, có thời gian thì dẫn nó đi.” Khuê Dịch nói.

“... Ừ.”

Cúp điện thoại xong, Biên Nam vẫn cầm máy, giọng nói lạnh nhạt của Khuê Dịch khiến cậu sững sốt hồi lâu cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Trước đây cậu và Khuê Dịch gọi điện thoại cho nhau cũng chỉ nói vài câu là xong việc, nhưng cảm giác khác hẳn hiện giờ.

Biên Nam nghĩ mãi cũng không hiểu thái độ này của Khuê Dịch là thế nào.

Cậu ngồi xuống giường, bày ra tư thế suy nghĩ sâu xa trầm tư trong chốc lát, nhưng vẫn không nghĩ ra gần đây có chuyện gì khiến Khuê Dịch thay đổi thái độ như vậy.

Sau khi Phan Nghị Phong bị khóa ở cổng, tình hình tạm thời yên ổn, không có Phan Nghị Phong cầm đầu, đa số học sinh trường Thể thao cũng không tùy tiện đi gây sự với anh đại Vận tải đường thủy đã hồi phục.

Giữa hai trường cũng chẳng có động tĩnh gì, từ lần trước ăn xong cơm chiên trứng, cậu và Khuê Dịch chưa gặp nhau lần nào, trên lý thuyết cũng đâu có mâu thuẫn gì.

Nhưng nếu cậu thật sự chột trúng chỗ nào của Khuê Dịch, với tính cách của cậu ta, làm sao lại không lên tiếng?

“Mẹ nó chuyện gì đây...” Biên Nam nhét di động vào túi, đến sân vận động.

Bởi vì ngày mốt thi đấu, mấy hôm nay huấn luyện thể năng cũng không tàn ác lắm, ông Tưởng rất dịu dàng với bọn họ.

Nhưng mà Biên Nam vẫn bị để ý, phát bóng vài lần rồi mà ông Tưởng vẫn không hài lòng.

“Ăn sáng chưa?” Ông Tưởng hỏi cậu.

“Ăn rồi.” Biên Nam cầm vợt, đập bóng một cái.

“Bữa trưa thì sao?” Ông Tưởng lại hỏi.

“... Ăn rồi, cảm ơn huấn luyện viên.” Biên Nam nhìn đất.

“Trò ăn cái rắm ấy!” Ông Tưởng đột nhiên lên giọng.

Biên Nam giật mình, suýt chút nữa đã đánh bóng trúng người ông Tưởng, cậu vội vàng chụp bóng lại.

“Nhìn trò phát bóng, nữ sinh Vệ giáo sát bên cũng đỡ được! Sức mạnh! Độ chính xác! Tôi hoàn toàn không thấy!” Ông Tưởng trừng mắt.

“Nếu là gái đẹp, em đập hồng cho nhỏ đỡ cũng được...” Biên Nam cúi đầu nói nhỏ, trạng thái hôm nay của cậu đúng là tệ thật.

“Đừng có nói nhảm với tôi, nếu không lúc thi đấu tôi mặc kệ trò, quán quân ngoài trò thì còn ai!” Ông Tưởng chỉ vào Biên Nam, “Trò khỏi nghỉ ngơi, luyện phát bóng!”

Lại chỉ một ngón tay vào Vạn Phi: “Trò cười cái gì? Trò luyện chung luôn, chừng nào tôi hài lòng mới được về!”

Lúc Biên Nam và Vạn Phi ra khỏi sân vận động, trời đã tối mịt, căn tin đã sớm không một bóng người.

Hai người bọn họ tắm rửa đi ra, phát hiện trên bàn đặt hai túi nilon, bên trong có mấy hộp cà men.

“Đây là gì?” Biên Nam ngửi được mùi thức ăn.

“Ông Tưởng đem tới,” Chu Bán đang đứng trên giường đập lưng cho Tôn Nhất Phàm, “Móng heo chưng.”

“Đậu má,” Biên Nam nhào qua ôm lấy cà men, “Mau nhìn xem có phải nước mắt tao đang chảy ròng ròng không!”

“Nước miếng chảy ròng ròng thì có,” Vạn Phi mừng hóm, kéo ghế qua, “Nhanh lên, ăn ăn ăn ăn...”

Móng heo ông Tưởng đem tới khá là nhiều, bốn người trong ký túc xá chia nhau ăn đều no nóc.

“Ông Tưởng vượt qua bố ruột luôn rồi.” Biên Nam tựa vào đầu giường mút ngón tay.

“Vì ông Tưởng!” Vạn Phi giơ tay lên.

“Vì ông Tưởng!” Cả bọn đều giơ tay lên.

Chủ nhật, Khuê Dịch còn đang hưởng thụ cảm giác ngủ nướng hiếm có, chưa chi đã nghe được tiếng bước chân ra ra vào vào trong phòng khách, là Khuê Ngạn.

Khuê Dịch sờ sờ giường bên cạnh, lạnh ngắt, coi bộ nhóc kia dậy lâu rồi.

Bởi vì ngủ sớm, Khuê Ngạn vẫn dậy rất sớm, nhưng bình thường chủ nhật nhóc không dậy sớm như vậy, cứ nằm trên giường uốn tới ọ lủi, mãi đến khi hết buồn ngủ mới chịu thôi.

Khuê Dịch rón rén rời giường, nhìn quanh phòng khách một chút, phát hiện Khuê Ngạn ở trần đang bận rộn, xếp chén đĩa lên bàn, trên bàn còn đặt một túi bánh bao bốc hơi nóng, thêm vài ly sữa đậu nành.

“Em mua điểm tâm rồi à?” Khuê Dịch ra khỏi phòng.

“Vâng ạ, em mới mua về đó,” Dọn xong chén, Khuê Ngạn lại kéo ngăn tủ lấy thuốc bổ cần uống, chia vào mấy hộp thuốc nhỏ, “Anh mau ăn đi.”

Khuê Dịch cầm khăn lông và bàn chải ra sân rửa mặt, Khuê Ngạn còn lụi cùi ở trong phòng, cho bố uống thuốc xong lại chạy ra sân lấy quần áo phơi hôm qua.

Khuru Dịch thở dài, dĩ nhiên cậu biết Khuru Ngạn làm vậy vì cái gì.

Để xem Biên Nam thi đấu, vật nhỏ này cũng liều mạng thật...

Ăn xong điểm tâm, Khuru Ngạn bê chén đi rửa, lúc rửa chén còn quay đầu nhìn Khuru Dịch ở trong nhà, Khuru Dịch ngồi trên sô pha chơi di động, giả vờ không phát hiện.

Sau khi làm hết những chuyện bình thường đều do Khuru Dịch làm, Khuru Ngạn bò lên sô pha, nhích lại gần Khuru Dịch cọt cọt lui, một lúc lâu mới nói: “Anh hai.”

“Ừ.” Khuru Dịch đặt điện thoại di động xuống.

“Sáng hôm nay anh có ra ngoài không?” Khuru Ngạn ôm cánh tay của cậu.

Khuru Dịch cười cười, đưa tay gỡ đầu nhóc: “Mặc quần áo đi, dẫn em đi xem thi đấu.”

“Oa —— Xem thi đấu!” Khuru Ngạn hô to một tiếng, nhảy xuống sô pha chạy vào phòng, vội vàng mặc quần áo tử tế rồi chạy ra.

“Đi thôi.” Khuru Dịch đuổi lưng một cái, dẫn Khuru Ngạn ra cửa.

Lúc hai người đến sân vận động tennis, buổi thi đấu còn chưa bắt đầu, Khuru Dịch vốn định dẫn Khuru Ngạn vào tìm chỗ ngồi gần phía trước một chút, nhưng Khuru Ngạn cứ đòi đứng ở cổng chờ Biên Nam.

Khuru Dịch đành phải đứng chung với nhóc, cảm giác mình cứ như mấy em gái đang chờ vậy xem oppa vậy.

Cũng may đợi chưa bao lâu, xe của trường Thể thao đã lái tới, một đồng học sinh mặc đồng phục trường Thể thao bước xuống.

Đột nhiên thấy nhiều học sinh trường Thể thao như vậy, Khuru Dịch vô thức có ảo giác “mình nên bỏ chạy không đây”.

Biên Nam là người cuối cùng nhảy xuống từ trên xe, lưng đeo túi.

Lúc trông thấy Biên Nam, Khuru Dịch khẽ híp mắt lại, đây là lần thứ hai cậu chứng kiến Biên Nam trong trạng thái thi đấu, vẫn là biểu cảm mất kiên nhẫn và ngạo mạn kia, mang theo một tia nghiêm túc giữa nét lười nhác đặc trưng của học sinh thể thao.

Không biết diễn tả thế nào, tóm lại là, rất có khuôn mẫu.

“Biên Nam ——” Khuru Ngạn vừa hô to vừa chạy tới.

Khuru Dịch có chút muốn cười, ngay trước mặt đồng đội và huấn luyện viên của Biên Nam, Khuru Ngạn vẫn còn nhớ gọi tên cậu, không gọi đại hồ tử.

Lúc nhìn thấy Khuru Ngạn, trên mặt Biên Nam lộ rõ bất ngờ, tiếp theo là vui mừng, cậu ném túi đựng vợt lên người Vạn Phi rồi ngồi xổm xuống ôm Khuru Ngạn.

Hai người nói vài câu, Khuru Ngạn xoay tay lại chỉ sang chỗ Khuru Dịch.

Biên Nam nhìn qua đây, ánh mắt hai người chạm nhau, Khuru Dịch thoáng do dự, giơ ngón cái với cậu, dùng khẩu hình nói, cổ lên.

Biên Nam ngây ngẩn, cười ha ha hai tiếng, sờ đầu Khuru Ngạn, xoay người đi vào đường dành cho vận động viên.

34. Chương 34

Ông Tưởng dẫn đội, Biên Nam theo sau đội ngũ cùng vào đường dành riêng cho vận động viên, nghe thấy phía trước có người nhỏ giọng hỏi một câu: “Mẹ nó có phải Khuru Dịch không?”

“Ừ nó đó,” Người kia cũng nhỏ giọng trả lời, còn quay đầu liếc Biên Nam, “Nó chạy tới đây làm gì?”

Vạn Phi đi đằng trước Biên Nam, nhìn không được đẩy người kia một cái: “Để ý nhiều như vậy làm gì, người ta đến xem thi đấu không được à, cổ vũ cho đối thủ của mày chẳng hạn!”

“Có ai ăn nói như mày không...” Người kia dở khóc dở cười lắc đầu đi về phía trước, sắp sửa thi đấu rồi, mọi người đều căng thẳng, cũng không còn ai nghĩ xem tại sao Khưu Dịch lại tới đây.

“Vốn dĩ là vậy mà, bộ mày mong anh đại Vạn tải đường thủy đến cổ vũ mày hả,” Vạn Phi cười hô hô, khoác tay lên vai Biên Nam, nhỏ giọng nói bên tai cậu, “Dẫn bạn nhỏ kia tới cổ vũ mày đúng không?”

Biên Nam cười cười, nhìn ngôi sao năm cánh bằng nhựa màu đỏ đang nắm trong tay, vừa rồi Khưu Ngạn đưa cậu, nói đây là phần thưởng cho việc đạt trọn điểm trong kỳ thi cuối kỳ, tặng cậu làm bùa may mắn.

Sau khi vào khu thi đấu, trận đấu của Biên Nam còn một lát nữa mới bắt đầu, cậu cầm đồ đạc chuẩn bị vào sân.

“Hứa Nhị đến chưa?” Biên Nam thấy Vạn Phi cứ liếc đông liếc tây mãi, chỉ sợ Hứa Nhị lại cho cậu chàng leo cây, thế thì Vạn Phi chắc chắn sẽ đấu thua nữa.

“Đến rồi,” Vạn Phi cười mà lông mày cong vút, chỉ khán đài đối diện, “Ồ đối diện, áo vàng.”

Hôm nay khán giả rất đông, một năm trong thành phố nhiều lắm chỉ có hai cuộc thi lớn, giới mộ điệu ở các nơi tới rất đông, Biên Nam mất nửa ngày mới tìm được Hứa Nhị trong đám đông.

“Hôm nay mày phải trở hết tài nghệ, đừng có như lần trước.” Biên Nam cười nói, ánh mắt đảo qua bên cạnh, trông thấy Khưu Dịch và cả bạn nhỏ Khưu Ngạn ngồi ngay ngắn bên cạnh cậu ta.

“Mày kệ tao, chú ý tư thế phát bóng và đánh trái tay nữa,” Vạn Phi nghiêm túc vỗ vai Biên Nam, “Đánh trái tay!”

“Đại hồ tử kia!” Khưu Ngạn nhỏ giọng nói, túm cánh tay Khưu Dịch, kích động chỉ vào Biên Nam đang đi tới bên sân.

“Ừ.” Khưu Dịch vỗ tay nhóc.

Khưu Dịch không có hứng thú với tennis, bình thường chưa từng xem thi đấu trên TV, đi xem trực tiếp thế này là lần đầu tiên, cậu vốn định xem cho vui thôi, ai ngờ bị Khưu Ngạn túm một cái, tự dưng lại thấy căng thẳng theo.

Biên Nam mặc quần áo thể thao màu trắng, ngược lại rất bình tĩnh, nắng hôm nay hơi gắt, cậu đội mũ, khuôn mặt bị che bởi bóng mờ dưới vành nón, chỉ có thể thấy rõ cằm và đôi môi mím lại.

“Anh hai,” Khưu Ngạn đưa ống nhòm nhỏ cho Khưu Dịch, “Anh nhìn nè.”

“Nhìn gì?” Khưu Dịch cầm ống nhòm xem thử, Biên Nam đang kiểm tra vợt, kéo kéo bao cổ tay màu đen, đột nhiên quay đầu nhìn lên khán đài bên này.

Khưu Dịch vội trả ống nhòm cho Khưu Ngạn.

“Anh ấy đang nhìn em hả?” Khưu Ngạn liều mạng vẫy tay với Biên Nam bên kia.

“Cậu ấy không thấy em nổi đâu...” Khưu Dịch sờ đầu nhóc, chỉnh lại nhúm tóc quần dựng đứng trên đỉnh đầu nhóc.

Trận đấu bắt đầu, Biên Nam phát bóng trước.

Cậu cầm vợt vỗ bóng xuống đất mấy cái, giữ bóng hai giây, ném lên không trung, thân thể hơi nghiêng về phía sau, nâng vợt đập bóng bay ra ngoài.

Trong sân rất yên tĩnh, tiếng bóng đập bình bịch có thể nghe rõ mồn một.

Đối phương đón bóng, đánh bóng sang đường biên ngang ở đầu kia, tốc độ của Biên Nam rất nhanh, sải chân vài bước đã đi tới, trở tay đánh bóng lại.

Cú trả bóng này rất đẹp, góc độ rất hiểm, dừng ngay cạnh đường biên, đối phương có cố đỡ thì bóng cũng không qua lưới.

Trong sân vang lên tiếng vỗ tay, Khuất Ngạn cũng cố sức vỗ mấy cái.

Khuất Dịch nhìn một hồi cũng không hiểu mô tê gì, đành đặt tầm mắt lên người Biên Nam.

Tuy rằng hai người từng ẩu đả, nhưng Khuất Dịch chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Biên Nam khi huấn luyện hay thi đấu, trạng thái này hoàn toàn khác so với lúc đánh nhau, tự tin mà thông thả.

Tốc độ chạy qua lại và lực đập bóng của Biên Nam khiến Khuất Dịch hơi bất ngờ.

Trước đây chỉ thấy dáng người Biên Nam không tẻ, bây giờ nhìn cơ thể cậu cong thành hình cung lúc nhảy lên đập bóng cùng với động tác lưu loát đẹp mắt khi vung mạnh vợt về trước, Khuất Dịch không biết nên dùng từ gì hình dung.

Lấy được điểm đầu tiên, Biên Nam dựng vợt trước mặt mình giữa tiếng vỗ tay, xuyên qua lưới vợt nhìn khán đài bên này.

Khuất Ngạn kích động đứng dậy giơ tay qua đầu vỗ hăng say: “Đại hồ tử thắng rồi!”

“Ừ.” Khuất Dịch không biết động tác kia của Biên Nam là vô tình hay cố ý, cũng vỗ tay theo.

“Anh ấy lợi hại lắm đúng không!” Khuất Ngạn đắc ý nhìn anh mình.

“Ừ, rất lợi hại.” Khuất Dịch cười gật đầu, lấy chai nước trong balô đưa cho nhóc, Khuất Ngạn vui sướng giống như mình đánh thắng vậy.

Thời gian đổi sân ở set đầu rất ngắn, Biên Nam lấy khăn lau mồ hôi xong lại trở vào sân.

Khuất Dịch ôm Khuất Ngạn, nói nhỏ: “Anh đi WC, em ngồi đây xem đi.”

“Vâng ạ.” Khuất Ngạn ôm chai nước trả lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm Biên Nam.

Khuất Dịch rời khán đài, ra khỏi sân tennis, đến hành lang bên ngoài, đứng trước cửa sổ cuối hành lang, châm một điếu thuốc.

Ngoài cửa sổ là đường chạy, ánh mặt trời rọi xuống trông hơi chói mắt, Khuất Dịch chống lên cửa sổ nhả một hơi khói, xuất thần nhìn làn khói biến đổi màu sắc đậm nhạt trên ban công.

Hút thuốc xong trở lại khán đài, Khuất Dịch nhìn điểm số, hòa.

Khuất Ngạn tựa vào người Khuất Dịch rồi rít thở không ra hơi giải thích cho anh mình nửa ngày, đại hồ tử sơ xuất một lần, nhưng sẽ lấy lại điểm ngay thôi...

“Ừ.” Khuất Dịch gật đầu đáp.

“Anh không đi WC đúng không,” Khuất Ngạn nhìn Khuất Dịch, “Anh đi hút thuốc hả?”

“Đi WC xong hút một điếu.” Khuất Dịch lấy kẹo cao su ra nhai.

“Bố nói nếu phát hiện anh hút thuốc nữa sẽ đập gãy chân anh, nhường cho anh cái xe lăn của bố...” Khuất Ngạn nhỏ giọng nói.

“Không cần nhường, mua cái mới luôn,” Khuất Dịch cười véo mặt nhóc, “Xem trận đấu của em đi.”

Trận đấu này không tính là quá kịch liệt, Biên Nam và đối thủ chênh lệch thực lực rõ ràng, dù Khuất Dịch mù tịt về tennis, nhưng qua nửa trận cậu đã đoán được Biên Nam sẽ thắng rất thoải mái.

Thể lực và tốc độ phản ứng của Biên Nam đều vượt trội đối thủ, độ mạnh của động tác không kém gì so với ban đầu, đánh tới cuối động tác vung vợt vẫn đẹp như cũ.

Khuất Ngạn một mực nhìn chăm chăm diễn biến trên sân, nhóc chăm chú như vậy khiến Khuất Dịch cảm thấy hơi bất ngờ.

Vật nhỏ này không thích nhiều thứ lắm, giống như đa số trẻ con cùng lứa, thời gian nhóc chuyên chú với bất cứ chuyện gì không dài.

Khuru Dịch vẫn cảm thấy Khuru Ngạn chỉ nhất thời nổi hứng muốn học tennis, chắc chưa tới nghỉ hè sẽ quên bống chuyện này, không ngờ nhóc có thể ngồi hai ba tiếng ở khán đài đội năng xem thi đấu tennis như hôm nay, ngay cả WC cũng không đi, điều này thật sự làm cho Khuru Dịch có cái nhìn khác về nhóc.

Chẳng qua chưa thể xác định đây là hứng thú với tennis, hay là hứng thú với đại hồ tử...

Hai tiếng sau, trận đấu kết thúc, Biên Nam thắng 3 set.

Khuru Ngạn hưng phấn đến mặt đỏ bừng, tay vỗ cho đỏ rần, Khuru Dịch nắm tay nhóc chuẩn bị đi: “Về chưa? Xem đã ghiền rồi nhỉ?”

“Em muốn đợi đại hồ tử ra...” Khuru Ngạn kéo anh mình không chịu rời chỗ.

“Cậu ấy chưa xong đâu, em muốn nói chuyện thì để khi khác đi.” Khuru Dịch nhìn xuống sân, Biên Nam vừa lau mồ hôi xong, đang đội khăn trên đầu dọn dẹp túi đựng vợt.

“Anh hai...” Khuru Ngạn nhũu mày kéo dài giọng năn nỉ.

“Ày.” Khuru Dịch bất đắc dĩ, đưa di động cho nhóc, “VẬY em ra ngoài gọi hỏi xem cậu ấy có rảnh không.”

Khuru Dịch đưa Khuru Ngạn ra cửa sau sân vận động chờ Biên Nam, cửa này cách sân thi đấu tennis một khoảng xa, không dễ chạm mặt học sinh trường Thể thao.

Chỉ mười phút sau Biên Nam từ đằng xa chạy tới, trên mặt còn nhễ nhại mồ hôi, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Thấy sao!” Biên Nam chạy tới đập tay với Khuru Ngạn.

“Giỏi lắm!” Khuru Ngạn nói.

“Bùa may mắn của em linh nghiệm thật.” Biên Nam móc ngôi sao năm cánh trong túi ra lắc lắc.

“Chắc rồi!” Khuru Ngạn cười tíu mắt.

Biên Nam lau mồ hôi, nhìn sang Khuru Dịch, chậm rãi đi tới: “Còn tưởng cậu không có thời gian dẫn nó tới chứ.”

“Đúng lúc rảnh rồi.” Khuru Dịch nói.

“Ừ.” Biên Nam cười, cười xong mới phát hiện mình không tìm thấy câu gì thích hợp để nói tiếp.

Thái độ của Khuru Dịch khác hẳn lúc dựng ngón cái với cậu ở cổng trước trận đấu, giống như trở về thái độ lạnh nhạt lúc gọi điện hôm đó vậy.

Trạng thái này khiến cho Biên Nam cảm thấy hơi lúng túng, cậu không biết tại sao mới không gặp nhau chưa bao lâu mà hai người lại biến thành tình trạng khó hiểu này.

“Tôi nói này,” Biên Nam gãi đầu, “Cậu không có chuyện gì chứ? Cậu...”

“Bọn tôi phải đi rồi,” Khuru Dịch ngắt lời cậu, “Buổi chiều tôi phải dạy kèm, trễ nữa sẽ không kịp.”

“Má,” Bị ngắt lời như vậy, Biên Nam nhất thời nổi giận, vừa nhận được điện thoại của Khuru Ngạn là cậu vút ông Tướng chạy tới đây ngay, kết quả lại như thế này, “VẬY đi mau đi.”

Nói xong hai người không ai động đậy, Khuru Dịch dường như cũng xấu hổ, qua hai ba giây mới hắng giọng một cái: “Các cậu được nghỉ chưa?”

“Hết tuần.” Biên Nam tức giận nói.

“VẬY anh có thể dạy em đánh tennis rồi đúng không!” Khuru Ngạn vui vẻ hỏi.

“Ừ,” Biên Nam ngồi xổm xuống ôm nhóc, “Đúng rồi, khi nào em muốn học thì gọi điện cho anh, anh qua đón em, lúc anh huấn luyện em cũng có thể ở bên cạnh chơi.”

“Nhưng mà em không có vợt...” Khuru Ngạn do dự nhìn thoáng qua Khuru Dịch.

“Không sao, anh sẽ mượn cho em một cái.” Biên Nam nói.

“Cảm ơn đại hồ tử!” Khuất Ngạn trả lời thật vang dội.

Khuất Dịch mãi không lên tiếng, Biên Nam đứng dậy nhìn cậu ta: “Không phải cậu bận lắm sao? Chưa đi à?”

“Đi chứ,” Khuất Dịch cười, kéo tay Khuất Ngạn, “Chúng ta về nhà.”

Vẫy tay chào tạm biệt Khuất Ngạn xong, Biên Nam đứng nhìn bóng lưng Khuất Dịch một lúc, nhiều lần có xúc động muốn xông tới rống một tiếng.

Cậu có bệnh hả, mẹ nó tôi chột trúng chỗ nào của cậu chứ!

Song cuối cùng cậu vẫn xoay người về sân tennis, ông Tưởng vẫn chưa tổng kết xong đâu.

Do được nghỉ hè nên Biên Nam thoải mái không ít, tuy nói chỉ nghỉ chừng hai mươi ngày đã phải về trường huấn luyện, nhưng ít ra không cần vào lớp ngủ gật mỗi buổi sáng.

Nhưng chuyện phiền lòng là, không thể ở lại ký túc xá.

Đặc biệt là kỳ nghỉ hè năm nay, trước kia Biên Nam còn có thể lén về ký túc xá, nhưng năm nay ký túc xá phải sửa chữa, muốn lén vào cũng không được.

Với Biên Nam mà nói, về nhà nghỉ hè là một chuyện vô cùng đau khổ.

“Nhà tao mấy ngày nữa đi du lịch,” Vạn Phi và Biên Nam ngồi ở bậc thang ngoài cổng trường, chờ bố Biên Nam tới, “Nếu không mày đi chung đi?”

“Không được, tao đã đồng ý dạy Nhị Bảo chơi tennis,” Biên Nam nói, “Tao đã tìm vợt thiếu nhi cho nó rồi.”

“Vậy khi nào tao về mày qua nhà tao ở.” Vạn Phi nói tiếp.

“Mày đi chơi không sợ mắc bệnh tương tư hả?” Biên Nam hỏi.

“Mẹ nó,” Vạn Phi ôm balô của mình, “Giờ tao phát bệnh liên luôn đây...”

Hai người cười một hồi, Biên Nam vỗ vai Vạn Phi: “Chừng nào về hai người mời tao ăn một bữa đi, cũng cặp lâu rồi nhỉ, tao còn chưa nói chuyện chính thức với Hứa Nhị nữa.”

“Được! Mày muốn ăn ở đâu thì cứ nói!” Tâm tình Vạn Phi rất tốt.

Xe của bố Biên Nam tới rất nhanh, hai người lên xe xong, Vạn Phi như mọi khi huyền thuyên với bố Biên, thuận tiện thổi phồng trận đấu vừa rồi của Biên Nam.

“Chú, chú có rảnh thì đến xem Biên Nam thi đấu đi,” Vạn Phi nói hết sức thành khẩn, “Đẹp trai đến mức tim con thất lại, sợ bạn gái chạy theo cậu ấy luôn.”

Bố Biên cười cười: “Vậy được, khi nào rảnh chú tới xem.”

Biên Nam không lên tiếng, trước đây bố cũng thường xuyên nói như vậy, lúc đó Biên Nam còn thật sự chờ mong ông có thể đến xem mình thi đấu trực tiếp.

Giờ thì Biên Nam không còn mong chờ nữa, bố cậu quá bận, cố gắng lắm cũng chỉ có thể đi họp phụ huynh cho Biên Hình Ngữ.

Về đến nơi, người trong nhà rất đầy đủ, tất cả đều ngồi ở phòng khách.

Biên Nam xách balô lên lầu về phòng mình.

Thay quần áo ngơ ngẩn trong phòng một lúc, cậu nghe được tiếng gõ cửa, mở ra thì phát hiện bố đang đứng ở ngoài.

“Bố vừa gọi điện cho huấn luyện viên Tưởng của các con,” Bố vào phòng ngồi, “Huấn luyện viên nói lần này con phát huy tốt lắm.”

“Cũng tạm thôi.” Biên Nam nói.

“Có trận đấu mà không nói cho bố biết,” Bố cậu thở dài, “Bố không đi được cũng nên báo thành tích cho bố chứ.”

“Vâng.” Biên Nam đáp.

Bố im lặng một hồi: “Cuối tuần bố có chút thời gian, đã bàn với dì con đưa bọn con ra biển chơi, cả nhà chúng ta cùng đi.”

Lúc nói đến hai chữ cả nhà, bố còn cố ý nhấn mạnh, nhưng Biên Nam không nghĩ ngợi gì đã từ chối: “Con không đi, con phải huấn luyện nữa.”

“Huấn luyện viên Tưởng nói tháng sau các con mới bắt đầu huấn luyện,” Bố cậu sững sốt, “Chúng ta có thể trở về trước khi huấn luyện.”

“Bố,” Biên Nam ngồi xuống ghế đối diện bố mình, ngẫm nghĩ một lát rồi mở miệng, “Con không đi, như vậy mọi người sẽ vui hơn, bố hiểu ý con mà.”

Bố Biên Nam nhìn cậu hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng thở dài một tiếng, ấn ấn vai cậu, đứng dậy rời khỏi phòng.

Biên Nam nói thật lòng, cậu không muốn đi chơi với cả nhà, mọi người sẽ không thoải mái, cần gì phải thế.

So với đi biển không vui về gì, thà dạy bạn nhỏ Khuư Ngạn đánh tennis còn thú vị hơn.

Vào kỳ nghỉ hè, sân tennis trong trường sẽ mở lớp học hè, Biên Nam và thầy phụ trách lớp học hè rất thân thiết, mang Khuư Ngạn vào chơi hoàn toàn không thành vấn đề.

Hôm nay là ngày đầu tiên Khuư Ngạn học tennis, Khuư Dịch đạp xe đưa nhóc tới.

Đứng ở cổng trường đợi Khuư Dịch, Biên Nam cảm thấy áp lực hơi lớn, cái chỗ ra ra vào vào này thỉnh thoảng có thể chạm mặt học sinh trường Thể thao, ban tennis tháng sau mới huấn luyện trở lại, nhưng ban khác vừa vào hè đã có đợt huấn luyện.

“Nhanh lên,” Biên Nam vừa trông thấy Khuư Dịch liền vẫy vẫy tay, chạy qua đỡ Khuư Ngạn ngồi đằng sau xuống xe, “Cậu đi nhanh đi, ban bóng rổ có hai thằng mới vào.”

“Tôi còn muốn vào xem mà.” Khuư Dịch chống chân nói.

“Cái gì?” Biên Nam nhú mày, “Cậu nói thẳng là cậu muốn vào đánh lộn thì hợp hơn.”

“Phan Nghị Phong đã tốt nghiệp, bây giờ các cậu không có ai cầm đầu, ai làm gì được tôi,” Khuư Dịch cười, “Trừ khi cậu muốn đánh.”

“Tôi đang ngứa tay đây,” Biên Nam thả Khuư Ngạn xuống đất, nhóc lập tức chạy vào trong, Biên Nam thoáng do dự, “Được rồi, vào đi.”

“Tôi đi gửi xe.” Khuư Dịch đạp qua chỗ gửi xe bên cạnh.

Khuư Dịch nói không sai, nghỉ hè mà bị gọi đi huấn luyện thường là những học sinh có tư chất, dưới tình huống không có xung đột, huấn luyện đã đủ mệt ai còn rảnh đi gây chuyện.

Biên Nam dẫn Khuư Ngạn vào sân, đưa vợt thiếu nhi đã mượn cho Khuư Ngạn.

Khuư Ngạn mặc bộ đồ thể thao nhỏ, áo trắng, quần đen, trông rất có tinh thần, nhóc nhìn chăm chăm cây vợt.

“Hôm nay chúng ta chưa học động tác cụ thể, trước tiên làm quen với vợt và bóng đã,” Biên Nam hỏi mượn huấn luyện viên một trái bóng, “Em thử bóng trước đi.”

“Vâng ạ!” Khuư Ngạn ném bóng xuống đất, bóng bắn lên, nhóc chụp được, rồi lại ném xuống đất, đưa vợt tới đập bóng.

“Không tệ!” Biên Nam cười nói, Khuư Ngạn trước giờ chưa từng cầm vợt, xem ra nhóc đã học những động tác này lúc xem thi đấu, động tác trông khá chuẩn nữa là khác.

Khuư Dịch theo vào sân, ngồi bên cạnh Biên Nam.

“Nhị bảo không chừng rất hợp với tennis.” Biên Nam nhìn cậu ta.

“Vậy sao?” Khuru Dịch nhìn Khuru Ngạn vừa dùng vợt đập bóng vừa đi vòng vòng.

“Năng lực bắt chước rất mạnh.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch không trả lời, hai người cùng im lặng nhìn Khuru Ngạn.

Ngồi một lúc Biên Nam thật sự nhịn không được, nói ra câu mình vẫn muốn nói: “Cậu có bệnh hả?”

“Gì cơ?” Khuru Dịch sửng sốt, quay đầu nhìn cậu.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, quay một cái là như mặt đối mặt.

Biên Nam nhìn Khuru Dịch một lúc: “Cậu nhất định có bệnh, nhìn quầng mắt đen thui kia kìa.”

“Vậy à?” Khuru Dịch cười, “Mấy hôm nay ngủ không ngon.”

“Cậu nói trước đi có phải cậu mắc bệnh gì không, cậu phải bệnh tôi mới tìm thuốc cho cậu được.” Biên Nam bực dọc nói.

Lát sau Khuru Dịch mới trả lời: “Không có.”

Biên Nam không ngờ Khuru Dịch lại nghiêm túc trả lời câu hỏi này, nhất thời không biết nên nói gì.

“Sao vậy,” Khuru Dịch móc một gói khô bò nhỏ trong túi, đưa tới trước mặt Biên Nam, “Ăn không?”

“Lúc huấn luyện không được đưa đồ ăn cho huấn luyện viên!” Biên Nam đẩy tay cậu ta ra, “Mẹ nó gần đây tôi không chọc gì cậu, suốt ngày cậu trưng bản mặt dài thượt đó cho ai xem?”

“Đến mức đó sao...” Khuru Dịch sờ mặt mình.

“Đến mức đó đấy! Sao lại không đến mức đó! Cái mặt cậu chả cần kéo nữa đem quấn một vòng quanh Trái Đất cũng còn được.” Biên Nam tặc lưỡi.

Khuru Dịch bật cười, cười một hồi cũng chưa chịu thôi, Biên Nam liếc cậu ta, nghiêm mặt một chút rồi cũng cười, hai người ha ha hồi lâu, cũng không biết có gì đáng cười đến vậy.

Khuru Dịch bỏ khô bò vào miệng, nhai một lúc mới nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tại tôi ngủ không ngon.”

35. Chương 35

Tuy rằng vẫn chưa hiểu rõ cuộc tại sao Khuru Dịch lại đột nhiên lạnh nhạt như thế, nhưng Biên Nam cũng không để ý lắm, cậu coi như Khuru Dịch bị bệnh vậy.

Dù sao hiện giờ hai người đã quay lại trạng thái như trước, ngồi dưới ánh mặt trời trò chuyện câu được câu mất, không cảm thấy lúng túng, vậy là được rồi.

Trước giờ Biên Nam chưa từng để ý mấy chuyện này, từ nhỏ đến lớn đã thành quen, nếu cậu cứ truy hỏi tại sao các người lại đối xử với tôi như vậy, kết quả cuối cùng sẽ làm cậu thêm buồn mà thôi.

“Bây giờ được nghỉ, chắc cậu không bận rộn như bình thường đâu nhỉ?” Biên Nam nhìn Khuru Ngạn chạy tới chạy lui đập bóng ở trên sân.

“Cũng không kém là bao,” Khuru Dịch cười cười, “Nghỉ hè nhiều thời gian, vừa lúc tìm thêm chuyện để làm.”

“Ày,” Biên Nam nhịn không được thở dài, “Cậu không thể nghỉ ngơi một chút sao?”

“Mỗi ngày huấn luyện cậu đều thấy mệt nhưng vẫn gánh được, nghỉ hè xong rồi bắt đầu huấn luyện trở lại, cậu có cảm giác gì?” Khuru Dịch hỏi.

“Muốn chết chứ gì.” Biên Nam nói.

“Tôi cũng vậy thôi.” Khuê Dịch nở nụ cười.

“... Ý cậu là cậu cứ quần quật như thế, quần quật đến chết thì thôi à,” Biên Nam tặc lưỡi, “Cậu cũng trâu bò thật, còn có sức quần chuyện lộn xộn của bên Vạn tải đường thủy.”

“Không quần,” Khuê Dịch ngửa đầu tựa trên ghế, “Sau này ai muốn quần thì quần đi, học kỳ tới tôi phải thực tập rồi.”

“Vậy chắc lại um sùm một trận cho xem,” Biên Nam ngoắc tay gọi Khuê Ngạn qua đây, “Anh tìm một bạn dạy em phát bóng nha?”

“Được ạ!” Khuê Ngạn ôm vợt cổ sức gật đầu.

“Làm huấn luyện viên như cậu dễ dàng thật.” Khuê Dịch cười nói.

Biên Nam đứng lên đi tới bên cạnh huấn luyện viên nói vài câu, huấn luyện viên gọi một bé trai đến, trông khoảng mười một mười hai tuổi.

Bé trai dẫn Khuê Ngạn đi vào sân, bắt đầu giải thích cho nhóc tư thế phát bóng và những điều cần lưu ý.

Khuê Ngạn mở to mắt chăm chú nhìn động tác của đối phương, trông nghiêm túc cực kỳ.

“Biên Nam,” Huấn luyện viên vỗ vỗ vai Biên Nam, “Qua giao bóng cho mấy nhóc kia giúp thầy đi, bọn nó đang luyện đánh trả.”

“Hả?” Biên Nam ngẩn người, lập tức tỏ vẻ không tình nguyện, “Mấy ngày nay em đang được nghỉ ngơi, thầy đừng để em sờ bóng chứ, bạn em còn ở đây này.”

“Ai bảo trò nghỉ ngơi mà còn chạy tới đây?” Huấn luyện viên đẩy cậu một cái.

Biên Nam đành phải kéo giở đựng bóng qua bên kia, quay đầu lại liếc nhìn Khuê Dịch, Khuê Dịch đang mỉm cười với cậu.

Giao bóng cũng không mệt, coi như đảm nhận vai trò của một máy phát bóng, Biên Nam cầm bóng lưỡi biếng đánh qua, mấy bạn nhỏ ở đối diện luyện đánh trả.

“Đừng có đánh xoáy!” Huấn luyện viên hô to.

“... Ồ.” Biên Nam lưỡi biếng đáp lại, tiếp tục cầm bóng đánh qua.

Khuê Dịch nhìn cậu, cầm viên sôcôla bỏ vào miệng.

Động tác của Biên Nam rất biếng nhác, trông như sẽ lăn đùng ra đất sau một giây vậy, tuy nhiên kỹ thuật vẫn rất đúng chuẩn, điểm bóng rơi liên tục thay đổi.

Nửa chết nửa sống giao bóng gần nửa tiếng, Biên Nam mới quay lại ngồi xuống ghế bên sân.

“Nhìn cậu giống như sáng sớm mới bị ai đánh ấy.” Khuê Dịch cho một lời nhận xét.

“Mẹ nó, cậu biết cái gì, tại tôi không muốn đổ mồ hôi thôi,” Biên Nam tặc lưỡi vài tiếng, lại hô to với Khuê Ngạn đang vui đầu luyện phát bóng, “Nhị bảo! Nghỉ chút đi!”

“Không!” Khuê Ngạn dứt khoát lắc đầu.

“Tôi qua chơi với nhị bảo.” Biên Nam lại đứng lên.

Khuê Ngạn rất thông minh, năng lực mô phỏng và khả năng điều phối cơ thể cũng không tệ, chỉ trong thời gian ngắn nhóc đã phát bóng ra hình ra dáng, nhưng thỉnh thoảng vẫn đánh hụt.

Biên Nam nắm tay nhóc sửa tư thế cho nhóc, nhìn nhóc đổ đầy mồ hôi.

“Cực cưng à anh có để khăn lông trong túi đựng vợt của em, em lau mồ hôi đi.”

“Vâng ạ.” Khuê Ngạn chạy đến bên túi đựng vợt, lấy khăn lông ra, lau lung tung lên mặt và cổ vài cái, học theo Biên Nam đắp khăn lông trên đầu, lấy chai nước ra uống hai hớp.

Khuru Ngạn là một cậu nhóc trần trẻ tinh lực, gần đến trưa Khuru Dịch bị phơi nắng chịu hết nổi, trực tiếp vào sân xách nhóc ra.

“Em xem, rám đen rồi này.” Biên Nam sờ mặt nhóc.

“Em không sợ đen nha.” Khuru Ngạn tỏ vẻ không cam lòng.

“VẬY em nhìn anh hai em đi,” Biên Nam đành phải chỉ chỉ Khuru Dịch, “Anh hai em đen thui rồi kìa.”

“Anh hai em phơi nắng không đen, bố em nói khi còn bé anh ấy lót chiếu nằm trong sân hai ngày cũng không đen...” Khuru Ngạn nói.

“Ày,” Khuru Dịch có chút bất đắc dĩ, vén áo Khuru Ngạn lên, cầm khăn lông lau mồ hôi trên người nhóc, cất đồ đạc vào trong túi đựng vợt, “VẬY em nhìn đại hồ tử đi, cậu ấy đen thêm chút nữa là chỉ còn hàm răng.”

Khuru Ngạn quay sang nhìn Biên Nam chăm chăm.

“Vớ va vớ vẩn,” Biên Nam buồn cười, “Tôi đây là màu lúa mạch khỏe khoắn bánh trai đầy sức sống, kém xa chỉ còn răng biết chưa!”

“Phối hợp chút đi.” Khuru Dịch nói.

“Đúng rồi đó, nhị bảo, em nhìn kỹ hàm răng của anh nha,” Biên Nam nhe răng với Khuru Ngạn, “Sau này em nhìn không rõ mặt anh thì nhớ nhìn răng.”

Khuru Ngạn ngẩn ra, bật cười thành tiếng.

Không phải ngày nào Khuru Dịch cũng có thời gian đưa Khuru Ngạn tới luyện bóng, cậu lại nhận dạy thêm cho hai học sinh lớp 9, sáng và chiều hôm sau đều bận.

Khi nào Khuru Dịch không thể đưa Khuru Ngạn, Biên Nam sẽ bắt xe qua đón, cậu dẫn Khuru Ngạn tới sân tập mỗi ngày, thỉnh thoảng nhờ huấn luyện viên giúp một tay.

Bố đưa cả gia đình đi biển nghỉ phép, trước khi đi còn cố gắng lần cuối, muốn đưa Biên Nam theo cùng, Biên Nam vẫn từ chối như cũ.

Chỉ có một mình mình ở nhà khiến Biên Nam thở phào nhẹ nhõm, cậu cho bảo mẫu nghỉ phép luôn, dẫn Khuru Ngạn đi luyện bóng rồi về nhà rồi cuộc không còn là chuyện giầy vò nữa.

“Đại hồ tử,” Hôm nay Khuru Ngạn hiếm khi đang lúc luyện tập lại chủ động chạy đến bên sân nghỉ ngơi, ngồi cạnh Biên Nam lau mồ hôi, “30 đồng có thể mua gì vậy anh?”

“Hả?” Biên Nam đang chơi di động, nghe xong lời này quay đầu sang, “Em muốn mua gì?”

“Không biết,” Khuru Ngạn cúi đầu lắc lắc chân, “Em chỉ có 30 đồng.”

“Em mua đồ cho ai?” Biên Nam hỏi.

“Cho anh hai,” Khuru Ngạn ngượng ngùng cười nói, “Ngày mai sinh nhật anh ấy rồi, em muốn tặng quà cho anh ấy, nhưng mà em chưa mua quà bao giờ.”

“Sinh nhật anh hai em? Ngày mai?” Biên Nam sững sốt.

“Vâng ạ, anh đi mua quà với em được không? Em không biết nên mua gì, 30 đồng có thể mua gì nha?” Khuru Ngạn có chút xoắn xuýt, “Mua đồ ăn vặt hả?”

“Đồ ăn vặt là mua cho em thì có,” Biên Nam buồn cười, “VẬY lát nữa luyện xong anh dẫn em đến trung tâm mua sắm.”

Ở phương diện mua quà, Biên Nam được xem là tay già đời, trước đây cậu mua quà cho con gái muôn hình vạn trạng mà chưa có cái nào trùng nhau.

Mua quà cho con trai cũng không ít, cậu mua quà cho Khuru Dịch thì dễ thôi, nhưng quà của Khuru Ngạn mức giá cao nhất là 30 đồng, cậu phải cân nhắc một chút.

Sau khi dẫn Khuê Ngạn vào trung tâm mua sắm dạo một vòng, hai người đến một con phố mua sắm, ở đây có không ít vật dụng giá cả phải chăng và chất lượng.

Khuê Ngạn nắm chặt 30 đồng nhìn chằm chằm đủ loại đồ vật suốt chặng đường, thế nhưng không chọn được cái nào muốn mua, cái này hay, cái kia cũng thú vị, Biên Nam cảm thấy chứng trở ngại lựa chọn của bạn nhỏ này đã đến thời kỳ cuối rồi.

Cuối cùng vẫn là cậu quyết định chọn một chiếc đèn đọc sách có thể đính ở đầu giường.

Đèn thiết kế rất đơn giản, ngay trên bộ đèn là một ống kim loại dẻo có thể điều chỉnh góc độ và một ống đèn hẹp dài.

Biên Nam phát huy hết mười năm công lực trả giá, chỉ là cậu mua đồ chưa trả giá bao giờ, cho nên toàn bộ công lực cộng lại cũng chẳng được bao nhiêu, cuối cùng ông chủ phát tay, 30 đồng có thể mua loại chiếu ánh đèn trắng....

Biên Nam vốn định trả thêm 20 đồng mua loại chiếu cả ánh đèn trắng lẫn ánh đèn vàng, nhưng suy xét một lát rồi bỏ qua, dù sao đây cũng là quà mà nhị bảo tặng anh hai.

“Anh hai có thích không?” Khuê Ngạn ôm hộp đi theo sau Biên Nam, “Cái đèn này nhìn y như ống nước vậy.”

“... Sao lại như ống nước chứ!” Biên Nam muốn cười.

“Giống cái ống ở phía trên vòi phun nhà em đó.” Khuê Ngạn nhìn ảnh trên hộp.

“Cái này gọi là đơn giản! Em thì biết gì!” Biên Nam tắc lưỡi, nhưng nói chứ đúng là giống thật, “Để em tự chọn chắc chọn tới sinh nhật anh hai em năm sau luôn quá.”

“Nhưng mà cái này có thể uốn tới uốn lui, cũng tốt lắm,” Khuê Ngạn lại nghiên cứu trong chốc lát, “Chơi vui thật.”

Lúc Biên Nam đưa Khuê Ngạn về nhà, Khuê Dịch đã ra ngoài dạo thêm, cậu giúp Khuê Ngạn giấu đèn trong tủ quần áo.

“Ngày mai hẵng lấy ra, biết không?” Biên Nam đóng kỹ cửa tủ, “Đây gọi là niềm vui bất ngờ.”

“Vâng ạ.” Khuê Ngạn gật đầu.

“Chuyện chiều mai anh qua đây phải giữ bí mật,” Biên Nam nói, “Để anh mua bánh kem qua, em thích ăn bánh kem hạt dẻ đúng không?”

“Đúng ạ.” Khuê Ngạn hớn hỏ trả lời.

“Vậy anh đặt một bánh hạt dẻ, đừng để anh hai em biết nha.” Biên Nam lại nhấn mạnh lần nữa.

“Em biết rồi!” Khuê Ngạn vỗ vai cậu.

Biên Nam không quan tâm sinh nhật mình sẽ ăn mừng thế nào, dù sao hằng năm đều là dì Lâm tổ chức ở nhà một lần, cậu rủ bạn ra ngoài ăn một lần.

Nhưng cậu lại thích mừng sinh nhật cho người khác, chọn quà, niềm vui bất ngờ, cậu cảm thấy rất thú vị, đặc biệt nếu đối phương là người không để ý đến sinh nhật, hôm đó tự nấu tô mì ăn cho xong việc như Khuê Dịch, vậy thì càng thú vị hơn.

Mỗi lần nhìn đối phương vui vẻ vì mình, cậu lại có cảm giác mình vẫn được cần.

Rời khỏi nhà Khuê Dịch, Biên Nam chạy tới trung tâm mua sắm, chuẩn bị mua quà tặng cậu ta.

Sau khi dạo quanh vài vòng, cậu ngồi xuống ghế nghỉ ngơi ở trung tâm, không biết nên mua gì cho Khuê Dịch mới hợp!

Trong lòng cậu, quà cho Khuê Dịch không thể mua tùy tiện được, nói sao cũng phải như Vạn Phi, mua gì đó liên quan đến sở thích của đối phương, cậu từng mua PSP, gamepad cho Vạn Phi, Vạn Phi mê chơi game.

Còn Khuê Dịch thì sao? Tên này ngoại trừ đi học thì chỉ đi làm thuê.

Biên Nam thậm chí không rõ Khuru Dịch có sở thích gì, Khuru Dịch hể rảnh lại đi đánh một trận, nhưng cái này đâu thể tính là sở thích, cũng không thể tặng cậu ta bộ công cụ đánh nhau được, vả lại Khuru Dịch đã bày tỏ muốn rút khỏi giới đánh nhau.

Thích đọc sách? Nhưng mà thích đọc sách gì... ai biết đâu chứ, Biên Nam vẫn cảm thấy mình mắc chứng dị ứng với chữ viết, nhìn thấy chữ là cả người khó chịu, vậy nên cho tới bây giờ cậu vẫn chưa nhìn kỹ nguyên một ngăn tủ đầy sách của Khuru Dịch chứa sách gì.

Bách khoa toàn thư? Hai mươi bốn bộ sử của Trung Quốc?

... 100 nghìn câu hỏi vì sao?

Biên Nam mua một que kem ốc quế, ngồi trên ghế khuấy nửa tiếng, tập trung tinh thần suy nghĩ, sau đó cậu đến khu bán sản phẩm dưỡng da dạo một vòng, cuối cùng ra khỏi trung tâm mua sắm, đi vào một cửa hàng chuyên bán xe đạp.

Chiếc xe đạp xanh biếc nổi bật của Khuru Dịch chắc đã dùng khá lâu, cộng thêm lần trước cậu và Vạn Phi đánh lén xe bị vắng ngã, cái hôm đạp xe chở Khuru Ngạn đi bơi, thỉnh thoảng cậu còn nghe xe kêu lạch cạch vài tiếng.

Đổi chiếc xe mới đi!

Biên Nam không rành về xe đạp, đành phải dựa theo hình dạng xe của Khuru Dịch chọn một chiếc, cậu đạp trên lề đường hai vòng, không cần dùng nhiều sức, đạp nhẹ một cái xe đã lúi vèo vèo giống như muốn cất cánh vậy.

“Tốt lắm,” Biên Nam nói, nhìn quanh cửa hàng mấy lần, “Còn màu nào khác không?”

“Còn, trắng hoặc đen, màu xanh biển cũng có, còn có loại hoa văn nữa,” Người bán chỉ vào mấy chiếc xe, “Ở đây chúng tôi không có đủ màu, cậu muốn chọn màu nào vừa ý, chúng tôi chuyển từ kho hàng qua là được.”

“Có...” Biên Nam vuốt vuốt tóc, “Có... xanh lục không?”

“Xanh lục? Không có,” Người bán sửng sốt, “Cậu muốn màu xanh lục nào, nếu cậu không gấp, chúng tôi có thể giúp cậu phun màu.”

“Huỳnh... huỳnh quang...” Biên Nam vỗ ghế xe, “Thôi quên đi, màu trắng vậy, khung xe trắng bánh xe trắng, càng sáng càng tốt.”

Giải quyết xong vụ quà cáp, mua bánh kem dễ hơn nhiều, trong khu biệt thự có một tiệm cà phê chỉ bán riêng cho khách sống trong đó, trà chiều và món tráng miệng làm rất ngon, dì Lâm với Biên Hình Nữ thường hay tới ăn, tiệm đó cũng sẽ nhận đơn đặt hàng bánh ngọt của khách.

Biên Nam vào tiệm đặt một cái bánh kem hai tầng, dặn người ta nhớ viết “Khuru đại bảo sinh nhật vui vẻ” ở bên trên.

Hôm sau đạp xe mang bánh kem đến nhà Khuru Dịch, Biên Nam cảm thấy khổ hết chỗ nói.

Nhà cậu và Khuru Dịch cách nhau rất xa, đoạn đường này mà đạp xe cứ như trèo đèo lội suối vậy, kỹ thuật đạp xe của cậu cũng tầm tạm, từ nhỏ đến lớn chỉ đạp vài lần. Đợt trước chở Khuru Ngạn đi bơi, cậu còn sợ sẽ làm cho cả Khuru Ngạn lẫn xe đều lật, bây giờ một tay cầm lái, kẹt ở giữa một biển xe điện bình chẵn khác gì cực hình, vừa phải coi chừng xe, vừa phải đề phòng bánh kem trong tay bị người huých.

Lúc đạp đến đầu hẻm nhà Khuru Dịch, Biên Nam đã nhể nhại mồ hôi.

May là vẫn canh đúng giờ, lúc này Khuru Dịch đã về nhà nhưng còn chưa bắt đầu nấu cơm.

Cậu đạp xe vào hẻm, cửa sân nhà Khuru Dịch đang mở, đứng ở ngoài cũng nghe được Khuru Ngạn ở bên trong hát líu lo, nghe không rõ lời bài hát, còn nghe điệu thì chẳng biết là bài gì.

“Nhị bảo.” Biên Nam ở ngoài cửa hạ giọng kêu nhóc một tiếng.

Tiếng hát của Khuru Ngạn dừng một chút, nhóc vừa hát vừa chạy đến cửa sân: “Quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ! Cái ảo giác ban ngày này, yeah yeah yeah yeah...”

“Quá cuồng nhiệt quá cuồng nhiệt quá cuồng nhiệt quá cuồng nhiệt,” Cuối cùng Biên Nam cũng nghe rõ lời bài hát, cậu không ngờ Khuru Ngạn lại hát được mấy bài này, cậu nhỏ giọng hát bè một câu, muốn kéo Khuru Ngạn từ đỉnh vũ trụ trở về, nhưng mà không thành công, cậu véo véo mũi Khuru Ngạn, “Anh hai em về chưa?”

“Cái hiểu lầm đẹp đẽ này, yeah yeah yeah yeah...” Khuru Ngạn vừa hát vừa gật đầu.

“Em đừng hát nữa,” Biên Nam thở dài, mặc dù cậu biết Khuru Ngạn rất thông minh, nhóc làm vậy là vì không muốn Khuru Dịch phát hiện có người đến, nhưng cậu thật sự đỡ không nổi, “Em nhích ra, anh đạp thẳng vào luôn.”

“Là mùi vị tình yêu!” Khuru Ngạn kiên trì hát xong câu này mới lùi ra sau cửa.

Biên Nam dắt xe qua cửa, leo lên xe kêu to một tiếng: “Khuru đại bảo!”

“Hả?” Khuru Dịch cầm ly nước đi ra từ trong nhà.

Biên Nam ở bên này cùng lúc đạp mạnh một cái, xe phóng nhanh đến dưới giàn nho, dừng lại trước mặt Khuru Dịch.

“Sinh nhật vui vẻ!” Biên Nam nhắc bánh kem lên hét một tiếng.

Khuru Dịch lùi về sau một bước, kinh ngạc nhìn cậu, miệng há to hồi lâu không nói nên lời.

“Này này mau nhận đi.” Biên Nam chìa hộp bánh kem ra phía trước.

Khuru Dịch nhận bánh kem, đặt lên chiếc bàn bên cạnh, rồi lại nhìn Biên Nam chằm chằm, dường như còn chưa lấy lại tinh thần.

“Xe này tôi chọn, đạp thích hơn chiếc của cậu bây giờ,” Biên Nam leo xuống, dừng xe lại, “Cậu lên đạp thử xem, nhưng mà tôi đã quên mất một chuyện quan trọng, tôi quên mua khóa xe rồi...”

Cánh tay của Khuru Dịch đột nhiên duỗi ra sau lưng cậu, ghì chặt vai cậu kéo về phía sau.

Biên Nam đứng chưa vững, lão đảo tựa vào người Khuru Dịch: “Làm gì vậy!”

“Cảm ơn,” Khuru Dịch ghé vào tai cậu nói, “Cảm ơn cậu.”

“Ông nội cậu! Làm tôi sợ hết hồn! Cậu cảm ơn kiểu gì mà như uy hiếp người ta vậy?” Biên Nam vội vàng nắm lưng quần của mình, “Chắc không có trình tự tụt quần người ta đâu ha?”

Khuru Dịch mỉm cười thả Biên Nam ra, vỗ vỗ ghế xe: “Cậu cũng... hao tâm tổn trí quá.”

“Hao tâm tổn trí cái gì, vào tiệm mua rồi lái về là xong,” Biên Nam cười ha ha, “Nhưng mà nói thật tôi cũng ngại hỏi người ta có sơn màu xanh lục huỳnh quang không, màu đó cậu tự phun đi.”

“Không cần đâu, lúc mua là có màu này luôn hả.” Khuru Dịch nhảy lên xe.

“Lúc mua mà có màu này? Vậy cả thành phố chỉ bán một chiếc của cậu thôi đó...” Biên Nam buồn cười.

“Cậu bị cuồng màu xanh lục huỳnh quang à, chưa chịu để yên nữa.” Khuru Dịch bắt đắc dĩ.

“Thử xem đạp ổn không?” Biên Nam nói.

Khuru Dịch quay đầu xe, đạp một vòng trong sân, dừng ở trước mặt Biên Nam: “Thoải mái lắm.”

“Kỹ thuật đạp xe của cậu không tệ,” Biên Nam giơ ngón cái, trong mảnh sân nhỏ chất đầy chậu hoa rực rỡ nổi võ, Khuru Dịch dạo một vòng mà không đụng trúng thứ gì, “Tôi đạp một đường tới đây mà mệt đến đổ đầy mồ hôi.”

“Cậu đạp xe còn không bằng nhị bảo.” Khuru Dịch cười cười.

“Biến đi,” Biên Nam mang bánh kem vào nhà, “Tủ lạnh có chỗ trống không? Ướt lạnh trước đi.”

Khuru Dịch theo vào mở tủ lạnh, xê dịch cả buổi mới dọn ra chỗ trống: “Sao lại mua bánh kem lớn như thế.”

“Tại nó đẹp, hôm nay ăn không hết có thể giữ lại ăn điểm tâm sáng mai,” Biên Nam nhìn Khuất Ngạn còn ở trong sân xoay quanh chiếc xe, “Nhị bảo thích ăn, tôi cố ý mua bánh vị hạt dẻ.”

“Cảm ơn cậu,” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, “Thật sự rất bất ngờ.”

“Sinh nhật hai chúng ta cũng gần thật, còn nữa tháng nữa là tới sinh nhật tôi,” Biên Nam cười ha ha, “Đến lúc đó cậu nhớ tặng quà đấy.”

“Ừ.” Khuất Dịch gật đầu

36. Chương 36

“Tối nay cậu có đến nhà hàng không?” Nhìn Khuất Dịch cắt bánh kem và xe đạp, Biên Nam mới nhớ ra, vội hỏi.

“Đến chứ,” Khuất Dịch nhún mày, “Hôm nay tôi đi làm như bình thường.”

“Hả?” Biên Nam nhìn không được kêu lên, “Cậu có lộn không!”

“Tôi không biết cậu sẽ tới,” Khuất Dịch trông có vẻ rất bối rối, lông mày nhún chặt, “Làm sao bây giờ? Nếu không cậu về...”

“Cậu gạt tôi!” Biên Nam chỉ vào Khuất Dịch, ngắt lời cậu ta, chỉ hai cái rồi xoay người đi vào phòng bố Khuất, “Vờ vịt! Bình thường cậu nói chuyện làm gì mà lảm bịa cảm như vậy!”

Bố Khuất ở trong phòng xem đấu quyền anh, đang vùng nắm đấm với TV.

“Chú!” Biên Nam đi vào đứng trước mặt bố Khuất, cũng vùng nắm đấm với ông, “Con tới rồi.”

“Nghe thấy rồi, hét to đến nỗi cả hẻm cũng biết con đã tới.” Bố Khuất cười nói.

“Chú à, có phải tối nay Khuất Dịch nghỉ làm không?” Biên Nam hỏi.

“Đúng rồi, nghỉ làm, sinh nhật mà, nghỉ một ngày, nấu mì ăn,” Bố Khuất gật đầu, “Nhưng mà không biết con muốn tới, hôm nay chưa mua đồ ăn gì hết.”

“Không sao, đi siêu thị một chuyến là mua được rồi.” Biên Nam chạy ra khỏi phòng.

Khuất Dịch không ở phòng khách, Biên Nam vào phòng trong, thấy cậu ta đang thay quần áo.

“Biết ngay cậu gạt tôi mà, đồ thần kinh,” Biên Nam đi qua chọt eo Khuất Dịch hai cái, “Nhột chưa!”

Khuất Dịch chỉnh quần áo xong, quay đầu lại nhìn cậu: “Đã nói tôi không sợ.”

“Sao lại...” Biên Nam còn chưa nói xong, Khuất Dịch đã dùng tốc độ cực nhanh chọt chọt dưới xương sườn của cậu, Biên Nam phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, bùm xương sườn đặt móng ngỗng bệt xuống chiếc ghế bên cạnh, “Má nó!”

“Tôi đi mua thức ăn,” Khuất Dịch bỏ ví tiền vào trong túi áo, “Cậu chơi cờ đam với nhị bảo đi, hồi chiều nó tâm thần phân liệt tự chơi cờ với chính mình hơn một tiếng.”

“Tôi chơi với nó, nếu không cậu chơi với nó đi, tôi đi mua cho, nào có chuyện người mừng sinh nhật tự bỏ tiền mua thức ăn.” Biên Nam nói.

“Người mừng sinh nhật không trả tiền, bà chủ phát lì xì.” Khuất Dịch vỗ vỗ ví tiền.

“Vậy không giống, tiền lì xì cậu cứ giữ đi, hai việc khác nhau mà,” Biên Nam hỏi, “Nhà hàng chỗ cậu đối xử với nhân viên tốt nhỉ, vẫn là cái chị lần trước sao?”

“Ừ.” Khuất Dịch đáp.

“Em muốn đi mua thức ăn!” Khuất Ngạn ở phòng khách nghe hai người nói chuyện, lập tức la lên, “Em muốn đi mua thức ăn, em muốn mua thức ăn!”

“... Dẫn em đi chung luôn,” Biên Nam tắc lưỡi, “Nhị bảo được giáo dục đến nơi đến chốn ghê, một bé trai mà lại thích mua thức ăn.”

“Nó muốn ra ngoài thôi,” Khuất Dịch cười, “Bây giờ cậu bảo nó ra đầu hẻm vứt rác nó cũng tích cực như vậy.”

Mua thức ăn không cần đi quá xa, ngay siêu thị nhỏ ở trên đường là được.

Biên Nam không rảnh mấy việc này cũng như không có hứng thú, cậu vừa tựa lên xe đẩy cầm di động đầu địa chủ vừa đi theo Khuất Dịch, còn Khuất Ngạn tinh lực tràn trề ở đằng sau nắm lưng quần của cậu mà đẩy.

Khuất Dịch quá quen với siêu thị này, đồ đạc nằm ở đâu cũng biết, Biên Nam thậm chí phát hiện có một chị nhân viên chào hỏi Khuất Dịch, lúc đi tới chỗ bán trứng gà, lại có thêm một chị giữ riêng hai hộp trứng gà giảm giá cho cậu ta.

“Ừ, tôi biết tại sao cậu đi khiêu vũ rồi,” Biên Nam có chút giật mình, “Cupid cậu đây cầm súng hoa cải, một phát trúng một đám.”

*Súng hoa cải khi bắn, đạn tóe ra theo chùm, bung thành những vòng lửa giống như những chùm hoa cải.

“Hâm mộ không,” Khuất Dịch bỏ trứng gà vào xe đẩy, “Bên xưởng diêm tám giờ tối mở màn.”

Mua xong đồ ăn rồi tính tiền, Biên Nam thấy Khuất Dịch định móc ví, thế là vội đẩy Khuất Dịch sang một bên, móc ví của mình ra: “Cậu đừng động, để tôi.”

Khuất Dịch không giành với Biên Nam, chỉ lấy thẻ hội viên đưa cho cậu.

“Dì xem giùm con được bao nhiêu điểm rồi,” Khuất Ngạn vịn quầy thu ngân, “Đổi sữa chua được chưa ạ?”

“Được rồi nha,” Chị thu ngân nhìn điểm, “Đổi luôn hôm nay hả?”

“Đổi!” Khuất Ngạn nói, nói xong lại nhìn Khuất Dịch, “Đổi không?”

“Đổi đi.” Khuất Dịch gật đầu.

Khuất Ngạn hài lòng thỏa dạ đổi một lốc đồ uống axit lactic không biết hiệu gì, ngẩng đầu sai bước cầm nó ra khỏi siêu thị.

“Tôi thấy có thể đổi trọn bộ rồi luôn mà?” Biên Nam nói, “Sao không để dành đổi thứ gì đáng giá ấy?”

“Khỏi nghĩ đi, có nhị bảo ở đây chỉ đổi được đồ ăn thôi, gom đủ cấp thấp nhất là đổi liền.” Khuất Dịch thở dài.

Trở về nhà, Khuất Dịch bắt đầu chuẩn bị cơm, Biên Nam và Khuất Ngạn ngồi dưới giàn nho chơi cờ đam, mỗi người ba hàng.

Biên Nam cảm thấy tính cách vỡ thành hai mảnh của Khuất Ngạn vẫn chưa gắn lại được, mỗi lần đến lượt nhóc đi bài, nhóc cứ rầm rì: “Bạn nói xem, đi chỗ này được không? Ừm, tớ thấy được đó... Vậy đi chỗ này ha, lát nữa đổi phiên cho bạn đi... Ừm...”

“Em nói chuyện với ai vậy?” Biên Nam hỏi nhóc.

“Với chính mình,” Khuất Ngạn cúi đầu cầm quân cờ trắng nhảy qua một dãy, “Em phải thương lượng cách đi, điều động đó, nhiều quân cờ như vậy mà.”

“Ồ em biết cả từ điều động à?” Biên Nam vội nuốt ngụm nước vừa uống, sau đó cười hổ hớ.

“Cháo hay cơm?” Khuất Dịch ở trong bếp hỏi một câu.

“Cháo.” Biên Nam và Khuất Ngạn đồng thanh trả lời.

“Cháo gạo hay cháo kê?” Khuất Dịch lại hỏi.

“Cháo gạo.” Khuất Ngạn nói.

“Cháo kê,” Biên Nam mở miệng cùng lúc, sau đó nói, “Cháo gạo đi.”

Khuru Dịch nấu ăn rất nhanh, cũng không cần người phụ giúp, chưa đến một tiếng, vài món đã được đặt lên bàn, Biên Nam ngửi thấy mùi thơm, thế là đánh cờ hết nỏi: “Chuẩn bị ăn chưa?”

“Ừ,” Khuru Dịch ngắt một miếng gà xào bỏ vào miệng Khuru Ngạn, “Còn món cải thìa xào nữa là xong.”

“Ngon quá!” Khuru Ngạn kêu lớn.

Biên Nam dọn cờ đam, vào phòng bếp lấy chén đĩa ra, Khuru Ngạn đã đẩy bố Khuru đến trong sân: “Bố uống bia không?”

“Lấy một chút đi,” Bố Khuru rất hào hứng, vỗ vỗ vai Biên Nam, “Uống hai ly với chú nhé.”

“Chắc con cũng chỉ uống được hai ly với chú thôi.” Biên Nam cười ha ha.

Khuru Dịch cầm ba chai bia ra, cẩn mở nắp rồi thả một chai trước mặt mỗi người, đoạn rót một ly cho bố Khuru: “Bố uống ly này nè, bác sĩ nói uống bia ít thôi.”

“Được rồi,” Bố Khuru vui vẻ gật đầu, nâng ly lên, “Con trai sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Biên Nam giơ chai lên.

Khuru Ngạn cũng giơ sữa chua của mình lên: “Cụng ly! Anh hai sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn.” Khuru Dịch cười, cầm chai lần lượt cụng với bọn họ.

“Ày, tôi phải lấp bụng trước, mắc công uống một hơi là gục,” Sau khi uống xong một hớp bia, Biên Nam cầm chén đứng lên đi vào phòng bếp, “Tôi ăn chút cháo.”

“Mới vừa ngâm nước lạnh, còn nóng đấy,” Khuru Dịch đi theo, “Cậu ăn cháo có muốn thêm gia vị không?”

“Cho chút dầu hào là được, tôi không thích ăn nhạt...” Biên Nam vừa nói vừa cầm muôi khuấy khuấy trong nồi, sau đó sững sốt, “Cháo gì đây?”

“Cháo gạo kê.” Khuru Dịch lấy dầu hào đổ một ít vào chén của cậu.

“Gạo kê cái gì?” Biên Nam lại gần nhìn chăm chăm nồi cháo.

“Cậu muốn cháo kê, nhị bảo muốn cháo gạo, bỏ vào hết,” Khuru Dịch gõ gõ nồi, “Có ý kiến à?”

“Không phải... Vậy làm sao ăn? Cháo trắng tôi thích ăn mặn, cháo kê tôi thích thêm đường...” Biên Nam rất xoắn xuýt, cậu không ngờ Khuru Dịch lại dùng cách đơn giản nhưng thô bạo như thế để thỏa mãn yêu cầu của mình và Khuru Ngạn.

“Chờ tí,” Khuru Dịch ra khỏi phòng bếp, lát sau lại trở vào, kéo tay Biên Nam, đặt một cây tăm lên tay cậu, xoay người đi ra ngoài, “Muốn ăn gì tự lựa ra đi.”

“Cậu giỏi mà!” Biên Nam hét to.

Cuối cùng cậu vẫn quyết định thêm dầu hào, sau khi rưới dầu trộn vào cháo, cậu bưng chén trở lại bàn ném thử một muỗng: “Ồ? Mùi vị cũng không tệ lắm.”

“Nói thừa,” Khuru Dịch cười cười, “Nấu chung thì mùi vị như nhau thôi.”

“Vị ngon hơn cháo trắng.” Biên Nam cảm thấy món cháo này thật bất ngờ.

Ăn xong chén cháo, bố Khuru đột nhiên nâng ly với cậu: “Đại hổ tử, nào, uống đi!”

“Hả?” Biên Nam cầm cái chai mình mới uống một ngụm, nhìn lại cái ly chỉ còn phân nửa của bố Khuru, “Chú cũng dữ thiệt...”

“Chú chỉ nói vậy thôi, dữ cái gì đâu!” Bố Khuru cười uống cạn ly bia, “Chú xong rồi, con tùy ý! Cậu này mới dữ đây.”

Biên Nam cầm chai uống hai ngụm lớn, tuy rằng bố Khuru nói tùy ý, nhưng cậu cũng không thể quá tùy ý được.

Sau khi uống xong, cậu quệt quệt miệng: “Nè đại bảo, nếu khuya nay tôi có làm hành động gì kỳ quặc, cậu đừng đánh tôi nha, tôi cảm thấy mình sẽ làm chuyện mất mặt nữa cho xem.”

“Ừ,” Khuru Dịch cười cười, cầm chai rót đầy ly của mình, “Tứ lượng không được, nhưng đáng đáp thì ổn đó.”

Biên Nam tắc lưỡi một tiếng, cũng rót bia vào ly.

“Con còn dám nói người khác.” Bố Khuru nhìn Khuru Dịch.

“Sao cơ?” Biên Nam phản ứng rất nhanh bắt kịp những lời này, quay sang nhìn Khuru Dịch chăm chăm, “Nghe ý của chú... Cậu cũng không đặc biệt gì nhỉ?”

Bố Khuru ở bên cạnh cười ha ha một trận.

“Đừng kích động,” Khuru Dịch chậm rãi nâng ly cùng nhẹ vào ly của Biên Nam, uống một ngụm, “Đủ uống với cậu mười ly đấy.”

Bố Khuru tiếp tục cười ha ha.

“Bố có cần uống thuốc gì khác không,” Khuru Dịch nghe ông cười cũng cười theo, “Cười này giờ chưa chịu thôi nữa.”

“Hôm nay bố vui mà, cứ tưởng con lại tự nấu mì ăn một mình,” Bố Khuru đưa tay vỗ vai Khuru Dịch, “Giống trẻ con như Biên Nam mới tốt.”

Nghe xong lời này, Khuru Dịch không trả lời, chỉ cười cười, cúi đầu gấp một đĩa cải thìa.

Biên Nam vốn đang cười ha ha hòa theo bố Khuru, nhìn Khuru Dịch như vậy, ha ha hai tiếng rồi chợt thấy ngượng ngùng.

Cậu hiểu ý của bố Khuru, Khuru Dịch đích thực chín chắn hơn so với bạn cùng lứa, thỉnh thoảng hai người ở chung, Biên Nam lại có ảo giác như bị cậu ta dạy dỗ.

“Con mới là trẻ con,” Khuru Ngạn này giờ vẫn vui đầu ăn, lúc này mới nói một câu, “Con mới tám tuổi thôi.”

“Đúng vậy, em là một bé con đáng yêu vô cùng luôn,” Biên Nam bật cười, xoa đầu nhóc, “Lớn lên đừng nghiêm túc như anh hai em là được.”

“Tôi nghiêm túc lắm à?” Khuru Dịch nhìn cậu.

“Ừ.” Biên Nam gật đầu.

Khuru Dịch nấu ăn rất ngon, Biên Nam cảm thấy trình độ này có thể xử đẹp bảo mẫu nấu ăn chuyên nghiệp ở nhà mình trong nháy mắt.

Mọi người vui đầu ăn một trận rồi bắt đầu vừa uống vừa trò chuyện, chỉ có Khuru Ngạn tiếp tục châu đầu vào trong chén.

Bia của bố Khuru chẳng mấy chốc đã uống hết, ông còn định lén rót thêm một ít, Khuru Dịch nhanh tay chop chai bia trước mặt ông, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch nửa phần còn lại.

“Ai, keo kiệt.” Bố Khuru thở dài.

“Keo kiệt!” Khuru Ngạn gặm miếng sườn hô to.

“Chính xác, keo kiệt đó giờ mà.” Khuru Dịch cười vào bếp lấy thêm hai chai bia ra.

Biên Nam cảm giác mặt mình bắt đầu nóng lên, cậu quay đầu nhìn thoáng qua bên chân, nhất thời không phanh kịp rống một tiếng: “Đậu má!”

Mọi người đều bị cậu dọa hết hồn, nắp chai do Khuru Dịch cắn xuống rơi thẳng vào trong chén của Khuru Ngạn: “Gì vậy?”

“Kỳ tích xuất hiện, một hai ba!” Biên Nam chỉ vào đồng bia bên chân mình, “Tôi thế mà uống tận ba chai, nhìn cậu còn chưa thấy bóng chồng!”

“Tâm tình tốt nên uống nhiều mà!” Bố Khuru vỗ vai cậu, “Chú nói với con rồi, hồi chú còn trẻ...”

Hôm nay bố Khuru rất là vui, nói cũng nhiều hơn bình thường, chỉ kể mỗi chuyện thời còn trẻ ông vào nhà nông dân trộm gà thôi mà hết nửa tiếng đồng hồ.

Phát hiện bố Khuru cũng là người nói nhiều thật khiến người ta giật mình, Biên Nam lại cầm chai uống thêm một hớp.

“Tài ném dây buộc gà của chú là số một đấy, ném một cái là trúng, đảm bảo buộc được gà,” Bố Khuru đắc ý nói, “Sau này tới công viên chơi ném vòng, một đồng mười vòng, mười phát trúng hết, ngẫu nhiên phải bàn, mẹ Khuru Dịch đổ chú như vậy đấy...”

Nói đến đây, bố Khuru đột nhiên không lên tiếng nữa, cầm ly lặng thinh nửa ngày.

Biên Nam cũng không biết nên nói gì bây giờ, vội vàng liếc sang Khuru Dịch.

Khuru Dịch bình tĩnh ăn cánh gà, lát sau mới nói: “Nhị bảo hát một bài cho anh hai nghe.”

Khuru Ngạn không chút do dự, nhảy bật dậy từ trên ghế, vừa xoay vừa bắt đầu hát: “Gương mặt quen thuộc, xuất hiện trên con đường nhà anh...”

Bố Khuru bị tiếng hát của nhóc làm cho phì cười.

“Bài gì thế?” Biên Nam đã từ bỏ việc tìm tên bài hát từ giọng ca lạc điệu của Khuru Ngạn, quay sang hỏi thẳng Khuru Dịch.

“Nhìn thấy em trong ống kính,” Khuru Dịch nhìn cậu, hát theo Khuru Ngạn, “Nụ cười phóng đại từ xa đến gần...”

Ánh mắt Khuru Dịch nhìn cậu rất chăm chú, khiến cho Biên Nam nhất thời cảm thấy hơi choáng váng, không biết là do trò chuyện hưng phấn quá hay là uống say rồi.

“Hát bài chúc mừng sinh nhật đi.” Biên Nam nói, giọng nghe như bị ngọng.

“Được đó!” Khuru Ngạn nói không ngừng miệng.

Khuru Dịch lấy tay gõ nhịp trên bàn, tiếp tục hát: “Nhận được quà anh vô cùng cảm động, thì ra vì mừng sinh nhật anh em lên đi làm thuê...”

Cuối cùng Biên Nam cũng nghe ra bài này có liên quan gì đến sinh nhật, cậu cười hồi lâu: “Thiếu gia đây không có lên đi làm thuê, bài này hẳn là hát cho cậu nghe vào tháng sau sinh nhật tôi.”

Khuru Ngạn uống chút sữa chua mà còn phấn khích hơn uống bia, lại hát liên tục nhiều bài.

Mãi đến khi bố Khuru nói mệt mỏi cần nghỉ ngơi, nhóc mới chịu nhấn chốt im lặng.

Biên Nam bắt đầu cảm thấy chóng mặt, nhưng không giống kiểu chóng mặt khi uống bia mọi lần, không biết có phải do cười nhiều quá nên não thiếu oxy hay không, cậu có cảm giác suy nghĩ cũng đình trệ.

Bình thường cậu không mấy hứng thú với uống bia, khi nào người khác uống cậu mới uống theo một chút, không hề ở ranh giới gần say là ngừng.

Nhưng hôm nay cậu lại không tìm được điểm dừng, sau khi Khuru Dịch đưa bố Khuru và Khuru Ngạn đi ngủ, cậu còn tựa trên ghế cầm chai bia từ từ uống.

“Ày,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, “Quên ăn bánh kem, chưa châm nến, cũng chưa hát mừng sinh nhật.”

“... Thật là,” Khuru Dịch cũng nhìn cậu, “Tán dóc mãi nên quên, đều tại bố tôi.”

Biên Nam vui vẻ, cứ nhìn Khuru Dịch mà cười, cười đến không dừng được.

“Có phải cậu bắt đầu động kinh không?” Khuru Dịch ngồi xuống cạnh Biên Nam, cũng tựa lưng vào ghế, bị cậu làm cho cười theo.

Biên Nam vừa cười vừa quay sang nhìn Khuê Dịch, cậu rất ít khi thấy Khuê Dịch cười như vậy, Khuê Dịch cười lộ lên trông mới giống anh hai của Khuê Ngân, ánh mắt cong vút, khoe miệng không dân ra hai bên như người bình thường, mà là vênh lên phía trước.

“Cậu cười trông đẹp lắm.” Biên Nam dùng chai bia đụng đụng cánh tay Khuê Dịch.

“Vậy sao,” Khuê Dịch quay sang, “Cậu đúng là uống nhiều quá rồi.”

“Hừ, tôi đang khen cậu đó,” Biên Nam chỉ vào Khuê Dịch, “Không uống nhiều tôi cũng biết cậu rất dễ nhìn.”

Khue Dịch không nói gì, chỉ cười cười với Biên Nam.

“Tửu lượng của cậu... Không tốt lắm nhỉ,” Biên Nam tắc lưỡi một tiếng, trong đầu loạn xạ ngẫu vang ong ong, cũng không rõ vang cái gì, bản thân cậu nói chuyện thì y như cây bông, “Tôi cứ tưởng cậu... ít nhất... phải hai cân chứ.”

“Tại tôi vui thôi,” Khuê Dịch lắc lắc ghế, nhắm mắt lại, “Không liên quan đến tửu lượng.”

“Thật ư?” Biên Nam chống người ngồi dậy, ánh đèn vàng ấm áp dưới giàn nho rọi lên mặt Khuê Dịch, lông mi của Khuê Dịch run nhè nhẹ, để lại một mảnh bóng mờ trên gương mặt, Biên Nam nhìn chằm chằm Khuê Dịch trong chốc lát, “Vậy thì, cậu còn... không bắt đầu hát đi.”

“Lưỡi cậu xoắn lại rồi kìa.” Khuê Dịch nhếch khoe miệng.

“Vớ vẩn, xoắn là... tóc của nhị bảo,” Biên Nam uống cạn hộp bia cuối cùng trong chai, “Một, hai, ba, năm... Má, tôi thành tiên mất... Bên cậu bao nhiêu?”

“Chưa đếm.” Bia của Khuê Dịch đã uống cạn từ lâu.

Biên Nam đứng lên đi đến trước mặt Khuê Dịch, nhìn đồng chai cạnh ghế: “Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn...”

“Cậu muốn đi ngủ không?” Nghe tiếng đếm của cậu, Khuê Dịch nở nụ cười.

“Lát nữa ngủ,” Biên Nam cầm lấy một cái chai, “Tôi muốn hát bài chúc mừng sinh nhật cậu.”

“Được.” Khuê Dịch mở mắt nhìn Biên Nam.

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, chúc cậu sinh nhật vui vẻ,” Biên Nam cầm chai mà hát, vừa hát vừa vẩy cánh tay, “Đại bảo sinh nhật vui vẻ... Đại bảo sinh —— nhật —— vui —— vẻ!”

Hát xong cậu còn tự vỗ tay cho mình, sau đó cúi đầu lục túi quần nửa ngày, móc ra một chiếc hộp: “Tôi còn một món quà nhỏ muốn tặng cậu, hợp với cậu lắm luôn.”

“Cái gì?” Khuê Dịch cười cười.

“Đại bảo à...” Biên Nam ngẩng đầu, vừa định cất bước thì cảm thấy trước mắt xoay vòng vòng, cậu lao đảo suýt nữa lại quỵ xuống trước mặt Khuê Dịch, may là kịp chống lên tay vịn ghế của Khuê Dịch, đưa hộp tới trước mặt Khuê Dịch, “Gặp đại bảo mỗi ngày.”

“Vậy mà cậu cũng nghĩ ra.” Khuê Dịch nhận kem dưỡng Đại Bảo SOD trên tay Biên Nam, cười đến mắt sắp mở không ra.

Biên Nam cười theo, đầu óc vẫn còn rất choáng, đại khái là do say bia, cậu không dám động đậy, hai tay chống lên tay vịn ghế nhìn Khuê Dịch.

Khue Dịch cười một lát, mở hộp ra, bóp một ít kem từ trong chai, bôi lên chóp mũi của mình.

Biên Nam yên lặng nhìn Khuê Dịch, tuy rằng rất là choáng, cậu vẫn có thể thấy rõ đường nét tinh xảo và ngũ quan xinh đẹp của Khuê Dịch, cùng với cặp mắt sâu thẳm khiến người ta đắm chìm, và cả bờ môi ướt át khẽ nhếch lên.

Lúc từ từ cúi đầu tới gần, Biên Nam cũng không biết mình muốn làm gì.

Có lẽ là muốn chạm vào môi Khuê Dịch một cái.

Có lẽ là vậy...

Khuru Dịch nhìn cậu chậm rãi nhích tới gần, mãi cho đến khi hô hấp của cả hai đã phủ lên mặt nhau.

Ngay lúc Biên Nam đột nhiên áp xuống, Khuru Dịch quay mặt sang chỗ khác.

Biên Nam không phản lại kịp, trán đập trúng chỗ tựa lưng.

Khuru Dịch không nói chuyện cũng không cử động nữa, Biên Nam thì vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích quá dị kia.

Khá là choáng.

Còn có chút rối bời.

Trong lúc ngẩn ngơ lại nghĩ.

Mất mặt quá.

Giữa một mảnh hỗn loạn, Biên Nam bị những dòng suy nghĩ của mình làm cho mù tịt.

Không ngờ uống say lại dám làm ra chuyện xấu hổ như thế...

Cuối cùng cậu cúi đầu cắn lên vai Khuru Dịch một cái.

37. Chương 37

“A!” Khuru Dịch bị cậu cắn vào vai nhện không được kêu một tiếng.

Biên Nam không nói gì, sau khi cắn xong, cánh tay đang chống đột nhiên buông lỏng, cả người thoáng cái đè lên Khuru Dịch.

“Ê,” Hôm nay Khuru Dịch ăn không nhiều nhưng uống không ít bia, bị Biên Nam đè một cái, cảm giác như nước tiểu sắp bị ép ra, cậu vội vàng rút tay đẩy Biên Nam, “Đứng dậy đi.”

Biên Nam không nhúc nhích, cầm vẫn gác lên vai Khuru Dịch, cắn đến mức vai cậu đau nhói, cậu nghiêng đầu nắm tóc Biên Nam kéo ra sau: “Biên Nam?”

“Không phải chứ!” Đến khi thấy rõ mặt Biên Nam, Khuru Dịch mới kêu lên, “Này!”

Biên Nam ngủ mất rồi.

Khuru Dịch chưa từng thấy người nào giây trước mới vừa uống say cắn người giây sau đã lập tức nhắm mắt ngủ, Biên Nam xem như giúp cậu có thêm kiến thức mới.

Hơn nữa với kinh nghiệm đấu trí đấu dũng suốt thời gian dài với chiêu giả bộ ngủ của Khuru Ngạn và bố, Khuru Dịch lập tức đoán được Biên Nam đang ngủ thật, cậu thả tay nắm tóc Biên Nam ra, Biên Nam trượt ngay xuống đất.

“Phục cậu luôn.” Khuru Dịch bất đắc dĩ lấy gối đệm trên ghế dựa bên cạnh kê dưới đầu Biên Nam, sau đó đứng dậy vừa xoa vai vừa đi nhà vệ sinh.

Khuru Ngạn và bố cũng đang ngủ, trong phòng tắt đèn rất yên tĩnh.

Khuru Dịch vào phòng thu dọn đồ chơi và quần áo Khuru Ngạn ném đầy giường một lát rồi quay trở lại sân.

Biên Nam vẫn đang ngủ không nhúc nhích, cơ thể xoắn vặn như dây thừng, Khuru Dịch đi tới kéo cánh tay Biên Nam: “Dậy dậy.”

Biên Nam chẳng thèm hừ một tiếng chứ đừng nói là nghe lời Khuru Dịch ngồi dậy.

Khuru Dịch thở dài, ngồi xuống bên cạnh, cầm chai sữa chua Khuru Ngạn chưa uống hết hộp vùi ngậm.

Hôm nay Khuất Dịch uống không ít, bây giờ cũng mệt rồi, bình thường nâng Biên Nam vào phòng không thành vấn đề, nhưng hôm nay Biên Nam y chang cái bao tải hoàn toàn không chịu phối hợp, muốn khiêng lên chắc là không thể nào.

Uống sữa chua xong, Khuất Dịch đứng dậy, đẩy Biên Nam thành tư thế nửa ngồi, vòng tay qua dưới nách vừa nâng vừa kéo Biên Nam vào phòng.

“Anh hai,” Khuất Ngạn không biết dậy khi nào, mặc cái quần cộc đứng ở cửa phòng bố, “Anh đang làm gì vậy?”

“Không thấy sao, anh đang đưa đại hồ tử lên giường,” Khuất Dịch thở dài, “Em dậy làm gì, mau ngủ đi.”

“Em đi tiểu,” Khuất Ngạn lại chạy ra cửa, nhìn thoáng qua Biên Nam, “Đại hồ tử ngắt ạ?”

“Ừ, thấy anh đẹp trai quá nên ngắt,” Khuất Dịch cười, kéo Biên Nam vào phòng, “Muốn tiểu thì tiểu nhanh đi, đừng để lát nữa anh để anh thấy em chưa ngủ!”

Vào phòng xong, Khuất Dịch thẳng tay ném Biên Nam xuống giường, Biên Nam hừ một tiếng nằm úp sấp lên giường, chân còn quỳ dưới đất.

Khuất Dịch đá rớt giày Biên Nam, bê chân cậu hất lên giường.

“A...” Biên Nam xoay người, lằm bằm, “Muốn giết người hả.”

“Cậu đừng nhích vô trong,” Khuất Dịch kéo Biên Nam đã lăn vào trong góc tường ra ngoài rìa, “Trên quần dính đầy đất.”

Biên Nam mê man mở mắt ra, con người không có tiêu cự, không biết đang nhìn chỗ nào, chưa đợi Khuất Dịch nói tiếp, cậu đã nhanh nhẹn cởi quần mình, đập thẳng xuống đất, thiếu chút nữa đập trúng Khuất Dịch, cởi quần xong cậu lại xoay người bám lên tường.

“Ê!” Khuất Dịch bực bội đưa tay vả đùi Biên Nam, vả ra một tay mồ hôi.

Cậu chà tay lên người Biên Nam, thở dài cầm khăn ra sân nhúng ướt, trở về phòng mở máy lạnh, vỗ vỗ Biên Nam: “Hãy, lau chút đi, người cậu toàn mồ hôi.”

“Không.” Biên Nam úp mặt vào tường ôm chần trả lời một cách rành mạch, tiếp theo lại phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

“Muốn bị đánh phải không!” Khuất Dịch không mắc chứng sạch sẽ, nhưng không thể chịu được việc có người mình mấy toàn mồ hôi nằm trên giường mình, cũng tại Biên Nam to con nên cậu không kéo nổi, nếu là Khuất Ngạn thì đã bị cậu xách đến nhà tắm từ lâu rồi.

“Đừng có phiền tôi!” Biên Nam đột nhiên xoay người, vung tay về phía Khuất Dịch.

Khuất Dịch vội né tránh, cánh tay Biên Nam đập xuống ván giường, mắt vẫn nhắm, xem ra ngủ rất say.

“Mẹ nó cậu mới là phiền đấy!” Khuất Dịch hết biết nói gì, đi qua đánh bốp bốp lên cánh tay Biên Nam.

Biên Nam cau mày gãi nơi bị đánh, rồi lại cau mày tiếp tục ngủ.

Khuất Dịch chẳng còn sức để ý, Biên Nam toàn là mồ hôi, trên người còn mặc quần áo đã lăn lộn dưới đất, cứ cái đà này, giường của cậu khỏi cứu nữa.

Khuất Dịch đứng dậy cười lên người Biên Nam, vén áo Biên Nam lên tới ngực, kéo tay cậu lột áo ném sang một bên.

Lấy khăn ướt chà mạnh lên ngực và bụng Biên Nam một lần, sau đó xốc cho Biên Nam nằm sấp, lau lên lưng cậu lần nữa.

Đem khăn đi giặt rồi lau cho tên Biên Nam chẳng khác gì cái bánh rán thêm một lượt, Khuất Dịch mới lấy quần áo đi tắm.

Lúc trở về phòng, Biên Nam ngủ khá ngoan ngoãn, dựa sát vào tường.

Khuru Dịch tắt đèn, lúc vỗ gối chuẩn bị ngủ thì cảm giác dưới gối có thứ gì đó, cậu bèn mở đèn bàn, xốc gối lên thì thấy bên dưới có một cái hộp được gói lại, trên hộp dán một miếng giấy nhỏ, mặt trên là hàng chữ ngay ngắn của Khuru Ngạn.

Anh hai sinh nhật vui vẻ, ăn mau chóng lớn, ngày càng đẹp trai. Khuru Ngạn.

Khuru Dịch cười mở hộp, nhìn thấy bên trong là một chiếc đèn đọc sách.

Đối với việc Khuru Ngạn không mua đồ ăn vặt mà mua đèn cho mình, Khuru Dịch cảm thấy rất bất ngờ.

Cậu cất đèn bàn, kẹp đèn đọc sách lên đầu giường rồi qua phòng bố.

Khuru Ngạn nhắm mắt nằm trên giường, Khuru Dịch đến gần nhìn, lông mi nhóc giãn giãn.

“Nhị bảo.” Khuru Dịch sờ mũi nhóc.

“Em mới tiểu xong, chưa ngủ lại được.” Khuru Ngạn mở mắt.

“Anh thấy quà của em rồi,” Khuru Dịch cười hân hân lên trán nhóc một cái, “Cảm ơn em, anh rất thích, đã đổi dùng.”

“Thật không?” Mắt Khuru Ngạn sáng lên, “Đại hử tử nói anh nhất định sẽ thích.”

“Thật mà,” Khuru Dịch nói, “Đại hử tử dẫn em đi mua hử?”

“Vâng ạ, là anh ấy chọn đó,” Khuru Ngạn ngượng nghịu nói, “Em vốn định mua đồ ăn.”

“Muốn ăn gì ngày mai anh mua cho em,” Khuru Dịch vỗ mặt nhóc, “Ngủ đi.”

Trở lại giường, Khuru Dịch nằm xuống, đưa tay tắt ngọn đèn nhỏ kẹp ở đầu giường, hai giây sau lại bật lên, sau đó lại tắt, sau khi tắt mở lặp đi lặp lại vài lần, cậu dùng cùi chỏ huých lưng Biên Nam: “Này.”

Biên Nam ngủ thẳng cẳng, Khuru Dịch ngẫm nghĩ, chống tay kéo Biên Nam thành nằm ngang, nói nhỏ bên tai cậu: “Cảm ơn cái đèn nhé.”

Biên Nam chép miệng, nhú mồm ngủ tiếp.

Khuru Dịch nhìn cậu một lúc, tắt đèn, dang rộng tay, nhắm mắt lại.

Đêm nay Biên Nam rất yên ổn, không giương nanh múa vuốt như trước, để cho Khuru Dịch thư thái ngủ thẳng đến lúc gà hàng xóm gáy.

Khuru Ngạn dậy rất sớm, nghe tiếng động thì có vẻ nhóc đang ở trong sân dọn dẹp bát đĩa tối qua.

Khuru Dịch muốn rời giường bảo nhóc để đó mình dọn cho, kết quả vừa ngồi dậy, chân Biên Nam đột nhiên giật giật, không đợi cậu quay đầu, Biên Nam đã bật dậy y như bị ai đâm một dao.

“Cậu...” Khuru Dịch bị Biên Nam dọa sợ, quay đầu thấy Biên Nam đang nhìn mình chằm chằm, “Làm gì vậy?”

“... Chào buổi sáng.” Biên Nam nói, sau đó nghiêng người nhảy thẳng xuống giường, lượn hai vòng trong phòng cầm quần áo khoác vội lên người.

“Cậu có việc gấp à?” Khuru Dịch không hiểu gì nhìn cậu.

“Không, à có,” Biên Nam gãi đầu, “Có, có chút việc.”

“Quần mặc ngược kìa.” Khuru Dịch chỉ quần cậu.

Biên Nam cúi đầu kéo quần nhìn một chút, vội vàng cởi ra mặc lại, lúc xoay người với tay lấy balô thì chân va trúng mép bàn: “A!”

“Hôm qua cậu đâu có đụng trúng đầu,” Khuru Dịch nhìn bộ dạng đầu óc choáng váng của Biên Nam, “Làm gì vậy?”

“Tôi phải đi, có việc,” Biên Nam đeo balô, “Hôm qua tôi uống nhiều quá...”

Khuru Dịch kịp phản ứng thì ra cậu vì chuyện tối qua, vừa định mở miệng nói không sao, Biên Nam đã bước đi tới cửa, “Tôi uống say quá không nhớ gì.”

Lời của Khuru Dịch nghẹn ở cổ.

Người ta uống say không nhớ gì, vậy không cần an ủi.

Lúc Biên Nam chạy đến trong sân, Khuru Ngạn đang ôm bánh kem để lên bàn, vừa thấy cậu đi ra, nhóc lập tức nhào qua: “Đại hổ tử!”

“Ây cực cực, dậy sớm thế,” Biên Nam ngồi xổm xuống bế nhóc, “Em làm gì vậy?”

“Chuẩn bị ăn bánh kem,” Khuru Ngạn hươ hươ bao nển trong tay, “Hôm qua chưa ăn, tối em nằm mơ cũng thấy luôn.”

“... Ồ,” Biên Nam vốn định về ngay, nghe Khuru Ngạn nói vậy, cậu bất chợt không biết phải làm gì, quay đầu nhìn vào trong, Khuru Dịch vừa mặc áo vừa đi ra, cậu đành thả balô xuống ghế, “Vậy ăn thôi.”

Ký ức hôm qua cúi đầu muốn hôn Khuru Dịch vẫn đang xoay chuyển rõ rệt trong đầu cậu, cả đêm nằm mơ phát đi phát lại không biết bao nhiêu lần, phát tới mức cậu muốn mắng chửi người.

Sáng sớm vừa mở mắt nhớ tới chỉ muốn đập đầu vào tường cho xong.

Thật ra hôn một thằng con trai khác cũng không phải chuyện gì to tát, cậu từng hôn Vạn Phi rồi chứ đâu, lúc Tôn Nhất Phạm uống say còn từng ôm bế hôn chùn chụt lên mặt cậu.

Nhưng mấy lần đó không giống!

Đây là lần đầu tiên cậu muốn hôn miệng một thằng con trai khác!

Miệng đó!

Ngay cả cảm giác khi cắn xuống sau cùng cũng khiến cậu xúc động một cách quái dị mà cậu không thể hiểu nổi.

Mình bệnh thật rồi!

Thế nhưng trông Khuru Dịch chẳng có gì khác lạ, ánh mắt nhìn cậu cũng như bình thường.

Biên Nam ngẩn ra nhìn bánh kem nửa ngày, suy xét có lẽ Khuru Dịch cũng không nghĩ quá nhiều... có lẽ không nghĩ quá nhiều.

Chỉ cần đừng nghĩ cậu có bệnh là được.

Bia rượu quả là thứ cậu không thể tùy tiện chạm vào!

“Đại hổ tử!” Khuru Ngạn gọi, “Thấp nển đi!”

“Ừ.” Biên Nam phục hồi tinh thần nhận ngọn nến.

Yêu cầu của Khuru Ngạn đối với quá trình ăn bánh kem rất nghiêm khắc, mặc dù là sáng sớm nhưng cũng không thể bỏ qua bước thấp nển hát mừng sinh nhật.

Biên Nam cúi đầu xé bao nển, đang định tìm bật lửa, Khuru Dịch đã móc từ trong túi đưa qua.

“Thấp mấy cây?” Biên Nam hỏi, “Cậu sinh nhật lần mấy?”

“Mười tám!” Khuru Ngạn ở một bên trả lời vang dội, “Trưởng thành rồi!”

“Ồ,” Biên Nam cười, cúi đầu đếm đồng nển, đếm đủ 18 cây thì cắm vào, “Chỉ lớn hơn tôi chưa tới hai tháng, tôi tưởng cậu hơn tôi mười tuổi cơ.”

“Cậu không phải bằng tuổi nhị bảo à,” Khuru Dịch quẹt miếng kem trên bánh liếm thử, “Ngọt quá.”

“Được rồi, mau đẩy bố em ra.” Biên Nam vỗ vai Khuru Ngạn.

Mọi người cùng nhau vây quanh bàn ăn vừa vỗ tay vừa hát chúc mừng sinh nhật, sau khi Khuru Dịch cúi đầu thổi hết nến, Khuru Ngạn mới hài lòng bắt đầu chia đĩa cho mọi người: “Ăn bánh thôi!”

“Cắt bánh này phải dùng dao lớn này,” Khuru Dịch vào bếp lấy dao cắt đưa hấu ra, khoa tay múa chân trên cái bánh kem, “Tôi cắt hả?”

“Ừ,” Biên Nam gật đầu, nhìn bàn tay nắm dao của Khuru Dịch, nửa câu sau giọng nhỏ dần, “Chủ xị... cắt.”

Cậu xoay mặt sang chỗ khác.

Chia bánh kem xong, Biên Nam cúi đầu gặm miếng lớn, rất ngon.

Khuru Ngạn nhảy qua nhảy lại bên cạnh Biên Nam cả buổi, Biên Nam quay đầu thì phát hiện ngón tay Khuru Ngạn dính một ít kem, nhóc cứ giơ tay cứ nhảy suốt, chắc là muốn quẹt lên mặt cậu, nhảy mấy cái thấy với không tới nên đành quẹt lên tay cậu.

Biên Nam cười, ngồi xổm xuống quẹt kem lên mũi nhóc, chấm lên cằm vài cái nữa: “Ông cụ non râu bạc!”

“Anh cũng vậy!” Khuru Ngạn cười hớn hở, quẹt một vòng kem lên miệng Biên Nam, rồi cầm bánh nhào qua Khuru Dịch.

Khuru Dịch cũng nhanh chóng ngồi xuống, để cho Khuru Ngạn quẹt lên mặt vài đường.

Lúc Khuru Ngạn cầm bánh đến bên bố, Khuru Dịch đột nhiên nhanh nhẹn quẹt tay lên mặt Biên Nam, một đồng kem dính lên mặt cậu.

Biên Nam đang cầm đĩa bánh kem, tay run lên, ngón tay dính kem của Khuru Dịch lướt qua mặt khiến toàn thân cậu tê dại, bụng dưới như bị ai sờ qua, sít chặt.

Bộ chưa hết say hả!

Tổng cộng có năm chai mà chuốc người ta thành thần kinh thế này thì cũng hơi quá rồi!

Trong lòng Biên Nam loạn xà ngầu không biết mình đang nghĩ vớ vẩn gì nữa, cậu nhấc tay, úp nguyên miếng bánh kem lên mặt Khuru Dịch.

“Cậu...” Khuru Dịch không tránh kịp, cả mặt toàn là kem và vụn bánh, thế là túm lấy cánh tay Biên Nam úp luôn phần bánh kem của mình lên mặt cậu.

“Ha! Ha ha! Ha ha ha...” Khuru Ngạn cười to hai tiếng rồi cười mãi không dứt.

Biên Nam liếm kem bên khóe miệng, ngẩng đầu thấy Khuru Dịch đang lau hai cái lỗ trên đồng kem để lộ hai con mắt, cậu nhất thời cười như điên, theo Khuru Ngạn cười không phanh.

“Cười con khỉ.” Khuru Dịch cũng cười.

Bánh kem rất lớn, lại quá ngọt, ngoại trừ Khuru Ngạn, mọi người chỉ ăn một miếng là no, mình nhóc ăn đến hai miếng lớn mới ngừng ra ghế thoải mái ợ một cái: “Bánh kem này ngon ghê.”

“Còn lại đều cho em.” Khuru Dịch đóng hộp bánh bỏ vào tủ lạnh.

“Ăn hết cái này em sẽ phì ra một vòng,” Biên Nam ngồi xổm cạnh ao rửa mặt, trên mặt toàn là dầu, dùng xà phòng rửa cả buổi vẫn còn dầu, “Không lẽ phải dùng nước tẩy sao ta...”

“Điện thoại cậu reo kìa.” Khuru Dịch ở bên cạnh mặt đầy kem nói.

“Nhìn giúp tôi xem, chắc là Vạn Phi gọi.” Biên Nam phất tay, vốc nước tiếp tục rửa mặt.

Khuru Dịch lấy di động trong balô của Biên Nam, nhìn thử, đến bên cạnh cậu ngồi xổm xuống, “Điện thoại của mẹ.”

“Hả?” Biên Nam sững sốt, quay mặt qua.

Khuru Dịch đưa điện thoại đến trước mặt cậu, sau đó đưa khăn lông trên tay cho cậu.

“Ày, mẹ gọi tôi làm gì?” Biên Nam cầm khăn lau qua loa mấy cái, chà tay lên người, cầm lấy điện thoại.

Khuru Dịch ngồi cạnh ao rửa mặt, Biên Nam cầm di động nhìn một hồi, cuối cùng ra ngoài cửa sân, đứng trong hẻm nhắc máy.

“Alô?” Biên Nam tựa vào tường.

“Alô cái gì, không lưu số của tao à?” Đầu bên kia truyền đến tiếng mẹ.

Nói thật, giọng nói của mẹ rất dễ nghe, người đã bốn mươi mà giọng nũng nịu như gái mười tám, nhưng mỗi lần nghe đến giọng mẹ, Biên Nam lại thấy buồn bực.

“Có lưu.” Biên Nam nói.

“Gọi mẹ một tiếng khó lắm à, sống tốt quá nên không thèm quan tâm mẹ mày nữa chứ gì,” Giọng mẹ mang theo bất mãn, “Mẹ mày sắp chết chắc mày cũng không tới liếc mắt nhìn đâu nhỉ!”

“Có chuyện gì à?” Biên Nam cau mày hỏi.

“Tao thì có chuyện gì! Trong mắt mày chuyện gì mới được gọi là có chuyện,” Mẹ nói liên tục, “Tao sắp chết có tính là có chuyện không?”

Biên Nam thở dài không lên tiếng.

“Lòng lang dạ sói y như thằng cha mày!” Mẹ lại nhét thêm một câu.

Biên Nam đang định mở miệng, đầu dây bên kia truyền đến tiếng quát của một người đàn ông, có thứ gì rất bực, mẹ hét một tiếng “ông bị thần kinh hả” rồi cúp máy luôn.

Biên Nam ngẩn người, gọi lại, mẹ không nghe điện thoại.

“Tôi tưởng cậu đi rồi.” Giọng Khuê Dịch truyền đến từ phía sau.

Biên Nam vội quay đầu lại: “Cậu đứng đây này giờ?”

“Không,” Khuê Dịch nhìn cậu một cái, “Một giây trước tôi mới ra.”

“... Ừ.” Biên Nam bỏ điện thoại vào túi quần.

“Cậu không sao chứ?” Khuê Dịch chỉ mặt cậu, “Sắc mặt không tốt lắm.”

“Vậy sao?” Biên Nam sờ mặt mình, “Chắc do xà phòng đó.”

“Sao không nói do bôi kem Đại Bảo?” Khuê Dịch cười, lát sau mới nhỏ giọng hỏi một câu, “Xảy ra chuyện gì à?”

38. Chương 38

Biên Nam không trả lời Khuê Dịch, vào sân ngồi xuống ghế nhìn Khuê Ngạn dọn bàn.

Cậu và mẹ ruột không có bao nhiêu cảm tình, bình thường liên lạc cũng ít, thỉnh thoảng bà gọi điện thoại có lẽ cậu sẽ tới thăm một chút, nhưng hầu như lần nào cũng không để lại ký ức gì tốt đẹp.

Tính tình của mẹ không tốt lắm, nói chuyện bao giờ cũng móc mĩa người ta, cậu thật sự không hiểu rốt cuộc mẹ muốn gặp cậu hay là không muốn gặp cậu.

Nhưng hôm nay cậu cảm thấy không ổn, mẹ sống một mình, lại không có bạn trai, bình thường đánh bài đều tới sòng, hôm nay đột nhiên nghe tiếng đàn ông ở bên cạnh đập đồ, cậu có hơi lo lắng.

Lo lắng mẹ sẽ gặp phiền phức.

Cùng với một đồng hậu quả đây chuyện do mẹ gặp phiền phức.

Biên Nam muốn đến xem thử, nhưng loại người mà mẹ thường hay tiếp xúc... không tốt lành gì, nếu Vạn Phi không ra ngoài, cậu nhất định sẽ rủ Vạn Phi cùng đi.

Nếu bây giờ nhất định phải dẫn người qua, chỉ có mình Khuru Dịch, tuy rằng Khuru Dịch biết chuyện nhà cậu, trên lý thuyết cũng đáng tin cậy hơn so với Vạn Phi...

Cậu lấy điện thoại di động ra, bấm số của mẹ một lần nữa, nhưng vẫn không ai bắt máy.

“Má.” Cậu cau mày nhỏ giọng mắng một câu.

Khuru Dịch ngồi xuống bên cạnh cậu: “Muốn qua xem một chút không? Buổi chiều tôi mới đi dạy thêm, sáng sớm không có gì làm, có thể đi với cậu.”

“Ê này,” Biên Nam nhanh chóng quay mặt sang liếc Khuru Dịch, “Cậu nghe trộm hả?”

“Cần gì nghe trộm,” Khuru Dịch nở nụ cười, “Nhận điện thoại xong mặt cậu quẩn quanh trái đất được hai vòng rồi kìa, gọi lại thì không ai bắt máy.”

“Mẹ tôi...” Biên Nam do dự một chút mới nói, “Nếu không... cậu theo tôi qua xem thử thế nào, tôi sợ mẹ bị người ta đánh.”

Mẹ cậu sống tại khu dân cư ở phía đông thành phố, nhà là do bố mua lúc chia tay, nghe nói năm đó Biên Nam bị nhốt trong WC ở căn nhà này, sau được bố cứu ra.

Biên Nam không có ký ức gì khắc sâu, chỉ là nhiều năm sau nằm mơ, mơ thấy nội dung liên quan đến nhà thì sẽ xuất hiện căn nhà này, nhưng cho tới bây giờ chưa từng mơ thấy WC.

Nhà của mẹ ở lầu một, có thêm một cái sân nhỏ kiểu nửa mở, trong đó có chừng mười chậu hoa cảnh đã chết héo từ lâu.

Trước khi nhấn chuông cửa, Biên Nam đứng ở ngoài nghe ngóng một hồi, trong phòng rất yên tĩnh.

Khuru Dịch sau lưng cậu vươn tay ấn chuông cửa một cái.

Mẹ mặc đồ ngủ ra mở cửa, thấy Biên Nam và Khuru Dịch đứng ngoài cửa thì có hơi giật mình.

“Sao mày lại tới đây?” Mẹ bùm tóc, xoay người trở vào nhà, “Đến xem trò vui nhanh quá nhỉ, đáng tiếc diễn xong rồi.”

“Tôi ở ngoài chờ cậu.” Khuru Dịch nói.

“Ừ.” Biên Nam vào nhà.

“Bạn mới quen à?” Mẹ ngồi trên sofa, châm điếu thuốc nhìn Biên Nam, “Không phải mày với thằng Vạn Phi lúc nào cũng dính lấy nhau sao.”

Biên Nam không nói chuyện, trong phòng một đồng hồ bừa bộn, dưới đất toàn là mảnh vụn thủy tinh, bình hoa và cửa sổ rơi vỡ đầy đất, một bộ trà cụ mà mẹ rất thích cũng bị đập vỡ.

“Nhìn đủ chưa, có muốn chụp hai tấm lưu niệm không?” Mẹ nói.

“Bạn trai mẹ làm à?” Biên Nam hỏi.

Mẹ cầm điếu thuốc nở nụ cười, một lát sau mới đứng dậy, dùng chân đá đồng hồ ngổn ngang dưới đất sang một bên, đi qua rót cho Biên Nam ly nước: “Tính tình của ông không được tốt lắm.”

“Đánh mẹ hả?” Lúc nhận ly nước, Biên Nam nhìn thấy trên cổ tay mẹ có vài vết đỏ.

“Không, lúc tao quát ông bị ông chộp tay,” Mẹ vỗ vỗ vai cậu, lại ngồi xuống ghế sofa, “Chắc! Mày còn biết chạy tới xem thử, cảm động thật, tốt hơn con chó nhà kẻ bên nhiều, đừng chuyện chỉ biết chạy.”

“Vậy mẹ mau sinh thêm con chó để độ với nhà đó đi.” Biên Nam đặt ly xuống, đi về phía cửa.

“Thằng khốn! Mày có giỏi thì nói thêm câu nữa xem!” Mẹ đột nhiên rống một tiếng nhảy dựng lên, điếu thuốc trên tay gần như đập vào mặt Biên Nam, “Đời này của tao bị bố mày hủy hoại rồi! Sinh con trai bây giờ đối xử với tao như thế đấy!”

Biên Nam không nói lời nào, chỉ tựa ở cạnh bàn nhìn bà.

“Tao nói với mày rồi, Biên Nam,” Mẹ im lặng một hồi, dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực cậu, “Ai cũng có thể xem thường tao, chỉ mày là không.”

“Con không có xem thường mẹ,” Biên Nam nhú mày, “Con chỉ không biết rốt cuộc mẹ muốn cái gì.”

Mẹ cúi đầu hung hăng hút hai hơi: “Chỗ mày có tiền không?”

Biên Nam suýt bật cười.

“Ông nhận một công trình nhỏ từ tay người khác, thiếu ít tiền,” Mẹ nhìn cậu, “Chỗ mày có bao nhiêu?”

“Vây mẹ muốn bao nhiêu?” Biên Nam hỏi.

“Hai trăm ngàn.” Mẹ nói.

“Con đào đâu ra hai trăm ngàn,” Biên Nam nhìn đồng mảnh vụn dưới đất, “Ông có biết mẹ còn căn hộ không?”

Trừ đi cửa hàng và nhà mà trước đó bị mẹ phá mất, mẹ còn đứng tên một căn hộ nhỏ, nằm ở khu vực khá tốt trong thành phố, mẹ cho thuê căn hộ đó, tiền thuê không thấp, nếu như không phá hư nữa, cuộc sống của mẹ sẽ không thành vấn đề.

“Tao đâu có ngu,” Mẹ cười cười, “Nhưng ông đối xử với tao cũng không tệ lắm, tao muốn giúp ông một chút, cùng nhau...”

“Con không có hai trăm ngàn.” Biên Nam nói, tốt nghiệp trung học xong mẹ từng làm nhân viên phục vụ vài năm, từ khi quen bố đến nay không còn làm việc nữa, Biên Nam không tin mẹ có thể làm được công trình gì với gã đàn ông kia.

“Vây mày có bao nhiêu, nếu không đủ tiền thì tao bán nhà.” Mẹ cau mày.

“Mẹ còn nói mẹ không ngốc?” Biên Nam nhìn bà, “Con không có tiền, nếu mẹ sống không nổi thì con cho mẹ phí sinh hoạt, con phụng dưỡng mẹ, nhiều tiền hơn con không có.”

“Cút đi,” Mẹ ngồi trở lại ghế sofa, “Cút đi.”

Biên Nam giật cửa phòng, mẹ ở phía sau lại mắng một câu: “Tao không cần mày nuôi, mày giữ lại nuôi thằng cha với bà đi của mày đi! Cho dù đổi phiên cũng không đến lượt mày nuôi...”

Biên Nam không thấy Khuru Dịch ở ngoài cửa, nhìn chung quanh một lần mới phát hiện Khuru Dịch đang ở cạnh một loạt máy tập thể hình mặt đối mặt chơi máy xoay eo với một bà cụ.

Biên Nam đi tới ngồi lên bập bênh, Khuru Dịch nhảy xuống máy xoay eo, đi qua ngồi đối diện cậu.

“Tán dóc với cụ bà hả?” Biên Nam đập một cái, bập bênh bay lên.

“Ừ,” Khuru Dịch cũng đập một cái, “Nói chuyện xong rồi à? Không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì,” Biên Nam buồn bực nói, “Thì là vậy thôi.”

“Cậu với mẹ cậu giống nhau thật.” Khuru Dịch nói.

“Ai cũng bảo thế,” Biên Nam cười cười, “Nhưng mà tôi đen giống bố.”

Chơi bập bênh trong chốc lát, hai người rời khỏi khu dân cư, chậm rãi đi dọc theo đoạn đường về phía trước.

Biên Nam cúi đầu nhìn gạch bông dưới đất, im lặng thật lâu mới hỏi một câu: “Ai làm hỏng đời ai, cậu thấy lời này có ý nghĩa không?”

“Mẹ cậu nói hả?” Khuru Dịch nhìn cậu.

“Ừ,” Biên Nam cười cười, “Mẹ cứ nói mẹ thật sự yêu bố tôi, bố tôi hủy hoại cả đời mẹ.”

Khuru Dịch không lên tiếng.

“Tôi cảm thấy không có chuyện ai hủy hoại đời ai, nếu thật sự phải nói, vậy thì chính mẹ hủy hoại gia đình người ta trước,” Tình cảm mà Biên Nam dành cho mẹ rất phức tạp, về điểm này cậu không thể cảm thông

với bà, “Dùng tình yêu thật sự làm có, chẳng qua cuối cùng chưa hủy hoại toàn bộ thôi, đã thế còn biến mình thành như vậy.”

Biên Nam nghĩ đến lời mẹ nói trước khi ra cửa, ngực thắt lại một cái.

“Tình yêu thật sự à?” Khuru Dịch nói.

“Ừ, tình yêu thật sự đấy,” Biên Nam ngẩng đầu lên nhìn trời, “Loại tình yêu thật sự này có ý nghĩa gì chứ, tình yêu thật sự mà dùng tổn thương người khác làm điều kiện tiên quyết vốn không thể tính là yêu, là ích kỷ thì đúng hơn.”

“Có một vài tình cảm từ khi bắt đầu đã định trước sẽ có người tổn thương, người khác, hoặc là chính bản thân mình,” Khuru Dịch chậm điều thuốc ngậm vào miệng, “Bất luận cậu có muốn hay không.”

“Giống như bố mẹ tôi vậy.” Biên Nam tặc lưỡi một tiếng.

“Còn người khác nữa.” Khuru Dịch phun ra một ngụm khói.

Biên Nam ngẫm nghĩ: “Ví dụ như?”

“Cậu đoán đi.” Khuru Dịch cười cười với cậu.

“Đồ thần kinh, dù sao tôi cũng không tin mấy thứ tình yêu gì đó,” Biên Nam phất tay, “Kệ nó! Đi thôi, đón xe về, buổi chiều tôi dẫn nhị bảo đi chơi tennis.”

Dẫn Khuru Ngạn đi chơi tennis qua loa vài ngày, Biên Nam bắt đầu sắp xếp cho Khuru Ngạn huấn luyện có bài bản.

Khuru Ngạn khiến cậu rất bất ngờ, cho dù là mấy bài huấn luyện cơ bản tẻ nhạt, nhóc cũng chăm chỉ hoàn thành, có tinh thần hơn đám nhóc học hè nhiều.

Huấn luyện viên cũng tìm Biên Nam, nói tư chất của bạn nhỏ tóc xoăn này không tệ, có muốn luyện tập chính thức không.

Tuy rằng Khuru Ngạn không phải là em ruột của mình, nhưng nghe nhóc được khen ngợi như vậy, Biên Nam vẫn cảm thấy đắc ý.

“Lúc tới đón nhị bảo cậu mua que kem ốc quế cho nó đi,” Biên Nam gọi điện thoại cho Khuru Dịch, “Nó huấn luyện rất chăm chỉ, đáng được thưởng.”

“Ừ, vậy cậu muốn không?” Khuru Dịch cười cười.

“Muốn chứ, tôi cũng chăm chỉ lắm đó.” Biên Nam cười ha ha.

Huấn luyện xong, Biên Nam dẫn Khuru Ngạn đi tới giao lộ cách xa trường học chờ Khuru Dịch.

Lúc Khuru Dịch đạp xe tới, Biên Nam phát hiện xe trắng còn nổi hơn màu xanh lục huyền quang nhiều, đứng ở đằng xa là thấy rồi, phải nói là táo bạo cực.

“Anh hai!” Khuru Ngạn chạy tới hô to một tiếng.

Khuru Dịch dừng xe trước mặt nhóc, đưa một que kem ốc quế trong tay cho nhóc: “Nhìn mặt đầy mồ hôi kìa.”

“Cậu giỏi thật,” Biên Nam đi tới, “Kem ốc quế chưa chảy ra nữa.”

“Đạp như điên tới đây,” Khuru Dịch đưa một que kem ốc quế khác cho Biên Nam, “Xe này phóng nhanh thật.”

“Cậu đáng tin cậy hơn hẳn Vạn Phi,” Biên Nam giơ ngón cái, “Cái thằng kia đưa kem cho tôi bao giờ cũng bị nó cắn qua.”

Khuru Dịch nhanh chóng giật que kem lại, cúi đầu cắn một cái, sau đó đưa trở về: “Nè.”

“Má!” Biên Nam cầm que kem chỉ còn hơn nửa viên kem quất to.

“Sợ cậu không quen ăn nguyên viên kem thôi.” Khuru Dịch cười cười.

“Đẹp đi!” Biên Nam mắng một câu.

Nhìn lại viên kem bị Khuê Dịch cắn qua, Biên Nam đột nhiên cảm thấy có điều khó diễn tả, như thể có chút cảm giác thân mật... không sao nói rõ được.

Giống như đang trong giai đoạn mập mờ với bạn gái, cái loại hưng phấn râm ran khi sóng vai đi cạnh nhau thảnh thơi đụng trúng cánh tay ấy.

Cảm giác này làm cho trán Biên Nam nhất thời bốc hơi, cậu vội cúi đầu cắn hai miếng kem.

Gặp quỷ rồi!

Trúng tà chắc luôn!

Kem ở trong miệng nửa ngày không tan, răng Biên Nam tê buốt, mặt cũng ê luôn.

“Đậu má...” Cậu lúng búng nói, “Lạnh chết tôi.”

“Có ai giành với cậu đâu.” Khuê Dịch buồn cười.

Biên Nam không lên tiếng, bặm mặt cố gắng nuốt viên kem xuống.

Ánh mặt trời rọi lên mặt Khuê Dịch, khiến cho đường nét vốn dĩ rõ ràng của cậu ta trở nên càng thêm nổi bật, Biên Nam nhìn nụ cười trên mặt đối phương, cuối cùng đặt mông ngồi lên một đồng gạch ở ven đường: “Ày, cậu mau đưa nhị bảo về đi, không phải buổi tối còn phải đi làm sao?”

“Ừ,” Sau khi Khuê Ngạn trèo lên chỗ ngồi phía sau, Khuê Dịch quay đầu xe lại, nhìn Biên Nam một lát, “Cậu về nhà hả?”

“Đại hồ tử tới nhà em ăn cơm đi.” Khuê Ngạn nói.

“Không được không được, anh phải về nhà,” Biên Nam vội xua tay, cười với Khuê Ngạn, “Trong tủ lạnh nhà anh còn một đồng đồ ăn, nếu không ăn thì hỏng hết.”

Sau khi Khuê Dịch lái đi, Biên Nam lại ngồi trên đồng gạch thêm một hồi, mặt hết tê cậu mới đứng dậy.

Nghỉ hè rồi, bên trường học không đón được xe, ngay cả xe ba bánh cũng nghỉ phép, Biên Nam đành phải ngồi xe bus, chuyển ba chuyển xe, còn ngồi lộn một chuyến, tốn gần hai tiếng mới về tới nhà.

Trong nhà không có người, trước khi đi bố có nạp tiền vào thẻ cho cậu, để cậu ra ngoài ăn.

Lúc mẹ đòi tiền cậu nói không có, thật ra là không có hai trăm ngàn, nhưng khoảng một trăm ngàn vẫn có, bố nạp tiền cơm mà giống như rời nhà ba năm vậy.

Cậu không muốn đưa tiền cho mẹ, nói cậu vô tình cũng được, không bằng chó cũng được, cậu cảm thấy với phong cách của mẹ, đưa bao nhiêu tiền cũng không có điểm dừng.

Biên Nam dạo quanh nhà một vòng, tưới nước cho hoa trong phòng khách và phòng làm việc, rồi lại ra sân cầm ống nước tưới hoa cỏ một lượt.

Lần này đi biển là tự lái xe đi, bố và Biên Hạo mỗi người lái một chiếc, vậy nên Biên Hình Ngữ dẫn luôn con chó yêu quý của mình theo, Biên Nam tưới nước xong ngồi xuống ghế đá, không có con chó liếm tới liếm lui, ngồi ở đây có chút cô đơn.

Trước giờ đến thăm mẹ, lần nào về cũng cảm thấy phiền muộn, chẳng qua lát nữa là quên hết, nhưng hôm nay cứ nghĩ tới mãi.

Mẹ quả nhiên không hổ là mẹ ruột, câu cuối cùng chuẩn xác rạch lên vết thương của cậu.

“Ày ——” Biên Nam đi đến cái vũng bên cạnh, nằm xuống nhẹ nhàng đẩy.

Không thèm nghĩ nữa, dù sao đã như vậy rồi, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có ý nghĩa.

Nghĩ thứ gì khác đi.

Hình ảnh Khuê Dịch nhếch miệng cười dưới ánh mặt trời thoảng qua trước mắt Biên Nam.

Lòng cậu không kiềm chế được rung động một trận, chẳng đợi cậu đổi sang cảnh khác, hình ảnh Khuê Dịch ngồi dưới ánh đèn khiến cậu nhìn không được muốn hôn lại xộc ra.

“Mẹ nó.” Biên Nam vội ngồi dậy muốn đi ăn chút gì đó để dời đi lực chú ý.

Một chân của cậu vừa chạm đất, chân còn lại mắc trên vông, vông đột nhiên trượt ra sau, gót chân mắc trên vông bị kéo theo, trong chớp mắt làm cậu xoạc chân ngồi bệt dưới đất.

“Dẻo dai gớm!” Biên Nam cắn răng khen mình một câu, nửa ngày sau mới ngọ nguậy đứng dậy.

Đùi vừa bị kéo căng, đi phải bước ngang, lúc đi ngang qua gương, Biên Nam liếc nhìn một cái, phải nói là ngầu hết biết.

Hôm nay Khuê Dịch bận tối mắt, có người tổ chức tiệc khánh công trong nhà hàng, bao hết cả tầng hai, khách tương đối nhiều, lâu hai phục vụ không nổi, nhóm Khuê Dịch ở lầu một bị kêu lên hỗ trợ, chạy khắp lầu trên lầu dưới.

Đợi đến khi lầu hai tản đi bớt, Khuê Dịch mới được nghỉ ngơi lần đầu tiên trong đêm.

Cậu đi vòng ra cửa sau hút thuốc, lấy điện thoại di động ra xem thử, có một cuộc gọi nhờ của Thân Đào.

Thân Đào vừa nghỉ hè đã về quê, tháng sau mới trở lên.

Khuê Dịch bấm gọi lại: “Chơi đã không?”

“Đã cái mông,” Thân Đào cười nói, “Ngày nào cũng xách giỏ cho mấy bà đi.”

“Tập luyện một chút, làm nền tảng để sau này xách giỏ cho vợ.” Khuê Dịch cười cười.

“Vây mày luyện cách dùng có trưng bản mặt lạnh với con gái trước đi... Thôi bỏ qua không nói cái này,” Thân Đào thở dài, “Hôm đó gửi tin nhắn chúc mày sinh nhật vui vẻ cũng không thèm trả lời, tao còn chờ cả buổi.”

“Uống bia ngủ quên.” Khuê Dịch nói.

“Uống bia?” Thân Đào sững sốt, “Với ai, với chú à?”

Không đợi Khuê Dịch mở miệng, Thân Đào nói tiếp: “Hay là... Biên Nam?”

“Ừ.” Khuê Dịch hít một hơi thuốc, đáp lời.

Thân Đào im lặng, qua một hồi mới thấp giọng nói: “Có phải mày...”

“Không,” Khuê Dịch cắt lời cậu ta, “Chỉ là bạn thôi, cũng như mày vậy.”

“Tao cũng không tiện nói gì nhiều, đây là chuyện của mày,” Thân Đào nói một cách vất vả, giống như không biết nên diễn đạt thế nào, “Dù sao thì chuyện này, hai chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy... Nếu đổi thành người khác tao thật sự khó mà hiểu nổi.”

“Chính tao còn không hiểu mình đây,” Khuê Dịch dập thuốc, ném đầu thuốc lá vào thùng rác bên cạnh, “Chỉ là bạn thôi.”

“Tao có mua cho mày một bộ công cụ.” Thân Đào đổi đề tài.

“Công cụ gì vậy, sao nghe lưu manh thế.” Khuê Dịch cười cười.

“Má, mày đúng là,” Thân Đào nói, “Cái bộ công cụ làm tượng đất hồi xưa của mày chẳng phải không thuận tay sao, tao mua cho mày một bộ mới, khi nào về đưa cho mày xem thử xài được hay không.”

“Tao không có thời gian làm mấy cái đó.” Khuê Dịch thở dài.

“Vây thì cứ để đấy, đâu có hạn sử dụng đâu.”

“Cảm ơn.”

Đúng là lâu lắm rồi chưa làm tượng đất, cũng tại không có thời gian, làm mấy thứ này cần rất nhiều thời gian, còn phải tinh tâm nữa.

Lúc Khuê Dịch về đến nhà, bố và Khuê Ngạn đã ngủ hết, cậu ngồi xuống trước bàn, cầm tượng đất làm cho mẹ lên ngắm nghía, cái này tốn nhiều thời gian nhất, bởi vì lúc làm Khuê Dịch đã không còn nhớ rõ hình dáng của mẹ.

Rõ ràng cảm thấy đã khắc sâu trong lòng, nhưng bắt tay vào làm cứ hết lần này tới lần khác nhớ không rõ. Lâu quá rồi.

Khuê Dịch đặt tượng đất xuống, cầm lịch lật vài tờ, sinh nhật của Biên Nam là trước khi vào học, làm một cái không biết có đủ thời gian hay không.

39. Chương 39

Một nhà bốn người đi biển về sớm hơn kế hoạch hai ngày, lúc bọn họ mở cửa vào nhà, Biên Nam vừa xem phim cả đêm đang nằm trên sofa trong phòng khách ngủ say sưa.

Nghe tiếng người vào cửa, Biên Nam bị dọa giật mình, cậu lóng ngóng nhảy bật dậy từ trên sofa xuống dưới đất.

“Sao lại ngủ ở đây?” Bố nhìn xung quanh một chút, “Con đang ngủ trưa hay là ngủ từ hôm qua tới giờ thế?”

“Ngủ trưa,” Biên Nam đứng lên dụi mũi, đi qua nhận lấy vali trong tay dì, “Không phải mọi người nói chơi đến thứ bảy mới về sao?”

“Chỗ nào cũng đầy người, trên bờ biển cũng đông nghẹt, đi ngắm biển mà nhìn thấy toàn người nên nản luôn,” Dì nói, rồi lại lấy ra một cái hộp trong túi xách, “Đúng rồi Tiểu Nam, dì có mua cho con một ít đồ, con nhìn xem thích không.”

“Cảm ơn dì,” Biên Nam nhận hộp, “Đừng mua đồ cho con mãi, mọi người chơi vui là được rồi.”

Biên Hạo và Biên Hình Ngữ cũng vào nhà, Biên Nam liếc mắt nhìn hai người bọn họ, cầm cái hộp dì đưa chuẩn bị đi lên lầu, ai ngờ chưa gì con chó đã chạy tới nhào lên người cậu liếm láp một phen, cậu giầy dựa cả buổi mới trốn lên lầu được.

Cả nhà bốn người còn ở dưới lầu thảo luận lần đi chơi này, bàn bạc xem lần tới nên đi chỗ nào.

Biên Nam tháo hộp ra, dì mua cho cậu một chiếc đồng hồ lặn, trông đẹp lắm, nhưng có lẽ không có cơ hội sử dụng.

Lúc đưa Khuê Ngạn đi bơi có thể đeo vào cho nhóc chơi một chút.

Nghĩ đến Khuê Ngạn, cậu thở dài.

Mấy ngày nay Khuê Dịch rất bận rộn, một học trò do Khuê Dịch dạy kèm thi tốt nghiệp cấp hai đạt kết quả khá tốt, cho nên giới thiệu thêm hai học sinh lớp 9 cho cậu ta, thời gian của Khuê Dịch thoáng cái chật kín.

Khuê Ngạn tới học tennis chủ yếu toàn là Khuê Dịch đưa đến cửa, bảo nhóc tự mình chạy vào, luyện tennis xong một là Biên Nam đưa về, hai là Khuê Dịch tới đón.

Chẳng nói với nhau được mấy câu.

Cửa phòng bị gõ nhẹ hai tiếng, Biên Nam thả đồng hồ xuống, đi qua mở cửa.

Biên Hình Ngữ đứng trong hành lang, thấy Biên Nam thì lúng túng nhảy tại chỗ hai cái rồi mới đi tới, đưa túi giấy nhỏ trong tay cho cậu.

Biên Nam chẳng hiểu mô tê gì nhận túi giấy, nhìn lướt qua: “Cái gì thế?”

“À thì...” Biên Hình Ngữ cúi đầu che miệng hắng giọng một cái, “Tui mua quà lưu niệm, một cái cho ông, một cái cho... cho...”

“Cho Khuru Dịch?” Biên Nam hỏi.

“Ừm,” Biên Hình Ngữ gật đầu, “Phiền ông giúp tui đưa cho anh ấy, tui sợ tui đưa anh ấy không chịu nhận.”

“... Anh có đưa cũng đâu chắc cậu ta sẽ nhận.” Biên Nam không biết đây là quà lưu niệm gì, dựa theo tính tình của Khuru Dịch, đúng là không chắc cậu ta có chịu nhận quà của Biên Hình Ngữ hay không.

“Là vòng tay ngọc trai kiểu nam bình thường thôi, không có ý nghĩa gì khác cả,” Biên Hình Ngữ có vẻ hơi xấu hổ, vội nói một câu, “Nếu anh ấy không nhận thì ông cứ giữ đi hoặc vứt luôn cũng được.”

Không đợi Biên Nam nói tiếp, nhỏ đã quay đầu chạy về phòng mình đóng cửa lại.

Hai chiếc vòng tay do Biên Hình Ngữ chọn giống nhau như đúc, là loại ngọc trai đen đẹp vô cùng.

Hôm sau Khuru Dịch đưa Khuru Ngạn tới trường, Biên Nam ngồi xổm ở cổng chờ bọn họ.

“Cái cậu bận rộn kia,” Biên Nam qua đi vịn tay lái của Khuru Dịch, “Muốn gặp cậu một lần còn phải ngồi canh nữa.”

“Có chuyện gì à?” Khuru Dịch cười cười.

Biên Nam đưa túi giấy đựng vòng tay tới trước mặt Khuru Dịch: “Biên Hình Ngữ tặng cho cậu, sợ cậu không nhận nên nhờ tôi đưa cho cậu.”

“Biên Hình Ngữ?” Khuru Dịch ngẩn người, nhận túi giấy, “Cái gì đây?”

“Vòng tay ngọc trai, nhỏ ấy đi biển chơi, nói là quà lưu niệm, tôi một cái, cậu một cái.” Biên Nam nói.

“Như nhau hả?” Khuru Dịch lấy vòng tay ra.

“Ừ,” Biên Nam phát hiện ngọc trai đen kết hợp với làn da trắng nõn của Khuru Dịch trông rất dễ nhìn, “Cậu đeo chắc đẹp lắm, trắng đen rõ ràng.”

“Vậy cậu có đeo không?” Khuru Dịch hỏi.

“Lúc huấn luyện không được đeo,” Biên Nam gãi đầu, “Nếu không cậu cứ nhận đi, mắc công nhỏ tới tìm tôi mãi, chịu không nổi luôn...”

Khuru Dịch nhìn vòng tay, im lặng cả buổi mới gật đầu: “Vậy được, tối nay tôi gọi điện thoại cảm ơn em ấy.”

Khuru Dịch bỏ vòng tay vào túi áo, lúc quay đầu xe chuẩn bị đi, Biên Nam gọi cậu ta lại.

“Này,” Biên Nam nhe răng cười với Khuru Dịch, “Tối nay tôi tới nhà cậu ăn cơm nhé, tôi đem đồ ăn qua, cậu không cần nấu, ăn xong cậu đi làm là được.”

“Tối nay tôi nghỉ,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, “Cậu không muốn về nhà đúng không?”

“Về nhà không được tự nhiên, mấy ngày nữa bọn tôi bắt đầu huấn luyện trở lại, tôi nói huấn luyện viên cho ở trọ là được.” Biên Nam thở dài.

“Định ăn ké ở nhà tôi mấy ngày đây?” Khuru Dịch nở nụ cười.

“Không biết, dù sao trước khi tới tôi sẽ báo cho cậu một tiếng, tôi phụ trách mua, cậu không cần trả lời quá còn gì.” Biên Nam cười ha ha.

Buổi chiều sau khi Khuru Ngạn huấn luyện xong, Biên Nam lại dẫn nhóc đi siêu thị một chuyến, mua một đồng thực phẩm chín mà Khuru Ngạn thích ăn, nào là xá xíu, vịt quay, rong biển, mỗi loại một ít.

“Nhiều quá đi,” Khuru Ngạn vui sướng cầm túi vừa đi vừa ăn, “Em sẽ mập lên cho xem, anh hai nói dạo này em chơi tennis hoài nên mập lên quá trời.”

“Để anh áng chừng xem nào,” Biên Nam bế nhóc lên, lại nhéo nhéo bụng nhóc, “Hình như nặng hơn thật, nhưng mà không phải thịt béo, nói cho anh hai em biết, em đang rèn luyện cơ bắp.”

“Em còn cao nữa.” Khuê Ngạn đắc ý sờ đỉnh đầu của mình, “Hôm trước em đụng phải Phương Tiểu Quân, bạn ấy vốn dĩ cao đến tai em, bây giờ xuống dưới tai em rồi.”

“Giỏi lắm!” Biên Nam giơ ngón cái, suy nghĩ một chút rồi lại thở dài, “Anh nói này, em nghỉ chơi với nhóc Phương Tiểu Quân kia được không, thằng nhóc kia toàn thân trên dưới vóc dáng lẫn bụng dạ đều đủ để làm cho người mắc chứng sợ lỗ tròn té xỉu hai lần.”

*chứng sợ lỗ tròn: type thử cụm “tryphophobia” vào google rồi quay lại đây nói tui nghe xem các nường có ai mắc chứng này không =)))

“Vâng ạ!” Khuê Ngạn trả lời vang dội, nhưng không biết có nghe hiểu hay không.

Tới ngay đầu hẻm, Biên Nam thả Khuê Ngạn xuống, Khuê Ngạn xách túi chạy vào trong.

Chạy được nửa đường thì trông thấy gia đình của bé trai sân kế bên cầm bao lớn bao nhỏ đi ra, Khuê Ngạn tò mò dừng bước.

“Chú ơi, mọi người làm gì vậy?” Khuê Ngạn ngẩng đầu nhìn cái balô to đùng trên lưng bố bé trai hàng xóm.

“Đi cắm trại dã ngoại.” Bố của bé trai hàng xóm cười nói.

“Nhà tớ đi cắm trại dã ngoại, BBQ, câu cá, bơi lội...” Bé trai nọ hưng phấn kể liên tục cho Khuê Ngạn nghe, “Nhà tớ còn mang lều trại, còn muốn cắm trại ngoài trời nữa! Ngày mai mới về!”

“Ồ.” Khuê Ngạn tròn to mắt, vẻ mặt hâm mộ.

“Nhà cậu đi chưa?” Bé trai hỏi Khuê Ngạn.

Bố bé trai vỗ đầu nhóc: “Sức khỏe của bố nhì bảo không tốt, không đi được.”

“Mùa đông nhà tớ mới đi,” Khuê Ngạn nhỏ giọng nói, gãi gãi cánh tay mình, “Mùa hè bị muỗi cắn...”

Lúc Khuê Ngạn và Biên Nam vào sân, Khuê Dịch vừa về đến nhà, đang cầm nùi giẻ ngồi chồm hổm lau xe đạp.

“Anh hai!” Khuê Ngạn vốn dĩ có hơi rầu rĩ, vừa thấy Khuê Dịch thì kêu lên, “Anh hai! Nhà của Khỉ Mập đi cắm trại dã ngoại đó! BBQ! Câu cá! Bơi lội! Còn ngủ lều trại nữa! Ngày mai mới về!”

“Trí nhớ tốt lắm,” Biên Nam ở phía sau nói, “Trình tự hạng mục đúng y chóc.”

“Đi tắm đi, mình mẩy toàn mồ hôi,” Khuê Dịch vỗ vỗ mông Khuê Ngạn, “Tắm xong ăn cơm cho ngon.”

“Có xá xiu ——” Khuê Ngạn vừa hô vừa chạy vào phòng, cầm quần áo nhanh như chớp chạy vào phòng tắm.

Biên Nam ngồi xuống bên cạnh Khuê Dịch, tặc lưỡi một tiếng: “Hầy! Nhóc kia tên Khỉ Mập à? Đi cắm trại thôi mà cũng vui đến vậy, còn kéo nhì bảo khoe một trận.”

“Cậu mấy tuổi rồi mà còn nói lời này,” Khuê Dịch buồn cười nhìn cậu, “Nếu đổi thành nhì bảo đi cắm trại, chắc nó hét to đến độ cả hẻm đều biết.”

“Vậy phải trách cậu thôi, làm anh người ta mà,” Biên Nam chỉ vào Khuê Dịch, “Cậu chẳng dẫn nó đi chơi gì cả.”

“Tôi đã hứa chiều mai dẫn nó đi bơi, ngày một tôi không có bận gì,” Khuê Dịch cầm nùi giẻ đi tới ao giặt rửa, “Còn có thể dẫn nó đi sân chơi...”

“Cái gì, sắp xếp xong hết rồi ư?” Biên Nam sững sốt.

Khuê Dịch gật đầu, vừa định mở miệng, Biên Nam đã chen ngang: “Sao cậu không nói với tôi tiếng nào hết vậy?”

“Sáng sớm vừa bàn bạc xong, chưa kịp nói cho cậu biết,” Khuê Dịch nhìn Biên Nam một cái, “Cậu còn sốt ruột đi chơi hơn con nít tám tuổi nữa.”

“Tại tôi rảnh rồi thôi.” Biên Nam đột nhiên có chút ngượng ngùng, không hiểu tại sao mình lại nóng ruột vì Khuất Dịch dẫn em trai đi chơi mà không nói cho mình biết.

Khuất Dịch cầm đồ ăn vào phòng bếp chế biến, Biên Nam ở trong sân đếm quả nho, sau đó vào trong chuẩn bị phụ bếp thức ăn.

Vừa tới cửa phòng bếp đã nghe được tiếng của Khuất Ngạn.

“Anh hai, lều trại lớn cỡ nào vậy anh?” Khuất Ngạn mới tắm xong, tóc còn nhỏ nước, “Có lớn như phòng em không?”

“Lớn nhỏ gì cũng có.” Khuất Dịch trả lời.

“BBQ là nướng cái gì vậy? Thịt bò hả? Hay là cá? Có nướng xá xíu không?” Khuất Ngạn lại hỏi.

“Nướng gì cũng được,” Khuất Dịch nhét một miếng xá xíu vào miệng nhóc, “Lấy chén đi.”

“Ngày mai không đi bơi!” Biên Nam đứng ở cửa phòng bếp, tay chống khung cửa hết sức khí thế nói một câu, “Ngày mai đi BBQ! Cắm trại!”

“Cái gì?” Khuất Dịch quay đầu trừng mắt nhìn Biên Nam.

“Oa —— thật sao!” Khuất Ngạn kêu to, giọng nói nghe như sắp vỡ ra.

“Thật chứ! BBQ! Cá! Bơi lội! Còn ngủ lều trại nữa!” Biên Nam nhe răng, suy nghĩ một chút rồi chèn thêm một câu, “Chờ nào về nghe lời anh hai em.”

“Sao đi hay không lại không nghe lời tôi?” Khuất Dịch dở khóc dở cười.

“Cái này nghe tôi đi,” Biên Nam chỉ vào mình, “Nếu như không ngủ qua đêm, chiều đi tối về cũng chơi đủ rồi, nếu cậu thấy ít người chơi chán thì kêu thêm vài người nữa cũng được, Thân Đào gì đó rủ đi chung luôn.”

“Thân Đào ở quê chưa về...”

“Vậy kêu người khác đi, đám bên cậu đó.”

“Cậu muốn đi BBQ hay đánh nhau thế?” Khuất Dịch nhìn cậu.

“BBQ,” Biên Nam buồn cười, “Tôi sợ ít người chơi không vui thôi.”

“Tùy tiện chơi một chút thôi, cậu đúng là muốn gì thì phải có nấy nhỉ,” Khuất Dịch ngẫm nghĩ, “Đi cái sông hôm bữa đi, vừa BBQ vừa bơi lội cũng được... nhưng mà đi kiểu nào? Đồ đạc không ít đâu.”

“Tôi lái xe, để tôi mượn xe bố,” Biên Nam thờ ơ phất tay một cái, “Nhà tôi có vài bộ BBQ, sẵn luôn.”

Khuất Dịch không nói gì, dường như còn đang cân nhắc.

Biên Nam đẩy cậu ta một cái, nhìn Khuất Ngạn đang xếp chén đĩa: “Cậu không biết vừa nãy nhị bảo thế nào đâu, tội nghiệp muốn chết luôn, nó nói với người ta mùa đông mới đi BBQ, mùa hè có muỗi.”

Khuất Dịch thở dài: “Phục cậu thật.”

Tuy rằng cuối cùng Khuất Dịch không đồng ý cắm trại chỉ đồng ý BBQ, Khuất Ngạn vẫn hưng phấn cực kỳ, ngay cả xá xíu cũng không thể hấp dẫn sự chú ý của nhóc, vừa ăn cơm vừa nói luôn mồm với bố Khuất.

“BBQ thôi mà cũng làm con vui thành như vậy,” Bố Khuất thở dài, “Năm đó ngày nào bố cũng nướng, không nướng không ăn được...”

Sau đó ông lại nổi hứng bắt đầu kể chuyện trước kia, kể đến độ ăn hết cơm vẫn chưa chịu ngừng.

Khuất Dịch bê chén đi rửa, Biên Nam bước tới ngồi xổm bên cạnh Khuất Dịch, cười nói: “Ày, nhị bảo nghe đến nghiện luôn, chén cũng không rửa.”

“Mấy cái này nó nghe vài năm rồi.” Khuất Dịch nói.

“... Vậy mà nó còn tập trung như thế à?” Biên Nam liếc mắt nhìn qua bên kia.

“Ngày nào bố tôi cũng quanh quẩn trong nhà, đâu có chuyện gì khác để nói,” Khuê Dịch cười cười, “Tôi dặn nhị bảo rồi, bố nói gì cũng phải chăm chú lắng nghe, nếu không bố sẽ thấy buồn.”

Biên Nam nhìn sang bố Khuê đang say sưa kể chuyện, đột nhiên có chút cảm khái, bố Khuê quanh quẩn ở nhà như thế chắc hơn mười năm rồi.

“Tôi đi nghe đây, tôi còn chưa nghe qua đoạn này.” Biên Nam đứng lên chạy tới ngồi xuống bên cạnh bố Khuê.

Bố Khuê một mực kể cho tới hơn chín giờ mới trở về phòng xem TV, Khuê Ngạn đứng trong phòng khách nhìn Biên Nam: “Đại hồ tử anh ngủ với anh hai em hả?”

Biên Nam ngẩn người: “Sao?”

“Hôm nay anh đừng đi, sáng mai chúng ta đi chơi tennis, buổi chiều còn đi BBQ nữa!” Khuê Ngạn chờ mong nói.

“Anh...” Biên Nam nhìn sang Khuê Dịch ở bên kia, nói thật cậu rất vui lòng ở lại đây, thú vị hơn ở nhà nhiều lắm.

Nhưng kể từ hôm sinh nhật Khuê Dịch, vừa nghĩ tới việc ngủ chung trên một chiếc giường với Khuê Dịch, cậu cứ cảm thấy xấu hổ thế nào ấy, cũng không biết tại sao nữa.

“Em ngủ phòng bố đi.” Khuê Dịch phất tay với Khuê Ngạn.

Biên Nam vào phòng trong, Khuê Dịch đi theo sau cậu, tiện tay đóng cửa lại.

“Remote đâu?” Biên Nam hỏi, “Nóng chết tôi.”

Khuê Dịch ném remote cho cậu, ngồi xuống ghế: “Ngày mai không chơi tennis đâu nhỉ? Buổi chiều phải chuẩn bị đồ đạc để đi mà?”

“Ừ,” Biên Nam ngồi bên cạnh Khuê Dịch cười hai tiếng, “Thật ra tôi thấy khá là hưng phấn.”

Khuê Dịch liếc cậu một cái: “Tại sao?”

“Đã lâu không đi BBQ,” Biên Nam nằm dài lên giường, “Lần trước đi BBQ là đi chung với bố mẹ Vạn Phi, lúc về đau bụng hết hai ngày.”

“Cởi áo rồi hăng nằm.” Khuê Dịch chỉ vào cậu.

“Ồ,” Biên Nam ngồi dậy, cởi áo được phân nửa thì chợt hỏi, “Lần đó tôi uống nhiều quá... là cậu cởi quần áo cho tôi hả?”

“Không phải tôi thì còn ai, tôi còn lau người cho cậu nữa, cậu uống say thật phiền người.” Khuê Dịch lấy ra một quyển vở trong ngăn kéo, gác chân lên bàn, tựa vào ghế, cầm bút máy vẽ hí hoáy trên vở.

Còn lau người nữa ư? Biên Nam ngẩn ra, ôm bụng nằm vật xuống gối, lặng thinh nửa ngày.

Trên gối có thể ngửi thấy mùi cơ thể của Khuê Dịch, mùi xà phòng và mùi dầu gội sạch sẽ thơm tho trộn lẫn vào nhau, rất dễ ngủ.

Khuê Dịch vẫn đang vẽ, còn thường xuyên liếc mắt ngắm cậu, Biên Nam nhìn một hồi rồi sờ sờ mặt mình: “Có phải cậu đang vẽ tranh không?”

“Ừ.” Khuê Dịch ngừng bút, xoay mặt qua nhìn cậu.

“Vẽ tôi hả?” Biên Nam ngồi dậy, định chồm qua xem thử.

Khuê Dịch vội khép vở lại, bút trong tay chĩa vào cằm cậu: “Vẽ xong hăng nhìn.”

“Còn thừa nước đục thả câu nữa cơ...” Biên Nam nằm lại xuống giường, “Tôi có thể động đây không?”

“Tùy cậu.” Khuê Dịch mở vở tiếp tục vẽ.

“Cậu chẳng chuyên nghiệp tí nào,” Biên Nam tặc lưỡi, gối đầu lên cánh tay, “Họa sĩ người ta không có cho người mẫu nhúc nhích đâu.”

“VẬY CẬU ĐỪNG NHÚC NHÍCH.” KHƯU DỊCH NÓI.

“THÍCH NHÚC NHÍCH ĐÓ.” BIÊN NAM ĐÁ ĐÁ CHÂN, RỒI LẠI ưỡN HÔNG HAI CÁI.

Khưu Dịch không nói gì nhìn cậu, một lát sau nở nụ cười.

Biên Nam bị nụ cười của Khưu Dịch làm cho ngượng ngùng, cậu cũng không biết tại sao mình lại làm cái động tác dở hơi như vậy, đành phải chỉ vào Khưu Dịch: “Cười ngu cái gì! Lo vẽ đi!”

“Ừ.” Khưu Dịch cười gật đầu.

Hai người không nói nữa, Biên Nam gồng cánh tay nhìn chiếc bút di chuyển một chút rồi lại dừng một chút trong tay Khưu Dịch.

Cảm giác này không tệ, trong phòng rất yên tĩnh, máy lạnh phát ra tiếng rè rè khe khẽ, ánh mắt di chuyển theo bút, Biên Nam có thể nghe cả tiếng sần sật khi ngòi bút xẹt qua giấy.

Khưu Dịch vẽ rất chăm chú, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cậu một lần, ngọn đèn vàng ấm để lại bóng mờ trên sườn mặt cậu ta, trông rõ ràng mà tinh tế.

Biên Nam nhìn Khưu Dịch, đột nhiên cảm thấy vô cùng kiên định, không giống kiểu hốt hoảng lấp lửng như bình thường.

Tuy rằng cậu chưa từng nghiêm túc yêu đương với cô gái nào, nhưng bầu không khí an ổn hiện giờ đột nhiên khiến cậu muốn yêu đương.

Yêu đương?

Biên Nam thở dài, gần đây trong đầu toàn nghĩ tới mấy chuyện tào lao gì đâu không.

“CẬU TỪNG QUEN BẠN GÁI CHƯA?” BIÊN NAM TRỪNG MẮT NHÌN TRẦN NHÀ, HỎI.

“CHƯA.” KHƯU DỊCH TRẢ LỜI RẤT ĐƠN GIẢN.

“VỚI ĐIỀU KIỆN CỦA CẬU MÀ CHƯA QUEN EM NÀO THÌ ĐÚNG LÀ KỶ LẠ, ĐẸP TRAI, NẤU ĂN NGON, HIỂU CHUYỆN, Ở BÊN CẬU CẢM THẤY KHÔNG PHẢI LO LẮNG CÁI GÌ HẾT...” BIÊN NAM NHÌN KHƯU DỊCH, “CẬU THÍCH DẠNG CON GÁI NHƯ THẾ NÀO?”

“MUỐN GIỚI THIỆU CHO TÔI À?” KHƯU DỊCH HỎI.

“NGHĨ HAY QUÁ, CÓ EM NÀO NGON TỰ GIỮ CHO MÌNH CHỨ.” BIÊN NAM CƯỜI CƯỜI.

“CẬU THẬT ĐÁNG YÊU.” KHƯU DỊCH NÓI.

“TÌNH MẮT Đấy,” BIÊN NAM GIƠ NGÓN CÁI, “ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU TIÊN CÓ NGƯỜI NÓI TÔI ĐÁNG YÊU.”

Khưu Dịch xoay bút, cười cười nhìn cậu.

“ĐẠI BẢO À,” BIÊN NAM NẪM NGHIÊNG, “ÁNH MẮT CỦA CẬU... CƯỜI RỘ LÊN TRÔNG ĐẸP LẮM, CÓ AI NÓI VỚI CẬU CHƯA?”

“CHƯA, CẬU ĐỊNH KHEN QUA KHEN LẠI HẢ.” KHƯU DỊCH CƯỜI NÓI.

“Cũng được thôi, giống tôi đây hắc thụ lâm phong*, mắt... sáng cái gì ấy nhỉ?” Biên Nam nhún mày cả buổi cũng không nói xong, “Mày cái gì kiếm cái gì nữa ta... mẹ nó mù chữ đúng là đáng buồn...”

*Câu đúng của người ta phải là “ngọc thụ lâm phong” (cây ngọc đón gió), ý là đẹp trai phong độ tiêu sái, bạn Nam chắc tự biết mình đen nên chế là hắc thụ (cây đen).

“MẮT SÁNG NHƯ SAO? MÀY KIỂM MẮT SÁNG?” KHƯU DỊCH NỞ NỤ CƯỜI, TỰA LÊN TAY VỊN GHẾ, DUỖI CÁNH TAY RA, NGÒI BÚT CHẠM VÀO MI TÂM CỦA BIÊN NAM, ĐỌC THEO MŨI CHẠM RÃI VẠCH XUỐNG MÔI CẬU, “CÓ THỂ XEM LÀ THẾ.”

Cảm giác ngứa ngứa khi ngòi bút chạm nhẹ vào da nhanh chóng lan ra, Biên Nam bất thành linh túm lấy cổ tay Khưu Dịch.

40. Chương 40

Biên Nam bắt lấy cổ tay Khuê Dịch, siết chặt, lòng bàn tay có thể cảm giác rõ ràng khớp xương của Khuê Dịch.

Thật ra cậu không biết mình nắm cổ tay người ta để làm gì, có lẽ vì cảm xúc nào đó đang tràn khỏi cơ thể, cậu muốn ngăn nó lại, hoặc... cảm xúc này khiến cậu muốn chạm vào Khuê Dịch.

Tóm lại cậu đã nắm, hơn nữa còn nắm rất chặt.

Khuê Dịch nghiêng người tựa vào ghế, muốn rút tay ra nhưng tư thế không tiện dùng sức, rút mãi không được.

“Cậu làm gì vậy?” Khuê Dịch đành thu cái chân đang gác trên bàn, đứng lên.

“Cậu mới làm gì ấy.” Biên Nam nhìn Khuê Dịch, lúc Khuê Dịch định rút tay lần nữa, cậu ngồi dậy đột ngột kéo cổ tay Khuê Dịch về phía mình.

Khuê Dịch lão đảo ngả xuống giường, cánh tay chống lên mặt giường.

Biên Nam cảm thấy chắc mình bệnh thật rồi, lúc Khuê Dịch chưa kịp đứng dậy, cậu nhào tới vịn cổ tay Khuê Dịch, bẻ ngoặt ra sau.

“Này!” Khuê Dịch kêu lên, bị Biên Nam đè úp sấp lên giường.

Biên Nam không mặc áo, áo của Khuê Dịch bị cậu lấn qua lộn qua nên vén lên, làn da áp sát với lưng Khuê Dịch nhất thời trở nên khô nóng.

Cậu nắm cổ tay Khuê Dịch không buông, cũng không biết mình định làm gì tiếp theo, chỉ đè trên người Khuê Dịch, tay kia ghì chặt cánh tay Khuê Dịch.

“Cậu dám đùa giỡn với thiếu gia tôi.” Biên Nam nghẹn nửa ngày mới cúi đầu nói một câu bên tai Khuê Dịch.

Khuê Dịch ngẩn ra, cười: “Đến mức đó sao.”

Biên Nam nhìn chằm chằm gò má, lông mi, sống mũi thẳng đứng, đôi môi và cái cằm xinh đẹp của Khuê Dịch: “Đến mức đó đấy.”

Khuê Dịch thở dài, không giãy dụa nữa, cứ nằm thế không nói gì.

Biên Nam nửa đè nửa ôm nằm trên người Khuê Dịch một lát, đột nhiên buông tay xoay người nhảy xuống giường.

“Đánh xong rồi hả?” Khuê Dịch hỏi.

“Mắc tiểu.” Biên Nam xỏ đôi dép của Khuê Dịch lao ra ngoài như cơn gió.

Khuê Dịch ngồi dậy, nghe thấy tiếng động liên tiếp do Biên Nam tạo ra, đầu tiên là đụng trúng giàn nho, tiếp theo đá phải chậu hoa, cuối cùng vừa mắng vừa chạy vào WC.

Khuê Dịch đứng dậy kéo thẳng áo rồi chỉnh quần, ngồi trở lại ghế, nhú mào cầm bút quẹt quẹt.

Di động đặt bên bàn vang lên, Khuê Dịch lấy qua nhìn, là tin nhắn của Biên Hình Ngữ.

Chỉ một câu rất bình thường, anh đang đi làm hả?

Khuê Dịch nhìn đồng hồ, bấm gọi cho Biên Hình Ngữ.

“A, anh không đi làm sao?” Biên Hình Ngữ nhắc máy rất nhanh, giọng nói lộ rõ vui sướng.

“Hôm nay được nghỉ,” Khuê Dịch nói, “Biên Nam đã đưa cho anh cái vòng kia, cảm ơn em.”

“Không cần khách sáo vậy đâu,” Biên Hình Ngữ ngượng ngùng cười, “Vòng tay đó là lúc đi chơi thấy đẹp nên mua, anh thích không?”

“Rất thích,” Khuê Dịch cười, “Nhưng mai mốt đừng mua đồ như thế nữa, lần này cảm ơn nhiều.”

“Cũng không có gì, em đi chơi thường mua quà cho bạn bè mà, không có ý gì khác đâu, mua cho anh với Biên Nam như nhau mà,” Biên Hình Ngữ cười nói, “Thôi anh nhận là em vui rồi, em cứ... em cứ lo là...”

“Sao?” Khuru Dịch hỏi.

“Lo anh sẽ ghét em,” Biên Hình Ngữ nhỏ giọng nói, “Em thấy anh với Biên Nam rất thân thiết, dù sao em với ông cũng không hợp nhau...”

“Anh không ghét em,” Khuru Dịch hiểu ý của Biên Hình Ngữ, “Biên Nam cũng không có nhắc đến em với anh.”

“A em không phải ý đó, ày lại nói lung tung rồi,” Biên Hình Ngữ luống cuống, “Thôi không nói nữa, tóm lại anh thích cái vòng là được rồi, em cúp đây bye bye.”

“Ngủ...” Khuru Dịch còn chưa nói hết, Biên Hình Ngữ đã ngắt máy, cậu thở dài, “Ngon.”

Mấy phút sau Biên Nam mới trở vào nhà, Khuru Dịch nghe được tiếng Khuru Ngạn chạy ra từ phòng bố, coi bộ là hưng phấn quá ngủ không được, thấy Biên Nam đi ra nên muốn quần lấy cậu nói chuyện BBQ ngày mai.

“BBQ có cánh gà không anh?” Khuru Ngạn nhỏ giọng hỏi.

“Có, có thịt bò thịt dê nữa,” Biên Nam cũng nhỏ giọng trả lời, “Em muốn ăn thịt gì chúng ta sẽ mua thịt đó.”

“Em muốn ăn xúc xích nướng.” Khuru Ngạn nói.

“Được, chúng ta nướng hot dog ăn.” Biên Nam cười.

“Nhiều thịt quá, anh hai không cho ăn thì làm sao?” Khuru Ngạn lo lắng, “Anh hai nói em ăn thịt hoài không ăn rau sẽ nóng trong người, còn phát phì nữa.”

“Em đừng ăn nhiều quá, mỗi loại ăn một ít là được,” Biên Nam giúp nhóc nghĩ kế, “Nếu không thì bảo anh hai em đi bơi, tranh thủ lúc anh hai bơi thì ăn nhiều một chút...”

Hai người ở trong phòng khách xì xầm gần mười phút Khuru Ngạn mới chịu đi ngủ.

Biên Nam vào phòng, ngồi xuống giường, nhìn Khuru Dịch, rồi lại dời mắt đi: “Nhị bảo chắc phải lặn qua lặn lại đến nửa đêm mới ngủ được.”

“Đề xuất mà cậu cho nó không tệ.” Khuru Dịch cười cười.

“Ai cho nghe lén,” Biên Nam tặc lưỡi, “Tôi đỡ nó chút thôi, sức ăn của nó ít, cậu cứ để nó thích ăn bao nhiêu thì ăn, với cả chơi mệt rồi còn sức đâu mà ăn.”

“Cậu ngủ đi.” Khuru Dịch rút quyển sách tựa lên ghế chuẩn bị đọc.

“Cậu vẽ xong rồi à?” Biên Nam chỉ cuốn vở trên bàn, “Tôi xem với.”

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

Biên Nam vẫn duy trì trình độ vẽ người vòng tròn que tắm hồi tiểu học nên rất bội phục những người biết vẽ.

Cậu ôm nỗi niềm sùng kính mở vở phác thảo, định bụng thưởng thức ảnh phác họa của Khuru Dịch, thuận tiện xem coi mình có được vẽ ra phong thái thật sự không.

Vở phác thảo mới tinh, mở ra trang đầu có thể thấy được tranh Khuru Dịch vừa vẽ.

Biên Nam vừa nhìn liền sửng sốt, quay đầu ngó Khuru Dịch, rồi lại quay đầu nhìn chăm chăm bức tranh vài giây, rồi lại quay đầu sang: “Mẹ nó, cậu vẽ tôi cả buổi chỉ được... đồng chibi thể này ư?”

“Sao vậy,” Khuru Dịch cười, “Chẳng lẽ không giống cậu?”

“Tôi tưởng cậu phác họa hay gì đấy! Hèn chi cậu lại bảo tôi có thể nhúc nhích tùy ý...” Biên Nam nhìn chăm chăm mấy bé chibi trên vở, góc độ nào cũng có, chính diện, nhìn nghiêng, ngẩng đầu, nhìn xuống, cười,

giận, tròng mắt, vẽ rất có trình độ, cậu liếc mắt một cái là nhận ra mình ngay, thần thái và ngũ quan vẽ giống như đúc, “Thật sự rất giống, chibi mà cũng có thể giống như vậy...”

“Tôi đi tắm.” Khuru Dịch khép sách đứng lên.

“Tôi cũng muốn...” Biên Nam buột miệng nói một câu, thấy Khuru Dịch dừng lại nhìn mình, cậu tắc lưỡi, “Ý tôi là lát nữa, lấy cho tôi bộ đồ đi.”

“Trong tủ đó, tự lấy đi.” Khuru Dịch lấy một bộ chưa gấp trên đầu giường ra ngoài.

“... Ồ.” Biên Nam đứng dậy mở tủ.

Quần áo của Khuru Dịch không nhiều, cậu đã thấy gần hết, tiện tay rút một cái áo thun, lại tìm cái quần thể thao lần trước từng mặc, rồi lục lọi kiếm quần lót mới.

Mấy ngày nữa phải mua vài cái quần lót trả Khuru Dịch, mình lấy của người ta hai cái rồi...

Vừa nghĩ tới quần lót, cặp mông đường nét rõ ràng được quần bơi bao bọc của Khuru Dịch nhanh chóng lướt qua mắt cậu.

“Má,” Biên Nam ôm quần áo nhào lên giường đập chân hai cái, thứ vừa rồi vào WC mất cả nửa ngày mới vất vả đè xuống được lại đứng lên, cậu chôn mặt trong quần áo của Khuru Dịch, “Má nó...”

Khuru Dịch tắm xong về phòng, Biên Nam vẫn duy trì tư thế kia.

“Này,” Khuru Dịch vỗ chân cậu, “Không phải cậu muốn tắm sao?”

“Bây giờ đi đây,” Biên Nam cầm quần áo bật dậy, “Tôi mới lấy thêm một cái quần lót mới của cậu.”

“Lấy đi, mà lần trước cậu có mặc đâu.” Khuru Dịch nói.

“Cậu tưởng ai cũng thích thả rông như cậu chắc, tôi chỉ mặc cái mới thôi, cởi ra đưa tôi,” Biên Nam chỉ đôi dép dưới chân Khuru Dịch, “Chẳng phải giờ cậu cũng không mặc sao?”

Khuru Dịch ngồi lên giường đá dép đến trước mặt cậu, cười cười không lên tiếng.

Biên Nam cũng không nói nữa, hai người đang cởi trần, chủ đề có mặc quần lót hay không khiến cậu cảm thấy hơi xấu hổ, cậu cúi đầu đổi dép rồi lao ra khỏi phòng như gió lẩn nữa.

Khuru Dịch ngồi bên giường một lúc, sau đó chân trần chạy đến ngăn tủ, rút cái quần lót ra mặc vào.

Biên Nam tắm xong, lúc đi qua phòng khách nhìn thoáng qua phòng bố Khuru, cậu phát hiện cửa hé mở.

Cậu chỉ vào khe cửa hạ giọng nói: “Nhị bảo! Em chưa ngủ nữa!”

“Không qua đêm thì không có lều trại hả anh?” Khuru Ngạn lộ ra một con mắt qua khe cửa, nhỏ giọng hỏi.

“Có, có lều trại,” Biên Nam đi tới ngồi xổm cạnh cửa, “Anh đảm bảo đem đủ cho em chơi, em mau ngủ đi, mai dậy không nổi là không dẫn em đi đâu đó.”

“Ngủ ngon đại hồ tử.” Khuru Ngạn cười nói.

“Ngủ ngon nhị bảo.” Biên Nam khều chóp mũi nhóc.

Khuru Dịch đã lên giường, đèn phòng đã tắt, chỉ có đèn đầu giường đang sáng.

Biên Nam rón rén đi qua, phát hiện Khuru Dịch vẫn đang mở mắt, cậu lập tức ngồi bịch xuống bên giường: “Ủa? Tôi tưởng cậu ngủ rồi chứ.”

“Ngủ rồi cũng bị cú đặt mông của cậu làm tỉnh...” Khuru Dịch thở dài.

“Cái đèn này thế nào?” Biên Nam bò lên giường, nằm sát bên tường, đặc ý nhìn chiếc đèn, cảm thấy nó rất phù hợp cho Khuru Dịch thường ngày nằm trên giường đọc sách, “Tiện hơn cái cũ của cậu nhiều đúng không?”

“Ừ, cảm ơn,” Khuru Dịch vịn đèn thành vòng tròn, “Rất thú vị.”

“Đừng cảm ơn tôi, cảm ơn nhị bảo ấy.” Biên Nam cười hồ hồ.

“Cảm ơn nó rồi,” Khuru Dịch tắt đèn, “Mau ngủ đi, phải nghỉ ngơi cho tốt, dẫn nhị bảo đi chơi còn mệt hơn đi cày cả ngày.”

“Ngủ ngon.” Biên Nam kéo chăn đắp lên người.

“Ngủ ngon.”

Nói ngủ ngon gần cả tiếng rồi mà Biên Nam vẫn chưa ngủ được, cậu nhắm mắt, trong đầu rối như mớ bòng bong, không biết mình đang nghĩ gì.

Sau khi lật người vài lần, Khuru Dịch vả lên cánh tay cậu một cái: “Không ngủ được thì ra sô pha nằm.”

“Không có máy lạnh, không đi.” Biên Nam xoay mặt về tường, bắt đầu đếm cừu, một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu rừng, năm con cừu con, sáu con cừu lông quăn, bảy con nhị bảo...

Khuru Dịch vốn dĩ hơi buồn ngủ, đánh Biên Nam một cái cũng đánh luôn cơn buồn ngủ của mình, chỉ có thể nhắm mắt lại cố ngủ lần nữa.

Trái lại Biên Nam chẳng mấy chốc đã ngủ, biểu hiện rõ ràng chính là cậu nghiêng người thoải mái gác tay ngang bụng Khuru Dịch.

Khuru Dịch thở dài một hơi, muốn đẩy tay Biên Nam ra, nhưng nắm tay Biên Nam hơn vài giây mà vẫn không nhúc nhích gì, cuối cùng cậu thả tay ra, mặc kệ cái tay của Biên Nam.

Biên Nam từng nói mình không có thói quen ôm gối ngủ, nhưng đêm nay Khuru Dịch ngủ không sâu, giữa lúc ngủ mơ có thể cảm giác được tay và chân của Biên Nam chia ra gác lên ngực, bụng, chân, bụng dưới của mình... Cuối cùng trong lúc mơ màng, Khuru Dịch không thể không xoay người ôm Biên Nam, đặt chân lên đùi cậu.

Rất cuộc yên tĩnh rồi.

Buổi sáng Biên Nam dậy rất sớm, chẳng biết tại sao trời chưa sáng mà bên nhà hàng xóm đã mắng gà, gà bị mắng tỉnh gáy mấy tiếng, đánh thức Biên Nam.

Còn chưa kịp cử động, vừa xoay mặt qua đã nhìn thấy trán Khuru Dịch.

Lại ôm cậu ta nữa ư? Biên Nam nhất thời cảm thấy xấu hổ, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện mình đang nằm ngửa.

Là Khuru Dịch ôm mình.

Biên Nam nhìn trần nhà bắt đầu cười, cười đến không dừng được.

Khuru Dịch bị đánh thức bởi tiếng cười của cậu, lồm bồm một câu: “Cậu có mang thuốc theo không?”

“Khuru đại bảo,” Biên Nam quay qua nhìn Khuru Dịch tiếp tục cười, “Hôm nay là cậu ôm tôi.”

“Ừ,” Khuru Dịch chưa tỉnh hẳn, đáp lời xong còn thuận tay véo mặt cậu, rồi lại xoa đầu cậu, “Tôi ngủ thêm chút nữa...”

Khuru Dịch chắc còn ngủ mơ nên xem nhầm cậu là Khuru Ngạn, dù vậy, động tác dịu dàng này vẫn khiến cho Biên Nam cứng người, cảm giác như Biên Tiểu Nam chỉ cần cầm mic là hát được ngay.

Cậu vội vàng đẩy Khuru Dịch ra ngồi dậy, lấy lại bình tĩnh rồi nhảy xuống giường.

Chạy ra sân bị gió lạnh buổi sáng thổi qua mấy lần mới xem như hòa hoãn lại.

Trong cả dãy nhà, cậu là người dậy sớm nhất, trời vừa tờ mờ sáng, không biết hiện tại mấy giờ, Biên Nam định rửa mặt xong sẽ ra đầu hẻm mua bữa sáng về.

Rửa mặt xong cậu tìm nước súc miệng trong túi, lúc ngửa cổ đổ vào miệng, Khuru Dịch đột nhiên từ trong phòng đi ra: “Muốn tôi tìm cho cậu bàn chải...”

Biên Nam sặc, nuốt luôn nước súc miệng xuống, cậu vội chạy vào sân khom lưng ọe nửa ngày: “Đậu má, cậu đừng hù người ta vậy chứ.”

“Lá gan của cậu nhỏ quá vậy,” Khuru Dịch bắt đầu dĩ, đi đến vỗ lưng Biên Nam, “Ngon không?”

“Qua đây!” Biên Nam đưa chai súc miệng đến trước Khuru Dịch, “Hai chúng ta làm một chai!”

“Sáng nay tôi phải đi dạy kèm,” Khuru Dịch không để ý đến cậu, ngồi xổm bên ao bắt đầu rửa mặt, “Tám giờ rưỡi bắt đầu, chắc hơn mười giờ sẽ về.”

“Ừ.” Biên Nam ngậm nước súc miệng, gặt đầu.

“Cậu về nhà lấy dụng cụ, chờ tôi về chúng ta ra siêu thị mua cánh gà và thịt ướp sẵn.” Khuru Dịch vừa rửa mặt vừa sắp xếp.

“Ừ.” Biên Nam tiếp tục gặt đầu.

“Ba chiếc xe đạp chắc tới đó được.” Khuru Dịch ngậm bàn chải đánh răng.

“Ừ,” Biên Nam gặt đầu, gặt xong đột nhiên quay phắt lại, “Hả?”

“Không có bằng lái mà muốn lái xe?” Khuru Dịch nhìn cậu.

Biên Nam nhả nước súc miệng, “14 tuổi tôi đã biết lái, lái nhiều năm rồi.”

Khuru Dịch không để ý tới cậu, tập trung đánh răng.

“Đường ra khỏi thành phố người ít xe cũng ít, cậu yên tâm, tôi lái từ từ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, tôi đảm bảo,” Biên Nam giơ chai súc miệng, “Hôm nay cũng không phải cuối tuần.”

Khuru Dịch đánh răng không để ý đến cậu.

“Đại bảo, anh đại bảo, anh đại bảo ới ời,” Biên Nam sáp tới bên cạnh Khuru Dịch, huých vai cậu ta, “Anh...”

“Ông nội cậu.” Khuru Dịch bị Biên Nam huých đập mông ngồi xuống đất, miệng đầy bọt kem đánh răng mắng một câu.

Biên Nam vội kéo Khuru Dịch dậy, nhỏ giọng nói: “Xin cậu đấy, tôi lái xe vững lắm, nếu cậu thấy tôi chạy nhanh tôi sẽ dừng xe tự khiêng đồ đi được chưa!”

“Ầy, được rồi được rồi,” Khuru Dịch nhìn cậu một cái, “Chỉ lần này thôi, cậu liệu mà lái chậm chút.”

“Yên tâm đi!” Biên Nam vỗ vai cậu ta.

Biên Nam ra đầu hẻm mua bữa sáng, sợ Khuru Ngạn ở nhà đợi sốt ruột, chưa kịp ăn sáng đã đón xe chạy về nhà lấy đồ.

Lúc về nhà chỉ có dì Lâm dậy, đang ngồi trong phòng khách thong thả ăn trái cây thay bữa sáng, thấy cậu chạy về thì hơi giật mình: “Tiểu Nam? Còn tưởng giữa trưa con mới về, ăn sáng chưa?”

“Dạ ăn rồi,” Biên Nam cười, “Dì, bộ BBQ của chúng ta để đâu vậy? Con và bạn đi BBQ cần dùng.”

“Bảo chị Lý tìm giúp xem, dì nhớ bỏ trong nhà kho,” Dì vào nhà bếp gọi bảo mẫu đi tìm, trở lại phòng khách đặt một tô salad trước mặt cậu, “Ăn chút hoa quả đi.”

“Vâng,” Biên Nam lấy nĩa chọt mấy miếng bỏ vào miệng, “Bố con dậy chưa?”

“Đang ở phòng làm việc.”

Hỏi mượn xe bố hoàn toàn không có gì khó khăn, lúc Biên Nam mở miệng mượn chìa khóa xe, bố chỉ nói chiếc Land Rover hai ngày nữa phải chạy đường dài nên đã đưa đi bảo dưỡng, hỏi cậu lấy chiếc Ford được không.

“Được, chỉ cần đừng bảo con chạy chiếc của Biên Hạo là được.” Biên Nam cười ha ha.

“Muốn đưa cô bé nào đi chơi à?” Bố hỏi cậu.

“Hả? Không có.” Biên Nam lấy miếng bánh ngọt trong khay trà của bố.

“Thấy hôm nay tâm trạng của con không tệ, bố còn tưởng con sắp dẫn bạn gái ra ngoài chơi.” Bố cười cười.

“Con lấy đâu ra bạn gái.” Biên Nam đột nhiên nhớ tới Trương Hiểu Dung, cậu phát hiện mình chẳng nhớ từng theo đuổi ai trước Trương Hiểu Dung, cảm giác cả học kỳ này mình cứ xoay quanh Khuất Dịch...

“Học kỳ sau con lấy bằng lái đi, đủ tuổi rồi, có bằng rồi bố tặng con một chiếc.” Bố vỗ vai cậu.

“Cảm ơn bố,” Biên Nam gật đầu, “Xe để sau đi, con cũng chưa cần dùng.”

Cầm chìa khóa xe rời khỏi phòng làm việc, lúc đang định xuống lầu, bố ở trong phòng nói với theo một câu: “Không phải bạn gái thật à? Sao thấy giống vậy nhỉ?”

“Không phải đâu,” Biên Nam bắt đầu, “Con làm gì mà lại phí sức lái xe chở con gái đi chơi chứ.”

“Cũng đúng, nhưng trông con vui như vậy...”

Biên Nam đúng là chưa từng lái xe chở cô gái nào, một là cậu không có nhiều cơ hội lái xe, hai là ngại phiền phức.

Nếu nói về tâm trạng... đúng là hôm nay tâm trạng của cậu tốt lắm.

Biên Nam ném dụng cụ BBQ và lều trại vào cốp, lên xe, mở nhạc, vừa nghe là biết phong cách của bố.

Cậu điều chỉnh ghế ngồi, vừa lái xe ra ga-ra vừa hát theo: “Trên trời rớt xuống một tên Khuất đại bảo...”

Hát xong phát hiện có gì đó không ổn, thế là ngậm miệng, đổi đĩa.

41. Chương 41

Biên Nam lái xe tới đầu hẻm nhưng không tìm được chỗ dừng, đang định chuyển thêm một vòng tìm chỗ đỗ thì trông thấy Khuất Ngạn đeo cặp nhỏ đứng ở đầu hẻm.

Cậu lái xe tới gần, kéo cửa kính xuống hô to một tiếng: “Nhị bảo!”

“Đại hồ tử!” Khuất Ngạn chạy tới, nhón chân nhìn vào trong xe, “Chúng ta lái xe đi hả anh? Anh lái xe ư?”

“Lên đây đi,” Biên Nam chìa tay mở cửa ghế phó lái, “Tìm chỗ đỗ xe với anh.”

Khuất Ngạn trèo lên xe, sau khi đóng cửa thì quỳ gối ở ghế phó lái tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây: “Đây là xe nhà anh hả? Lớn hơn xe nhà Khỉ mập nhiều, thoải mái quá!”

“Ừ, đây là xe bố anh, anh mượn dùng,” Biên Nam cười mở cửa trần xe, “Lên xem thử không?”

Khuất Ngạn đứng trên ghế thò đầu ra ngoài, hưng phấn nhìn sang hai bên.

Biên Nam dạo thêm một vòng, cuối cùng trông thấy một chiếc xe nổ máy chuẩn bị lái đi, cậu vội vàng lái xe đến kế bên, chờ xe kia vừa đi là lập tức chen vào.

“Đi thôi,” Biên Nam vỗ hông Khuất Ngạn, “Mình đi mua đồ đặc cho BBQ trước, chờ anh hai em dạy xong trở về là có thể xuất phát ngay.”

“Vâng ạ!” Khuất Ngạn đeo cặp lên.

“Chờ chút,” Biên Nam kéo cặp nhóc mở ra xem thử, “Em cất gì trong cặp đây?”

“Đồ cần dùng để đi chơi.” Khuất Ngạn hưng phấn trả lời.

Biên Nam thấy trong cặp có một chai nước, một cái khăn lông nhỏ, còn có một gói khô bò, cậu bật cười: “Ày, vật nhỏ em còn giấu hàng lậu nữa à?”

“Cái này là anh hai nói đi chơi đem theo ăn.” Khuất Ngạn cười.

Biên Nam dẫn Khuru Ngạn đi siêu thị, cậu không có kinh nghiệm mua mấy thứ này, nhưng may là có chị gái trong siêu thị quen biết Khuru Ngạn, Khuru Ngạn bảo muốn đi BBQ, chị gái lập tức dẫn hai người đến khu chuyên bán đồ BBQ.

“Ở đây đều là thịt có sẵn cho BBQ, xiên vào nướng là ăn được liền, kệ bên kia có sốt BBQ này nọ, hai đứa từ từ chọn đi,” Chị gái nhìn Biên Nam từ trên xuống dưới, “Sao anh hai nó không tới, chị thấy cậu cũng không rành mấy thì phải?”

“Không sao, mua mỗi loại một ít là được.” Biên Nam cười cười, cậu cảm thấy mình đẩy xe rất chuyên nghiệp, thế mà lại bị chị gái siêu thị khinh bỉ thẳng thừng.

Khuru Ngạn nhìn cái gì cũng muốn ăn, Biên Nam nhìn cái gì cũng thấy giống nhau, vì vậy Khuru Ngạn nói muốn ăn gì thì cậu lấy cái đó, thịt bò thịt dê hot dog thịt viên cánh gà còn thêm đủ loại sốt BBQ cay ngọt mặn lạt.

Cuối cùng, Biên Nam lại chọn thêm hai phần thức ăn chín, giữ lại cho bố Khuru ăn trưa và ăn tối.

Lúc tính tiền, Khuru Ngạn thành thạo lấy ra thẻ tích điểm siêu thị, cà xong lại đủ đổi một lốc sữa chua.

“Đổi không?” Chị thu ngân hỏi nhóc.

“Đổi ạ!” Khuru Ngạn vui vẻ hô to.

“Tích nhiều một chút đổi cái khác không tốt sao,” Biên Nam bắt đầu dĩ, “Dao nè nôi nè...”

“Nhưng mà đâu có ăn được.” Khuru Ngạn trả lời rành mạch.

Mua đủ thức ăn rồi, Biên Nam dẫn Khuru Ngạn về nhà.

Sau khi chuẩn bị cơm cho bố Khuru, Khuru Dịch gọi điện thoại qua, hỏi mua đồ đạc chưa, chưa mua cậu ta sẽ mang về.

“Mua hết rồi, chờ cậu về là lên đường thôi,” Biên Nam nhìn Khuru Ngạn phấn khởi đeo cặp chạy tới chạy lui trong sân, “Cậu nhanh lên đi, tôi cảm thấy qua thêm nửa tiếng mà không xuất phát, nhị bảo sẽ xỉu đó.”

“Cái feel này thích quá đi! Thích quá đi!” Khuru Ngạn ở trong sân vừa nhảy vừa la hét, “Cái feel này thích quá đi! Feel feel feel thích thích thích thích thích thích quá đi!”

“Ày... anh rầu chết mất,” Biên Nam cúp điện thoại, tìm mấy cái túi phân chia thịt đã mua, xách ra khỏi nhà, “Cục cưng tóc xoắn đừng la nữa, phụ anh mang đồ lên xe đi.”

“Vâng ạ! Trời rộng như vậy! Đất rộng như vậy!” Khuru Ngạn vội chạy tới giúp Biên Nam xách một cái túi, “Tình yêu nhộn nhạo như vậy! Trái tim dậy sóng như vậy...”

Khuru Dịch trở về rất nhanh, mồ hôi đầm đìa do đạp xe, sau khi cậu thay quần áo và chuẩn bị thuốc cho bố Khuru, cả bọn đã bị bố Khuru giục ra cửa.

Thấy đồ đạc trong cốp xe, Khuru Dịch sững sốt: “Nhiều đây đủ để dẫn đám nhóc trong hẻm nhà tôi đi trại hè luôn ấy chứ...”

“Ăn không hết thì đem về cất tủ lạnh là được,” Biên Nam mở cửa ghế pho lái, đẩy Khuru Dịch lên xe, “Chỗ phía sau cho nhị bảo chơi đi.”

Biên Nam khởi động xe, Khuru Dịch nhìn chăm chăm tay và chân Biên Nam, Biên Nam thở dài: “Xe này có chế độ tự động, kể ngốc cũng lái được, cậu yên tâm được không?”

“Vậy để tôi xem kẻ ngốc lái xe.” Khuru Dịch cười cười.

“Má.” Biên Nam cười mắng, lái xe ra khỏi chỗ đỗ, chạy ra khỏi thành phố.

Khuru Dịch phát hiện Biên Nam lái xe đúng là ổn thật, hơn nữa tính tình Biên Nam khi lái xe khá tốt, không chen không lấn, khiến cậu cảm thấy rất bất ngờ.

Lần trước đạp xe gần chết mới tới nơi, hôm nay lái xe chưa bao lâu đã đến ngoại ô, Biên Nam vỗ vỗ tay lái: “Thế nào?”

“Ừ, tốt lắm, vừa lái xe là tính tình nóng nảy cũng mất luôn.” Khuất Dịch cười gật đầu.

“Nói nhảm,” Biên Nam tặc lưỡi, “Không bằng lái còn dám nóng tính khác gì đợi cảnh sát tới bắt...”

Bờ sông rất trong sạch, Biên Nam nhìn xung quanh một lần, không biết ông già trộm đồ lần trước có lảng vảng núp lùm ở gần đó hay không.

“Lều trại! Lều trại!” Khuất Ngạn nhảy xuống xe bắt đầu kêu la.

Biên Nam và Khuất Dịch bưng đồ đạc đến bên bờ sông, Biên Nam mở túi đựng lều đưa cho Khuất Ngạn: “Qua đây xem lều trại của em nè.”

Lều trại này là lều tự động, ném ra là tự động bung mở, Biên Nam cảm thấy loại lều tự động này giảm bớt không ít thú vui, nhưng rất hợp với Khuất Ngạn, muốn nhóc đi dựng lều chắc chắn không được, chơi cái này vừa tầm hơn.

Nhìn lều trại tự động bung mở y như làm ảo thuật, Khuất Ngạn hưng phấn cực kỳ, nhóc quần lấy Biên Nam đòi cất lều trại, rồi lại ném ra ngoài.

Biên Nam giúp nhóc cất lều trại bốn lần, ném thêm bốn lần, lúc này mới xem như đủ ghiền.

Sau khi cố định lều trại ở bờ sông, trải thêm đệm chống ẩm, Khuất Dịch mới vớt đồ ăn vặt vào trong lều: “Được rồi em chui vô trong chơi đi.”

“Vâng ạ!” Khuất Ngạn bò vào trong kéo cửa lều trại xuống.

Biên Nam dọn xong đồ dùng cho BBQ, đang định gọi Khuất Dịch nướng chung, vừa quay đầu thì phát hiện Khuất Dịch đã cởi áo ra.

“Cậu...” Biên Nam nhìn lưng Khuất Dịch, “Làm gì vậy?”

“Bơi trước một chút,” Khuất Dịch quay đầu lại, vừa cởi quần vừa nói, “Cậu đói bụng hả? Ăn luôn bây giờ à?”

“Sao không chuẩn bị trước!” Biên Nam nhìn Khuất Dịch cởi quần ngoài, bắt đầu chuẩn bị cởi quần lót, “Cậu định thay quần bơi như thế hả?”

“Cần gì chuẩn bị,” Khuất Dịch liếc Biên Nam một cái, lấy quần bơi trong túi, đi vòng ra sau lều trại thay quần, “Lát nữa bơi xong tôi làm cho cậu ăn, cậu chỉ cần lo ăn là được.”

“Thật sao?” Biên Nam vốn dĩ không muốn làm công tác chuẩn bị, vừa nghe lời này thì lập tức cởi quần áo luôn, “Vậy tôi cũng bơi một chút.”

“Đại hồ tử giúp em tìm bảo thạch đi!” Khuất Ngạn ở trong lều trại hô to, “Em muốn rubi!”

“Được!” Biên Nam đáp lời, lấy ra quần bơi của mình thay thật nhanh.

Khuất Ngạn thuận miệng nói muốn rubi, Biên Nam không nghĩ ngợi nhiều đồng ý ngay, ai ngờ tới bờ sông tìm nửa ngày cũng không thấy viên đá hồng nào.

“Nhị bảo biết ra đề thật.” Biên Nam bắt đầu đi.

“Bên bờ mà có đá đẹp một chút là bị người ta nhặt hết rồi,” Khuất Dịch nhảy xuống sông, chẳng mấy chốc đã bơi tới giữa sông, “Không phải cậu biết lặn xuống nước sao.”

“... Tôi cảm thấy mình quên bég rồi,” Biên Nam thoáng do dự, sau đó cũng nhảy xuống nước, ngẫm nghĩ rồi bổ sung một câu, “Cậu đừng có phá tôi đó!”

Khuất Dịch không để ý đến Biên Nam, lặn thẳng xuống dưới đáy, vài giây sau cậu trồi lên mặt nước, cầm một viên đá hoa văn màu hồng trong tay: “Rubi.”

“Gì cơ?” Biên Nam hấp tấp vừa bơi vừa nhảy nhào qua.

Lúc cậu đưa tay định nhận viên đá, Khuất Dịch ném viên đá xuống nước.

“Ê! Cố ý hả!” Biên Nam quát một tiếng.

“Viên này là đá hoa văn,” Khuê Dịch tạt chút nước lên mặt cậu, “Nhị bảo muốn đá hồng, lúc trước tới đây từng tìm thấy.”

“Ông nội cậu.” Biên Nam nhe răng, vận công hít hơi rồi nín thở lặn xuống nước.

Lặn xuống nước là do Khuê Ngạn dạy, dạy chưa được kỹ lắm, Biên Nam cũng chưa học thành thạo, sau khi xuống nước cậu gắng sức quạt tay bơi xuống đáy sông.

Thân thể thì lập tức chìm xuống, cái mông lại trôi lên mặt nước, sau đó cứ vênh lên như vậy không có tiến triển gì.

Biên Nam cảm thấy mình giống như con ếch, cậu đập nước hai cái, đá trúng khoảng không, chân cũng nổi lên mặt nước rồi.

Cậu có hơi buồn bực, như có như không quạt tay hai cái, rồi đứng bất động trong nước.

Bên người có gợn nước xẹt qua, cậu quay mặt nhìn thử, Khuê Dịch như con cá bơi qua dưới đáy sông.

Ánh mặt trời rọi xuống gợn nước ánh lên đủ vệt sáng màu sắc rực rỡ, chiếu lên làn da trắng nõn của Khuê Dịch, Biên Nam nhìn chăm chăm chân Khuê Dịch, chân Khuê Dịch rất thẳng, đập nước rất có lực, mới đập hai phát đã mò tới đá dưới đáy sông.

Biên Nam thử duỗi thẳng chân đập nước mấy cái.

Hay thật, vốn dĩ có thể lơ lửng trong nước, vừa đập chân hai cái thì nổi lên mặt nước luôn.

Trước đây còn sợ chìm xuống đáy, bây giờ thì hay rồi, mẹ rốt cuộc khỏi cần lo con nổi không lên nữa...

Biên Nam hóp nước thêm một lần, quạt mạnh tay ở trong nước, sau đó gắng sức mà bơi.

Khuê Dịch còn ở dưới đáy sông, đang nâng một viên đá lớn nhìn cậu.

Biên Nam thấy cậu ta chỉ chỉ miệng mình, tiếp theo từ miệng phun ra một chuỗi bọt khí nhỏ.

Bọt khí trước mặt Khuê Dịch trôi về phía trước, mang theo tia sáng mong manh, Biên Nam chăm chú nhìn Khuê Dịch, Khuê Dịch ở trong nước đẹp một cách kỳ lạ, không biết là do ánh mặt trời khúc xạ, hay là do gợn nước khiến người ta choáng váng.

Muốn nhỏ khí trong bụng ra, Biên Nam lấy lại bình tĩnh, chậm chậm phun ngậm nước vừa hóp ban nãy ra ngoài.

Lần này quạt nước bơi xuống, cuối cùng thân thể cũng chịu chìm một tí.

Khuê Dịch chìa cánh tay ra, ý bảo cậu cầm lấy tay mình.

Biên Nam nhỏ một chút khí nữa, vừa đưa tay nắm lấy tay Khuê Dịch.

Khuê Dịch lôi cậu xuống đáy sông.

Dưới đáy sông có vài bụi rong, Biên Nam túm được một chùm, cuối cùng cũng cố định ở dưới nước.

Nước chảy rất xiết, thân thể cậu xoay chuyển theo dòng nước, đúng lúc mặt đối mặt với Khuê Dịch.

Khuê Dịch cười giỡn ngón cái với cậu.

Cậu cũng nhe răng.

Nếu như chỉ đơn giản là nín thở, Biên Nam đoán mình nín không được bao lâu, nhưng cả người chìm dưới đáy sông, cảm giác hoàn toàn khác biệt, tiếng nước chảy lúc lớn lúc nhỏ, lúc xa lúc gần, còn gợn nước thì thay đổi màu sắc và hình dạng bất chợt.

Thế giới trong suốt dưới nước cho người ta một cảm giác mê hoặc và mới lạ, phân tán lực chú ý.

Khuê Dịch cúi đầu tìm đá hồng, qua thời gian thật dài mới phun ra một chuỗi bọt khí nhỏ.

Thỉnh thoảng sẽ có bọt khí đọng lại trên tóc Khuê Dịch, hoặc là lướt qua lông mi Khuê Dịch khi cậu ta ngẩng đầu lên, bọt khí bị đánh vỡ thành từng mảnh nhỏ tản ra phía trước.

Biên Nam nhìn đến xuất thần.

Khuất Dịch tìm được một viên đá nửa hồng, huơ huơ trước mắt Biên Nam, sau đó duỗi ngón tay chỉ chỉ mặt sông, ý bảo Biên Nam trôi lên thờ.

Con người ánh vàng nhẹ của Khuất Dịch trông vô cùng linh động trong nước, khi tóc trên trán che khuất đôi mắt Khuất Dịch bị nước dội ra, Biên Nam chợt cảm thấy tim đập loạn nhịp.

Cậu nắm lấy tay Khuất Dịch, lúc Khuất Dịch kéo cậu lên trên hít hơi, cậu nương theo quán tính nhích về phía trước.

Môi cậu ấn nhẹ lên môi Khuất Dịch một cái.

Dòng nước bị gạt mở, xúc cảm mềm mại từ môi Khuất Dịch truyền đến.

Biên Nam bị sặc nước.

Cảm giác cay xè và hít thở không thông cùng lúc quán lấy cậu.

Chắc chết quá.

Khuất Dịch một tay túm quần bơi của Biên Nam, tay kia nâng cằm cậu, cố sức đập vài cái, đẩy cậu lên khỏi mặt nước.

Sau khi trôi lên mặt nước, Biên Nam vừa hít mấy hơi vừa họ sù sụ, trong phổi vốn không chứa bao nhiêu khí, bây giờ ho xong cảm giác như không còn khí để ho nữa, chỉ thở được mà không hít được đúng là sống không bằng chết.

Khuất Dịch kéo cậu lên bờ, ném cậu ở bãi sông, vỗ vỗ lưng cậu.

Cuối cùng Biên Nam cũng hít được một hơi khí hoàn chỉnh, thở đều trở lại.

“Có chuyện gì vậy!” Khuất Ngạn miệng nhét đầy bánh bích quy bỏ ra từ trong lều trại, hồi hả vừa kêu vừa chạy tới, “Đại hồ tử sặc nước hả!”

“Anh... nằm một chút...” Biên Nam lết qua chỗ lều trại, đá tảng trên bãi sông bị nắng rọi nóng hổi áp lên bụng làm cậu khó chịu như bị đem nướng vậy.

“Không có gì, giống em lúc còn nhỏ ấy,” Khuất Dịch cười vỗ vỗ đầu Khuất Ngạn, “Em bơi không? Cho đại hồ tử nằm một lát đi.”

“Vâng ạ,” Khuất Ngạn nhìn Biên Nam chui vào lều trại, nhóc cởi áo quần của mình, ngay cả quần bơi cũng không mặc chạy ra sông, “Em vớt cá cho đại hồ tử nha!”

Biên Nam cả người ướt đẫm nằm trong lều trại, há miệng thở hổn hển, thật lâu sau hô hấp mới từ từ khôi phục bình thường.

“Mẹ nó...” Cậu gác cánh tay lên mặt, thở ra một hơi dài thượt, “Mẹ nó...”

“Muốn xì mũi không?” Khuất Dịch khom lưng chui vào lều, ném túi khăn giấy lên bụng Biên Nam.

“Xì cái gì, nước à?” Biên Nam không nhúc nhích, “Trong mũi của tôi không có nước, trong bụng hình như có nhiều lắm.”

“Há miệng,” Khuất Dịch lấy ra một hộp kẹo bạc hà trong đồng đồ ăn vặt, “Ăn cái này sẽ thoải mái hơn.”

Biên Nam nhìn viên kẹo trên tay Khuất Dịch, hé miệng, Khuất Dịch bỏ kẹo vào miệng cậu, mùi vị mát lạnh tỏa ra trong cổ họng, chỗ bị sặc đau dễ chịu hơn hẳn.

“Chưa rảnh lặn xuống nước thì đừng có giở trò dưới nước.” Khuất Dịch cười nói.

“Ai chưa rảnh!” Biên Nam không phục quát to một tiếng, quát xong mới phát hiện trọng điểm không phải cái này, thế là chẳng hiểu sao cảm thấy ngượng chín mặt, “Ai giở trò!”

Khuất Dịch cũng ngậm một viên kẹo bạc hà, dọn đồng đồ ăn vặt qua một bên, ngồi xuống.

Đầu óc Biên Nam loạn xà ngầu, cậu cảm thấy chuyện mình làm trước khi sắc nước thoát nhìn cũng không rõ ràng mấy, hoặc nên nói, trước khi mọi việc trở nên rõ ràng, cậu đã bị sắc.

Nhưng ý tứ của Khuru Dịch quá rõ ràng, cậu ta cảm nhận được.

Nói thừa.

Bị người ta hôn một cái mà không có cảm giác chỉ có thành ngực thôi...

“Tôi, tôi chỉ...” Biên Nam muốn giải thích một chút, nhưng cậu động kinh thể này không phải mới lần một lần hai, cậu đột nhiên không biết nên bắt đầu từ đâu, “Tôi chỉ hôn cậu một cái.”

“Ừ.” Khuru Dịch lên tiếng, lưỡi xoay vòng viên kẹo ở trong miệng, kẹo va vào hàm răng phát ra tiếng răng rắc.

“Tôi cũng từng hôn người khác, thường xuyên hôn nữa...” Biên Nam nói được phân nửa rồi ngừng, cảm thấy mình càng nói càng bậy, cuối cùng cậu bực bội ngồi dậy, liếc Khuru Dịch, “Tôi hôn cậu một cái thì sao chứ!”

“Tôi đã nói thì sao đâu.” Khuru Dịch trông có vẻ rất bình tĩnh, cũng không nhìn cậu nữa, chỉ cúi đầu nhìn tay mình, lúc kéo Biên Nam lên bờ, ngón tay quẹt trúng tảng đá.

Biên Nam không tài nào hình dung được cảm nhận của mình bây giờ, rõ ràng không cần phải giải thích, coi như đùa một tí là xong chuyện, lẽ ra cậu không nên giải thích, còn càng giải thích càng bậy, nghe kiểu nào cũng thấy cậu có bệnh.

Đặc biệt là cái thái độ không nhanh không chậm hời hợt của Khuru Dịch, khiến cậu cảm thấy khá mất mặt.

“Cậu không bơi nữa sao?” Khuru Dịch nói, “Rubi của nhị bảo còn...”

“Rubi ông nội cậu ấy!” Biên Nam đập đệm chống ẩm, nếu không phải nhị bảo muốn cái bảo thạch xàm xí gì đó, cậu đâu có đến nỗi làm trò cười cho thiên hạ như vậy, cậu tức giận chỉ vào Khuru Dịch, “Đừng có nhắc nữa!”

“Rubi.” Khuru Dịch cười, nói thêm lần nữa.

Biên Nam trừng Khuru Dịch không lên tiếng, hai giây sau bất thành lình nhào về phía trước, đè Khuru Dịch ngã xuống đệm chống ẩm.

Mạnh bạo áp lên môi cậu ta.

Khuru Dịch không đề phòng Biên Nam đột nhiên hành động như thế, lúc cậu định ngo nguậy ngồi dậy, Biên Nam đã cười lên người cậu.

Không biết có phải do sắc nước thiếu oxy hay không, hơi thở đượm mùi bạc hà của hai người làm cho Biên Nam xây xẩm.

Sau khi lưỡi mình chạm vào phiến môi mềm mại trơn ướt của Khuru Dịch, cậu không kiềm chế luồn vào trong tìm kiếm, đụng phải răng Khuru Dịch.

42. Chương 42

Vị bạc hà trong miệng Khuru Dịch liếm thật khoan khoái, lưỡi Biên Nam xoay chuyển trong miệng đối phương, luồn vào từ kẽ răng.

Lưỡi của Khuru Dịch cũng không tránh né, có lẽ là do chưa phục hồi tinh thần lại, đầu lưỡi tiếp xúc nhẹ nhàng, cảm giác trơn mềm truyền đến, hết như mở công tắc điện nào đó, xúc cảm tê dại nhất thời tràn lan.

Lúc này Biên Nam mới bắt chợt phản ứng kịp.

Mình thế mà lại hôn Khuru Dịch!

Sau khi sững sờ một lát, cánh tay hai người gần như cùng lúc đẩy đối phương ra.

Biên Nam nhảy bật dậy như bị cái gì cắn trúng, thậm chí chẳng buồn nói câu nào, vấp vấp chạy ra khỏi lều trại.

Khuru Dịch nằm yên không nhúc nhích, lát sau mới cau mày lấy tay bịt miệng mình.

Nằm trong chốc lát, cậu cong chân lên kéo quần bơi.

“Đại hổ tử ——” Khuru Ngạn còn ở trong sông chơi nước, thấy Biên Nam chạy ra thì kêu một tiếng, nhưng Biên Nam lại không đáp trả.

Khuru Dịch ngồi dậy, ổn định cảm xúc thêm một lát rồi mới thò đầu ra khỏi lều trại xem thử, Biên Nam đã không thấy bóng dáng, chẳng biết chạy đi đâu.

“Anh hai ——” Khuru Ngạn ở trong sông gọi một tiếng.

“Bắt được cá chưa?” Khuru Dịch hỏi.

“Chưa ạ, em đang tìm bảo thạch nè! Anh xem đi!” Khuru Ngạn đập nước, giơ viên đá trong tay, “Đại hổ tử làm sao vậy?”

“Không biết, chắc cậu ấy mắc tiểu,” Khuru Dịch ra khỏi lều trại, nhìn bốn phía cũng không thấy bóng Biên Nam, “Cậu ấy đi bên nào thế?”

“Bên kia,” Khuru Ngạn chỉ chỉ chỗ sâu trong rừng cây, “Anh cũng muốn đi hả? Em mới vừa tiểu trong sông rồi.”

“... Tiểu đi.” Khuru Dịch cầm giày của Biên Nam đi vào trong rừng cây.

Biên Nam chưa chạy xa lắm, cậu không mang giày, chạy chừng 200 mét đã cảm thấy chân bị đá tảng cắn đau điếng, còn có vô số cây cỏ ngổn ngang chĩa vào chân cậu.

Lúc tiếng bước chân của Khuru Dịch truyền đến từ phía sau, Biên Nam đang ngồi trên một tảng đá lớn xem xét vết trầy ứa máu trên chân mình.

Nghe tiếng Khuru Dịch tới đây, cậu có cảm giác máu vọt thẳng lên mặt, vết thương ở chân cũng ngừng rỉ máu, đầu cũng không có ý định quay lại.

“Tôi tưởng cậu lái xe đi rồi chứ.” Khuru Dịch cười nói, ném giày tới bên cạnh Biên Nam.

“Chưa lấy chìa khóa xe,” Biên Nam chà chà cạo cỏ trên chân lên tảng đá, mang giày vào, “Với lại tôi chưa nhìn phương hướng, xe đậu bên nào tôi cũng không biết...”

Khuru Dịch đứng sau lưng Biên Nam, Biên Nam xấu hổ vô cùng, cậu cúi đầu bứt một cọng cỏ cầm chơi, không nói tiếng nào.

Sau một hồi im lặng, Khuru Dịch nói: “Qua ăn cái gì đi, lát nữa nhí bảo đói bụng là đòi BBQ đó.”

“Ừ,” Biên Nam ném cọng cỏ đứng dậy, lúc xoay người chạm mặt Khuru Dịch, cậu lại thấy nóng như phát sốt, chẳng hiểu sao buột miệng thốt ra một câu, “Kẹo bạc hà của tôi mất rồi...”

Khuru Dịch thoáng do dự, hắng giọng một cái: “Cái đó... tôi ăn rồi.”

Biên Nam suýt nữa khom lưng đập đầu vào tảng đá, vậy là sao đây!

Khuru Dịch dường như cũng cảm thấy mất tự nhiên, xoay người đi trở về.

Biên Nam cúi đầu đi theo sau Khuru Dịch, đi được vài bước thì lại ngừng: “Chuyện kia, tôi không phải cố ý, tôi cũng không biết tại sao lại thế nữa...”

“Ừ,” Khuru Dịch quay đầu lại nhìn cậu một cái, “Tôi biết.”

“Ý tôi là, không phải tôi muốn...” Biên Nam vuốt vuốt tóc, “Thôi cậu đừng nghĩ tôi biến thái là được.”

“Không có.” Khuru Dịch cười cười.

“Cậu không nghĩ vậy thật sao?” Biên Nam tặc lưỡi, “Nếu người khác làm thế với tôi, tôi chắc chắn sẽ đánh người đó.”

“Không nghĩ vậy thật mà,” Khuru Dịch cười cười, “Bình thường da mặt cậu dày quá chừng, sao bây giờ lại thế...”

“Cái này không giống, bình thường tôi không có hôn môi người nào rồi còn... lưỡi,” Biên Nam phát tay, “Mẹ nó, bình thường da mặt tôi cũng đâu tính là dày đâu!”

“Cậu chẳng hiểu biết chính xác về bản thân mình gì cả.” Khuru Dịch cười nói.

“Tôi hiểu chứ,” Biên Nam chỉ chỉ mình, “Đẹp trai, dáng chuẩn, tính tình... rất tốt, còn biết nấu thực đơn cho kẻ ngốc...”

Khuru Dịch nhìn cậu, cười không dừng được, Biên Nam suy nghĩ một chút: “Cười ông nội cậu, là thực đơn cho kẻ lưỡi.”

Lúc trở lại bên cạnh lều trại, Khuru Ngạn còn đang nghịch nước, không biết nhóc đi đâu chop được một nhánh cây thô cỡ cánh tay mình, định ôm nhánh cây trôi trong nước, nhưng mãi không thành công.

“Sau này nhị bảo học vật lý chắc theo không kịp quá.” Biên Nam dựng giá BBQ lên, bỏ túi than vào trong khay đựng than rồi châm lửa.

“Túi này là thịt bò hả?” Khuru Dịch mở túi đựng thịt, ghim thịt vào xiên.

“Không biết,” Biên Nam ngồi chồm hổm ở kế bên, “Tôi chỉ nhận dạng được cánh gà và thịt viên.”

Cảm giác lúng túng ban nãy từ từ biến mất, thái độ bình tĩnh của Khuru Dịch khiến cậu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng không còn cảm thấy quá xấu hổ, nhưng mà trong đầu Biên Nam vẫn rối bời, chủ yếu là do cậu không biết rốt cuộc mình bị cái gì.

Mình thích... Khuru Dịch ư?

Xiên tre đâm thẳng qua cánh gà ghim vào lòng bàn tay, đau đến độ cậu run rẩy suýt chút nữa ném cánh gà luôn.

Không thể nào, vừa nghĩ tới việc hai đứa con trai ở cùng nhau là cậu nổi gai ốc rồi.

Vậy thì chuyện đó là tại sao?

Chắc mình sắc nước nên động kinh.

Với lại Khuru Dịch...

Tuy rằng chuyện này không thể trách Khuru Dịch đẹp quá, nhưng ắt hẳn nó là một trong những nguyên nhân chính, nếu không tại sao trước giờ cậu với Vạn Phi đùa giỡn ồm tỏi cũng chưa từng muốn hôn Vạn Phi!

Biên Nam vùi đầu xiên cánh gà, sau đó đưa cho Khuru Dịch quét sốt BBQ.

“Em cũng muốn làm!” Khuru Ngạn ôm nhánh cây chạy lên bờ, “Em cũng muốn chơi nữa ——”

“Nè, em quét sốt đi.” Khuru Dịch đưa bàn chải cho nhóc.

“Quét bao nhiêu ạ?” Khuru Ngạn một tay giơ xiên thịt một tay giơ bàn chải, nước trên tóc và sốt trên bàn chải cùng nhỏ xuống.

“Quét một cái là được.” Biên Nam cầm cánh gà chà xát với bàn chải.

“Em biết rồi!” Khuru Ngạn cúi đầu quét sốt một cách nghiêm túc.

Có thêm Khuru Ngạn, bầu không khí thoải mái hơn nhiều, trong lòng Biên Nam còn đang cân nhắc, nhưng suy nghĩ bắt đầu từ từ đi chệch hướng.

Nụ hôn này, có phải là nụ hôn đầu tiên của Khuru Dịch không?

Chắc là vậy.

Biên Nam lại nghĩ về nợ hôn đầu tiên của mình, nếu như chạm nhẹ môi không tính là hôn, vậy đây cũng là nợ hôn đầu tiên của cậu ư?

Trước đây cậu từng chạm môi với bạn gái một lần, không có cảm giác gì, còn dính đầy son bóng.

Không có tim đập rộn ràng, không có cảm giác như đang say.

Còn không bằng hôn Khuru Dịch nữa...

Mẹ nó mình đang nghĩ cái gì vậy?

“Tôi đi ngâm nước một chút,” Biên Nam đột nhiên ném đồ vật trong tay vào khay, bật người chạy về phía sông, “Nóng muốn chết rồi!”

“Đừng bơi ra giữa sông!” Khuru Dịch ở đằng sau hét lên, “Sắc nước tôi không vớt cậu lên kịp đâu!”

Sắc nước?

Ánh mắt mang ý cười giữa những gợn nước của Khuru Dịch thoáng qua.

Biên Nam vấp một cái, ngã lặn quay vào trong nước, cậu buồn bực hít một hơi, thuận thế lặn xuống nước.

Đằng này thì chậm rãi nhả hơi, đằng kia thì túm lấy rong ở vùng nước cạn để lặn sâu xuống đáy sông.

Tới chỗ ban nãy tìm bảo thạch cậu mới dừng lại, nín lấy một nhúm rong trôi nổi trong nước.

Nhìn bọt khí do mình phun ra bay lên mặt sông.

Biên Nam mày mắc bệnh gì vậy!

Kể từ hôm uống say đến giờ thật chẳng ra làm sao!

Rốt cuộc là sao chứ?

Bên người có sóng đẩy qua, Biên Nam quay đầu, thấy được mặt Khuru Dịch.

Khuru Dịch bơi thật nhanh đến bên cạnh cậu, bắt lấy cánh tay của cậu, kéo cậu lên mặt nước.

“Làm gì vậy?” Biên Nam lau nước trên mặt.

“Cậu mới làm gì ấy,” Khuru Dịch cau mày, “Tôi tưởng cậu bị dòng chảy cuốn đi rồi đó.”

“Tôi đang luyện cách lặn mà...” Biên Nam ngượng ngùng nhếch miệng cười.

“Nín thở cũng lâu ghê,” Khuru Dịch kéo cậu bơi vào bờ, “Đừng luyện nữa, ăn được rồi, nhị bảo gọi cậu mà cậu không nghe thấy à?”

“... Không.” Biên Nam nhìn lên bờ một chút, Khuru Ngạn đang cầm cánh gà vừa gặm vừa nhìn sang bên này.

Lặn qua lặn lại như thế một trận, Biên Nam cảm giác mình có hơi đói bụng, nghe mùi thịt nướng phảng phất trên khay nướng, bụng cậu kêu rột rột.

“Ăn ngon lắm đó anh!” Khuru Ngạn chạy tới, đưa cho cậu một miếng cánh gà, “Ăn ngon lắm luôn!”

“Vây sao? Để anh ném thử nào,” Biên Nam cười, nhận cánh gà cắn một cái, “Đúng rồi! Ngon tuyệt vời! Miếng này là em quét sốt phải không?”

“Vâng ạ, em quét nhiều cánh gà lắm!” Khuru Ngạn mắt sáng rỡ hô to.

“Giỏi quá! Anh phải ăn thêm mấy cái.” Biên Nam gặm hai miếng cánh gà, rồi lại qua lấy thêm một miếng nữa.

“Cậu ăn cay được không?” Khuru Dịch hỏi cậu, tay đang cầm một chai ớt bột định rải lên.

“Chút xíu thôi,” Bình thường Biên Nam chẳng ăn cay mấy, cậu nhìn chằm chằm tay Khuru Dịch, sợ Khuru Dịch rải quá nhiều, “Cay cỡ Lao Gan Ma tôi cắn răng giậm chân một cái chắc cũng chịu nổi.”

*Lao Gan Ma (Lão Kiên Mụ): một thương hiệu gia vị nổi tiếng bên Trung Quốc với các sản phẩm như sa tế, dầu ớt, v.v...

“Lao Gan Ma mà cay hả?” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Đậu má! Thôi để tôi tự làm!” Biên Nam giật chai ớt bột từ tay Khuất Dịch, dùng ngón tay gõ nhẹ lên chai, một nhúm ớt bột vẩy ra, “Vây được rồi, nhìn thấy chưa, tôi ăn như vậy đó.”

“... Tôi có thể đếm được mấy hạt luôn đấy.” Khuất Dịch nhìn một chút.

“Tôi chỉ chịu được nhiều đây thôi,” Biên Nam cắn một cái, “Ngon ghê.”

Bình thường Khuất Ngạn ăn chưa tính là nhiều, nhưng do hôm nay là lần đầu tiên BBQ, bên cạnh còn có lều trại, nhóc hưng phấn không thể tả, cầm cái đĩa đầy ắp đồ ăn chui vào trong lều.

Ăn xong lại chạy ra lấy thêm đĩa nữa, rồi lại chui vào trong lều, cứ lần tới lần lui như thế, lúc nhóc một tay cầm đĩa một tay cầm đồ uống chạy qua chạy lại còn bị trượt té.

“Thấy chưa, rớt xuống đất hết rồi.” Khuất Dịch nhìn nhóc một cái, cười nói.

“Có té bị thương không?” Biên Nam sợ hết hồn, vội nhảy qua đỡ Khuất Ngạn từ dưới đất lên.

“Không có, nhưng mà rớt thịt cả rồi...” Khuất Ngạn rầu rĩ ngồi xổm xuống nhặt xiên thịt vào trong đĩa.

“Còn nhiều mà,” Nhìn đầu gối nhóc bị trầy, Biên Nam lập tức thấy xót ruột, “Em có đau không?”

Khuất Ngạn cúi đầu ngó đầu gối của mình: “Không đau... thịt của em rớt hết rồi!”

“Ầy thịt của em đâu có rớt,” Biên Nam nhéo nhéo bụng nhóc, “Thịt của em mọc ở đây nè, còn rất dày nữa.”

Khuất Ngạn cười to vài tiếng, cười xong lại cúi đầu: “Thịt... lãng phí rồi.”

“Không lãng phí, ở đây đâu phải đường cái, không bẩn,” Biên Nam an ủi nhóc, cầm đĩa, thả xiên thịt lên khay nướng, đổi cái đĩa khác cho Khuất Ngạn, “Bảo anh hai em nướng lại là được.”

Khuất Dịch thổi bay cọng cỏ trên thịt, quét sốt nướng lại lần nữa: “Cậu ăn hay tôi ăn?”

“Mỗi người phân nửa,” Vì để Khuất Ngạn không cảm thấy lãng phí, Biên Nam quyết định ăn hết, chẳng qua từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng ăn thứ nào rớt dưới đất nhặt lên, “Ồ đây chắc không có ô nhiễm gì đâu nhỉ?”

“Chắc vậy.” Khuất Dịch đưa một xiên thịt nướng lại cho cậu.

“Chỗ này cũng không có ai đến...” Biên Nam cắn một cái, ăn không có cảm giác gì.

“Ai nói không có ai đến, có người tới bơi, còn có người chăn trâu nữa, trâu ngâm nước ở đây không đó...” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Ông nội cậu!” Biên Nam mắng.

Khuất Dịch cười cười, cầm xiên thịt cắn một cái: “Đại thiếu gia, kén chọn ghê.”

Biên Nam cười theo hai tiếng, lúc trông thấy nụ cười của Khuất Dịch thì lại ngơ ngẩn, cậu vội vàng xoay người, cầm lon coca uống hai hớp lớn.

Mẹ nó! Có dễ yên không!

Chiều hôm nay Khuất Ngạn được chơi đã đời, ăn rồi nướng, nướng rồi ăn, ăn xong xuống nước bơi, lượm đá chạy vào cát trong lều, sau đó tiếp tục ăn...

Lặn qua lặn lại đến khi trời sẩm tối, nhóc mới cầm một miếng cánh gà nằm trong lều trại ngủ khò khò.

“Ông trời ơi,” Biên Nam chui vào lều nhìn thử, lấy cánh gà khỏi tay Khuất Ngạn, sau đó nằm xuống bên cạnh nhóc, thở ra một hơi thật dài, “Cuối cùng cũng chịu yên.”

“Cậu mệt hả?” Khuất Dịch dập tắt lửa, ngồi xổm bên ngoài chậm rãi thu dọn những món chưa ăn hết.

“Không biết, chủ yếu là tốn sức nhiều quá,” Biên Nam gối cánh tay, đắp cái khăn lông lên lưng Khuất Ngạn, “Tôi huấn luyện đến trưa cũng không mệt như vậy, nhị bảo đúng là tinh lực dồi dào.”

“Ai bảo cậu chạy tới chạy lui với nó,” Khuru Dịch dọn dẹp đồ đạc xong, lại cầm một túi rác nhặt rác rưởi dưới đất, “Cậu cứ để nó tự chơi là được.”

“Khó khăn lắm mới được đi chơi một lần, anh nó không để ý tới nó, đại hồ tử cũng không để ý tới nó, vậy thì tội quá,” Biên Nam sờ tóc Khuru Ngạn, “Có em trai thật tốt, nhị bảo dễ thương quá chừng.”

“Cho cậu đó,” Khuru Dịch nói, “Hốt nhanh đi.”

Biên Nam không nói gì, xoay người nhìn Khuru Ngạn.

Khuru Ngạn ngủ rất sâu, mặt áp dưới nệm, mũi bị đè nhăn nhúm.

Biên Nam sờ sờ chóp mũi nhóc, không biết Khuru Dịch còn bé có đáng yêu như thế không, giống như cái bánh bao thịt vậy...

Nghĩ tới đó cậu đột nhiên ngồi bật dậy, đúng lúc này Khuru Dịch chui vào lều, định dọn đồ ăn vặt ở bên trong.

Hai người mặt đối mặt, Biên Nam đang tức tối tại sao chuyện gì mình cũng liên tưởng đến Khuru Dịch, ngay khoảnh khắc hai người chạm mặt, cậu xấu hổ vô cùng, vội vàng nằm lại xuống nệm.

Vừa nằm xuống, tư thế khom người của Khuru Dịch càng làm cậu xấu hổ hơn, cậu đành phải ngồi dậy, lướt qua Khuru Dịch nhảy ra khỏi lều trại: “Tôi đem đồ lên xe trước.”

Khuru Dịch không nhúc nhích, nghe tiếng Biên Nam cầm đồ đạc đi ra mới khẽ thở dài, chui vào lều thu dọn đồ ăn vặt.

Sau khi cất hết đồ đạc lên xe, Khuru Dịch bế Khuru Ngạn ra khỏi lều trại, Biên Nam thu lều lại, vẫn không nhìn sang Khuru Dịch ở bên kia, thu lều xong lập tức chạy lên xe.

Khuru Dịch ném Khuru Ngạn ra ghế sau, thay bộ đồ cho nhóc, Khuru Ngạn trở mình tiếp tục nằm ngủ ngon lành.

Biên Nam ngồi ở buồng lái khởi động xe, Khuru Dịch vịn cửa: “Cậu không thay quần áo à?”

“... Ồ,” Biên Nam ngẩn người, tắt máy, lấy quần áo trong balô, trời đã tối, cậu cũng không cần trốn, đứng thay kể bên xe luôn.

Khuru Dịch thay xong quần áo rồi lên xe, nhìn Biên Nam: “Cậu...”

“Hả?” Biên Nam không nhìn Khuru Dịch, vừa khởi động xe vừa quay đầu đáp một tiếng.

“Không có gì, nhớ lái chậm thôi.” Khuru Dịch nói.

“Yên tâm đi.” Biên Nam cười cười.

Dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, Biên Nam mở nhạc nhỏ, mười phút liên tiếp toàn là Việt kịch, cậu liếc nhìn Khuru Dịch: “Gu của bố tôi không cao lắm.”

*Việt kịch: tuồng kịch truyền thống thịnh hành ở tỉnh Chiết Giang, miền Đông Trung Quốc, đặc điểm của Việt kịch là diễn viên hầu như đều là nữ, làn điệu du dương và uyển chuyển.

“Nghe hay mà.” Khuru Dịch cười nói.

“Nghe cái khác đi,” Biên Nam chỉnh radio, tìm cả buổi cũng không tìm được kênh phát nhạc, “Hay là đổi sang mở đĩa nghe...”

Vừa mới vươn tay, Khuru Dịch búng lên mu bàn tay cậu một cái: “Cứ nghe Việt kịch đi, cậu đừng lộn xộn, nhìn đường kia.”

“Ồ.” Biên Nam rút tay về.

Lúc trở lại đầu hẻm, người người bắt đầu tan tầm về nhà, hai bên đường đậu đầy xe, chỗ nào có thể đậu đều chen chúc xe.

“Tôi không vào đâu, cậu mang đồ vào nhà đi, mấy ngày tới không cần mua thức ăn nữa.” Biên Nam tạm dừng xe ở trên đường.

“Ừ,” Khuru Dịch mở cửa nhảy xuống, quay đầu nói, “Cảm ơn cậu.”

“Cái gì?” Biên Nam hơi sững ra.

“Hôm nay dẫn nhĩ bảo ra ngoài chơi,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Cảm ơn nhiều.”

“Sao khách sáo vậy,” Biên Nam dụi mũi, “Làm như mới quen nhau ngày đầu ấy.”

Khuru Dịch cười cười, một tay cầm túi, một tay bế Khuru Ngạn, đóng cửa xe: “Lái xe chậm thôi.”

“Biết rồi, lát nữa tôi đẩy xe về được chưa.” Biên Nam nói.

Nhìn bóng lưng Khuru Dịch biến mất trong ngõ hẻm, Biên Nam lái xe ra ngoài, rẽ ngoặt lên đường về nhà.

Trong loa lại truyền đến câu hát quen thuộc, Biên Nam ngâm nga theo: “Trên trời rơi xuống một tên Khuru đại bảo... Má.”

Mười phút sau, cậu dừng xe ở chỗ đỗ ven đường, lục lọi balô của mình một hồi, mò ra một gói thuốc ở dưới cùng.

Xuống xe ngồi chồm hồm ven đường châm điếu thuốc ngậm vào miệng, hút hơi nào sắc hơi nấy.

Sau khi sắc năm sáu lần cảm giác như sắp ho bể phổi, Biên Nam mới bực dọc dập tắt điếu thuốc, ngăn người nhìn chằm chằm lần phân cách giữa đường.

Một lát sau cậu lấy di động ra, bấm số của Vạn Phi, lơ ngơ hai giây rồi cúp máy.

Ngẫm nghĩ một chút lại bấm gọi, rồi lại vội vã cúp máy, thả di động vào trong túi quần.

Vài phút sau Vạn Phi gọi qua: “Đậu má, mày bắt đầu tiết kiệm tiền điện thoại khi nào vậy?”

“Bên mày reo hả?” Biên Nam sững sốt.

“Nói nhảm, có reo một tiếng, vừa lấy ra đã cúp, tao còn tưởng mày gọi lộn số, vừa cất vào lại reo tiếng nữa...” Vạn Phi nói, “Sao vậy, nhớ tao hả?”

“Đúng đó, nhớ muốn điên rồi, chừng nào mày về?” Biên Nam cười hỏi.

“Chiều mai về đến nhà, hai ngày nữa huấn luyện rồi còn gì, mày đến nhà tao ở vài ngày trước, sau đó chúng ta về thẳng ký túc xá?” Vạn Phi vui vẻ sắp xếp.

“Chỉ chờ lời này của mày thôi.” Biên Nam vẫn luôn chờ đến lúc quay về trường học, ban đầu cậu định qua nhà Khuru Dịch ăn ké ở ké, bây giờ chuyện trở thành thế này, cậu không tiện chạy đến nhà Khuru Dịch nữa.

“Mày không có việc gì chứ? Sao nghe giọng thiếu não vậy?” Vạn Phi hỏi.

“Tao có thể có việc gì, mày mau về mời tao đi ăn.” Biên Nam cúp điện thoại, tiếp tục chờ người ra nhìn lần phân cách giữa đường.

43. Chương 43

Sáng sớm Biên Nam đã ra khỏi nhà.

Hôm qua Khuru Ngạn chơi quá hăng, cậu bảo Khuru Dịch cho nhóc nghỉ chơi bóng hôm nay, còn cậu vẫn như bình thường tới trường đúng giờ, ngồi trong sân nhìn đám trẻ học hè huấn luyện.

Tự dưng vớ được một phụ tá miễn phí, huấn luyện viên rất hài lòng, ông kéo Biên Nam đến thay mình hướng dẫn đám trẻ đến giữa trưa.

Buổi chiều, Biên Nam ngồi ngoài lưới sắt của sân bóng, lúc huấn luyện viên gọi cậu vào dạy hộ thì cậu nhe răng cười: “Em chỉ đi ngang qua nhìn thôi, chưa có vào đâu nha.”

“Tuần tới các trò bắt đầu huấn luyện rồi, vận động một chút cho nóng người!” Huấn luyện viên nói.

“Người em nóng đó giờ mà,” Biên Nam nhảy nhót tại chỗ, vén áo thun của mình lên, “Thầy xem nè, nóng chảy mồ hôi luôn ấy chứ.”

“Hôm nay cậu không dẫn Khuê Ngạn mà còn chạy tới đây làm gì?” Huấn luyện viên bắt đầu nhìn Biên Nam.

“Tại em rảnh, em đi liền đây.” Biên Nam cười ha ha.

Chủ yếu do không có chỗ đi cũng không có chuyện gì để làm.

Nghỉ hè còn phải huấn luyện, đám học sinh nhân lúc này chạy ra ngoài du lịch hết, không du lịch thì cũng ngồi ngoài tiệm net suốt ngày, Biên Nam không có hứng thú.

Đúng là cô đơn như tuyết rơi mùa đông.

Hơn 3 giờ Vạn Phi gọi điện thoại báo đã về tới nhà, Biên Nam mới cảm thấy mình rốt cuộc cũng sống lại, cậu chạy vội ra cổng trường bắt xe đến thẳng nhà Vạn Phi.

Cả nhà Vạn Phi vừa đến nơi, lúc Biên Nam đập cửa, bọn họ mới dọn đồ xong.

“Chắc chắc, sớm biết vậy đã dẫn Biên Nam theo luôn,” Mẹ Vạn Phi thấy cậu liền cười, “Vừa về nhà một giây đã tới rồi!”

“Dì, dì gầy đi rồi đó,” Biên Nam chào bố Vạn Phi xong rồi chỉ chỉ bụng mẹ Vạn Phi, “Bụng mỡ dì cứ lo mãi biến mất rồi!”

“Tối muốn ăn bánh nướng áp chảo không?” Mẹ Vạn Phi vỗ vai cậu.

“Mấy ngày tới tùy dì sắp xếp, con ở lại đây.” Biên Nam cười chạy vào phòng Vạn Phi.

“Cái này là tao chọn riêng cho mày,” Vạn Phi đưa cho cậu một chiếc hộp, “Mẹ tao còn chạy vào chùa khai quang nữa.”

*khai quang: cầu phúc, để vật phẩm linh nghiệm và mang lại may mắn.

“Mặt ngọc? Ừ, đẹp quá!” Biên Nam mở hộp, bên trong là một cái móc bình an, cậu mở cửa gọi với vào phòng khách, “Cảm ơn dì!”

“Anh Nam, qua xem thử giúp tao,” Vạn Phi ngồi trên giường, lấy ra một chiếc hộp nhỏ khác, “Đây là quà cho Hứa Nhị, mày nghĩ nhỏ có thích không?”

Biên Nam tắc lưỡi, nhích lại nhìn, là một viên ngọc đậu hà lan nhỏ.

“Má, tao thích cái này.” Biên Nam sờ sờ.

“Mày bị gì thế!” Vạn Phi cười, “Mặt đậu hà lan là cho con gái đeo.”

“Bộ có phân biệt à? Tao chỉ thấy thú vị thôi,” Biên Nam cầm lên nhìn, “Chắc chắn nhỏ ấy sẽ thích, không phải con gái đều thích mấy thứ này sao, quan trọng là mày mang từ xa về.”

“Ừ!” Vạn Phi cất hộp, nằm dài trên giường, “Mai hẹn nhỏ ra tặng, thuận tiện chúng ta ra ngoài ăn một bữa.”

“Được.” Biên Nam gật đầu.

“Anh Nam,” Vạn Phi nằm một lát rồi chân đạp Biên Nam, “Mấy hôm nay mày bị gì vậy, sao cứ có cảm giác mày không hào hứng lắm, gặp tao cũng không kéo tao ra ngoài chơi điện tử.”

“Sợ mày đi đường mệt mỗi thôi,” Đúng là tâm trạng của Biên Nam hơi sa sút, không biết vì hôm nay quá rảnh hay do chuyện hôm qua.

“Không mệt,” Vạn Phi gói đầu lên cánh tay nhìn cậu, “Nói nghe coi, có phải có chuyện gì không?”

“Không.” Biên Nam tựa vào đầu giường, nghĩ ngợi một hồi đột nhiên nhào tới trước người Vạn Phi, nhìn Vạn Phi chăm chăm.

“Làm gì vậy?” Vạn Phi bị cậu làm cho sững sốt, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Tao đẹp trai không?” Biên Nam hỏi.

“... Đẹp, khá đẹp,” Vạn Phi nặn nửa ngày mới nói một câu, “Đậu má, cái gì đã khiến mày nghi ngờ nhan sắc của mình vậy?”

“Đừng nói nhảm nữa, mày nhìn tao này,” Biên Nam chỉ vào mình, “Đẹp đúng không? Có muốn hôn một cái không?”

“Muốn,” Vạn Phi rướn cổ hôn phớt lên mặt cậu một cái, còn cố ý tạo tiếng chụt, “Để tao hôn cái nữa cho đủ...”

“Thôi.” Biên Nam thở dài, tựa vào đầu giường, Vạn Phi chắc không thể nào hiểu được nỗi lòng của cậu, bây giờ cậu cũng chẳng biết nên nói thế nào.

“Anh Nam, có phải mày... gặp phải em nào không thêm ngó ngang khuôn mặt đẹp trai của mày không?” Vạn Phi cân nhắc chốc lát mới hỏi.

“Không.” Biên Nam buồn bực trả lời.

“Vậy thì thế nào?” Vạn Phi ngồi dậy.

“Không biết,” Biên Nam vẫn buồn bực, “Chắc tao bệnh rồi.”

Vạn Phi sững sốt, nhìn chăm chăm Biên Nam một lúc lâu, há miệng vài lần, cuối cùng mới lên tiếng: “Bệnh... bệnh gì?”

“Rốt cuộc mày có não không thế!” Biên Nam đá vào đùi cậu ta.

“Mẹ nó, mày bảo mày bệnh, tao cũng chỉ có thể hỏi mày bị bệnh gì thôi!” Vạn Phi ôm chân rống lên.

Biên Nam vừa định nói mau moi mấy cọng rác trong não mày ra thì chuông điện thoại reo lên.

Cậu lấy di động ra, liếc một cái rồi im lặng nhìn chăm chăm màn hình.

Là Khuru Dịch.

Đột nhiên cậu không dám nhận điện thoại của Khuru Dịch.

“Khuru Dịch kìa,” Vạn Phi sấp tới nhìn thoáng qua màn hình, “Nghe đi.”

Biên Nam vẫn không nhúc nhích.

Mãi đến khi chuông ngừng, cậu mới thở phào một hơi.

“Sao không nghe? Hai đứa mày cãi nhau à? Đang chiến tranh lạnh hả?” Vạn Phi đoán thử, “Nó đánh mày? Ấy không, mày đánh nó? Hay là...”

Di động reo lên lần nữa, vẫn là Khuru Dịch.

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Vạn Phi, Biên Nam thật sự không chịu được, nhắc máy nghe.

“Số điện thoại của quý khách... hiện...” Biên Nam cảm thấy chắc mình bệnh thật rồi, nhắc máy xong liền nói câu đó vào ống nghe, còn ngắc nga ngắc ngứ nữa.

“Hiện không liên lạc được.” Vạn Phi nhanh tay lẹ chân nhắc cậu.

“... Hiện không liên lạc được.” Biên Nam nói, Khuru Dịch ở bên kia không lên tiếng, cũng không cúp máy, cậu đành phải tiếp tục, “Sorry, the sub... sub... ấy thôi, có gì không?”

“The subscriber you dialed can not be connected for the moment, please redial later,” Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Khuru Dịch, tiếng Anh chuẩn khỏi chê, “Muốn nói câu này à?”

(Số máy mà bạn gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau)

“... Không phải.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch cười: “Nhị bảo muốn ăn bánh trứng, bảo tôi làm nhiều chút để dành cho cậu, tối nay cậu...”

“Tôi không qua,” Biên Nam vội cắt lời Khuru Dịch, “Tôi đang ở chỗ Vạn Phi.”

“Thế à, vậy thôi.” Khuru Dịch cũng không nhiều lời, cúp máy.

Khuru Ngạn vẫn luôn ngửa đầu nhìn Khuru Dịch gọi điện thoại, sau khi Khuru Dịch cúp máy, nhóc vội vàng kéo áo Khuru Dịch: “Chừng nào đại hồ tử tới vậy anh?”

“Hôm nay cậu ấy không tới, đang ở nhà bạn,” Khuru Dịch xoa đầu nhóc, “Em đi mua vỏ bánh với anh không?”

“Anh ấy không đến à?” Khuru Ngạn hơi thất vọng, “Anh ấy không đến ăn bánh trứng sao?”

“Lần sau cậu ấy tới ăn,” Khuru Dịch đổi giày, “Nếu không sáng mai anh làm thêm mấy cái, lúc em đi chơi bóng tiện tay đưa cho cậu ấy.”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn gật đầu.

Khuru Ngạn không theo Khuru Dịch đi mua vỏ bánh, so với anh hai không thích đùa với mình và cũng không thừa sức chơi với mình, Khuru Ngạn thích đi chung với Biên Nam hơn.

Khuru Dịch mua nguyên liệu làm bánh trứng về tới nhà, Khuru Ngạn đang ngồi xổm trong sân chơi xe điều khiển từ xa, nhóc điều khiển xe chạy vòng quanh Bumblebee do Biên Nam tặng.

“Ngày mai anh Tiểu Đào về rồi, bảo anh dẫn em ra ngoài chơi xe điện chịu không?” Khuru Dịch nói.

“Chơi với anh Tiểu Đào không vui,” Khuru Ngạn nhìn theo xe, “Đại hồ tử chơi mới vui.”

Khuru Dịch cười, Thân Đào cũng như cậu, nếu so ra thì nghiêm túc hơn Biên Nam nhiều, Khuru Ngạn thích Biên Nam như vậy chắc là vì Biên Nam... ngây thơ?

Không, hẳn là trẻ con, cậu ấy kiên nhẫn với con nít nhiều hơn mình và Thân Đào nhiều.

Nhưng mà chắc sau này Biên Nam sẽ không đến đây chơi với nhị bảo nữa.

Khuru Dịch vào bếp, đổ sữa và đường vào nồi, bỏ lên bếp khuấy từ từ đợi đường hóa.

Khuấy một lát Khuru Dịch lại nêm nếm, Khuru Ngạn thích ăn ngọt, càng ngọt càng tốt, nhưng cậu không cho quá nhiều đường, chỉ cho vừa đủ mức đường mà mình chấp nhận được.

Đường hóa rồi, Khuru Dịch nhấc nồi qua một bên, xoay người lấy bột mì chuẩn bị rây bột vào nồi.

Không biết có phải bị hành vi của thần căn nhắc Biên Nam ảnh hưởng hay không, Khuru Dịch hơi mất tập trung, vừa rây được một ít, bên dưới bùng lửa khiến cậu nhảy dựng, đến khi lùi ra mới phát hiện mình rây bột mì xuống bếp, lửa vẫn chưa tắt.

Khuru Dịch tắt bếp, rây bột mì vào nồi, lúc đập trứng gà lại mém chút thả vào bếp.

Cậu tắc lưỡi, đặt đồ trong tay xuống, chống tay lên bếp hít sâu một hơi, sau khi từ từ thở ra mới cầm đồ đánh trứng tiếp tục khuấy nồi.

“Anh hai,” Khuru Ngạn chạy vào bếp, “Anh xong chưa?”

“... Mới được một nửa, chưa nướng nữa.” Khuru Dịch cười.

“Vậy anh nhớ để dành cho sáng mai nha, đem cho đại hồ tử.” Khuru Ngạn nghiêm túc nhắc nhở.

“Ừ, nhớ rồi.” Khuru Dịch gật đầu.

“Anh hai,” Khuru Ngạn ngồi trên băng ghế nhỏ bên cửa bếp, “Tuần sau đại hồ tử bắt đầu huấn luyện lại rồi.”

“Ừ.” Khuru Dịch xếp vỏ bánh lên mâm nướng.

“Anh ấy huấn luyện thì em không thể theo anh ấy học tennis nữa.” Khuru Ngạn cảm thấy hơi mất mát.

“Nếu em thật sự thích chơi, anh cho em tiền tập chung với nhóm bạn học hè.” Khuất Dịch nói.

“Không cần đâu, học phí mắc lắm, đợi đại hồ tử rảnh rồi dạy em cũng được,” Khuất Ngân nhìn anh mình, “Lúc anh ấy huấn luyện em có thể đi xem không?”

“Lúc cậu ấy huấn luyện không có thời gian trông chừng em đâu.” Khuất Dịch đổ nhân đã trộn vào vỏ bánh.

“Em chỉ ngồi bên cạnh xem thôi, không cần anh ấy trông chừng em.” Khuất Ngân nói.

Khuất Dịch im lặng một hồi, bỏ bánh vào lò nướng mới nói: “Tùy em.”

Biên Nam và Vạn Phi cùng ngồi ở trạm xe bus, hôm nay Khuất Dịch không rảnh đưa Khuất Ngân, nhóc kia tự đón xe bus tới.

Lúc thấy Khuất Ngân mang theo cà men nhảy xuống xe bus, Biên Nam ngăn người: “Còn mang đồ ăn nữa à?”

“Bánh trứng!” Khuất Ngân giơ cà men, “Sáng sớm anh hai làm đó... chào anh Vạn Phi.”

“Ày giỏi giỏi giỏi,” Vạn Phi xoa đầu nhóc, “Trí nhớ của nhị bảo tốt thật, anh chỉ đến nhà một lần đã nhớ tên anh? Ăn sôcôla không, anh mua cho em!”

Biên Nam nhận cà men, mở ra, một mùi thơm nồng lập tức bay vào mũi, cậu nhìn sáu cái bánh trứng nóng hổi xếp ngay ngắn trong cà men, một cảm xúc không nói nên lời dấy lên trong lòng, mang theo chút hoảng hốt khó tả.

“Cái này là Khuất Dịch làm hả?” Vạn Phi thò tay lấy một cái, cắn một miếng liền kêu lên, “Ồi ngon quá!”

“Có cho mày ăn chưa mà dám lấy!” Biên Nam còn chưa thưởng thức xong thì thiếu mất một cái, một hai ba, một hai không, một hai, một hai, một không, nhìn rất khó chịu.

“Ngon lắm, mày mau thử đi,” Vạn Phi nhét hết bánh vào miệng, “Không ngờ Khuất Dịch lại đảm đang như vậy, con gái bây giờ mấy đứa biết nấu ăn.”

Biên Nam cầm một cái lên cắn, hương vị mềm xốp thơm ngọt khiến cậu nhắm hai mắt lại, ngồi xổm xuống nói lấp vấp với Khuất Ngân: “Chuyển lời đến anh hai em giúp anh, ngon lắm.”

“Vâng ạ!” Khuất Ngân thỏa mãn nhìn cậu.

“Em cũng ăn một cái đi, còn lại để dành khi nào nghỉ ăn.” Biên Nam đưa cà men đến trước mặt nhóc.

“Em không ăn đâu, hôm qua ăn mười cái rồi, anh hai không cho ăn nữa.” Khuất Ngân nhìn bánh trứng nuốt nước miếng.

“Mười cái?” Biên Nam lập tức đóng nắp cà men, “Em không sợ tiêu chảy à.”

Lúc dẫn Khuất Ngân vào sân bóng, tâm trạng của Khuất Ngân rất tốt, cứ nhảy tới nhảy lui.

“Đại hồ tử,” Nhóc kéo tay Biên Nam, “Anh hai em còn biết chiên bánh quai chèo nữa, khi nào anh qua nhà em bảo anh ấy làm cho anh ăn, ngon lắm.”

“Ừ.” Biên Nam gật đầu.

“Vậy chừng nào anh qua?” Khuất Ngân hỏi tiếp.

Biên Nam hả miệng không nói nên lời, Vạn Phi ở một bên tiếp lời: “Anh qua thì có phần không?”

“Có, chia cho anh một cái.” Khuất Ngân nói.

“Anh phải ăn mười cái,” Vạn Phi tắc lưỡi, “Một cái ăn không no.”

“Vậy đại hồ tử ăn không hết thì cho anh.” Khuất Ngân ngẫm nghĩ.

“Má,” Vạn Phi cười, vỗ vai Biên Nam, “Nhóc này không phải em Khuất Dịch, nhóc này là em ruột Biên Nam!”

Biên Nam cười ha ha, khom lưng hôn lên trán Khuất Ngân một cái.

“Chừng nào anh qua?” Khuru Ngạn cố chấp hỏi thêm lần nữa.

“Cái này,” Biên Nam dụi mũi, “Cuối tuần anh phải huấn luyện rồi, bận rộn nhiều việc, không biết khi nào mới có thời gian.”

“Vậy anh qua trước khi huấn luyện đi.” Tư duy của Khuru Ngạn rất rõ ràng.

“Trước... trước khi huấn luyện, cũng có nhiều việc...” Biên Nam không biết nên nói thế nào, cậu không muốn gặp Khuru Dịch, vừa ngại vừa không dám, nhưng lại không biết phải từ chối Khuru Ngạn thế nào.

“Nhị bảo,” Vạn Phi ở bên cạnh nói, “Mùa hè anh hai em bận rộn lắm đúng không?”

“Vâng ạ.” Khuru Ngạn nhìn Vạn Phi.

“Có phải ngày nào cũng đi làm thêm không? Không nghỉ ngày nào hết?” Vạn Phi nói tiếp.

“... Đúng rồi.” Khuru Ngạn cúi đầu.

“Qua một thời gian nữa đại hồ tử hăng ghé chơi, chiên bánh quai chèo phiên phức lắm, đợi anh hai em hết bận rồi ăn được không?” Vạn Phi nói.

“Vậy khi nào anh hai hết bận em báo anh nha?” Khuru Ngạn xoắn xuýt một lúc rồi ngẩng đầu hỏi Biên Nam.

“Ừ!” Biên Nam vội gật đầu.

Khuru Ngạn bắt đầu chơi bóng, Biên Nam mua hai chai nước cùng ngồi nhìn với Vạn Phi.

“Anh Nam,” Vạn Phi uống hớp nước, “Hai chúng ta có phải anh em không.”

“Giờ đây?” Biên Nam nhìn cậu ta, “Tất nhiên là anh em ruột rồi.”

“Vậy thì nói đi,” Vạn Phi tắc lưỡi, “Mày với Khuru Dịch có chuyện gì?”

Biên Nam bóp chai nước trong tay: “Không...”

“Im miệng,” Vạn Phi cắt ngang, “Tao không có ngu, tưởng tao không nhìn ra hả? Bình thường nhị bảo muốn mày qua nhà nó, mày đập Phong Hỏa Luân bay qua ngay, thế mà hôm nay lại tìm cớ không đi, nhất định đã xảy ra chuyện với Khuru Dịch, nói đi, có phải đánh nhau không? Theo tao thấy, cho dù quan hệ với Khuru Dịch có tốt thế nào đi chăng nữa, nói sao nó cũng bên phe Vạn tải đường thủy...”

“Mày nín coi.” Biên Nam lấy chai gỗ đầu Vạn Phi.

Vạn Phi mặc kệ cậu: “Mày không nói tao không nín, đừng nói không nín, thậm chí đi ngủ tao cũng không nhắm mắt, từ hôm qua tới giờ rồi đó, nhìn mày kiểu này phiền muốn chết, mày nói xem...”

“Tao hôn cậu ấy.” Biên Nam nói.

“Bình thường mày đâu có...” Vạn Phi nói một mạch, được một nửa thì đổi tông, nâng lên hai dậm, “Mày nói cái gì?”

Biên Nam im lặng, nhìn chằm chằm chai nước trong tay.

Nói xong cậu lập tức hối hận, cả người như bị lửa đốt khiến cậu chịu không nổi.

“Mày nói cái gì? Mày hôn ai?” Vạn Phi xoay vai Biên Nam lại, kinh hãi nhìn cậu, “Hai chúng ta đang nói Khuru Dịch đúng không? Mày đang nói ai vậy?”

“Thì cậu ấy đó.” Biên Nam cắn môi.

“Đậu má!” Vạn Phi bật người khỏi ghế, hạ thấp giọng nói, “Mày hôn Khuru Dịch? Hôn nó làm gì? Mày hôn nó một cái nó đánh mày? Mẹ nó tao cũng hôn mày mà...”

“Mày có thể im lặng ngâm miệng một lát không?” Biên Nam ấn thái dương nhìn Vạn Phi.

Vạn Phi im bật, cánh tay chống lên đầu gối, gương mặt nhìn đám trẻ chạy tới chạy lui trên sân bóng.

Biên Nam vẫn bóp chặt cái chai trong tay.

Qua một lúc lâu Vạn Phi mới quay đầu, nhỏ giọng mở miệng: “Tao hiểu rồi, mày hôn Khư Dị, như hôn con gái phải không?”

“Ừ,” Biên Nam đưa chai đến bên miệng, dùng răng cạ cạ miệng chai, “Mày nói xem có phải tao bị bệnh rồi không.”

“Bệnh gì?” Vạn Phi hỏi.

“Mày nói thử đi.” Biên Nam liếc mắt.

“Đồng... đồng tính luyến ái?” Vạn Phi do dự nói.

Tay Biên Nam khẽ run, miệng chai trượt khỏi răng, cắn vào môi cậu, cậu bụm miệng nhú mày mắng: “Má.”

“Hôn con trai chưa chắc thích con trai mà?” Vạn Phi cũng bóp chai, “Hôn Khư Dị cũng đâu nhất định là thích Khư Dị?”

“Tao đang suy nghĩ vấn đề này đây,” Biên Nam nhìn Vạn Phi, “Mày nói nhỏ chút coi.”

“Anh Nam à! Tao đã thổ thỉ rồi đó,” Vạn Phi nhích đến bên tai cậu, dùng tốc độ chậm chậm nói, “Tao thấy... hầy, tao có nên dùng thành ngữ không?”

“Thả cái rắm của mày xong đã.” Biên Nam nói.

“Tao thấy mày chưa từng thích ai, vậy làm sao mày biết mày có thích Khư Dị hay không?” Vạn Phi ngẫm nghĩ, “Chỉ hôn một cái sao căng thẳng dữ vậy? Bộ mày thích nó à?”

Biên Nam không lên tiếng.

Thích?

Không thích?

Nhưng mà căng thẳng thật đó.

Rất căng thẳng.

44. Chương 44

So với việc mình có thích con trai hay không, cậu con trai đó có phải là Khư Dị hay không, Biên Nam càng để tâm việc thích hay không thích.

Bất luận người kia là ai, là nam hay nữ, bây giờ điều cậu muốn biết nhất là rốt cuộc mình có thích người ta hay không.

Ở phương diện này, Biên Nam chưa từng có cảm nhận tương tự, từ tiểu học cậu đã bắt đầu quen “bạn gái”, tính cả cái thời quậy phá chắc cũng hơn mười mấy người, nhưng tiêu chuẩn quen bạn gái của cậu chỉ có vài kiểu, đẹp, không làm nũng, theo số đông.

Sau khi chia tay, chẳng ai có thể làm cậu phiền muộn quá hai ngày, người duy nhất làm cậu lao đao một phen chỉ có Trương Hiểu Dung, nhưng thế là vì của nhỏ hoài không được.

Chẳng qua kiên nhẫn cũng chỉ nhiều đó thôi, không có dây dưa kéo dài, xoay người một cái là không còn nghĩ gì nữa.

Vậy nên cậu không biết cảm giác mình dành cho Khư Dị được tính là gì.

Vậy nên... chuyện này phải hỏi Vạn Phi.

Vạn Phi đối với Hứa Nhị, chắc chắn là thích thật, thích đến mức ngu người luôn.

“Cảm giác thích một người là thế nào?” Biên Nam hỏi Vạn Phi.

“Cứ nghĩ tới hoài... nhớ tới hoài,” Năng lực diễn đạt của Vạn Phi không tốt lắm, cậu chàng ú ớ cả buổi cũng không nói rõ ràng được, “Lúc không ở cạnh nhau cứ nghĩ xem nhỏ đang làm gì, ăn cơm chưa, vui hay buồn...”

“Má,” Biên Nam không hài lòng với câu trả lời này, “Nếu theo như mày nói, vậy người tao thích chính là nhị bảo.”

“Ầy vậy không giống,” Vạn Phi gãi gãi đầu, “Nhị bảo là yêu thương con nít, cái tao nói là, lúc có chuyện lập tức nghĩ đến nhỏ, lúc được nghỉ là muốn ở bên cạnh nhỏ, đi xa mấy bữa nay tao cứ nghĩ đến nhỏ, muốn gọi điện thoại nghe giọng của nhỏ một chút, kiểu vậy đó...”

“Lúc được nghỉ người đầu tiên tao nghĩ đến là mày, tao phải tới nhà mày ăn ké ngủ ké.” Biên Nam cảm thấy Vạn Phi càng nói càng rồi.

“Ặc, vậy nếu tao không ở đây thì sao?” Vạn Phi bắt đầu dỗi.

“... Khuư Dịch,” Biên Nam nhú nhú mày, “Đó là vì người khác cũng không rảnh, tao lại không muốn đi chơi game... qua nhà cậu ấy tiện hơn.”

“Vậy trước đây không có Khuư Dịch thì sao?” Vạn Phi hỏi tiếp.

Biên Nam há miệng không nói nên lời.

Thật sự rất muốn giơ ngón cái với Vạn Phi.

Câu hỏi này của Vạn Phi khá lắt léo, làm cho Biên Nam tức khắc lọt vào hố sâu bất an.

Trước khi chưa thân thiết với Khuư Dịch, cuộc sống của cậu là thế này, mỗi khi không thể đến nhà Vạn Phi, cậu sẽ đến tiệm net với bạn học, hoặc đến khu trò chơi điện tử, hoặc đi dạo trên đường, hoặc hẹn một đám người cả quen lẫn không quen ra tụ hội, nhìn xem có em nào vừa mắt hay không...

Bây giờ tất cả những việc trước đây quen làm, đột nhiên không còn thú vị nữa, cũng chẳng muốn tham dự nữa.

Với Biên Nam mà nói, càng thú vị hơn là... giàn nho trong sân, bàn nhỏ đặt ấm trà, nhị bảo chạy lung tung khắp sân, còn có...

“Chuyện này đúng là,” Biên Nam đứng dậy, “Không ổn.”

“Hả?” Vạn Phi đứng dậy theo.

“Thích một người có thể tùy tiện thích như vậy sao?” Biên Nam tặc lưỡi, “Cứ như chơi hay sao ấy.”

“Mày tưởng thích người ta còn có kiểu dáng nữa chắc?” Vạn Phi ở bên cạnh đứng trung bình tấn, “Hãy! Giống như này?”

“Mày đó liệu mà trân trọng Hứa Nhị,” Biên Nam liếc mắt nhìn Vạn Phi, “Hiếm lắm mới có một em xinh xắn đui mù như nhỏ để ý mày.”

“Đậu má, công phu rửa xối của mày luyện thành từ tao đó.” Vạn Phi thở dài.

Hai người không thảo luận được kết quả nào.

Sau khi huấn luyện xong đưa Khuư Ngạn về nhà, hai người không đón xe về mà chạy dọc theo đường cái suốt hai tiếng đồng hồ, thảo luận đến khi Biên Nam đói sôi bụng cũng chẳng nặn ra được kết luận gì.

Biên Nam không thừa nhận mình thích người ta.

Vạn Phi cảm thấy thích một người không khó như Biên Nam nghĩ.

Nhưng mà thỉnh thoảng Vạn Phi sẽ lấy lại tinh thần, đứng về phe Biên Nam phủ định chung.

Cuối cùng khi Biên Nam còn chưa nghĩ ngơi xong, Vạn Phi chịu hết nổi, cậu chàng ngồi chồm hổm ở ven đường, chỉ vào Biên Nam: “Anh Nam, tao cho mày một chiêu, một chiêu cuối cùng.”

“Nói.” Biên Nam nhìn Vạn Phi.

“Từ hôm nay trở đi không gặp Khuru Dịch nữa, cũng không liên lạc với nó nữa, để xem rốt cuộc mình cảm thấy thế nào,” Vạn Phi cắn răng, hung tợn nói, “Xem thử có ghen chết hay không.”

Biên Nam không nói gì, nhìn chăm chăm Vạn Phi.

“Sao vậy? Không dám à?” Vạn Phi cũng đứng lên nhìn cậu, “Sợ biết sự thật hay là không nữa...”

“Được.” Biên Nam nói.

Biên Nam cảm thấy chuyện này thật ra chẳng khó khăn gì, sắp sửa bắt đầu huấn luyện trở lại, mỗi ngày cậu đều phải ngâm mình trên sân bóng, đừng nói là Khuru Dịch, cho dù có đặt một mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt cậu, cậu cũng không có thời gian để ý.

Chẳng qua thực tế hơi khác so với những gì cậu tưởng tượng.

Lúc rảnh rỗi Khuru Dịch sẽ đưa Khuru Ngạn tới trường học.

Chiếc xe đạp trắng toát kia, đứng từ xa là có thể nhìn thấy, mỗi lần ngồi chồm hổm trước cổng trường, Biên Nam lại cảm thấy chờ mong một cách kỳ lạ, nhưng khi Khuru Dịch dừng xe trước mặt cậu, cậu lại có cảm giác cả người mất tự nhiên.

“Đại hồ tử!” Khuru Ngạn nhảy xuống từ ghế sau, cọt cọt người Biên Nam rồi chạy vào trong.

Nhóc đã quen với trường học, không cần Biên Nam theo cùng nữa, tới sân bóng là tự mình quần lấy huấn luyện viên.

“À là vậy,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, “Tôi sắp bắt đầu huấn luyện rồi, không có thời gian chăm nhị bảo nữa, tôi đã nói chuyện với huấn luyện viên, ông nói nó có thể tiếp tục luyện tập với đám nhóc học hè.”

“Có được thật không?” Khuru Dịch hỏi.

“Không sao đâu, tôi rất thân với huấn luyện viên, thêm nhị bảo không ảnh hưởng gì,” Biên Nam dụi mũi, thấy trên cổ tay Khuru Dịch đeo chiếc vòng do Biên Hinh Ngữ tặng, cậu tìm đề tài hỏi, “Đeo rồi hả?”

“Ừ,” Khuru Dịch cười cười, nhìn vòng tay, “Em ấy cứ hỏi đeo chưa nên thôi đeo luôn.”

“... Nhìn đẹp lắm,” Biên Nam gật đầu, “Tôi vào trước đây.”

“Ừ.” Khuru Dịch chống chân ngồi trên xe không nhúc nhích.

Biên Nam cứng người vài giây, xoay lưng trở vào trường.

Vài ngày tiếp theo, mãi cho đến khi Biên Nam bắt đầu huấn luyện trở lại, Khuru Dịch không đưa Khuru Ngạn đến trường nữa, lần nào cũng là Khuru Ngạn gọi điện thoại cho Biên Nam, nói mình đã lên xe bus, bảo Biên Nam tới trạm đón nhóc.

Mỗi ngày Khuru Ngạn đều hưng phấn luyện bóng, lúc rảnh là lại quần lấy Biên Nam đòi đánh chung, nhưng không nhắc tới việc rủ Biên Nam qua nhà mình chơi nữa, không biết có phải cái câu ‘anh hai rất cực nhọc phải cho anh hai nghỉ ngơi’ của Vạn Phi phát huy tác dụng hay không.

Biên Nam cảm thấy hơi trống vắng, lúc ngày người ở nhà Vạn Phi không có gì làm, hai người sẽ đầu-ta, đầu-xong thì đầu địa chủ.

“Anh Nam,” Buổi tối lúc ngủ, Vạn Phi nằm trên giường huých nhẹ Biên Nam một cái, “Ngủ chưa?”

“Có uống thuốc ngủ đâu, vừa nằm xuống mà ngủ được à?” Biên Nam tặc lưỡi.

“Mày hơi bị không ổn thật đó, mày có cảm giác được không?” Vạn Phi nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Biên Nam cũng không tránh né nữa, tuy rằng cậu không muốn thừa nhận, nhưng mấy ngày nay không gặp Khuru Dịch đúng là vật vờ uể oải gì đâu.

Vạn Phi thở dài, không nói chuyện.

“Mày nghĩ thế nào,” Trong bóng đêm, Biên Nam nhìn chăm chăm ánh trăng trên tường, “Nếu tao thật sự...”

“Tao không nghĩ gì cả,” Vạn Phi trả lời rất nhanh, “Cho dù mày thích con lừa...”

“Im mẹ mày đi!” Biên Nam hét nói nổi.

“Tao không nói hai lời, tao nhận mày rồi, mặc kệ cái khác,” Vạn Phi kiên trì nói hết câu, sau đó tự vỗ tay cho mình, “Má nó cảm động ghê, tao rút nước mắt luôn rồi nè, anh Nam mày hôn tao một cái được không?”

“Hôn cái rắm ấy!” Biên Nam vả lên bụng Vạn Phi.

“Bây giờ không có rắm,” Vạn Phi xoay người đưa lưng về phía cậu, vỗ lên mông mình hai cái, “Có mông chịu không?”

“Thằng điên.” Biên Nam nhin không được bật cười.

“Mày biết không, tao cảm thấy có lẽ mày thật sự thích... nó...” Vạn Phi xoay người lại chìa mặt về phía Biên Nam, nói nhỏ, “Thích một người, đầu óc sẽ không sử dụng được, nếu là trước đây mày chắc chắn sẽ không để tao chộp được cái kê mông lớn như vậy.”

Biên Nam cười suýt sặc, vừa ho vừa đập Vạn Phi: “Mù chữ thì im miệng cho ông.”

“Kê hở, kê hở,” Vạn Phi tặc lưỡi một tiếng rồi cười theo, “Thật ra tao thấy từ này nên đọc luôn, lúc nói cứ lo nghĩ tới mông, mày nhìn đi, cũng vì thích Hứa Nhị nên dung lượng não của tao ngày càng nhỏ nè.”

Biên Nam vẫn còn cười, cười không dừng được, hai người nằm trong bóng đêm cười ngu một hồi, cười chừng vài phút, Biên Nam mới thở dài thườn thượt: “Hầy ——”

Thở dài xong, hai người cùng im lặng.

Biên Nam gác tay che mắt, đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

“Tao thấy hơi sợ.” Cậu nói.

“Sợ cái gì?” Vạn Phi hỏi.

“Biến thái quá, sao có thể như vậy chứ?” Biên Nam nhỏ giọng nói.

“Biến thái cái gì, không phải là thích một người sao? Thích ai mà không phải là thích.” Tư duy của Vạn Phi đơn giản mà thẳng thắn.

“Nói thì nói vậy, nếu Hứa Nhị là con trai... quên đi không so sánh như thế được.” Biên Nam nhú mày.

“Cho dù Hứa Nhị... là con trai, đậu má vậy nhất định là trai đẹp,” Vạn Phi nhanh chóng đổi đề tài, “Nếu Khưu Dịch là nữ chắc cũng đẹp lắm.”

“Phục mày luôn, bụng mày to thật, mấy thứ ăn rồi chắc không nằm trong đây nhỉ.” Biên Nam bắt đắc dĩ.

“Vậy biết làm sao, bộ mày buồn là xong chuyện à? Với lại mày cứ buồn rầu ủ rũ... uầy thành ngữ gì nhỉ?” Vạn Phi ngồi dậy, ngón tay chọt chọt bụng Biên Nam, “Chỗ này của mày buồn rầu ủ rũ, chính mày cũng không biết...”

“Phải rồi,” Biên Nam cũng ngồi dậy, đây mới là điều khiến cậu phiền muộn, “Coi như tao thích Khưu Dịch đi, coi như thôi, coi như tao thích cậu ấy, vậy cậu ấy thì sao? Mẹ nó, chuyện này là sao nữa!”

“Không phải mày hôn nó rồi ư? Nó phản ứng thế nào?” Vạn Phi định thử phân tích thay cậu.

“Không phản ứng gì hết,” Biên Nam tặc lưỡi, “Chắc không kịp phản ứng.”

“Hôn... hôn như nào?” Vạn Phi hỏi.

“Chi vậy? Hứng thú hả, biểu diễn cho mày xem nhé.” Biên Nam nhích lại trước mặt Vạn Phi.

“Tới đi,” Vạn Phi quệt miệng chọt một cái với cậu, “Chắc, nếu người mày muốn hôn là tao thì đâu có những chuyện này.”

Phải, nếu cậu hôn Vạn Phi, những chuyện này sẽ không xảy ra.

Nhưng người cậu hôn không phải là Vạn Phi, Vạn Phi cũng không làm cậu muốn hôn thật sự, còn có xúc động muốn dùng lưỡi nữa.

Đây là mấu chốt của vấn đề, cho dù không muốn thừa nhận, trong lòng Biên Nam vẫn rõ ràng, có lẽ mình xảy ra vấn đề thật rồi.

“Đi hỏi nó.” Vạn Phi vỗ lưng cậu.

“Không dám hỏi,” Biên Nam trả lời rất kiên quyết, “Chỗ này có thuốc lá không?”

“Có,” Vạn Phi nhảy xuống giường, lấy một gói thuốc trong ngăn kéo ném cho cậu, “Vừa hút là sắc còn bày đặt đòi hút nữa.”

“Mày thậm chí còn không hút mà cũng bày đặt mua đó thôi.” Biên Nam châm điếu thuốc ngậm vào miệng, cậu cũng không hút, chỉ nhìn chăm chăm ánh trăng giữa làn khói trắng.

“Anh Nam, đây không phải là phong cách của mày,” Vạn Phi đứng tựa vào cửa sổ, “Trước đây mày chăm nhả nào là xin số điện thoại hẹn ra gặp rồi.”

“Nói cũng như không! Khuru Dịch là con gái ư?” Biên Nam cau mày.

“Vậy làm sao bây giờ!” Vạn Phi nhìn cậu.

Biên Nam im lặng một hồi, bóp tắt điếu thuốc ấn lên đầu gối: “Không làm gì hết, cứ như vậy đi, mặc kệ nó, nói không chừng qua đợt này là bình thường trở lại.”

“Mày...” Vạn Phi tắc lưỡi, “Được rồi, tùy mày.”

Biên Nam nhắm mắt lại.

Không thèm nghĩ nữa.

Giống như trước đây đừng phải rất nhiều chuyện tương tự, không thèm nghĩ nữa là được.

Chuyện trong nhà, chuyện của mẹ, đủ loại chuyện phiền lòng.

Không nghĩ nữa là được.

Kệ nó đi.

Khuru Dịch ngồi ở trước bàn, đèn đầu giường vắn sang hướng cậu, Khuru Ngạn đang nằm trên giường ngủ say sưa.

Sắp 1 giờ sáng, cậu rất buồn ngủ, nhưng không dự định ngủ.

Tượng đất nhỏ trong tay vẫn còn là bán thành phẩm, Khuru Dịch đã nhìn bức tượng này nhiều đêm rồi, công cụ Thân Đào tặng cho cậu rất thuận tiện, nhưng đến giờ cậu vẫn chưa hạ dao.

Trên lý thuyết, làm tượng đất cho Biên Nam chưa tính là khó, Khuru Dịch đã vẽ vô số bản phác thảo, bức tượng trong tay cũng đã có hình dạng ban đầu, nhưng cậu vẫn không tài nào tĩnh tâm nổi.

Dao xoay từng vòng thật nhanh giữa ngón tay Khuru Dịch, nhưng cứ giơ lên rồi buông xuống, lặp đi lặp lại như thế.

Cuối cùng Khuru Dịch đứng dậy cầm điếu thuốc đi ra sân, ngồi xuống chiếc ghế dưới giàn nho, tựa vào lưng ghế dựa, nhìn ánh trăng thấp thoáng giữa lá cây rậm rạp.

Sau khi châm thuốc, di động trong túi quần reo một tiếng.

Là tin nhắn của Thân Đào, đưa số điện thoại của mày cho gia đình của thằng nhóc muốn học thêm rồi, mẹ nó sẽ gọi cho mày.

Ừ. Khuru Dịch trả lời.

“Biết ngay mày chưa ngủ mà.” Thân Đào gọi qua.

“Mày cũng chưa ngủ đấy thôi.” Khuru Dịch cười cười.

“Tao vừa mới về, không giống mày,” Thân Đào nói, “Tao nói này, hay là mày...”

“Không.” Khuru Dịch ngắt lời.

“Không cái gì? Mà biết tao muốn nói gì chưa? Không phải tao muốn cản mày.” Thân Đào bắt đắc dĩ.

“Thôi mày cứ cản tao đi.” Khuất Dịch hít một hơi.

“Mày thật đúng là...”

“Tao như thế đấy,” Khuất Dịch nhún mày, “Tao không chấp nhận được mình như vậy, không thể chấp nhận được.”

“Nhưng mà mày với Biên Nam...” Thân Đào còn định nói gì đó, nhưng Khuất Dịch đã cắt ngang.

“Vậy tao cũng không chấp nhận được, tao cũng không muốn ai giống tao,” Khuất Dịch dập thuốc, “Được rồi mày ngủ đi, gần đây quá nhiều quá.”

Thân Đào không nói nữa, cúp điện thoại.

Khuất Dịch cầm di động ngăn người trong chốc lát, rồi lại lấy ra điều thuốc khác châm lửa, nhìn ngày tháng trên màn hình, chỉ còn cách sinh nhật Biên Nam vài ngày, phải tranh thủ làm cho xong.

Cậu đã hứa tặng quà cho Biên Nam thì nhất định sẽ tặng, cho dù hơn nửa tháng nay không hề liên lạc, cũng chưa từng gặp mặt Biên Nam.

Chỉ vì cái sinh nhật này thôi.

“Thêm thêm người nữa chi vậy?” Nhìn Hứa Nhị và một cô gái băng qua từ con đường đối diện, Biên Nam dùng cánh tay huých huých Vạn Phi, “Không phải nói chỉ có vợ chồng son chúng mày sao?”

“Chắc nhỏ sợ mày làm bóng đèn không được vui?” Vạn Phi cũng không biết Hứa Nhị muốn dẫn bạn tới.

“Một cái bóng đèn không vui, hai cái bóng đèn thì vui chắc?” Thấy Hứa Nhị vẫy tay với bên này, Biên Nam cười cười với nhỏ.

“Tao nào biết.” Vạn Phi cười ha ha.

Cô nàng mà Hứa Nhị dẫn theo, Biên Nam cảm thấy trông khá quen mắt, chắc cũng là học sinh Vệ giáo.

“Miêu Nguyên, lớp kế bên lớp mình,” Hứa Nhị giới thiệu cô nàng bên cạnh với hai người, “Dạo này bọn mình thân lắm nên kéo nhỏ đi chung luôn.”

“Chào,” Miêu Nguyên rất cao, không tính là đẹp, nhưng dáng vẻ rất cởi mở, nhỏ cười với Biên Nam, “Xem như có thể nhìn ngoài đời thực rồi.”

“Vỡ hình tượng chưa?” Biên Nam cũng cười cười, tuy rằng bạn gái của cậu cũng như thế, nhưng kinh nghiệm vẫn còn, nhìn một cái là biết Miêu Nguyên tuyệt đối không phải do Hứa Nhị chủ động gọi tới.

“Không, đẹp trai hơn nhiều,” Miêu Nguyên cũng không cảm thấy xấu hổ, nhỏ cười nói, “Gọi Miêu Miêu là được, Miêu Nguyên nghe như tên con trai ấy.”

“Meo,” Hứa Nhị tựa lên vai Miêu Nguyên phì cười, “Đi thôi, đi đâu ăn đây?”

*Miêu trong Miêu Nguyên (nghĩa là mèo) và Miêu (tiếng kêu meo meo) phát âm giống nhau.

“Hai người dẫn đường đi.” Biên Nam lấy di động ra nhìn đồng hồ.

“Em muốn ăn cơm Tây, chúng ta đi ăn cơm Tây nha?” Hứa Nhị kéo cánh tay Vạn Phi.

“Ừ,” Vạn Phi gật đầu, nhìn Biên Nam, “Cái này thì nhờ anh Nam dẫn đường vậy, ảnh rành mấy cái này lắm.”

“Tao rành con khỉ, gần đây tao...” Biên Nam nói được phân nửa thì ngậm miệng, suýt chút nữa đã thốt ra gần đây tao toàn ăn cơm nhà Khuất Dịch, “Gần đây tao không có ra ngoài ăn.”

“Vậy nghe mình nha? Mình biết một nhà beefsteak ổn lắm, nhớ tới thấy thèm ghê, đi chỗ đó được không?” Miêu Nguyên nói.

“Được.” Vạn Phi phát tay.

Cả nhóm đi tới đầu phố đón chiếc taxi, Biên Nam đang nghĩ xem nên ngồi thế nào.

“Anh lên đằng trước ngồi đi, anh phải trả tiền xe,” Hứa Nhị đẩy Vạn Phi lên chỗ kế bên tài xế, đoạn kéo Miêu Nguyên lên xe, vẫy tay với Biên Nam: “Anh Nam ra ghế sau ngồi chung đi.”

Biên Nam cười cười, lên xe ngồi cạnh Miêu Nguyên.

Sau khi xe lái đi, Miêu Nguyên nói địa chỉ với tài xế, sau đó quay đầu nhìn Biên Nam, nhỏ giọng hỏi: “Em mượn di động của anh chút được không?”

Biên Nam lấy di động ra đưa cho Miêu Nguyên, Miêu Nguyên nhận lấy cúi đầu bấm vài cái, di động trên người nhỏ reo một tiếng, nhỏ cười trả di động lại cho Biên Nam: “Đây là số điện thoại của em, lưu hay không tùy anh, còn em vẫn lưu số của anh.”

Biên Nam đúng là không định lưu lại, tuy rằng Miêu Nguyên nhìn khá thuận mắt, nhưng không phải dạng cậu thích.

Miêu Nguyên nói thì nói vậy, ánh mắt cứ nhìn cậu chăm chăm, cậu đành phải lưu số của Miêu Nguyên, đặt tên Miêu Miêu.

Miêu Nguyên vui vẻ, nhỏ vỗ tay bôm bốp, tựa lên người Hứa Nhị, hai cô nàng cười hí ha hí hửng.

Miêu Nguyên nói nhà hàng kia không gần trường học, nhưng cách nhà Biên Nam không xa, nằm trong cùng một khu, lúc xuống xe Biên Nam mới phát hiện mình từng đến nhà hàng này vài lần.

“Ở đây nè, ăn ngon lại không đắt, beefsteak mình yêu nhất!” Miêu Nguyên kéo Hứa Nhị, hai cô gái đi về phía nhà hàng.

“Tao muốn ăn sườn xào chua ngọt.” Vạn Phi đi theo sau nói lí nhí.

“Đi ăn với con gái mà mày còn muốn gọi món?” Biên Nam khoác tay lên vai Vạn Phi, “Muốn ăn ngày mai hai đứa mình đi.”

“Vậy chúng ta phải đi...” Vạn Phi mới nói phân nửa thì đột nhiên nín thinh, bước chân cũng dừng lại, “Ê, đó là Biên Hình Ngữ và... Khưu Dịch?”

Biên Nam ngẩng đầu nhìn theo, đúng là Khưu Dịch và Biên Hình Ngữ, hai người cũng rẽ ngoặt, đi theo sau Hứa Nhị và Miêu Nguyên vào trong nhà hàng.

“Tao...” Cảm giác rối loạn trong lòng Biên Nam dâng lên ồ ạt, bóp thành cục đập đập ra có thể phủ kín cả một sân tennis.

“Muốn... chào hỏi không?” Vạn Phi cũng rất bất ngờ.

“Không.” Biên Nam trả lời.

Đang nói, Khưu Dịch có lẽ nhìn thấy Hứa Nhị ở đằng trước, vì vậy quay đầu lại.

Ánh mắt hai người đối diện thẳng thừng.

Biên Nam không biết nên bày ra biểu cảm gì cho phải: “Má.”

45. Chương 45

Lúc trông thấy Hứa Nhị, Khưu Dịch rất bất ngờ, cậu không ngờ mình lại đụng phải Hứa Nhị ở đây, Vạn Phi chắc chắn đang ở phía sau, mà trong tình huống này, có Vạn Phi thì hơn phân nửa sẽ có Biên Nam.

Khưu Dịch do dự một chút mới quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Biên Nam và Vạn Phi theo sau.

Sắc mặt Biên Nam không tốt lắm, Khưu Dịch đoán Biên Nam sẽ không dùng vẻ mặt khó chịu thế này chào hỏi mình, hơn nữa bên cạnh còn có Biên Hình Ngữ từ nhỏ đã không hợp với Biên Nam.

Vì vậy Khuất Dịch chỉ cười với Biên Hình Ngữ rồi quay đầu vào nhà hàng cùng Biên Hình Ngữ.

Biên Hình Ngữ rất quen thuộc với nhà hàng này, nhờ tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

“Em gọi món luôn nhé?” Biên Hình Ngữ nhận menu từ bồi bàn.

“Ừ.” Khuất Dịch ngồi xuống đối diện nhỏ, ngẩng đầu lên là thấy Biên Nam.

Bốn người kia ngồi tại bàn dành cho bốn người ở góc xéo đối diện, Biên Nam và Vạn Phi ngồi song song, mặt hướng về phía Khuất Dịch và Biên Hình Ngữ.

Khi chạm phải ánh mắt của Khuất Dịch, khóe miệng Biên Nam giật giật, như kiểu muốn cười lại không cười được, gượng gạo vô cùng, sau đó cậu quay đầu nói chuyện với cô gái ngồi đối diện, không nhìn sang bên này nữa.

Khuất Dịch cầm ly uống một hớp, nhìn Biên Hình Ngữ gọi món.

“Được rồi,” Biên Hình Ngữ chọn xong khép menu lại, cười nói, “Toàn là mấy món chỗ này làm khá ngon.”

“Em thích là được rồi.” Khuất Dịch gật đầu.

“Thật ra em ăn không nhiều, chủ yếu là anh đó,” Biên Hình Ngữ vẫn tươi cười, “Em đang giảm cân.”

“Em không mập.” Khuất Dịch phát hiện khi Biên Hình Ngữ cười, ánh mắt trông rất giống Biên Nam, cậu giương mắt nhìn qua phía Biên Nam, Biên Nam cũng đang nhìn bên này, phát hiện tầm mắt của Khuất Dịch thì vội xoay mặt đi.

“Cảm ơn,” Biên Hình Ngữ chống cằm, cười hì hì nhìn Khuất Dịch, “Không ngờ hôm nay anh lại rủ em ra ngoài dùng cơm.”

“Xem như cảm ơn cái này.” Khuất Dịch nhìn chiếc vòng trên cổ tay.

“Chỉ cảm ơn thôi ư?” Biên Hình Ngữ bĩu môi, “Em phát hiện anh đó, ngay cả một lời nói dối nữ sinh cũng lừa nói.”

“Biết là nói dối mà vẫn muốn nghe?” Khuất Dịch cười cười.

“Nghe chứ, ít nhất sẽ cảm thấy thoải mái,” Biên Hình Ngữ bưng ly cười ngượng ngịu, “Không phải con người đều thế sao.”

“Anh thì không.” Khuất Dịch nói.

“Thôi, đổi đề tài đi,” Biên Hình Ngữ bắt đầu dĩ dặt ly xuống, “Đúng rồi, mẹ Đình Đình gọi cho anh chưa? Mẹ nhỏ muốn mời anh ăn cơm, vốn định thi xong mời luôn nhưng ba nhỏ đi công tác chưa về, bây giờ về rồi...”

“Không cần đâu, anh đã nói với mẹ em ấy rồi.” Khuất Dịch lại nhìn thoáng qua chỗ Biên Nam, Biên Nam đang cúi đầu chơi điện thoại, ngay khoảnh khắc Biên Nam giương mắt lên, Khuất Dịch kéo tầm mắt về, nhìn Biên Hình Ngữ.

“Thì muốn cảm ơn anh mà, Đình Đình thi tốt lắm, mẹ nhỏ rất vui.”

“Không cần.”

“Ừ...” Biên Hình Ngữ kéo dài giọng, nằm úp sấp lên bàn, cau mày, “Khuất Dịch, trao đổi với anh khó thật.”

“Anh không có cố ý.” Khuất Dịch mỉm cười.

“Nếu anh cố ý em đã chẳng để ý tới anh từ lâu rồi,” Biên Hình Ngữ thở dài, “Đình Đình cũng bảo anh là tên nói chuyện phiếm thương tật cấp mười, anh dạy kèm nhỏ lâu như vậy mà ngoài nội dung dạy học ra tổng cộng nói chẳng đến mười câu.”

“Chắc hơn mười câu chứ,” Khuất Dịch nhớ lại, “Ít nhất mỗi lần anh đều sẽ nói một câu đừng ăn gì hoặc đợi nghỉ rồi hăng chơi điện thoại.”

Biên Hình Ngữ bụm miệng cười cả buổi, “Ngoại trừ trao đổi khó khăn, đôi khi anh cũng biết pha trò lắm.”

Biên Nam nhìn bóng lưng Biên Hinh Ngừ, nhỏ đang bụm miệng cười đến mức vai run run.

“Hứa Nhị,” Biên Nam gõ bàn, cắt ngang cuộc trò chuyện sôi nổi của Hứa Nhị với Vạn Phi, “Hai chúng ta đổi chỗ đi.”

“Hả?” Hứa Nhị liếc nhanh qua Miêu Nguyên bên cạnh, “Đổi chỗ với mình?”

“Ừ,” Biên Nam đứng lên, chỉ Vạn Phi, “Cậu mau qua đây đánh thành cục với thằng này đi.”

“Thấy ghét,” Hứa Nhị cười rồi đứng lên, đổi chỗ với Biên Nam, “Mình không thèm ngồi kế ảnh đâu.”

“Cậu giả bộ lớ quá.” Biên Nam ngồi xuống cạnh Miêu Nguyên, lúc này không nhìn thấy Khuru Dịch và Biên Hinh Ngừ nữa, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ngồi xuống, Hứa Nhị nhìn lên phía trước, sững sốt, “Ủa Khuru...”

“Đúng rồi,” Vạn Phi vội kéo nhỏ tới bên mình, đưa một ổ bánh mì tròn cho nhỏ, “Trời sắp vào thu cần bồi bổ, ăn bánh mì bổ bánh mì...”

*Khuru (qiū) và thu (qiū) đọc giống nhau.

Miêu Nguyên cầm cọng khoai tây chiên định ăn, nghe Vạn Phi nói vậy thì nhin không được bật cười, “Nói gì thế.”

“Hứa Nhị cậu thích nó chỗ nào vậy?” Biên Nam hỏi.

“Mình vẫn chưa nghĩ ra đây.” Hứa Nhị cười nói.

“Thích ảnh ở chỗ dễ ăn hiếp,” Miêu Nguyên vừa ăn vừa nói, “Dạng như anh Vạn đây, người ta gọi là dễ bắt nạt.”

“Ồ!” Hứa Nhị vỗ nhẹ lên bàn, cười nửa ngày, “Vậy sao cậu không thích một tên dễ bắt nạt, Biên Nam khó đối phó lắm, đúng không anh Nam.”

“Em muốn đối phó anh hả?” Biên Nam cười cười, nhìn Miêu Nguyên.

“Đại ca tha mạng,” Miêu Nguyên chấp tay với cậu, cười xấu hổ, “Em thấy anh rất đẹp trai, chân dài dáng đẹp, tâm nguyện trước mắt của em là được ngắm anh ở cự ly gần.”

“Vậy em mau ngắm đi, lát nữa ăn cơm xong anh phải về ngủ.” Biên Nam cảm thấy Miêu Nguyên rất biết đùa, không giống phong cách của mấy nhỏ bên Vệ giáo, hợp với bên trường Thể thao hơn.

Bữa cơm này ăn hơi bị vất vả, tuy rằng bốn người trò chuyện rất vui vẻ, nhưng Biên Nam vẫn cứ hờn vía đầu đầu.

Ban đầu cậu tưởng gương mặt là thấy Khuru Dịch sẽ làm mình mất tự nhiên, nhất là khi cậu cứ nhin không được nhìn qua bên kia, nhưng khi đổi sang ngồi cạnh Miêu Nguyên, cậu lại hối hận.

Hai người kia vẫn đang trò chuyện sao?

Hay là vừa ăn vừa nói...

Đi về chưa?

Cứ nghĩ tới nghĩ lui mấy thứ lung tung này, miếng bít-tết trong đĩa ăn hết thế nào cậu cũng không biết.

Mãi đến khi Hứa Nhị và Miêu Nguyên muốn gọi một ít chân gà gói về cho bạn cùng phòng, Biên Nam mới lấy lại tinh thần, bữa cơm này đã xong rồi.

Vạn Phi tính tiền xong, bốn người dọn đồ đứng lên.

Biên Nam liếc nhanh qua bàn Khuru Dịch.

Hai người kia cũng ăn gần xong, Biên Hinh Ngừ chống tay lên má, Khuru Dịch đang nói gì đó với nhỏ.

Khung cảnh này khiến cậu rất khó chịu, phảng phất như bị ai đó quát một roi.

Nếu như trước đây Biên Nam còn ôm một tia ảo tưởng cuối cùng rằng mình không thích Khuru Dịch, vậy thì cảm giác bây giờ làm cậu không cách nào trốn tránh được nữa, cho dù cậu chưa từng nghiêm túc về vấn đề tình cảm, cậu vẫn biết là vì sao.

Cậu nhìn Vạn Phi, Vạn Phi thả cánh tay đang ôm Hứa Nhị, khoác lên vai cậu, ánh mắt cũng phức tạp không kém.

Ra khỏi nhà hàng phải đi ngang qua bàn của Khuru Dịch và Biên Hinh Ngũ, từ lúc bước đi Biên Nam đã tự hỏi mình có nên tới chào hỏi không.

Nên tới chào hỏi không?

Nên tới chào hỏi không?

Nên không...

“Đi à?” Giọng Khuru Dịch truyền đến.

Biên Nam ngừng suy nghĩ, quay sang, nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng của Khuru Dịch.

“À... ừ.” Biên Nam gật đầu.

Khuru Dịch không nói gì nữa, xoay mặt sang chỗ khác.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Miêu Nguyên quay đầu nhìn Biên Nam và Vạn Phi: “Ồ, vừa rồi em không nhìn lầm chứ? Đó là Khuru Dịch?”

“Phải.” Vạn Phi ôm bả vai Biên Nam.

“Ồ? Mấy anh không nhào vô luôn sao,” Miêu Nguyên cười nói, “Em tưởng trường Thể thao và Vận tải đường thủy gặp là đánh chứ.”

“Em tưởng bọn anh là thằng Phan Nghị Phong thần kinh à.” Vạn Phi cười hô hô.

“Ày nói tới tên Phan Nghị Phong kia,” Miêu Nguyên tặc lưỡi, “Đúng là thần kinh không chạy đi đâu được, mấy hôm trước có vài người của Vận tải đường thủy bị chặn đánh.”

“Không phải tên đó tốt nghiệp rồi sao?” Hứa Nhị hỏi.

“Ừ, vậy mới bảo là thần kinh, tốt nghiệp rồi mà còn cần mãi không buông.” Miêu Nguyên khinh bỉ.

“Sao em biết? Bây giờ còn đang nghĩ, nó chặn đánh ai?” Vạn Phi cau mày hỏi.

“Bạn em nói, Tiểu Nhị cũng biết nè, nhỏ khờ khờ hôm đó đi dạo phố với bọn mình đó, bạn trai nhỏ là học sinh Vận tải đường thủy.” Miêu Nguyên nhìn Hứa Nhị.

“Ừ nhớ,” Hứa Nhị gật đầu, nghĩ một chút lại vỗ Miêu Nguyên, “Này, hôm đó cái mặt nạ nhỏ mua dùng được không? Mình đang chờ phản hồi đây.”

“Để lát về mình hỏi thử,” Miêu Nguyên nói, chủ đề trò chuyện của hai người phía trước đã chệch hướng rồi.

“Mày biết chuyện này không?” Vạn Phi nhìn Biên Nam.

“Tao biết kiểu gì,” Biên Nam buồn bực, “Gần đây tao không có liên lạc với Khuru Dịch.”

“Có cần xác nhận chút không?” Vạn Phi cau mày.

Thấy Biên Nam không nói gì, Vạn Phi bồi thêm một câu: “Nếu chuyện này là thật, tao lo vài hôm nữa thằng chó Phan sẽ tới tìm chúng ta, thằng đó như chó điên vậy, lúc trước chưa tốt nghiệp không dám đụng đến chúng ta, bây giờ xem như tự do rồi.”

“Sợ nó quái gì.” Biên Nam nghiêng răng.

“Đề phòng chút đi,” Vạn Phi nói, “Giờ nó toàn chơi với lũ bên ngoài, không cùng cấp bậc với đám tụi mình nữa.”

“Ừ.” Biên Nam đáp.

Sau khi đưa Hứa Nhị và Miêu Nguyên về, Vạn Phi mới nhỏ giọng hỏi Biên Nam một câu trên taxi: “Mày không sao chứ?”

“Tao có thể có gì?” Biên Nam nhìn cậu ta.

“Mày về soi gương nhìn cái bộ dạng của mày tối nay đi, nếu không biết còn tưởng mày để ý Miêu Nguyên mà tâm trí không yên.” Vạn Phi tặc lưỡi liên tục.

“Biên Hình Ngữ vẫn luôn theo đuổi Khuru Dịch.” Biên Nam nói.

“Tao thấy Khuru Dịch nhìn không giống được theo đuổi, người đang yêu không phải nói chuyện kiểu đó, nét mặt cũng không giống.” Vạn Phi phân tích hết sức lão luyện.

“Tao không phải vì cái này.” Biên Nam cau mày, nếu Biên Hình Ngữ thật sự có gì đó với Khuru Dịch, cậu chắc chắn sẽ biết, Biên Hình Ngữ không phải người kín miệng.

“Vậy mày vì cái gì?” Vạn Phi nhìn Biên Nam.

Biên Nam tựa vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài.

Không biết.

Có lẽ vì hâm mộ những người khác có thể thản nhiên ngồi trước mặt Khuru Dịch, nhìn cậu ấy, nói chuyện với cậu ấy.

Có lẽ vì mình đang rối một nùi lại thấy nụ cười bình tĩnh của Khuru Dịch nên đâm ra bực bội.

Có lẽ vì cho rằng mình có thể giống như trước kia, cuối cùng phát hiện mình không làm được.

Có lẽ... chỉ vì nhìn thấy Khuru Dịch mà thôi.

“Phiền chết! Má!” Biên Nam mắng một câu.

“Phiền ai?” Vạn Phi sững sốt.

“Tao.”

“Đến đầu phố hãy đón xe,” Biên Hình Ngữ cùng Khuru Dịch ra khỏi nhà hàng, “Em muốn đi bộ cho tiêu hoá bớt, được không?”

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

“Thật không ngờ lại gặp Biên Nam và bạn gái ổng, chắc là nhỏ cao cao kia, nhỏ thấp thấp em thấy nắm tay Vạn Phi,” Biên Hình Ngữ nói, “Nhìn cũng không xinh lắm, em tưởng tiêu chuẩn của Biên Nam cao lắm chứ.”

Khuru Dịch quay đầu nhìn Biên Hình Ngữ một cái, nhỏ vội hươ tay: “Không phải em đang nói xấu ổng đâu.”

Khuru Dịch cười cười.

“Em thấy lạ thôi, bên cạnh Biên Nam quá trời con gái mà chưa thấy ổng quen ai lâu dài, cứ tưởng tiêu chuẩn của ổng cao, nhỏ vừa rồi nhìn thường lắm...” Biên Hình Ngữ nói mấy câu lại ngừng, “Ày càng nói càng lạ, thôi không nói nữa.”

“Đón xe đi.” Khuru Dịch đưa tay vẫy một chiếc taxi.

“Em đã nói muốn đi đến đầu phố mà...” Biên Hình Ngữ không tình nguyện.

Khuru Dịch mở cửa xe nhìn nhỏ: “Em có nói vậy à?”

“Nếu em chưa nói thì anh ừ cái gì?” Biên Hình Ngữ thở dài, ngồi vào xe, “Đúng là khó trao đổi.”

Khuru Dịch đóng cửa xe, đưa tiền cho tài xế, Biên Hình Ngữ ở trong xe kêu một tiếng: “Anh không lên xe sao? Vậy anh về bằng gì?”

“Chạy về.” Khuru Dịch nói.

Nhìn taxi lái đi, Khuru Dịch mới đưa tay vẫy một chiếc khác, ngồi trên xe gọi điện thoại cho Thân Đào: “Qua uống bia.”

“Nhà mày?” Thân Đào hỏi.

“Ừ.” Khuru Dịch nhìn ngoài cửa sổ.

“Rồi, tao mang bia tới.” Thân Đào cúp máy.

Nhà Thân Đào cách đây không gần, nhưng khi Khuru Dịch mua ít đồ nướng ở đầu hẻm về đến nơi, Thân Đào đang ngồi trong sân chờ, một túi bia đặt trên bàn.

“Cánh tay có thể nâng lên thế này, anh nhìn nè.” Khuru Ngạn đang biểu diễn tư thế của Bumblebee cho Thân Đào xem.

“Ừ,” Thân Đào đáp lời ý bảo đã thấy, đoạn quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Chậm thế.”

“Xa,” Khuru Dịch xoa đầu Khuru Ngạn, “Tắm rửa đi ngủ đi.”

“Không thú vị gì hết.” Khuru Ngạn xếp Bumblebee lại, ôm vào phòng.

“Nói ai không thú vị đấy?” Thân Đào cười hỏi.

“Anh đó, anh hai em nữa.” Khuru Ngạn nói xong chạy vào nhà nhanh như chớp.

“Vậy ai mới thú vị?” Thân Đào hỏi tiếp.

Khuru Ngạn đã vào nhà không nghe thấy, Khuru Dịch ngồi xuống bên cạnh: “Biên Nam chứ ai.”

“Điểm này hai anh em mày rất thống nhất.” Thân Đào đặt một lon bia lên bàn.

Khuru Dịch cười cười: “Hôm nay đi ăn với Biên Hình Ngữ gặp phải Biên Nam.”

“Vậy sao,” Thân Đào vào bếp lấy hai cái ly ra rót bia, “Muốn tâm sự không?”

“Không,” Khuru Dịch tựa vào ghế lắc nhẹ, “Gọi mày tới uống bia thôi.”

Có thể cùng Khuru Dịch chỉ uống bia ăn đồ ăn mà không nói lời nào, đại khái chỉ có Thân Đào, hai người ngồi trong sân từ từ uống, không ai mở miệng.

Hai tiếng sau, thấy mấy lon bia đã uống gần hết, Thân Đào đến cạnh ao rửa mặt, “Tao say rồi.”

“Chen một giường với nhị bảo đi.” Khuru Dịch nói, uống hết ngụm bia cuối trong ly.

“Tao ngủ sô pha,” Thân Đào lau nước trên mặt, “Nhị bảo ngủ thích đá người, chịu không nổi.”

Khuru Dịch lại ngồi trong sân một lát, lúc vào nhà Thân Đào đã ngủ trên sô pha.

Vào phòng, Khuru Ngạn đang nằm sấp trên giường ngáy khò khò, Khuru Dịch xoay người Khuru Ngạn lại, đắp chăn cho nhóc rồi ngồi xuống trước bàn.

Lấy mắt kính trong ngăn kéo đeo vào, Khuru Dịch vặn chuỗi đèn về phía bàn, cầm tượng đất nhỏ chưa hoàn thành lên.

“Má nó,” Chạy xong 10 km, Biên Nam nhào thẳng lên người Vạn Phi đang đứng bên đường biên chờ mình, “Ông Tướng biến thái!”

“Ai bảo mày không hầu hạ ông cho tốt,” Vạn Phi cười ha ha, ném khăn lên đầu cậu, bắt chước giọng ông Tướng, “Biên Nam! Trò đánh tennis bao nhiêu năm rồi! Trò mệt lắm sao! Động tác đã biến dạng đến mức không bằng mấy đứa con nít học hè! Ra chạy 10 km cho tỉnh đi! Đúng rồi! Ngày mai sinh nhật trò hử, sinh nhật vui vẻ nhé!”

Biên Nam đẩy Vạn Phi một cái, ngồi xuống bậc thang: “Mày nói xem ông có biến thái không.”

“Trách ai nữa, mấy hôm nay mày chẳng có tinh thần,” Vạn Phi tặc lưỡi, “May mà hôm nay nhị bảo không tới, nếu không chắc nó thất vọng dữ lắm.”

“Im miệng.” Biên Nam chỉ vào mặt Vạn Phi.

“Ngày mai sao đây?” Vạn Phi ngồi cạnh cậu, “Tôn Nhất Phàm nói với tao, mấy thằng trong ký túc bọn mình mời mày ăn một bữa buffet.”

“Không hứng thú.” Lần đầu tiên Biên Nam chẳng có chút hào hứng nào với sinh nhật của mình.

“Anh Nam à, mình nói về chuyện kia đi, rốt cuộc mày muốn thế nào, đã nửa tháng rồi, mày cứ nửa sống nửa chết...”

“Mẹ nó ai nửa sống nửa chết?” Biên Nam trừng cậu ta.

“Mày.” Vạn Phi cũng trừng lại.

“Má, bây giờ mày láo nhử.” Biên Nam bị vẻ mặt của Vạn Phi chọc cười.

“Tao...” Vạn Phi đang định nói, di động Biên Nam cất trong túi vang lên.

“Mày lắm nhảm nhiều quá,” Biên Nam lấy di động ra, “Càng ngày càng nhiều, lấy cái xẻng xúc xúc chắc bán được hai mươi đồng...”

Khư đại bảo.

Thấy thông báo cuộc gọi đến trên màn hình, tay Biên Nam run lên, thiếu chút nữa đã ném di động xuống đất.

“Ai vậy?” Vạn Phi nhích tới nhìn, sững sốt, ngó Biên Nam một cái rồi xoay người ra chỗ khác.

Biên Nam do dự một chút mới nhấc máy: “A lô?”

“Tôi đây.” Giọng Khư Dịch truyền tới.

“Ừ.” Biên Nam nói.

“Ngày mai sinh nhật phải không?” Khư Dịch cười cười.

Biên Nam có cảm giác như nhiều năm rồi không nghe Khư Dịch nói, lại có cảm giác như mọi thứ đã qua mấy đời... cậu đề di động lên lỗ tai, im lặng hồi lâu.

“Ngày mai đúng không? Hay là tôi nhớ nhầm?” Khư Dịch cười hỏi.

Giọng nói và giọng điệu quen thuộc, thêm cả tiếng cười kè sát bên tai, Biên Nam cảm thấy như có một sợi lông tơ thật mảnh kéo dài từ cổ và vai ra khắp cơ thể, khiến lòng bàn tay cậu ứa mồ hôi, cậu háng giọng, “Ừ... ngày mai.”

“Có quà tặng cậu,” Khư Dịch nói, “Tối mai trước khi đi làm tôi đưa cậu?”

“A? Được... cảm ơn.” Biên Nam cảm giác giọng mình khàn khàn.

“Vậy ngày mai tôi tới sẽ gọi cho cậu.” Khư Dịch nói.

“Ừ.”

Khư Dịch ở đầu bên kia im lặng một hồi: “Vậy tôi cúp máy đây.”

“... Ừ.” Biên Nam trả lời, nghe tiếng tút tút tút, cậu sững sờ thật lâu mới từ từ ngồi xuống bậc thang.

46. Chương 46

Sau khi thả di động vào túi, Biên Nam lại ngồi thẩn thờ trên bậc thang trong chốc lát rồi mới quay đầu liếc Vạn Phi.

Có lẽ Vạn Phi đang gọi điện thoại cho Hứa Nhị, cậu chàng cười đến độ mép tóc sắp cong lên.

Thấy Biên Nam gọi điện thoại xong, Vạn Phi vội cúp máy chạy tới: “Sao rồi?”

“Khuru Dịch bảo ngày mai đưa quà cho tao,” Biên Nam xốc túi ném lên lưng, “Đi thôi, ăn cái gì đi.”

“Nó còn có quà tặng mày?” Vạn Phi giật mình, “Hai đứa mày ngay cả người đứng còn sắp duy trì không nổi nữa...”

“Tháng trước sinh nhật cậu ấy tao đòi tặng,” Biên Nam buồn bực nói, cái câu “người đứng” của Vạn Phi làm cậu chợt nhớ hôm đó trong nhà hàng Khuru Dịch nhàn nhạt hỏi “đi à?”, nhất thời lại thấy phiền muộn, “Mày đó dạo này rành thành ngữ quá ta, sắp lên tới tầm cao mới rồi.”

“Mày còn đòi nó tặng quà nữa à?” Vạn Phi cười ha ha.

“Ừ, thuận miệng nói vậy thôi.” Biên Nam nhìn mặt đất, đột nhiên cảm thấy may mắn vì hôm đó mình đã thuận miệng đòi Khuru Dịch tặng quà.

Tuy rằng dạo này cậu bị chuyện kia làm cho sút đầu mẻ trán, lúc huấn luyện không biết ăn phạt bao nhiêu, nhưng nghe đến giọng nói của Khuru Dịch, biết ngày mai có thể gặp người ta, không hiểu sao cậu vẫn thấy mong chờ và vui vẻ một cách kỳ lạ.

Nhưng mà có lẽ gặp nhau cũng chẳng nói được hai câu.

Nghĩ đến đó tâm trạng của cậu lại chùng xuống.

Nhưng mà nghĩ lại, vậy cũng đỡ hơn chẳng thấy mặt nhau.

Thế nên tâm trạng lại khá hơn một chút.

Nhưng mà gặp nhau rồi thì sao chứ...

Tâm trạng của cậu cứ giật lên giật xuống giày vò dần vặt như vậy, giống như sắp phát điên.

Cứ thế bước đi không nói lời nào, Biên Nam cũng không nhìn đường, mãi đến khi Vạn Phi kéo cậu vào một cửa tiệm, cậu mới phục hồi tinh thần.

Bọn họ quá quen thuộc với khu này, vừa nhìn bài trí trong cửa tiệm, Biên Nam tắc lưỡi một tiếng: “Lại ăn bánh xào, mày đúng là mẹ nó trung thành, nếu không có Hứa Nhị, tao còn tưởng mày để ý con gái nhà người ta!”

“Thằng ngốc,” Vạn Phi liếc mắt nhìn cậu, “Không thấy đằng trước là Phan Nghị Phong dẫn người theo hả!”

“Nó dẫn người?” Biên Nam nhú mày, định quay đầu xem thử.

“Anh ruột của tao ời,” Vạn Phi kéo cậu lại, lôi cậu đến chiếc bàn nằm sát trong góc, “Nó dẫn toàn mấy thằng lạ hoắc, chúng ta đi ra cho chết à.”

Biên Nam ngồi xuống rót ly trà uống một hớp: “Mày còn biết sợ chết sao? Đây không phải là phong cách của mày, phong cách của mày hẳn là muốn chết mới đúng.”

“Má,” Vạn Phi chỉ vào cậu, “Nếu không phải bây giờ mày mất hồn mất vía thế này, tao cần gì phải sợ, tao sợ mày lơ ngơ đi ra ngoài ngáng chân sau của tao thôi! Uầy... gần đây tao bắn thành ngữ giỏi ghê, chắc thi đỗ Học viện thể thao cũng không thành vấn đề.”

“Dữ dần lắm,” Biên Nam giơ ngón cái, “Chân sau của mày là dữ dần nhất.”

Có điều Vạn Phi nói không sai, với bộ dạng mất hồn mất vía của cậu hiện tại, đừng nói Vạn Phi, ngay cả chính Biên Nam cũng thấy phiền.

Y như đứa con gái ngày nào cũng nghĩ tới nghĩ lui.

Thích con trai?

Tại sao lại thích con trai?

Mẹ nó tại sao lại thích con trai?

Thích Khuru Dịch?

Tại sao lại thích Khuru Dịch?

Mẹ nó tại sao lại thích Khuru Dịch?

Khuru Dịch thì sao?

Khuru Dịch đang nghĩ gì?

Tại sao Khuru Dịch không hỏi cậu vì cái gì đột nhiên không liên lạc nữa?

Đoán được? Hay là cảm giác được?

Đối với ý nghĩ này của mình, Khuru Dịch có thái độ gì?

.....

“Má!” Biên Nam mắng một câu, đặt mạnh ly trà xuống bàn.

Bồi bàn đem bánh xào đến cho bọn họ sợ hết hồn, vội ném hai đĩa bánh tới trước mặt bọn họ, đĩa bánh xào của Vạn Phi bị rớt một miếng thịt xuống bàn.

“Trời ơi thịt của tao, tổng cộng có ba miếng mà mày hù rớt một miếng của tao rồi!” Vạn Phi tiếc xót ruột, cầm đũa nhìn chằm chằm miếng thịt trên bàn.

Biên Nam không hé răng, đổi đĩa bánh xào của hai người, cúi đầu bắt đầu ăn.

Sau khi lừa vài miếng, cậu mới ngẩng đầu nhìn Vạn Phi, miệng lúng búng nói: “Ngày mai... tao nói với cậu ấy.”

“Cái gì?” Vạn Phi sững sốt.

“Ngày mai tao nói với cậu ấy.” Biên Nam nuốt bánh xào xuống nói lại lần nữa.

“Đậu má? Thiệt hả?” Vạn Phi trợn to mắt.

“Ừ, tao phiền quá rồi, nói xong không cần ngày nào cũng đoán mò nữa, chưa đủ phiền chắc!” Biên Nam lại nhét một miếng bánh xào vào trong miệng.

Vạn Phi ngơ ngác một hồi, đưa tay dùng sức vỗ vai cậu, rồi lại gờ ngón cái, không nói gì nữa.

Sau khi đưa ra quyết định, mặc dù chưa biết kết quả thế nào, Biên Nam bỗng dưng cảm thấy nhẹ nhõm.

Giống như khi còn bé lấy phiếu điểm về nhà vậy, lúc không đưa cho bố thì căng thẳng đến mức chân run cầm cập, nhưng đưa rồi thì đột nhiên thấy nhẹ lòng, cho dù bị đánh bị mắng cũng không hề chi.

Ăn bánh xào xong cậu lại kéo Vạn Phi đi ăn một chút xiên nướng rồi mới trở về trường.

“Thằng Phan đi rồi à?” Cả chặng đường cũng không chạm mặt Phan Nghị Phong, Biên Nam cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Không biết, bây giờ đa số mọi người quay về trường rồi,” Vạn Phi hết nhìn đông tới nhìn tây, “Chắc nó không dám tùy tiện ra tay đâu nhỉ?”

“Không biết nó tới tìm ai,” Biên Nam nói, “Cũng có thể là tới ra oai.”

“Mấy ngày tới cẩn thận chút đi,” Vạn Phi tắc lưỡi, “Không phải năm ngoái có ông năm ba kia bị người ta thui một nhát ở ngoài sao, tao thấy mấy thằng mà Phan Nghị Phong dẫn theo nhìn chẳng tốt lành gì, đứng từ xa là ngửi được mùi lưu manh rồi.”

Trở về ký túc xá tắm rửa xong, Biên Nam nằm trên giường nghe Vạn Phi, Tôn Nhất Phàm và Chu Bàn tranh xem mặt ai dày hơn, còn cậu thì cầm di động đảo qua đảo lại trong tay.

Cậu muốn gửi tin nhắn hỏi Khuru Dịch tặng mình quà gì, nhưng ngẫm nghĩ một hồi vẫn mở Đầu địa chủ ra.

Coi như Khuru Dịch cho cậu niềm vui bất ngờ đi, ngày mai cho Khuru Dịch hết hồn là huề nhau.

Đầu địa chủ mãi đến khi di động hết pin cậu mới ném di động lên bàn sạc pin, quay về giường nằm ngủ.

Giấc mơ đêm nay làm cậu nửa đêm giật mình tỉnh dậy hai ba lần, từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng mơ như thể bị đánh luân phiên thế này.

Ban đầu cậu đã đoán được mình sẽ nằm mơ, nói không chừng sẽ mơ thấy Khuru Dịch.

Kết quả từ đêm khuya đến rạng sáng, cậu toàn mơ thấy mình đang leo núi, leo đến đỉnh núi rồi nhảy xuống, định kéo dù để nhảy nhưng không tìm được dây dù, sau khi rơi xuống đất lại tiếp tục leo lên, leo lên rồi lại nhảy xuống...

Nhảy gần mười lần mới nhớ ra hình như mình leo lên đây là để ngắm mặt trời mọc.

Hôm đó huấn luyện cứ như chưa tỉnh ngủ, lại bị ông Tưởng phạt chạy 10 km, nếu thêm vài lần như vậy nữa, cậu cảm thấy mình đứt khoát chuyển sang lớp luyện chạy marathon là được.

Nghỉ hè không có lớp, cho nên buổi chiều huấn luyện chưa tới giờ cơm đã chấm dứt.

Từ khi huấn luyện kết thúc, Biên Nam cứ nhịn không được móc di động ra nhìn mãi, tắm rửa xong trở về ký túc xá, cậu đặt di động lên bàn.

“Mấy giờ xuất phát?” Tôn Nhất Phàm đi tới hỏi cậu chuyện ăn mừng sinh nhật, “Tao nói với mấy thằng phòng kế rồi, chờ chủ xị ra lệnh một tiếng thôi.”

“Tao còn đợi một cuộc điện thoại, lấy chút đồ rồi mới đi,” Biên Nam gãi gãi đầu, trong lòng có chút hồi hộp, “Ăn xong rồi cùng đi karaoke.”

“Được,” Tôn Nhất Phàm vỗ tay ra tiếng, “Tao có chuẩn bị cho mày một món quà hết sức có sáng ý, đến lúc xem nhớ đáp lại kích động vào nhé.”

“... Ừ.” Biên Nam chẳng mong chờ gì với quà của Tôn Nhất Phàm, hồi sinh nhật Vạn Phi cậu ta tặng hai hộp bao cao su.

Nằm trong ký túc xá lăn lộn gần hai tiếng, điện thoại trên bàn rớt cuộc reo lên, Biên Nam phóng thẳng từ trên giường xuống dưới đất.

Nhào tới cầm điện thoại lên xem, là bố.

Cậu nhất thời có chút nản lòng: “Bố?”

“Hôm nay đi chơi với bạn học đúng không?” Bố hỏi.

“Vâng ạ, ăn cơm hát karaoke gì gì đó.” Biên Nam nói.

“Hôm qua bố có nạp tiền vào thẻ mà quên nói cho con biết, cứ dẫn bạn đi chơi thoải mái,” Bố lại hạ thấp giọng, “Ngày mai nhất định phải về nhà, bố và dì có chuẩn bị quà cho con.”

“Vâng.” Biên Nam định nói đừng tặng điện thoại di động nữa, nhưng sợ nói ra bố sẽ không chịu, vì vậy đành đáp lời thôi.

Sau khi cúp điện thoại của bố, cậu ngồi ở mép giường ngẩn người, cảm thấy mình đúng là hơi...

Ngẩn người hai phút, cậu đứng lên đi WC.

Vừa tiểu xong, còn chưa ra khỏi WC đã nghe di động của mình reo và tiếng kêu của Vạn Phi: “Anh Nam điện thoại kia!”

“Rồi!” Biên Nam vội kéo quần chạy ra.

Lần này là Khuru Dịch gọi tới, ba chữ Khuru đại báo trên màn hình khiến tim Biên Nam như nảy lên.

“A lô?” Cậu nhận điện thoại.

“Tôi tới rồi, tới cổng trường của cậu hả?” Giọng Khuru Dịch có hơi gấp gáp, nghe như đang đạp xe.

“Đừng,” Biên Nam suy nghĩ, “Có không ít người trở về huấn luyện, còn có người ở ký túc xá nữa, bây giờ lại không có gác cổng, rất dễ chạm mặt người khác.”

“Vậy tôi ở giao lộ chờ cậu?” Khuru Dịch hỏi.

“Ừ, chỗ cổng trường ấy, tôi qua ngay đây.” Biên Nam chạy vào trong ký túc xá.

“Được.” Khuru Dịch cúp điện thoại.

Biên Nam thay bộ quần áo, lúc ra khỏi ký túc xá mới phát hiện mình quên đem theo di động, thế là xoay người vào lấy, vừa đi được hai bước thì lại trở vào ký túc xá cầm ly nước uống một hớp, đến khi bình tĩnh lại mới ra cửa xuống lầu, nơm nớp căng thẳng đi về phía cổng trường.

Mới vừa tới cổng trường, cậu dừng bước.

Trước cổng trường có ba chiếc xe máy đang đậu, trên xe đều có người, Phan Nghị Phong đang ngồi ở ghế sau một chiếc xe nói chuyện với đám đàn em ngày xưa của mình.

Thấy Biên Nam đi ra, Phan Nghị Phong rống một tiếng: “Biên Nam!”

Biên Nam liếc Phan Nghị Phong một cái, không đáp lời, nghĩ xem nếu đánh nhau thì mình nên chạy bên nào.

“Lâu rồi không gặp, tao thật sự rất muốn tâm sự với mày, tiếc là hôm nay tao bận quá, vì hôm nay tao đã bận bịu suốt một tuần,” Thế nhưng Phan Nghị Phong không xuống xe, cũng không bảo người tới đánh cậu, chỉ cười lạnh chĩa vào cậu nói một câu, “Hôm khác đi, mày đừng chạy đấy.”

Biên Nam không nói gì, đứng bên tường nhìn Phan Nghị Phong.

Phan Nghị Phong nói xong, vài chiếc xe nổ máy lái đi.

Nhìn hướng xe lái đi, Biên Nam nhú nhú mày, đám người kia đi về phía trung tâm thành phố, nhất định phải đi ngang qua cổng trường.

Cậu lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm số của Khuru Dịch.

“Báo tin hả?” Một tên đàn em ngày xưa của Phan Nghị Phong đứng bên cạnh nói, “Nghe đồn mày với lũ Vận tải đường thủy thân lắm, thì ra là thật à?”

Biên Nam liếc người nọ một cái rồi không để ý nữa, đưa điện thoại lên tai nghe, lời đối phương nói làm lòng cậu bỗng nhiên chùng xuống.

Người bị chặn là người của Vận tải đường thủy.

Trận thức lớn như vậy, ngoại trừ Khuru Dịch thì không còn ai nữa.

“Muộn rồi, chặn xong anh Phan mới đi qua.” Người nọ lại bồi thêm một câu.

Khuru Dịch không nhắc máy, sau khi reo vài tiếng, Biên Nam cúp điện thoại, nhắc chân chạy về phía giao lộ ở cổng trường.

Vừa chạy vừa bấm số của Vạn Phi: “Dẫn vài người qua đây, cổng trường.”

“Cái gì?” Vạn Phi sửng sốt, nhưng ưu điểm lớn nhất của Vạn Phi là phản ứng cực nhanh ở phương diện này, Biên Nam lập tức nghe Vạn Phi kêu to, “Đi thôi, cổng trường, Biên Nam xảy ra chuyện rồi!”

“Phải nhanh, nhớ mang đồ theo,” Biên Nam nghe tiếng ồn ào ở đầu bên kia điện thoại, “Là Khuru Dịch, ai không muốn thì đừng đi.”

“Bọn tao đi vì mày.” Vạn Phi nhanh chóng nói một câu, cúp điện thoại.

Biên Nam cảm thấy đời này mình chưa từng chạy như thế bao giờ, gió bên tai mang theo tiếng rít thổi qua, tóc húi cua vừa cạo cũng lay động, máu toàn thân nóng chảy như sắp phá da bùng ra.

Khuru Dịch chỉ có một mình.

Vừa nãy Phan Nghị Phong đến đã có năm sáu người, chưa tính những người đã chặn Khuru Dịch ở bên kia.

Khuru Dịch tuy được công nhận là có tài đánh nhau, nhưng lần này chắc chắn thiệt thòi lớn.

Biên Nam gấp đến độ muốn rống lên, hai chân thật sự không đủ dùng, nếu mình là chó thì mẹ nó chạy tới đó từ lâu rồi!

Không, phải là ngựa mới được...

Thành phố này hiện đang trong giai đoạn kiến thiết*, mức độ tác động rất lớn, nơi giao thoa giữa thành phố và nông thôn cũng không bỏ qua.

*kiến thiết ở đây ý nói đẩy mạnh công tác giữ gìn trật tự và vệ sinh các loại để thi đua danh hiệu thành phố văn minh gì đó.

Suốt chặng đường Biên Nam thậm chí không tìm được cây gậy nào, gậy gộc, tảng đá, gạch vỡ, không phát hiện gì cả.

Cậu chẳng biết mình chạy đến tay không thể này có bao nhiêu tác dụng, nhưng vẫn vùi đầu chạy về phía công trường.

Lúc cách công trường chỉ còn hơn chục mét, cậu trông thấy bên ngoài công trường có vài chiếc xe máy, còn có hai người đi đường chạy ngược trở ra.

Chiếc xe đạp màu trắng ngã dưới đất của Khuru Dịch đâm thẳng vào mắt cậu.

Một tia hy vọng cuối cùng người bị chặn không phải là Khuru Dịch cũng tan thành mây khói.

Vào công trường mới có thể tìm được thứ để đánh nhau, nhưng vào rồi chưa chắc có cơ hội nhặt.

Biên Nam vọt tới bên cạnh xe đạp của Khuru Dịch, dùng chân giẫm lên bánh sau, bẻ ngoặt chân chống xe, chân chống xe bị cậu bẻ gãy khỏi xe như thế.

Lò xo quất mạnh vào tay cậu, mu bàn tay nhất thời đau đốn bồng rát.

Vừa quẹo vào công trường, Biên Nam nhìn thấy một đám người đang vung gậy sắt và dao trong tay, khoảng chừng mười mấy người.

Xuyên qua khe hở có thể trông thấy Khuru Dịch đã nằm dưới đất, đang nâng cánh tay che đầu mình, áo thun trắng thấm đẫm một mảng máu đỏ tươi.

“Khốn kiếp!” Biên Nam rống một tiếng, máu của Khuru Dịch như đã nhuộm vào mắt cậu, cậu chỉ cảm thấy trước mắt đỏ rực rưng rưng.

Biên Nam vung chân chống xe đạp mạnh vào đầu gã đứng gần mình nhất.

Chân chống xe không có nhiều uy lực lắm, nhưng dùng tay thuận đập bóng là đòn sát thủ của Biên Nam, lần này cậu tung hết sức.

Gã nọ ôm đầu hét thảm thiết, Biên Nam lại đá mạnh một cú vào lưng gã, gã ta lập tức ngã xuống đất.

Mục tiêu của Biên Nam không phải những người ở bên ngoài chưa kịp động tay, cậu cầm chân chống xe vừa đá vừa đập muốn tiếp cận những kẻ đang vây quanh Khuru Dịch, trông thấy Phan Nghị Phong đang cầm dao trên tay.

Đám người nọ phát hiện có người ở đằng sau đuổi tới, vài gã lập tức xoay người lại, gậy sắt và dây xích trong tay quất lên người Biên Nam.

Trước mắt Biên Nam vẫn đỏ như máu, cậu chỉ nhìn chằm chằm Khuru Dịch dưới mặt đất và con dao trên tay Phan Nghị Phong.

Đầu, vai, cánh tay, lưng, chỗ nào cũng bị đập tới tấp.

Chân chống xe dùng không tốt lắm, vừa quá mảnh vừa cầm không chắc, sau khi cánh tay bị đập mạnh một cái, chân chống xe rơi khỏi tay Biên Nam.

Vì vậy cậu đổi thành nắm tay, đâm mạnh vào cổ và mặt gã đằng trước.

Trên người đã không còn cảm giác đau đốn, chỉ có lo lắng và tức giận cùng lúc bùng cháy khiến cậu không thể chịu nổi.

Giữa một mảnh hỗn loạn, cậu nhào tới bên người Khuru Dịch, túm tóc gã vừa đánh vào ngực Khuru Dịch, giật ngược ra sau, đâm một cú vào mũi gã.

Nhân lúc gã nọ ngã ra sau, Biên Nam phóng tới bên cạnh Khuru Dịch.

Có người túm lấy vai cậu, dùng gạch đập vào vai cậu, cậu cắn răng không nhúc nhích, cố nắm cánh tay Khuê Dịch, muốn xác định Khuê Dịch có ổn hay không.

Nào ngờ sờ xong tay đầy máu.

“Đồ ngốc.” Khuê Dịch nói nhỏ bên tai cậu, giọng Khuê Dịch nghe mệt rã, kèm theo tiếng thở dốc khản đặc.

Biên Nam cảm thấy ngay trong nháy mắt này, có lẽ mình bị đánh đến choáng đầu rồi.

Muốn nói quà của tôi đâu, muốn nói tôi thích cậu.

Nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, lưng và đầu không biết bị vật gì đập hai cái, cậu xây xẩm mặt mày, bị người ở đằng sau kéo ra.

Cậu cố gắng giãy dụa, tay mò sang bên cạnh, muốn xem thử có giật được gậy gộc hay thứ gì đó hay không, nhưng chỉ mò được khoảng trống.

Phan Nghị Phong đá vào bụng Khuê Dịch, lúc Khuê Dịch khom người rên một tiếng, Biên Nam trông thấy Phan Nghị Phong cầm dao định đâm vào người Khuê Dịch.

“Mẹ mày!” Biên Nam hét to, thúc mạnh cùi chỏ ra sau, giẫy khỏi người đang kéo mình.

Cậu trực tiếp chop lấy lưỡi dao, chặn nhát dao định đâm vào Khuê Dịch.

Phan Nghị Phong rút dao ra, rạch một đường thật sâu vào lòng bàn tay cậu.

Biên Nam chịu đựng cơn đau xé gan, cậu bắt lấy cổ tay Phan Nghị Phong, cạy ngón tay hấn ra muốn giật dao xuống.

Lúc này Khuê Dịch mới đưa chân đạp vào bụng Phan Nghị Phong.

Phan Nghị Phong kêu rên, tay mất sức, Biên Nam vội giật dao xuống.

Còn chưa kịp đứng thẳng, vài gã ở đằng sau nhào tới, đè cậu và Khuê Dịch xuống đất.

Toàn cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn, Biên Nam nghe không rõ, cũng không nhìn thấy rõ, chỉ biết Khuê Dịch đỡ hai gã ở bên trái thay cậu.

Cậu quát to, vung cánh tay lên, muốn xóc những kẻ đang đè lên người mình.

“Á!” Có người kêu một tiếng.

Biên Nam nhận ra đây là giọng của Phan Nghị Phong, ngay sau đó thấy Phan Nghị Phong ôm bụng quỳ gối xuống đất.

Trong lúc hỗn loạn, không ai biết chuyện gì xảy ra, Phan Nghị Phong nghiêng rặng, rít vài chữ từ kẽ răng: “Có người đâm tao.”

Biên Nam choáng váng, không biết mình đâm Phan Nghị Phong một nhát lúc nào.

“Đưa cho tôi,” Khuê Dịch chắn trước người cậu, nắm lấy dao trong tay cậu, hạ thấp giọng, “Buông tay.”

Biên Nam siết chặt nắm tay, còn chưa kịp thốt ra lời nào, đầu đã bị ai đó đá mạnh một cái.

Màu máu đỏ tươi trước mắt biến mất, một mảnh sương đen bao trùm

47. Chương 47

Cảm giác như muốn ngủ thiếp đi.

Cả người không còn sức lực.

Đầu nặng trĩu, mí mắt cũng rất nặng.

Biên Nam biết mình bị ai đó đá ngất, hồi cấp hai cậu từng ngất xỉu một lần vì đang bệnh mà huấn luyện quá sức, cảm giác khi đó không giống bây giờ lắm.

Bị đá ngất quả thật chẳng dễ chịu gì, tuy rằng không đau chút nào cả.

Trước mắt là một mảnh sương mù dày đặc, không nhìn thấy gì hết.

Trong lỗ tai như nghe được tiếng động, nhưng mà nghe không rõ, vừa âm ỉ vừa hỗn loạn.

Âm thanh lúc gần lúc xa, hình như cậu loáng thoáng nghe được tiếng kêu của Vạn Phi.

Cứu viện tới rồi sao... thật mẹ nó chậm...

Các loại âm thanh dần dần đi xa, cuối cùng tất cả giác quan đều biến mất.

Không biết qua bao lâu, Biên Nam cảm thấy mình lại có một chút ý thức.

Giống như đang nằm mơ chưa tỉnh, nhưng không có cách nào ngủ tiếp nữa.

Giống như bị giam trong một cái bình đóng kín, hít thở được nhưng không dễ chịu gì.

Cả người mềm nhũn vì mệt mỏi.

Làm sao vậy?

Đang ở đâu?

Trước mắt lấp lóe, mang theo vàng sáng trắng.

Điện thoại của Khưu Dịch.

Phan Nghị Phong.

Công trường.

Máu và dao.

“Đưa cho tôi... buông tay...”

Giọng nói của Khưu Dịch vang lên bên tai.

Khưu Dịch!

Hình ảnh xoay chuyển thật nhanh trước mắt Biên Nam, cậu bất thành linh mở mắt ra.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng chói lóa, mắt cậu bị kích thích đến phát đau.

“Tỉnh rồi ư?” Giọng nói của một người phụ nữ vang lên, “Tiểu Nam?”

“Dì... dì?” Biên Nam nhận ra đây là giọng của dì Lâm, cậu cố sức mở mắt ra lần nữa.

Giọng cậu nghe khô khốc mà khản đặc, chính cậu cũng bị dọa sợ.

“Là dì đây, cuối cùng con cũng tỉnh rồi,” Dì nhẹ giọng nói, nhấn chuông báo ở đầu giường, “Không có gì, trước tiên khoan nhúc nhích, chờ bác sĩ qua đây, để dì gọi điện thoại cho bố con, sáng nay bố con mới vừa về.”

“Khưu Dịch...” Biên Nam cau mày, nhìn thấy túi truyền nước treo ngược ở phía trên, bên trong chỉ còn hơn phân nửa.

Dì không trả lời cậu, gọi điện thoại cho bố.

Bác sĩ tới đây kiểm tra, dặn dò cậu vài câu, sau đó nói với dì cậu không có vấn đề gì, quan sát thêm hai ngày là có thể xuất viện.

Vừa nghe phải chờ thêm “hai ngày”, Biên Nam nhất thời có chút nóng ruột, cậu đang định ngồi dậy, ai ngờ vừa giật giật cánh tay đã cảm thấy toàn thân đau điếng, chắc là mình bị đánh thành ngựa vằn rồi.

“Dì...” Cậu không biết mình ở bệnh viện đã bao lâu, muốn biết tình hình của Khuê Dịch, muốn biết tình hình của Vạn Phi, nhưng mới vừa mở miệng đã bị dì cắt ngang.

“Dì không rõ lắm,” Dì nở nụ cười, “Bố con sẽ lập tức tới đây, bố con trông chừng con suốt hai ngày, hồi sáng dì mới vừa thể chỗ cho ổng.”

Biên Nam ngậm miệng, không nói nữa.

Vốn dĩ cậu định hỏi điện thoại di động của mình đâu, nhưng nụ cười của dì không che giấu được sự bất mãn, phiền phức này là do cậu gây nên, cậu không muốn làm cho dì và bố khó chịu thêm.

Bố đến rất nhanh, lông mày nhíu chặt, mặt mày uể oải.

“Bố...” Thấy bố mình, Biên Nam lập tức ngọ nguậy muốn ngồi dậy, dì đỡ cậu, lấy cái gối kê sau lưng cậu, cậu nhìn bố, “Con xin lỗi.”

“Đừng nói cái này,” Bố khoát tay, ngắm nghía cậu một chút rồi quay đầu hỏi dì, “Bác sĩ tới chưa?”

“Tới xem rồi, nói là không vấn đề gì, quan sát hai ngày là có thể xuất viện,” Dì vỗ vỗ lưng bố, “Không sao đâu.”

Dì ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại.

“Thấy choáng không?” Bố hỏi cậu.

“Không choáng, nhưng không có sức lực gì hết.” Biên Nam trả lời.

“Con nằm tận hai ngày, chắc chắn là không còn sức lực rồi,” Bố đi tới bên cạnh nhìn cậu, “Có khó chịu ở chỗ nào không?”

“Không có.” Biên Nam khẽ cử động cổ và cánh tay, trên người và trên tay đều quấn băng vải.

“Suýt chút nữa đã đứt gân tay rồi! Con còn may đấy! Nếu bị đứt thật, cho dù lành cũng sẽ ảnh hưởng đến động tác tay! Con có hiểu không!” Bố chỉ vào tay cậu, “Trước đây con đánh nhau, bố cứ tưởng con còn nhỏ, đang ở tuổi phản nghịch, sao bây giờ lại đánh ra nông nổi này!”

Biên Nam không nói gì.

“Con đúng là không để cho người ta bớt lo.” Bố thở dài, kéo cái ghế ngồi xuống bên giường.

“Xin lỗi bố,” Biên Nam nhìn nhìn ngón tay của mình, nhẹ giọng nói, im lặng một hồi rồi mới hỏi thử, “Bố, bạn con...”

“Trong trại tạm giam.” Bố nói.

“Cái gì?” Biên Nam thiếu điều nhảy dựng khỏi giường, “Ai ở trại tạm giam? Khuê Dịch? Hay là Vạn Phi? Tại sao lại ở trại tạm giam!”

“Vạn Phi không sao cả,” Bố cau mày, “Có người báo cảnh sát, cảnh sát tới đó, không vào trại tạm giam thì vào đâu!”

Biên Nam cảm thấy tay chân lạnh ngắt, Vạn Phi không sao, vậy thì người ở trại tạm giam là Khuê Dịch!

Cậu có chút thở không ra hơi, một lát sau mới đề nghị thanh âm quát lên: “Khuê Dịch bị đánh mà! Sao cậu ấy lại ở trại tạm giam! Cậu ấy bị đánh nặng như vậy! Đây không phải là phòng vệ chính đáng sao!”

“Phòng vệ chính đáng? Đám người ta nhập viện rồi kìa! Cho dù là phòng vệ chính đáng, trước khi điều tra rõ ràng cũng phải vào trại tạm giam!” Bố tức giận đứng lên, chỉ vào cậu, “Nếu không phải bố tìm người giúp, con cũng thể thôi!”

“Bố!” Biên Nam chẳng quan tâm trên tay còn ghim kim tiêm, vén chăn muốn xuống giường.

“Con lại muốn làm gì nữa!” Bố túm lấy cánh tay cậu, “Con có thể nào để bố bớt lo hay không!”

“Bố,” Biên Nam cũng nắm chặt tay bố, giọng nói khẽ run, “Đám người là con! Không phải Khuê Dịch!”

Bố ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm cậu hồi lâu không lên tiếng.

“Phan Nghị Phong cầm dao định đâm Khuru Dịch, con giết lấy,” Tay Biên Nam run lấy bầy, “Lúc đó quá hỗn loạn, con không biết con đâm thằng đó thế nào, nhưng thật sự không phải Khuru Dịch đâm!”

“Câm miệng!” Bố rống lên, “Nói nghĩa khí không phải nói như thế! Chính nó cũng nhận rồi! Người bị đâm cũng nói là nó làm! Con ở đây nổi điên cái gì!”

“Phan Nghị Phong thằng khốn này! Khuru Dịch nhận rồi ư?” Biên Nam chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, “Cậu ấy nói là cậu ấy đâm? Cậu ấy bị tâm thần sao!”

“Con gây đủ chưa!” Bố lên giọng, lửa giận trong mắt sắp phun cả ra ngoài, “Con còn ngại bố chưa đủ phiền hả! Con im lặng một chút đi!”

“Bố...” Biên Nam có cảm giác cổ họng mình nghẹn ứ, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

“Biên Nam bố cảnh cáo con, đừng có gây thêm phiền phức nữa, từ nhỏ đến lớn con gây họa đủ rồi, con cái nhà khác chẳng có ai làm người ta đau lòng như con!” Bố đẩy cậu trở về giường.

Biên Nam nằm xuống gối, trong đầu loạn hết cả lên.

Đưa cho tôi. Buông tay.

Có lẽ Khuru Dịch đã lấy dao từ tay mình.

Cậu ấy làm gì vậy chứ!

Đồ điên!

Có bệnh!

Biên Nam gác cánh tay lên mắt, mũi xót không chịu nổi.

Nước mắt không kìm được tuột xuống từ khóe mắt.

Lâu lắm rồi cậu chưa khóc, thậm chí cậu chẳng nhớ lần cuối cùng mình khóc là vì cái gì.

Cậu còn tưởng đời này mình sẽ không bao giờ khóc nữa.

Thế mà bây giờ làm thế nào cũng không ngăn được nước mắt.

Để phòng ngừa cậu kích động chạy khỏi bệnh viện, bố tạm ngừng công việc, ở lại phòng bệnh trông chừng cậu cả buổi sáng.

Biên Nam uể oải nằm trên giường, chờ dần từng mắt nhìn trần nhà.

Cậu cảm thấy tư duy của mình như tắc nghẽn, không suy nghĩ được, cũng không nói chuyện được.

Như thể tất cả đã dừng lại vào khoảnh khắc Khuru Dịch lấy dao từ tay cậu.

Giờ cơm trưa, cửa phòng bệnh bị người gõ.

Bố đi qua mở cửa, Biên Nam trông thấy mặt Vạn Phi.

“Vạn Phi!” Cậu hô to một tiếng rồi ngồi bật dậy, có lẽ do quá vội vã, đầu óc lại căng ra, làm cậu choáng đến độ suýt đập đầu vào cột giường.

“Nè nè mày đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích,” Vạn Phi ở bên ngoài sốt ruột kêu lên, sau đó cười cười với bố Biên Nam đứng ở cửa, “Chào chú, bọn con đến thăm Biên Nam.”

Bố thở dài, đi ra khỏi phòng bệnh, đứng trong hành lang.

“Mày không sao chứ?” Biên Nam quan sát Vạn Phi.

“Không sao không sao,” Vạn Phi vỗ vai cái lên người mình, “Tao có thể có sao chứ...”

Sau khi Vạn Phi vào trong, Biên Nam mới nhìn thấy Thân Đào đi theo sau Vạn Phi, cậu lập tức kích động: “Khuru Dịch thế nào rồi? Có bị thương ở đâu không? Có nghiêm trọng không!”

“Đỡ hơn mày, vết dao không sâu, chỉ bị quệt trầy thôi, không có vết thương nào quá nghiêm trọng,” Thân Đào với tay khép cửa lại, “Cậu ấy biết làm thế nào để bảo vệ mình, có phải mày chưa từng bị người ta đánh hội đồng không? Đưa hết chỗ yếu hại ra cho người ta đánh.”

Nghe nói Khuừ Dịch không có vết thương nào quá nghiêm trọng, Biên Nam nhất thời thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng căng thẳng thả lỏng, suýt nữa lại ngã xuống gối.

Nhưng rồi cậu nhanh chóng nghĩ tới việc Khuừ Dịch còn ở trại tạm giam, lòng cậu lại phiền muộn: “Khuừ Dịch bị gì vậy! Thăng Phan là tao đâm! Tại sao cậu ấy lại nhận!”

Trong mắt Thân Đào xẹt qua một tia kinh ngạc, Thân Đào nhìn cậu chằm chằm không nói lời nào.

“Anh Nam,” Vạn Phi sợ giật mình, vội chạy đến bên giường sờ trán cậu, “Mày nói gì thế?”

“Dao là Khuừ Dịch giật từ tay tao!” Biên Nam nhú mày, “Sau khi thăng Phan bị đâm cậu ấy giật lấy từ tay tao!”

Vạn Phi không nói nên lời, quay đầu lại nhìn Thân Đào, sững sờ chốc lát rồi đột nhiên nhào tới ấn Thân Đào lên tường: “Chuyện này chưa điều tra rõ ràng, nếu mày mẹ nó dám nói lung tung, tao cũng đâm mày một nhát!”

Thân Đào không lên tiếng, đẩy Vạn Phi ra, đi tới bên giường, nhìn Biên Nam một lúc lâu, cuối cùng đặt cái túi trong tay lên tủ đầu giường.

“Dao không phải do hai đứa mày mang đến, dao là của Phan Nghị Phong,” Thân Đào dường như đang suy tư, nói rất chậm, “Người bị đánh là Khuừ Dịch, ông chủ quầy thức ăn vặt đối diện công trường báo cảnh sát, lúc Phan Nghị Phong đến đã cầm dao, ông chủ thấy dao mới báo cảnh sát.”

“Mày nói lắm nhằm gì vậy!” Vạn Phi đứng bên cạnh nghe mà sốt ruột.

“Bọn nó đánh Khuừ Dịch, đây là sự thật,” Thân Đào nhìn Biên Nam, “Vậy nên dao nằm trong tay Khuừ Dịch sẽ được xem là phòng vệ chính đáng, nếu nằm trong tay mày thì chưa chắc, bởi vì không ai thấy mày bị đánh.”

“Má, vậy là cậu ấy nhận tội sao!” Biên Nam ngơ ngẩn, “Mẹ nó ai nói thế với Khuừ Dịch vậy!”

“Không ai nói hết,” Thân Đào nói, “Tao đoán.”

“Mày đoán?” Biên Nam lên giọng, “Mày đoán?”

“Tao đoán Khuừ Dịch nghĩ như vậy,” Thân Đào chỉ chỉ chiếc túi trên bàn, “Quà cậu ấy tặng mày, vỡ hết rồi, hôm sau tao mới đi nhặt về.”

Biên Nam yên lặng hồi lâu mới thò tay lấy túi đến trước mặt mình, bỗng dưng cậu không có can đảm mở nó ra, lúc cúi đầu nhẹ nhàng đẩy miệng túi, chẳng hiểu sao ngón tay cậu lại run cầm cập.

Đợi đến khi thấy rõ thứ trong túi, nước mắt của cậu lại dâng lên lần nữa.

Trong túi là một tượng đất nhỏ đã vỡ thành bốn năm mảnh.

Chỉ nhìn mảnh vỡ Biên Nam đã biết đó là mình, đồng phục trường Thể thao, vợt tennis nho nhỏ trong tay.

Cậu cầm cái đầu của tượng đất, nhìn gương mặt và biểu cảm đáng yêu của mình, dụi dụi nước mắt, bật cười thành tiếng, cười một hồi nước mắt lại rơi xuống.

“Má...” Biên Nam gập chân lại, vùi mặt xuống đầu gối, buồn bực nói, “Giống tao quá.”

Đây là lần đầu tiên Vạn Phi nhìn thấy Biên Nam khóc, cậu chàng sững sờ tại chỗ nửa ngày không biết nên làm gì, cuối cùng đi tới ngồi xuống bên mép giường, khoác vai Biên Nam, vỗ nhẹ lên lưng cậu: “Ngoan, đừng khóc...”

“Ông nội mày.” Biên Nam đẩy Vạn Phi ra, muốn lau nước mắt, theo thói quen giơ tay phải lên, ai ngờ toàn là băng vải, cậu không thể làm gì khác ngoài giơ tay trái lên, ai ngờ còn ghim kim, thế là đành giơ lại tay phải, dùng băng vải chùi chùi mắt.

“Anh Nam,” Vạn Phi ngừng một lát, nhìn Thân Đào, rồi lại quay sang nhìn Biên Nam, “Hôm nay Thân Đào tới trường tìm tao là có chuyện này.”

“Nói đi.” Biên Nam hít hít mũi.

Thân Đào cũng ngồi xuống bên mép giường: “Hiện giờ Khuru Dịch đang ở trại tạm giam, mặc kệ Khuru Dịch có nhận hay không, lũ Phan Nghị Phong cũng ráng cần là Khuru Dịch đâm, chuyện này xử lý cũng đơn giản, chẳng là ngay lần ranh phòng vệ chính đáng, không biết cậu ấy có qua được không...”

“Muốn tìm luật sư à?” Biên Nam hỏi ngay.

“Bây giờ Khuru Dịch còn ở trại tạm giam, không được gặp ai hết, chỉ có thể nhờ luật sư gửi lời, tao muốn tìm một luật sư đáng tin cậy...” Thân Đào nhìn cậu.

Biên Nam hiểu ý Thân Đào, nhưng nhìn thái độ của bố ban nãy, cậu không dám chắc bố chịu giúp hay không.

Cậu cắn môi nhìn chằm chằm mảnh vỡ của tượng đất, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên: “Tìm Biên Hình Ngữ.”

“Cái gì?” Vạn Phi ngẩn ra.

“Biên Hình Ngữ... nhất định sẽ giúp năn nỉ bố tao, chỉ cần nó mở miệng, bố tao... chưa bao giờ từ chối hết,” Biên Nam nói một cách khó khăn, “Bây giờ bố rất giận tao, tao đi xin chưa chắc xin được, nhưng có lời của nó thì không thành vấn đề.”

“Chắc Biên Hình Ngữ chưa biết chuyện này đâu nhỉ?” Thân Đào hỏi.

“Chưa biết, nếu biết đã làm ầm lên rồi.” Biên Nam thở dài.

“Vậy tao gọi điện thoại nói cho Biên Hình Ngữ nhé?” Thân Đào nhìn cậu.

“Ừ.” Biên Nam gật đầu.

“Đừng nhắc chuyện chịu thay,” Vạn Phi dặn một câu, “Nếu nhắc Biên Hình Ngữ dám xé xác Biên Nam ra lắm.”

“Tao biết tính toán,” Thân Đào đứng lên, “Mày dưỡng thương trước đi.”

“Nhị bảo và chú Khuru... sao rồi?” Biên Nam nhẹ giọng hỏi, đây là điều cậu lo nhất, Khuru Dịch xảy ra chuyện, Khuru Ngạn và bố Khuru sẽ thế nào đây.

“Cũng ổn, mỗi ngày tao đều ghé thăm,” Thân Đào nói, “Nhị bảo khóc một trận, bây giờ không có gì nữa, qua đợt này Khuru Dịch được thả ra là ổn thôi.”

Sau khi Thân Đào và Vạn Phi về, Biên Nam tựa vào đầu giường, ngắm tượng đất vỡ nát kia suốt buổi chiều.

Thân Đào nhạt rất kỹ, mấy mảnh vỡ nhỏ cũng nhạt nốt, y tá đi vào lấy túi nước đã cạn, Biên Nam thử dùng tay trái khép lại một chút, đại khái có thể khép lại như cũ.

Cả ngày hôm nay bố không chịu rời bệnh viện, cứ ngồi ở bên cạnh, điện thoại công việc reo liên tục, bố cứ đi qua đi lại giữa hàng lang và phòng bệnh.

“Bố, con không sao hết, bố về nghỉ ngơi đi.” Biên Nam nhìn bố mình.

Tuy rằng từ nhỏ không nói gì nhiều với bố, có chuyện cũng không kể cho bố, cứ giấu nhem trong lòng, nhưng cậu vẫn cảm nhận được sự quan tâm của bố dành cho mình, mặc dù sự quan tâm của bố cũng có chút vướng mắc vì những xích mích với Biên Hạo và Biên Hình Ngữ trong quá khứ.

Bây giờ nhìn bố thế này, cậu cũng chẳng dễ chịu gì.

Bố không để ý đến cậu, vẫn im lặng ngồi trong phòng bệnh, gần hết giờ mới đứng lên, lạng lẽ ra về.

Biên Nam nằm trong phòng, phòng bệnh một người có phòng khách và ban công rất yên tĩnh, cậu cảm thấy yên tĩnh thế này thật khó chịu, còn không bằng nằm phòng bệnh phổ thông, nghe người khác nói chuyện ít ra có thể phân tán lực chú ý.

Lúc y tá tiến vào, Biên Nam bảo y tá giúp mình mở TV, sau đó tiếp tục thần thờ nhìn màn hình.

Tay phải hơi đau, không quá dữ dội, đau kiểu như nẩy từng cái.

Khuru Dịch đang làm gì nhỉ?

Cậu ấy có vết thương nào cũng đau không nặng không nhẹ như mình không.

Khuru Dịch đang nghĩ gì?

Khuru Dịch không có bất tỉnh hai ngày giống mình, cái gì nên nghĩ chắc cũng nghĩ hết rồi.

Còn mình thì sao, mình đang suy nghĩ gì...

Nghĩ đây quả là sinh nhật thần kỳ nhất trong hơn mười năm cuộc đời, nghĩ mình còn chưa nhận được câu sinh nhật vui vẻ của Khuru Dịch, nghĩ đến những lời mà mình đấu tranh suốt một tháng cuối cùng không thể nói ra khỏi miệng.

Nghĩ đến món quà sinh nhật vỡ nát.

Câu nói sau cùng của Khuru Dịch trước khi cậu ngất cứ điên cuồng vang vọng trong đầu cậu.

Biên Nam ần ần thái dương, gọi y tá tới.

“Có thuốc ngủ không? Tôi ngủ không được.” Cậu nói.

“Ôi, tình trạng của cậu bây giờ không thể uống thuốc ngủ,” Y tá cười nói, “Chưa tới mười giờ nữa mà, ngủ không được là chuyện bình thường thôi, xem TV chút đi.”

“Có thức ăn không? Ăn khuya.” Biên Nam lại hỏi.

“Không có, cậu chưa ăn cơm tối hả?” Y tá vẫn cười.

“Ăn không vô... bỏ đi,” Biên Nam cử động chân mình một chút, “Cố gắng nhịn thêm một ngày là xuất viện được rồi.”

“Đợi bác sĩ kiểm tra xong mới biết có xuất viện được không nhé,” Y tá vỗ vai cậu, “Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Thật ra Biên Nam gọi y tá tới đây là vì muốn có người nói chuyện với mình, dù là mấy câu cũng được, một mình nằm đây cậu thật sự không chịu nổi.

Trong đầu toàn là Khuru Dịch.

Khuru Dịch mỉm cười.

Khuru Dịch làm tượng đất cho cậu.

Khuru Dịch bị thương.

Khuru Dịch gánh tội thay cậu...

Cậu rất... thích Khuru Dịch.

48. Chương 48

Biên Nam ở bệnh viện một ngày, lúc bố quay lại cậu làm ầm lên đòi xuất viện.

Bác sĩ kiểm tra xong, cho rằng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi là được, bố có ý muốn quan sát thêm vài ngày, Biên Nam đánh chết cũng không đồng ý, mặc dù không muốn làm bố lo lắng nhưng cậu vẫn nhất quyết đòi xuất viện.

Cậu không thể ở lại bệnh viện thêm một giờ nào nữa.

Cuối cùng bố bị cậu mè nheo không còn cách nào khác, đành đồng ý cho cậu xuất viện.

Biên Nam vội vàng thúc giục bố làm thủ tục.

“Dẫn con đi ăn chút gì trước đã...” Bố khởi động xe.

Biên Nam đang kéo dây an toàn, nghe vậy thì hơi do dự, bố nhìn cậu một cái: “Sau đó con về nhà thay đồ, muốn đi đâu bố đưa con đi.”

“... Bố không cần đưa.” Biên Nam thắt dây an toàn, ở phương diện này bố rất hiểu cậu, cậu muốn đến nhà Khuru Dịch, gấp đến độ không đợi được.

Bố không nói gì, lái xe khỏi bãi đỗ.

Xe chạy theo hướng về nhà, bố không đi quá xa, tiện đường đưa cậu tới một nhà hàng nhỏ cạnh khu dân cư, gọi mấy món thanh đạm, còn bảo bồi bàn lấy cái muỗng cho Biên Nam.

Biên Nam hơi đói, sau khi tỉnh dậy cậu không có khẩu vị, đến bây giờ mới bắt đầu muốn ăn.

Tay trái vụng về cầm thìa, cúi đầu ăn vài miếng, cậu phát hiện bố chưa động đũa, thế là cũng buông muỗng xuống: “Sao bố không ăn?”

“Tiểu Nam,” Bố cầm chén múc ít canh, “Là con bảo Hình Ngừ tới tìm bố?”

“Hả?” Biên Nam ngẩn người, nhất thời có chút lúng túng, cúi đầu nhìn đồ ăn trong chén, lát sau mới lên tiếng, “Vâng, em nó... nói thế nào?”

“Vừa khóc vừa làm ầm ĩ,” Bố nhìn cậu, “Nó quen cậu bạn này của con?”

“Phải ạ,” Biên Nam dụi mũi, “Khuru Dịch dạy kèm bạn của nó.”

“Dạy kèm?” Bố cầm chén canh uống một hớp.

“Vâng, Khuru Dịch... học rất giỏi, ngày thường dạy kèm cho học sinh, còn đi làm thêm nữa...” Vừa nghĩ tới Khuru Dịch, Biên Nam lại thấy khó chịu không nói thành lời, “Điều kiện gia đình cậu ấy không tốt, nhưng cậu ấy giỏi lắm, chuyện trong nhà đều do một mình cậu ấy gánh vác.”

Bố không nói gì, chậm rãi húp canh, húp xong ông mới buông chén hỏi một câu: “Tại sao con không tới tìm bố.”

Biên Nam ngẩng đầu, nửa ngày sau mới đáp: “Con sợ bố... không muốn quăn.”

Bố thở dài: “Con đã nói cậu ta chịu thay con... con chưa hỏi bố một tiếng đã cảm thấy bố không muốn quăn? Trong mắt con bố là người như vậy sao?”

Biên Nam cầm muỗng múc rau bỏ vào miệng, không nói gì.

Từ nhỏ đến lớn, cậu đã quen với việc không đưa ra yêu cầu, không tranh giành bất cứ thứ gì trong nhà, hơn nữa tuy cậu thường gây rắc rối, nhưng chưa từng gây ra rắc rối lớn thế này, giọng điệu bất mãn trước đó của bố đã khiến người vốn tiu nghỉu như cậu càng như quả bóng xì hơi.

“Bố liên hệ luật sư rồi, tình huống của bạn con là phòng vệ chính đáng, không có vấn đề gì lớn, bố sẽ sắp xếp,” Bố nói, “Con đừng xúc động để người khác biết cậu ta chịu thay con, nếu vậy thì tính chất câu chuyện sẽ thay đổi.”

“Vâng.” Biên Nam cúi đầu đáp.

“Tiểu Nam,” Bố xoa xoa mi tâm, “Bố không biết bình thường trong lòng con nghĩ gì...”

“Cảm ơn bố.” Biên Nam nói.

Bố nhìn cậu, không nói tiếp mà đổi chủ đề: “Bạn con ra được nhưng sẽ không nhanh, theo trình tự phải hai ba tháng, bố đã chuyển ít tiền vào thẻ của con, trước tiên con giúp nhà cậu ta một chút, chờ cậu ta ra rồi, bố sẽ cảm ơn cậu ta bằng lòng, nhưng con... đợi chuyện này qua rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Vâng.” Biên Nam lùa mấy miếng rau vào miệng.

Sau khi yên lặng ăn xong, Biên Nam cùng bố về nhà thay quần áo.

Đi đang nghỉ trưa, Biên Hình Ngữ và Biên Hạo không ở nhà, bảo mẫu nói Biên Hạo dẫn Biên Hình Ngữ đi câu lạc bộ gì đấy chơi.

Biên Nam có thể đoán được chuyện gì xảy ra, chắc là Biên Hình Ngữ vì chuyện của Khuất Dịch mà khóc lóc trong nhà, Biên Hạo nâng niu em gái như nâng trứng, gặp tình huống này chắc chắn sẽ dẫn nhỏ ra ngoài giải sầu.

Biên Nam thở phào nhẹ nhõm, nếu hai người kia đều ở nhà, cậu không biết nên đối phó thế nào.

Biên Hình Ngữ nhất định sẽ quẩn lầy cậu hỏi này hỏi nọ, có khi còn khóc nữa, nhỏ mà khóc, Biên Hạo sẽ mặc kệ nguyên nhân, không chừng trực tiếp xông lên gây chiến.

Biên Nam vào phòng, thấy di động đã được sạc đầy để trên bàn, cậu vội nhào qua tóm lấy.

Ngẩng ra một lúc mới kịp phản ứng, bây giờ có điện thoại cũng không thể liên lạc với Khuất Dịch.

Cậu mở máy, tùy tiện xem sơ qua, mấy ngày nay không có cuộc gọi hay tin nhắn nào, bạn bè thường hay liên lạc đều biết cậu nhập viện.

Nhưng khi xem tiếp thông báo cuộc gọi nhỡ, cậu trông thấy dãy số của Khuất Ngạn, thế là lập tức sốt ruột, thay đại bộ đồ, vác balô vừa chạy xuống lầu vừa gọi điện cho Khuất Ngạn.

Điện thoại vừa reo nửa tiếng đã được bắt máy, Biên Nam nghe thấy Khuất Ngạn kéo dài giọng bằng âm mũi: “Đại hồ tử ——”

Tiếng gọi đầy tủi thân này khiến Biên Nam chạy tới cổng suýt trượt té, cậu nói liên tục: “Nhị bảo nhị bảo nhị bảo ngoan nha, anh tới nhà em ngay, em ở nhà chờ anh.”

“Vâng ạ.” Khuất Ngạn đáp lời.

“Bố em khỏe không?” Biên Nam chạy ra khỏi khu dân cư.

“Cũng ổn,” Khuất Ngạn nhỏ giọng nói, “Bố vừa ngủ.”

“Ừ, anh tới ngay, em chờ anh,” Biên Nam cúp máy, nhảy lên một chiếc taxi đậu ngoài khu dân cư, “Chú... anh, lái nhanh lên.”

Trên đường đi cậu gọi cho Vạn Phi hỏi tình hình.

Vạn Phi đã thay cậu xin nghỉ, trường học xử lý thế nào thì phải đợi sau khi tựu trường mới biết.

Biên Nam không lo lắng cho mình, cậu chỉ lo Khuất Dịch, nhưng bây giờ chỉ mới hai ba ngày, phải đến mai luật sư mới gặp người được, hiện tại chỉ có thể chờ tin tức.

Cảm giác bất lực không giúp được gì khiến cậu khó chịu vô cùng.

Lúc Biên Nam vào sân, Khuất Ngạn đang ôm Bumblebee nằm trên ghế, nhắm mắt như đang ngủ.

“Nhị bảo?” Biên Nam đi tới khom lưng khẽ gọi một tiếng.

Khuất Ngạn mở mắt, thấy Biên Nam thì mắt sáng lên, ngồi dậy ôm cổ cậu, có lẽ sợ làm ồn đến bố đang ngủ nên chỉ nhỏ giọng nói bên tai Biên Nam: “Đại hồ tử...”

“Ày, vật nhỏ,” Tuy rằng tay và lưng đều đau, Biên Nam vẫn bế nhóc lên, hôn chụt hai cái lên má nhóc, “Nhớ em muốn chết.”

“Đại hồ tử tay anh sao vậy?” Tuy rằng gặp được Biên Nam rất vui mừng, Khuất Ngạn vẫn lập tức phát hiện tay cậu quẩn băng vải, “Anh Tiểu Đào nói anh bị bệnh nhập viện, anh bị đau tay hả?”

“... Ừ,” Biên Nam trả lời tạm, xem ra Thân Đào chưa nói cho Khuất Ngạn biết chuyện cậu và Khuất Dịch đánh nhau, “Giờ hết đau rồi, không đau chút nào hết.”

“Anh hai em...” Khuất Ngạn nằm úp sấp lên vai cậu, nước mắt rơi lã chã.

“Anh hai em không sao, anh hai em gặp phải người xấu...” Biên Nam đau lòng muốn chết, nhưng nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp, chỉ có thể xoa lưng Khuừ Ngạn, “Qua một thời gian nữa là anh hai em có thể về nhà, cảnh sát cần chút thời gian để điều tra chuyện này, sau đó anh hai em có thể về nhà.”

“Vâng ạ,” Khuừ Ngạn gật đầu, dùng mu bàn tay dụi mắt, “Tại em nhớ anh hai.”

“Anh biết anh biết,” Biên Nam xoa đầu nhóc, bế nhóc ngồi xuống ghế, ôm chặt nhóc, “Anh cũng vậy...”

Khuừ Ngạn nằm sấp trên người Biên Nam nói chuyện với cậu, Biên Nam mất sức nửa ngày an ủi nhóc, nói anh hai không sao, anh hai bị thương không nặng, qua một thời gian ngắn nữa anh hai sẽ về nhà...

Song Khuừ Ngạn rõ ràng hiểu chuyện hơn những đứa trẻ cùng lứa, có lẽ liên quan đến cách giáo dục thường ngày của Khuừ Dịch, tuy rằng nhiều lúc Khuừ Ngạn trông khờ khờ ngây thơ là thế, nhưng nhóc lại hiểu rất rõ chuyện này, cũng không có khóc nhiều.

Chắc trước đó Thân Đào cũng đã giải thích cho nhóc, nhóc khóc một hồi rồi ngưng, mang theo giọng mũi nặng nói: “Trước khi anh hai về em phải chăm sóc bố.”

“Ừ,” Biên Nam ngất mũi nhóc, “Anh cũng sẽ tới đây mỗi ngày, anh Tiểu Đào cũng tới mỗi ngày phải không?”

“Ngày nào anh ấy cũng qua đưa cơm,” Khuừ Ngạn nằm sấp lên người cậu, “Có cả bạn học của anh hai nữa.”

Nhìn thấy Khuừ Ngạn, tâm trạng rối bời của Biên Nam dịu xuống không ít.

Đây là nhà Khuừ Dịch, có bố và em trai của Khuừ Dịch, Biên Nam nhỏ giọng trò chuyện với Khuừ Ngạn, có cảm giác như Khuừ Dịch đang ở ngay trong nhà.

Khuừ Ngạn hưng phấn xong rồi từ từ thấy mệt, nhóc nằm trên người Biên Nam không bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Biên Nam nhẹ tay nhẹ chân bế nhóc về phòng đặt lên giường.

Giữa tiếng ngáy khe khẽ của Khuừ Ngạn, Biên Nam ngồi trước bàn học của Khuừ Dịch, nhìn một hàng tượng đất xếp trên bàn.

Nhìn một lúc, cậu lấy cái tượng đất bể nát trong túi ra.

Bỏ hết mấy mảnh vỡ lên bàn.

Cậu không biết thứ này làm bằng cách nào, định bụng tìm thử ở chỗ Khuừ Dịch xem có gì sửa được không, nhưng khi kéo ngăn kéo nhìn một đồng dụng cụ, nhìn mãi không đoán được thứ gì dùng làm gì.

Thôi mua keo 502 vậy, Biên Nam đóng ngăn kéo, cậu muốn dán lại tượng đất trước khi Khuừ Dịch về.

Cậu khẽ thở dài, ngẩn người một lúc rồi mở ngăn kéo ra lần nữa, lấy cuốn vở phác thảo của Khuừ Dịch.

Vở đã vẽ gần một nửa, Biên Nam lật từng trang từng trang.

Mỗi trang đều vẽ mấy hình chibi với tư thế khác nhau, hình nào cũng là cậu, ngoại trừ mấy trang cậu thấy hôm đó, những trang sau cũng toàn là cậu, thậm chí còn có cả chibi đánh tennis, đáng vẻ lúc nhảy lên đánh bóng rất dễ thương.

Lật tới trang cuối cùng, Biên Nam ngẩn người.

Trang này không phải hình chibi, là một bức phác họa.

Mình đang cười ngây ngô.

Biên Nam nhin không được cũng cười theo.

Mẹ nó giống thật!

Cậu nhìn chăm chăm bức tranh một hồi lâu, cuối cùng khép vở lại, nằm sấp lên bàn.

Khuừ Dịch, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì?

Phòng cách vách truyền đến tiếng ho khan của bố Khuừ.

Biên Nam bật dậy, đi ra phòng khách, đứng trước cửa phòng bố Khuru gọi khẽ: “Chú? Chú dậy rồi ạ?”

“Đại hồ tử à?” Bố Khuru ở bên trong hỏi một câu.

“Con đây,” Biên Nam đẩy cửa, thấy bố Khuru đang tựa ở đầu giường, cậu rót ly nước đưa tới, “Chú, chú có khỏe không?”

“Cũng khỏe,” Bố Khuru cười cười, “Không có gì, con xuất viện rồi? Vết thương thế nào?”

“Con... không sao.” Biên Nam nói, bố Khuru hẳn đã biết chuyện cậu cũng tham gia.

“Sao không ở nhà nghỉ ngơi vài hôm rồi hẵng qua?” Bố Khuru trông cũng ổn, ổn hơn Biên Nam nghĩ nhiều.

Cậu đột nhiên cảm thấy khí chất vĩnh viễn bình tĩnh và lặng lẽ trên người Khuru Dịch không chừng là di truyền.

“Con ở không nổi, nếu không phải không được xuất viện, hôm qua con đã tới rồi,” Biên Nam ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, “Chú... chuyện này... chú cũng biết hả?”

“Biết rồi,” Bố Khuru gật đầu, “Thân Đào nói bố con đồng ý tìm luật sư giúp nó? Thật sự cảm ơn nhiều, phiền bố con quá.”

“Đây là chuyện nên làm mà...” Biên Nam nói một cách khó khăn, cậu không biết có nên nhắc chuyện Khuru Dịch chịu thay mình không, cậu không muốn Khuru Dịch gánh tội oan trong lòng bố Khuru, lại sợ nói ra sẽ khiến bố Khuru ghét mình, sau khi đấu tranh tâm lý nửa ngày, cuối cùng cậu cắn răng nói, “Chú, Khuru Dịch không có đâm người, cậu ấy... cậu ấy... người đâm... là con.”

Bố Khuru hơi giật mình, nhìn cậu không lên tiếng.

“Chú mắng con đi, nếu không đánh con cũng được,” Biên Nam đến bên giường cúi đầu, “Con...”

Bố Khuru vỗ vai cậu: “Rồi.”

“Hả?” Biên Nam sửng sốt.

“Đánh xong rồi,” Bố Khuru cười, “Thân thể chú thế này, đánh người cũng chỉ được vậy thôi.”

“Chú...” Biên Nam không biết nên nói gì, mũi cay cay.

“Thằng bé Khuru Dịch này, từ nhỏ đã có chủ kiến riêng, nó muốn làm gì đều có suy nghĩ của mình, đừng ai hòng quyết định thay nó,” Bố Khuru nói, trên mặt thoáng hiện nét tự hào, “Nó muốn chịu thay con, hẳn là có suy nghĩ của nó, nếu có vấn đề gì, đợi nó ra rồi hai đứa tự giải quyết, con có thể cho nó đánh con.”

Thật ra bọn con đánh nhau không ít...

Biên Nam nhìn bố Khuru, đột nhiên bật cười, cười nửa ngày không dừng được.

“Thằng bé này,” Bố Khuru cười rồi ho hai tiếng, “Giúp chú lấy thuốc đi.”

“Vâng ạ.” Biên Nam bật dậy.

Biên Nam ở nhà Khuru Dịch cả buổi chiều, vừa chơi với Khuru Ngạn, vừa dẫn nhóc ra ngoài mua đồ ăn, thuận tiện mua chai 502.

Nhìn Khuru Ngạn nhảy nhót bên cạnh mình, Biên Nam chợt nhớ lại những ngày trước, cậu dẫn Khuru Ngạn ra ngoài, lén mua cho nhóc đồ ăn vặt mà anh hai không cho ăn.

Nhưng lần nào mua xong cũng bị lộ tẩy vì Khuru Ngạn hưng phấn quá sơ ý lỡ miệng.

Nhớ đến đây, cậu đứng trước quầy hàng cười với đồng thịt bò.

Hai người mua đồ ăn vặt và thức ăn trong siêu thị, lúc tính tiền, Khuru Ngạn nhìn chằm chằm đếm tích lũy, sau đó hăng hái chọn đồ sữa chua.

Biên Nam rất bội phục sự trung thành của nhóc, thứ này đã uống biết bao lần mà vẫn chưa thấy ngán.

Lúc ra khỏi siêu thị, cậu theo thói quen thò tay vào túi quần lấy di động, định gọi cho Khuê Dịch nói với cậu ấy đã mua đồ mua xong rồi.

Ngay sau đó cậu phục hồi tinh thần lại, bây giờ không liên lạc được với Khuê Dịch.

Cậu nhìn chăm chăm ba chữ Khuê đại bảo trên màn hình thật lâu.

Bố nói, hai ba tháng.

Hai ba tháng?

Hai ba tháng!

Biên Nam đột nhiên có cảm giác dày vò không tài nào chịu nổi, trước đây chưa đến một tháng đã khiến cậu khó chịu đến mức không chỗ trốn không chỗ tránh.

Bây giờ Khuê Dịch đang ở trong tình huống này, hoàn toàn không thể liên lạc được, nhìn không thấy, sờ không tới, nghe không thấu!

Mình điên mất!

Biên Nam thả di động vào túi, xoay người bế Khuê Ngạn, xoa mạnh hai cái: “Đi thôi, về nhà.”

Chưa tới năm giờ chiều, Biên Nam đang ngồi trong sân dùng di động tra thực đơn, nghĩ xem nên nấu gì ăn, Thân Đào đẩy cửa bước vào.

“Xuất viện rồi hả?” Thấy cậu, Thân Đào hỏi một câu.

“Ừ.” Biên Nam đứng lên, thấy phía sau Thân Đào còn hai người Vận tải đường thủy, trong tay đều xách túi, coi bộ là đồ ăn.

Cục diện có hơi xấu hổ, những người bình thường gặp nhau đã gây gổ, bây giờ chắc cũng biết Biên Nam bị đánh nhập viện vì Khuê Dịch, hai người Vận tải đường thủy dường như không biết nên nói gì.

“Tao toàn mua thức ăn chín,” Thân Đào đến bên cạnh Biên Nam nhìn tay cậu, “Bọn tao không biết nấu ăn... tay mày thế này cũng không nấu được đâu, ăn đồ nấu sẵn đi.”

“Mọi người ăn đi, lát tao về nhà ăn, sáng nay mới xuất viện,” Biên Nam nhỏ giọng nói, đi đến bên Thân Đào, “Ngày mai luật sư mới có thể gặp Khuê Dịch, có gì sẽ nói cho bố tao biết.”

“Ừ,” Thân Đào gật đầu, lấy cái di động trong túi đưa cho cậu, “Cho mày.”

“Đây là...” Biên Nam nhận lấy, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là di động mình đưa cho Khuê Dịch, ngón tay cậu siết chặt, tay cầm điện thoại suýt chút nữa run lên.

“Mày giữ đi.” Thân Đào nhìn cậu.

Biên Nam bỏ điện thoại vào balô của mình, phải kiềm chế dữ lắm mới không mở điện thoại của Khuê Dịch ngay trước mặt Thân Đào, mặc dù cậu không biết xem điện thoại của Khuê Dịch có ý nghĩa gì, trong điện thoại của Khuê Dịch cũng chẳng có gì cả.

Lúng túng bỏ điện thoại vào balô xong, cậu mới phát giác ánh mắt của Thân Đào.

Hình như... hơi...

Biên Nam nhìn Thân Đào, Thân Đào vẫn đang nhìn cậu, điều này khiến cậu bỗng dưng thấy chột dạ.

Nhưng chột dạ cái gì chứ?

Thế mà vẫn cứ chột dạ.

“Ồ...” Biên Nam do dự, “Mày giữ cũng được, đưa tao chi.”

“Vậy đưa đây.” Thân Đào chìa tay ra.

“Cái gì.” Biên Nam sửng sốt.

“Thế thôi.” Thân Đào cười, xoay người đến bên ao rửa tay.

Biên Nam cảm thấy cái đầu vốn đã loạn của mình lại càng loạn hơn, cậu đứng yên tại chỗ một lúc mới vào nhà.

Nói với bố Khuê mình về nhà ăn cơm, ngày mai lại đến, sau đó bé Khuê Ngạn nói chuyện với nhóc mấy phút, đảm bảo ngày mai nhất định sẽ đến, bây giờ mới rời nhà Khuê Dịch.

Vừa ra khỏi hẻm, cậu lập tức lấy di động ra, nhấn mấy cái mới phát hiện điện thoại đã hết pin.

“Ầy, mẹ nó.” Biên Nam buồn bực.

Dọc đường đi cậu vẫn cầm di động trong tay, lật qua lật lại mãi đến khi cần lấy chìa khóa ra mở cửa, cậu mới bỏ điện thoại vào balô.

Trong nhà chỉ có bố và dì, bảo mẫu đã nấu xong cơm tối, bác sĩ dặn Biên Nam mấy ngày nay ăn thanh đạm một chút, dì đã dặn bảo mẫu, không làm món thịt kho tàu mà khi bố ở nhà nhất định phải ăn.

Bố tưởng cậu không về nhà ăn cơm, thấy cậu về thì rất mừng.

“Đã nói sẽ về mà,” Dì kéo cậu qua ngắm nghía, “Trông cũng không có gì, thời gian này cần phải chú ý nghỉ ngơi, đừng để dì và bố con lo lắng, con cũng không phải con nít nữa, mai mốt phải hiểu chuyện một chút, lần này dọa cả Hình Ngừ.”

“Vâng,” Biên Nam gật đầu, lời dặn ôn hòa của dì khiến tâm trạng của cậu nhất thời sa sút, “Con biết rồi.”

Vùi đầu ăn cơm xong, Biên Nam lên lầu về phòng mình.

Lấy cục pin trong di động Khuê Dịch ra, bỏ vào sạc vạn năng cắm điện, Biên Nam ngồi trên ghế, giương mắt nhìn ngọn đèn nhấp nháy.

Hai mươi phút sau cậu mới gấn pin lại, mở máy lên.

Từ khi Khuê Dịch dùng điện thoại này, hầu như không thay đổi gì, vẫn còn nguyên như cũ.

Trong thông báo gọi nhớ có một dãy số Biên Nam không biết, số gọi nhiều nhất là “Chị Mạn”, chủ nhà hàng nơi Khuê Dịch làm thêm.

Xem hết mấy cái này thì không còn gì để xem nữa, Biên Nam vẫn không nỡ đặt điện thoại xuống.

Ngắm nghĩ một lát lại mở album ảnh.

Khi nhìn thấy tấm đầu tiên, tim Biên Nam nảy lên như bị điện giật, tiếp theo thì nhếch khóe miệng.

Trong hình, Khuê Dịch ngồi dưới dàn nho, miệng ngậm thuốc, trên mặt là ý cười nhàn nhạt.

Hình này chắc là do Khuê Ngạn chụp, mỗi lần phát hiện Khuê Dịch hút thuốc, Khuê Ngạn sẽ nghiêm mặt giáo dục anh mình, cái này chắc là chụp để làm chứng cứ.

Biên Nam nhìn ảnh một hồi, điện thoại lại hết pin, cậu đành tắt máy dùng sạc vạn năng sạc tiếp, sau đó lấy keo 502 mua hôm nay và tượng đất vỡ ra.

“Đến nào.” Biên Nam lầm bầm, cởi áo thun, ở trần ngồi xuống trước bàn.

Cậu lớn thế này rồi, lần duy nhất cẩn thận ngồi làm một sản phẩm đại khái là may nút trong giờ kỹ thuật hồi tiểu học, dán tượng đất quả thật là một thử thách lớn đối với cậu.

Mảnh lớn còn dễ đoán, mấy mảnh nhỏ chỉ có thể dựa vào màu sắc mà ghép lại, nhưng vì mảnh nhỏ không gom đủ, Biên Nam cầm tượng đất xoay một vòng vẫn không biết mảnh nào ở chỗ nào.

Chưa tới nửa tiếng, trán đã nhễ nhại mồ hôi.

Cậu quyết định tạm thời mặc kệ những thứ khác, dán mấy mảnh lớn rồi nói tiếp.

Sau khi hít sâu một hơi, cậu cẩn thận bôi 502 lên chỗ tượng đất bị vỡ, chờ vài phút mới nổi chân và thân với nhau.

Dùng tay ấn một lúc, cậu thử tách nó ra, dính chặt rồi.

“Ha!” Biên Nam nhất thời cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cậu mở đèn bàn, nằm dài lên bàn, bắt đầu nghiêm túc dán mảnh tiếp theo.

49. Chương 49

Tay bị thương quấn băng vải, hoạt động không được thuận tiện, chỉ có thể dùng ít sức nắm nhẹ, động tác khác đành dựa vào tay trái, vì vậy chỉ mỗi việc dán lại chân và thân đã tốn của Biên Nam cả nửa ngày.

Khối lớn còn chưa dán xong, Biên Nam đã mệt muốn chết, cậu giương mắt nhìn đồng hồ một cái, thế mà gần hết một tiếng!

“Tiến độ gì thế này...” Biên Nam nhỏ giọng lầm bầm, cầm cái đầu của tượng đất lên, so tới so lui mới phát hiện còn thiếu đoạn ngực và cổ, vì vậy cậu lại tìm tòi trên bàn, nhưng mà vỡ thành mấy mảnh nhỏ rồi.

Cậu vừa ngáp dài vừa cầm mảnh nhỏ dán lên trên, tay không được linh hoạt, đèn bàn hình như cũng không đủ sáng, mũi sắp đụng cả vào tượng đất mà cũng nhìn không ra đã xếp ngay ngắn chưa.

Biên Nam tắc lưỡi một tiếng, trước đây có thấy đèn này thiếu sáng vậy đâu... có lẽ tổng cộng chưa dùng được mấy lần, về nhà đâu có bao giờ đọc sách đọc báo.

Xót mắt quá, trợn đến độ nước mắt sắp rĩ ra ào ào luôn rồi.

Biên Nam lại ngáp một cái, đương nhiên, cũng có thể là do buồn ngủ.

Sáng sớm khi cửa bị ai đó gõ nhẹ, Biên Nam còn đang ngủ mơ, cậu mơ thấy mình bị bắt vào cục cảnh sát do đánh nhau, đang cúi đầu ngồi dưới đất chừng mấy ngày.

Cổ và vai đau âm ỉ, nhưng không dám động đậy, nghe đâu nếu cậu không chịu ngoan ngoãn, đồng phạm Khuu Dịch sẽ bị xử bắn...

Tiếng đập cửa vang lên một lát, Biên Nam mới từ từ choàng tỉnh từ giấc mộng dở hơi này.

Giật giật cổ phát hiện đúng là nhức muốn nhe răng, cơn đau từ vai cũng lan từ lưng xuống đến hông.

“... Ai vậy?” Cậu mê man ngẩng đầu lên hỏi.

Hỏi xong cậu mới tỉnh lại, hơi giật mình khi phát hiện mình ngồi trên ghế ngủ quên, mặt úp lên mặt bàn.

“Tui.” Ngoài cửa truyền tới giọng của Biên Hình Ngữ, rất nhỏ.

“Ồ... đợi chút.” Biên Nam đứng lên kéo quần, đang định khom lưng mở cửa, đột nhiên cảm thấy tay nặng trĩu, còn có chút cảm giác bị thứ gì nặng kéo xuống.

Liếc mắt nhìn tay mình, cậu ngẩn người, trên tay có thứ gì đó, cậu theo thói quen định dụi mắt, vừa nhấc tay phải lên, phát hiện vật kia cũng lơ lửng theo.

Cậu dừng động tác, thứ trên tay đập lên sống mũi một cái, đến khi thấy rõ nó là cái gì, cậu mới nhận không được mảng: “Cái quỷ gì đây?”

Tượng đất nhỏ mới dán phân nửa dính chặt vào ngón giữa và ngón cái của tay phải.

Biên Nam nhìn bàn tay đang cầm tượng đất y như lan hoa chỉ của mình, một lát sau mới lấy lại tinh thần, định giật thử tượng đất khỏi đầu ngón tay.

Nhe răng nhếch miệng giằng co nửa ngày cũng không thành công.

Lo lắng Biên Hình Ngữ còn đứng ngoài cửa, Biên Nam đành phải cầm tạm nửa pho tượng đất, mặc áo vào, đi qua mở cửa phòng.

Biên Hình Ngữ đang xoay người định về phòng mình, nghe tiếng cửa mở thì quay đầu lại.

Biên Nam phát hiện vành mắt của nhỏ đỏ hoe, trông cũng có không tinh thần gì: “Có chuyện à?”

“Ông có...” Biên Hình Ngữ vuốt vuốt tóc, “Tin tức của Khu Dị không?”

Nghe đến tên Khu Dị, ngực Biên Nam không khống chế được nảy loạn xạ vài cái: “Không có, trong trại tạm giam chỉ có thể gặp luật sư, không thể gặp những người khác.”

“Ồ,” Biên Hình Ngữ cúi đầu, “Hôm đó ông với anh ấy cùng bị thương, ông có thấy anh ấy bị thương thế nào không?”

“Lúc đó anh không nhìn kỹ, hôm bữa nghe Thân Đào nói không có gì nghiêm trọng,” Biên Nam giấu tay đang cầm tượng đất ra sau cửa, “Em không có hỏi Thân Đào sao.”

“Hỏi rồi, anh ấy cũng nói như vậy, em hỏi thêm mà anh không chịu nói,” Biên Hình Ngữ cười cười, xoay người đi xuống dưới lầu, “Được rồi không có gì nữa.”

Biên Nam đóng cửa lại, Biên Hình Ngữ hỏi vậy làm cho tâm trạng của cậu lại tụt xuống, tượng đất nhỏ dính vào tay cũng trở nên nặng trĩu.

Sau khi đứng yên một lúc lâu, cậu mới ngồi xuống trước bàn, tìm một con dao nhỏ, cắt phần tượng đất dính vào ngón tay cái.

Nhìn bán thành phẩm trên bàn và 502 trên ngón tay, cậu thở dài.

Lên mạng tra thử làm thế nào để giải quyết thứ này, phát hiện rất nhiều người cũng bị dính ngón tay như mình, thế là cậu ngồi trước máy tính cười cả buổi.

Hôm nay cậu không cần đến trường, bố đã liên lạc với ông Tưởng, nhưng cậu không muốn ru rú ở nhà, còn vài ngày nữa là nhập học, cậu vẫn có ý định trở về trường.

Sau khi thả điện thoại của mình và Khu Dị vào balô, Biên Nam do dự một chút, dùng túi gói kỹ tượng đất mình chưa dán xong rồi thả vào luôn.

Lưng đeo balô đang định xuống lầu, Biên Hạo từ dưới cầu thang đi lên, chặn cậu ở hành lang.

Biên Nam nhìn Biên Hạo không lên tiếng.

Biên Hạo mặt không đổi sắc nhìn cậu một lúc lâu mới hỏi: “Muốn ra ngoài à?”

“Ừ.” Biên Nam lên tiếng, đi vòng qua người Biên Hạo chuẩn bị xuống lầu.

Biên Hạo đột nhiên bắt lấy cánh tay của cậu: “Bảo thành bạn chó má của mày tránh xa Hình Ngữ một chút!”

“Buông tay.” Biên Nam nhìn tay hắn.

“Tao đang nói chuyện với mày.” Giọng Biên Hạo lạnh băng.

“Ông nói với tôi cũng vô dụng,” Biên Nam nhìn Biên Hạo, “Nói với Biên Hình Ngữ đi.”

Biên Hạo nhú mày siết chặt tay, đang định mở miệng, Biên Hình Ngữ vừa gọi điện thoại vừa đi ra từ trong phòng: “10 giờ mình mới đến được, mình mới rời giường mà.”

Vừa nghe giọng của nhỏ, Biên Hạo lập tức buông tay Biên Nam ra, hung tợn lườm cậu một cái, xoay người đi lên lầu.

Biên Nam đeo balô đi xuống lầu, dưới lầu không có ai, cậu vào phòng bếp cầm hộp sữa tươi ra cửa.

Sau khi lên taxi, cậu lấy di động ra chuẩn bị gọi cho Vạn Phi, lần mò cả buổi cũng không tìm số của Vạn Phi, lúc này mới phát hiện mình đang cầm di động của Khu Dị.

Cậu nhắm mắt lại tựa lên cửa kính xe, trán đập nhẹ lên cửa thủy tinh, sau đó lấy di động của mình ra gọi cho Vạn Phi: “Lát nữa tao tới trường.”

“Không phải cho mày nghỉ ngơi sao?” Vạn Phi hơi bất ngờ, “Mày chạy tới trường làm gì.”

“Ở nhà chịu không nổi.” Biên Nam nói.

“Bây giờ mày về trường, không sợ có người tìm mày gây sự à!” Vạn Phi thấp giọng nói, “Đồng bọn của Phan Nghị Phong vẫn còn ở đây, nói sao người mày giúp cũng là bên Vận tải đường thủy.”

“Chẳng lẽ tao không về trường luôn...” Biên Nam cười cười.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi,” Vạn Phi tặc lưỡi, “Đám ngu này vài hôm nữa là yên tĩnh thôi.”

Biên Nam suy nghĩ một chút: “VẬY tao qua thăm nhị bảo.”

“Ừ, huấn luyện xong tao gọi điện thoại cho mày.” Vạn Phi nói.

Biên Nam bảo tài xế quay đầu xe đến nhà Khuất Dịch.

Khuất Ngạn sắp sửa đi học, lúc Biên Nam vào sân, nhóc đang nằm dài trên bàn kiểm tra bài tập hè của mình.

“Đại hổ tử!” Vừa nhìn thấy Biên Nam, nhóc lập tức ném vở nhào tới.

Biên Nam khom lưng ôm lấy nhóc, lấy ra hộp sôcôla trong balô: “Hôm nay cho em ăn ba miếng nhỏ.”

“Vâng ạ!” Khuất Ngạn hôn hờ nhận hộp bắt đầu đếm.

Biên Nam vào nhà trò chuyện vài câu với bố Khuất, sau đó trở ra sân nhìn vở đặt trên bàn: “Đang kiểm tra bài tập hả?”

“Vâng ạ,” Khuất Ngạn cúi đầu vội vàng mở hộp, “Trước đây toàn là anh hai kiểm tra, bây giờ anh ấy không ở đây nên em tự mình kiểm tra.”

“Để anh kiểm tra cho em.” Biên Nam ngồi xuống, cầm vở bài tập của nhóc lên.

“Ồ,” Khuất Ngạn ngẩng đầu, “Anh biết kiểm không?”

Nhìn nét mặt nghi ngờ của Khuất Ngạn, tay lật vở của Biên Nam cứng ngắc giữa không trung, một lúc sau cậu mới thả tay xuống: “Nhị bảo, em đang nghi ngờ anh không kiểm tra được bài tập lớp hai của em hả?”

Khuất Ngạn suy nghĩ một chút: “Chắc là... được ha?”

“Thôi em im lặng đi,” Biên Nam bất đắc dĩ phát tay một cái, “Ăn sôcôla của em kìa.”

Bài tập của Khuất Ngạn viết rất khá, chữ viết nắn nót vô cùng, không sai chữ nào, bài làm cũng đúng.

Còn viết cả nhật ký nữa, nhưng mà mỗi ngày chỉ có mấy dòng, tổng kết lại cũng chỉ gom được thành một câu.

Ngày tháng thời tiết.

Hôm nay đi BBQ với anh hai còn có đại hổ tử nữa, BBQ vui lắm, ngủ lều trại.

Hôm nay đi đánh tennis, mệt chết luôn.

Hôm nay thấy đại hổ tử chơi bóng, lợi hại cực!

Tối hôm qua thức dậy đi tiểu thấy anh hai chưa ngủ.

Anh hai lại chưa ngủ.

Mấy ngày nay anh hai đều không ngủ được, còn hút thuốc, phải mách bố!

Anh hai bị thương rồi.

Sau khi Khuất Dịch bị thương, Khuất Ngạn không viết nhật ký nữa.

Nhìn mấy dòng này, lòng Biên Nam chợt ngập tràn phiền muộn, cậu kéo Khuất Ngạn qua: “Chờ anh hai em về nhà, chúng ta cùng đi BBQ nhé?”

“Được ạ!” Hai mắt Khuất Ngạn sáng lên, “Có mang lều trại không anh?”

“Mang, em muốn mang cái gì anh sẽ mang cái đó.” Biên Nam gật đầu.

Khuru Ngạn hưng phấn chạy vào phòng kích động khoe với bố Khuru, còn khoa tay múa chân kể lại chuyện hôm đó đi BBQ.

Thật ra nếu không phải Biên Nam thật sự không có tâm trạng, bây giờ dẫn Khuru Ngạn đi chơi cũng không thành vấn đề.

Vừa nghĩ tới Khuru Dịch còn ngồi ở trại giam không có tin tức gì, cậu thậm chí chẳng có hứng ăn.

Cũng chỉ có nhìn Khuru Ngạn hoạt bát chạy nhảy hát hò trước mặt mình, cậu mới có thể tạm thời dời đi lực chú ý.

Nhưng tuy rằng Khuru Ngạn có thể giải buồn, qua thời gian dài cậu thật sự gánh không nổi.

Trước đây mỗi lần cậu khen Khuru Ngạn dễ thương, Khuru Dịch sẽ nói “cho cậu”, bây giờ ở nhà Khuru Dịch ngậm mình với Khuru Ngạn mấy ngày liên tục, cậu xem như hiểu được tại sao Khuru Dịch lại nói như vậy.

Khuru Ngạn tựa như một bé thú nhỏ gắn động cơ vĩnh viễn trên lưng, tinh lực dồi dào đến độ Biên Nam cảm thấy nhóc có thể vào thẳng lớp tennis huấn luyện chính thức ở trường Thể thao cũng không thành vấn đề.

Ngoại trừ ăn cơm và ngủ, thời gian còn lại Khuru Ngạn đều chạy tới chạy lui trong sân, hái quả nho ăn, nếu không sẽ hái quả nho đưa cho hàng xóm, hoặc tìm bọn trẻ từng nhà trong hẻm cùng chơi, người ta chơi mệt rồi, nhóc sẽ quay về sân giày vò Biên Nam.

Sau khi Khuru Ngạn tự trường, Biên Nam có cảm giác hình như mình đã bị nhóc này giày vò đến gãy luôn.

“Người ta nói bảy tuổi tám tuổi chó cũng ngại, còn hơn nữa năm là chín tuổi, đúng là không sai mà...” Biên Nam ngồi chồm hổm trước mặt nhóc cảm thán một câu.

“Anh chê em hả?” Khuru Ngạn cũng không ngẩng đầu lên, “Anh đâu phải chó đâu.”

“Ha!” Biên Nam bật cười, “Em mà lớn lên chắc còn phiền hơn anh hai em.”

“Anh hai em không có phiền nha,” Khuru Ngạn chạy đến nằm sấp trên lưng Biên Nam, “Đại hồ tử, em nhớ anh hai, hơn nửa tháng rồi...”

“Sắp về rồi,” Biên Nam với tay vỗ vỗ mông nhóc, “Sắp về rồi, em phải chăm chỉ đi học, nếu không anh hai em về nhất định sẽ phạt em.”

“Phạt anh đó,” Khuru Ngạn cười vang dội, “Em chơi chung với anh mà.”

Luật sư đã gặp Khuru Dịch vài lần, tình trạng của Khuru Dịch không tệ, vết thương không có vấn đề gì, Biên Nam lấy vài quyển sách ở đầu giường mà Khuru Dịch đang xem cùng với vài bộ quần áo, nhờ luật sư mang cho Khuru Dịch.

Khuru Dịch chỉ nhờ luật sư nhắn một câu, cảm ơn, tôi không sao, đừng lo lắng.

Những lời này làm cho cảm xúc lơ đãng hơn nửa tháng của Biên Nam rốt cuộc dâng lên tới đầu, đây là lời của Khuru Dịch, là lời mà Khuru Dịch nhờ luật sư nhắn lại!

Cậu gần như có thể tưởng tượng được nét mặt của Khuru Dịch khi nói những lời này.

Bất luận lời này là gửi cho ai, Biên Nam cũng cảm thấy trái tim vẫn luôn thả sai chỗ rốt cuộc đã tìm được một cái hồ thích hợp, bộp một cái rơi xuống.

Thế nhưng nghĩ tiếp một chút, cậu lại cảm thấy đây quả thật còn đau khổ hơn so với không biết tin tức của Khuru Dịch, cậu nhìn luật sư: “Chỉ có mỗi câu này? Chú, chú không nhớ lắm chứ? Không còn lời nào khác à?”

“Bạn của cậu nói rất ít,” Luật sư cười cười, “Nói mấy câu này là nhiều lắm rồi, cậu đừng lo, chuyện này không thành vấn đề, qua một thời gian nữa là ra được thôi, tôi sẽ liên lạc với bố cậu bất cứ lúc nào.”

Biên Nam gần như đếm đầu ngón tay sống qua ngày, luật sư chưa nói thời gian chính xác, cậu không có mức để đếm, nói chung mỗi ngày trước khi rời giường cũng cầm di động xem lịch.

Quãng thời gian về trường huấn luyện cũng không dễ dàng hơn trước, tuy rằng tay bị thương chưa lành, không thể nào nắm vợt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến huấn luyện thể năng, cậu cảm thấy đây quả là cơ hội tốt để ông Tưởng hành hạ mình.

Không thể huấn luyện kỹ thuật, vậy phải huấn luyện thể năng thôi.

Ngày nào cũng chạy, nhảy, bước nhịp, sức lực...

“Tao muốn xin chuyển sang lớp điền kinh!” Biên Nam nằm dài trên giường ôm gối, “Chạy cự li dài chạy cự li ngắn nhảy cao nhảy xa đều làm hết... lúc trước ông Tưởng là huấn luyện viên điền kinh à!”

“Hai ngày nữa là tay cắt chỉ,” Vạn Phi vỗ mông cậu, “Sắp chấm dứt rồi.”

“Vớ vẩn,” Biên Nam nói, “Đến khi cầm vợt được ổng lại bảo, trò cầm vợt kiểu gì vậy! Ăn cơm hay ăn phân! Lực đánh trái tay không được thì thôi đi, lực đánh tay thuận cũng bị chó gặm rồi sao!”

Vài người trong ký túc xá đều phì cười, Tôn Nhất Phàm thay xong quần áo: “Đi ăn không? Hay là bọn tao mang về cho mày?”

“Đi.” Biên Nam xuống giường, huấn luyện kiểu này mà không ăn cơm đầy đủ, cậu cảm thấy mình có thể sẽ té xỉu trên đường chạy.

Trong căn tin rất đông người, lúc Biên Nam đi vào, không ít người đều nhìn sang phía cậu.

Biên Nam không để ý tới ánh mắt của bọn họ, lấy cơm xong rồi cùng đám bạn trong ký túc xá tìm cái bàn ngồi xuống bắt đầu ăn. Kể từ khi cậu về trường, tình huống này xuất hiện như cơm bữa, cậu đã quen dần rồi.

Đánh nhau với Phan Nghị Phong không có gì lạ, Phan Nghị Phong có xích mích với khá nhiều người trong trường Thể thao, nhưng giúp anh đại cũ của Vạn tải đường thủy đánh nhau mà còn đánh đến nhập viện thì cũng hơi có vấn đề.

Trong lịch sử đấu tranh của hai trường chưa từng xảy ra sự kiện thần kỳ thế này.

Chẳng qua do hiện tại Phan Nghị Phong cũng bị giam chưa được thả, lời đồn của quần chúng càng bay càng xa, bây giờ chắc đã đổi sang phiên bản thứ 8.0, Khuru Dịch và Biên Nam hợp sức đâm Phan Nghị Phong nhập viện, phỏng chừng qua một thời gian nữa sẽ biến thành hai người hợp sức đâm chết Phan Nghị Phong.

Biên Nam đếm ngón tay gần hai tháng, tiết trời cũng chuyển lạnh, cuối cùng bên bố mới nhận được tin tức của luật sư, nói rằng phòng vệ chính đáng là sự thật rõ ràng, một tuần nữa sẽ được thả.

Lúc nghe tin, Biên Nam mừng như thể mình bị phán mười năm tù oan rồi cuộc mãn hạn được thả ra, cậu cầm điện thoại hồi lâu mới thốt nên lời: “Bố, cảm ơn bố nhiều.”

Trước đó xem lịch mỗi ngày cũng không cảm thấy thời gian trôi qua chậm bao nhiêu, bây giờ biết chỉ còn vài ngày nữa, cậu cảm thấy thời gian như đọng lại, lay cỡ nào cũng không chịu nhúc nhích.

“Đến lúc đó có đi đón không?” Vạn Phi và Biên Nam cùng ngồi bên cạnh đường chạy, “Nhà nó cũng không còn ai đi đón được.”

“Ừ.” Biên Nam gật đầu, vốn dĩ định dẫn Khuru Ngạn đi chung, nhưng hôm đó trường Khuru Ngạn sắp xếp cho các bạn nhỏ đến viện dưỡng lão quét dọn vệ sinh, ý của bố Khuru là cậu đón Khuru Dịch về cho nhóc kia niềm vui bất ngờ là được.

Nhưng mà đám Thân Đào nhất định cũng đi đón, vừa nghĩ tới việc đứng trước cổng trại tạm giam với bọn họ, Biên Nam đã cảm thấy cảnh tượng này rất đáng cười.

Cậu gọi điện thoại cho Thân Đào nói chuyện này, sau đó hỏi: “Bên mày có mấy người đi đón? Nếu không tao lái xe chở cả bọn đi chung?”

“Mày đi đón là được,” Thân Đào nói, “Bọn tao chờ cậu ấy về trường sẽ chào đón sau.”

“Gì cơ?” Biên Nam hơi ngạc nhiên, Thân Đào và Khuru Dịch thân như thể mà lại không đi đón?

“Mày muốn gặp bọn tao à?” Thân Đào hỏi, “Bọn tao không đi mày thất vọng lắm sao?”

“Ông nội mày,” Biên Nam buồn cười, “VẬY tao tự đi.”

Sau khi cúp điện thoại, cậu ngồi trên giường càng nghĩ càng thấy có gì không đúng.

Nhớ lại ánh mắt hôm đó Thân Đào đưa di động cho cậu...

Má!

Thái độ của Thân Đào là sao đây, Biên Nam không nghĩ thêm nữa, với cậu mà nói, bây giờ tất cả đều không quan trọng, điều duy nhất cậu nghĩ đến là đi đón Khuru Dịch.

Thất thần bị ông Tượng phạt chạy cũng chạy hết sức khoái chí.

Nhưng mà khi thật sự đến ngày đó, cậu đột nhiên bắt đầu căng thẳng.

Mượn xe của bố, dọc đường nhìn hướng dẫn chạy đến trại tạm giam, lòng ngóng rẽ lộn hai lần, may là cậu xuất phát sớm.

Sau khi dừng xe ở ven đường, Biên Nam mang theo tâm trạng không thể nói rõ bước xuống xe, tựa vào cửa xe đứng trên con đường đối diện trại tạm giam.

Vẫn chưa đến 8 giờ rưỡi, Biên Nam nhìn xung quanh, còn vài chiếc xe đỗ gần đó, không biết có phải cũng tới đón người hay không.

Chẳng là đứng ngoài xe mặc gió thổi lạnh chỉ có một mình cậu.

Sau khi chống chịu gió lạnh buổi sớm hơn một tiếng, cổng trại tạm giam mở ra.

Biên Nam kích động vô cùng, cậu cất bước chuẩn bị băng qua, ai ngờ đi được hai bước mới nhìn rõ người đi ra là một ông mập, phía sau có một người phụ nữ nhảy xuống xe, vừa kêu chồng ơi vừa chạy tới.

Mẹ nó.

Biên Nam lại tựa vào cửa xe, tiếp tục mặc gió thổi.

Thổi thêm nửa tiếng, bên trong lại có hai ba người đi ra, nhưng không phải Khuru Dịch.

Biên Nam chịu hết nổi, chui vào xe ngồi chờ, tựa vào cửa kính xe tiếp tục chăm chú nhìn cổng trại tạm giam.

Chẳng mấy chốc cậu bắt đầu cảm thấy mí mắt đánh nhau, cậu lớn thế này rồi nhưng đây mới là lần đầu tiên chờ ai đó mà căng thẳng đến độ mệt mỏi.

Chờ một người mà cũng chờ được hiệu quả như vậy.

Đúng là mẹ nó thần kỳ.

Trước mắt Biên Nam lúc thì rõ ràng lúc thì mờ ảo.

Không biết qua bao lâu, Biên Nam đang mơ màng thì trông thấy bóng người từ đằng xa đi tới.

Cậu ngơ ngẩn, sau đó cổ sức nháy mắt mấy cái.

Đến khi đường nhìn rõ ràng, cậu mới thấy người đi tới chính là Khuru Dịch.

Không có gì thay đổi, gió thổi bay tóc trước trán cậu ấy, Biên Nam thấy rõ nét mặt hơi mệt và đôi mắt nâu vẫn xinh đẹp lấp lánh như cũ của đối phương.

Tim cậu nảy lên hết như quả bóng bị vợt tennis đánh vào tường bùng loạn xạ.

Biên Nam đẩy cửa nhảy xuống xe, do tư thế ngồi không được tự nhiên, lúc chân chạm đất mới phát hiện hai chân đã tê rần, cậu phải cẩn thận mới không khụy xuống.

Đứng tại chỗ nhìn Khuru Dịch chậm rãi đi đến trước mặt mình, Biên Nam mới nói một câu: “Đậu má tôi cứ tưởng mình nhớ lầm ngày.”

“Gầy quá.” Khuru Dịch cười cười nhìn cậu.

50. Chương 50

Gầy ư?

Biên Nam vô thức giơ tay lên sờ mặt mình.

Một luồng gió lạnh thổi qua, cậu bỗng dưng kịp phản ứng bây giờ có gầy xơ xác cũng không phải trọng điểm!

Trọng điểm là Khuư Dịch.

Nếu tính cả đạo trước hai bên lảng tránh nhau, đã ba tháng rồi cậu không có mặt đối mặt với Khuư Dịch, nghe giọng nói của cậu ấy.

Nghĩ đến đây, Biên Nam đột nhiên cảm thấy cả người như nhũn ra.

Rốt cuộc nhìn thấy rồi.

Rốt cuộc nghe được giọng rồi.

Rốt cuộc hiểu được cái cảm giác chết tiệt khi vô số lời muốn nói tranh nhau nhảy xổ ra nhưng kết quả đều mắc kẹt ở cổ họng.

Khuư Dịch cũng không nói gì, yên lặng đối diện với Biên Nam một lát rồi giang tay ra.

Biên Nam nhìn Khuư Dịch đăm đăm, thoáng thấy do dự và bối rối, nhất thời không hiểu động tác đột ngột của Khuư Dịch có phải là muốn... ôm hay không?

Ôm?

Thấy cậu không nhúc nhích, Khuư Dịch vẫn giang rộng tay không động đậy: “Tôi không phải là đại bàng giương cánh.”

“Má.” Biên Nam nhỏ giọng mắng một cậu, mỉm cười đi qua ôm đối phương.

Khuư Dịch vỗ nhẹ sau lưng cậu: “Cảm ơn.”

Biên Nam siết chặt cánh tay, ôm ghì Khuư Dịch vào trong lòng mình.

Đây là lần đầu tiên cậu ôm Khuư Dịch chặt đến vậy, cách lớp quần áo, cánh tay có thể cảm nhận được thân thể căng đầy của Khuư Dịch, cũng như cảm nhận thân thể cậu ấy kéo căng do gắng sức ôm lại mình.

Sự tiếp xúc chân thật mà rõ ràng của cơ thể khiến Biên Nam run rẩy, lỗ chân lông toàn thân cùng giãn ra như nghe được mệnh lệnh, sau đó mạnh mẽ khép vào.

Hai người im lặng đứng trong gió lạnh ôm nhau, qua thật lâu cũng không ai nhúc nhích.

Biên Nam không muốn động đậy, cậu không nở động cũng không có ý định động.

Những lời nói nghẹn trong cổ họng vẫn chưa đưa nhau nhảy ra, nhưng một khi buông tay mặt đối mặt với Khuư Dịch, trạng thái không nói nên lời sẽ khiến cậu xấu hổ.

Chỉ là cậu biết nếu mình không chịu buông tay, sẽ còn chuyện xấu hổ hơn đang chờ mình, hôm nay cậu mặc quần thể thao... sớm biết vậy đã mặc quần jeans cho rồi.

Lúc cậu còn đang suy nghĩ vẩn vơ, Khuư Dịch nhỏ giọng nói một câu: “Lạnh quá.”

“Hả,” Vừa nghe lời này, Biên Nam vội thả tay ra, bấy giờ mới để ý Khuư Dịch chỉ mặc một chiếc áo thun dài tay, cậu lập tức cởi áo khoác của mình, “Không phải tôi nhờ luật sư đưa áo khoác cho cậu sao?”

“Làm ơn rồi,” Khuư Dịch dè tay cậu lại, “Đừng cởi, lên xe là được.”

“Ừ, đúng ha,” Biên Nam xoay người định mở cửa ghế phó lái, nhưng rồi chợt nghĩ tới gì đó nên chạy xuống chỗ cốp xe, “Cậu qua đây trước đi.”

Khuru Dịch đi ra sau xe, thấy Biên Nam cầm một nhánh cây trong tay, thế là sững sốt: “Cái này là gì vậy?”

“Lá bưởi...” Biên Nam bật cười nhìn nhánh cây, “Bố tôi làm đó, nói là dùng cái này để giải xui.”

Cậu cầm nhánh cây vỗ vài cái lên người Khuru Dịch, sau đó đóng cốp xe lại: “Xong rồi, lên xe.”

Lúc đang định đi lên đầu xe, Khuru Dịch đột nhiên túm lấy tay cậu.

Biên Nam cứng người.

Tay Khuru Dịch rất lạnh, động tác này cũng chẳng có cảm giác độ ẩm nơi lòng bàn tay đánh thẳng vào trái tim gì gì đó... nhưng xúc cảm mát lạnh từ đầu ngón tay Khuru Dịch lại khiến cậu thấy yên tâm và thỏa mãn đến lạ.

Mẹ nó, mình đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Chỉ mỗi động tác đơn giản này thôi lại khiến Biên Nam mất vài giây mới quay đầu lại: “Gì thế?”

“Nhìn thử một chút.” Khuru Dịch lật lòng bàn tay phải của cậu lên, cúi đầu nhìn vết sẹo rạch ngang cả lòng bàn tay.

“Không có gì, đã lành rồi, bây giờ hoạt động như thường,” Biên Nam cũng nhìn tay mình, “Giờ nhìn vân tay ngẫu ghê luôn.”

Thú thật từ khi cắt chỉ đến nay, cậu chưa từng nhìn kỹ vết sẹo này, bây giờ nhìn thử đúng là dọa người thật, hơn nữa do sẹo vẫn chưa hoàn toàn lành hẳn, lúc mở tay sẽ có cảm giác bị kéo căng.

Khuru Dịch không nói gì, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vết sẹo, cau mày.

Vết sẹo hơi gồ lên, ngón tay Khuru Dịch lướt qua mang đến xúc cảm lợm cộm mơ hồ, nhưng chỉ bấy nhiêu đã đủ truyền từ lòng bàn tay vào trong lồng ngực.

Ngứa quá.

“Không có gì... thật đó,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, “Tôi bắt đầu huấn luyện lại gần một tháng rồi.”

“Đầu thì sao?” Khuru Dịch lại sờ ót cậu, “Cú đá kia đá trúng chỗ nào vậy?”

“Không biết,” Biên Nam thật sự không biết cú đá kia đá trúng chỗ nào, dù sao lúc tỉnh lại đã thấy đầu sưng rồi, “Cậu đừng để ý, lên xe trước đi.”

“Có phải cậu nên học lấy bằng lái không,” Khuru Dịch lên xe, “Không bằng lái mà cũng dám lái xe đến trại tạm giam.”

“Vốn dĩ định nghỉ hè học, cũng tại gặp chuyện này nè,” Biên Nam cười cười, khởi động xe, “Tôi lái thẳng đến trường học đón nhị bảo luôn nhé, tôi nghe bố cậu nói hôm nay bọn nhóc đi làm việc tốt, tan học sớm.”

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

“Đúng rồi,” Biên Nam chỉ chỉ balô mình ném ở ghế sau, “Điện thoại di động của cậu ở trong balô của tôi, tôi sạc đầy pin rồi.”

Khuru Dịch với tay lấy di động trong balô ra xem một chút, đoạn bỏ vào túi quần: “Thân Đào đưa cho cậu hả?”

“Ừ,” Biên Nam đáp lời, đột nhiên nhớ tới ánh mắt và thái độ hôm đó của Thân Đào, nhất thời cảm thấy sau lưng vừa nóng vừa tê như bị kim châm, cảm giác có tật giật mình lại bao bọc lấy cậu, cậu vội đổi đề tài, “Vết thương của cậu sao rồi? Rốt cuộc bị thương ở đâu?”

“Ở đâu cũng bị,” Khuru Dịch cười cười, vén tay áo lên, trên cánh tay có hai vết dao đã khép lại, “Nhưng cũng không nghiêm trọng, chưa đau như bị cậu nhào lên người tôi thúc vào bụng tôi.”

“Cái gì?” Biên Nam sững sốt, “Tôi thúc vào bụng cậu? Tôi thật sự không biết, lúc đó tôi nóng máu quá...”

“Sau này cậu đừng đánh nhau nữa,” Khuru Dịch thở dài, “Chưa thấy ai lúc đánh nhau mà đưa hết lưng mình ra cho đối phương.”

“Không phải bao giờ tôi cũng thế, vậy là vì...” Biên Nam nói được phân nửa thì ngừng.

“Tôi biết, cảm ơn,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Lo lái xe đi.”

Biên Nam lái xe đến trước cổng trường của Khuất Ngạn, đúng lúc nhìn thấy một tốp bạn nhỏ cầm thùng nước và khăn lau đứng xếp hàng chuẩn bị vào cổng.

Khuất Ngạn úp thùng nhỏ màu xanh của mình lên đầu, tay cầm khăn lau nhún nhảy đi ở sau cùng.

“Nhóc ngốc này, cái gì cũng úp lên đầu...” Biên Nam nhìn mà buồn cười.

“Nhị bảo!” Khuất Dịch kéo cửa kính xuống, hét một tiếng về phía bên kia.

Nghe được giọng Khuất Dịch, Khuất Ngạn ngẩng ra, bất chợt quay đầu lại.

“Anh hai!” Thấy Khuất Dịch mở cửa xe bước xuống, hai mắt Khuất Ngạn đều tròn tròn, nhóc vội vã nhấc chân lao đến bên này, vừa chạy vừa hô to, “Cô Lý! Anh hai em tới đón em!”

Đây là lần đầu tiên Biên Nam phát hiện sức bật của Khuất Ngạn kinh khủng như thế, nhóc chạy đến trước mặt Khuất Dịch rồi bỗng nhiên nhảy lên, nhảy thẳng lên người Khuất Dịch, cánh tay ôm cổ Khuất Dịch, chân móc quanh hông Khuất Dịch: “Anh hai ——”

Chẳng đợi Khuất Dịch lên tiếng, nhóc đã nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời oa một tiếng bật khóc.

Biên Nam nhích xe lại gần ven đường, Khuất Dịch ôm Khuất Ngạn leo lên xe, bởi vì Khuất Ngạn quẩn quanh người Khuất Dịch như bạch tuộc, làm thế nào cũng không chịu thả ra, Khuất Dịch mất sức nửa ngày mới leo lên xe được.

“Ôi cục cưng,” Biên Nam sờ mặt nhóc, “Nhìn em khóc kìa...”

Khuất Ngạn ôm cổ Khuất Dịch khóc suốt chặng đường, giống như muốn khóc hết nỗi niềm nhớ anh hai ghen trong lòng bấy lâu nay.

Mãi đến khi lái về tới con đường bên ngoài ngõ hẻm, Khuất Ngạn mới từ từ không còn tiếng động.

“Ngừng khóc rồi à?” Biên Nam nhìn thoáng qua.

“Đang ngủ,” Khuất Dịch tựa lưng vào ghế, khẽ thở phào nhẹ nhõm, “Hết đến nỗi tôi nhức cả đầu.”

“Cậu nhức đầu hả?” Biên Nam lập tức lo lắng nhìn Khuất Dịch.

“... Ví dụ thôi.” Khuất Dịch nói.

“Ồ.” Biên Nam cảm thấy mình hơi bị ngờ ngẩn.

Khuất Dịch ôm Khuất Ngạn xuống xe, vừa định đưa Khuất Ngạn cho Biên Nam để lấy balô của mình, ai ngờ Khuất Ngạn lại mở mắt liếc mạng giấy dựa ôm ghì lấy cổ cậu.

“Để tôi lấy đồ cho.” Biên Nam xách balô của cả hai người ra.

“Anh hai.” Khuất Ngạn ôm cổ Khuất Dịch gọi một tiếng.

“Ừ.” Khuất Dịch đáp lời.

“Anh hai.”

“Ừ.”

“Anh hai.”

“Chuyện gì?”

“Em lên lớp ba rồi.” Khuất Ngạn mắt sưng húp cười nói.

“Giỏi thật,” Khuất Dịch hôn nhóc một cái, “Giỏi hơn đại hồ tử nhiều.”

“Này!” Biên Nam ở phía sau kêu lên, “Đừng có đim tôi khen nó như thế chứ.”

Bây giờ đã là giữa trưa, Biên Nam mua một ít thức ăn chín ở quán nướng, đỡ mắc công Khuê Dịch ngồi lì ở trại tạm giam hai tháng vừa được thả ra còn phải sắp xếp nấu cơm.

Sau khi về đến nhà, cuối cùng Khuê Ngạn mới bình tĩnh lại, vừa la hét vừa chạy thẳng vào phòng bố Khuê.

“Nấu chút cơm đi,” Khuê Dịch nói với Biên Nam, “Tôi tâm sự với bố một lát.”

“Ừ.” Biên Nam gật đầu, muốn nói cậu tâm sự mau lên đi, khi nào xong tôi cũng muốn tâm sự với cậu.

Nhưng nghĩ đến việc nói chuyện với Khuê Dịch, cậu lại thấy hồi hộp.

Sau khi Khuê Dịch vào phòng bố Khuê, Biên Nam gọi điện thoại cho Vạn Phi, rồi lại gọi cho bố: “Bố, đón người rồi.”

“Được, vậy nói với cậu bạn của con, ngày mai bố mời cậu ta ăn bữa cơm để cảm ơn.” Bố nói.

“Lát nữa con sẽ nói với cậu ấy, bố,” Biên Nam gãi gãi đầu, “Cảm ơn nhiều.”

“Sao cứ nói cái này mãi,” Bố thở dài, “Được rồi, con với bạn con trò chuyện trước đi.”

Cúp điện thoại xong, Biên Nam kéo Khuê Ngạn vào phòng bếp nấu cơm, tâm trạng của Khuê Ngạn tương đối tốt, nhóc rửa nồi gạo chạy tới chạy lui cũng không cần Biên Nam động tay.

“Vui không?” Biên Nam ngồi xổm xuống sờ đầu nhóc.

“Vui!” Khuê Ngạn cố sức gật đầu.

“Thấy anh hai xong không thèm cho anh đụng luôn.” Biên Nam cười tặc lưỡi một tiếng.

Khuê Ngạn lập tức nhào tới ôm lấy cậu, hôn chụt lên mặt cậu mấy cái.

Vui không?

Vui chứ!

Khuê Dịch ở trong phòng trò chuyện với bố Khuê gần một tiếng mới đẩy ông ra, Biên Nam đặt hết thức ăn lên bàn: “Chú, buổi trưa chúng ta ăn tạm vậy đi, buổi tối ra ngoài ăn, hôm nay con lái xe, xe lăn cút sau cốp xe là được.”

Khuê Dịch nhìn cậu, cậu cười ha ha: “Giờ đó.”

“Vậy ra ngoài ăn, chú cũng ngồi thử xe của con.” Bố Khuê cười nói.

“Cậu ấy không có bằng lái đâu.” Khuê Dịch nói, cầm chén xới cơm cho bố Khuê.

“Không có đi xa, ăn gần đây thôi, không sao đâu,” Biên Nam ngồi xuống cạnh bố Khuê, “Chú, con lái xe ổn lắm.”

“Khu này hình như không có cảnh sát giao thông nhỉ?” Bố Khuê hỏi Khuê Dịch, “Có cảnh sát giao thông chắc cũng sẽ không tự đứng cản lại hỏi...”

“Có ai như bố không?” Khuê Dịch bắt đắc dĩ, “Người ta kêu bố là chú, bố làm chú như vậy à.”

“Con còn gọi bố là bố, suốt ngày bố toàn bị con dạy dỗ kìa,” Bố Khuê cười nói, “Vẫn không tìm được cảm giác làm chú.”

Khuê Dịch xới cơm đặt trước mặt Biên Nam: “Mau thi bằng lái đi.”

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, bố Khuê và Khuê Ngạn nói rất nhiều, cứ hỏi Khuê Dịch đợt này trôi qua thế nào, vết thương trên người ra sao.

“Anh hai sao anh không cạo trọc.” Khuê Ngạn vừa ăn vừa hỏi.

“Bởi vì anh quá đẹp trai, người ta luyến tiếc.” Khuê Dịch nói.

Khuê Ngạn ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh mình hồi lâu: “Anh xạo.”

“Anh không đẹp trai à?” Khuê Dịch gấp miếng xá xiu vào chén của Khuê Ngạn.

“Bảo người ta nói đẹp trai mà còn phải hời lộ!” Biên Nam buồn cười.

Khuru Dịch mỉm cười nhìn cậu, tim Biên Nam chợt ngừng đập như thể bị rút điện, cậu cúi đầu lúi húi hai đũa cơm, nói: “Đẹp trai lắm, tôi không cần hời lộ.”

“Đẹp trai!” Khuru Ngạn hô to một tiếng, “Em cũng đẹp trai!”

“Em bây giờ là vừa đáng yêu vừa xinh xắn, qua vài năm nữa mới đẹp trai.” Biên Nam nói.

“Em đẹp trai!” Khuru Ngạn hô to.

“Ày, đẹp trai! Đẹp trai gấp ba lần anh hai em!” Biên Nam sờ mặt nhóc.

Cơm nước xong, Biên Nam giúp Khuru Ngạn thu dọn chén bát, trong lòng rất bối rối.

Một mặt cậu hy vọng mau dọn xong để tâm sự với Khuru Dịch, mặt khác lại cảm thấy dọn nhanh quá, cậu còn chưa nghĩ ra mình sẽ nói gì với Khuru Dịch.

Đợi đến khi thu dọn đâu vào đấy, Khuru Ngạn chạy vào phòng bố Khuru xem TV, Khuru Dịch đi tắm một cái rồi vào phòng trong.

Biên Nam còn đứng ngoài phòng khách lo lắng.

Một lát sau Khuru Dịch lộ đầu ra: “Không vào trò chuyện một chút sao?”

Lúc này Biên Nam mới vào phòng, tiện tay khóa cửa lại.

“Dạo này có phải cậu không nghỉ ngơi tốt không, cậu gầy quá, liếc mắt một cái là thấy rồi,” Khuru Dịch cởi áo, mở cửa tủ quần áo, lục lọi tủ áo tìm áo nào dày một tí để thay, “Mấy nay lạnh quá, tôi còn chưa dọn đông đồ mùa hè...”

Biên Nam tựa ở cạnh bàn, nhìn chằm chằm đường cong lưng xinh đẹp của Khuru Dịch, một lát sau không đầu không đuôi nói một câu: “Cậu còn chưa chúc tôi sinh nhật vui vẻ.”

Khuru Dịch ngừng lục quần áo, mỉm cười xoay người: “Sinh nhật...”

“Chờ chút,” Biên Nam cất ngang, chạy ra phòng khách xách balô của mình vào, lấy ra tượng đất nhỏ đã được dán cẩn thận, đặt lên tay Khuru Dịch, “Dán lại rồi.”

Khuru Dịch nhìn xuống tượng đất nhỏ trong tay, đứng yên không động đậy thật lâu.

Tượng đất được dán khá ổn, trên cơ bản đã dính lại ngay ngắn, tuy có nhiều chỗ thiếu một mảnh, màu sơn cũng rơi hết.

Biên Nam thật sự không giống người có thể làm việc khéo léo như thế này, bình thường vụng về cầu thả, đi đường cũng đụng trúng bàn, không ngờ có thể dán lại tượng đất vỡ nát.

Hôm đó bị người mà Phan Nghị Phong dẫn đến nện một gậy vào lưng, phản ứng đầu tiên của Khuru Dịch là chắc tượng đất vỡ rồi...

Đúng là vỡ thật.

Khuru Dịch nhìn kỹ một chút, trên mũi tượng đất còn có một mảnh nhỏ bị mẻ.

“Nè, nghĩ gì thế?” Biên Nam cắt đứt dòng suy nghĩ của Khuru Dịch, hỏi, “Tay nghề của tôi thế nào? Dán suốt ba đêm, còn bị dính ngón tay nữa.”

Khuru Dịch đi tới trước mặt Biên Nam, thả tượng đất nhỏ vào tay cậu: “Cái này tôi mất gần một tháng để làm, nghĩ xem nên làm hình dạng nào.”

Biên Nam nhìn Khuru Dịch, Khuru Dịch đứng rất gần, cậu có thể cảm giác được độ ấm trên người Khuru Dịch, ngay cả ánh mắt cũng không biết nên đặt vào đâu.

Hướng lên trên là gương mặt xinh đẹp của Khuru Dịch, hướng xuống dưới là ngực trần của cậu ấy, xuống chút nữa... để mình không tự bẽ mặt tốt nhất không nên xuống thêm nữa.

“Tôi nghĩ rất nhiều ngày, cuối cùng quyết định làm tư thế cầm vợt,” Khuru Dịch cười cười, “Tôi cảm thấy lúc cậu chơi bóng không giống với cậu ngày thường.”

“Vậy ư?” Biên Nam hỏi một cách cật lực.

“Ừ, lần đầu tiên thấy cậu chơi bóng tôi đã nghĩ như thế, rất có khuôn mẫu.” Khuru Dịch chột chột lên mặt tượng đất.

“Vậy phải...” Biên Nam thuận miệng chuẩn bị khoe mẽ hai câu, nhưng vừa mở miệng thì đột nhiên ngừng lại.

Khuru Dịch bắt chợt đi tới gần cậu, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói: “Biên Nam, sinh nhật vui vẻ.”

Sau khi nói xong lời này, Khuru Dịch nâng tay lên, để ngay hông cậu, chậm rãi trượt ra sau.

Không đợi đầu óc của Biên Nam như có hơn một trăm mười chiếc xe lửa chạy qua, Khuru Dịch nghiêng đầu, môi nhẹ nhàng chạm vào khóe miệng của cậu.

Má!

Chân Biên Nam như nhũn ra, cậu vội vàng thả tượng đất trong tay lên bàn, sợ run tay làm rớt nó, nếu không tựa vào cạnh bàn, cậu cảm thấy mình sẽ trượt chân ngã dúi xuống đất.

Bây giờ đừng nói tim đập như bị rút điện, ngay cả hô hấp cũng bị cắt điện.

Không dám hít thở.

Không dám luôn!

Sợ mình vừa thở ra sẽ thổi bay nụ hôn của Khuru Dịch...

Sau khi bờ môi ấm ấm vừa mềm mại vừa ướt át của Khuru Dịch dừng lại vài giây ở khóe miệng Biên Nam, thân thể Khuru Dịch khẽ lùi ra sau.

Mẹ nó!

Vậy là xong à?

Cảm nhận được động tác nho nhỏ này, Biên Nam không nghĩ ngợi nhiều, cậu nhấc cánh tay ôm cổ Khuru Dịch kéo về phía mình, hung hăng áp lên môi Khuru Dịch.

Tay Khuru Dịch vịn sau lưng Biên Nam cũng siết lại, trượt vào trong áo của cậu, nắm lấy hông cậu.

Lưỡi hai người gặp nhau giữa những phiến môi, Biên Nam không biết chúng nó có thoáng dừng tại chỗ hay không, không biết chúng nó có thăm dò lẫn nhau hay không... chỉ biết khi mình phản ứng lại, mình và Khuru Dịch đã quấn lấy nhau.

Tất cả nhưng nhớ, khát vọng, lo lắng, hồi hộp, chùng chắt trong lồng ngực bấy lâu nay đều bùng phát trong nháy mắt này.

Cậu ôm Khuru Dịch, bàn tay xoa nắn loạn xạ trên lưng đối phương, có lẽ hô hấp không phải bị cắt điện mà là bị chập mạch, lúc này như được tiếp điện, dồn dập đến độ chính mình cũng thấy sốt ruột.

Cậu mò mẫm liếm mút trong miệng Khuru Dịch, sau đó ôm Khuru Dịch, ấn Khuru Dịch ngã xuống giường.

Đại khái vì cú đẩy này, Khuru Dịch bị Biên Nam cắn trúng môi, cho nên thấp giọng hừm một tiếng.

Biên Nam cảm thấy tiếng rên này đã rút sạch sức lực trong người mình, đừng nói nhũn chân, toàn thân đều mềm oặt ngoại trừ Biên Tiểu Nam.

Cậu cũng không biết Khuru Dịch nhấc đầu gối xốc mình lên khỏi người cậu ấy như thế nào, đến khi kịp phản ứng, Khuru Dịch đã vắt ngang người cậu, một tay chống giường, một tay ấn vai cậu.

“Biên Nam,” Khuru Dịch cúi đầu nhìn cậu, trong đôi mắt sâu thẳm như có ngọn lửa chập chờn, “Có phải cậu có lời muốn nói với tôi không?”

“Phải,” Biên Nam nhìn chăm chăm ánh mắt của Khuru Dịch, cảm giác như thở không nổi, sau khi khó nhọc hít một hơi thật sâu, cậu mở miệng, “Tôi thích cậu.”

51. Chương 51

Biên Nam nói lời này xong, hai người không nói gì nữa.

Khuru Dịch lẳng lặng nhìn cậu, trong phòng im thin thít, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, rọi lên bàn.

“Tôi...” Lời này làm cho Khuru Dịch mất rất lâu mới phục hồi tinh thần lại, tay nắn nhẹ lên vai Biên Nam, “Cũng rất thích cậu.”

Biên Nam không nói gì, mở to mắt nhìn Khuru Dịch, không nhúc nhích.

Khuru Dịch đợi một lúc, đưa tay hươ hươ trước mặt cậu: “Ngủ rồi à?”

“Ông nội cậu,” Biên Nam cười đẩy tay Khuru Dịch ra, “Để tôi tiêu hóa một chút, tôi còn chưa bình tĩnh lại đây.”

“Vậy cậu... cứ từ từ bình tĩnh đi.” Khuru Dịch cười, cúi người hôn xuống.

Tay Biên Nam đặt trên đùi Khuru Dịch, từ từ sờ lên trên, vòng ra phía sau, dừng ở ngay hông, tiếp theo ngón tay trượt vào trong quần, cách lớp quần lót nắn mông Khuru Dịch.

Tay cậu nóng hổi, nóng đến độ khiến lòng người phát run.

Khuru Dịch đang dây dưa đầu lưỡi, chậm rãi đặt tay lên hông Biên Nam, mò xuống dưới từng chút một.

Làn da săn chắc trơn nhẵn của Biên Nam cũng nóng như thế, hơi thở dồn dập khiến da thịt phập phồng dưới lòng bàn tay chính là khiêu khích mãnh liệt nhất.

Ngón tay nhẹ nhàng đẩy lưng quần, lướt qua bụng dưới bằng phẳng...

“Hừm...” Cơ thể Biên Nam căng ra.

“Anh hai!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Khuru Ngạn, ngay sau đó cửa bị gõ một cái.

“Ày!” Khuru Dịch giật mình, buông Biên Nam ra, từ giữa giường nhào thẳng xuống chân giường, đập một tay lên cửa, ấn khóa từ bên trong trước khi Khuru Ngạn vặn nắm cửa.

“Đại hồ tử!” Khuru Ngạn vặn nắm cửa không ra, đứng bên ngoài vừa gõ cửa vừa gọi, “Anh hai!”

“Má,” Biên Nam nhảy xuống đất, xém chút đụng đầu vào tủ đồ, tình tiết bất ngờ này còn kích thích hơn cả nụ hôn của Khuru Dịch, cậu thật sự phục Khuru Dịch có thể phản ứng nhanh như vậy, “Má...”

Khuru Dịch quay đầu nhìn cậu một cái, đưa tay mở cửa.

“Sao lại khóa cửa vậy,” Khuru Ngạn chui vào, bò từ chân giường lên trên giường, ôm cổ Khuru Dịch ngồi lên người cậu, “Anh hai lát nữa anh có đưa em đến trường không?”

“Ừ, đưa... đương nhiên đưa,” Khuru Dịch nhú mày, đẩy nhóc xuống đùi, “Ngồi xuống đùi đi.”

“Ồ!” Khuru Ngạn lên tiếng, quay đầu nhìn Biên Nam đứng bên cạnh, “Đại hồ tử có đi không? Em muốn ngồi xe.”

Nhìn bộ dạng của Khuru Dịch, Biên Nam vốn định bật cười, thấy Khuru Ngạn nhìn qua, cậu vội đặt mông ngồi xuống ghế, “Đi, anh lái xe đưa em đi, buổi chiều bọn anh cũng lái xe đến rước em, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Được ạ!” Khuru Ngạn hô một tiếng.

“Nhỏ giọng một chút,” Khuru Dịch vỗ mặt nhóc, “Bố đang ngủ à?”

“Bố ngủ rồi, em đóng cửa phòng bố luôn rồi,” Khuru Ngạn vừa nói vừa sờ sờ lưng Khuru Dịch, “Anh không lạnh hả?”

“Lạnh chứ,” Khuru Dịch xách nhóc ném qua một bên, xuống giường đi tới tủ đồ, “Vừa rồi còn nói muốn tìm đồ thay...”

Biên Nam nhìn lướt qua người Khuru Dịch, dụi dụi mũi, vừa định dời tầm mắt thì trông thấy một vết sẹo dài trên bụng Khuru Dịch.

“Má,” Biên Nam nhin không được đưa tay chạm vào, “Để lại sẹo rồi...”

“Anh hai...” Khuru Ngạn ngồi bên kia đột nhiên nức nở một tiếng.

“Nhị bảo sao vậy?” Biên Nam hoảng sợ, vội vàng đứng lên đi qua ôm Khuru Ngạn.

“Chắc bị dọa rồi,” Khuru Dịch rút đại một chiếc áo thun tay dài trong tủ, “Đã bao nhiêu tuổi rồi, khóc năm phút thôi, anh bấm giờ đấy.”

Biên Nam nhìn theo tầm mắt của Khuru Ngạn, bên sườn trái của Khuru Dịch cũng có một vết dao.

“Đây không phải bị dọa,” Biên Nam tặc lưỡi, lau nước mắt trên mặt Khuru Ngạn, “Đây là đau lòng, phải không, nhị bảo?”

Khuru Ngạn vừa cúi đầu dụi mắt vừa gật đầu.

“Anh hai không sao.” Khuru Dịch mặc áo xong, chống tay lên mép giường nhích tới hôn lên mặt Khuru Ngạn một cái.

Biên Nam ngẩn ra, sau đó lại muốn cười, vừa rồi lúc Khuru Dịch nhích tới, cậu còn tưởng Khuru Dịch muốn hôn mình...

Có lẽ cũng phát hiện sự lúng túng trong giây lát của Biên Nam, Khuru Dịch mỉm cười nhìn cậu: “Đi thôi, đưa nhị bảo đến trường.”

Biên Nam cầm chìa khóa xe, lúc đi ra ngoài bả vai đập trúng cửa sân, cậu cau mày nghiến răng một hồi.

“Cậu lái xe không có vấn đề gì chứ?” Khuru Dịch đi theo sau nhin không được hỏi.

Biên Nam quay đầu liếc Khuru Dịch: “Không có vấn đề gì hết! Đừng nói nhảm nhiều thế!”

“Ồ.” Khuru Dịch cười cười.

Khuru Ngạn đeo cặp sách nắm tay Biên Nam cố sức kéo cậu về phía trước, vừa đi vừa hưng phấn nói huyền thoại: “Tối nay đi đâu ăn vậy anh? Thịt nướng hả?”

“Muốn thịt nướng cũng được,” Biên Nam nói, “Anh tìm một quán sân vườn, mấy quán có sân lò nướng...”

“Có lều trại không anh?” Khuru Ngạn hỏi.

“Không, em làm gì mà hỏi lều trại hoài vậy, hay là anh đưa cái lều lần trước cho em,” Biên Nam bất đắc dĩ nói, “Em đừng ở trong phòng mà ngủ.”

“Được ạ!” Khuru Ngạn đáp.

Khuru Ngạn hưng phấn mãi không thôi, cuối cùng anh hai đã về nhà, đại hồ tử lái xe đưa nhóc đến trường, nhóc nằm tựa lên cửa kính xe, dọc đường thấy bạn học nào quen liền hô gọi.

Cuối cùng khi đến cổng trường, trên xe tính thêm nhóc có tổng cộng bốn đứa, kể cả Phương Tiểu Quân mà Biên Nam chướng mắt nhất.

Mấy đứa nhóc đang tuổi nghịch ngợm ngồi đằng sau vừa la vừa hét khiến cho đầu Biên Nam như muốn nổ tung.

“Rồi rồi, mau xuống xe,” Khuru Dịch ngồi ghế phó lái quay đầu lại, “Mấy đứa ồn chết, mau xuống đi.”

“Buổi chiều anh có đến đón em không?” Khuất Ngạn không yên lòng hỏi.

“Có.” Biên Nam gật đầu.

“Vậy chiều chúng ta cũng ngồi xe hơi hả!” Phương Tiểu Quân cũng vội hỏi.

“Ồ đó mà mơ,” Biên Nam chỉ vào nó, “Nếu không nể mặt Khuất Ngạn, vừa rồi nhóc mày đừng hòng lên xe, mau xuống đi.”

“Có gì hay chứ!” Phương Tiểu Quân hét một tiếng nhảy xuống xe, “Xe dõm! Đắc ý cái gì!”

“Má!” Biên Nam cắn răng mở cửa định xuống xe.

“Làm gì vậy,” Khuất Dịch kéo cậu lại, “Cậu muốn xuống xe đánh nhau với một đứa nhóc tám tuổi à.”

“Tôi không thể hiểu nổi,” Biên Nam đóng cửa xe, “Thằng nhóc này lừa tiền của Khuất Ngạn, còn định lừa cả đồ chơi của nó, nếu không phát hiện chẳng biết nó còn định lừa cái gì nữa, cậu cứ để vậy sao?”

“Cậu lo nhiều quá,” Khuất Dịch cười, cười một hồi mới tựa vào ghế duỗi lưng một cái, “Bạn là do nó kết, phải do chính nó tự tìm hiểu, trước đó chúng ta làm gì cũng là ‘can thiệp quyền kết bạn của nó’, sau khi tìm hiểu rõ rồi, nó chọn cách xử lý thế nào, tuyệt giao hay vẫn tiếp tục chơi nhưng cẩn thận đề phòng, đều là quyết định của riêng nó...”

“Này!” Biên Nam nói, “Cậu nói vớ vẩn gì vậy, nó mới tám tuổi, cậu nghĩ nó có thể suy nghĩ rõ ràng vậy không!”

“Rồi sẽ rõ thôi, có một số việc, tẻ một lần mới nhớ một đời, tốt hơn nhiều so với được che chở,” Khuất Dịch hạ cửa kính xe, lấy điều thuốc ra châm, “Cậu muốn ở đây đợi nhị bảo tan học luôn à?”

Biên Nam khởi động xe, đi được một đoạn mới hỏi: “Về nhà?”

“Tùy cậu,” Khuất Dịch ngậm thuốc, “Cậu muốn đi đâu thì đi.”

“Ừ.” Biên Nam lái xe lên đường lớn, không vòng về hướng nhà Khuất Dịch.

Hai mươi phút sau, xe dừng bên cạnh một công viên trung tâm.

Trong công viên có một quán trà nhỏ, kế bên hồ có một hành lang gấp khúc lợp kính, ngồi trong hành lang phơi nắng ngắm hồ nước rất dễ chịu.

Biên Nam ngồi xuống gọi một bình Thiết Quan Âm, cậu không hiểu nhiều về trà, gần đây bố hay uống loại này, cậu gọi thêm mấy món bánh ngọt.

Nhân viên đưa trà và bánh tới xong, trên hành lang chỉ còn mình cậu và Khuất Dịch, trên bàn và sàn gỗ tích đầy ánh mặt trời sau trưa, ấm áp đến độ khiến người ta cảm thấy biếng nhác.

Dưới ánh mặt trời, màu tóc và con ngươi của Khuất Dịch như lấp lóe ánh vàng nhạt, gương mặt được ánh mặt trời phác họa ra những đường nét hoàn mỹ làm cho mỗi lần Biên Nam nhìn sang đều tim đập loạn nhịp.

Cậu đứng lên, sang ngồi cạnh Khuất Dịch, hai người cùng ngồi quay mặt về phía hồ.

“Tôi cảm thấy,” Biên Nam suy nghĩ rất lâu, “Hôm nay cứ như mơ vậy.”

“Ừ.” Khuất Dịch cầm tách trà lên uống một ngụm, híp mắt nhìn mặt hồ.

“Vậy câu kia...” Biên Nam dụi mũi, không biết nên nói thế nào, “Thì, cậu... câu kia, có thật không?”

“Câu nào?” Khuất Dịch nhìn cậu, “Hôm nay tôi nói không ít câu.”

“Đừng có giả ngu.” Biên Nam tặc lưỡi.

Khuất Dịch cười cười: “Chuyện này nói dối được à.”

“Sao lại như vậy nhỉ,” Biên Nam vừa nhìn về phía mặt hồ vừa cười, lại nhìn sang bốn phía, lặng lẽ nhéo tay Khuất Dịch một cái, “Thế này quá trùng hợp rồi...”

“VẬY Ơ,” Khuru Dịch ngửa ra sau, tựa lên ghế dựa, “Hay là nói lại lần nữa đi, tôi mắng cậu biến thái rồi chúng ta đánh nhau một trận.”

“Muộn rồi,” Biên Nam cười nói, lát sau cậu xoay người nằm nghiêng, nhìn Khuru Dịch, “VẬY là cậu... ày, tôi thật sự không nghĩ cậu lại thích... con trai.”

Khuru Dịch cười, đưa tay che ánh nắng chiếu lên mặt, lát sau mới nói: “Điều gì khiến cậu có ảo giác này?”

“HẢ?” Biên Nam ngẩn ra.

“Từ trước tới giờ tôi chưa từng thích con gái.” Khuru Dịch nói khẽ.

Đúng vậy, từ trước tới giờ chưa từng.

Khuru Dịch không nhớ mình phát hiện bản thân không giống những người khác từ khi nào.

Sớm nhất là tiểu học? Hoặc có lẽ sớm hơn nữa.

Lúc đám nhóc trong hẻm cùng chơi trò gia đình, mấy cô bé đều tranh nhau đòi làm cô dâu của cậu, cậu vẫn luôn kháng cự, có cảm giác muốn chạy trốn khỏi cô bé tranh giành dữ dội nhất, thậm chí đến tận bây giờ còn sợ gặp lại cô bé kia sẽ kêu “động phòng thôi” rồi nhào qua.

Cậu không hứng thú với việc đóng vai chú rể, cậu muốn làm cao thủ võ lâm hành tẩu giang hồ gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ hơn...

Sau này thì từ từ hiểu ra.

Đại khái hồi cấp hai, lần đầu tiên mơ thấy thầy thể dục, lúc mồ hôi đầm đìa tỉnh dậy, cậu thấy vô cùng sợ hãi.

Rồi những lần nảy sinh xúc động với nam sinh tiếp theo đó khiến cậu vừa tỉnh táo nhận ra rằng mình khác biệt so với những bé trai xung quanh, vừa cảm thấy cực kỳ ghét bản thân.

Ghét đến cực điểm.

Cậu thậm chí định lén đi gặp bác sĩ tâm lý, nghĩ rằng có lẽ mẹ qua đời đã gây ảnh hưởng quá lớn đến mình.

Mỗi người đều có bí mật không muốn người khác biết, bí mật của Biên Nam là thân phận xấu hổ và quan hệ gia đình phức tạp của cậu ấy.

Còn cậu thì chính là tính hướng mà cậu đau khổ chối bỏ suốt nhiều năm.

Từng ấy năm tới nay, cho dù sau khi biết chuyện, Thân Đào tỏ vẻ tuy rằng không thể chấp nhận nhưng vẫn làm bạn thân nhất, ngay cả Thân Đào cũng “có thể hiểu”, cậu vẫn không thể đối mặt với việc mình như thế.

“Tiểu Dịch, sao con nhỏ xíu vậy, mau lớn lên đi, mẹ muốn nhìn thấy vợ và con của con, mẹ sốt ruột chết mất.”

Nụ cười giữa ánh mặt trời và tiếng Trung không chuẩn của mẹ như khắc vào tim cậu.

Có một quãng thời gian dài cậu không dám nhớ lại chuyện xưa, hễ nghĩ đến bất kỳ hồi ức nào liên quan đến mẹ, cậu lại đau đớn vì tính hướng của mình.

Mẹ chưa bao giờ yêu cầu cậu điều gì cả.

“Con nít cứ chơi vui là được, thấy con cười mẹ cũng sẽ vui theo.” Mẹ chống má nhìn cậu.

Tin dữ đột ngột xảy ra khiến cậu nói đùa cuối cùng của mẹ lại tăng thêm vài phần kỳ vọng.

Thích con trai khiến cậu có cảm giác tội lỗi cùng cực.

“Tại sao?” Giọng Biên Nam vang lên bên tai.

Khuru Dịch ngừng suy nghĩ, do nhìn mặt hồ quá lâu nên mắt hơi mờ, cậu nhún nhún mí mắt quay đầu sang: “Tại sao cái gì?”

“Tại sao... lại thích...” Biên Nam háng giọng, “Tôi?”

“Tại vì cậu ngốc dễ bắt nạt.” Khuất Dịch không nghĩ ngợi gì nói thẳng.

“Này!” Biên Nam cười, “Ông đây hỏi nghiêm túc.”

“Vậy tại sao cậu thích tôi?” Khuất Dịch hỏi lại.

“Đẹp,” Biên Nam giơ ngón cái với Khuất Dịch, “Cậu rất đẹp.”

Khuất Dịch cười giơ ngón giữa, “Không ngờ cậu nông cạn vậy.”

“Thị giác động vật thôi, cậu có dám nói cậu chú ý đến tôi không phải vì tôi đẹp trai không?” Biên Nam tặc lưỡi, “Trước tiên phải chú ý rồi mới có sau đó.”

“Sau đó thì sao,” Khuất Dịch nhắc bình trà rót vào tách, “Trà này rất ngon.”

“Sau đó cảm thấy cậu cũng không đáng ghét đến vậy,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Cậu biết không, càng ghét một người thì cứ mãi chú ý đến người đó, qua thời gian dài, cậu sẽ hiểu rõ người đó hơn cả bạn bè bình thường, đợi đến khi phát hiện người này không đáng ghét như mình tưởng tượng thì đã... muộn rồi.”

“Giống như Phan Nghị Phong ấy hả.” Khuất Dịch đột nhiên bật cười.

“Xì, thằng đó còn đáng ghét hơn tưởng tượng nữa!” Vừa nghĩ tới Phan Nghị Phong, Biên Nam lập tức có cảm giác muốn vác dao tới trại tạm giam chém người, “Má, quên chưa nghe ngóng, nó bị đâm thế nào?”

“Giám định vết thương là nhẹ...” Khuất Dịch chưa dứt lời đã bị Biên Nam cắt ngang.

“Thôi,” Biên Nam nhấp ngụm trà, lại cảm miếng bánh ngọt cắn một cái, “Lạc đề rồi.”

“Ồ,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Vậy vấn đề chính là gì?”

“Đến phiên cậu, tại sao?” Biên Nam hỏi.

Khuất Dịch không trả lời, Biên Nam cứ sống chết níu lấy vấn đề “tại sao cậu thích tôi” không chịu thôi, mặc dù điều này không hợp với tính cách cẩn thận của cậu ấy, nhưng Khuất Dịch có thể hiểu được.

Không có cảm giác an toàn.

Biên Nam trông tùy tiện là thế, nhưng cậu ấy là người chu đáo, mẫn cảm, có lẽ còn cả đa nghi.

Cộng thêm... không tin vào tình yêu.

Người như vậy, đột nhiên phát hiện mình thích một thằng con trai.

Làm gì lại dễ dàng chấp nhận chuyện “mình thích một thằng con trai mà trùng hợp thằng đó cũng thích mình” như điều hiển nhiên.

“Rất đẹp trai.” Khuất Dịch suy nghĩ.

“Má, đừng bắt chước đáp án của tôi chứ?” Biên Nam ăn sạch miếng bánh.

“Chưa xong mà.” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Nói tiếp đi.” Biên Nam cầm tách trà.

“Chơi bóng rất đẹp trai, đánh nhau cũng rất đẹp trai,” Khuất Dịch chậm rãi nói, những hình ảnh từ lần đầu tiên nhìn thấy Biên Nam bắt đầu lướt qua thật nhanh trong đầu cậu, “Lúc lưu manh cũng rất đẹp trai...”

“Tôi lưu manh lúc nào, đó là Vạn Phi, cậu có nhớ nhầm không đó.” Biên Nam xen vào.

Khuất Dịch đặt ngón tay lên miệng: “Cậu đừng nói.”

“Ồ.” Biên Nam trả lời.

“Cậu rất tốt bụng, tính tình cũng không tệ như người khác tưởng,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Mới đầu tôi cũng không có cảm giác đặc biệt gì với cậu, nhưng cậu đối xử với nhị bảo thật sự rất... dịu dàng.”

“Cậu ghen,” Biên Nam cười, chỉ vào Khuru Dịch, “Nói thật nếu nhị bảo là con gái có khi bây giờ chưa tới lượt cậu đâu.”

“Đã bảo cậu đừng ngắt lời,” Khuru Dịch nở nụ cười, “Cậu ngắt lời làm tôi không biết mình muốn nói gì... thật ra cũng không có gì để nói, lúc đầu tôi không nghĩ là mình sẽ thích cậu, sau này lại thích, lúc đầu không định nói, bây giờ đã nói hết, chuyện là vậy thôi.”

“Ừm,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, ngẫm nghĩ, “Đại khái là thế nhỉ, chuyện này đúng là không thể nói rõ nguyên nhân.”

Hai người tiếp tục nhìn mặt hồ uống trà.

“Đúng rồi,” Biên Nam đi vệ sinh một chuyến trở về, gọi thêm một đĩa bánh ngọt, “Bố tôi muốn mời cậu ăn một bữa, xem như chính thức cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tôi cái gì?” Khuru Dịch hỏi.

“Cảm ơn cậu nhận thay tôi một dao kia,” Nghĩ tới chuyện này, Biên Nam lại thấy khó chịu, hai tháng nay cậu chẳng dám nghĩ nhiều về nó, “Cậu có biết lúc tỉnh lại ở bệnh viện tôi cảm thấy thế nào không, muốn tìm cậu hỏi thẳng mặt xem cậu có bệnh không.”

“Chuyện này có gì phải cảm ơn.” Khuru Dịch thấy không có gì quan trọng.

“Vậy cậu nói với bố tôi ấy, nếu cậu không đi, có khi ông ấy sẽ cầm quà đến tận nhà cậu,” Biên Nam tắc lưỡi, “Bố tôi là thế đó, còn muốn tôi cảm ơn cậu nữa.”

“Ồ? Cậu cũng phải cảm ơn?” Khuru Dịch cười, “Cậu cảm ơn thì được, cảm ơn thế nào đây?”

“Tùy cậu,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, lát sau thấy hơi ngứa ngáy, “Làm gì mà cười nham hiểm vậy?”

“Tôi cười như vậy đó giờ mà,” Khuru Dịch vẫn còn cười, “Không biết trong lòng cậu nghĩ gì, người ta cười mà cũng nghĩ lung tung.”

“Vậy sao?” Biên Nam ngẫm nghĩ Khuru Dịch một hồi, nhỏ giọng nói, “Này, Khuru Dịch.”

“Ừ?” Khuru Dịch đáp.

“Tôi muốn hôn cậu một cái.” Biên Nam hạ giọng nhích tới gần đối phương.

Khuru Dịch quay đầu nhìn vào quán trà, hôn nhanh lên miệng Biên Nam một cái.

Chưa kịp ngồi thẳng lại, Biên Nam đã vịn lưng ghế nhích tới hôn lên miệng Khuru Dịch một cái, còn dùng lưỡi chạm nhẹ lên khóe miệng của cậu.

“Cậu có cảm giác gì không?” Biên Nam nhỏ giọng hỏi.

“Hả?” Khuru Dịch cầm tách trà lên, “Rất dễ chịu.”

“Cái... khác?” Biên Nam hỏi lại.

“Cậu muốn hỏi tôi có phản ứng không chứ gì?” Khuru Dịch vừa uống trà vừa liếc nhìn đũng quần của Biên Nam.

Biên Nam tắc lưỡi, “Ừ, có không?”

“Không có mới lạ,” Khuru Dịch nói, “Vậy cũng hỏi.”

Biên Nam đột nhiên bật cười, gác chân lên lan can cười hồi lâu.

“Cười cái gì?” Khuru Dịch véo tay cậu.

“Chỉ là muốn cười thôi,” Biên Nam nâng tay lên, nhìn ánh mặt trời xuyên qua kẽ tay, “Cậu có hiểu cảm giác này không, mình mơ một giấc mơ không vui, thế rồi đột nhiên bừng tỉnh, mẹ nó thì ra chỉ là mơ, chỉ là mơ mà thôi, ý tôi là cái cảm giác bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm vui sướng như vậy đó.”

“Thế à.” Khuru Dịch cười cười, đặt tay lên ghế dựa sau lưng Biên Nam, ngón tay nhẹ nhàng miết vành tai cậu.

52. Chương 52

Biên Nam và Khuê Dịch ngồi bên hồ uống trà ăn bánh ngọt, câu có câu không trò chuyện rất lâu.

Nếu là bình thường, bảo Biên Nam ngồi uống trà ngắm hồ nước vài tiếng đồng hồ, có khi cậu sẽ phát điên, nhưng hôm nay cậu lại không có cảm giác đó, thậm chí còn nhàn nhã ngủ gật dưới ánh mặt trời.

Đến ba giờ rưỡi, Khuê Dịch đẩy vai cậu, cậu mới choàng tỉnh, nhảy bật dậy kêu một tiếng: “Thôi chết, muộn giờ đón nhị bảo rồi!”

“... Chưa muộn,” Khuê Dịch nhìn cậu, “Tôi xem đồng hồ rồi, bây giờ qua là vừa lúc.”

“Ồ,” Biên Nam gãi đầu, đang ngủ đột nhiên bị đánh thức nên còn chút mơ màng, cậu nhìn Khuê Dịch một hồi rồi phóng sang cạnh ghế, chộp cánh tay Khuê Dịch, ngắt vài cái, “Má nó!”

“Sao vậy?” Khuê Dịch nhìn cậu.

“Không có gì,” Biên Nam cười cười, “Ngủ say quá nên choáng.”

“Đi thôi.” Khuê Dịch đứng lên, thuận tay khoác lên vai cậu.

Xe dừng ở cổng trường chừng năm phút mới nghe được tiếng chuông tan học, chưa đến hai phút đã thấy Khuê Ngạn ôm cặp sách chạy ra, mặt đỏ ửng vì hưng phấn.

“Sao đỏ mồm hời nhiều vậy?” Biên Nam sờ sờ cổ nhóc.

“Học thể dục ạ!” Khuê Ngạn nói, “Em muốn ngồi phía trước! Em ngồi phía trước nha!”

Khuê Dịch xuống khỏi ghế phó lái, cầm cặp sách của nhóc, đổi sang chỗ ngồi phía sau.

Khuê Ngạn thắt dây an toàn ngồi ở ghế phó lái: “Phương Tiểu Quân còn muốn ngồi xe nữa.”

“Á à, thằng này mặt dày thật,” Biên Nam lập tức nhảy lên xe, vội vàng nổ máy, sợ lỡ như Phương Tiểu Quân đuổi theo, “Nó không ra với em à?”

“Không ạ, em nói xe dỏm có gì đâu mà ngồi nên cậu ấy không tới nữa,” Khuê Ngạn xoay người ra sau, “Anh hai, em muốn uống sữa chua.”

“Anh mua cho em!” Nghe Khuê Ngạn từ chối Phương Tiểu Quân sáng khoái như thế, tâm trạng vốn dĩ đầy nặng của Biên Nam lại càng thêm rục rịch, cậu dừng xe ở ven đường, chạy vào siêu thị mua cho Khuê Ngạn một hộp sữa chua lớn.

Về đến nhà Khuê Dịch, bố Khuê đã chuẩn bị xong.

“Đã lâu không ra ngoài ăn cơm,” Thấy bọn họ vào cửa, bố Khuê lập tức chỉ huy Khuê Dịch, “Tìm cho bố bộ đồ để thay.”

“Vâng,” Khuê Dịch vào phòng tìm quần áo thay giúp bố Khuê, rồi lại lấy thuốc cho ông uống, “Có phải bố ngồi đây chờ đến xế chiều rồi nghĩ xem buổi tối ăn cái gì không?”

Bố Khuê nở nụ cười: “Vẫn là con trai bố hiểu bố.”

“Chú, hôm nay ăn thỏa thích đi.” Biên Nam đẩy xe lăn ra ngoài.

“Chú ăn không được bao nhiêu đâu,” Bố Khuê vẫn cười ha ha, “Chủ yếu ăn bầu không khí thôi.”

Khuê Dịch đẩy xe lăn ra đầu hẻm, suốt một đường đều đụng phải hàng xóm đi làm về.

Bác Khuê ra ngoài hả?

Chú Khuê đi chỗ nào hưởng thụ đấy?

Bố Khuê mặt mày nghiêm túc: “Thị sát một chút, thị sát một chút.”

Biên Nam chạy ra ngoài trước, lái xe đến đầu hẻm, mở cửa chui vào xe, lúc Khư Dịc nâng bố Khư lên xe, cậu ở bên trong đỡ phụ.

Bố Khư không lùn nhưng rất gầy, Biên Nam nửa nâng nửa đỡ giúp ông ngồi ở ghế sau, không khỏi cảm thán, nhẹ quá.

Lúc này Khư Ngạn không ầm ĩ đòi ngồi phía trước nữa, nhóc nhanh nhẹn bò lên ghế sau ngồi bên cạnh bố Khư: “Con ngồi với bố.”

Chỉ là sau khi xe lái đi, nhóc không chịu ngồi yên, lúc thì quay cửa kính xuống ngoá ra ngoài, lúc thì bảo Biên Nam mở cửa trần xe, thò đầu lên trên: “Bố ơi, bố nhìn nè, mình có thể leo ra từ đây đó...”

“Ầy!” Biên Nam giật quần nhóc một cái, “Đừng leo ra.”

“Em nói có thể leo ra thôi,” Khư Ngạn vịn cửa trần xe cúi đầu nhìn Biên Nam, “Đâu có nói muốn leo ra.”

“Ngồi xuống,” Khư Dịc nói, “Còn quậy nữa lát đi ăn cho em ngồi trên xe luôn bây giờ.”

“Ngồi đây!” Khư Ngạn lập tức ngồi trở lại ghế sau tựa vào người bố Khư.

“Mau lớn lên đi, phiền muốn chết.” Khư Dịc thở dài.

“Lớn lên càng phiền thì làm sao.” Bố Khư ở phía sau cười nói.

“Đem bán.” Khư Dịc trả lời.

“Bán anh hai đi.” Khư Ngạn vẫn còn ôm hộp sữa chua, vừa uống vừa nói.

“Bán anh hai ai trả tiền cho em đến trường.” Khư Dịc tắc lưỡi.

“Vây...” Khư Ngạn suy nghĩ một chút, “Bán đại hổ tử đi.”

“Ầy, biết ngay là bán anh mà,” Biên Nam phì cười, “Bán anh ai mua sữa chua cho em! Ai dẫn em đi BBQ, ai...”

Khư Ngạn thở một hơi dài thượt, nằm lên đùi bố Khư, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng tủi thân nói: “Vây bán em đi.”

“Anh mua.” Biên Nam đáp ngay.

Sợ bố Khư không ngồi xe được lâu, Biên Nam lái đến con đường có khá nhiều quán ăn, cả nhà Khư Dịc đều thích ăn cay, cậu chọn một tiệm bán món cay Tứ Xuyên.

“Sao lại ăn ở đây?” Lúc xuống xe, Khư Dịc nhẹ giọng nhắc nhở cậu, “Không phải cậu ăn cay sẽ chết sao.”

“Cậu mới ăn cay sẽ chết đó...” Biên Nam cười nói, “Chủ yếu là cho bố cậu ăn thỏa thích, với lại tiệm này ở lâu một, đẩy xe lăn vào được.”

Khư Dịc vỗ nhẹ lên lưng Biên Nam, không nói gì nữa.

Hôm nay không phải cuối tuần, khách trong tiệm không nhiều lắm, vẫn còn một phòng trống, mọi người cùng nhau vào.

Lúc Biên Nam gọi món, Khư Ngạn phát hiện trong phòng có đặt một chiếc ghế trẻ em, nhóc lập tức nổi hứng: “Cái này là gì vậy?”

“Cái này là ghế trẻ em,” Bồi bàn trả lời nhóc, “Cho mấy bạn nhỏ ngồi.”

“Em là bạn nhỏ nè.” Khư Ngạn gật đầu, kéo cái ghế tới bên bàn, nghiên cứu làm thế nào để ngồi lên.

“Ghế này cho mấy em bé nhỏ xíu xiu ở sát vách dùng.” Khư Dịc nhìn nhóc.

“Vây sao?” Khư Ngạn cau mày, vẫn muốn leo lên ghế, “Em không tin.”

“Vây em lên đi,” Khư Dịc đứng dậy, “Anh nói trước, mặc kệ có chui lọt hay không, hôm nay em vẫn phải ngồi đó ăn.”

“Chờ chút, ” Khư Ngạn vội lùi ra, đứng ở một bên khoa tay múa chân, “Chắc em bị kẹt mất.”

“Vậy ngồi chỗ nào?” Khuất Dịch hỏi.

“Chỗ này,” Khuất Ngân chỉ chiếc ghế bên cạnh, đặt ghế trẻ em vào chỗ cũ, “Cái này cho mấy em bé xiu xiu ngồi đi.”

“Anh phát hiện,” Biên Nam vừa chọn món vừa chỉ vào Khuất Ngân, “Vật nhỏ quá thừa tình lực như em nếu không để ý sẽ biến thành nít ranh.”

“Anh hai em để ý rồi đó.” Khuất Ngân nằm dài lên bàn, rầu rĩ ôm sữa chua uống.

Biên Nam chọn món xong, đa số toàn là món nổi tiếng của quán do bồi bàn đề cử.

Thông thường lúc mời người ta ăn cơm, cậu không chọn một đồng món như bố, toàn chọn theo số người có mặt, nhưng hôm nay chọn hơi quá tay, chủ yếu là vì cảm thấy chẳng mấy khi bố Khuất mới ra ngoài một chuyến, hơn nữa hôm nay tâm trạng của cậu tốt đến không kìm lại được.

Cuối cùng Khuất Dịch cầm thực đơn bỏ bớt vài món rồi mới để cho bồi bàn đi ra.

Lâu lắm rồi bố Khuất không tới tiệm ăn cơm, bây giờ thấy trong phòng có đầy đủ TV tủ lạnh máy điều hòa nhà vệ sinh, ông nhất thời nổi hứng trò chuyện.

“Bây giờ phòng riêng đều đầy đủ thế này, trước đây phòng sang nhất cũng chỉ có TV, cắm vào hai cái micro, cơm nước xong hát karaoke ngay trong phòng, ăn một tiếng, hát bốn tiếng, lúc ra về mặt mũi bồi bàn đều xanh mét...”

Biên Nam vừa nghe vừa cười, trong những mẩu chuyện của bố Khuất luôn có mẹ Khuất Dịch, quả nhiên nói chưa mấy câu đã ra sân.

“Lúc đó chú với dì con không biết, nghe nói bên Quảng Đông ăn cơm xong đều phải uống chút trà, bọn chú mới học theo người ta hưởng thụ cuộc sống, ăn cơm xong bảo bồi bàn lấy cho ấm trà... là cái loại trà vụn ấy, bọn chú ngồi tại chỗ uống gần một tiếng cuối cùng bị người ta đuổi ra ngoài.”

Biên Nam cười to, cười đến không ngừng được, lúc cậu định quay đầu nói chuyện với Khuất Dịch, phát hiện Khuất Dịch đang thờ người ra nhìn TV.

Thừa dịp bố Khuất và Khuất Ngân tán dóc, cậu nhẹ nhàng nhéo tay Khuất Dịch ở dưới bàn.

“Hả?” Khuất Dịch giống như mới vừa phục hồi tinh thần lại, quay đầu sang.

“Nghĩ gì thế?” Biên Nam nhỏ giọng hỏi.

“Không,” Khuất Dịch kéo tay cậu qua đặt lên chân mình, ấn xuống xoa xoa, cười nói, “Nhớ tới mẹ tôi.”

Bị Khuất Dịch xoa như vậy, trong lòng Biên Nam vô cùng sáng khoái, cậu vui vẻ cười ha ha.

Nghe đâu hồi còn trẻ bố Khuất có thể ăn một nửa con heo, sau khi bị thương thì không còn sức ăn này nữa, chỉ chừng nửa chén cơm, thêm vài mẩu thức ăn là nói ăn hết nổi.

Hôm nay Khuất Dịch, Biên Nam và Khuất Ngân vẫn là chủ lực, cộng thêm tâm trạng của mọi người không tệ, ăn còn sung hơn bình thường, mấy món Biên Nam chọn đều là ít cay, vừa ăn vừa uống nước cũng tạm được, chủ yếu là ai cũng vui.

Khuất Ngân ăn vô cùng hăng hái, nhóc vui đầu miệt mài ăn, cuối cùng ôm bụng tựa lên ghế thở dài: “No quá đi... cay quá đi...”

“Có kem ly, ăn không?” Biên Nam hỏi nhóc.

Khuất Ngân không nói chuyện, ôm bụng nhúu mày suy nghĩ hồi lâu mới buồn rầu nằm sấp lên bàn: “Không ăn nổi.”

Nghe giọng nói tủi thân rầu rĩ của nhóc, Biên Nam buồn cười: “Không sao, chừng nào nuốt nổi anh mua cho em.”

Cơm nước xong, Biên Nam lái xe quay về ngõ hẻm, dọc đường đi cậu đều lén nhìn trộm Khuất Dịch, trong đầu suy nghĩ một việc.

Tối nay có về không?

Nếu không về, Khuê Ngạn sẽ phải qua ngủ với bố Khuê, nhóc này đã hai tháng không gặp anh hai, làm vậy hơi tàn nhẫn.

Nếu về, cậu thật sự có chút luyến tiếc.

Nếu không để Khuê Ngạn ngủ với anh hai?

Vậy mình ngủ sơ pha còn ý nghĩa gì chứ...

Nghĩ đến đây cậu nhện không được liếc sang Khuê Dịch, trong đầu toàn là nội dung không lành mạnh, khiến cho mỗi khi nhìn Khuê Dịch, cậu lại có cảm giác như đang giở trò lưu manh ngay trên đường.

“Lo lái xe đi.” Khuê Dịch nhẹ giọng nói một câu.

“Biết rồi.” Biên Nam chăm chú nhìn đường phía trước.

Về đến nhà nghỉ ngơi chốc lát, bố Khuê trở về phòng xem TV, Biên Nam đang định vào phòng Khuê Dịch, Khuê Ngạn đã xách cặp táp chạy vào, vừa chạy vừa nhắc nhở: “Bài tập, làm bài tập, hãy da, làm bài tập, hi hô, làm bài tập...”

“Em không xem TV nghỉ ngơi một chút sao?” Biên Nam hỏi.

“Viết xong rồi nghỉ nha!” Khuê Ngạn lớn tiếng trả lời.

Thật ra ngày nào Khuê Ngạn ăn cơm xong cũng vào phòng làm bài tập, làm một mạch cho hết mới đi ra, đây là thói quen tốt của con ngoan trò giỏi, Biên Nam há miệng không nói được lời nào, chỉ đành đi đến bên máy đun nước rót cho mình ly nước, vừa uống vừa thở dài trong lòng.

Khuê Dịch vẫn ngồi trên sơ pha nhìn cậu, lúc này mỉm cười đứng dậy, đi ra sân.

Biên Nam do dự một chút, đặt ly xuống đi ra theo.

Hôm nay không ăn ở trong sân, đèn dưới giàn nho chưa mở, trong sân tối như mực, ông bà cụ nhà kế bên đều ngủ sớm dậy sớm, bấy giờ trong nhà đã tắt đèn.

Khuê Dịch đứng trong sân, móc điều thuốc ra ngậm, lúc cậu đang tìm bật lửa trong túi quần, Biên Nam đi tới, ôm lấy cậu từ phía sau, thuận tay lấy điều thuốc trên miệng cậu, ném sang chiếc bàn bên cạnh.

“Làm gì vậy?” Khuê Dịch néo cổ tay Biên Nam một cái.

“Mau lên,” Biên Nam đẩy Khuê Dịch vào phòng bếp, “Tìm chỗ nào cho tôi hôn cái đi.”

“Cậu...” Khuê Dịch quay đầu lại nhìn vào trong nhà, còn chưa dứt lời đã bị Biên Nam đẩy vào phòng bếp.

Biên Nam đóng cửa phòng bếp, đè Khuê Dịch lên ván cửa, áp tới ôm Khuê Dịch, vùi mặt vào cổ Khuê Dịch hít một hơi, nhỏ giọng nói: “Má, cả người toàn mùi hạt tiêu...”

“Hăng hái quá nhỉ.” Khuê Dịch nở nụ cười, cách lớp áo xoa nhẹ lên lưng cậu.

Nương theo ánh trăng yếu ớt, Biên Nam thô bạo hôn lên môi Khuê Dịch, thò tay vào áo Khuê Dịch, vuốt ve cả lưng lẫn hông của đối phương.

Hô hấp của hai người từ từ trở nên gấp gáp.

Cậu thích môi Khuê Dịch, cũng thích xúc cảm mềm mại ướt át giữa răng môi Khuê Dịch, cái cảm giác đầu lưỡi dây dưa quện mát cổ nào cũng không đủ thật làm cho người ta say mê.

Kích thích nảy sinh khi tay cậu mơn trớn da Khuê Dịch và tay Khuê Dịch lướt qua thân thể cậu khiến cho đầu óc chỉ còn vang ong ong.

Biên Nam hên hò nửa vời không ít, nhưng chưa từng tiếp xúc thân mật với ai như thế, niềm hưng phấn chưa bao giờ có khiến cậu nhiều lần muốn cắn mạnh một cái lên miệng, lên cổ, lên vai hay bất cứ chỗ nào trên người Khuê Dịch, như thế chỉ khi nào làm vậy mới phát tiết được tất cả xung động không thể đè nén trong trái tim.

Tay cậu mò xuống, sờ tới lưng quần của Khuê Dịch.

“Cậu điên à,” Khuê Dịch ghé vào tai Biên Nam nói nhỏ, nhưng cũng không ngăn cản, giọng nói lẫn với tiếng thở dốc, “Ồ phòng bếp?”

“Vậy cậu kêu nhị bảo vào phòng chú làm bài tập đi,” Biên Nam kéo khóa quần của Khuê Dịch xuống, “Tôi cũng không biết mình bị sao nữa, chỉ là nhện không...”

Lời còn chưa nói hết, Khuê Dịch đột nhiên nắm lưng quần cậu kéo xuống, luồn tay vào trong mò mẫm.

“Đậu má!” Biên Nam vội ôm lấy Khuê Dịch, kích thích này khiến cậu khàn cả giọng, “Quần thể thao thật là tiện.”

Ánh trăng trước cửa sổ bị áng mây che mất, bốn phía tối mịt mờ, diện tích phòng bếp không lớn, hơi thở vốn dĩ dồn dập của hai người bởi vì bóng đêm mà càng thêm rõ ràng.

Tiếng thở dốc xen lẫn tiếng rên nhẹ đứt quãng ngập đầy bên tai, đánh thẳng vào mỗi sợi dây thần kinh mẫn cảm...

Cửa phòng bếp khẽ mở ra, Biên Nam thò đầu ra ngoài nhìn thử.

“Ra ngoài đi,” Khuê Dịch ở phía sau đẩy cậu một cái, “Tính tình của cậu hẳn là sợ không ai phát hiện mới phải chứ?”

“Tôi chỉ sợ vừa mở cửa thì thấy nhị bảo đứng ở ngoài kêu anh hai...” Biên Nam tặc lưỡi một tiếng, ra khỏi phòng bếp.

“Nó làm bài tập chăm chú lắm.” Khuê Dịch cười cười, đi tới cạnh ao ngồi xổm xuống rửa tay.

“Phòng bếp...” Biên Nam ngồi xổm kế bên nhỏ giọng nói, “Muốn dọn không?”

“Dính lên tay hết rồi,” Khuê Dịch đứng dậy, đi tới bên bàn châm diêm thuốc, mở ngọn đèn dưới giàn nho, “Dọn cái gì?”

Biên Nam để tay dưới vòi nước, đột nhiên cảm thấy mặt mình nóng rần: “Sao cậu lại... không biết xấu hổ thế hả.”

“Người nào bắt đầu người đó mới không biết xấu hổ.” Khuê Dịch nói.

“Ông nội cậu,” Biên Nam bị lời Khuê Dịch chọc cười, “Cậu có bản lĩnh thì sau này cứ biết xấu hổ đi.”

Khuê Dịch bật cười, diêm thuốc suýt rơi xuống đất.

Nhìn nụ cười của Khuê Dịch, những cảm giác vừa rồi trong phòng bếp nhỏ hẹp bỗng chốc ồ ạt dâng lên, một luồng gió đêm se lạnh thổi qua, cậu chợt cảm thấy không tài nào đối mặt với Khuê Dịch được.

“Tôi... về nhà trước nha.” Biên Nam đóng vòi nước, đứng dậy chạy vào nhà xách balô đi thẳng ra ngoài, giống như bị ai đuổi giết vậy.

“Không nói với nhị bảo một tiếng sao?” Khuê Dịch nhìn cậu.

“Nói một hồi nó không cho tôi đi luôn bây giờ,” Biên Nam vùi đầu chạy hai bước rồi dừng lại, tuy rằng trong lòng có chút hốt hoảng kỳ lạ, nhưng đến khi đi thật lại cảm thấy tiếc nuối, cậu quay đầu nhìn Khuê Dịch, “Ngày mai tôi gọi điện thoại cho cậu, nói về chuyện đi ăn.”

Khuê Dịch cười cười, bước tới nhẹ nhàng ôm lấy Biên Nam: “Về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho tôi, cái bộ dạng của cậu như bị quỷ giẫm trúng chân vậy...”

“Ừ.” Biên Nam nhìn thoáng qua trong nhà, hôn thật nhanh lên khóe miệng Khuê Dịch một cái, quay đầu bước ra khỏi sân.

Cậu mở hết cửa kính xe, một đường hứng gió lạnh lái về nhà.

Trong lòng vẫn còn chút hưng phấn xen lẫn một tia cảm giác bứt rứt khiến cậu mặt đỏ tới mang tai, mùi vị này đúng là còn phức tạp hơn nổi lẩu chua cay hồi tối.

Có điều hứng gió chưa bao lâu cậu đã đóng cửa kính lại, cơn lạnh có giúp cậu bình tĩnh hay không thì không biết, chỉ biết mặt cậu đã bị thổi tê buốt.

Lúc về đến nhà chờ cửa gara mở, Biên Nam liếc nhìn lầu trên, phòng làm việc của bố chưa mở đèn, lái xe vào gara, quả nhiên xe của bố không có ở bên trong.

Trái lại, chiếc xe của Biên Hạo bình thường không có ở nhà đang đậu trong gara, vừa thấy xe của hắn ta, Biên Nam đã cảm thấy phiền lòng.

Chẳng là hôm nay không phiền như mọi ngày.

Từ gara đi cầu thang lên phòng khách chưa được hai bước, Biên Nam bỗng nhiên nghe được tiếng khóc của Biên Hinh Ngữ.

Cậu do dự một chút, mở cửa, cửa liên thông giữa gara và phòng khách ở hàng lang phía bên này, vừa mở cửa, Biên Nam đã nhìn thấy Biên Hinh Ngữ khóc lóc chạy lên lầu.

“Bố nó về hả?” Giọng của dì truyền tới.

“Là con.” Biên Nam trả lời, băng qua hành lang đi vào phòng khách.

Dì đứng lên thấy cậu thì ngồi trở lại sô pha, nụ cười bình thường sẽ treo bên miệng khi nhìn thấy cậu không biết có phải vì Biên Hinh Ngữ hay không mà hôm nay quên treo.

Biên Hạo đứng bên cạnh cầu thang, nhìn sắc mặt của hắn ta, Biên Nam đã cảm thấy hôm nay mình không nên về nhà, Biên Hạo trắng hơn cậu một chút, nhưng hiện tại mặt đen chẳng kém cậu là bao...

“Thằng bạn của mày và Hinh Ngữ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Có lẽ do ngay trước mặt dì, vậy nên cho dù lửa giận sắp đốt lên đỉnh đầu, giọng nói của Biên Hạo vẫn còn khống chế ở phạm vi bình thường.

“Khuru Dịch à?” Biên Nam đi qua một bên đổi giày, cậu không biết Biên Hinh Ngữ đã nói gì, Biên Hạo đột nhiên hỏi như vậy cậu cũng không biết nên trả lời thế nào, “Tôi không rõ lắm, Biên Hinh Ngữ quen cậu ấy còn sớm hơn tôi.”

“Có phải hai đứa nó đang yêu nhau không?” Dì ngồi bên kia hỏi.

“Hả?” Biên Nam giật mình, quay đầu nhìn dì, suýt nữa buột miệng thốt ra không thể nào, bọn con mới đang yêu nhau...

“Không có đâu, mẹ đừng nghĩ nhiều như thế,” Biên Hạo nói với dì, rồi lại nhìn Biên Nam chòng chọc, “Thằng bạn mày muốn làm gì? Chơi con gái người ta hả!”

Biên Nam nén giận, cũng nhìn lại Biên Hạo: “Cậu ấy đã làm gì? Bình thường cậu ấy và Biên Hinh Ngữ không có liên lạc.”

“Không có liên lạc?” Biên Hạo đi tới trước mặt cậu, chỉ lên lầu trên, lửa giận trong mắt sắp bắn cả ra ngoài, “Không có liên lạc mà Hinh Ngữ làm ầm ĩ đòi theo bố mời nó đi ăn? Không có liên lạc mà nó nhận quà của Hinh Ngữ? Không có liên lạc mà nó lại mời Hinh Ngữ đi ăn? Cái này gọi là không có liên lạc à?”

Biên Nam vốn dĩ đang vui vẻ, về nhà còn chưa hiểu rõ tình hình đã bị súng liên thanh của Biên Hạo bắn một trận, cả người nhất thời trở nên cáu gắt, nhưng vẫn cố gắng nén giận: “Mời ăn cơm là đáp lễ thôi.”

“Vậy tại sao lại nhận quà?” Biên Hạo hỏi.

“Ý ông là cái vòng tay kia phải không, là tôi đưa hộ, Biên Hinh Ngữ nói không phải mua riêng cho cậu ấy cũng không có ý gì khác nên người ta mới nhận, vậy thì sao?” Biên Nam nổi nóng, liếc Biên Hạo.

“Con đưa hộ?” Dì đặt mạnh cái ly lên bàn trà, “Sao con có thể như vậy được! Con biết rõ nhà chúng ta không có khả năng cho phép Hinh Ngữ qua lại với loại người này!”

Biên Nam thật sự gánh không nổi, vòng qua Biên Hạo đi lên lầu: “Nếu con không đưa hộ thì lại bị nói kiểu khác.”

“Mày đứng lại!” Biên Hạo rống một tiếng.

“Muốn gì.” Biên Nam xoay người.

“Con đừng nói nữa,” Di đứng lên kéo Biên Hạo lại, bước lên cầu thang hai bước, đứng trước mặt Biên Nam, “Nói với cậu bạn kia của con, bắt luận cậu ta có ý với Hình Ngữ hay không cũng bảo cậu ta tránh xa Hình Ngữ một chút, đừng làm gia đình chúng ta xào xáo.”

Biên Nam không trả lời.

Lúc xoay người bỏ đi, di lại khe khẽ thở dài: “Chuyện do con gây ra đã đủ làm người ta đau đầu rồi.”

Biên Nam không biết mình lên lầu trở về phòng như thế nào, sau khi đóng cửa lại, cậu đứng trong phòng một lát, đoạn mở cửa tủ quần áo, đập cùi chỏ vào vách tủ.

Vách tủ rắc một tiếng nứt ra, cảm giác đau nhói trên cánh tay và vách tủ rạn nứt khiến cậu dễ chịu hơn một chút.

Lúc lấy di động ra định gọi cho Khưu Dịch nói mình về đến nhà rồi, Khưu Dịch đúng lúc gọi điện thoại tới: “Về nhà chưa?”

“Về rồi,” Biên Nam nằm dài trên giường, “Mới vào cửa.”

“Ừ,” Khưu Dịch cười cười, “Tôi còn sợ cậu lơ ngơ chạy lộn đường.”

“Nhảm nhí, tôi đây thần trí thanh tỉnh, trắng đen rõ ràng,” Biên Nam cười ha ha, cười xong lại im lặng, Khưu Dịch ở đầu bên kia cũng không nói gì, đợi vài giây đồng hồ, Biên Nam cắn môi, “Lát nữa tôi qua nhà cậu nhé.”

53. Chương 53

Lời này khiến Khưu Dịch sững sốt một lúc lâu mới mở miệng: “Vậy vừa rồi cậu chạy về làm gì? Mới về nhà lại qua đây?”

“Sao lảm nhảm nhiều thế,” Biên Nam buồn bực, “Nói được hay không thôi.”

“Vậy cậu qua đi,” Khưu Dịch nói, “Đừng lái xe, gọi taxi đi.”

“Lát nữa tôi mua cho nhị bảo một hộp kem,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Kem chắc ăn được nhỉ, tôi thấy hôm nay lúc ăn cơm nó muốn ăn lắm.”

“Mua hộp nhỏ nhất.” Khưu Dịch thở dài.

“Ừ.” Biên Nam đáp rồi cúp máy, thu dọn đồ đạc balô ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa thì thấy Biên Hạo đang đứng trước cửa phòng Biên Hình Ngữ.

Hai người liếc nhau một cái, Biên Nam nén giận, nghĩ thầm nếu Biên Hạo dám mở miệng nữa, mình sẽ ra tay liền.

“Đi đi!” Biên Hình Ngữ ở trong phòng vừa khóc vừa hét, “Chuyện của em không cần anh quan tâm! Mặc mớ gì đến anh! Đi đi!”

Biên Hạo hơi đầu mà để ý Biên Nam, tiếp tục gõ cửa phòng Biên Hình Ngữ: “Em mở cửa trước đã, em muốn đánh anh cũng phải mở cửa đã chứ.”

“Ai thèm đánh anh! Không rảnh đâu!” Biên Hình Ngữ đá vào cửa.

Biên Nam xoay người đi xuống lầu, đến giờ cậu vẫn chưa hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra, Biên Hạo đã không để ý đến cậu, cậu cũng lười nghĩ nhiều.

Di Lâm không có dưới phòng khách, Biên Nam thở phào, đang định mở cửa, bảo mẫu từ phòng bếp đi ra: “Tiểu Nam lại ra ngoài à?”

“Vâng, qua nhà bạn ở.” Biên Nam tới bên cửa đổi giày.

“Cô có làm điểm tâm, con muốn ăn chút gì không?” Bảo mẫu hỏi.

“Ăn không vô, tối ăn nhiều quá.” Biên Nam cười nói, mở cửa chạy ra ngoài.

Vừa ra tới sân, cậu có cảm giác cục tức nghẹn ở ngực như văng ra, tâm trạng dễ chịu hơn hẳn, sau khi cổng sân khóa két một tiếng, cậu vác balô lên lưng, chạy một đường tới cổng khu phố, leo lên xe taxi.

Taxi tới đầu hẻm, Biên Nam chưa xuống xe đã thấy Khuru Dịch đứng dưới tầng cây ngoài hẻm.

“Sao cậu lại chạy ra đây?” Biên Nam nhảy xuống xe chạy tới, cười hỏi, “Có phải nhớ tôi không!”

“Nghe thử xem.” Khuru Dịch mặt nghiêm túc nhìn cậu.

“Nghe gì?” Biên Nam sững sốt.

“Em là trái a trái táo nhỏ của anh...” Khuru Dịch chỉ xướng diêm bên kia, “Tôi định qua đó hoạt động một chút.”

“Má!” Biên Nam cười, “Cậu múa tập thể với mấy bác gái thật đó hả!”

“Đi chung không?” Khuru Dịch xoay người đi sang bên kia, “Nhanh lên, chín giờ rưỡi là kết thúc rồi, còn múa được mười phút thôi.”

“Nè nè nè,” Biên Nam vội bắt lấy cánh tay Khuru Dịch, “Cậu nói thật hay đùa vậy, tôi không đi.”

“Tôi nói với cậu rồi,” Khuru Dịch cười kéo cậu về phía xướng diêm, “Các bác các chị trong siêu thị, thêm cả mấy người mở tiệm ven đường đều tới đây, tôi phải tạo quan hệ tốt với bọn họ.”

“Cậu bệnh à... tạo quan hệ tốt với bọn họ làm gì?” Biên Nam không hiểu, bị Khuru Dịch lôi đi mấy bước mới phản ứng lại, “Má, để mấy chị trong siêu thị để dành đồ rẻ cho cậu hả?”

“Không chỉ vậy, học sinh mà tôi dạy thêm cũng có không ít là nhờ họ giới thiệu, mấy bác gái quen biết rộng lắm,” Khuru Dịch cười nói, “Chưa kể đôi khi nhị bảo chạy qua chơi bọn họ cũng sẽ trông nom một chút, dù gì thời gian tôi ở nhà quá ít.”

Biên Nam không lên tiếng, tuy rằng không tình nguyện lắm, cậu vẫn theo Khuru Dịch vào xướng diêm.

Cậu thật sự không ngờ Khuru Dịch suy nghĩ nhiều như vậy.

Nếu là cậu, có khi nghĩ một năm cũng chẳng ra.

“Ấy da, Tiểu Khuru tới rồi!” Một bác gái mắt sắc liếc thấy Khuru Dịch, vừa múa vừa kêu một tiếng.

“Lâu rồi không thấy cháu tới,” Một người khác trông trẻ hơn cũng cất giọng lanh lảnh, vừa múa vừa đi qua, “Hôm trước gặp nhị bảo, nghe nói cháu bị bệnh nhập viện hả?”

“Vâng, giờ đã khỏe rồi,” Khuru Dịch cười nói, “Có phải mọi người sắp về không?”

“Nếu cháu đã tới thì sẽ hoạt động thêm một lát,” Mấy bác gái đều đi qua, vừa hoạt động tay chân vừa quan sát Biên Nam, “Cậu này là bạn cùng trường của cháu hả, trông đẹp trai nhỉ!”

“Hầy, bây giờ con nít gien tốt lắm, cái lớp cấp hai của thằng cháu tôi kìa, nam sinh nữ sinh đẹp tất,” Một bác gái vỗ cánh tay Biên Nam, “Cậu nhóc, tên gì thế?”

“Chào chị, em tên Biên Nam.” Biên Nam nhanh chóng trả lời, nhìn gương mặt trang điểm đậm lè của bác gái này, mắt cũng kẻ hai đường, trông khá hợp một, vì vậy cậu gọi một tiếng ‘chị’.

Tiếng ‘chị’ này khiến cả nhóm bác gái chị gái vui vẻ, kéo Biên Nam vào đội, nói muốn dạy cậu múa.

Biên Nam không ngờ bọn họ nhiệt tình như vậy, cậu giã dũa quay đầu cầu cứu Khuru Dịch.

“Cố lên!” Khuru Dịch cười nhìn cậu, múa một động tác theo tiếng nhạc.

Thật ra động tác múa tập thể rất đơn giản, nhìn khá là ngốc, nhưng cánh tay dài và cái chân dài của Khuru Dịch làm ra động tác rất khoan thai, khiến cho Biên Nam bỗng nhiên ngẩn người.

Hóa ra thứ này cũng phải xem là ai múa...

Một giây ngắn người đó, cậu bị kéo vào đội múa.

Mọi người lùi ra một khoảng trống đằng sau người múa dẫn đầu, để cậu tiện thấy rõ động tác, sau đó vội vã trở về đội bắt đầu múa.

“Múa đi,” Một chị gái vung tay, “Đừng ngại, cái này tốt cho sức khỏe lắm, thanh thiếu niên cũng nên hoạt động nhiều, suốt ngày chơi máy tính chán thấy mồ.”

“A, vâng.” Biên Nam ngó qua Khuru Dịch, tên này đã ngồi xổm bên thùng loa, trò chuyện với chú giữ thùng loa, cậu đành cắn răng một cái, nhìn theo động tác của người múa dẫn đầu, giơ cánh tay lên.

Nếu bảo Biên Nam huấn luyện, động tác gì cũng không thành vấn đề, nhưng vung tay múa chân theo tiếng nhạc thì cậu thật sự theo không kịp, cậu cảm thấy mình y như con tinh tinh trong đội ngũ vậy, chẳng mấy chốc đã nhể nhại mồ hôi, chộc mấy chị bên cạnh cười một tràng.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình lại múa tập thể giữa tiếng cười của một nhóm bác gái chị gái.

Lại còn múa trật hết nhịp.

Đợi đến khi ông chú chỉnh nhạc hô một tiếng hôm nay tới đây thôi, Biên Nam mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu vội nhào tới bên thùng loa túm lấy Khuru Dịch: “Sao cậu không múa!”

“Tôi bận nói chuyện mà,” Khuru Dịch cười giơ ngón cái với cậu, “Múa đẹp lắm, quyến rũ lạ thường.”

“Quyến cái gì rũ lạ cái gì thường...” Biên Nam kéo áo, “Múa đến tôi đây mồ hôi đầm đìa như đi huấn luyện vậy!”

Chào tạm biệt mọi người xong, Biên Nam lập tức kéo Khuru Dịch đi siêu thị, may là siêu thị này tuy nhỏ, nhưng thời gian hoạt động đến tận mười giờ tối, lúc này chưa đóng cửa.

Biên Nam theo quy định của Khuru Dịch mua một hộp kem nhỏ nhất trong siêu thị.

“Nhị bảo chắc ngủ rồi.” Khuru Dịch nói.

“Vậy mai ăn, đã hứa mua cho nó rồi,” Biên Nam tặc lưỡi, “Ai bảo anh hai nó cứ nhất quyết kéo tôi đi múa tập thể chứ!”

“Lúc cậu tới nó cũng tắm xong rồi...” Khuru Dịch lại bắt đầu cười, “Cậu múa xấu tệ.”

“Có cần nói trắng ra vậy không?” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, nghĩ lại cũng phì cười, “Tôi thấy mình y như con tinh tinh vậy, còn thiếu đầm ngực thôi.”

Cùng nhau về đến nhà, bố Khuru và Khuru Ngạn đã ngủ.

Bài tập của Khuru Ngạn còn đặt trên bàn ngoài phòng khách chờ Khuru Dịch kiểm tra.

Biên Nam đi tới phòng Khuru Dịch nhìn thoáng qua, quay đầu nhỏ giọng nói với Khuru Dịch: “Hôm nay nhị bảo ngủ ở đây hả?”

“Ừ, lúc nó ngủ tôi không biết cậu còn muốn qua,” Khuru Dịch mở vở bài tập ra lật xem, “Lát nữa bé nó qua phòng bố tôi là được.”

“Thôi khỏi phiền, tôi ngủ sô pha.” Biên Nam đột nhiên thấy xấu hổ, nếu là trước đây, bé qua thì bé qua thôi, nhưng giờ mà làm vậy, cậu có cảm giác như đang nóng lòng dọn giường để làm gì ấy, với lại Khuru Ngạn bị đánh thức chắc chắn không chịu, dù sao đã lâu nhóc không gặp Khuru Dịch.

Khuru Dịch ngẩng đầu nhìn cậu một cái: “Cùng chen một giường đi, nhị bảo không chiếm bao nhiêu chỗ.”

“Vậy càng không tốt,” Biên Nam đi đến sau lưng Khuru Dịch, xoay cầm Khuru hôn lên trán cậu ấy một cái, “Hai chúng ta sẽ trông hết như lưu manh.”

“Nói hay nhỉ,” Khuru Dịch trở tay vỗ mông Biên Nam, “Làm như cậu đứng đắn lắm vậy, lúc trước ngủ lưu manh cỡ nào rồi.”

“Sao mà giống được,” Biên Nam buồn cười, nhỏ giọng nói, “Lúc đó không nghĩ gì, chỉ thuần túy là động tác vô thức.”

“Lát nữa cậu ngủ kế nhị bảo thì sẽ đàng hoàng thôi.” Khuất Dịch nói.

Rửa mặt xong, Biên Nam vào phòng đóng cửa lại, Khuất Dịch nằm giữa giường, Khuất Ngạn bị đẩy sát vào vách tường bên kia.

“Không phải bảo tôi nằm kế nhị bảo sao.” Biên Nam cười nói.

“Tôi sợ nửa đêm nó đá người,” Khuất Dịch xếp gối ngay ngắn, “Một lần đá là thành liên hoàn đá, không đá người ta tỉnh giấc là không chịu thôi.”

Biên Nam cười một hồi, nằm xuống cạnh Khuất Dịch.

Tuy giường đủ cho hai người rười rằm, nhưng không thể nào mỗi người một chỗ, Khuất Dịch lấy chăn của mình đắp cho Biên Nam.

Hơi ấm mang theo mùi xà phòng hương chanh trên người Khuất Dịch phả ra, Biên Nam luồn tay vào trong chăn ôm eo Khuất Dịch.

“Anh hai.” Có lẽ bị đánh thức, Khuất Ngạn lồm bồm một tiếng, ôm cánh tay anh mình.

Biên Nam vội rút cái tay đang đặt trên người Khuất Dịch về.

“Đây,” Khuất Dịch xoa mặt Khuất Ngạn, “Ngủ đi.”

“Anh không cãi nhau với bố nữa hả?” Khuất Ngạn mơ mơ màng màng hỏi.

“Vốn dĩ đâu có cãi,” Khuất Dịch giúp nhóc vén chăn, “Mau ngủ đi, nếu không ném em ra ngoài sân quét dọn đấy.”

Khuất Ngạn không nói nữa, lồm bồm mấy tiếng lại ngủ tiếp.

“Tắt đèn đi.” Khuất Dịch nói.

Biên Nam đưa tay tắt ngọn đèn đầu giường, căn phòng chìm vào bóng tối, cậu nghiêng người nhẹ nhàng ôm Khuất Dịch, hạ giọng thật thấp: “Sao lại cãi nhau với bố?”

“Không có cãi,” Khuất Dịch xoay về phía Biên Nam, ngón tay vạch vạch lên cánh tay cậu, “Tôi chỉ nói bố hai câu, bố không phục nên tranh luận.”

“Tự dưng cậu nói gì chứ áy vạy?” Biên Nam nhú mày.

“Bảo bố đừng cổ vũ cậu lái xe không bằng lái,” Khuất Dịch cười cười, “Bố nói thấy cậu vui nên không muốn tạt nước lạnh.”

“Ồ,” Biên Nam chột chột bụng Khuất Dịch, “Tôi thật không hiểu tại sao cậu cứ chướng mắt với việc tôi lái xe không bằng vậy?”

“Không phải chướng mắt,” Khuất Dịch thở dài, lát sau mới nói khẽ, “Là không yên tâm, thật ra bố tôi cũng sợ, ông ấy ngồi trên xe căng thẳng lắm đấy, cậu không phát hiện sao?”

Biên Nam ngẩn ra, cẩn thận nhớ lại, lúc ở trên xe bố Khuất có căng thẳng ư? Hình như chỉ im lặng không nói gì.

Bây giờ nghĩ lại, mỗi khi tâm tình tốt, bố Khuất rất thích nói chuyện, nhưng trên xe lại không nói câu nào, đúng là có điểm khác thường.

“Căng thẳng gì chứ,” Biên Nam đột nhiên thấy áy náy, “Tôi lái xe chậm lắm mà.”

Khuất Dịch không nói gì, ngón tay đang vạch lên cánh tay cậu thoáng dừng lại.

“Mẹ tôi...” Giọng Khuất Dịch rất nhỏ, nói xong quay đầu nhìn Khuất Ngạn một chút, Khuất Ngạn đang ngáy hăng say, cậu mới quay lại nói nhỏ bên tai Biên Nam, “Mẹ tôi qua đời và chân của bố, đều là vì... tai nạn xe.”

“Hả?” Biên Nam sửng sốt.

“Tài xế gây chuyện chạy mất, sáng sớm trên đường không có người, cũng không ai thấy biển số xe hay gì cả,” Khuru Dịch nói rất bình tĩnh, “Mẹ tôi không cứu được, bố thì chỉ có thể ngồi xe lăn.”

Biên Nam không ngờ mình sẽ nghe được chuyện như vậy, cả người nhất thời cứng đờ.

Sửng sốt một hồi cậu mới ôm chặt Khuru Dịch vào lòng, ôm thật chặt một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Xin lỗi xin lỗi, sau này tôi không lái xe nữa, lấy được bằng rồi... không, tôi không lái nữa.”

“Không phải không cho cậu lái, có bằng rồi cứ lái ai cản cậu,” Khuru Dịch cười cười, “Bố tôi bị ám ảnh tâm lý, ông hơi sợ xe, cứ sợ sẽ tông trúng gì đó, cũng sợ người lái xe đặc ý mà quên nhìn đường... cậu nói xem lúc lái xe có phải cậu rất đặc ý không?”

“Thì tôi vì khoe khoang trước mặt cậu nên mới lái mà,” Biên Nam nói thật, “Nhưng dù không có bằng, tôi vẫn lái rất cẩn thận, tôi vì khoe mẽ nên mới lái xe, nhưng khi cầm lái sẽ không đặc ý mà quên nhìn đường... hơi rối chút, cậu nghe hiểu không?”

“Hiểu,” Khuru Dịch cười, “Hôm nay bố tôi cũng nói cậu lái rất vững.”

“Hãy tại tôi không biết, tôi mà biết thì hôm nay đã không lái xe, cậu cũng không chịu nói rõ với tôi, tôi còn tưởng bình thường cậu dạy dỗ nhị bảo quen rồi nên cũng phải nói tôi hai ba câu mới vừa lòng.” Nghĩ tới việc bố Khuru ngồi sau xe mà trong đầu toàn hồi ức đau khổ, Biên Nam liền khó chịu.

“Cậu vốn thiếu dạy dỗ mà,” Khuru Dịch cạ nhẹ môi lên chóp mũi của cậu, “Ngủ đi, ngày mai tôi đến trường báo cáo, để xem trường xử lý tôi thế nào.”

“Xử lý con khi,” Biên Nam vốn đang khó chịu vì chuyện của bố Khuru, vừa nghe vậy thì lập tức bốc lửa, giọng nói cũng có chút không kiềm chế được, “Thằng Phan Nghị Phong còn bị chưa xử lý kìa!”

“Nó không phải do trường các cậu xử lý, nó bị bóc lịch hai năm,” Khuru Dịch nói, “Tôi đã lỡ mất đợt sắp xếp thực tập, để xem còn có thể đi đâu, nếu trường học buộc phải xử lý tôi, tôi đã nghĩ rồi, có lẽ phải học lại một năm, không sao.”

“Nếu không...” Biên Nam biết Khuru Dịch học trung chuyên là vì muốn đi làm sớm một chút, học lại thì sẽ chậm mất một năm, “Nếu không để bố tôi...”

Khuru Dịch xoay người đối mặt ôm Biên Nam, cậu có thể nghe được sự lưỡng lự trong lời nói của Biên Nam: “Không cần, cậu lo chuyện của mình là được, hôm nay về nhà có phải gặp chuyện gì không?”

Biên Nam không lên tiếng.

“Vậy sao hôm nay cứ nhất định phải về nhà, bình thường không phải về ký túc xá à?” Khuru Dịch xoa lưng cậu.

“Tôi mới xuất viện được hai ngày, dì nói đừng làm bố và dì lo lắng thêm nữa, tôi nghĩ thôi thì về nhà ở cho rồi,” Giọng Biên Nam rất buồn bực, “Ai ngờ... sớm biết thế tôi đã không về.”

“Sao...” Khuru Dịch đang định nói, Khuru Ngạn ở phía sau lật người, lưng áp vào tường, một chân đạp lên hông Khuru Dịch. Khuru Dịch thở dài, với tay đẩy chân Khuru Ngạn ra, “Sao...”

Lời còn chưa nói, Khuru Ngạn lại đạp lên lưng cậu cái nữa.

“Nó đang luyện đá hả?” Biên Nam bật cười.

Khuru Dịch ngồi dậy, lấy chân của Khuru Ngạn bọc cả tay và chân nhóc lại, cuốn thành hình ống đẩy vào sát tường.

“Thế này sao được? Không nhúc nhích được luôn.” Biên Nam hơi lo lắng.

“Nói xong rồi mở ra, bình thường tôi đọc sách cũng cuốn nó lại như vậy,” Khuru Dịch nằm xuống lần nữa, “Ủây... tôi vừa định nói gì nhỉ.”

“Thì, đại khái là mai bố tôi mời cậu dùng cơm, Biên Hinh Ngữ muốn đi chung,” Biên Nam cau mày nhớ lại chuyện trong nhà trước đó, “Nhưng Biên Hạo và dì không cho, thế là nhỏ làm ầm lên, có lẽ nhỏ đã nói gì đó, chuyện nhỏ tặng quà cho cậu và cậu mời nhỏ đi ăn, Biên Hạo biết hết rồi, thấy tôi nên ổng lên cơn...”

“Vòng tay là cậu đưa tôi mới nhận, với lại em ấy là con gái, tôi cũng không tiện trưng mặt lạnh mãi, em ấy cũng chưa nói gì cũng không có làm phiền tôi,” Khu Dị cũng nhún mày, “Biên Hạo có phải... bệnh rồi không.”

“Bệnh, chắc chắn là bệnh, lại còn bệnh nặng nữa,” Biên Nam nói, “Tôi nói với cậu rồi, nếu ngày nào đó Biên Hinh Ngữ xảy ra chuyện, có khi Biên Hạo sẽ treo cổ theo.”

Khu Dị bị giọng điệu của cậu chọc cười: “Hiểu mà, lần trước đi bơi về, anh ta lườm tôi suốt quãng đường.”

“Mày dám trêu trêu ngồi chung xe với em gái tao, muốn chết phải không!” Biên Nam nghiêng răng nghiêng lợi bắt chước Biên Hạo, “Lát về đánh Biên Nam một trận!”

“Vậy nếu ngày nào đó Biên Hinh Ngữ lập gia đình thì sao.” Khu Dị cười không ngừng.

“Vậy ổng đi chết chứ sao!” Biên Nam tặc lưỡi.

Nằm chung với Khu Dị nhỏ giọng trò chuyện tới nửa đêm, Biên Nam cảm thấy tâm tình buồn bực của mình tiêu tan không ít, cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cuối cùng cũng buồn ngủ, cậu ngáp: “Thả nhí bảo ra đi, đừng thất chặt quá.”

“Không có.” Khu Dị tháo chăn trên người Khu Ngạn rồi đắp trở lại, Khu Ngạn lập tức lật người áp sát Khu Dị.

“Buồn ngủ quá, vốn dĩ định lưu manh tí...” Biên Nam lại ngáp một cái, xoay qua tựa nửa người lên người Khu Dị, duỗi tay ôm eo Khu Dị.

Cậu vốn định ôm Khu Dị ngủ như thế, ai ngờ vừa thò tay qua liền mò trúng cánh tay núc ních thịt của Khu Ngạn.

“Ầy,” Biên Nam vội rút tay lại, sợ cái chạm này đánh thức Khu Ngạn, sau đó hành vi lưu manh của mình bị phanh phui, “Thôi quên đi...”

Cậu xoay người nằm giữa nhắm hai mắt lại.

Khu Dị cười cười, đưa tay nắm tay cậu: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Biên Nam cười nói.

54. Chương 54

Nói chúc ngủ ngon xong, Biên Nam cũng không lập tức ngủ ngay.

Hơi thở đều đều của Khu Dị nằm bên cạnh và cánh tay hai người kề sát vào nhau khiến cậu bắt đầu nghĩ lung tung.

Biên Nam cảm thấy con người đúng là thần kỳ, loại chuyện lưu manh này chỉ cần mở đầu một phát là làm thế nào cũng không thể trở về con đường hết lưu manh.

Lúc mệt mỏi đánh một giấc cũng lệch qua một bên được.

Lại nghĩ nhiều.

Lại ngãng đầu.

Lại mẹ nó nửa ngày không xù xuống.

“Khuru Dịch,” Biên Nam nhéo ngón tay Khuru Dịch, nhẹ giọng hỏi, “Cậu đang ngủ à?”

Khuru Dịch không nhúc nhích, lát sau mới nhỏ giọng trả lời: “Đang ngủ.”

“Má,” Biên Nam nhắm mắt lại bật cười, “Cậu là hòa thượng sao?”

“Không phải.” Khuru Dịch tiếp tục bình tĩnh trả lời.

“Vậy cậu... có...” Biên Nam muốn hỏi Khuru Dịch có giống mình hay không, nhưng lại không mở miệng được, cậu cảm thấy hỏi thẳng vấn đề này rất xấu hổ.

“Có.” Khuru Dịch nói.

“Có?” Biên Nam quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Đại sư, phiền ngài chỉ đường cho tôi, làm sao mới có thể bình tĩnh giống như ngài.”

“Qua đây, vị tiểu thí chủ này, nhìn tay của ta này,” Khuru Dịch thò tay ra khỏi chăn, ngón tay hươ hươ trước mắt Biên Nam, sau đó chỉ sang bên kia tường, “Nhìn ngón tay ta kìa, thấy không.”

“... Biết rồi.” Biên Nam thở dài, cậu không cần nhìn cũng biết ngón tay Khuru Dịch là chỉ bạn nhỏ Khuru Ngạn đang ôm chăn ngủ tối tăm trời đất.

“Thật ra ấy,” Khuru Dịch ngừng một lát, giọng điệu bình thản mà nghiêm túc, “Tôi không có bình tĩnh như vậy đâu.”

Nghe Khuru Dịch nói thế, Biên Nam yên lặng chừng hai giây rồi phì cười, nhắm mắt lại cười không ngừng được.

“Cười cái gì?” Khuru Dịch hỏi.

“Không biết, chỉ là muốn cười thôi.” Biên Nam vừa cười vừa nói.

Khuru Dịch ráng nhịn một lát rồi bắt đầu cười theo.

Hai người cười chừng hai phút mới từ từ ngừng lại, Khuru Dịch thở dài một hơi: “Được rồi, ngủ đi.”

Cảm giác buồn ngủ vẫn rất nặng nề, Biên Nam cảm thấy mình không có nằm mơ mà cứ giữ nguyên một tư thế ngủ thẳng tới sáng luôn.

Trong lúc mơ màng, cậu nghe được tiếng gà gáy ở sân nhà kế bên, còn người nằm bên cạnh thì cứ lặn tới lặn lui.

Cậu lơ mơ tắc lưỡi một tiếng, thò tay qua, vừa định nói mới sáng sớm cậu lật gì ghê vậy, thì sờ trúng một cánh tay núc ních thịt.

“A?” Biên Nam quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt trong suốt và mái tóc xoăn rối nùi của Khuru Ngạn.

“Đại hổ tử!” Thấy cậu mở mắt, Khuru Ngạn lập tức lủ đến bên cạnh cậu, “Chào buổi sáng! Hôm qua anh không về hả?”

“Chào buổi sáng, hôm qua anh về rồi lại tới... sao em lặn ra giữa rồi,” Biên Nam chống tay liếc nhìn bên trong, Khuru Dịch đang đang đắp chăn nhỏ của Khuru Ngạn trùm đầu quay mặt về phía tường, “Đuổi anh hai em qua đó à?”

“Tại em dậy sớm quá,” Khuru Ngạn cười hớn hở, “Anh hai nói anh ấy muốn ngủ thêm một lát, bảo em qua đây đẩy anh.”

“Ha!” Biên Nam ngồi dậy, nhắc chăn lên đập mông Khuru Dịch một cái, “Dậy đi!”

Khuru Dịch không nhúc nhích, chỉ thò tay khỏi chăn gờ ngón giữa với cậu.

“Chúng ta đi mua bánh chiên đi, em muốn ăn bánh chiên,” Khuru Ngạn ngồi dậy, nhào lên lưng Biên Nam nằm úp sấp trên đó, tay vỗ từng nhịp lên vai cậu, “Bánh chiên! Ha! Bánh chiên! Hô! Bánh chiên! Bang! Bánh chiên! Beng!”

“Ây ——” Biên Nam kéo dài giọng gọi một tiếng, “Bánh chiên bánh chiên, em đi rửa mặt đánh răng trước đi.”

Khứ Ngạn hí ha hí hửng mặc quần áo tử tế nhảy xuống giường, hát một bài lạc điệu không ai nghe hiểu chạy ra sân rửa mặt.

Biên Nam gấp một cái, ngả người ra sau, nằm lại xuống gối.

“Bánh chiên,” Khứ Dịch vẫn còn quay lưng về tường, “Tôi còn muốn đậu hũ sốt tương.”

“Cậu hay quá ha, mới sáng sớm đã sai bảo người ta!” Chút buồn ngủ cuối cùng của Biên Nam cũng mất luôn, cậu nhào qua đề lên người Khứ Dịch, kéo đầu Khứ Dịch ra khỏi chăn, hôn loạn xạ lên mắt lên mũi lên trán Khứ Dịch một phen, rồi lại thò tay vào trong chăn sờ lung tung vài cái.

“Đừng sờ loạn,” Khứ Dịch nở nụ cười, néo néo lưng trần và hông của Biên Nam, “Bánh nướng tương vùng... gan xào... bánh nướng không vùng...”

“Rồi rồi rồi... tôi đi mua,” Biên Nam vốn dĩ mới tỉnh dậy chưa muốn ăn gì, nhưng nghe Khứ Dịch kể ra một đống, cậu nhất thời thấy đói bụng, đoạn lấy áo mặc vào rồi xuống giường, sửa sang lại quần, “Cậu đó, mới sáng sớm mà cũng hạ hỏa được.”

“Thì cũng vì sợ lát nữa cậu đi tiểu không thuận lợi thôi.” Khứ Dịch cười nói.

“Biến đi,” Biên Nam chỉ vào Khứ Dịch nhe răng cười, “Khứ Dịch đến tận hôm nay cậu mới lộ rõ bản chất mẹ nó giả bộ kinh thật, cứ tưởng cậu chín chắn trưởng thành lắm chứ.”

“Hiểu lầm lớn rồi,” Khứ Dịch lười biếng duỗi eo ngồi dậy, “Tôi chín chắn trưởng thành thật mà, tôi nhìn cậu cũng như nhìn nhị bảo thôi.”

“Bánh nướng tương vùng gan xào bánh nướng không vùng mua hết luôn hả?” Biên Nam hỏi.

“Xem chừng rồi mua, chỉ có vài người ăn thôi.” Khứ Dịch nói.

Biên Nam không có yêu cầu cao với bữa sáng, cũng không đặc biệt muốn ăn gì, cậu dẫn theo Khứ Ngạn dạo quanh một loạt quầy bán điểm tâm, mua hết những thứ Khứ Ngạn muốn ăn, ôm về một đống lớn.

Không biết có phải do trời lạnh quá nên muốn ăn bù* hay không, mọi người ăn rất được, một mình Khứ Ngạn ăn ba cái bánh chiên thêm một chén đậu hũ sốt tương, cuối cùng những món mua về không còn thừa lại gì nữa.

*Ăn bù: xảy ra vào thời gian Lập thu (7 ~ 8/8 dương lịch), do mùa hè quá nóng, mọi người ăn uống không tốt, bởi vậy tới Lập thu sẽ ăn nhiều hơn để bù lại.

“Hình như ăn hơi nhiều, sáng sớm ăn nhiều quá cũng không tốt,” Bố Khứ đẩy xe lăn qua lại trong sân, “Phải tản bộ cho tiêu bớt mới được.”

Biên Nam muốn cười, nhưng nghĩ đến chuyện đêm qua Khứ Dịch nói, nhìn bố Khứ hòa theo chọc cười bọn họ như vậy, cậu lại thấy nhói lòng.

Ăn xong bữa sáng, Khứ Ngạn đeo cặp sách chạy ra sân tự học bài.

Biên Nam vốn định lái xe đến trường, nhưng Khứ Dịch đòi ngồi xe bus, cậu đành phải chiều theo.

Cũng may tuyến xe đến trường hơi trái giờ, người trên xe không nhiều lắm, lúc bọn họ lên xe tìm được hai ghế trống.

Dọc đường đi hai người đều không lên tiếng, Biên Nam cảm thấy rất dễ chịu, trong không khí hanh khô có mùi hương nào đó đặc biệt thuộc về mùa này, ngoài cửa kính xe, lá vàng rụng đầy đất trông thật vui mắt.

Cộng thêm mỗi lần quay đầu sang đều có thể nhìn thấy ánh mắt mang theo ý cười của Khứ Dịch.

Biên Nam xuống xe trước, Khứ Dịch muốn ngồi đến trạm tiếp theo.

Lúc chuẩn bị đứng dậy, Biên Nam nhét tay vào túi áo khoác của Khứ Dịch, nắm tay Khứ Dịch: “Buổi chiều tôi gọi điện thoại cho cậu, chắc là bố tôi sẽ qua đón chúng ta.”

“Ừ.” Khuê Dịch cào cào lòng bàn tay cậu.

Biên Nam nhảy xuống xe, đi về phía tường rào bên trường học, lúc này đợt huấn luyện buổi sáng đã kết thúc, đi vào từ cổng chính là chết chắc.

Tường rào này Biên Nam đã trèo nhiều năm, quen thuộc hết như đi cầu thang, đạp chân hai cái dùng tay bám lên là trèo qua.

Nghĩ tới việc chỉ còn nửa năm là không trèo được nữa, cậu thấy hơi buồn lòng.

Trước tốt nghiệp chắc nên chụp tấm hình mình leo tường, dùng để kỷ niệm mấy năm tuổi trẻ mơ mơ màng màng không mục tiêu không chí hướng lộn xộn loạn xạ của bản thân.

Lúc rơi xuống đất phát hiện có người ngồi bên tường, Biên Nam giật mình.

Quay đầu nhìn thoáng qua, là ba thằng lớp bóng rổ năm hai đang ngồi xổm bên tường hút thuốc, mấy thằng này vừa vào trường đã vội vàng ôm đùi Phan Nghị Phong, đảm nhiệm chức vụ chân chó đã hai năm rồi.

Nhìn thấy Biên Nam, trong mắt cả bọn tràn đầy khinh miệt, chỉ là lúc Biên Nam liếc ngược lại, cả bọn đứng lên đi hết.

Biên Nam tắc lưỡi, mấy thằng kiểu này, kéo thêm một hàng tới cậu cũng không sợ, cho dù Phan Nghị Phong còn sống... ở trường cũng không ai dám tùy tiện kiểm chuyện với cậu.

Lúc vào ký túc xá, Tôn Nhất Phàm và Chu Bân đều vắng mặt, chỉ có Vạn Phi đang mặc áo khoác chuẩn bị khóa cửa lại.

“Anh Nam!” Vừa nhìn thấy cậu, Vạn Phi lập tức chỉ vào mặt cậu, “Tối hôm qua mày đi đâu?”

“... Về nhà.” Biên Nam do dự một chút, không tiện nói mình ở nhà Khuê Dịch.

“Về nhà?” Vạn Phi mở cửa ra, “Muốn lấy đồ à? Mày về nhà làm gì, ngày mai mới là cuối tuần mà.”

Biên Nam đi vào cầm sách dùng cho tiết học buổi sáng, buồn bực nói: “Gây chuyện thì phải làm đáng một chút, về nhà để tỏ ra tao ngoan ngoan.”

“Bị Biên Hạo ngược chứ gì?” Vạn Phi khóa cửa, khoác vai cậu đi xuống dưới lầu.

“Bệnh tình của Biên Hạo ngày càng nặng,” Biên Nam tắc lưỡi, “Ông chạy thẳng về đích bệnh thần kinh một đi không trở lại rồi.”

Hai người cười hí hỏ một trận, cười xong Vạn Phi vỗ vai cậu: “Khuê Dịch thế nào?”

“Cũng ổn, bị thương không nặng, hôm nay trở về trường,” Biên Nam nhe răng, “Thằng Phan còn bị giam giữ, hôm nào phán quyết hai đứa mình nhớ đến thấp nhang cho nó.”

“Đến thăm tù thôi, đánh nhau chưa đến mức bị xử bắn đâu...” Vạn Phi sửa lời cậu.

“Cứ cái đà này, sớm muộn gì nó cũng bị xử bắn.” Biên Nam mĩa mai một câu.

Lớp buổi sáng gồm hai tiết, Biên Nam uể oải ngồi hết hai tiết, lúc kết thúc tiết thứ hai, cậu bị ông Tưởng gọi vào phòng làm việc.

Ông Tưởng trái lại không nói gì nhiều về vụ đánh nhau, chỉ nói muốn tâm sự với cậu chuyện sau tốt nghiệp.

“Chắc trò không thi vào Học viện Thể thao đâu nhỉ,” Ông Tưởng rót cho cậu ly nước, “Bản thân trò có dự định nào khác không?”

“Không ạ,” Biên Nam trả lời thành thật, “Chưa nghĩ qua bao giờ.”

“Trò còn một học kỳ nữa là tốt nghiệp,” Ông Tưởng ngồi xuống đối diện cậu, “Còn muốn tiếp tục chơi bóng không?”

Biên Nam liếc nhìn ông Tưởng, im lặng một hồi mới nhẹ giọng nói: “Không muốn.”

“Tôi biết mà,” Ông Tưởng nở nụ cười, “Thằng nhóc trò đâu có thích tennis.”

“Vâng, bố bảo chơi nên em chơi,” Biên Nam gãi đầu, “Em thật sự không nghĩ tốt nghiệp xong lại chơi tiếp.”

“Đáng tiếc,” Ông Tưởng thở dài, “Đáng tiếc.”

Biên Nam cười cười không lên tiếng.

“Vậy là trò dự định đi làm việc luôn?” Ông Tưởng hỏi.

Thật lòng mà nói, mấy câu hỏi của ông Tưởng khiến Biên Nam thấy hơi rầu rĩ, xen lẫn có chút buồn bực.

Từ trước đến nay cậu chưa từng nghĩ tới những việc này, cho dù thỉnh thoảng nghĩ tới cũng chỉ chột lóe lên mà thôi.

Đối với cuộc sống tương lai, cậu vẫn luôn mờ mịt, từ nhỏ cậu đã không có ý nghĩ gì với tương lai của mình, hồi tiểu học tập làm văn viết về lý tưởng của bạn, cậu ngẩn ngơ suốt hai ngày, cuối cùng mới khó nhọc viết em muốn thâu nhiều quặng mỏ như bố em.

Cậu lớn thế này rồi, nhưng có lẽ đó là lần duy nhất cậu đối mặt với lý tưởng và tương lai, sau này không muốn suy nghĩ nhiều về nó nữa.

“Bên người quen của tôi có một câu lạc bộ tennis...” Ông Tưởng nhìn cậu một lát, chậm điều thuốc.

“Là câu lạc bộ Triển Phi kia sao?” Biên Nam hỏi.

“Đúng rồi, bọn họ có một cơ sở huấn luyện, đang cần người đây, ý tôi là, nếu trò muốn, lúc đó tôi có thể tiến cử trò đến thử một chút, kiểu như làm trợ lý huấn luyện viên ấy.” Ông Tưởng nói.

“Ồ.” Biên Nam nhìn cái ly trong tay.

“Trò cứ suy nghĩ trước đi, rồi về nhà bàn bạc lại với bố.” Ông Tưởng vỗ vai cậu.

“Vâng ạ.” Biên Nam gật đầu, đứng lên ra khỏi văn phòng.

Về tốt nghiệp, về công việc, về “sau này” mình chưa bao giờ nghĩ tới, từng cái từng cái đột nhiên xuất hiện trước mặt Biên Nam.

Cậu suy nghĩ suốt buổi trưa lẫn buổi chiều, lúc huấn luyện thể năng cậu còn vừa chạy vừa lầu bầu với Vạn Phi.

“Tao thấy được đó, nếu bố mày không để ý lời mày nói, đến Triển Phi rất tốt, ở thành phố chúng ta chỗ bọn họ là xịn nhất rồi.” Vạn Phi nói.

“Bố tao để ý tao gì chứ.” Biên Nam nói, ngoại trừ là chủ mỏ quặng, bố cũng không thiếu những thứ khác, chẳng hạn như công ty hậu cần hay tiệm ăn gì đó, hiện tại Biên Hạo đang quản lý công ty hậu cần.

Nhưng nhiều hơn nữa thì Biên Nam không biết, trước giờ cậu cũng chưa hỏi thêm.

Cậu sợ đi nghe được sẽ nghĩ lung tung, con trai kẻ thứ ba giành gia sản này nợ lọ chai, xem phim truyền hình là đủ nóng ruột rồi.

“Tùy tiện cho mày căn tiệm là được rồi, hoặc cho mày chút vốn làm ăn,” Vạn Phi ngẫm lại rồi tặc lưỡi, “Đi của mày và Biên Hạo chắc sẽ khó chịu nhỉ?”

“Chuyện này ai mà dễ chịu được,” Biên Nam phát tay, “Thôi quên đi đừng nghĩ nữa, bàn bạc với bố tao rồi tính tiếp.”

Sau khi huấn luyện chấm dứt, bố gọi điện thoại tới: “Tan học chưa?”

“Rồi ạ,” Biên Nam đáp, “Con vừa tắm xong.”

“Khoảng vài phút nữa bố đến trường con, con bảo Khưu Dịch tới cổng chờ bố một chút, gọi Vạn Phi theo luôn đi, cho các con thoải mái,” Bố nói, “Nếu Khưu Dịch có bạn cũng gọi theo đi, đừng để ít người rồi lại một bữa cơm nói chưa được ba câu giọng con.”

“Ồ, cổng...” Biên Nam do dự, nếu bảo Khuê Dịch đến cổng trường Thể thao thì giống ra oai quá, nhưng muốn bảo bố đổi địa điểm thì lại không biết giải thích thế nào, lúc trước mới vừa gây chuyện xong, cậu đành phải đáp lời, “Được.”

Sau khi cúp điện thoại, cậu liếc nhìn Vạn Phi: “Đi ăn chung đi, nhưng mà bố tao muốn đến cổng trường chúng ta đón Khuê Dịch đi ăn cơm.”

“Ừ,” Vạn Phi bật cười, cùng cậu đi ra cổng, “Bây giờ ngoài cổng có không ít người, hôm nay ai cũng lên đường về nhà.”

Biên Nam bấm số Khuê Dịch: “Đi được chưa?”

“Được rồi.” Khuê Dịch ở bên kia nghe như còn đang ở trong lớp, bên cạnh có người kêu đánh bài gì gì đó.

“À thì, cậu... qua đây đi, xe bố tôi sắp đến rồi.” Biên Nam nói.

Khuê Dịch bật cười: “Có cần dẫn người theo không?”

“Dẫn theo Thân Đào đi, bố tôi bảo nhiều người cho náo nhiệt.” Biên Nam ra tới cổng trường, đúng là không ít người, có chờ xe, có chờ người, còn có vừa đi chậm chậm vừa tán dóc.

“Dẫn Thân Đào chắc thành đánh nhau thật.” Khuê Dịch nói.

“Không sao đâu,” Biên Nam nhìn xung quanh, không thấy ai có thể khiêu chiến với mình và Vạn Phi, “Tôi đang ở đây, bây giờ không ai dám chọc tôi đâu, quá lắm là liếc vài cái, dù sao sang năm cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian ở lại trường.”

Lúc Khuê Dịch và Thân Đào từ con đường đối diện đi tới cổng chính trường Thể thao, học sinh trường Thể thao đứng ở cổng đều nhìn sang.

Còn có vài người phản ứng nhanh nhạy quay đầu nhìn Biên Nam và Vạn Phi.

“Ngầu gớm.” Vạn Phi duỗi lưng một cái, không biết đang nói Khuê Dịch hay nói mình và Biên Nam.

Ngó thấy chiếc Land Rover của bố từ xa lái tới, Biên Nam vẫy vẫy tay với Khuê Dịch và Thân Đào, thuận đường đi sang bên cạnh vài bước.

“Cảm ơn nhé,” Thân Đào đi tới nói, “Đang muốn ăn bù đây.”

“Còn ăn bù nữa,” Vạn Phi tặc lưỡi, “Hôm đó mày tới chậm như rùa, có phải chạy không nổi không?”

“Bọn mày cách công trường nửa trạm,” Thân Đào không nhanh không chậm tính toán, “Bọn tao cách công trường hai trạm... tao có đến thì cũng...”

“Thôi thôi mau lên xe,” Biên Nam cắt lời hai người kia, xe của bố đã dừng ở ven đường, “Lên xe lên xe lên xe!”

Biên Nam ngồi ở ghế phó lái, ba người còn lại ngồi ở ghế sau.

Bố quay đầu xe, lái ra ngoài.

“Chào chú,” Khuê Dịch ngồi ở ghế sau chào hỏi, “Cháu là Khuê Dịch, đây là bạn cháu, Thân Đào.”

“Chào mấy đứa,” Bố gật đầu, nhìn Khuê Dịch qua kính chiếu hậu, “Thân thể cháu không sao chứ?”

“Không có gì, vốn dĩ cũng không bị thương nặng lắm.” Khuê Dịch nói.

“Ừ, không có gì là tốt rồi, chuyện lần này cảm ơn cháu, hôm nay coi như an ủi cháu vậy.” Bố cười nói.

“Chú, đi đâu ăn thế?” Có lẽ do cảm thấy bầu không khí quá nghiêm túc, Vạn Phi thò đầu lên cắt ngang.

“Chú đặt bàn ở Kim Đình, được không?” Bố cười cười.

“Quá được ấy chứ.” Vạn Phi cười ha ha.

Biên Nam nhìn bố không nói gì, Kim Đỉnh là được xưng là nhà hàng sáu sao hay mấy sao gì đó ở thành phố, mời khách đến Kim Đỉnh đúng là phong cách của bố, một trong những phương thức biểu đạt thành ý trực tiếp nhất của chủ mỏ quặng giàu xổi phóng khoáng.

Nghĩ tới đây, Biên Nam đột nhiên thấy lo lắng, trước đó Khuru Dịch ngồi ở trại tạm giam, bố từng nạp tiền vào thẻ cho cậu, bảo cậu chăm sóc cho gia đình Khuru Dịch, bảo là khi nào Khuru Dịch được thả sẽ cảm ơn đàng hoàng.

Cách biểu đạt thành ý của chủ mỏ quặng đại nhân luôn thẳng thắn và nhiệt tình, cho ăn ở Kim Đỉnh chắc chưa đủ, có khi bố còn... đưa tiền cho Khuru Dịch.

Với tính cách của Khuru Dịch và bố, Biên Nam lo lắng hai người sẽ xảy ra mâu thuẫn vì chuyện đưa tiền.

Lúc xuống xe, Biên Nam định nói với Khuru Dịch một tiếng, nhưng không tìm được cơ hội, đành phải vừa nói chuyện với bố, vừa gửi vội một tin nhắn cho Khuru Dịch.

Có thể bố tôi sẽ nhét tiền cho cậu, cậu nên chuẩn bị tâm lý.

Gửi xong cậu đợi một lát, thế mà chẳng nghe tiếng di động của Khuru Dịch reo.

Cậu nhịn không được đẩy Khuru Dịch: “Điện thoại di động của cậu reo kìa.”

“Hả?” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, lấy di động trong túi ra xem thử, rồi lại giương mắt cười cười với Biên Nam.

Biên Nam cũng nhe răng cười với đối phương.

Khuru Dịch đi theo bố cậu vào thang máy đi, bấm di động vài cái.

Tôi sẽ xử lý.

55. Chương 55

Biên Nam và bố ăn cơm luôn im lặng là vàng, tuy số lần ăn chung không nhiều lắm, nhưng cộng lại chắc cũng gom được một rổ vàng.

Hôm nay có thêm mấy người quen, vốn dĩ cậu nên thấy thoải mái hơn, nhưng vì không biết bố có làm ra hành động giật gân nào hay không, cũng không rõ thái độ của bố với dì và Biên Hạo có giống nhau không, Biên Nam cảm thấy chỉ riêng bữa này nói không chừng mình có thể tích được một hộp vàng nhỏ.

Bố rất quen thuộc với nơi này, nhân viên phục vụ cũng biết mặt bố, sau khi dẫn cả bọn vào phòng, bố nói thẳng với nhân viên phục vụ tự xem rồi đưa đồ ăn lên, sau đó ngồi xuống, vẫy tay bảo Khuru Dịch qua ngồi cạnh mình.

Khuru Dịch cười cười ngồi xuống, Biên Nam ngồi ở đối diện bố, ngồi cạnh bố cậu thấy không được tự nhiên.

“Cháu và bạn mình đều là học sinh Vạn tải đường thủy trung chuyên à?” Bố nhìn Khuru Dịch.

“Vâng,” Khuru Dịch gật đầu, “Sang năm tốt nghiệp ạ.”

“Vậy bây giờ chắc sắp thực tập rồi nhỉ?” Bố hỏi tiếp.

“Vâng.” Khuru Dịch nói.

Bồi bàn đưa trà đến, Biên Nam rảnh rỗi không có gì làm, lấy bình trà từ tay bồi bàn rồi dạo quanh bàn một vòng, rót hết trà cho mọi người.

“Quen Biên Nam bao lâu rồi?” Bố uống một hớp trà, “Thằng nhóc này rất ít khi nói mấy chuyện này với chú, bạn bè thân thiết với nó chú chỉ biết mỗi Vạn Phi.”

“Chắc chắn phải biết con rồi, con chơi với Biên Nam từ tiểu học mà.” Vạn Phi cười ha ha.

“Không so được với Vạn Phi,” Khuru Dịch cười cười, có lẽ do bị bố hỏi liên tục nên có chút lúng túng, cầm tách trà uống một hớp mà cũng mất cả buổi, “Cháu và Biên Nam mới quen hồi học kỳ trước.”

“Ồ,” Bố gật đầu, “Chuyện lần này, gia đình cháu chắc cũng lo lắm nhỉ.”

“Không sao,” Khuru Dịch xoay xoay tách, “Biên Nam và bạn cháu đều tới giúp đỡ nên không sao ạ.”

Ngồi bên cạnh nghe cuộc đối thoại nghiêm túc như vậy, Biên Nam khó ở đến mức sắp nổi sảy, may là không lâu sau bồi bàn đã nhẹ nhàng gõ cửa, bắt đầu đưa đồ ăn lên.

“Ày, con đói rồi,” Biên Nam cầm đũa, “Ăn trước nói sau.”

“Ném thử xem mùi vị thế nào,” Bố cười nói, “Chú cũng không biết khẩu vị của mấy đứa ra sao mà đã tự làm chủ, đây toàn là mấy món rất khá nơi này.”

“Vậy để Khuru Dịch ném thử đi,” Biên Nam liếc nhìn Khuru Dịch, “Cậu ấy nấu ăn giỏi lắm, biết đâu ném xong là về nấu được y chang.”

“Làm gì mà dễ vậy,” Khuru Dịch bật cười, gấp một đũa.

“Khó lắm à,” Biên Nam tặc lưỡi.

“Dĩ nhiên là khó rồi, mày xem mày học theo cái thực đơn cho người ngốc mất bao lâu...” Thân Đào vừa ăn vừa nói.

“Người ngốc cái gì! Tao nhầm một lần mà sao không ai chịu bỏ qua vậy!” Biên Nam liếc cậu ta, “Người lười! Thực đơn cho người lười! Tao thấy tao nấu rất ổn.”

Bố nghe xong thì giật mình, nhìn Biên Nam: “Con nấu?”

“Vâng,” Biên Nam gật đầu, “Lần trước Khuru Dịch bị... thương ở chân, con tới giúp một tay, có nấu vài lần.”

Từ nhỏ đến lớn Biên Nam chưa từng làm việc nhà, trong nhà có người giúp việc, đừng nói nấu cơm làm đồ ăn, ngay cả quần áo bẩn cũng ném trong phòng, chờ người giúp việc đem đi giặt.

Lần này bố hết sức ngạc nhiên, hồi lâu sau mới nói được một câu: “Thật không ngờ.”

Nhìn thấy trong mắt bố Biên ngoài kinh ngạc còn có chút mất mát, Khuru Dịch cười với ông, “Chú, bình thường Biên Nam không có chỗ phát huy, về nhà bắt cậu ấy nấu mấy món cho chú ném thử đi.”

“Đúng rồi,” Bố gật đầu một cái, “Phải bắt nó làm mấy món, nó cũng không nói với chú, chú thật sự muốn ném thử xem thế nào.”

“Chuyện này nếu đổi thành cháu, cháu cũng ngại nói với bố, với lại cũng chưa nấu ngon lành gì, đúng không Biên Nam.” Khuru Dịch cười ăn một miếng, đỡ lời giúp Biên Nam, đổi lại là người làm cha, con mình không chịu nói gì với mình, có lẽ cũng khó chịu.

“Ừm,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch rồi nhìn sang bố mình, “Nếu không mai con làm trứng trắng cho bố ném thử.”

“Được! Được! Được!” Bố cười, “Được.”

“Nói đến nấu ăn,” Vạn Phi ngồi kế bên nói, “Suýt chút nữa con đã đi học đầu bếp.”

“Vậy phải cảm ơn trường Thể thao rồi.” Thân Đào nói.

“... Có gì mà phải cảm ơn,” Vạn Phi ngơ ngẩn một lúc mới hiểu ra, “Ê, mày đừng xem thường tao nhé, tao nấu ngon hơn Biên Nam nhiều!”

“Ồ,” Biên Nam cười, “Vạn Phi biết nhào bột gói sủi cảo, biết làm bánh nướng áp chảo nữa, tuy bên trong chưa chín nhưng phần vỏ vẫn rất ngon.”

“Tại mày cứ giục đòi ăn ăn ăn, tao không canh được độ lửa, lần tới tao mời bọn mày một bữa, bánh nướng áp chảo luôn!” Vạn Phi không phục.

Vạn Phi là một hoạt náo viên bẩm sinh, cậu chàng ăn rất nhanh, mới vừa ăn vài đĩa đã no rồi bắt đầu huyền thoại, thấy ai thì bắt chuyện với người đó.

Bất kể bầu không khí thế nào cũng không ảnh hưởng đến sự phát huy của Vạn Phi.

Vài lần bố định hỏi Khuru Dịch chút chuyện, nhưng mới ngừng một chút đã bị Vạn Phi kéo chủ đề bay tuốt luốt, cuối cùng còn kể cho Vạn Phi nghe công nhân quặng mỏ vất vả thế nào...

“Chà, vậy thì cực quá, còn nguy hiểm nữa,” Vạn Phi cau mày lắc đầu, “Không theo được.”

“Nói cứ như mày định theo vậy.” Khuru Dịch vẫn nhếch miệng cười, giờ thì bật cười ra tiếng.

“Kiếm được nhiều tiền mà, cũng nên cân nhắc, bọn mày lái tàu không phải cũng cực lắm sao, nhưng mà nhiều tiền.” Vạn Phi tặc lưỡi.

Vạn Phi nhắc tới chuyện lái tàu, Biên Nam mới nhớ hôm nay mình suy nghĩ cho “tương lai” đến mức xuất thần, chưa rảnh hỏi Khuru Dịch sắp xếp thực tập thế nào.

Bây giờ đột nhiên nhắc tới, cậu nhất thời đứng ngồi không yên, có hơi hối hận tại sao mình lại ngồi đối diện bố và Khuru Dịch, giờ thì ngoại trừ cười ngu mấy tiếng, ngay cả nhỏ giọng hỏi cũng không tiện.

Chỉ có thể nôn nóng chờ đến khi mọi người ăn uống xong.

Được cái vì có trưởng bối, bọn họ ăn rất nhanh, hơn một tiếng sau mọi người đều buông đĩa tựa vào ghế nói chuyện.

“No rồi,” Biên Nam xoa bụng nhìn Vạn Phi, rồi lại nhìn sang Thân Đào, “Ăn gì nữa không?”

“Tao nhịn không ợ này giờ nè,” Vạn Phi cười ha ha, “Hết ăn nổi nữa.”

“Tao cũng no rồi,” Thân Đào cười với bố Biên, “Chú tốn kém rồi.”

“Ấy, nói lời đó làm gì, đều là bạn bè của Biên Nam cả, lần này Khuru Dịch lại gặp chuyện lớn như vậy,” Bố vỗ vai Khuru Dịch, “Cảm ơn cháu.”

“Vây đi thôi.” Biên Nam đứng lên.

“Con gấp cái gì,” Bố thở dài, cũng đứng lên, “Còn chưa nói được bao nhiêu.”

“Nói chuyện với một đám con nít có gì đâu mà ghiền.” Biên Nam nhỏ giọng lầm bầm.

Những người trong phòng đứng dậy, bố vừa ra ngoài vừa móc chìa khóa xe trong túi đưa Biên Nam: “Lấy xe chạy tới cửa đi, bố nói mấy câu với Khuru Dịch.”

Biên Nam vừa nghe là biết bố muốn làm gì, đây là tiết tấu chuẩn bị đưa tiền chứ sao nữa.

“Vâng.” Cậu nhận chìa khóa, liếc nhìn Khuru Dịch rồi xoay người cùng Vạn Phi và Thân Đào vào thang máy.

Khuru Dịch cũng đoán được bố Biên còn lời muốn nói, suốt bữa cơm ông vẫn luôn hỏi han chuyện của cậu, nhưng công lực của chuyên gia ngắt lời Vạn Phi quá mạnh, hẳn là chưa nói hết chuyện.

“Chúng ta ra cửa chờ đi.” Bố Biên vỗ vai Khuru Dịch.

“Vâng.” Khuru Dịch theo ông đi về phía cầu thang.

“Khuru Dịch,” Bố Biên đi mấy bước rồi dừng, mở túi xách, lấy một phong bì đưa qua, “Chú là người thô lỗ, cũng không biết cảm ơn cháu thế nào mới thích hợp...”

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy phong bì dày như quyển sách kia, Khuru Dịch vẫn giật mình, cậu vội dè lại tay bố Biên đang cầm phong bì: “Chú, chú làm gì vậy?”

“Biên Nam có kể cho chú nghe ít chuyện của cháu, hai tháng này cháu không có ở nhà, người nhà cháu cũng chịu khổ,” Bố Biên nói, “Không đáng bao nhiêu, chỉ là tâm ý thôi, nói sao cháu cũng đã gánh chuyện này thay Biên Nam.”

“Chú,” Khuru Dịch vẫn dè tay ông xuống, “Chúng ta nói lại chuyện này, được không?”

“Cháu nói đi.” Bố Biên cười.

“Chuyện này khởi nguồn là do cháu, mục tiêu của những người đó cũng là cháu, không liên quan tới Biên Nam,” Khuru Dịch không nhanh không chậm nói, “Cậu ấy tới giúp cháu, lại vì cháu mà bị thương, cháu nói người do cháu đâm, vốn là chuyện nên làm, chú hiểu ý cháu không? Biên Nam không nợ cháu, nếu nhất định phải nói rõ thì là cháu nợ cậu ấy, chuyện không liên quan tới cậu ấy mà lại làm cậu ấy bị thương, chú giúp cháu tìm luật sư đã là giúp đỡ nhiều lắm rồi...”

“Cháu...” Bố Biên bắt đầu dĩ nhủ mày.

“Nếu cháu nhận số tiền này, vậy cháu càng nợ nhiều hơn, trả không nổi,” Khuru Dịch nói, “Cháu sợ nhất là thiếu nợ người khác.”

Bố Biên thở dài: “Cháu nói thế... nhưng gia đình cháu cũng cần dùng tiền, với lại đầu gì chuyện này cũng đã khiến người nhà cháu lo lắng...”

“Cảm ơn chú, nhưng đó là hai việc khác nhau,” Khuru Dịch cười cười, “Tiền thì chắc chắn cháu sẽ không nhận, cảm ơn chú.”

“Cháu thật khác xa Biên Nam,” Bố Biên nhìn Khuru Dịch một lúc lâu, đành bắt đầu dĩ nhìn phong bì trong tay, “Nếu đưa cái này Biên Nam, nó chắc chắn không từ chối.”

“Cậu ấy là con chú mà,” Khuru Dịch cười, đi cầu thang xuống lầu, “Nếu là bố cháu cho cháu, cháu cũng sẽ nhận thôi.”

Lúc xuống tới đại sảnh, Biên Nam từ bên ngoài đi vào: “Sao lâu thế, con còn tưởng hai người quay lại ăn tiếp nữa chứ.”

“Đi thôi,” Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Biên Nam, lúc đi ngang qua người cậu, Khuru Dịch nói nhỏ một câu, “Không có gì.”

Biên Nam nghe vậy mới thả lỏng một tí, lại thấy bố trông có vẻ rất vui, cậu bước qua: “Bố, lát đưa bọn họ về nhà trước đi.”

“Đương nhiên rồi,” Bố cười, nghĩ một chút lại hỏi cậu, “Con có... về nhà không?”

“Có.” Biên Nam gật đầu, tuy cậu không muốn về nhà nhưng dù sao chuyện hôm nay ông Tưởng nói với mình, cậu vẫn phải bàn bạc với bố, hơn nữa mới xuất viện chưa được mấy ngày, cứ ra ngoài hoài bố lại than thở.

“Sáng mai làm trứng tráng?” Bố nói.

Biên Nam quay đầu nhìn ông: “... Được.”

Đưa Vạn Phi về nhà xong, bố lái xe đến hẻm nhỏ nhà Khuru Dịch, Khuru Dịch và Thân Đào xuống xe.

“Khuru Dịch...” Biên Nam thò đầu ra khỏi cửa kính xe gọi Khuru Dịch.

Khuru Dịch đi đến bên cửa kính nhìn Biên Nam, Biên Nam lại không biết nói gì, cứ trừng mắt nhìn Khuru Dịch chứ không nói lời nào, cuối cùng Khuru Dịch vỗ nhẹ lên cửa xe, nhỏ giọng nói: “Về đến nhà gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừ.” Biên Nam gật đầu.

“Chú, hôm nay cảm ơn chú nhiều.” Khuru Dịch gọi với vào trong xe.

Bố nhìn Khuru Dịch và Thân Đào đi vào hẻm, lái xe về nhà.

“Cậu bạn này của con,” Bố nhìn cậu một cái, “Nghe nói thành tích rất tốt nhưng vì điều kiện gia đình nên mới vào trung chuyên phải không?”

“Đúng rồi, bây giờ ở trường cũng đứng đầu khối,” Biên Nam nói, ngẫm nghĩ một lát lại ngó túi xách của bố, “Bố, bố đưa tiền cho cậu ấy hả?”

“Nó không nhận,” Bố thở dài, “Còn nói với bố một hồi, làm bố cũng thấy ngại.”

Biên Nam bật cười: “Biết ngay kiểu nhà giàu mới nổi của bố không dùng được với Khuru Dịch mà, nếu đổi thành Vạn Phi biết đâu sẽ nhận, trước tiên lấy một chút mua quà cho bố, còn lại chia cho con.”

Bố nhìn con đường trước mặt cười một lúc, cười xong lại thở dài: “Hiếm khi thấy con nói đùa với bố.”

“Đâu có đến nỗi vậy,” Biên Nam xấu hổ gãi đầu, “Bố, bố đưa Khuru Dịch bao nhiêu thế?”

“Vốn dĩ định đưa 50 ngàn, nhưng nhớ con từng nói nó rất độc lập, sợ với tính cách của nó sẽ không chịu nhận, nên bố chỉ đưa 30 ngàn...” Bố vỗ lên tay lái, “Tiểu Nam, không thì con cầm tiền này đi.”

“Hà?” Biên Nam sững sốt, nghe lời bố chắc là đang khen Khuru Dịch, cậu còn lo đặc ý chưa kịp phản ứng, “Trong thẻ con vẫn còn tiền.”

“Con để dành cũng được, muốn dùng thế nào thì dùng,” Bố vỗ vai cậu, “Mới nghe sáng mai có trứng trắng ăn là bố thấy vui rồi.”

“Cấp phí chữa thương cho trái tim của con hả,” Biên Nam lấy phong bì từ túi xách ra, “Cảm ơn bố.”

Lúc về đến nơi, Biên Hạo không có ở nhà, dì và Biên Hình Ngữ đang xem TV ở tầng trệt.

Thấy Biên Nam vào cửa, Biên Hình Ngữ đang ngồi trên sofa bỗng đứng bật dậy, dường như muốn nói gì đó, nhưng khi thấy bố đi theo sau, nhỏ bĩu môi nhảy khỏi sofa chạy lên lầu.

Dì đứng dậy nhận áo khoác và túi xách của bố: “Thế nào?”

“Thằng bé kia rất cố chấp, không nhận phong bì,” Bố cười, “Thôi bỏ đi.”

“Vậy...” Dì đang định đi, nghe vậy thì đứng lại.

“Chuyện này em đừng xen vào,” Bố thay dép lê đi lên lầu, “Biên Hạo đâu?”

“Ở công ty chưa về, nói có cuộc họp gì đó,” Dì nhìn Biên Nam, “Tiểu Nam sáng mai muốn ăn gì? Dì chuẩn bị trước.”

“Trứng trắng,” Bố đứng trên bậc thang, chỉ vào Biên Nam cười nói, “Sáng mai Tiểu Nam trắng trứng cho chúng ta ăn.”

Dì ngẩn người: “Tiểu Nam làm bữa sáng?”

“Con chỉ... đừng trông mong gì vào món trứng trắng của con, con chỉ thử thôi.” Biên Nam cũng thay dép chạy vội lên lầu, cậu nóng lòng muốn gọi điện thoại cho Khuru Dịch.

“Vậy làm mấy món ăn cùng với trứng trắng đi...” Dì cũng ngạc nhiên như bố khi nãy, ngồi xuống sofa rồi mà vẫn lăm bắm: “Trứng trắng?”

Biên Nam vừa đóng cửa phòng vừa bấm số của Khuru Dịch.

“Về nhà rồi hả?” Khuru Dịch nhắc máy rất nhanh.

“Ừ, vừa vào đến cửa đây,” Biên Nam ném balô xuống đất, ngã nhào lên giường, “Sao không nhận tiền bố tôi cho cậu?”

“Lười lặp lại lý do lần nữa,” Giọng Khuru Dịch khi ngậm điều thuốc nghe hơi lười biếng, “Chủ yếu là quá nhiều, nếu không biết còn tưởng bố cậu tặng tôi quyền từ điển.”

Biên Nam không hỏi nhiều về lý do tại sao Khuru Dịch không nhận tiền, dù gì cậu cũng biết Khuru Dịch chắc chắn sẽ không nhận số tiền này.

Cậu lấy phong bì trong balô ra xem thử, nguyên một xấp tiền mới, vừa nhìn là biết lấy từ két sắt của bố cậu, bố có sở thích sưu tập tiền mới.

“Quyển từ điển kia, bố cho tôi rồi.” Biên Nam nói.

“Thật không?” Khuru Dịch cười, “Vậy cậu phải mời tôi ăn một bữa.”

“Chắc chắn rồi... nếu tiền này là tôi đưa, cậu có nhận không?” Biên Nam hỏi.

“Quyết định vậy đi,” Khuất Dịch im lặng một lúc mới nói, “Tiền thì cậu giữ đấy, khoan dùng, trước năm mới tôi phải trả cho họ hàng một ít, đến lúc đó nếu gom không đủ, cậu cho tôi mượn.”

“Rồi rồi rồi được được không thành vấn đề,” Biên Nam lập tức trả lời liên tục, “Má, còn tưởng cậu không cần chứ.”

“Vậy không cần nữa.” Khuất Dịch tắc lưỡi.

“Ê cậu là thế nào đây!” Biên Nam cũng tắc lưỡi, “Lần trước tôi nói cho cậu mượn cậu bảo không cần còn gì!”

“Lúc đó khác,” Khuất Dịch cười cười, “Lúc đó còn ghét cậu lắm.”

“Xì,” Biên Nam cởi cả áo lẫn quần, mặc quần lót ngồi xuống trước máy tính, “Hôm nay ăn được không, trước đây chưa từng thấy bố tôi hứng thú với bạn tôi như vậy, hôm nay cứ hỏi hoài không chịu thôi.”

“Ông ấy hỏi tôi không phải vì cậu sao.” Khuất Dịch nói.

Biên Nam ngẫm nghĩ, tắc lưỡi mấy tiếng: “Cũng đúng, nên nói là vì công chúa nhỏ Biên Hình Ngữ, Biên Hạo không bám theo đúng là làm khó ổng... à đúng rồi, hôm nay cậu hỏi nhà trường thực tập chưa?”

“Ừ, hỏi rồi,” Khuất Dịch châm điếu thuốc, bên kia truyền đến tiếng hét của Khuất Ngạn, Khuất Dịch thở dài, “Dụi rồi dụi rồi, dụi tắt rồi.”

“Tình huống thế nào? Có bị mượn không? Có phải học lại không?” Biên Nam hỏi liền một mạch, “Thực tập ở đâu? Lên tàu có...”

“Này!” Khuất Dịch cười mắng, “Quên luôn câu hỏi thứ nhất của cậu là gì rồi.”

“Cậu tùy ý trả lời đi.” Biên Nam bật cười.

“Hơi mượn một chút, không cần học lại, đơn vị cụ thể chưa xác định, bây giờ phải thi xong lấy giấy chứng nhận đã, năm sau có thể thực tập.” Khuất Dịch nói.

“Phải thi nữa cơ à? Vậy có phải không còn thời gian đi làm thêm không?” Biên Nam hỏi.

“Tôi có thể sắp xếp được, cậu đừng lo.” Khuất Dịch cười nói, “Cậu thì sao?”

“Tôi hả?” Biên Nam đang hào hứng nghe Khuất Dịch nói, đột nhiên rẽ sang chuyện của mình, cậu có hơi nhụt chí, “Tôi chưa biết nữa, lát phải đi nói với bố.”

“Vậy cậu đi đi, có chuyện gì nên hỏi nên hỏi sớm một chút, kéo dài không được gì, sớm mượn cũng phải xử lý.” Khuất Dịch nói.

“Đại bảo à,” Biên Nam đứng lên vừa thay quần áo vừa nói nhỏ, “Cậu nói xem, có phải người như tôi chẳng hay ho gì không, không chịu suy nghĩ cái gì, cũng không dám suy nghĩ gì hết.”

“Tầm tạm, không tới mức đó.” Khuất Dịch cười cười.

Biên Nam cúp máy, vừa lên phòng làm việc của bố vừa sắp xếp lại ý nghĩ.

Cửa phòng làm việc đang đóng, lúc cậu định gõ cửa thì nghe được tiếng của dì ở bên trong: “Nó làm gì có kinh nghiệm ở mặt này? Còn không bằng để nó theo Biên Hạo học hỏi hai năm trước.”

Biên Nam sửng sốt, cái gì?

Theo Biên Hạo.

Không thể nào, theo Biên Hạo chưa tới một tháng, hai người bọn họ phải có một người chết.

56. Chương 56

Biên Nam đứng ngoài cửa phòng, giơ tay, không biết bây giờ nên gõ cửa đi vào hay là xoay người bỏ đi trước.

Không biết bố nói câu gì, dì thở dài: “Từ nhỏ đến giờ Tiểu Nam cũng không có chí hướng gì, lớn lên một cách nhốn nháo, nên kiếm chế tính xốc nổi theo Biên Hạo học quản lý trước... nếu không thì thi vào trường đại học...”

“Nó làm sao thi đại học được, ngay cả trường Thể thao còn vất vưởng nữa kìa, lại không thích đánh tennis,” Giọng bố nhỏ dần, “Anh muốn cho nó chút chuyện để làm, đỡ hơn suốt ngày lông nhông rồi gây chuyện.”

“Vậy cũng cần có một quá trình mà.” Dì nhẹ giọng nói.

Biên Nam gõ nhẹ lên cửa phòng làm việc, gọi một tiếng: “Bố?”

“Vào đi.” Bố ở bên trong đáp lời.

Biên Nam đẩy cửa ra, dì đang ngồi trên sofa, thấy cậu vào thì cười cười: “Dì với bố con đang bàn bạc về chuyện của con đây, đúng lúc con cũng đến thì nghe ý kiến của con xem.”

“Chuyện... gì ạ?” Biên Nam đứng tựa vào giá sách.

“Con sắp tốt nghiệp rồi, sang năm hẳn nên đi thực tập,” Bố vừa ngậm trà vừa chậm rãi mở miệng nói, “Bố với dì con thương lượng, con xem con... đến công ty hậu cần theo Biên Hạo rèn luyện trước một chút, thế nào?”

“Bố,” Biên Nam liếc mắt nhìn bố, rồi lại nhìn sang dì, cúi đầu im lặng một hồi, “Con và Biên Hạo... ở cùng nhau... chắc là... ông cũng không đồng ý đâu.”

“Nó không có ý kiến,” Dì cười cười, “Chuyện này dì đã hỏi nó, nó đồng ý rồi.”

Biên Nam sửng sốt, cậu cứ tưởng đề xuất của dì là vừa mới nghĩ ra, không ngờ đã bàn với Biên Hạo.

Đã thế Biên Hạo còn không có ý kiến?

Hắn ta đương nhiên không có ý kiến, công ty hậu cần đã giao cho Biên Hạo, chuyện gì cũng do hắn định đoạt, mình chỉ là thằng lính quen, Biên Hạo có gì để ý kiến!

Vậy khác gì tự dâng tới cửa rước bực vào thân, còn có thể giúp Biên Hạo giải buồn nữa...

“Bố biết con sợ sẽ bất hòa với Biên Hạo,” Bố nhấp một hớp trà, “Nhưng công việc là công việc, cái này sẽ không ảnh hưởng gì.”

“Con... bố, con...” Biên Nam cảm thấy hơi ảo não, ở nhà cậu rất ít khi cùng thảo luận với bố và dì, cho dù có, cậu cũng chẳng bao giờ phản đối, bây giờ chưa chuẩn bị tâm lý mà đã phải mở miệng, cậu đột nhiên phát hiện dũng khí vốn không thừa thãi gì của mình biến mất nhanh như chớp, “Con...”

“Sao? Có ý kiến gì cứ nói đi.” Bố nhìn cậu.

Ở bên ngoài, ở trường học, ở trước mặt bạn cùng lớp, cậu chưa từng cảm thấy áp lực như ở nhà, mọi cử động đều khiến cậu căng thẳng và mất tự nhiên.

Hiện tại đối mặt với bố và dì, cả người cậu như bị kim đâm mà ngứa ran, khó chịu đến độ muốn nhảy vào bồn tắm ngâm nước đá.

Im lặng hồi lâu, ngay trước khi dũng khí sắp bị tâm trạng căng thẳng nuốt hết, Biên Nam cắn răng nói: “Con không đi công ty hậu cần được không?”

“Không đi?” Dì nhíu mày, “Tại sao? Trước tiên hiểu rõ một chút, học hỏi một chút, biết ra xã hội là như thế nào, nếu không con còn làm được gì?”

Biên Nam há miệng không nói nên lời.

Tuy rằng lời dì nói không dễ nghe, nhưng cậu không tài nào phản bác nổi.

Mình còn có thể làm được gì?

Đúng là cái gì mình cũng không làm được.

Ngoại trừ tennis mà mình không thích, cái gì mình cũng không biết, cái gì cũng không hiểu...

Biên Nam nhất thời thấy nản lòng, những sự thật cậu vốn hiểu rất rõ nhưng trước sau không chịu suy nghĩ lại lần nữa xuất hiện trước mặt cậu.

Biên Nam mày đúng là đồ vô dụng.

“Con cần nhắc lại đi,” Nhìn thấu sự bối rối của cậu, bố đứng lên đi tới bên cạnh vỗ vai cậu, “Bố với dì con cũng là nghĩ thay con, nếu con có ý kiến khác thì cứ nói với bố.”

“Vây để con... nghĩ lại,” Biên Nam nói một cách gian nan, cậu không biết mình bị sao nữa, chỉ muốn rời khỏi phòng nhanh một chút, rời khỏi phạm vi tầm mắt của dì và bố, “Con về phòng trước.”

Nói xong, cậu xoay người đi vội khỏi phòng làm việc, sau khi đóng cửa lại, cậu mới nhớ mình đã quên nói về đề nghị của ông Tưởng.

Cậu do dự vài giây, cuối cùng vẫn đi xuống lầu.

Biên Nam, mày đúng là không khá nổi!

Thật mẹ nó vô dụng!

Vừa xuống lầu quẹo vào hàng lang, Biên Nam trông thấy Biên Hình Ngữ đi qua đi lại trước cửa phòng của mình.

“Ừa!” Thấy Biên Nam từ trên lầu đi xuống, Biên Hình Ngữ giật mình, “Ông không ở trong phòng à!”

“Có gì không?” Biên Nam đi tới, mở cửa phòng, quay đầu lại nhìn Biên Hình Ngữ.

“Có thể...” Biên Hình Ngữ nhìn sang cầu thang bên kia một chút, đẩy cậu vào trong, “Vào rồi hãy nói.”

Bây giờ Biên Nam không có tâm trạng ứng phó với Biên Hình Ngữ, cả người cậu từ trong ra ngoài đều bị phiền muộn và chán nản bao trùm, sau khi vào phòng, cậu ngồi xuống bên bàn, không nhìn Biên Hình Ngữ, chỉ ngồi thừ ra đó.

“Thật ra cũng không có gì, tui chỉ muốn hỏi Khuru Dịch có sao không, hôm nay bố có làm khó anh ấy không, có nói lung tung gì với người ta không, tui gọi điện thoại Khuru Dịch mà anh ấy không bắt máy.” Có lẽ Biên Hình Ngữ vì mất tự nhiên nên càng thêm sốt ruột, nhỏ nói nguyên một tràng rồi mới yên lặng trở lại.

“Không có.” Biên Nam dùng hai chữ trả lời hết mấy câu hỏi của Biên Hình Ngữ.

Biên Hình Ngữ nhíu mày: “Thái độ của ông vậy là sao!”

“Khuru Dịch không sao cả, hôm nay bố không có làm khó cậu ấy, cũng không nói lung tung gì với cậu ấy, tại sao cậu ấy không bắt máy thì anh không biết,” Biên Nam nhìn nhỏ, “Vây được chưa?”

Biên Hình Ngữ đập bàn một cái, hét to: “Ông tưởng tui phải cầu xin ông chắc!”

“Không có.” Biên Nam nói.

Biên Hình Ngữ lườm Biên Nam một cái, xoay người xông ra ngoài, trở vào phòng của mình, đóng cửa cái rầm.

Biên Nam thở dài, đi qua đóng cửa lại, vào phòng tắm rửa một cái, lúc đi ra không thèm mặc quần áo đã nhào lên giường nhắm hai mắt lại.

“Mày còn chưa chịu về?” Khuru Dịch nhìn Thân Đào ngửa đầu ngồi dưới giàn nho, “Tao muốn đi ngủ, mệt lắm rồi.”

“Ngắm đèn,” Thân Đào cười cười, cầm ấm trà rót cho mình một tách, “Đừng đuổi tao đi chứ, từ lúc mày được thả đến giờ tao còn chưa tâm sự với mày mà.”

“Đến trường rồi nói tiếp.” Khuru Dịch ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thân Đào, dựa vào lưng ghế lắc nhẹ.

“Chuyện lên thuyền thực tập quyết định rồi hả?” Thân Đào hỏi.

“Ừ, thuyền nội mậu rất tốt, điều kiện cũng ổn, còn không tốn nhiều thời gian,” Khuru Dịch châm điều thuốc ngậm vào miệng, “Nếu thật sự đi một chuyến mười ngày nửa tháng chắc nhị bảo sẽ quây tưng bừng.”

*nội mậu: mậu dịch quốc nội (buôn bán trong nước).

“Chuyện khác thì sao?” Thân Đào cũng châm điều thuốc.

“Chuyện khác gì?” Khuru Dịch nhìn Thân Đào.

Thân Đào cau mày, đưa tay phẩy làn khói trước mắt, hắng giọng một cái: “Thì... chuyện với Biên Nam, tao thấy hai đứa mày... có phải... tốt lắm không?”

“À.” Khuru Dịch đáp một tiếng, không nói gì nữa.

“À con khỉ,” Thân Đào nhỏ giọng lầm bầm, “Không thích nói thì khỏi nói.”

Khuru Dịch cười cười, hai người không lên tiếng nữa.

Thân Đào nhấp hớp trà, Khuru Dịch vẫn ngồi lắc ghế.

Thời tiết chuyển lạnh, gió lạnh buổi tối dễ dàng chui vào áo khoác trên người, Thân Đào vừa đun nước vừa uống trà, nhưng chỉ có ba hớp đầu là nóng.

Ngồi hơn nửa tiếng đồng hồ, Thân Đào chịu hết nổi, đứng lên: “Tao đi đây.”

Khuru Dịch không lên tiếng, Thân Đào lại gần nhìn thử, phát hiện Khuru Dịch đã tựa vào ghế ngủ mất.

“Mày bị cảm bây giờ.” Thân Đào kéo áo khoác, chạy vào nhà vệ sinh.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, Khuru Dịch vẫn còn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, Thân Đào đang định đánh thức Khuru Dịch bảo cậu về phòng ngủ, ai ngờ vừa đụng vào cánh tay Khuru Dịch, Khuru Dịch đột nhiên ngồi bật dậy.

“Làm mày sợ à?” Thân Đào hết hồn, vội rút tay về.

Khuru Dịch trừng mắt, thở hổn hển ha hổn hển, qua một lúc lâu mới quay sang nhìn Thân Đào: “Về hả?”

“Ừ, mày không sao chứ?” Thân Đào quan sát cậu.

“Không có gì,” Khuru Dịch dùng cùi chỏ chống đầu gối, cúi đầu, đưa tay chà xát mặt, dùng một lát mới nhẹ giọng mở miệng, “Nằm mơ thôi.”

Thân Đào không đáp, Khuru Dịch lại tựa vào ghế nhắm hai mắt lại: “Mơ thấy mẹ tao.”

Thân Đào thở dài, đưa tay vỗ vai Khuru Dịch: “Muốn tao hát cho mày khúc hát ru không?”

“Biến đi,” Khuru Dịch bật cười, đứng dậy duỗi lưng một cái, “Mày về đi, lát nữa không còn xe đâu.”

“Tao đi đây,” Thân Đào xoay người đi về phía cửa sân, đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Khuru Dịch, không phải tao nói gì sau lưng người khác, nhưng chuyện với Biên Nam, mày nên nghĩ rõ ràng.”

“Sao?” Khuru Dịch nhìn Thân Đào.

“Dù sao nó cũng không giống mày, bạn gái lúc trước của nó xếp thành hàng dài cũng không thành vấn đề,” Thân Đào nói, “Mày hiểu ý tao không? Không phải tao nói nó không tốt, tao muốn nói bây giờ nó lớ ngớ nhất thời kích động đâm đầu vào, sau này tỉnh lại chưa chắc vẫn như vậy.”

“Nói nhiều ghê,” Khuru Dịch dọn đồng tách trên bàn, “Tao biết.”

“Mày biết thật không? Nhìn mày bây giờ thật sự không giống là mày biết,” Thân Đào cười cười, “Đừng chê tao phiền...”

Khuru Dịch không nói gì, quay đầu nhìn Thân Đào một cái.

“Được rồi tao biết tao phiền rồi,” Thân Đào đẩy cửa sân đi ra ngoài, “Về đây.”

Khuru Dịch đứng trước bàn hồi lâu, châm thêm điều thuốc, ngồi xỏm cạnh ao hút xong mới khẽ thở dài.

Rửa mặt xong rón rén đi vào phòng, đúng lúc Khuru Ngạn lật người một cái lặn tới giữa giường, vén chăn nhỏ sang một bên.

Khuru Dịch đi qua kéo chăn giúp nhóc, lấy hai cái chăn lông nhỏ, chèn quanh người Khuru Ngạn mỗi bên một cái, phòng ngừa nhóc lặn lung tung.

Tuy rằng trước đó buồn ngủ muốn chết, nhưng giấc mộng vừa rồi và lời Thân Đào nói rất có tính khơi dậy tinh thần, bây giờ Khuru Dịch tạm thời không thấy buồn ngủ, thế là ngồi xuống trước bàn.

Tượng đất được Biên Nam dán lại còn đặt trên bàn, bởi vì kỹ thuật sửa chữa của Biên Nam quá tệ, cho nên cậu không để Biên Nam mang về nhà, định bụng sửa lại lần nữa cho Biên Nam.

Sửa cái này với Khuru Dịch mà nói không phải việc gì khó, phối đất lại rồi bổ sung mấy chỗ nứt là được.

Ngày mai sơn màu lại nữa là xong.

Điện thoại di động reo một tiếng, là tin nhắn của Biên Nam.

Ngủ không được.

Khuru Dịch nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, vừa qua 12 giờ đêm.

Nói chuyện với bố không thuận lợi à?

Tôi còn chưa nói nữa, có phải tôi vô dụng lắm không.

Khuru Dịch cười cười, nhìn di động suy nghĩ một lát mới hồi âm.

Sao lại vội vàng phủ định bản thân mình như thế, ngày mai tráng trứng nói luôn là được.

Được, bất cứ giá nào.

Biên Nam dậy rất sớm, con chó cứ sủa um sùm dưới cửa sổ phòng cậu, đến khi cậu rời giường, nó mới chịu nghỉ ngơi.

Hôm nay phải làm điểm tâm, tuy rằng không vui gì mấy, nhưng sau khi trần trường ôm chăn lặn lộn trên giường chừng mười phút, cậu vẫn quyết định dậy sớm một chút để chuẩn bị.

Lúc vào phòng bếp, chị Trương bảo mẫu đang chuẩn bị hâm nóng sữa tươi, bên cạnh là mấy lát bánh mì.

“Chào buổi sáng chị Trương,” Biên Nam dụi dụi mắt, “Có... trứng gà không?”

“Có, chuẩn bị hết cho con rồi, dì con nói con muốn tráng trứng?” Bảo mẫu cười đưa trứng gà cho cậu, “Có muốn cô giúp không?”

“Không cần đâu, cái này đơn giản mà,” Biên Nam lấy một cái tô lớn, đập năm sáu quả trứng gà vào trong tô, khom lưng dùng thìa gấp xác vỏ ra, “Có hành không? Con làm bánh trứng tráng hành, kẹp vào bánh mì làm sandwich.”

“Có hành,” Bảo mẫu lấy hành trong tủ lạnh, giúp cậu rửa sạch, “Sandwich trứng tráng hành là mùi vị gì thế?”

“Không biết nữa,” Biên Nam cười ha ha, “Thử xem sao, không ăn chung được thì tách ra ăn.”

Bảo mẫu bị Biên Nam đẩy ra khỏi phòng bếp, cậu móc điện thoại ra gọi cho Khuru Dịch: “Dậy chưa?”

“Dậy rồi.” Giọng Khuru Dịch rất tỉnh táo, Khuru Ngạn ở kế bên hát hò nghe có vẻ tỉnh hơn.

“Bánh trứng tráng hành làm thế nào?” Biên Nam vừa dùng thìa khuấy trứng gà vừa hỏi.

“... Không phải là tráng trứng ư, sao đổi thành bánh trứng rồi?” Khuru Dịch ngắt ra.

“Tôi thấy có lát bánh mì, làm sandwich chắc được nhỉ...” Biên Nam nói.

Khuru Dịch im lặng một lát rồi bật cười: “Chưa ăn bao giờ, cậu thử xem thế nào.”

“Hành và trứng gà tôi có hết, bây giờ làm sao?” Biên Nam hỏi.

“Có chảo làm bánh không?” Khuru Dịch cười hỏi.

“Chắc... có,” Biên Nam dạo quanh phòng bếp một vòng, bố và Biên Hạo có yêu cầu rất cao với thức ăn, cho nên phòng bếp nhà cậu được trang bị cầu kỳ y như khu bếp nhà hàng vậy, cậu tìm nửa ngày cũng không thấy chảo làm bánh đâu, “Hình như không có.”

“Chảo thì sao?” Khuru Dịch hỏi tiếp, Khuru Ngạn bên kia rống cổ hát sắp át cả tiếng nói của Khuru Dịch.

“Có, có chảo,” Biên Nam cầm chảo lên, “Nhị bảo mở concert bao lâu rồi...”

“Hơn một tiếng rồi,” Khuru Dịch đi ra sân, “Đánh trứng xong, cho chút muối và dầu mè, rồi thêm chút bột mì.”

“Ừ,” Biên Nam cầm điện thoại bắt đầu bấm còi làm theo hướng dẫn của Khuru Dịch, “Ngày mai tới tìm cậu được không?”

“Tới đâu tìm tôi?” Khuru Dịch sững sốt.

“Trường chứ đâu,” Biên Nam cười cười, “Bây giờ bọn tôi không bị quản nghiêm, chiều mai tan học cùng đi ăn cái gì đi, cậu chưa bắt đầu đi làm lại đúng không?”

“Tôi đến trường cậu lên mặt một phen, cậu đến trường tôi lên mặt một phen, ý cậu là vậy chứ gì?” Khuru Dịch hỏi.

“Má,” Biên Nam cười ha ha, “Tôi muốn gặp cậu thôi mà, vậy nếu không hai chúng ta cùng tập hợp ở cửa Vệ giáo đi.”

Khuru Dịch bị cậu chọc cười: “Tìm Trương Hiểu Dung hả?”

“Hãy, cậu đừng nhắc nữa,” Biên Nam tắc lưỡi, “Nếu không có Trương Hiểu Dung, chưa chắc tôi đã chú ý tới cậu.”

Bánh trứng làm khá đơn giản, mặc dù động tác của Biên Nam không đẹp để cho lắm, nhưng thao tác không có gì sai sót, chỉ là lúc lật bánh xảy ra chút ngoài ý muốn.

“A!” Biên Nam cầm xéng xúc kêu lên.

“Sao vậy? Làm rớt xuống đất rồi hả?” Khuru Dịch lập tức phì cười.

“Có phải cậu đợi tôi làm rớt xuống đất để vỗ tay không,” Biên Nam tắc lưỡi vài tiếng, “Bánh này mới lật được phân nửa, nửa còn lại không nhúc nhích, bị tôi xé thành hai nửa, làm sao bây giờ?”

“Thì lật nửa còn lại thôi, chỉ số thông minh của cậu trộn chung với trứng rồi à.” Khuru Dịch thở dài.

“Ý tôi không phải vậy, ý tôi là, cái này nhìn không đẹp, không phải là một trứng hoàn chỉnh.”

“Vốn dĩ đâu phải một trứng, là nhiều trứng mà...”

“Khuru đại bảo cậu cố ý phải không, nghe không hiểu tiếng người hả!” Biên Nam tức giận nói vào điện thoại.

“Lát nữa lấy nó khỏi chảo cậu cắt thành vài miếng chia ra là được, vẫn là vấn đề chỉ số thông minh thôi.” Khuru Dịch thở dài.

“Tôi không có chỉ số thông minh nấu ăn!” Biên Nam hươ xéng.

“Có sốt thịt bò gì đó không, nếu có thì lát nữa quét lên trên một chút, ăn ngon lắm.” Khuru Dịch cười nói.

“Được.” Biên Nam gật đầu.

Lúc lấy bánh trứng ra khỏi chảo, Biên Nam lại gần ngửi thử, dưới sự điều khiển từ xa của Khuru Dịch, độ chín của bánh trứng cũng không tệ, ngửi mùi rất thơm.

Cậu cầm đũa, gắp một ít bánh trứng bên cạnh bỏ vào miệng ném thử, sau đó gửi tin nhắn cho Khuru Dịch, tôi cảm thấy mình xuất sư được rồi, sáng sớm đến bếp lò đầu hẻm nhà cậu bán điểm tâm.

Khuu Dịch nhanh chóng hồi âm, mau nói với bố là cậu đã nghĩ xong, bắt đầu từ món trứng tráng điểm tâm sáng, hướng tới công ty đa quốc gia bánh trứng.

Biên Nam cầm di động cười hí hửng cả buổi.

Bưng bánh trứng ra khỏi phòng bếp, cậu nhìn lướt qua phòng ăn, lập tức ngẩn ngơ.

Mọi người đã ngồi quanh bàn, bố vô cùng mong chờ nhìn cậu, dì đang dặn bảo mẫu lấy những món điểm tâm khác ra.

Biên Hạo quay đầu nhìn TV, Biên Hình Ngữ gục xuống bàn chơi di động, vẻ mặt ngủ nướng chưa đủ bị gọi dậy.

“Ồ, đổi cách làm trứng tráng à?” Thấy cậu đặt đĩa lên bàn, bố đứng lên lại gần ngồi thử, “Ngửi mùi thấy ổn đấy chứ!”

Dì cười gấp một miếng vào trong chén của bố: “Vậy anh mau nếm thử đi.”

Bố gấp lên bỏ vào miệng, nhai vài cái rồi nở nụ cười, giơ ngón cái với Biên Nam: “Không tệ! Thật sự không tệ! Không ngờ tay nghề của Tiểu Nam lại tốt như vậy!”

“Thế à?” Biên Hình Ngữ cũng cầm đĩa gấp một miếng, “Hơi lạt, ăn cũng được.”

Biên Nam không lên tiếng, dáng vẻ ngất ngây hài lòng của bố khiến cậu cảm thấy khó mà mở miệng, lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng.

“Hồi nãy nghe ông gọi điện thoại trong phòng bếp,” Biên Hình Ngữ cầm một miếng bánh mì, “Có phải gọi điện thoại bảo người ta dạy ông không?”

Biên Nam nhìn nhỏ một cái: “Ừ.”

“Gọi điện thoại hỏi ai vậy?” Bố nhất thời nổi hứng, “Là con gái sao?”

“Không...” Biên Nam cầm bánh mì nhét vào miệng, nói lúng búng, “Phải...”

“Chắc chắn là con gái rồi, con trai làm gì biết mấy thứ này,” Dì đẩy bố, “Anh đừng hỏi nhiều quá.”

Biên Nam không nói thêm nữa, vùi đầu ăn điểm tâm, cảnh tượng cả nhà đông đủ ăn cơm thế này, Biên Nam đã quen giữ im lặng, cậu không tìm được đề tài, cũng không tham gia vào nổi.

Biên Hạo nhanh chóng ăn xong, đứng lên đi vào phòng khách mặc áo khoác.

“Muốn ra ngoài hả?” Dì hỏi.

“Vâng, đến công ty,” Biên Hạo nhìn sang bên này, “Hôm nay Hình Ngữ muốn đi dạo phố với bạn phải không, anh thuận đường đưa em đi nhé.”

“Không cần!” Biên Hình Ngữ liếc xéo một cái, “Tám giờ rưỡi mà dạo phố cái gì, có phải đi chợ đâu mà đi sớm như vậy!”

“Em...” Biên Hạo nhú mày.

“Được rồi con đi làm việc của con đi, cũng không phải không có ai đưa nó,” Dì phát tay, “Con đừng chọc nó nữa.”

Biên Hình Ngữ ăn xong thì đi thẳng lên lầu, dì ra sân chuẩn bị dẫn chó ra ngoài tản bộ, trong phòng ăn chỉ còn lại Biên Nam và bố.

Biên Nam nhìn chằm chằm cái đĩa trống không trước mặt, lúc bố ăn xong đứng dậy mới mở miệng: “Bố.”

“Sao?” Bố lên tiếng, lại ngồi xuống, “Thế nào?”

“Con nghĩ rồi,” Biên Nam nhéo nhéo tay dưới bàn, “Con vẫn không muốn đến công ty hậu cần.”

Bố nhìn cậu, một lát sau mới thở dài: “Chuyện này không cần phải giận hờn, Biên Hạo cũng không nói gì...”

“Không phải vậy,” Biên Nam ngắc đầu, “Huấn luyện viên Tưởng có người bạn ở Triển Phi, ông ấy muốn đề cử con qua đó.”

“Câu lạc bộ tennis? Làm huấn luyện viên à?” Bố cau mày.

“Mới bắt đầu chưa làm huấn luyện viên được, làm trợ lý gì đó...”

“Vậy thì có tương lai gì, có phát triển gì?” Bố không hài lòng, “Con nghĩ thế nào vậy!”

Biên Nam nhìn bố không lên tiếng.

“Nếu con nói muốn đến câu lạc bộ để chơi bóng, bố sẽ không ý kiến,” Bố đập bàn, “Nếu con muốn thi vào Học viện thể thao, bố cũng không phản đối, nhưng con chạy đi làm trợ lý, cái này được xem là công việc gì?”

Biên Nam tiếp tục im lặng.

“Con nói xem rốt cuộc con đang nghĩ gì?” Bố đứng lên, “Con đừng im lặng như thế, con nói cho bố nghe rốt cuộc con đang nghĩ gì!”

“Bố muốn biết con nghĩ gì thật sao?” Biên Nam đột nhiên đứng dậy, cái ghế ngã xuống đất.

“Chuyện gì vậy?” Nghe tiếng động, dì từ sân sau chạy tới.

“Con nói gì đó!” Bố trừng mắt.

“Bố vốn dĩ không muốn biết con nghĩ gì, không ai muốn biết con nghĩ gì,” Biên Nam nói, tay cậu run run, cậu không biết tại sao mình bỗng dưng trở nên thế này, cũng không biết lời này của bố rốt cuộc chọt trúng mình ở đâu, “Lần này cũng đừng hỏi con đang nghĩ gì.”

Nói xong câu đó, Biên Nam xoay người ra khỏi phòng ăn.

57. Chương 57

Trở lại phòng mình, Biên Nam đứng trước cửa sổ một lúc lâu.

Đây là lần đầu tiên cậu chống đối bố... rốt cuộc cũng chống đối rồi.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn cậu không phải bé ngoan gì, còn ở bên ngoài đánh nhau với người ta, ở nhà cũng đánh nhau với Biên Hạo, nhưng mỗi lần bố dạy dỗ cậu, cậu đều giữ im lặng.

Bất luận trong lòng có bao nhiêu tủi thân bao nhiêu uất ức, cậu cũng đã quen với việc không nói lời nào, bố mắng xong thở dài một tiếng, còn cậu thì thở phào một hơi, cảm giác như lọt qua cửa rồi.

Đối với những việc xảy ra trước khi đến nơi này, cậu không còn nhớ nữa, nhưng thần kinh nhạy cảm khiến cậu biết rõ thân phận của mình từ khi được bố đón về đây, một đứa trẻ hư hỏng không được hoan nghênh.

Mặc kệ bố đối xử với cậu thế nào, cậu vẫn không thể thả lỏng giống như Biên Hình Ngữ và Biên Hạo.

Làm nũng, không nghe lời, mặt nặng mày nhẹ, tùy hứng... những điều mà trẻ con nhà người ta thường làm với bố mẹ mình, cậu không học theo được, với dì thì không thể nào, với bố cũng không làm được.

Nếu có cơn tức không chỗ xả, lúc không có ai ở xung quanh, cậu đá tường mấy cái hoặc ném đồ đạc gì đó là coi như phát tiết xong.

Mấy câu nói trước bàn cơm ban nãy, giọng của Biên Nam cũng không lớn, ngoại trừ cái ghế bị cậu đụng ngã, thái độ của cậu vẫn chưa thể xem là giận lẫy, nhưng sự kinh ngạc trên mặt bố lại rõ mồn một.

Biên Hình Ngữ ném đĩa, Biên Hạo rống to đến át cả tiếng bố, bố cũng chưa từng có biểu cảm như thế.

Biên Nam đột nhiên cảm thấy hơi áy náy.

Có lẽ là quá thần kỳ nhỉ, Biên Nam thế mà lại đẩy ngã ghế, còn nói mấy lời như thế.

Biên Nam nhìn ra ngoài cửa sổ cười vài tiếng, lúc nghe được tiếng dì gọi chó ở trong sân, cậu nhanh chóng lùi lại rồi hất tay kéo rèm cửa sổ.

Dọn xong đồ đạc cuối tuần phải mang đến trường, lúc thay quần áo định ra ngoài, cậu bỗng nhiên có chút do dự.

Vậy xem như là cãi nhau với bố ư?

Cãi xong rồi bỏ chạy?

Có khi nào khiến bố nghĩ mình... không hiểu chuyện hay không?

“Chắc...” Biên Nam buồn bực ngồi chồm hổm sau cửa, tựa vào cửa thờ người ra một lúc lâu.

Mãi đến khi cửa phòng bị người gõ, cậu mới lấy lại tinh thần đứng dậy.

Mở cửa thấy là bố, cậu vội vàng ném balô đeo trên lưng sang một bên.

“Muốn ra ngoài à?” Sắc mặt bố hơi khó coi.

“Qua nhà Vạn Phi.” Biên Nam dụi mũi.

“Con... nhất định muốn làm trợ lý của cái câu lạc bộ gì đó sao?” Bố cau mày hỏi cậu.

“... Phải,” Biên Nam cúi đầu, “... Ít nhất... chỗ đó... đúng với chuyên ngành của con, con rất am hiểu về tennis.”

Bố im lặng một hồi rồi thở dài: “Còn một thời gian nữa, con nên cân nhắc lại, nếu như đến lúc đó vẫn muốn đi, vậy con cứ đi đi.”

Bố nói lời này một cách cứng nhắc, nói xong xoay người đi thẳng lên lầu.

Biên Nam đứng cạnh cửa vài giây, nơi nào đó trong ngực đột nhiên nhẹ nhõm hẳn, cậu khom lưng xách balô đi ra khỏi phòng.

Dưới lầu chỉ có một mình Biên Hinh Ngữ ngồi trên sofa xem TV, thấy Biên Nam đi xuống, nhỏ gọi một tiếng: “Nè, Biên Nam.”

Biên Nam dừng lại nhìn nhỏ, nhỏ nhảy xuống ghế sofa, đi tới bên cạnh Biên Nam, thấp giọng nói: “Ông qua nhà Vạn Phi hay Khuu... thôi khỏi đi, không có gì.”

Biên Hinh Ngữ phất tay một cái, chui trở về sofa: “Chờ tâm trạng ông tốt hơn một chút rồi nói với ông sau, nói cho ông biết, bây giờ tâm trạng tui cũng không tốt, không muốn cãi nhau với ông.”

“Ừ.” Biên Nam đáp, xoay lưng đi ra cửa.

Cậu gọi điện thoại cho Vạn Phi, thằng quỷ này không bắt máy, mỗi sáng cuối tuần Vạn Phi không nướng đến mười giờ sẽ không chịu dậy, cậu đón taxi đến thẳng nhà Vạn Phi.

Lúc đẩy cửa vào, mẹ Vạn Phi vừa đặt bữa sáng lên bàn, khắp nhà toàn là mùi bánh nướng áp chảo.

Bố Vạn Phi đang định ra ngoài, thấy cậu thì lập tức chỉ vào bánh trên bàn: “Đúng lúc quá, mới làm đó, sức chiến đấu của con mạnh, con xử giúp chú đi.”

Biên Nam cười ha ha, đi qua lấy bánh nướng cắn một cái: “Vẫn là tay nghề của dì cả tuyệt nhất!”

“Hôm nay sao chạy qua sớm vậy, con không ngủ nướng tới mai như Vạn Phi à?” Mẹ Vạn Phi cười đưa cho cậu ly sữa đậu nành.

“Con đang tự hỏi về cuộc đời,” Biên Nam vừa ăn bánh vừa nhìn sang phòng Vạn Phi, “Quyết định sau này mỗi ngày đều dậy sớm.”

Vạn Phi ngủ say sưa, Biên Nam mở cửa vào phòng rồi đóng cửa cái rầm mà cậu chàng vẫn không động dậy.

Biên Nam ngồi xuống chiếc ghế bên giường, nhỏ giọng nói một câu: “Ủa Hứa Nhị sao cậu lại chạy tới đây?”

“Ồ?” Vạn Phi lập tức ngơ ngác hừ một tiếng, ngẩng cái đầu nặng trĩu dậy.

“Linh vậy sao?” Biên Nam bật cười, “Hứa Nhị, Hứa Nhị, Hứa Nhị... eo nhỏ của Hứa Nhị không tệ nha.”

“Đậu má...” Đến khi thấy rõ là Biên Nam, Vạn Phi lại vùi mặt xuống gối, “Anh Nam mày có bệnh à?”

“Dậy đi, ngủ đến méo mặt rồi kìa.” Biên Nam nhào tới vén chăn của Vạn Phi, tát vào mũi Vạn Phi một cái.

Vạn Phi bị Biên Nam chọc phá không tài nào ngủ nổi, đành phải ngồi xếp bằng trên giường, cúi đầu một lúc lâu mới xem như tỉnh táo lại.

“Có phải mày gặp chuyện gì không?” Vạn Phi lấy di động qua nhìn đồng hồ, rồi lại thấy cuộc gọi nhờ của Biên Nam, “Mới hơn tám giờ đã gọi điện thoại cho tao?”

“Hồi sáng có làm trứng trắng cho bố tao ăn.” Biên Nam cười cười.

“Trắng thật sao? Thành công không?” Vạn Phi cười nói, “Có bị ai chê không?”

“Cũng được.” Biên Nam vốn đang rất đắc ý, nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra sau bữa sáng, tâm tình của cậu lại suy sụp.

“Sao thế?” Vạn Phi xuống giường, vừa mặc quần vừa nhìn cậu, “Đánh nhau với Biên Hạo?”

“Bố tao muốn tao đến công ty hậu cần thực tập.” Biên Nam buồn bực nói.

“Gi? Công ty hậu cần? Cái của Biên Hạo ấy hả?” Vạn Phi giật mình.

“Ừ.” Biên Nam gật đầu.

“Đậu má, không đi,” Vạn Phi không nghĩ ngợi gì nói, “Đi thì sống kiểu gì! Với lại bên Triển Phi tốt mà, trước tiên làm trợ lý, từ từ lên huấn luyện viên, sau đó làm chút việc huấn luyện tư nhân, mai này có thể thầu một sân bóng tự mình làm, nói sao cũng tốt hơn làm cấp dưới của Biên Hạo bị thẳng chả khinh bỉ!”

Biên Nam sững sốt nghe Vạn Phi nói nguyên một tràng, cậu ngẩng đầu nhìn chăm chăm Vạn Phi hồi lâu, đứng lên giang rộng tay với Vạn Phi: “Qua đây, cho anh ôm một cái.”

Vạn Phi lập tức đi qua ôm lấy cậu: “Có phải cảm động lắm không, tao chỉ con đường sáng cho mày đó.”

“... Ít nhất... cho tao một chút lòng tin,” Biên Nam vỗ vỗ lưng Vạn Phi, “Đến giờ phút này mày là người duy nhất ủng hộ tao.”

“Khuru Dịch không ủng hộ mày à?” Vạn Phi hỏi.

“Tao chưa nói cụ thể với cậu ấy,” Biên Nam nằm dài trên giường, “Cái cậu đó, làm chuyện gì cũng dứt khoát cả, hơn nữa còn rất bài bản, tao cứ do do dự dự thế này cũng ngại nói với cậu ấy.”

Vạn Phi tắc lưỡi: “Có gì mà phải ngại, mày với nó giống nhau sao, nói thế nào mày cũng là đại thiếu gia, từ nhỏ đến lớn chẳng ai quản, cuộc sống không có lý tưởng, thẳng đó thì chắc từ tiểu học đã đi làm chui rồi, sao mà so được... ấy nói đến Khuru Dịch, tao vẫn chưa hỏi mày đây...”

Vạn Phi đột nhiên đổi đề tài, không đợi Biên Nam kịp phản ứng, cậu chàng đã nằm xuống bên cạnh Biên Nam, nhích lại gần hỏi: “Bây giờ hai đứa mày như nào vậy?”

“Như nào là như nào.” Biên Nam liếc mắt.

“Thì là... thì là... tiền, tiền triển ấy, đậu má nói xong tao cũng ngượng ghê,” Vạn Phi tắc lưỡi, “Không phải mày muốn nói với nó sao, thế mày nói chưa?”

“Nói rồi.” Biên Nam hắng giọng một cái, cũng cảm thấy hơi ngại.

“Má!” Vạn Phi hét lên, sau đó nhìn trần nhà cười hô hô, “Chắc! Đúng là khó mà tin nổi... tao nhìn thái độ của Khuru Dịch mấy ngày nay... nó...”

“Mẹ mày làm bánh nướng áp chảo kìa, mày không đi ăn sao?” Biên Nam cắt ngang, không biết tại sao mà mặc dù là nói với Vạn Phi, cậu vẫn cảm thấy xấu hổ.

“Nó đồng ý rồi hả? Đậu má sao lại thế được, mày nói xong nó đồng ý?” Vạn Phi bỏ qua lời Biên Nam, tự ngồi đó lăm bằm một mình, “Mẹ nó có phải nó cũng có ý này từ lâu rồi không? Nhưng mà sao lại... có phải nó cũng... duyên phận này đúng là...”

“Thôi tao về.” Biên Nam ngồi dậy, cầm balô đi ra ngoài.

“Nè anh Nam anh Nam anh Nam,” Vạn Phi vội cười kéo cậu lại, “Tao không hỏi nữa, dù sao tao cũng đứng về phía mày, cái khác mặc kệ.”

Vạn Phi rửa mặt xong ngón hai cái bánh nướng áp chảo, bưng ly sữa đậu nành quay về phòng, Biên Nam đang ngồi trước máy vi tính chơi Đấu địa chủ, cậu chàng đi qua đá cái ghế: “Ra ngoài đi dạo đi.”

“Đi đâu?” Biên Nam bấm chuột.

“Đâu chả được, nếu không đi công viên vui chơi? Rủ thêm... Hứa Nhị?” Vạn Phi nói đến nửa câu sau thì giảm nhẹ giọng, cứ như không đủ sức.

“Ha ha.” Biên Nam nói.

“Ừ, ha con khỉ, hôm qua tao hứa với nhỏ rồi,” Vạn Phi gãi gãi đầu, “Đi chung đi, mày có thể rủ thêm Khuất Dịch.”

“Chuyện giữa tao và Khuất Dịch... mày không có nói với Hứa Nhị chứ?” Biên Nam đột nhiên nhớ tới điểm này, nhất thời có chút căng thẳng.

“Không, nói cái này với nhỏ làm chi, chuyện gì con gái cũng thích kể cho bạn thân nghe, bạn thân lại kể cho bạn thân khác, ai mà biết truyền đến đâu.” Vạn Phi tắc lưỡi.

Biên Nam vỗ vai Vạn Phi, đang định nói chuyện thì điện thoại di động reo lên.

Cậu lấy di động ra nhìn thử, trên màn hình hiển thị, Bé Long Xoắn.

“Nhị bảo?” Biên Nam kinh ngạc, nhận điện thoại, “Em...”

Không đợi cậu nói hết câu, bên kia đã truyền đến tiếng la mang theo giọng mũi của Khuất Ngạn: “Đại hồ tử!”

“À, nhị bảo,” Biên Nam đáp lời, “Sao vậy?”

“Trời lạnh thì không đi BBQ được hả anh?” Khuất Ngạn lớn tiếng hỏi.

“Trời lạnh...” Biên Nam không biết nhóc hỏi vậy là có ý gì, “Trời lạnh gió lớn, lúc nướng BBQ lửa sẽ bị thổi tắt...”

“Vậy làm sao bây giờ nha!” Khuất Ngạn sốt ruột.

“Cái gì... làm sao?” Biên Nam bị nhóc hỏi mà sưng sốt, “Nhị bảo, anh hai em có ở nhà không? Anh nói chuyện với ảnh nhé?”

“Không có, có anh Tiểu Đào thôi, anh ấy nói không đi BBQ được!” Khuất Ngạn vừa sốt ruột là giọng mũi lại tăng lên, nghe giống như sắp bật khóc.

“Vậy em đưa điện thoại cho anh Tiểu Đào, để anh hỏi ảnh xem có chuyện gì.” Biên Nam nói.

“A lô.” Bên kia truyền đến giọng Thân Đào.

“Này, anh Tiểu Đào, anh làm gì nhị bảo thế? Sao nghe như nó muốn khóc vậy?” Biên Nam cười hỏi.

“Hỏi mày đó,” Thân Đào thở dài, “Có phải mày hứa dẫn nó đi BBQ không, bây giờ nó làm ầm ĩ đòi đi kìa...”

“Hả? Tao... đúng là có hứa với nó,” Biên Nam nhất thời thấy hơi ngượng ngùng, chuyện này cậu hoàn toàn quên mất, “Tao lỡ quên rồi, vậy Khuất Dịch không có ở nhà à?”

“Chuẩn bị về nhà hàng làm thêm, sáng sớm đã đi, chắc lát nữa sẽ về, tao đem bản khai thực tập qua cho cậu ấy,” Giọng Thân Đào hòa với tiếng la của Khuất Ngạn nghe có vẻ rất bất đắc dĩ, “Sớm biết vậy tao đã

không đến, đúng là không đỡ nổi, bây giờ nhĩ bảo không chịu cho tao đi, tao nói mỗi câu trời lạnh không đi BBQ được là nó nổi giận, tao nào biết mày đã hứa với nó.”

“Chưa có lạnh mà!” Giọng Khuê Ngạn rất vang dội, nói đến nửa sau thì nhỏ dần, “Hôm nay đâu có gió! Em muốn đi BBQ, đại hồ tử nói dẫn em đi...”

“Rồi rồi, đi đi, hôm nay đi BBQ,” Biên Nam nhìn sang Vạn Phi, “Bên đây tao với Vạn Phi và bạn gái nó, bên kia mày đi chung đi.”

“BBQ?” Vạn Phi vừa nghe liền hào hứng, “Được đó, đúng là lâu rồi không đi!”

“Chờ chút,” Thân Đào và Khuê Dịch vốn cùng một giuộc, lập tức đưa ra nghi vấn với độ không đáng tin từ đề nghị đột xuất của Biên Nam, “Mày đừng có bắt chước nhĩ bảo, chưa chuẩn bị gì hết mà BBQ cái gì?”

“Không cần chuẩn bị, ở ven sông phía đông thành phố có một bãi nướng BBQ, cái gì cũng có, tới đó là ăn được, buổi tối còn có lửa trại tiệc đêm biểu diễn tiết mục này nọ nữa,” Biên Nam nói mà hưng phấn theo, “Chơi vui lắm, còn có thể ở lều trại nữa!”

“Khoan đã...” Thân Đào ngập ngừng một lát không nói gì, đợi nửa ngày sau mới lên tiếng, “Chờ Khuê Dịch về đi.”

“Mày thích thì chờ, tao với Vạn Phi qua ngay, mày và Khuê Dịch không đi thì bọn tao dẫn nhĩ bảo đi.” Biên Nam nói xong cúp điện thoại.

“Tao gọi điện thoại cho Hứa Nhị,” Vạn Phi nhanh chóng lấy di động ra, nhìn bộ dạng còn nóng lòng hơn cả Khuê Ngạn, “Mày có về nhà lấy xe không?”

“Không,” Biên Nam lắc đầu, kể từ lần trước Khuê Dịch nói với cậu về chuyện tai nạn xe cộ, cậu quyết định ngừng lái xe không bằng, “Nhà mày có hai chiếc xe điện bình mà nhĩ, mượn dùng được không?”

Vạn Phi khó hiểu nhìn cậu: “Ừ, không xa là được.”

“Tới bãi BBQ thôi, cái chỗ hồi cấp hai bọn mình từng đi ấy.” Biên Nam nói.

“Vậy không thành vấn đề.” Vạn Phi vỗ tay ra tiếng.

Hai người lái xe điện bình đến đầu đường nhà Hứa Nhị đợi một lát, Hứa Nhị cũng lái xe điện bình chạy ra, miệng cười tươi rói.

“Nè, bộ hai người bị tâm thần hả, đột nhiên đòi đi BBQ,” Hứa Nhị cười nói, “Mẹ mình dò hỏi quá trời, mình bảo Miêu Miêu nói dối là mình qua nhà nhỏ chơi mới ra được đó.”

“Em nói cho nhỏ ấy biết? Nói anh Nam cũng đi?” Vạn Phi vội hỏi.

“Ừ, nói rồi, sao vậy...” Hứa Nhị sừng sốt một lát mới che miệng, “Ấy quên, có Biên Nam mà không rủ nhỏ theo!”

“Em bị từng hả!” Vạn Phi chỉ vào Hứa Nhị.

“Bị anh truyền nhiễm đó,” Hứa Nhị liếc xéo một cái, quay sang nhìn Biên Nam, “Nhưng mà nhỏ cũng không hỏi nhiều, chắc không có gì đâu ha?”

“Có thể có chuyện gì chứ,” Biên Nam cười cười, “Nhỏ ấy đâu có liên lạc với mình.”

“Không thể nào,” Hứa Nhị giật mình, “Hôm qua nhỏ còn nhắc cậu với mình, nói khi nào cậu thi đấu nhỏ nói để nhỏ đi xem.”

Biên Nam không trả lời, Vạn Phi vỗ vỗ cánh tay Hứa Nhị: “Em đừng để ý, đi thôi, chuyện quan trọng hôm nay là BBQ.”

“Đúng rồi,” Hứa Nhị gật đầu, “Còn đi chung với anh đại Vạn tải đường thủy nữa, có cảm giác ăn một hồi sẽ đánh nhau!”

Lúc ba người lái xe điện bình đến trước cửa sân nhà Khuê Dịch thì nghe được tiếng hát của Khuê Ngạn.

Biên Nam xuống xe đẩy cửa ra, liếc mắt một cái đã thấy Khuê Dịch đi ra từ trong nhà.

“Đồ điên.” Khuru Dịch thấy cậu thì nói một câu.

“Gi hã.” Biên Nam cười trả lời.

“Đại hồ tử anh tới rồi!” Khuru Ngạn nhào đầu về phía trước ôm lấy cậu, “Bây giờ đi hã anh!”

“Lát nữa,” Biên Nam bế Khuru Ngạn đi vào trong nhà, quay đầu lại chỉ Vạn Phi và Hứa Nhị vừa đi vào, “Anh còn dẫn theo hai cái bóng đèn.”

“Cậu ngốc à.” Khuru Dịch cười nói nhỏ bên tai Biên Nam.

“Bóng đèn?” Hứa Nhị ngăn ra, “Không phải mấy cậu mới là bóng đèn sao?”

Biên Nam hết hồn, không biết tại sao mình lại thuận miệng thốt ra câu đó, vội cười trừ hai tiếng: “À! Đúng, ba cái bóng đèn tổ chẳng.”

“Đủ xe không?” Thân Đào đứng bên cạnh hỏi, dời đi lực chú ý của mọi người.

“Đủ rồi, mày một chiếc, ở đây bọn tao có ba chiếc, tao chở Hứa Nhị, ai chở nhị bảo nữa là được,” Vạn Phi chỉ vào Hứa Nhị, nói với Khuru Ngạn, “Nè nhị bảo, em còn chưa gọi chị dâu đó.”

“Cái gì vậy!” Hứa Nhị kêu to.

“Chào chị dâu!” Khuru Ngạn không nghĩ ngợi gì gọi lớn một tiếng, “Chị dâu mình cùng đi BBQ nha.”

Hứa Nhị lập tức đỏ mặt, mọi người đều phì cười, Vạn Phi giơ ngón cái: “Nhóc này miệng ngọt thiệt! Còn có vằn nữa!”

Biên Nam vào phòng bố Khuru chào hỏi vài câu, lúc đi ra thì thấy Khuru Dịch đi vào phòng, cậu cũng lùi vào theo, thuận tay đóng cửa lại.

Bên ngoài đông người như vậy, cậu cũng ngại khóa cửa.

“Uầy, hồi nãy làm tôi sợ hết hồn.” Biên Nam cười nói.

“Gi mà vui vậy,” Khuru Dịch cười cười nhìn cậu, “Từ lúc vào cửa cứ thấy cậu cười mãi.”

“Không biết nữa,” Biên Nam biết mình vẫn cười nãy giờ, “Tôi chỉ là... thấy cậu lại nhin không được muốn cười, tâm trạng rất là tốt.”

“Tôi cũng thấy cậu là muốn cười.” Khuru Dịch nhìn thoáng qua cửa, bước tới ôm Biên Nam, áp môi mình lên môi đối phương.

Biên Nam nhanh chóng kéo Khuru Dịch, hai người tựa vào bức tường sau cửa.

Nụ hôn có thể so với yêu đương vụng trộm khiến cho hơi thở của cả hai đều dồn dập, Biên Nam vừa quần quện với lưỡi của Khuru Dịch, vừa thò tay vào trong quần áo của Khuru Dịch, hết xoa nắn rồi vuốt ve lưng và hông đối phương.

Khuru Dịch hôn một đường từ môi tới cổ Biên Nam, vùi mặt vào vai cậu, ôm cậu thật chặt, cười nói: “Thôi đủ rồi, cả đồng người ngoài sân kia...”

“Mẹ nó mới vừa hứng lên mà,” Biên Nam cũng ôm lấy Khuru Dịch.

“Ngày tháng còn dài.” Khuru Dịch nói.

“Vài ngày nữa lận, đúng là dài thật, đại bảo ráng nhin nha.” Biên Nam buồn cười.

“Đồ ngốc.” Khuru Dịch cắn nhẹ lên cổ cậu một cái.

“Anh hai đâu rồi!” Khuru Ngạn ở ngoài sân hô to.

“Đây! Anh ở trong phòng!” Khuru Dịch vội trả lời, “Anh thay bộ đồ!”

“Đậu má lỗ tai bị cậu hét điếc luôn,” Biên Nam buông Khuru Dịch ra, sửa sang lại quần áo, nhỏ giọng nói, “Cuộc sống này khổ quá đi, hôn cái miệng cũng không hôn hết được...”

“Lấy cái túi trên giường ra ngoài đi, toàn là đồ của nhị bảo, xem thử xe ai treo được.” Khuru Dịch mở cửa tủ tiện tay lấy bộ đồ để thay.

“Buổi tối...” Biên Nam xách túi, nhỏ giọng hỏi, “Có qua đêm không?”

“Không biết, xem tình hình thế nào, tôi nói với bố có thể sẽ ở lại qua đêm, chuẩn bị cơm nước cho ông ấy rồi,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Không qua đêm cậu cũng có thể tới nhà tôi mà.”

“Trọng điểm không phải là qua đêm mà là đi chơi, đừng nói như thể tôi là dân lưu manh vậy.” Biên Nam cười ha ha, mở cửa đi ra ngoài.

“Thế cậu không phải lưu manh sao?” Khuru Dịch đi theo sau cậu, “Thần kỳ thật, tôi còn tưởng hai chúng ta đều vậy.”

Biên Nam buồn cười, quay đầu lại nhìn Khuru Dịch, cảm thấy tâm trạng vui phơi phới.

Chuyện sáng sớm vốn đang nghẹn ở ngực, thỉnh thoảng lại nhảy ra cắn một cái, bây giờ như bị nắn mềm nằm yên ở góc phòng.

“Xuất phát!” Biên Nam đi ra sân phát tay quát to.

58. Chương 58

Năm lớn một nhỏ bốn chiếc xe, cả bọn nhốn nháo sắp xếp nửa ngày, Biên Nam cảm thấy hoạt động tập thể phiền nhất ở chỗ dòng dài, mỗi chuyến xe có đủ chắc để hai người ngồi không, xe có đủ điện để chở không mà loay hoay cả buổi.

Hai mươi phút sau, cả bọn lái xe ra ngõ, vì Khuru Dịch chê bạn nhỏ Khuru Ngạn phiền phức nên Khuru Ngạn ngồi sau xe Biên Nam.

“Anh hai không cần em nữa rồi! Bán em luôn rồi!” Khuru Ngạn ôm hông Biên Nam, vừa hươ chân vừa hô, hưng phấn đến mức chớp mũi đầy mồ hôi.

“Đúng vậy,” Biên Nam gật đầu, “Mấy hôm trước không phải bán cho anh rồi đấy thôi.”

“Có trả tiền không!” Khuru Ngạn cười vang hỏi Khuru Dịch.

“Không.” Khuru Dịch nói.

“À,” Biên Nam cười, giảm tốc độ lại, chạy song song với Khuru Dịch, nhỏ giọng nói, “Tôi trả được mà, ba mươi ngàn.”

“Cho nợ trước đó.” Khuru Dịch cười nhìn cậu.

Vạn Phi chở Hứa Nhị, Hứa Nhị vòng tay qua eo Vạn Phi, cầm thì đặt trên vai cậu chàng, tư thế này khiến cho Vạn Phi mừng hết biết, cứ cười khúc khích mãi, chạy dẫn đầu cả đội.

Thân Đào vốn chạy song song với Vạn Phi, cuối cùng bị tiếng cười của Vạn Phi làm cho chịu hết nổi, giảm tốc tụt lại phía sau.

Biên Nam và Khuru Dịch chạy cuối cùng, hai người chẳng nói được mấy câu, Biên Nam nghĩ lúc này không nhất thiết phải nói, chỉ cần lái xe cùng nhau là vui sướng lắm rồi.

Mỗi lần quay đầu là có thể nhìn thấy sườn mặt xinh đẹp của Khuru Dịch, điều này khiến cậu cảm thấy, cho dù hôm nay không đi BBQ mà chạy lòng vòng trên đường rồi trở về cũng không sao.

“Anh Tiểu Đào cô đơn một mình.” Khuru Ngạn ngồi sau lưng Biên Nam nói.

“Ấy chà,” Biên Nam tắc lưỡi, “Em cũng biết cô đơn là gì à?”

“Biết ạ, cô đơn ấy à cô đơn,” Khuru Ngạn không biết ngâm nga điệu hát nào, “Sabishii ấy à sabishii... a ha...”

*Sabishii: tiếng Nhật, nghĩa là cô đơn.

“Má,” Biên Nam nhin không được bật cười, nhìn Khuru Dịch, “Cậu dạy nó hả?”

“Ai biết nó xem ở đâu,” Khuru Dịch cũng buồn cười, “Đây là lần đầu tiên tôi nghe nó nói.”

“Bạn cùng bàn với em nói,” Khuru Ngạn áp mặt lên lưng Biên Nam, nhìn Khuru Dịch, “Anh hai chắc nhớ nhỏ nhĩ, là nhỏ lần trước anh chê nhỏ mũi tẹt làm nhỏ khóc mãi đó.”

“... Nhớ.” Khuru Dịch nói.

“Khuru Dịch cậu ghê gớm thật! Cậu chọc cho một cô bé tám tuổi tức phát khóc luôn à?” Biên Nam rất kinh ngạc, “Quá vô nhân tính.”

“Tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu, ai biết nó dễ khóc vậy.” Khuru Dịch bắt đắc dĩ.

Biên Nam tắc lưỡi: “Nhị bảo, sau này đừng học theo anh em.”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn trả lời.

Chưa ra khỏi thành phố mà Vạn Phi và Hứa Nhị chạy phía trước đã tung tăng mất bóng, vì để Thân Đào không quá sabishii, Biên Nam tăng tốc đuổi theo.

“Gi đây?” Thân Đào nhìn cậu.

“Trò chuyện chút,” Biên Nam cười hì hì, “Nhị bảo nói mày cô đơn một mình.”

“Ừ, cô đơn muốn chết,” Thân Đào cười, “Hai cái bóng đèn mày mang tới đi mất rồi, chỉ còn lại tao thôi.”

“Má, có thể nào đừng nói chuyện này mãi không!” Mặt Biên Nam hơi nóng lên, tuy biết Thân Đào chắc chắn nắm rõ về quan hệ giữa mình và Khuru Dịch, nhưng loại chuyện trong lòng ngầm hiểu đột nhiên bị lôi ra vẫn khiến cậu thấy ngượng ngùng.

“Sabishii,” Thân Đào thở dài, bất chợt tăng tốc lùi lên trước, “Tao bay trước đây.”

Biên Nam và Khuru Dịch duy trì tốc độ đều đều, đến khi ra khỏi thành phố rồi, bốn phía thoáng chốc trống trải hẳn, xung quanh hầu như không có thứ gì, bình thường sẽ thấy có chút hiu quạnh, nhưng hôm nay tâm trạng của Biên Nam rất tốt, tự dưng lại thấy nó có nét đặc sắc riêng...

Chẳng qua gió thổi hơi bị lạnh.

Cậu vòng tay ra sau kéo nón trên áo của Khuru Ngạn: “Đội nón lên đi, lạnh không?”

“Không lạnh!” Khuru Ngạn trùm nón lên đầu, trả lời rất nhanh, chắc là sợ nếu nói lạnh buổi BBQ sẽ bị hủy.

Xe chạy chưa được bao xa, Biên Nam trông thấy hai chiếc xe điện của Vạn Phi và Thân Đào dừng ở bên đường.

“Xe hết điện hả!” Cậu lo lắng hỏi.

“Sao mà hết được,” Trái lại Khuru Dịch rất bình tĩnh, lái xe qua đó rồi dừng lại, “Sao vậy?”

“Các cậu muốn ăn hồng không?” Hứa Nhị hưng phấn chỉ sang đường đối diện.

Biên Nam nhìn theo hướng ngón tay nhỏ chỉ, một tấm bảng dựng thẳng ở ven đường, bên trên có hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, “hái hồng”, bên dưới còn có một mũi tên.

Xa xa bên đường đất vùng quê có mấy vườn hồng.

“Hái ăn liền hả, được đấy,” Biên Nam quay đầu hỏi Khuru Ngạn, “Nhị bảo, chúng ta đi hái hồng nha?”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn gật đầu.

Vườn hồng rất rộng lớn, lái xe vào thì thấy ngoài vườn có một bãi đất được san phẳng để làm chỗ đỗ xe, hiện có năm sáu chiếc xe đang đậu ở đó, chắc là rời thành phố tới hái hồng thuận tiện ăn cơm nhà nông.

Cây trong vườn đã rụng hết lá, đứng từ xa có thể nhìn thấy quả hồng màu vàng kim mọc đầy trên cây.

Nếu không ăn cơm chỉ hái hồng thì tính tiền theo đầu người, chỉ cần có thể ăn hết, hái bao nhiêu cũng được, muốn mang đi thì phải bỏ tiền mua.

“Tự hái hay mua sẵn?” Ông chủ hỏi bọn họ.

“Tự hái tự hái,” Vạn Phi xoa tay, “Phải tự hái chứ.”

“Được, biết hái không,” Ông chủ đi qua một bên lấy vài cây gậy tre dài thông, “Nếu không biết chú gọi người hướng dẫn mấy đứa.”

“Biết không?” Biên Nam nhìn sang Vạn Phi, cậu thì không biết rồi đó, lên tiểu học cậu mới biết quả hồng mọc trên cây.

“Biết...” Vạn Phi do dự một chút rồi quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Không?”

Cuối cùng ánh mắt mọi người dồn hết lên người Khuru Dịch, Khuru Dịch tắc lưỡi, “Làm gì mà ai cũng nhìn tôi hết vậy.”

“Ở đây nếu có người biết thì chỉ có thể là mày thôi.” Thân Đào cười nói.

Khuru Dịch thở dài, nhận mấy cây gậy tre trong tay ông chủ, xoay người đi vào vườn: “Biết, đi thôi.”

Gậy tre mà ông chủ đưa có cấu tạo rất kỳ lạ, phần đỉnh là lưới hái được quấn chặt bằng dây thừng, nhích xuống dưới một chút là túi lưới đan bằng dây kẽm, nhìn như khung bóng rổ.

“Cái này dùng thế nào?” Biên Nam nghiêng cứu một lúc, “Dùng lưới hái cắt rồi đưa túi ra hứng à?”

“Ừ,” Khuru Dịch chia gậy tre cho mọi người, ngửa đầu nhìn thử, tìm một cành tương đối thấp, giơ gậy tre lên, lưới hái móc quanh cuống hồng giật nhẹ một cái, quả hồng rơi vào túi lưới, “Là vậy đó, hái mấy quả thấp thôi, có gì còn leo được.”

Khuru Dịch hạ gậy tre xuống, đưa túi lưới tới trước mặt Khuru Ngạn: “Ăn thử xem ngọt không.”

“Ngọt!” Khuru Ngạn thò tay vào lấy quả hồng, chưa ăn đã hô trước một tiếng.

“Để anh giúp em!” Thấy mặt Khuru Ngạn lắc lư trước lưới hái, Vạn Phi nhất thời lo lắng, đưa tay kéo Khuru Ngạn lại, giúp nhóc lấy quả hồng, “Cái này mà quẹt vào mặt một cái là để sẹo ngay.”

“Không sao, dù gì cũng bán cho Biên Nam rồi.” Khuru Dịch cười cười.

“Mặt sẹo không trả tiền! Phải mặt xinh thế này mới mua!” Biên Nam cười nói, giúp Khuru Ngạn bẻ hồng làm hai, “Ăn đi.”

“Ngọt!” Khuru Ngạn cắn một cái rồi hô to, “Ngọt lắm.”

“Vây bắt tay vào hái đi.” Khuru Dịch lại nhắc gậy tre lên, lưới hái xẹt qua trước mặt Khuru Ngạn.

“Má!” Biên Nam kêu lên, tuy cậu đã quen cách Khuru Dịch tùy tiện với em nhỏ, nhưng động tác này vẫn dọa cậu nhảy dựng, “Cậu từ từ coi!”

“Không di chuyển là được, không quẹt trúng em đâu.” Khuru Ngạn cúi đầu gặm hồng, không để ý nói.

“... Cục cưng! Em bị bán là đáng lắm,” Biên Nam tắc lưỡi, “Em và chị dâu Hứa Nhị đứng sang một bên đi.”

“Chị dâu cái đầu cậu,” Hứa Nhị chạy tới dắt tay Khuru Ngạn, “Đi nào, mình qua kia ngồi chờ đi.”

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn đưa nửa quả hồng còn lại trong tay cho nhỏ, “Chị dâu nếm thử xem.”

“Cảm ơn em,” Hứa Nhị nhận quả hồng, “Gọi chị thôi được không?”

“Chị chị dâu.” Khuru Ngạn lập tức sửa lời.

Cả bọn đồng loạt phì cười, Vạn Phi vừa cười vừa nói: “Nhị bảo, lát nữa BBQ anh phụ trách nướng thịt riêng cho em!”

Khuru Dịch hái hồng rất thành thạo, mới nói chuyện một lát mà trong túi đã có ba quả.

Thân Đào cũng hái được hai quả, đang ngẩng đầu tìm mục tiêu tiếp theo: “Hoạt động này không tệ, nên tổ chức rộng rãi cho mấy người bệnh gai cột sống cổ tham gia...”

“Để tao thử xem,” Nhìn động tác lưu loát của Khuê Dịch, Vạn Phi cũng cầm một cây gậy đi tới dưới tàng cây, chọn một quả thật lớn, “Cái này đi!”

Với vận động viên tennis thiếu não nhưng tứ chi phát triển như Vạn Phi mà nói, không khó, giờ gậy tre hái hồng không khó, khó là ở động tác tiếp theo.

Vạn Phi giờ gậy lên ngoắc cuống hồng trên một nhánh cây nhỏ, cả nhánh cây lẫn quả hồng đều bị cậu chàng cắt trúng, trượt qua túi lưới rơi xuống dưới.

“Ồ!” Vạn Phi kêu lên, không kịp tránh, quả hồng đập lên vai cậu chàng, tức khắc bung ra một đóa hoa màu vàng tươi ảm ướt.

“Liếm mau đi! Đừng lãng phí!” Biên Nam cười không ngừng.

“Đậu má, may là không rớt trúng mặt...” Vạn Phi cởi áo khoác, “Bắt ngờ tới đột ngột ghê.”

Biên Nam cầm gậy tre đi qua chỗ Khuê Dịch, Khuê Dịch đang giờ gậy định móc, Biên Nam thấy vậy thì lập tức giờ gậy lên, cướp trước một bước.

“Quả này của thiếu gia!” Cậu hung tợn nói, gậy tre trong tay giật một cái, quả hồng rớt xuống.

Thế là xong, cũng đâu có khó lắm.

Biên Nam đang âm thầm kết luận, ai ngờ quả hồng bị móc xuống lại rơi vào túi lưới của Khuê Dịch!

“Hả?” Biên Nam sửng sốt, “Nguyên lý gì kỳ vậy!”

“Cậu móc nghiêng thì được cái gì...” Khuê Dịch thả gậy xuống, lấy quả hồng đưa cho cậu, “Thưởng cho cậu nè.”

“Có phải cậu từng làm nhân công trong vườn hồng không,” Biên Nam cầm quả hồng, bẻ đôi chia cho Khuê Dịch một nửa, “Chuyên nghiệp ghê.”

“Chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy mà,” Khuê Dịch cúi đầu cắn một miếng, “Rất ngọt.”

“Tôi thật sự chưa từng thấy heo chạy...” Biên Nam nhìn Khuê Dịch, nghĩ xem nên cắn quả hồng kiểu nào mới không bị dính lên mặt, “Ngọt hả?”

“Ừ,” Khuê Dịch nhìn lướt ra sau lưng Biên Nam, đột nhiên bước nhanh đến trước mặt cậu, bất thành linh hồn lên miệng cậu, lưỡi liếm nhẹ qua môi, “Ngọt không?”

“Má!” Biên Nam sửng sốt một hồi mới quay phắt đầu lại nhìn phía sau, “Cậu không sợ bọn họ thấy à!”

“Đang nhìn hồng hết ai thèm nhìn cậu chứ.” Khuê Dịch cười cười.

Biên Nam cúi đầu cặp nửa quả hồng trong tay hai cái: “Ngọt lắm.”

Hái hồng không khó lắm, chỉ cần nắm giữ được độ mạnh yếu thì bắt đầu hái rất nhanh, lúc ba vị khách khác cầm gậy tre hưng phấn chạy vào vườn, nhóm Biên Nam đã hái được hai túi lớn, cả bọn vây quanh bàn đá cùng ăn hồng.

“Ngon ghê, ngon hơn mua trong siêu thị nhiều!” Khuê Ngạn ngồi trên ghế đá, vui vẻ vỗ bụng.

“Nhiều đây chắc đủ tối ăn vặt rồi nhỉ?” Hứa Nhị nhìn hai túi hồng.

“Để mai ăn sáng cũng đủ,” Vạn Phi đứng lên, “Thế nào, tiếp tục xuất phát?”

“Xuất phát!” Khuê Ngạn nhảy lên hô to.

Hồng rất tươi, giá cả không tính là mắc, hơn giá thị trường, xấp xỉ trong siêu thị.

“... Cũng tốt bụng thiệt chứ, ngang bằng giá trong chợ,” Biên Nam xách túi hồng cảm khái một câu, “Thế này làm sao có lời?”

“Vớ vẩn,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Khi này phí hái mỗi người mười lăm đồng cậu không tính à, cậu định ăn hết tiền vé ở trong vườn chắc?”

“Ồ.” Biên Nam ngăn người, quả thật không tính tới cái này.

“Sau này cậu đừng kinh doanh, chắc chắn lỗ sạch tiền.” Khuru Dịch vỗ vai cậu.

“Thì còn có cậu mà.” Biên Nam nhỏ giọng, cười ha ha.

Vườn hồng cách bãi BBQ không xa, chạy chưa đầy nửa tiếng đã tới nơi, nhưng bình điện trong xe của Vạn Phi và Biên Nam thiếu chút không đủ.

“Cái xe của nhà mày nên đổi bình đi, chưa gì đã hết điện!” Biên Nam lái đến trước bãi BBQ chừng hai trăm mét thì tắt máy, cậu phải dùng chân đạp mới chạy đến nơi được.

“Hai xe này chở người mà,” Vạn Phi vỗ yên xe, “Lát nữa sạc điện là xong.”

Biên Nam tìm hai cái bàn trống, còn mình và Vạn Phi thì đẩy xe qua dùng ổ điện dưới mặt bàn cắm sạc, sau đó vào đại sảnh của bãi BBQ.

Mặc dù thời tiết chuyển lạnh, gió cũng rất lớn, nhưng hôm nay nắng gắt, trong bãi BBQ không chỉ có mỗi đám bọn họ như Biên Nam tưởng tượng.

Có mấy người đi theo gia đình, còn có hai nhóm thanh niên, coi bộ tới đây từ trưa, đã ăn được kha khá, lúc này đang ngồi trong đại sảnh uống trà đánh bài.

“Đặt phòng trước đi, tao thấy không ít người,” Thân Đào nói, “Mắc công lát nữa không còn chỗ.”

“Ừ.” Biên Nam đáp, nhìn sang nhóm bên mình, tính xem nên nghỉ lại kiểu nào.

“Mấy vị muốn ở lều hay ở phòng?” Ông chủ bùng bình trà tới.

“Lều!” Khuru Ngạn hô to.

“Trời lạnh thế này ở lều được không?” Vạn Phi hỏi.

“Được,” Ông chủ chỉ vào nhóm người đang đánh bài, “Thanh niên đều thích ở lều, chỗ chúng tôi có khu cắm trại, lều vải được gia cố phòng gió, có đệm chăn đầy đủ, cứ yên tâm mà ngủ, nếu bạn nhỏ đây sợ lạnh, chúng tôi có cả máy sưởi.”

“Có thể xem trước lều thế nào không?” Hứa Nhị là nữ sinh nên cẩn thận hơn.

“Sân sau, từ đây băng qua sẽ thấy,” Ông chủ dẫn bọn họ ra sân sau, “Ngay bên bờ sông, chúng tôi có thể giúp các cậu mang giá nướng tới cạnh lều, đã lắm.”

Lúc cả bọn đi theo ông chủ, Biên Nam lấy tay huých nhẹ Khuru Dịch, “Chia thế nào?”

“Vạn Phi Hứa Nhị, tôi với nhị bảo...” Khuru Dịch nói nhỏ.

“Hãy,” Biên Nam tặc lưỡi, tuy cậu cũng nghĩ đây là kiểu chia hợp lý nhất bình thường nhất tự nhiên nhất, nhưng vẫn có chút buồn bực, “Tôi ngủ chung lều với Thân Đào, sao cứ cảm thấy nửa đêm cậu ta sẽ dậy đánh tôi vậy?”

“Dám lắm, nửa đêm cậu cứ ôm bậy ôm bạ, có thể Thân Đào sẽ ném cậu ra ngoài luôn.” Khuru Dịch cười cười.

“Tôi nói nghiêm túc đó.” Biên Nam trừng mắt.

“Cậu nghĩ Thân Đào muốn ngủ chung với cậu à?” Khuru Dịch cười khoác vai cậu, “Ai mà rảnh nhìn xem cuối cùng chúng ta vào lều nào chứ...”

Biên Nam cười ha ha: “Nghe chẳng đàng hoàng tí nào.”

“Vốn dĩ cậu có nghĩ đến chuyện đàng hoàng đâu.” Khuru Dịch cười nói.

Nơi cắm trại rất lớn, đã dựng sẵn bốn năm lều, nhưng khoảng cách rất xa, không sợ ảnh hưởng lẫn nhau.

Toàn là lều đôi, nhìn vào bên trong khá là ấm áp.

“Tất cả là... lều đôi?” Hứa Nhị hỏi.

“Chắc là có lều ba nữa,” Khuru Dịch nói, “Cậu xem cậu và Vạn Phi ở chung với nhị bảo hay chọn ở chung với một trong ba bọn tôi?”

“Này!” Hứa Nhị kêu lên, cười ngượng nghịu, “Tôi còn tưởng nếu quen thân hơn miệng cậu sẽ bớt độc chút, sao cứ như vậy mãi!”

“Lều đôi thì lều đôi,” Vạn Phi khoác vai nhỏ, chỉ lên trời, “Tối nay anh với em cùng ngắm trăng ngắm sao ngắm tuyết, bàn từ thơ ca đến triết lý cuộc đời...”

Khuru Ngạn hưng phấn chạy tới chạy lui một vòng giữa mấy cái lều, trở về bên Khuru Dịch chỉ chỉ: “Anh hai, chúng ta ngủ cái lều đỏ kia đi.”

“Đó là lều của người ta.” Khuru Dịch cười nói.

“Còn lều màu đỏ không?” Biên Nam quay đầu hỏi ông chủ.

“Có, đỏ vàng xanh biển xanh lá, trừ đen trắng thì màu gì cũng có, các cậu vào kho chọn là được,” Ông chủ phát tay, “Một người qua tính tiền với tôi.”

“Các cậu chọn đi.” Biên Nam quay về theo ông chủ.

Thân Đào gọi Biên Nam lại, đang định mở miệng thì bị Biên Nam ngắt lời: “Hôm nay tao mời, tao có từ điển.”

“Từ điển?” Thân Đào nhìn sang Khuru Dịch.

“Chọn lều đi.” Khuru Dịch cười nói.

Biên Nam trả tiền nướng BBQ và chỗ nghỉ ngơi, lúc cậu quay lại bờ sông, cả bọn đã chọn lều xong, chớp đỏ chớp vàng chớp xanh biển, đều là Khuru Dịch chọn.

Khuru Ngạn hiện đang sốt sắng theo sau Khuru Dịch muốn giúp anh hai dựng lều, đáng tiếc lều này không giống kiểu lều tự động lần trước Biên Nam mang cho nhóc, cho nên nhóc chỉ có thể giúp kéo dây.

Mất nửa tiếng, ba chớp lều dùng khí thế “tránh xa ông ra” dựng thẳng dậy, xếp thành hình tam giác, ở giữa chừa ra một mảnh đất rộng để đặt đồ dùng cho BBQ.

“Đỏ của em!” Khuru Ngạn vội vàng chui vào lều màu đỏ.

Hứa Nhị chọn lều chớp vàng, nhỏ và Vạn Phi ngồi xổm trong lều nghiên cứu không gian bên trong.

“Tao xem thử giá nướng thế nào.” Thân Đào xoay người đi khỏi.

“Thân Đào có bạn gái không? Lần tới có đi chơi thì gọi nhỏ theo, nếu không sẽ rất sabishii.” Biên Nam chui vào lều xanh biển, chống lên đệm nhìn trái ngó phải.

“Chắc là mấy tháng tới không có,” Khuru Dịch cũng chui vào, nằm song song với cậu, “Học kỳ trước nó vừa chia tay bạn gái, bây giờ tim như tro tàn, đang ở giai đoạn nhìn ai cũng như ai... lều này khá ổn đấy, dày hơn cái lần trước của cậu.”

“Nhắm nhí, cái của tôi là lều gia dụng thích hợp dùng trong mùa hè, cái này chuyên nghiệp hơn,” Biên Nam quay sang nhìn Khuru Dịch, “Hôn phát đi.”

Khuru Dịch cười sấp tới, hai người chạm môi, tay Biên Nam sờ lướt qua lưng Khuru Dịch, luồn vào trong áo cào mấy cái, sau đó ngã xuống đệm, “Khuru đại bảo à.”

“Sao nữa?” Khuru Dịch nhìn cậu.

“Tôi bắt đầu nghĩ linh tinh rồi...” Biên Nam nhe răng cười, “Đúng là không biết xấu hổ mà.”

59. Chương 59

“Nghĩ gì thế?” Khuất Dịch quay đầu lại nhìn ra ngoài lều, đưa tay búng lên cằm Biên Nam một cái.

“Còn nghĩ gì nữa,” Biên Nam cười ha ha, “Không khác những gì cậu nghĩ lắm.”

“Tôi cảm thấy suy nghĩ của tôi rất đáng hoàng, tôi đang nghĩ đến chuyện lát nữa BBQ.” Khuất Dịch cười cười.

“Vờ vịt,” Biên Nam chỉ vào Khuất Dịch, “Kỹ năng giả bộ đáng hoàng của cậu chắc đầy bình từ mười năm trước rồi.”

Khuất Dịch bật cười, cúi đầu hôn lên môi Biên Nam, đầu lưỡi lướt nhẹ qua răng cậu, rồi lại nhanh chóng rút ra: “Đang nghĩ cái này phải không?”

Trên môi còn lưu lại xúc cảm ướt át của Khuất Dịch, Biên Nam ngơ ngác vài giây mới phục hồi tinh thần lại, không đợi cậu lên tiếng, Khuất Dịch lại nói thêm một câu: “Hay là càng không biết xấu hổ hơn cái này?”

“Đậu má!” Trong đầu Biên Nam lập tức thoáng qua thân thể cân đối săn chắc của Khuất Dịch, lại không mặc đồ nữa chứ, cậu cố gắng giữ cho trí tưởng tượng của mình không phát triển xuống phần dưới trần trụi của Khuất Dịch, “Thôi cậu cứ vờ vịt tiếp thì hơn.”

Khuất Dịch cười nửa ngày, ngả người nằm xuống bên cạnh cậu: “Giở trò lưu manh đâu có dễ dàng chấm dứt như vậy.”

“Khuất đại bảo,” Biên Nam tắc lưỡi, “Lúc cậu nói điều này có thể nào ngưng ngưng một chút được không? Tôi vừa nghĩ đến mấy chuyện đó là thấy ngưng rồi, chắc là do tôi quá ngây thơ.”

“Tôi cũng ngưng mà.” Khuất Dịch cười nói.

“Không nhìn ra nha,” Biên Nam quay đầu quan sát Khuất Dịch trong chốc lát, “Lưu manh một cách nước chảy mây trôi thế này mà.”

“Không thể nào, sao tôi không thấy vậy.” Khuất Dịch nói.

“Ày, Khuất đại bảo,” Biên Nam ngẫm nghĩ, gãi đầu lên tay xoay mặt qua, “Tôi hỏi cậu.”

“Hỏi gì.” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Thì... trước đó cậu... lúc tôi...” Biên Nam nói một cách vấp vả, “Thì là, trước đây cậu có từng như thế này với người khác chưa?”

“Chưa.” Khuất Dịch trả lời.

“Thật sao...” Biên Nam cầm tay Khuất Dịch, khẽ nhẹ ngay đầu ngón tay, “Tôi còn tưởng trước đây cậu từng có gì đó chứ.”

“Không có.” Câu trả lời của Khuất Dịch rất đơn giản.

“Tại sao?” Thật ra Biên Nam cảm thấy hơi khó hiểu, ngay cả loại người cho rằng có bạn gái cũng thường thôi như cậu, trước đây vẫn sẽ ngắm gái xinh, dù cho chỉ là vì vẻ ngoài.

“Không có tại sao,” Khuất Dịch cười cười, một lát sau mới nói tiếp, “... Không muốn.”

“Không muốn?” Biên Nam vẫn chưa hiểu, “Cậu không gặp được người nào mình thích à?”

“Nếu cậu không muốn nghĩ, thì sẽ không có người cậu thích.” Khuất Dịch nói.

Câu trả lời này làm cho Biên Nam hơi xoắn não, cậu trừng mắt nhìn Khuất Dịch hồi lâu cũng không hiểu thêm bao nhiêu: “Còn tôi thì sao?”

Khuất Dịch không lên tiếng, chỉ quay đầu lại hôn lên trán cậu một cái.

Biên Nam nắm ngón tay của Khuất Dịch, cũng không nói lời nào.

Chuyện này thật khiến người ta bối rối mà.

Hai người cũng không tiện giữ nguyên tư thế núp trong lều trại chỉ có bốn cái chân thò ra ngoài quá lâu, tranh thủ trước khi Vạn Phi và Hứa Nhị nghiên cứu lều xong, Khuê Dịch chui ra khỏi lều.

Khuê Ngạn đã đem túi đựng đồ ăn vất vào cái lều màu đỏ, nhóc đổ hết đồ ăn vất ra, lúc Khuê Dịch đi qua xem thử, nhóc đang bận rộn chia đồ ăn vất thành mấy phần.

“Làm gì vậy?” Khuê Dịch xoa đầu nhóc.

“Chia ra cho mọi người cùng ăn nha,” Khuê Ngạn chỉ chỉ đủ loại gói, “Nhiều như vậy mà.”

“Ừ,” Khuê Dịch cười cười, “Em cứ từ từ chia.”

Vạn Phi và Hứa Nhị nghiên cứu xong lều trại, cả bọn chạy vào nhà kho, Thân Đào đã chọn ra hai giá nướng BBQ còn khá mới.

“Đi xem thức ăn đi,” Thân Đào nói, “Tao thấy nhóm đánh bài ban nãy chắc cũng chơi đến ngày mai, chúng ta cướp đồ ăn trước, chậm nữa coi chừng hết.”

“Đi thôi đi thôi, nhanh lên,” Nghe vậy, Vạn Phi lập tức đẩy mọi người đến nhà ăn, “Lấy thêm mấy két bia nữa.”

“Trời lạnh vậy mà uống bia cái gì.” Vừa nghe nhắc đến bia, Biên Nam lại thấy nhức đầu.

“Trời lạnh vậy mà chúng ta cũng đi BBQ đó thôi, nướng BBQ phải có bia,” Vạn Phi tặc lưỡi, “Mày với Hứa Nhị và nhị bảo cùng uống coca đi.”

“Má,” Đối với việc mình bị nhét vào nhóm phụ nữ và con nít, Biên Nam hết sức bất mãn, “Ông đây uống bia.”

Cánh gà, đùi gà, thịt bò, thịt dê, thịt heo, thịt viên, cộng thêm một đồng món có thể nướng và thoát nhìn không thể nướng, cả bọn gần như gom hết phân nửa tủ lạnh của ông chủ nhà ăn.

Đựng giá nướng lên, đồ ăn thức uống xếp đầy bên cạnh, Khuê Dịch gật đầu: “Kiểu này ăn một mạch tới sáng sớm mai cũng còn được.”

“Vậy bắt đầu thôi,” Hứa Nhị lấy di động ra chụp lách tách vài tấm, “Tớ không dám chụp mặt các cậu luôn, nếu gửi cho đám bạn xem, tội nó thấy mặt các cậu chắc sợ hết hồn.”

“Chụp bạn trai cậu kìa.” Biên Nam chỉ chỉ Vạn Phi.

“Đúng, chụp anh nè,” Vạn Phi tức khắc đi qua đứng sau giá nướng, cầm một xiên thịt, nhe răng nhếch miệng cười đến chẳng thấy mắt đâu, “Vậy được không.”

“Được lắm, nhìn nụ cười này Hứa Nhị đổi bạn trai khác là vừa.” Khuê Dịch nói.

“Ủầy,” Hứa Nhị cười đến run cả tay, “Nhìn anh như vậy em thấy hơi hồi hận.”

“Em cũng muốn chụp! Chị chị dâu chụp cho em một tấm đi.” Khuê Ngạn đứng kế bên giá đựng thức ăn, giơ một xiên rau hẹ.

“Chúng ta lấy thêm một ít thịt được không...” Thân Đào thở dài.

“Anh hai không cho em ăn nhiều thịt như vậy.” Khuê Ngạn nói.

“Ồ? Lúc này nhớ kỹ thế, sao lúc ăn không thấy nói.” Khuê Dịch tặc lưỡi.

Hứa Nhị chụp cho Khuê Ngạn một tấm, lại quay di động về phía Biên Nam: “Nè Biên Nam, có thể chụp cậu không? Gửi cho Miêu Miêu xem.”

“Hả?” Biên Nam ngẩn người, vô thức nhìn qua bên Khuê Dịch.

Khuê Dịch bị cậu nhìn cũng sửng sốt, cúi đầu đẩy giá nướng.

“Nhìn Khuê Dịch làm gì,” Hứa Nhị nở nụ cười, “Phải được anh đại Vạn tải đường thủy cho phép à?”

Biên Nam nhất thời cảm thấy mình lại ngu ngốc rồi, mấy bữa nay ngu hết chỗ nói.

Cậu tặc lưỡi một tiếng, cười cười với Hứa Nhị: “Chụp mau lên.”

Hứa Nhị chụp đã đời rồi mới cất di động, mọi người bắt đầu châm lửa chuẩn bị nướng thức ăn.

Lúc quét sốt BBQ, Biên Nam len lén liếc nhìn Khuru Dịch, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Khuru Dịch, Khuru Dịch lặng lẽ làm một cái khẩu hình, đồ ngốc.

Fuck you. Biên Nam cũng đáp trả bằng một cái khẩu hình.

Nói xong cậu cúi đầu cười toe toét với xiên thịt viên trong tay, cũng không biết tại sao mình lại cười.

Cười đến mức Khuru Dịch nhin không được bật cười theo.

“Hai đứa mày không bệnh chứ.” Vạn Phi liếc mắt nhìn cả hai.

“Không biết nữa, sáng sớm quên đo nhiệt độ cơ thể,” Khuru Dịch cười nói, “Không biết có phải phát bệnh rồi không.”

Cả bọn đều phì cười, đông người không tốt ở điểm đó, cứ hễ có người mở đầu cười khúc khích, cả đám sẽ cùng cười theo, cười đến không dừng được.

Cười một hồi, Khuru Ngạn nãy giờ nghiêm túc đứng một bên chờ nhận xiên thịt đã quét sốt để đem đi nướng mở miệng nói: “Bệnh thần kinh.”

Cả bọn lại phá lên cười.

Vắt vả quét sốt xong mấy đĩa xiên thịt, Khuru Ngạn kích động đứng trước giá nướng, trông chừng mấy xiên thịt do nhóc phụ trách, thỉnh thoảng lại lật một xiên, miệng cứ nhắc mãi: “Trái phải trái, trên dưới trên, một hai ba, được rồi, ớt nhỏ nha ớt to nha...”

Biên Nam nướng hai cái đùi gà, cứ nhin không được nhìn sang Khuru Dịch mãi, nhìn đùi gà, rồi lại nhìn Khuru Dịch.

Khuru Dịch đang giúp Khuru Ngạn rắc muối tiêu lên xiên thịt, mí mắt rũ xuống, lông mi để lại một hàng bóng mờ trên gương mặt, Biên Nam nhìn mà mê mẩn.

“Khét kia.” Khuru Dịch đột nhiên giương mắt nhìn cậu.

“Hả? Cái gì?” Biên Nam không kịp phản ứng.

“Đùi gà của cậu...” Khuru Dịch nhìn thoáng qua giá nướng.

“A! Đùi của tôi!” Biên Nam tức thì ngửi được mùi khét, cậu vội vàng dùng cái kẹp gấp đùi gà lên thổi thổi, may là chỉ khét một mẩu nhỏ, cậu lật đùi gà lại rồi thả lên giá nướng tiếp.

“Khét rồi! Lấy ra mau lên!” Hứa Nhị đứng trước một giá nướng khác cũng hét lên.

“Làm sao đây làm sao đây!” Vạn Phi rầu rĩ cầm mấy xiên thịt viên.

“Ông chủ có nuôi mấy con chó trước sân...” Thân Đào xoay tay lại chỉ chỉ, “Bên kia đấy, đi đi.”

Thịt viên của Vạn Phi cháy khét let, cậu chàng ngẩn ngía nửa ngày cũng không tìm được cách giải quyết, đành phải cầm xiên thịt đi ra sân tìm chó.

Sau khi nướng xong đùi gà, Biên Nam lấy một cái đĩa giấy, gấp một cái đùi đưa cho Khuru Dịch: “Ném thử đi.”

Nói xong câu này, cậu mới phát hiện Khuru Ngạn đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn mình, bỗng dưng cảm thấy mình đứng là...

Vì vậy lúc Khuru Dịch đưa tay ra nhận, cậu nhanh chóng đưa đĩa tới tay Khuru Ngạn: “Nhị bảo ăn thử đi.”

Khuru Ngạn hớn hỏ nhận đĩa, xoay người giơ đĩa lên đón gió: “Mau thổi nguội mau thổi nguội...”

Khuru Dịch tặc lưỡi một tiếng, không nói gì, gấp vài xiên thịt bỏ Khuru Ngạn đã nướng xong ra đĩa.

Còn một cái đùi gà nữa, Biên Nam do dự nên cho Thân Đào hay là cho Hứa Nhị, Thân Đào thở dài: “Mày khỏi lo cho tao.”

Biên Nam cười, đưa đùi gà cho Hứa Nhị, sau đó lại xếp bảy tám cái đùi gà lên giá nướng.

Nhiều như vậy chắc không sao đâu!

Lúc Vạn Phi cho chó ăn xong trở lại, theo sau cậu chàng là ba con chó, con nào cũng béo ú, trông như mới bốn năm tháng, Vạn Phi bắt đắc dĩ vừa đi vừa quay đầu lại: “Trời ơi làm sao bây giờ!”

“Chó nhỏ!” Hai mắt Khuất Ngạn sáng lên, nhóc đút xương đùi gà đã gặm xong cho một con, ba con chó lập tức ngồi phịch xuống bên cạnh nhóc, cùng nhau ngước mặt lên nhìn nhóc.

“Em muốn xương, cho em xương!” Khuất Ngạn hối hả chạy đến bên Biên Nam.

“Nè nè nè, anh còn chưa gặm ra xương nữa...” Biên Nam đưa xiên thịt bò mới ăn phân nửa cho nhóc, rồi lại vẫy tay với cả bọn, “Đưa xương của mọi người ra đây.”

Khuất Ngạn gom góp một đĩa xương chạy tới cho chó ăn.

Chó ở đây cũng không thiếu ăn, con nào con nấy tròn vo, đoán chừng bình thường khách đến chơi cũng cho chúng ăn.

Sau khi đút hết xương cho bọn chó, Khuất Ngạn dắt theo chúng nó chạy tới chạy lui trong khu cắm trại, cuối cùng một người ba chó chạy ra bờ sông tìm bảo thạch.

“Khuất Dịch, em trai của cậu đúng là tràn đầy năng lượng.” Hứa Nhị nhìn bóng lưng Khuất Ngạn, cảm thán một câu.

“Không phải em trai tớ, bán cho Biên Nam rồi.” Khuất Dịch cười cười.

“Biên Nam em trai cậu đúng là tràn đầy năng lượng nha!” Hứa Nhị cười to, nói với Biên Nam.

“Vậy chưa tính là đầy đâu, lúc đầy thật dám chúng ta không ai là đối thủ của nó.” Biên Nam đắc ý vỗ tay bôm bốp, cứ như đầy thật sự là em trai mình vậy.

“Nướng xâu thịt viên cho tôi đi,” Khuất Dịch đứng bên người Biên Nam nhỏ giọng nói, “Cho nhiều ớt một chút.”

“Ừ,” Biên Nam nhìn Khuất Dịch, cầm cái kẹp lật mấy miếng đùi gà, “Lát nữa đi, tôi còn nướng cho cậu cái đùi nữa.”

“Không muốn đùi, mỗi người một cái nên không thêm,” Giọng Khuất Dịch rất nhỏ, “Muốn thịt viên, được cả một xiên.”

Biên Nam nghe vậy thì phì cười: “Cậu bệnh thật.”

“Ừ, sáng sớm chưa uống thuốc đã đi rồi.” Khuất Dịch gật đầu.

Chủ lực nướng BBQ tạm thời là Thân Đào, ban đầu Thân Đào và Vạn Phi Hứa Nhị nướng chung một giá, sau khi Khuất Ngạn đi tìm bảo thạch, cậu ta thay thế vị trí của Khuất Ngạn, dời sang chỗ Biên Nam và Khuất Dịch.

“Chịu không nổi hai đứa nó hả?” Biên Nam nhìn thoáng qua bên kia, vợ chồng son cười tươi rói như hai đóa hoa mẫu đơn.

“Bên đây cũng vậy thôi.” Thân Đào vùi đầu quét sốt.

“Ha!” Biên Nam thốt lên, nhất thời cảm thấy mặt mình nóng như thiêu đốt, ha xong cũng không biết nên nói gì cho phải.

Khuất Dịch đưa một cái đùi gà đã nướng chín cho Thân Đào: “Mau ăn đi.”

“Uống bia không?” Thân Đào gặm đùi gà, hỏi.

“Uống,” Khuất Dịch nói, đoạn hét to về phía Vạn Phi, “Muốn uống bia không?”

“Muốn muốn muốn muốn, để tao đi lấy,” Vạn Phi cười cợt chạy tới nhà ăn, trời lạnh nên ông chủ không ướp bia, bọn họ tự nhét hai két bia vào tủ lạnh, “Cũng không biết lạnh chưa nữa.”

“Em đi với anh.” Hứa Nhị thả đồ vật trong tay xuống, đuổi theo sau.

Biên Nam nướng xong xiên thịt viên mà Khuru Dịch muốn, lại quét thêm một lớp ớt, thừa dịp Thân Đào không chú ý, đưa tới tay Khuru Dịch: “Cho nè.”

Khuru Dịch hài lòng cắn một cái, lúng búng nói: “Cái feel này...”

“Thích quá đi!” Biên Nam nói câu.

“Cái feel này thích quá đi feel feel feel thích quá đi...” Thân Đào ở kế bên nói tiếp, “Thích thích thích thích quá đi!”

Biên Nam suy tư một hồi, cuối cùng cười nói: “Tao nói hết nổi rồi, không thuộc lời.”

“Chắc chỉ có nhị bảo thuộc thôi.” Khuru Dịch nói.

Vạn Phi và Hứa Nhị bưng bia trở lại, bên đây nướng xong một đồng đồ ăn ngổn ngang, cả bọn trải đệm chống ẩm dưới đất, đặt hết thức ăn lên đệm.

“Nhị bảo ——” Biên Nam gọi với ra ngoài sông, “Nhị bảo ơi —— Khuru nhị... lộn, Biên nhị bảo ——”

Gọi hai tiếng, từ đằng xa trông thấy ba con chó nhỏ chạy về phía này, theo sau là Khuru Ngạn đi đứng loạng choạng, trên tay là một đồng viên đá dùng áo bọc lại.

Thấy mọi người đã ngồi đâu vào đấy, Khuru Ngạn phấn khích chạy vào trong lều, đổ hết đá vào bên trong, sau đó cầm một mớ đồ ăn vặt chạy tới chen chúc ngồi bên cạnh Biên Nam: “Ồ đây có kẹo và sô cô la nè.”

“Nhị bảo hào phóng thật,” Hứa Nhị đưa xiên rau hẹ cho nhóc, trêu chọc, “Có phải em không ăn thịt chỉ ăn rau không?”

Khuru Ngạn nhìn chằm chằm xiên rau hẹ, bắt đắc dĩ nhận lấy, thở dài: “Quên đi, ăn chút rau xanh trước vậy.”

“Vật nhỏ em đúng là hết thuốc chữa.” Biên Nam vừa cười vừa gấp một miếng thịt vào đĩa của nhóc.

“Vùng ngoại ô trời tối sớm hơn trong thành phố nhỉ,” Vạn Phi cầm chai bia uống một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, “Mới sáu giờ đã không thấy rõ mặt vợ tao.”

“Anh có phiền không!” Hứa Nhị liếc xéo một cái.

Nhìn bọn họ, Biên Nam cảm thấy vô cùng hâm mộ, chiều nay hai người này liếc mắt đưa tình không kiêng nể ai không biết xấu hổ coi đây như chốn không người quả thật khiến cho người thần phần nộ.

“Chắc sẽ bật đèn ngay thôi,” Khuru Dịch chỉ dây đèn được giăng xung quanh khu cắm trại, “Chỉ là tối nay không có biểu diễn, ông chủ nói trời lạnh quá.”

“Không sao,” Vạn Phi phát tay, “Ngồi ăn uống trò chuyện như vậy cũng vui mà, nếu muốn xem biểu diễn, lát nữa nếu tao uống say bọn mày có thể gạt tao múa cho bọn mày xem.”

“Đợi mày uống say không nổi đâu,” Thân Đào cười cười, “Biên Nam phải là người đầu tiên uống say chứ nhỉ?”

“Má,” Biên Nam cầm chai uống một hớp, “Hôm nay tao phải ra oai mới được, uống hết hai chai mới say.”

Khuru Dịch mỉm cười nhìn cậu, bàn tay sờ nhẹ sau hông cậu một cái.

Biên Nam sắc sưa, suýt phun ngụm bia chưa nuốt xuống lên đầu Khuru Ngạn.

Chủ nhân của vài cái lều trại bên cạnh chờ trời tối mới bắt đầu nướng BBQ, hơn mười người, cả trai lẫn gái đều đi theo cặp, nướng chút đồ ăn rồi thì anh sờ em một cái em nhéo anh một cái vừa cười vừa hò hét, còn đem loa ngoài ra mở nhạc nữa.

“Sao tao cứ cảm thấy mấy người này giống như muốn chơi tập th...” Thân Đào nhìn Khuất Ngạn ngồi kế bên, lời đang nói nghẹn ở cổ.

“Buổi tối có thể đi nghe lén,” Vạn Phi uống một hộp bia, “Tại rảnh rồi quá mà.”

“Vậy hả,” Thân Đào vừa ăn vừa chậm rãi nói, “Biết đâu chừng người ta còn muốn tới nghe lén hai người nữa kìa.”

“Đậu má!” Vạn Phi kêu to, mặt đỏ như gấc.

Hứa Nhị ngồi bên cạnh giơ đĩa lên che mặt, cười mắng: “Thân Đào cậu bị thần kinh hả.”

Biên Nam vừa cười vừa nghĩ theo, nghĩ xong cũng muốn đổ mặt nốt, cậu vội chìa chai bia ra giữa: “Qua cùng cái nào.”

Chai bia chai nước của cả bọn cùng nhau kêu leng keng, Khuất Ngạn hô to một tiếng: “Cùng ly!”

Khuất Dịch, Thân Đào và Vạn Phi cũng kêu cùng ly, uống một hơi hết sạch bia trong chai.

“Cùng ly.” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, cười nói.

Biên Nam cười ha ha, uống cạn nửa chai bia.

Đủ loại âm thanh ồn ào của đám người bên cạnh giúp tăng thêm bầu không khí, cả bọn nổi hứng tán dóc, từ ân oán tình cừu giữa hai trường cho tới mấy em gái xinh bên Vệ giáo, rồi lại từ chuyện quây phá ở ký túc xá kéo sang sự kiện chạy cỏi trường năm ngoái...

Biên Nam vừa trò chuyện vừa ăn, quên không để ý uống luôn ba bốn chai bia.

“Ăn thế này có cảm giác như ăn được nhiều bình thường, sức chiến đấu của bọn mình thật mạnh mẽ.” Vạn Phi bưng hai đĩa xiên thịt mới nướng xong qua đây.

“Ăn đến buồn ngủ luôn rồi!” Khuất Ngạn đang ôm bụng nằm trên đệm.

“Em ngủ đi,” Khuất Dịch lấy di động ra nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, “Lều đỏ.”

“Lều đỏ!” Khuất Ngạn hô to một tiếng, đứng dậy vui vẻ chạy vào lều đỏ đối diện.

“Nhớ đắp chăn ngủ.” Khuất Dịch dặn thêm một câu.

“Vâng ạ ——” Khuất Ngạn ở trong lều trại trả lời.

Khuất Ngạn vừa nói buồn ngủ, Biên Nam cảm giác trước mắt bắt đầu lờ mờ, không phải do buồn ngủ, có lẽ do say rồi, lúc ngửa mặt lên ngắm trăng sao trên trời, cậu cảm giác chúng nó đều mọc lông.

“Cậu xem kìa,” Biên Nam dùng vai huých nhẹ Khuất Dịch, “Ánh trăng lông mềm như nhung.”

“Lông mềm... như nhung?” Khuất Dịch ngẩng đầu nhìn theo, rồi lại nhìn mấy chai bia phía sau Biên Nam, cười nói, “Mới vài chai mà đã lông mềm như nhung?”

“Tiểu Phi Phi, nhanh lên,” Biên Nam ngửa đầu, trước mắt xoay vòng vòng, cậu ngồi không vững, lưng lay một lát rồi thuận thế ngã xuống đệm, nhìn trời cười ngu một lúc lâu, sau đó đập chân Vạn Phi một cái, “Hai người nên đi ngắm... tuyết ngắm sao ngắm trăng, bàn từ thơ ca... đến triết lý cuộc đời...”

“Đi bàn triết lý thôi!” Khuất Ngạn ở trong lều trại bè theo.

“Tửu lượng của Biên Nam kém vậy sao?” Hứa Nhị ngạc nhiên nhìn Biên Nam, cười nói, “Cứ tưởng cậu ấy uống giỏi lắm chứ.”

“Hôm nay đã phá kỷ lục, lúc trước uống xong một chai là lăn đùng ra ngủ rồi.” Vạn Phi cười hô hố.

Biên Nam không lên tiếng, vốn dĩ ngồi yên cũng chẳng có cảm giác gì quá rõ ràng, nhưng bây giờ vừa nói vừa cười vừa nằm xuống, cậu chợt cảm thấy cả người mình mềm nhũn, sắp bay lên theo cái đệm.

Khuất Dịch nhìn cậu: “Nếu không cậu cũng đi ngủ đi.”

“Không,” Biên Nam xoa mặt, chống tay từ từ nhồm dậy, “Tôi phải đi vệ sinh trước đã, nhà vệ sinh ở đâu?”

“Ồ sân trước, dãy phòng phía tây...” Thân Đào nói.

“Mày cuồng nhà vệ sinh à, sao biết rõ quá vậy.” Biên Nam bật cười, đi ra sân trước.

Ánh đèn không sáng lắm, trong khu cắm trại có không ít cây cỏ và hố trũng, Biên Nam cũng cảm thấy nếu mình bước mạnh thêm chút nữa là té tẹt chân.

“Chắc không trượt té trong nhà vệ sinh đâu nhỉ.” Vạn Phi buông chai bia, theo thói quen định đi theo, nhưng sau khi liếc sang Khuất Dịch thì lại cầm chai lên.

“Để tao đi xem.” Khuất Dịch quay đầu lại nhìn Biên Nam, đứng dậy đi theo.

“Sau đó quẹo sang bên rừng cây.” Thân Đào nói hết câu.

Khuất Dịch cười: “Mày ghen hơi này cũng lâu đấy.”

Lúc Biên Nam loạng choạng đi tới sân trước thì nghe được bước chân ở đằng sau, cậu quay đầu lại, đến khi thấy rõ là Khuất Dịch thì nở nụ cười: “Ày, đâu đến mức phải đi theo, tôi mà lại... té trong nhà vệ sinh sao.”

Khuất Dịch bước đến bên cạnh cậu, đẩy nhẹ một cái.

“Này!” Biên Nam lão đảo lù ra sau.

Khuất Dịch đi qua kéo cậu lại: “Chắc chắn sẽ té.”

“Mẹ nó đẩy mạnh thêm chút nữa đi.” Biên Nam tặc lưỡi.

Khuất Dịch nắm tay cậu, hai người đi ra sau dãy phòng nhỏ.

Ngoài dự đoán của mọi người, nhà vệ sinh rất đẹp, nhìn như phòng làm việc vậy, hơn nữa còn rất sạch sẽ, còn đốt cả huân hương nữa.

“Sở thích của ông chủ thật đặc biệt, phòng trọ thì y như chốn thâm sơn cùng cốc, nhà vệ sinh thì xây kiểu cách thế này...” Biên Nam đi vào nhà vệ sinh, “Đi tiểu ở đây cứ cảm thấy mình chưa đủ đẳng cấp.”

“Nói nhảm nhiều vậy làm gì, đi vệ sinh mà cậu còn trải nghiệm cuộc sống nữa,” Khuất Dịch đỡ vai Biên Nam, “Mau tiểu đi.”

“Cậu muốn nhìn hả?” Biên Nam kéo khóa quần.

“Sờ cũng sờ rồi tôi còn thèm nhìn à?” Khuất Dịch nói.

“Khuất đại bảo ông nội cậu!” Biên Nam bật cười, “Thật mẹ nó phục cậu.”

Đi vệ sinh xong, Biên Nam rửa tay thuận tiện rửa mặt luôn, ở đây dùng nguồn nước ngầm do ông chủ tự bơm, hiện giờ trời lạnh, xối lên mặt có chút ấm, khá là thoải mái.

Khuất Dịch đứng ở ngoài chờ cậu, thấy cậu đi ra thì hỏi một câu: “Khó chịu không?”

“Không có, chỉ hơi choáng thôi, chắc do vừa uống vừa hứng gió.” Biên Nam đi tới bên cạnh Khuất Dịch, cánh tay khoác lên vai Khuất Dịch, kéo Khuất Dịch đi về phía rừng cây.

“Bên này mà.” Khuất Dịch kéo cậu lại.

“Đi thôi,” Biên Nam cũng kéo đối phương, “Hai chúng ta vào rừng đi dạo.”

“Hơn nửa đêm chạy vào rừng để làm gì?” Khuất Dịch không phản đối được, đành theo cậu vào rừng cây.

Ban đêm, rừng cây vô cùng yên ắng, mùa này cũng không nghe được tiếng côn trùng kêu vang, hai người nương theo ánh trăng giẫm lên lớp lá rụng dày cộm, phát ra tiếng sạt sạt khe khẽ.

“Cậu cũng muốn ngắm tuyết ngắm sao ngắm trăng, bàn từ thơ ca...” Khuất Dịch còn chưa dứt lời thì đã bị cắt ngang.

“Qua đây,” Biên Nam đột nhiên xoay người lại ôm Khuất Dịch, nói thầm bên tai cậu, “Qua giả tí trò lưu manh.”

Không đợi Khuất Dịch mở miệng, tay của Biên Nam đã vén áo cậu lên luồn vào trong, cào nhẹ ngay hông cậu một cái.

Khuất Dịch dừng lại một thoáng, túm tóc Biên Nam kéo ngược ra sau, hôn lên.

Biên Nam thở hổn hển, đáp trả một cách điên cuồng, đầu lưỡi của cả hai hấp tấp giao hòa.

Khuất Dịch vén áo Biên Nam lên, bàn tay vuốt ve khắp người cậu.

“Má nó,” Biên Nam buông Khuất Dịch ra, thở hổn hển, “Tôi đứng không vững rồi.”

Khuất Dịch kéo cậu qua tựa vào thân cây bên cạnh: “Bộ dạng này mà còn đòi giỏi trò lưu manh?”

“Cậu quần được sao,” Biên Nam nở nụ cười, nắm lưng quần Khuất Dịch kéo về phía mình, ôm Khuất Dịch hôn loạn xạ lên cổ cậu, “Hôn thêm một lát đi.”

60. Chương 60

Khuất Dịch không biết phải dùng từ gì để diễn tả trạng thái động kinh dưng mãnh không gì sánh bằng lưu manh đến mức hừng hực khí thế sau khi uống say của Biên Nam, tuy rằng thần kinh thật, nhưng quả là khiến người ta... hưng phấn.

Bàn tay mang theo nhiệt độ ấm nóng của Biên Nam vừa cào vừa xoa khắp người Khuất Dịch, kết hợp hoàn hảo với nụ hôn ngập tràn khát vọng của cả hai, như thể thách thức sự nhẫn nại của cậu.

Đến khi Khuất Dịch rốt cuộc không nhịn được nữa, kéo quần Biên Nam thò tay vào trong, Biên Nam đột nhiên buông lỏng cánh tay vẫn đang siết lấy cậu.

Không đợi Khuất Dịch kịp phản ứng, Biên Nam đã trượt theo thân cây đặt móng ngồi bệt dưới đất.

“Ày...” Biên Nam tựa vào cây, nhú mày, “Chóng mặt quá.”

Khuất Dịch chống tay lên thân cây, cúi đầu nhìn Biên Nam, một lúc sau mới hít thở bình thường trở lại, nói: “Cậu được lắm, đừng nói cậu còn muốn nôn đấy.”

“Không có,” Biên Nam ngẩng đầu cười ngu vài tiếng, phát tay, “Tôi chỉ chóng mặt... kinh khủng.”

“Đứng lên đi,” Khuất Dịch bắt đắc dĩ nắm cánh tay Biên Nam muốn kéo cậu dậy khỏi mặt đất, “Về lều ngủ một giấc sẽ đỡ thôi.”

“Ừ.” Biên Nam nương nhờ Khuất Dịch để đứng lên, ai ngờ đạp trúng lớp lá dày trơn, cả người lại trượt qua một bên.

Khuất Dịch vội vàng kéo Biên Nam lại, trọng lượng của Biên Nam không nhẹ, Khuất Dịch không có cách nào kéo cậu lại khi cậu sắp hợp thành một góc không độ với mặt đất, chỉ có thể túm lấy cậu trước.

Cuối cùng sau khi Biên Nam đứng đưa được nửa vòng, Khuất Dịch không thể không buông tay.

Nếu còn không buông, hai người sẽ kéo nhau xoay vòng vòng mất.

“A...” Biên Nam theo quán tính trượt ra sau nửa mét, hừ khê một tiếng rồi nằm dài dưới đất không động đậy.

“Cậu không sao chứ?” Khuất Dịch khom lưng vỗ mặt cậu.

“Không sao,” Biên Nam cười cười, “Tôi nằm một chút.”

Khuất Dịch không nói gì, ngồi xuống cạnh Biên Nam, chờ chừng vài phút, Biên Nam mới từ từ ngồi dậy: “Hãy, đỡ hơn rồi.”

Lần này Khuất Dịch không kéo tay Biên Nam nữa mà vòng ra sau ôm xốc cậu dậy, sau đó đi tới trước mặt cậu, ngồi xổm xuống: “Tôi công cậu.”

“Thôi khỏi!” Biên Nam sững sốt rồi bật cười, “Tôi không sao.”

“Tôi không muốn đỡ cậu mà như đang đánh nhau...” Khuất Dịch quay đầu nhìn Biên Nam, “Nhanh lên.”

“Tôi nặng lắm,” Biên Nam cười, nhào lên lưng Khuất Dịch, “Vác không nổi đừng ném tôi đó...”

“Ừm.” Khuất Dịch công Biên Nam, đi về phía khu cắm trại.

Lúc băng qua sân, có vài người trong nhóm cắm trại kể bên tới đây đi vệ sinh, ôm nhau cười hi hi ha ha, một cô gái vừa cười vừa chỉ vào Biên Nam, lớn giọng nói: “Cái thằng té ngã nè!”

Khuất Dịch không để ý đến bọn họ, nhủ thầm may là ban nãy không làm gì trong rừng, nếu không nhóm này đi vệ sinh xong chạy vào rừng lẫn lộn thì có chuyện hay để xem rồi.

“Đại bảo à,” Biên Nam nghiêng đầu gối lên vai Khuất Dịch, “Tôi nặng không?”

“Không sao, không nặng lắm.” Khuất Dịch nói.

“So với cậu thì thế nào?” Biên Nam hỏi.

“... Không biết, tôi chưa công mình bao giờ.” Khuất Dịch trả lời.

“Tôi công cậu rồi nè.” Biên Nam cười nói.

Khuất Dịch thở dài mặc kệ Biên Nam.

Lúc trở lại lều, Khuất Dịch phát hiện bên giá nướng chỉ còn mỗi Thân Đào đang ngồi nướng bông cải.

Khuất Dịch xốc lều đỉnh màu xanh lên, thả Biên Nam xuống trước lều, Biên Nam tự chui vào.

“Còn khó chịu không?” Khuất Dịch chui vào theo, hỏi.

“Không khó chịu,” Biên Nam xoay người, cởi áo ném sang một bên, nhắm hai mắt lại: “Chỉ cảm thấy mình như cái cánh quạt.”

“Đừng lo, dây thừng quần lều chắc lắm, bay không nổi đâu,” Khuất Dịch lấy một cái chăn lông đắp lên người Biên Nam, “Ngủ rồi sẽ đỡ thôi.”

“Ngủ không được.” Biên Nam mở to cặp mắt mơ màng, không biết đang nhìn chỗ nào.

“Vậy tiếp tục xoay cánh quạt đi.” Khuất Dịch chui ra khỏi lều, kéo lớp rèm chắn gió hai tầng lên.

“Hai người kia đâu?” Khuất Dịch hỏi Thân Đào.

“Ra bờ sông hóng gió nói chuyện cuộc đời rồi,” Thân Đào đưa một xiên bông cải đã nướng chín cho Khuất Dịch, “Biên Nam bị té hay chóng mặt vậy.”

“Chắc là lúc uống bia bị trúng gió, cậu ấy bảo chóng mặt.” Khuất Dịch đi qua lều đỏ, kéo ra nhìn vào trong, Khuất Ngạn đã ngủ say sưa.

Khuất Dịch lấy tảng đá nhóc đang nắm trong tay, đóng lều lại, ngồi xuống đệm, vừa ăn bông cải vừa uống nửa chai bia còn lại.

“Nhà vệ sinh an toàn không?” Thân Đào nướng thêm mấy xiên thịt bò đặt trước mặt Khuất Dịch, hỏi, “Tao thấy nhóm bên kia rủ nhau đi vệ sinh tập thể.”

“Hả?” Khuất Dịch liếc Thân Đào một cái, cười cười, “Rừng cây rộng lắm, khỏi lo nhà vệ sinh.”

“Ồ.” Thân Đào cười đứng dậy đi vệ sinh.

Lúc Thân Đào trở lại, Khuất Dịch đã ăn xong, cũng đã dập lửa trên giá nướng và dọn dẹp đầu vào đấy.

“Tao ngủ đây,” Thân Đào ngáp một cái, kéo khóa lều đỏ, nhìn vào trong rồi lúi ra, “Má, nhị bảo đang trải sạp bán hàng à?”

“Ném mấy thứ linh tinh ra hết đi,” Khuất Dịch cười cười, đi qua giúp Thân Đào ném đồng đá rải đầy đệm ra ngoài, sau đó gói đồ ăn vặt chưa ăn hết bỏ vào túi, “Lát nữa mày lấy chăn lông bọc nó lại, tao sợ nó cảm lạnh.”

“Ừ, biết rồi,” Thân Đào chui vào lều, “Hai người kia về chắc không chui nhầm lều đâu nhỉ? Mày đặt đèn khẩn cấp trước cửa lều bọn họ đi.”

sd3

Đèn khẩn cấp

“Ừ.” Khuất Dịch đặt đèn khẩn cấp mà ông chủ đưa ngay trước lều vàng, bật đèn chiếu vào trong lều.

Gió đêm bắt đầu trở lạnh, lúc Khuất Dịch chui vào lều, gió thổi lướt qua mông, cảm giác như không mặc quần vậy.

Khuất Dịch vào lều rồi đóng cửa lều lại, dán chặt mấy nút dán, bấy giờ mới thấy thoải mái.

“Thân Đào hả?” Biên Nam ôm chăn nằm úp sấp, lưng trần lộ hết ra ngoài.

“Ừ,” Khuất Dịch lên tiếng, “Cậu không lạnh à?”

“Khuất đại bảo,” Biên Nam nhắm mắt phì cười, giọng nói vẫn còn mơ màng chưa tỉnh lắm, “Cậu muốn lừa tôi hả, lúc cậu vào tôi đã ngửi thấy mùi của cậu rồi.”

“Tôi có mùi gì?” Khuất Dịch ấn đệm một cái, cảm thấy chưa đủ dày, vì thế lấy thêm cái chăn lông ra, “Cậu ngồi dậy đi, để tôi trải thêm lớp nữa.”

“Không muốn dậy.” Biên Nam lằm bằm.

Khuất Dịch trải nửa bên còn trống rồi huých Biên Nam một cái, “Lăn qua kia.”

“... Ồ.” Biên Nam lật người, lăn qua góc bên kia.

Khuất Dịch trải nốt bên còn lại, trong lều có chăn trải giường, vừa mềm vừa xốp, ông chủ tự hào nói chăn mới mua tháng trước, còn nguyên mác.

Khuất Dịch mở vỏ chăn ra nhìn thử, đúng là còn mới, vỏ chăn vẫn thoang thoang mùi thơm bột giặt, cũng ổn lắm.

Cậu cởi áo nằm xuống, trùm chăn cho hai người.

Chăn vừa đắp lên, Biên Nam lập tức xoay người lại, uốn tới ẹo lui cả buổi, cởi phăng cái quần còn mặc trên người, nhích tới gần Khuất Dịch, gác tay lên bụng người ta.

“Ngoan ngoan ngủ đi.” Khuất Dịch nhéo tay cậu.

“Ừm,” Biên Nam ừ một tiếng, không động dậy nữa, lát sau lại nhấc đầu lên nhìn bốn phía, hỏi, “Không có ai nhìn lên chúng ta chứ?”

Khuất Dịch thở dài: “Dưới tình huống bình thường, ai thèm nhìn lên hai thằng con trai? Mà nếu nhìn lên thì... lều che hết ánh sáng rồi, muốn nhìn cũng chẳng thấy.”

“Ồ,” Biên Nam gác luôn chân lên người Khuất Dịch, “Cậu lạnh không?”

“Cậu lạnh à?” Khuất Dịch sờ chân Biên Nam, người Biên Nam nóng như cái túi chườm nóng vậy.

“Tôi nóng.” Biên Nam ôm chặt Khuất Dịch.

“Vậy cậu ôm tôi làm gì?” Khuất Dịch đẩy Biên Nam ra.

“Người cậu mát.”

Khuất Dịch tuy không say nhưng cũng uống khá khá, cộng thêm bị Biên Nam đỡ chứng hết sờ lại hôn ở trong rừng, giờ còn bị ôm như vậy, cậu cảm thấy hơi khó ngủ.

Đã thế Biên Nam còn ôm kiểu không đành hoàng, ngón tay cứ quẹt nhẹ lên bụng và eo cậu, đây hẳn là động tác vô thức, nhưng lại khiến người ta không chịu nổi.

“Cậu có thể nào ngủ yên đừng sờ lung tung được không?” Khuru Dịch chụp tay Biên Nam.

“Tôi không sờ.” Biên Nam nhỏ giọng nói, trở tay cầm lấy tay Khuru Dịch, hôn nhẹ lên đầu vai Khuru Dịch một cái.

“Rốt cuộc cậu có ngủ không?” Khuru Dịch tặc lưỡi, quay đầu nhìn Biên Nam, ánh sáng quá yếu nên không thấy rõ biểu cảm trên mặt Biên Nam.

“Ngủ không được, tôi chóng mặt chứ không phải buồn ngủ...” Biên Nam bất mãn nói, “Còn chưa lưu manh xong nữa...”

“Cậu còn bản lĩnh để lưu manh à.” Khuru Dịch thở dài, Biên Nam nói vậy khiến cho chút hưng phấn cậu cố gắng dần xuống bắt đầu đua nhau lùi lên.

“Tôi mới đến mức say xong làm loạn thôi, còn lâu mới đến mức say xong bất lực...” Biên Nam cũng tặc lưỡi, đang ôm thì đột ngột thúc hông một cái: “Cậu nói thử xem.”

“Má.” Khuru Dịch nín thở, anh bạn mà Biên Nam thúc vào người cậu vẫn còn tràn đầy sức sống.

Biên Nam cười hô hô bên tai Khuru Dịch, vừa định thúc thêm cái nữa thì bỗng nhiên thở dài dừng lại, chậm rãi lật người nằm ngửa, buồn bực rì rầm: “Ông nội nó, lại chóng mặt.”

Khuru Dịch không lên tiếng, lát sau không nghe Biên Nam có động tĩnh gì mới mở miệng hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Rồi,” Biên Nam nói, “Nằm yên là ổn thôi.”

“Vậy cậu nằm yên đừng nhúc nhích.” Khuru Dịch nói.

“... Ồ.” Biên Nam trả lời.

Khuru Dịch vén chăn, nhổm dậy đề lên người Biên Nam, hôn lên môi cậu, bàn tay không chút do dự cách lớp quần lót xoa nhẹ một cái rồi luồn vào bên trong.

Biên Nam nhúu mày hừm một tiếng, Khuru Dịch hôn rất sâu, răng suýt va vào nhau luôn, chưa đợi cậu tỉnh lại từ cơn choáng, động tác tiếp theo của Khuru Dịch càng khiến cậu choáng hơn.

Chóng mặt, cả người như nhũn ra, đầu óc mà cậu tưởng nên tỉnh táo cũng đổ sập ngay trong giờ phút này, toàn thân như bị trôi trên cánh quạt, bắt đầu quay vòng vòng.

Lưỡi của Khuru Dịch thăm dò mò mẫm trong miệng cậu, nơi nào cũng bị mơn trớn không bỏ qua, Biên Nam muốn đáp lại nhưng cứ bị ai đó tránh né.

Điều này khiến cậu phát cáu, mình nói chuyện đâu có cà lăm, vậy mà hôn một cái lại lép vế!

Vì thế cậu cắn lưỡi Khuru Dịch một cách anh dũng.

Khuru Dịch hít một hơi, thả cậu ra: “Làm gì vậy?”

“... Đoán xem.” Biên Nam trừng mắt.

Khuru Dịch không nói gì, liếm mu bàn tay của mình một cái, nương theo ánh sáng mờ nhạt, cậu có thể nhìn thấy một vệt màu đỏ nhạt, không khỏi thở dài: “Bị cậu cắn rách rồi biết không.”

“A?” Biên Nam ngẩn ra, vội vã đưa tay tới trước mặt Khuru Dịch, “Không phải chứ, để tôi xem xem.”

Khuru Dịch đề tay cậu lại: “Giờ đây, muốn kéo ra xem hả?”

Biên Nam cười ha ha, cười một lát lại nhúu mày: “Ừ, lại chóng mặt nữa.”

Khuru Dịch nghiêng ngả nhìn Biên Nam một lúc lâu, đoạn cúi rạp người xuống hôn lên cổ cậu, từ từ hôn xuống ngực.

Biên Nam nhất thời không cười nổi nữa, cậnhằm hai mắt lại, lồng ngực nhấp nhô lên xuống.

Khuru Dịch nằm sát bên cạnh Biên Nam, tụt quần Biên Nam xuống, tay vừa chạm đến là bắt đầu chuyển động. Biên Nam ngửa đầu, thấp giọng rên một tiếng.

“Này, đừng lên tiếng.” Khuru Dịch bịt miệng Biên Nam, nói khẽ.

“... Ừm.” Biên Nam nhú mào thở hổn hển, mỗi một động tác nhỏ từ lòng bàn tay Khuru Dịch cũng đủ mang đến cảm giác tê dại nhuốm vào trong cơ thể.

Tay của Khuru Dịch hơi lạnh, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến khoái cảm do cậu ấy mang lại. Biên Nam quay đầu sang, muốn nhìn rõ gương mặt của Khuru Dịch, nhưng do ánh sáng quá yếu, Khuru Dịch còn nằm hướng nghịch sáng, thế nên cậu chỉ loáng thoáng trông thấy chiếc mũi thẳng tắp của đối phương.

“Mở... đèn đi.” Biên Nam nói nhỏ, hơi thở ngày một gấp gáp.

“Im miệng.” Khuru Dịch bắt đắ dĩ.

Biên Nam không nói nữa, thở hổn hển đặt tay lên hông Khuru Dịch, từ từ mò xuống dưới.

Ngay khoảnh khắc bị chạm vào, hô hấp của Khuru Dịch như nặng nề hơn, nhưng tiếp đó lại bắt lấy tay Biên Nam: “Biên thiếu gia, để tôi tự làm đi, bây giờ ngài không biết chừng mực gì cả...”

“Đậu má.” Biên Nam mắng một tiếng, sau đó lại bị ngọn lửa trong người đốt cho không nói nên lời, chỉ có thể tiếp tục thở dốc.

...

Đến khi Biên Nam thở đều trở lại, Khuru Dịch mới ngồi dậy, lấy khăn giấy trong balô.

Lau dọn xong, phát hiện Biên Nam vẫn nằm yên không nhúc nhích, cậu chồm tới nhìn thử mới hay Biên Nam đã ngủ từ bao giờ, lông mày nhú lại, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

“Biên Nam?” Khuru Dịch chột chột chỗ dưới xương sườn Biên Nam.

Biên Nam không có phản ứng gì, Khuru Dịch tặc lưỡi, mặc quần áo, lón nhón đi ra khỏi lều.

Đền ở khu cắm trại vẫn còn bật, nhưng chẳng còn bóng người nào nữa. Gió thổi rất mạnh, Khuru Dịch kéo áo, đi tới bên lều vàng xem thử, hai vị đi bàn triết học vẫn chưa trở lại.

Chịu lạnh giỏi thật.

Nhìn sang vài đỉnh lều gần đấy, loáng thoáng nghe được tiếng cười mập mờ giữa làn gió.

Khuru Dịch nhét tay vào túi, cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh.

Trên đường quay trở lại, cậu phát hiện có bóng người đi tới từ bờ sông.

Khuru Dịch dừng bước đợi một lát, quả nhiên trông thấy Vạn Phi ôm Hứa Nhị đi tới.

“Chưa ngủ sao?” Thấy Khuru Dịch, Vạn Phi bật ra một câu hỏi.

“Đi vệ sinh,” Khuru Dịch nhìn hai người bọn họ, “Lạnh không?”

“Chết cóng rồi, tai cũng tê luôn,” Hứa Nhị bịt lỗ tai, xoay người chui vào lều, “Đều tại Vạn Phi hết.”

“Đâu phải anh làm rớt, oan ức quá.” Vạn Phi nói.

“Nếu anh không đòi ra bờ sông thì đâu có rớt, tại anh chứ ai nữa.” Hứa Nhị ở trong lều nói vọng ra.

“Sao vậy?” Khuru Dịch ngạc nhiên.

“Ày,” Vạn Phi gãi đầu, “Hai người bọn tao định ra bờ sông cho lãng mạn, ai ngờ đi dạo chưa được bao lâu thì vòng tay của nhỏ rớt mất, tìm cả buổi...”

“Hai người ở bờ sông tìm vòng tay đến giờ?” Khuru Dịch cảm thấy hai người này thật thần kỳ.

“Tìm hơn một tiếng đồng hồ,” Vạn Phi thở dài, “Tao nói đừng tìm nữa, nhỏ cứ đòi tìm cho bằng được, vòng tay của bà ngoại tặng, không thể làm mất.”

Khuru Dịch cười, giơ ngón cái: “Hai người thật... lãng mạn.”

“Mau ngủ đi,” Vạn Phi rút cổ, “Lạnh muốn chết.”

Khuru Dịch trở vào lều, Biên Nam vẫn nằm với tư thế cũ, ngủ rất sâu.

Do bị gió thổi lạnh, thế nên lúc vén chăn chui vào, cậu cảm thấy ấm áp đến lạ, cơ thể nóng hừng hực của Biên Nam quả thật làm cho người ta rưng rưng nước mắt.

“Biên Nam à,” Khuru Dịch đẩy Biên Nam, “Đại hồ tử ơi.”

Qua một lúc lâu, Biên Nam mới mơ màng hừm một tiếng.

“Cậu còn nóng không?” Khuru Dịch nói nhỏ bên tai cậu.

“... Nóng.” Biên Nam lẩm bẩm.

“Ừm,” Khuru Dịch đắp kín chăn, nhích qua chỗ Biên Nam, ôm Biên Nam vào lòng, dụi cả tay lẫn chân lên người Biên Nam một lúc lâu, “Ngủ đi.”

Sáng hôm sau, Khuru Dịch dậy chưa hẳn quá sớm, mò điện thoại nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ rồi.

Ngoài lều vô cùng im ắng, có lẽ tất cả mọi người còn đang ngủ, hôm qua uống bia quậy đến nửa đêm, biết đâu nửa đêm còn làm chút chuyện tiêu hao thể lực... mình nên tranh thủ lúc này quay về lều đỡ thôi.

Ngay khi xốc chăn muốn dậy, Biên Nam đột nhiên xoay người lại, duỗi cánh tay ôm lấy cậu, “Nè, làm gì vậy, lạnh quá.”

“Tôi gọi Thân Đào qua,” Khuru Dịch vỗ mặt Biên Nam, đắp lại chăn cho Biên Nam, “Cậu cứ ngủ tiếp đi.”

“... Đã ai dậy đâu, nằm thêm một lát đi.” Biên Nam dè lên người Khuru Dịch, hôn loạn xạ lên cổ người ta, rồi lại thò tay xuống phía dưới.

“Đừng nghịch nữa,” Khuru Dịch bật cười chặn tay Biên Nam, xoa xoa lưng cậu, “Đợi mọi người dậy hết sẽ bị người ta thấy, bây giờ còn sớm, hay là cậu ngủ thêm đi.”

“Thấy thì thấy,” Biên Nam cau mày, “Vạn Phi và Thân Đào biết rồi, Hứa Nhị sớm muộn gì cũng biết thôi...”

Khuru Dịch không nói gì, xốc chăn ngồi dậy, ôm cậu một cái cách lộp chộp, đoạn lấy áo mặc vào.

“Má.” Biên Nam bực dọc đưa chân đá mông Khuru Dịch.

“Khó chịu hả?” Khuru Dịch vỗ chân cậu.

“Không có,” Biên Nam buồn bực nói, kéo chăn trùm kín đầu, “Hãy! Rồi rồi rồi, cậu ra đi.”

Khuru Dịch không nói gì, mặc quần áo tử tế xong thì ra ngoài, gió buổi sáng thổi nhẹ nhẹ, nhiệt độ cũng tăng không ít, nhưng Khuru Dịch vẫn cẩn thận kéo kỹ khóa lều, dán lại mấy nút dính.

Khu cắm trại quả nhiên im ắng như buổi đêm, chưa ai thức giấc.

Khuru Dịch mở khóa lều đỏ, phát hiện Thân Đào không ở bên trong, chỉ có Khuru Ngạn nằm ngang giữa đệm, xưng bá cả lều.

Cậu lấy bao thuốc lá, nhưng lại không tìm được bật lửa trên người, đành phải ngồi xuống cạnh giá nướng.

Đợi một lúc định mở giá nướng mời thuốc thì trông thấy Thân Đào ngậm điếu thuốc đi vào từ sân trước.

“Dậy rồi à?” Thân Đào hỏi.

“Ừ,” Khuru Dịch cười cười, “Đưa tao bật lửa.”

Thân Đào móc bật lửa ném cho Khuru Dịch: “Tao đang định lát nữa gọi điện thoại đánh thức mày đây, ngủ thêm tí nữa cũng được, đám người kia không dậy nổi trước chín giờ đâu.”

“Không sao.” Khuru Dịch châm thuốc, nhìn thoáng qua bên lều xanh.

Cúi đầu hút một hơi, cậu giương mắt xuất thần nhìn làn khói trắng tan trong gió.

61. Chương 61

Sau khi Khuất Dịch ra khỏi lều trại, Biên Nam nửa mơ nửa tỉnh núp trong chăn một hồi, đến khi sắp thở không ra hơi, cậu mới thò đầu ra.

Vốn dĩ còn hơi phiền muộn, trong lòng không mấy thoải mái, nhưng núp trong chiếc chăn ấm áp, không lâu sau cậu lại mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Không biết lần này ngủ nướng thêm bao lâu, nói chung lúc mở mắt ra lần nữa là vì nghe thấy tiếng hát vang dội của Khuất Ngạn.

Biên Nam dụi dụi mắt, kinh ngạc phát hiện nhóc kia thế mà không hát lạc điệu, mình có thể nghe ra nhóc đang dùng lời của bài “Đội hồng quân phụ nữ”.

“Tìm bảo thạch, tìm bảo thạch, bên bờ sông có rất nhiều bảo thạch, tất cả bị nhặt hết trơn...”

Biên Nam ngâm nga theo điệu nhạc, ngay lúc định ngồi dậy, cậu nghe được Khuất Ngạn không có chạy ra bờ sông tìm bảo thạch, mà là chạy tới cạnh lều của mình, vừa hát vừa thành thạo kéo khóa lều.

“Đại hổ tử!” Nhóc thò đầu vào trong hô to một tiếng.

“Ây cụ cưng,” Biên Nam ngồi dậy, giang tay ra, “Hôm nay hát không lạc điệu mừng ghê nha.”

Khuất Ngạn đá rơi giày nhảy vào trong lều, nhào lên người Biên Nam, uốn tới ẹo lui mới tìm được một tư thế thoải mái để dựa vào: “Sáng sớm có cháo, bánh quẩy, sữa đậu nành, mần thầu, bánh bao...”

“Em ăn chưa?” Biên Nam ngó ra ngoài từ cửa lều bị Khuất Ngạn kéo mở.

Khuất Dịch và Thân Đào đã dậy, Vạn Phi đang lết ra từ trong lều, thoạt nhìn còn chưa tỉnh táo lắm, cậu chàng nhìn chằm chằm hai đôi giày ngoài lều, suy tư một hồi mới xác định đôi nào là của mình, chậm rãi mang vào.

“Em chưa ăn nữa, anh Tiểu Đào nói đợi mọi người dậy hết rồi cùng nhau đi ăn, phải tới đại sảnh để ăn đó.” Khuất Ngạn vừa nói vừa bò ra khỏi lều, Biên Nam rất muốn lấy đồng hồ bấm giây cho nhóc, xem thử thời gian ngồi yên của nhóc có thể vượt quá mười giây hay không.

“Đậu má, lạnh quá!” Vừa ra khỏi lều, Vạn Phi rụt cổ mắng một tiếng, cậu chàng quay đầu lại, thấy Biên Nam đang mặc áo thì chỉ một ngón tay, “Đừng có ra! Anh Nam mày đừng có chui ra, lạnh lắm đó!”

“Lạnh à?” Biên Nam ngồi trong lều trại, cảm thấy hôm nay gió nhẹ hơn so với hôm qua, ánh mặt trời cũng chiếu rọi khắp nơi, cậu lại liếc sang Khuất Dịch, “Lạnh không?”

Khuất Dịch cười cười, đột nhiên thò tay vén áo mình lên, lộ hết cái bụng ra ngoài, sau đó vội vàng kéo xuống: “Không lạnh.”

Mọi người đều sững sốt, đua nhau cười phá lên, Vạn Phi chạy tới nhà vệ sinh: “Khuất Dịch mày đúng là có bệnh.”

Biên Nam cảm thấy sáng sớm nay mình rất là phiền muộn.

Có lẽ vì thái độ như ăn trộm muốn bỏ chạy của Khuất Dịch làm cậu vô cùng khó chịu.

Vốn dĩ cậu cũng rất cẩn thận, cũng sợ bị người ngoài phát hiện, sợ bị người ta hỏi dò, sợ bị người ta nhìn ra, nhưng không biết có phải do tối qua uống bia rồi bị vợ chồng son Vạn Phi Hứa Nhị châm ngòi hay không, cậu đột nhiên cảm thấy lén lút như vậy khó chịu quá.

Nhìn dáng vẻ thận trọng dè dặt của Khuất Dịch, cậu lại muốn nổi nóng.

Chỉ là bây giờ bị Khuất Dịch ghẹo như thế, lúc ra khỏi lều cậu không còn cảm giác gì nữa, vả lại nhìn nụ cười dưới ánh mặt trời của Khuất Dịch, ngoại trừ cố gắng kiềm chế khóe miệng để mình đừng có vừa nhìn thấy Khuất Dịch là lại cười như thể không cần phải thi, cậu chẳng còn ý nghĩ gì khác.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ!

“Hứa Nhị chưa dậy à?” Biên Nam gật đầu với Khuru Dịch và Thân Đào, nghiêng đầu thấy trong lều của Vạn Phi hình như không có động tĩnh gì.

“Dậy từ sớm rồi,” Khuru Ngạn nhặt được cành cây nhỏ hươ tới hươ lui trước mặt mình, “Nhưng trở vào trang điểm rồi, lông mày nè, lông mi nè, son môi nè...”

“Nhị bảo em biết nhiều quá nha!” Hứa Nhị ở trong lều cười nói.

Khuru Ngạn hồ hởi chạy đến trước lều trại, thò đầu vào trong cất giọng hát lanh lảnh: “Lặng lẽ hỏi thánh tăng, nữ nhi có đẹp không, nữ nhi có đẹp không...”

*Lời bài “Tình nhi nữ” trong phim Tây Du Ký.

“Hồi nghỉ hè mới xem xong hả.” Biên Nam bật cười, bây giờ lại lạc điệu hết rồi.

“Ừ,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Cậu kéo áo lại đi kìa.”

“Chú ý kỹ thật, lát nữa đi vài vòng là tự động ngay ngắn lại thôi,” Biên Nam cúi đầu sửa lại áo, trong lều không đứng dậy được, cậu chỉ khoác đại áo lên người, “Nước lạnh không?”

“Không,” Khuru Dịch nói, “Đi rửa mặt đi.”

Lúc Biên Nam vào nhà vệ sinh, Vạn Phi đang khom lưng rửa mặt ở bên ao nước, vừa rửa vừa ngâm nga hát, cậu đi qua tát vào mũi Vạn Phi một cái.

“Má nó!” Vạn Phi bực bội quay đầu lại, thấy Biên Nam thì lập tức cười hề hề, “Anh Nam, tối qua ngủ thế nào?”

“Còn ngủ thế nào nữa,” Biên Nam đứng trước bồn tiểu, “Uống bia xong ngã đầu xuống là ngủ ngay.”

“Thật sao?” Vạn Phi nhìn thoáng qua cửa nhà cầu bên kia, đi tới bên cậu nhỏ giọng nói, “Nửa đêm Thân Đào không đổi chỗ với Khuru Dịch à? Lúc nửa đêm tao quay lại thấy Khuru Dịch đứng bên chỗ lều xanh.”

Biên Nam bỗng dưng thấy ngượng một cách kỳ lạ, cậu lườm Vạn Phi: “Tránh ra đi, coi chừng tao tiểu lên người mày bây giờ.”

“Sợ mày sao, tối đi,” Vạn Phi tặc lưỡi, kéo quần xuống, thò vào móc hai cái thì ngừng lại, “Ặc, tao tiểu rồi.”

Biên Nam buồn cười: “Tối qua mày với Hứa Nhị chơi vui không?”

“Thôi đừng nhắc nữa,” Vạn Phi ử rử, “Hôm qua bọn tao ra bờ sông đi dạo, tao định hôn hít giở tí trò lưu manh, ai ngờ mới vừa hôn, nhỏ nói vòng tay của nhỏ rút rồi!”

“Hả?” Biên Nam ngẩn người.

“Tìm vòng tay gần cả tiếng mới tìm được, tao bị lạnh đến độ bắt lực luôn,” Vạn Phi nhếch miệng, “Quay về lều cũng ngại làm tiếp.”

“Ngại?” Biên Nam tặc lưỡi, “Vô dụng.”

“Ý mày là mày với người nào đó làm tới bến rồi à.” Vạn Phi cũng tặc lưỡi.

“Biến đi, đang nói mày đấy, đừng có mà cắt lời.” Biên Nam đi đến cạnh ao vốc nước, vội vã vùi mặt vào trong nước.

Mặc dù tối qua cậu xin quắc cần câu, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, ký ức cũng không rối loạn, bây giờ bất chợt nhớ lại, hơi thở của Khuru Dịch, sự đụng chạm giữa da thịt, độ ẩm trong lòng bàn tay, kích thích và khoái cảm lũ lượt khác hẳn trò lưu manh trong phòng bếp hôm đó khiến vành tai cậu nóng rần.

Nếu Khuru Dịch không phải là con trai, cậu cũng sẽ không ngại kể cho Vạn Phi.

May là Vạn Phi hình như còn chìm đắm trong hồi ức tương kính như tân cử án tề mi* với Hứa Nhị, không biết đang hồi hận hay là đang hồi tưởng dư vị, cho nên không hỏi thêm gì nữa.

*Tương kính như tân, cử án tề mi (tôn trọng nhau như khách, nâng khay ngang lòng mày): Vợ chồng coi nhau như khách quý, tôn trọng lẫn nhau để giữ gìn hạnh phúc.

Sau khi tất cả mọi người thức dậy dọn dẹp xong, ông chủ chuẩn bị bữa sáng cho cả bọn trong nhà ăn.

Biên Nam có cảm giác mình đói hơn ngày thường, không biết tại sao nữa, lót bụng bằng bốn cái bánh bao thịt, nuốt thêm hai chén cháo lớn mà cứ như chưa ăn gì.

Cậu lại lấy hai quả trứng gà, vừa lột vỏ vừa nhìn Khuru Dịch bên cạnh, Khuru Dịch cắn bánh bao nhìn cậu: “Gì vậy?”

Biên Nam nhỏ giọng nói: “Sao tôi thấy đói bụng thế này...”

“Uống bia qua hôm sau ai chẳng đói,” Khuru Dịch cười cười, “Hôm qua cậu cũng coi như uống nhiều rồi.”

“Vậy ư?” Vừa nhắc đến chuyện tối qua, Biên Nam lại nghĩ vẩn vơ một chập, cậu vội cúi đầu lột vỏ trứng nhét vào miệng.

Mất sức nửa ngày mới nuốt trứng gà xuống như bị ai rượt vậy.

Ăn xong bữa sáng, mười người lều kê bên mới có vài móng tỉnh giấc, xách đầu tóc như ổ gà và hai mắt thâm quầng băng qua nhà ăn đi ra sân trước.

“Tạo hình gì thế kia,” Vạn Phi tắc lưỡi, “Nhìn bọn họ tao có cảm giác mình nên mau chóng đóng gói cất kỹ đồ thức ăn này rồi chộp thêm ít đồ chuẩn bị chạy trốn tận thế.”

“Đi thôi,” Thân Đào cười nói, “Ăn no chưa, bây giờ chúng ta trốn được rồi.”

Xe đã sạc điện đầy đủ, mọi người cất đồ dùng xong rồi lái xe theo đường cũ về thành phố.

Hiện giờ vẫn có thể xem là buổi sáng, gió vùng ngoại ô hơi lạnh nhưng tươi mát vô cùng, hít vào phổi mang đến cảm giác rất khoan khoái.

Làn gió dịu nhẹ và ánh mặt trời nhàn nhạt làm cho lòng người thư thái hơn người.

Biên Nam vẫn lái xe chở Khuru Ngạn, thỉnh thoảng liếc sang phía Khuru Dịch.

Tâm trạng của cậu rất tốt, nhưng nghĩ đến việc lát nữa sẽ trở về trường, cậu lại thấy phiền lòng.

Tuy rằng hai trường nằm trong cự ly tụ tập đông người là có thể nhào vào tấn nhau, nhưng muốn gặp mặt Khuru Dịch chẳng dễ dàng gì, lúc cậu huấn luyện xong trèo tường ra ngoài, Khuru Dịch đã vội vã đi làm mất rồi...

Biên Nam đột nhiên hiểu được cảm giác mỗi ngày ưu sầu ủ rũ cầm điện thoại của Vạn Phi, bây giờ Khuru Dịch đang ở ngay bên cạnh mà chưa chỉ cậu đã thấy sâu rồi.

“Sao vậy?” Khuru Dịch lái xe lại gần cậu.

“Không có gì,” Biên Nam hít một hơi, “Cuối tuần này cậu bắt đầu đi làm lại à?”

“Ừ, bàn bạc với chị Mạn rồi,” Khuru Dịch nói, “Nếu không nhờ chị ấy chịu giúp một tay, tôi muốn về đó làm cũng khó.”

“Chẳng phải học kỳ sau sẽ thực tập ư,” Biên Nam suy tư, “Cũng đâu làm được bao lâu nữa?”

“Khoảng vài tháng, sang năm xem tình hình thế nào, lễ tết được nhiều tiền thưởng lắm,” Khuru Dịch cười nói, “Cậu còn chưa kể chuyện thực tập cho tôi nghe thì phải, sắp xếp thế nào rồi?”

“Ày...” Nhắc tới chuyện thực tập, Biên Nam lại ủ rũ, “Lát nữa tôi qua nhà cậu chơi, từ từ kể cho cậu nghe.”

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

Lúc về đến nhà Khuru Dịch đúng lúc sắp giữa trưa, nhà nhà đã bắt đầu nấu cơm.

Bố Khuru đang ngồi trên xe lăn trò chuyện với bà cụ ở sát vách, thấy cả bọn mang thức ăn chín trở lại, bà cụ nở nụ cười: “Tụi nó mang đồ ăn về thật kìa.”

“Bà ơi ăn chung đi.” Khuê Ngạn cầm một túi gà quay chạy đến trước mặt bà cụ.

“Bà ăn rồi,” Bà cụ xoa đầu nhóc, “Bây giờ ăn không nổi.”

“VẬY ăn quả hồng đi, bọn con hái được nhiều quả hồng lắm, mỗi người chia một túi,” Khuê Ngạn lại chạy qua lấy quả hồng trong tay Biên Nam, đưa cho bà cụ, “Ăn ngon lắm, mới chín đó.”

Khuê Dịch đi tới bên cạnh bố Khuê ngắm nghía: “Bố uống thuốc chưa?”

“Uống rồi,” Bố Khuê gật đầu, “Tất cả đều làm theo sắp đặt của con, bây giờ đang chờ ăn trưa theo sắp đặt của con luôn đây.”

“VẬY ăn thôi.” Khuê Dịch cười nói.

Thức ăn chín mua ở ngay đầu hẻm, Biên Nam vào phòng bếp lấy đĩa ra là ăn được ngay.

“Chơi vui lắm hả?” Bố Khuê ngồi bên bàn, hỏi, “Còn đi hái hồng nữa?”

“Vâng, đi ngang qua vườn hồng, hái ăn tại chỗ,” Khuê Dịch nói, “Ăn muốn nôn luôn, bây giờ nhìn quả hồng là thấy no.”

“Các con biết hái hồng cơ à? Không bị quả hồng rớt trúng hả?” Bố Khuê hỏi.

Biên Nam nghe xong liền bật cười: “Chú, Vạn Phi bị rớt trúng đó.”

“Biết ngay mà,” Bố Khuê cười hồi lâu, “Nói cho con nghe, trước đây chú cũng từng hái hồng, nhưng mà leo thẳng lên cây, vừa hái vừa ăn...”

Bố Khuê nổi hứng trò chuyện, vừa ăn cơm vừa kể những chuyện thú vị khi hái hồng, suốt bữa cơm trưa, ông kể từ hái hồng đến hái đào, tiếp đó là trộm dưa hấu, sau cùng đến việc trộm khoai lang rồi đào hố vùi nướng ngay tại chỗ.

“Nếu không biết nướng thì một là khét hai là chưa chín, khét thì ăn không được, còn ăn khoai chưa chín thì chỉ có nước... ăn xong chưa?” Bố Khuê nhìn bọn họ, chờ bọn họ gật đầu rồi mới nói hết câu, “Suốt đường về sẽ đánh rắm y như pháo bông mừng năm mới.”

“Ầy!” Khuê Dịch thở dài, đứng dậy dọn đĩa, “Bố thật là...”

Biên Nam ngồi kế bên cười ha ha.

Khuê Ngạn cả đêm không gặp bố, rửa chén xong liền tất tả chạy vào phòng bố Khuê.

Khuê Dịch vào phòng, Biên Nam vào theo, không đợi Khuê Dịch đóng cửa, cậu đã kéo Khuê Dịch qua, hết cần rồi hôn lên cổ lên vai Khuê Dịch mấy cái.

“Cửa còn chưa khóa kìa,” Khuê Dịch cười, một tay ôm cậu một tay đóng cửa lại, “Cũng đừng khóa cửa, nghe động tĩnh của nhị bảo.”

“Trưa nay chắc nó không qua đây ngủ đâu nhỉ.” Biên Nam đẩy Khuê Dịch đến bức tường sau cửa, vén áo của Khuê Dịch lên, luồn tay vào trong mồm.

“Ừm, hẳn là sẽ ngủ trong phòng bố tôi,” Khuê Dịch bị cậu vén áo làm cho khó chịu, thế là dứt khoát cởi áo luôn, “Cậu muốn làm nốt chuyện tối qua à?”

“Má, chuyện tối qua còn chưa làm hết sao?” Biên Nam ngơ ngẩn, cắn vai Khuê Dịch, lầm bầm, “Tôi cảm thấy xong hết rồi mà, tôi đã như vậy mà còn chưa xong nữa ư?”

“Tôi đã nói cậu chưa xong chuyện đâu?” Khuê Dịch cười nói, thò tay vào trong quần Biên Nam, bùm lấy mông cậu.

“Không phải chứ?” Biên Nam sửng sốt, véo hông Khuê Dịch một cái, “Cậu còn chưa xong? À quên... tôi chưa giúp cậu...”

“Cậu xoay cánh quạt mà còn đòi giúp tôi?” Khuê Dịch cười cười, nhích đến bên tai cậu, cắn vành tai cậu một phát, “Tự tôi xử lý là được.”

“Má! Tôi uống say quá nên không chú ý!” Biên Nam tắc lưỡi, kéo cánh tay Khuru Dịch, ném Khuru Dịch lên giường, nhào tới đè người ta xuống, cách lớp quần xoa nhẹ một cái, “Qua đây qua đây, bây giờ để tôi...”

Khuru Dịch choàng tay lên cổ Biên Nam, hôn lên môi cậu, hơi thở của hai người tức thì hòa lẫn vào nhau.

Đối với việc hôm nay Khuru Dịch mặc quần thể thao, Biên Nam hết sức hài lòng, chỉ cần thò tay xuống tụt một cái là có thể lưu thông không trở ngại.

Cảm giác này rất kỳ diệu, ngón tay Khuru Dịch vuốt ve lưng cậu như mang theo hơi lạnh, lúc trượt qua làn da còn kéo theo quỹ đạo rõ ràng. Khuru Dịch từ từ thở dốc vì động tác của tay cậu, cửa phòng còn chưa khóa... hồi hộp và ham muốn không thể kiềm chế đan xen lẫn nhau khiến cho cả hai đều hưng phấn.

Khi động tác tay nhanh hơn, tiếng rên khe khẽ bật ra từ nhịp thở của Khuru Dịch lớn vồn bên tai cậu, cậu thả môi Khuru Dịch ra, cúi đầu cắn lên ngực đối phương một cái.

Bàn tay Khuru Dịch trượt từ lưng xuống đến hông Biên Nam, chậm chậm mò vào trong lưng quần của cậu.

Chó nhà kể bên sủa hai tiếng, Biên Nam mới bừng tỉnh khỏi tiếng thở dốc của đôi bên, cậu xoay người nằm dài trên giường, rút vài tờ từ hộp khăn giấy ở đầu giường đưa cho Khuru Dịch.

Hưng phấn còn chưa rút hẳn, cậu nằm thêm một lát mới thu dọn mọi thứ, kéo quần lên.

“Nè, đại bảo,” Biên Nam nghiêng người gác chân lên bụng Khuru Dịch, “Vừa nãy cậu rên nghe sướng tai lắm.”

“... Tôi có cần cảm ơn lời khen của cậu không?” Khuru Dịch cười cười.

“Không cần cảm ơn,” Biên Nam chống tay nhìn Khuru Dịch, “Sau này rên nhiều tí cho tôi nghe là được.”

“A...” Khuru Dịch đột nhiên nhích đến bên tai cậu, “Biên Nam... ha... cực cực... vậy được không?”

“Đậu má!” Biên Nam bị tiếng rên ngắc ngứ bất thành linh của Khuru Dịch làm cho trống ngực đập liên hồi, đây cũng chính là nguyên nhân mới vừa xong việc nhưng thật sự không có bản lĩnh ‘lên’ lần nữa, cậu hung tợn đè lên người Khuru Dịch, “Cậu đó, muốn bị thao hả?”

“Cậu muốn à?” Khuru Dịch cười nói.

“Hừm,” Biên Nam ôm Khuru Dịch dùng sức cọ mấy cái, “Đừng nói nữa, nhưng mà tôi muốn thật đó... cậu không muốn sao?”

Khuru Dịch chỉ cười chứ không nói, Biên Nam ôm người ta thẩn thờ một lát, đoạn tựa mình ngồi dậy: “Thôi, không đoán mò đâu, đoán mò hại thân.”

Khuru Dịch cười nửa ngày, nhồm dậy mặc áo vào, vỗ chân cậu: “Nói chuyện thực tập của cậu đi.”

“Hả?” Biên Nam liếc mắt nhìn, một lát sau mới chỉ vào Khuru Dịch, “Cậu dập lửa hay quá nhỉ.”

“Dập thì dập thôi, dù sao cũng chỉ có một chút,” Khuru Dịch tựa vào đầu giường, “Có phải không được suôn sẻ không?”

“Cũng không phải không suôn sẻ,” Biên Nam cùng ngồi tựa vào đầu giường song song với Khuru Dịch, “Thì là, ông Tưởng hỏi tôi có bằng lòng đến một câu lạc bộ tennis làm trợ lý không, tôi về nhà hỏi bố tôi, lúc đó mới phát hiện bố và dì đã sắp xếp thay tôi cả rồi.”

“Muốn cậu vào công ty gia đình hả?” Khuru Dịch lấy ra hộp thuốc lá dưới gối đầu, châm một điếu.

“Cậu hút thuốc trong phòng coi chừng lát chiều nhị bảo xử cậu.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch xuống giường mở cửa sổ ra, quay lại tựa bên cạnh Biên Nam: “Nói tiếp đi.”

“Bọn họ bảo tôi đến công ty hậu cần của gia đình học hỏi, nhưng bây giờ công ty là do Biên Hạo phụ trách,” Biên Nam thở dài, “Bảo tôi theo Biên Hạo, không biết bọn họ nghĩ gì nữa.”

“Bọn họ nghĩ gì cậu không biết sao.” Khuru Dịch cười cười.

“Ày, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.” Biên Nam sờ đùi Khuê Dịch, sao cậu lại không biết chứ, tuy rằng bình thường cậu không thích suy nghĩ những chuyện này, nhưng từ nhỏ đến lớn sống trong bầu không khí ngột ngạt như vậy, sao cậu có thể không biết bọn họ làm vậy là vì cái gì.

“Vậy cậu muốn đi không?” Khuê Dịch hỏi.

“Không đi, đương nhiên không đi rồi,” Biên Nam tắc lưỡi một tiếng, “Đi theo ông khác gì tự tìm chết, sau đó tôi nói với bố tôi muốn đi câu lạc bộ, bố tôi không hài lòng, nói tôi có không tiền đồ.”

Khuê Dịch không nói gì, đưa tay khoác vai cậu.

“Khuê Dịch à,” Biên Nam quay đầu sang nhìn Khuê Dịch, “Nếu đổi thành cậu, cậu đi không?”

“Biên Hạo làm việc ở công ty thế nào? Chuyện này ông có phản đối không?” Khuê Dịch ngậm điều thuốc hỏi.

“Ông không phản đối, công ty làm ăn rất tốt, nếu không bố tôi đã chẳng giao toàn bộ công ty cho ông,” Biên Nam nói, “Sao vậy?”

“Nếu là tôi... chắc sẽ đi,” Khuê Dịch cười cười, “Dù sao điểm khởi đầu cũng cao hơn câu lạc bộ, đôi khi ưu thế của một người cũng bao gồm tiền tài và hoàn cảnh gia đình, đúng không?”

“Cái tên sống hiện thực này,” Biên Nam tắc lưỡi.

“Tôi cũng hết cách thôi,” Khuê Dịch cười nói, “Chẳng qua tôi không hiểu được mâu thuẫn giữa cậu và Biên Hạo, nếu thật sự đặt vào vị trí của cậu, có lẽ không nhất định là vậy, chỉ là tôi cảm thấy nếu Biên Hạo là một người giỏi việc, ông sẽ không có hành động vượt quá giới hạn trong công việc.”

“Vậy ý cậu là... tôi đến đó thử xem sao?” Biên Nam do dự.

“Không phải, tôi không có ý đó,” Khuê Dịch cầm hộp thuốc lá trống rỗng, bóp điều thuốc, vôn vê tay cậu, “Cậu hỏi tôi, tôi mới đứng ở góc nhìn của mình nói một chút, còn với cảm giác của cậu dành cho Biên Hạo, có đến đó cũng không làm nổi.”

“Ừ,” Biên Nam mỉm cười, ngửa đầu ra sau, “Tôi hã, làm kiểu gì cũng sẽ mắc lỗi theo thói quen, vả lại có rất nhiều chuyện tôi không nhìn nổi, đây vẫn là một khuyết điểm lớn.”

“Mai một từ từ thôi,” Khuê Dịch trượt xuống nằm lên gối, “Đến câu lạc bộ làm trước cũng ổn lắm, ít nhất là chuyện mà cậu hiểu rõ.”

“Ừm.” Biên Nam đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Khuê Dịch.

“Nhưng mà cậu tới đó nhớ làm cho tốt, đừng có lông nhông suốt ngày...”

“Đậu má, tôi không có lông nhông suốt ngày nha.”

“Còn nữa,” Khuê Dịch nở nụ cười, “Đừng nghĩ rằng gia đình cậu không liên quan tới cậu, chí ít đó cũng là bố cậu, nếu là của cậu thì đừng chủ động buông tay... đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của tôi, tình huống của hai chúng ta không giống nhau, nhưng cậu cũng không thể quá... nói thế nào đây, quá...”

“Không để tâm.” Biên Nam nói.

“Ừ, đúng rồi,” Khuê Dịch quay đầu, sờ chóp mũi của cậu, “Cậu cũng biết à?”

“Dĩ nhiên là biết, tôi đâu có ngốc,” Biên Nam cười ha ha, “Có điều muốn thay đổi cũng không dễ, nhưng cứ đi trước vậy, nếu thật sự không được cậu nhớ đẩy tôi nha.”

“Vô dụng.” Khuê Dịch cười cười.

“Thì vô dụng thôi,” Biên Nam xoay người ôm đối phương, “Biết sao giờ?”

“Coi như mình xui vậy.” Khuê Dịch nói.

Biên Nam bật cười, ôm Khuê Dịch hôn một cái: “Tội nghiệp cưng quá, qua đây cho anh thương nào.”

“Bệnh thật,” Khuê Dịch cắn nhẹ lên môi cậu, “Biết hôm qua cậu làm gì không?”

“Tôi còn làm được gì nữa, nằm sải lai ngoan ngoãn cho cậu gỡ trò lưu manh chứ sao.” Biên Nam cười nói.

“Cậu cắn rách lưỡi tôi, hôm nay tôi ăn gì cũng vất vả muốn chết.” Khuru Dịch thở dài.

“Hả? Tôi cắn thật à?” Biên Nam sốt ruột, chống tay nhìn Khuru Dịch, “Tôi cứ tưởng tôi nằm mơ cắn chứ!”

“Phục cậu luôn,” Khuru Dịch buồn cười, “Cắn chảy máu rồi này.”

“Ừm,” Biên Nam hôn mạnh lên môi Khuru Dịch một cái, “Chắc là do hưng phấn quá... cậu nói xem chưa chi đã cắn như vậy... nếu như... nếu như... có khi sẽ ăn cậu mất.”

“Nếu như cái gì?” Khuru Dịch híp mắt.

“Đừng có giả vờ!” Biên Nam nhe răng.

“Làm tình à?” Khuru Dịch hỏi.

“Đậu má Khuru đại bảo cậu kín đáo một chút được không!” Biên Nam hạ giọng rít lên.

“Cậu bảo tôi đừng giả vờ mà,” Khuru Dịch mỉm cười ôm cậu, “Cậu muốn làm?”

62. Chương 62

Lúc nói ra câu đó, Biên Nam có cảm giác mình chỉ thiếu mỗi cơ hội không bị ai quấy rầy để làm một trận ra trò, đại chiến ba ngày ba đêm ba trăm hiệp chiến đến tối tăm trời đất mặt trời mặt trăng không còn ánh sáng... phải nói là hoài bão lớn lao.

Nhưng Khuru Dịch đột nhiên hỏi một câu thẳng thắn như vậy, cậu bỗng dưng không biết nên trả lời thế nào. Muốn không?

Dĩ nhiên là muốn rồi, dù rằng lúc trước hình như mình chưa từng nghĩ kỹ càng.

Nội dung cụ thể thì... chưa bao giờ nghĩ đến luôn.

Đừng nói là con trai, ngay cả con gái cậu cũng chỉ mới hôn má này nọ thôi, nói không chừng kinh nghiệm còn chẳng bằng Vạn Phi.

Hơn nữa... cậu đột nhiên cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Không biết nguyên nhân tại sao.

Có lẽ là vì hơn mười năm cuộc đời, từ trước đến nay cậu chưa hề nghĩ rằng mình sẽ xảy ra chuyện gì với một đứa con trai.

“Tôi nhắm mắt một chút,” Khuru Dịch gối đầu lên cánh tay, nhắm hai mắt lại, “Chiều nay cậu có về trường không?”

“Hơn bốn giờ tôi mới đi, đúng lúc kịp giờ ghé căn tin ăn cơm,” Biên Nam nhìn hàng mi của Khuru Dịch, đưa tay chạm nhẹ một cái, “Đại bảo à.”

“Hửm?” Khuru Dịch lên tiếng.

“Cậu nghĩ thế nào?” Biên Nam thấp giọng hỏi.

“Tôi không thường nghĩ tới chuyện này,” Khuru Dịch cười cười, “Sao vậy?”

“Tôi thấy là...” Biên Nam nói phân nửa lại ngừng, tặc lưỡi một tiếng nằm dài xuống gối, “Thôi bỏ đi, tôi cũng nhắm mắt một lát.”

“Đắp lên này,” Khuru Dịch kéo chăn qua ném lên người Biên nam, “Cởi bộ đồ đầy đất của cậu ra trước đi.”

“Quần áo của tôi không có dính đất, cậu thật phiền phức!” Biên Nam bắt đắc dĩ ngồi dậy cởi quần áo ném lên chiếc ghế bên giường, “Chợp mắt một lát mà cũng bắt người ta cởi sạch như vậy.”

“Học sinh tiểu học cũng biết giữ vệ sinh giữ lễ phép giữ vệ sinh trước khi ăn cơm phải rửa tay...” Khuu Dịch nhắm mắt lại liệt kê liên tục.

“Rồi rồi rồi, không phải tôi đã cởi hết sao,” Biên Nam đáp chần, nghiêng người ôm Khuu Dịch, “Đừng lải nhải nữa.”

Không biết có phải do tối qua uống bia ngủ không ngon, hoặc là giờ trò lưu manh mệt mỏi quá, lúc đầu Biên Nam ôm Khuu Dịch vẫn còn xu thế đột ngột mọc lên từ mặt đất, nhưng chưa kịp mọc lên hẳn, cậu đã ngủ mất tiêu.

Ngủ một mạch tới bốn giờ, đến khi Khuu Dịch đẩy cậu, cậu mới miễn cưỡng mở mắt ra.

“Ngủ còn hơn nhí bảo nữa,” Khuu Dịch đứng ở bên giường nhìn Biên Nam, “Không phải cậu muốn về trường sao, mau về đi, lát nữa tôi phải ra ngoài mua thức ăn.”

“... Ồ,” Biên Nam chậm chạp bò dậy, ngồi xếp bằng trên giường chờ dẫn trong chốc lát, “Ngày mai cậu phải đi làm thêm à?”

“Ừ.” Khuu Dịch gật đầu.

“Tan học là đi ngay?” Biên Nam lại hỏi.

Khuu Dịch nhìn cậu một hồi, cười cười, đưa tay nhéo cằm cậu: “Buổi trưa cậu đi ra được không? Hai chúng ta cùng nể mặt đi ăn chung?”

“Không thành vấn đề!” Biên Nam vui lên ngay, vỗ tay ra tiếng, “Mặt này phải nể cậu chứ.”

“À quên, có cái này,” Khuu Dịch lấy thứ gì đó trên bàn đưa tới trước mặt Biên Nam, “Sửa lại rồi đó.”

Biên Nam nhận lấy, trông thấy nó là tượng đất làm quà sinh nhật cho mình, những góc bị sứt mẻ và màu sơn đã được tu bổ, nhìn vào không đoán ra là từng bị ném vỡ.

Cậu mỉm cười: “Quả nhiên vẫn phải nhờ dân chuyên nghiệp ra tay.”

“Thật ra làm lại một cái cũng được.” Khuu Dịch nói.

“Không muốn,” Biên Nam tặc lưỡi, “Muốn cái này thôi, làm lại sẽ không còn ý nghĩa đó nữa, lần tới cậu làm thêm một cái tượng đất hình cậu tặng tôi đi.”

“Ừm,” Khuu Dịch cười nói, “Sinh nhật hằng năm sẽ tặng cậu một cái khác nhau.”

“Thật sao?” Biên Nam suy tư một chút, “Phải đợi cả một năm lâu quá, hay là mỗi dịp lễ cậu tặng tôi một cái đi, sắp tới Giáng sinh Tết nguyên đán Lễ tình nhân Tết âm lịch Tết nguyên tiêu gì đó rồi...”

*Tết nguyên tiêu là lễ hội cổ truyền của Trung Quốc diễn ra vào ngày 15 (ngày rằm) tháng giêng Âm lịch.

“Vậy năm nay tôi khỏi làm cái gì luôn,” Khuu Dịch bật cười, “Sinh nhật thôi, mỗi năm một cái, có triển vọng hơn.”

Biên Nam ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng mới vỗ chân như đã hạ quyết tâm: “Được rồi, mỗi năm một cái, sang năm là Khuu đại bảo nhé.”

“Ừ.” Khuu Dịch nói.

Chơi với Khuu Ngạn trong sân thêm chốc lát, Biên Nam mới xách balô rời khỏi nhà Khuu Dịch.

Lúc ra đến đầu hẻm đã gần năm giờ chiều, Vạn Phi gọi điện thoại sang: “Tối nay mày có về trường không?”

“Về chứ, tao lên xe luôn rồi.” Biên Nam đưa tay đón một chiếc taxi.

“Mày nhanh đi, mẹ Nhất Phàm có làm cá con tẩm ớt bảo nó mang tới, mấy thằng quỷ phòng sát vách nghe mùi thơm quá nên chạy qua hết rồi, mới tấn nhau một trận đây, tao có giặt lại một chút cho mày, nếu mày

còn không về tao không dám chắc tao chống nổi bọn nó đâu! Chỉ đành giấu vào dạ dày của tao thôi...” Lúc Vạn Phi nói chuyện, Biên Nam gần như nghe được tiếng cậu chàng nuốt nước miếng.

“Mày hay nhỉ!” Biên Nam cúp điện thoại cười với chú tài xế, “Chú ơi, phiền chú lái nhanh một chút, cháu phải về giành thức ăn.”

Lúc về tới trường học, Vạn Phi đang ngồi chồm hổm dưới lầu ký túc xá gọi điện thoại, trong tay nắm chặt một túi đựng thức ăn, thấy Biên Nam thì nhấc tay ném túi qua.

Biên Nam chụp lấy nhìn thử, hơn phân nửa túi cá cơm tẩm ớt, cậu bật cười: “Hèn gì bọn nó đòi xé xác mày, nguyên cả túi đều ở chỗ mày còn gì!”

“Hai túi lận, ăn ngon cực! Không có cay lắm, mày ăn được đó, nếu không tao đã chẳng giành nhiều như vậy,” Vạn Phi cúp điện thoại đi tới, “Đi thôi, ra ngoài ăn đi, tao thấy hôm nay thức ăn ở căn tin không ngon.”

“Lại bánh xào à?” Biên Nam bóc một miếng cá con trong túi ra ăn, hơi cay, nhưng mà ngon vô cùng, làm cậu chợt nhớ tới món cá chiên của Khuê Dịch.

“Hôm nay nghe lời mày, tao đi, mày muốn ăn gì tao ăn đấy,” Vạn Phi cười ha ha, “Nãy về nhà mẹ tao cho tao tiền.”

“Giữ lại tiền đãi Hứa Nhị đi,” Biên Nam tắc lưỡi, “Lát ăn xong tới tiệm net luôn không?”

“Tiệm net hả? Đi,” Vạn Phi ngạc nhiên, “Hiếm khi mới thấy mày chủ động đòi đi tiệm net nha, đi đâu địa chủ à?”

“Mày đâu-ta của mày đi, khỏi lo cho tao.” Biên Nam nhe răng.

Hai người tìm một quán nhỏ tùy tiện ăn đĩa cơm, trên đường đến tiệm net đụng phải mấy thằng bạn ở phòng ký túc xá sát vách, Biên Nam đưa balô nhờ người ta mang về hộ, sau đó cùng Vạn Phi đến tiệm net.

Bình thường hai người đến tiệm net không có chọn ghế, thấy chỗ nào có hai chiếc máy tính đặt kế nhau là ngồi xuống, thế nhưng hôm nay Biên Nam lại kéo Vạn Phi tìm chỗ ngồi mà phía sau là tường bên cạnh cũng là tường.

“Sao tự dưng chui vô góc này ngồi vậy?” Sau khi mở máy lên, Vạn Phi hỏi.

“Tao có việc.” Biên Nam ngồi xuống, xoay màn hình về bên kia tường.

“Ồ...” Vạn Phi kéo dài giọng, phì cười nhìn Biên Nam, “Tao... hiểu... rồi...”

“Mày hiểu cái gì.” Biên Nam không để ý đến Vạn Phi.

“Rồi rồi rồi, mày làm chuyện của mày, tao không quấy rầy mày nữa.” Vạn Phi phất tay một cái, đeo tai nghe lên.

Thật ra loại chuyện này, theo lý mà nói Biên Nam nên tới đây một mình, nhưng buổi tối học sinh trong trường sẽ trở về, chủ nhật lại không có ai gác cổng, tất cả sẽ rủ nhau chui vào tiệm net, cậu cần kéo theo Vạn Phi để chiếm chỗ bên cạnh.

Lúc Vạn Phi hò hét vào ống nghe, Biên Nam mở web ra.

Suy tư một lát, cậu nhập vào vài chữ.

Đồng tính luyện ái.

Bấm nút enter xong, cậu cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ, đoạn liếc sang Vạn Phi ngồi bên cạnh.

May là Vạn Phi rất tập trung ở phương diện đâu-ta và yêu đương, vừa bắt đầu là một lòng một dạ.

Biên Nam chuyển đường nhìn về màn hình, cầm chuột chậm rãi kéo xuống.

Khuyên hướng đồng tính luyện ái, hành vi đồng tính luyện ái, phong trào đấu tranh của thế giới thứ ba (hoặc gọi là phong trào LGBT).

Hình ảnh đồng tính luyện ái.

Tin tức liên quan đến đồng tính luyến ái.

Website dành cho người đồng tính.

Có phim điện ảnh về đề tài đồng tính nào hay không.

.....

Biên Nam lật vài trang, cảm thấy chẳng giúp ích gì cho mình.

Mấy thứ như phân tích về đồng tính luyến ái, kiểm tra khuynh hướng đồng tính luyến ái, cậu không cần, đối với những vấn đề đồng tính luyến ái khác, cậu cũng chẳng hứng thú.

Cậu chỉ muốn biết...

Làm thế nào thôi.

Thật ra làm thế nào cũng không phải là cậu không rõ lắm.

Vậy rốt cuộc mình muốn biết cái gì?

Biên Nam bực bội tắt web, ném chuột đi, chờ người ra nhìn màn hình.

“Có thuốc lá không?” Biên Nam đá cái ghế của Vạn Phi.

Vạn Phi nhìn cậu, tháo tai nghe kêu lớn một tiếng: “Cái gì?”

“Có thuốc lá không?” Biên Nam hỏi.

Vạn Phi móc hộp thuốc lá trong túi quần, ném tới trước mặt cậu, tên này không hút thuốc lá, nhưng để ra vẻ nên cứ mang thuốc lá theo bên người.

Biên Nam cầm hộp thuốc ngẫm nghĩ một chút: “Chưa quá đắt đâu nhỉ, hộp này là tháng trước hay năm trước thế?”

“Quá đắt quá đắt rồi,” Vạn Phi nhìn cậu, “Mày chỉ châm thuốc ngậm thôi mà, có hít vô trong đâu, ngậm cây gậy cũng thế.”

“Má.” Biên Nam bật cười, lấy một điếu ra châm, ngậm trong miệng.

Ở tiệm net có một folder ẩn, mấy đứa lưu manh thường xuyên lên mạng đều biết vào thế nào.

Bên trong có không ít thước phim, không xác định giờ cập nhật.

Biên Nam mở ra xem, lia nhanh qua tên từng video một, bên tai tự động bổ sung tiếng thở gấp, nhưng mà không tìm được thứ cậu cần.

Có ai đó đi vào tiệm net, người nọ lướt qua ngay trước dãy máy của bọn cậu, Biên Nam hơi chột dạ, vội vàng bấm tắt folder.

Mẹ nó!

Cậu gầy gầy điếu thuốc, hít một hơi, sau đó mở web ra lần nữa, do dự trong thoáng chốc rồi bắt đầu tìm chỗ download tài nguyên.

Thật ra nếu giao việc này cho Vạn Phi, nói không chừng chưa mất bao lâu đã hoàn thành, Biên Nam thì không sỏi như vậy, cậu không có xem mấy thứ này.

Tìm loạn xạ một hồi, sau vài lần download thất bại, cậu mới từ từ tìm được điểm mấu chốt.

Chọn đại mấy cái có thể tải được rồi bấm tải về.

Nhìn chằm chằm vài thanh tiến độ, cuối cùng chừa lại cái nào load nhanh nhất, những cái khác đều bấm tạm dừng.

Làm xong, cậu chột dạ thu nhỏ cửa sổ download, phát hiện lòng bàn tay và sau lưng mình đã toát mồ hôi hột.

Tuy rằng chưa xem được gì hết, nhưng ngoài sự hồi hộp thì trong lòng còn xen lẫn chút hưng phấn âm ỉ.

Biên Nam mày cũng ghê gồm thật.

Tiệm net có tiếng là dùng mạng cáp quang, nhưng tốc độ download không được tốt cho lắm, chắc là có không ít người đang tải hàng, Biên Nam vừa bấm mở từ lum web, vừa thi thoảng nhìn lên thanh tiến độ mấy lần.

Thời gian download dự tính là một tiếng lẻ năm phút.

Cậu có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, thế nên lại đá ghế Vạn Phi lần nữa: “Uống nước không?”

“Gì mà?” Vạn Phi đeo tai nghe kêu to.

“Quên đi, không có gì.” Biên Nam gơ ngón giữa với cậu chàng, đứng lên.

Lại ngó màn hình một chút, mọi thứ đều bình thường, cậu đi về phía quầy thu ngân bên kia, mua hai chai nước, ném một chai cho Vạn Phi, còn mình tu ừng ực hết nửa chai.

Tải video phải đợi khá lâu, Biên Nam vốn định chơi chút gì khác, nhưng mở vài trò lên chỉ liếc mấy cái là hết hứng chơi tiếp.

Vì vậy cậu tắt chúng đi, mở web lại lần nữa.

Chính bản thân cậu cũng không biết mình muốn xem cái gì, cuối cùng tiện tay mở một diễn đàn dành cho người đồng tính.

Còn chưa kịp nhìn nội dung, cậu đã bị các kiểu tiêu đề làm cho hết cả hồn.

Ngoại trừ hình tự sướng thì là đủ loại post tìm bạn tình trắng trợn.

Còn có tìm chủ nhân nữa!

Quả là bạo dạn mà...

Đôi lúc lại trông thấy một vài post về quá trình thay đổi tư tưởng, nhìn tiêu đề là thấy bị kịch rồi.

Cảm giác như hóocmôn ngập đầy màn hình sắp tràn ra tới nơi.

Biên Nam chột dạ nhìn xung quanh một chút, khách trong tiệm net không ít, nhưng mà bên này vẫn chưa kín chỗ.

Cậu nhìn chằm chằm mở tiêu đề chốc lát, bấm mở ra một post tìm bạn tình.

Vào trong xem, mắt cả buổi cậu mới đọc hiểu dòng đầu tiên, chiều cao cân nặng rồi thì nào là 1 nào là 0, cậu cũng đại khái đoán được nó có ý gì.

Nhìn một chút rồi thoát ra.

Cậu không đỡ nổi kiểu khát khao trắng trợn lộ liễu đó.

Lật ra hai trang sau, đa phần đều là nội dung tương tự, lúc cậu đang nghĩ cánh cửa thế giới mới mở ra hơi đột ngột thôi tạm đóng lại trước, một bài post khiến cậu ngừng tay.

Hôm qua làm chuyện ấy với bạn trai, lần đầu tiên.

Biên Nam cắn môi, lấy thêm một điều thuốc trong hộp ra, châm lửa ngậm vào miệng, bấm mở bài post trên.

Bài post viết vô cùng cặn kẽ, đầu tiên là quá trình gặp gỡ, sau đó quyết định muốn lấn giường, tiếp theo là một đồng biến chuyển tâm lý y như sáng tác văn, tiếp theo nữa là giai đoạn chuẩn bị trước khi ‘hành sự’, kể từ đoạn này, bài post bắt đầu như ngựa đứt dây cương, liên tục nói chuyện lưu manh, rất nhiều từ ngữ nhạy cảm khiến cho tâm mắt của Biên Nam cũng phải ngượng ngừng ngượng ngừng lên trên.

Đợi đến khi đầu óc tự miêu tả lại toàn bộ chỗ đã censor, Biên Nam cảm thấy trong đầu rối loạn như bị nhét một ký lông chó, tư duy cũng không liên mạch nổi.

Cậu tắt bài post đi, cầm chai nước đặt bên cạnh uống mấy hớp.

Cảm giác trong lòng khó mà diễn tả, nói chung là có chút hưng phấn.

Nhưng nhiều hơn nữa là cảm giác bị dọa.

Chờ cậu bình tĩnh lại định xem thêm tí nữa, phát hiện bài post này bấm không vào, bị xóa mất tiêu rồi.

Mẹ nó đúng là lưu manh mà.

Biên Nam tắt hết web, mở Đầu địa chủ.

Đợi đến khi dưới góc phải màn hình thông báo download đã hoàn tất, tiền trong tài khoản của Biên Nam đã thua xấp xỉ phân nửa, phải nói là nhục hết chỗ chê.

Nhưng hiện giờ cậu chẳng hơi đâu buồn phiền về chuyện đó, thông báo dưới góc phải đã hấp dẫn toàn bộ đầu óc của cậu.

Mở ra xem?

Ngay bây giờ?

Sẽ thấy gì đây?

Có phải giống như tình tiết một nữ chiến với một trăm nam rồi ra Thủy Hử không?

*Thủy Hử nói về sự hình thành và những thành tích của một nhóm người chống triều đình mà trở thành giặc cướp, thường gọi là 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, trong số 108 anh hùng Lương Sơn Bạc đó thì chỉ có 3 người là nữ.

Nếu không thì sao?

.....

Trong tiệm net đã ngồi kín người, ai cũng kêu la ầm ĩ, sau khi nhìn chòng chọc bốn chữ “download hoàn tất” hồi lâu, Biên Nam quyết định trước tiên sẽ chuyển video vào điện thoại di động.

Cậu lấy di động ra, loay hoay nửa ngày mới chuyển video vào được, sau đó bấm xóa video trong máy tính. Để chắc ăn hơn, cậu restart máy lại lần nữa, kiểm tra thêm một lần, bấy giờ mới ngã người tựa vào ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Vụ lẩn qua lộn lại này, quả thật một lời khó nói hết.

Nhét di động vào túi quần, Biên Nam tính toán xem mình nên thắng lại tiền đã thua trước hay là xem video trước.

Chẳng qua hôm nay rõ ràng cậu không có tâm trạng, chiến đấu anh dũng tới tận mười hai giờ mà tiền vẫn chưa quay lại con số ban đầu.

“Hầy ——” Biên Nam ném chuột đuổi lưng một cái, giật tai nghe của Vạn Phi xuống, hỏi, “Đâu xong chưa?”

“Muốn về hả?” Vạn Phi nhìn đồng hồ, “Chờ tao năm phút, tao xong ngay đây.”

Chờ Vạn Phi chiến xong, hai người tính tiền rời khỏi tiệm net.

Gió đêm lạnh buốt thổi lướt qua, Biên Nam rung mình một cái, kéo phéc-mơ-tuya áo khoác lên đến đầu, cảm giác như cuối cùng mình cũng choàng tỉnh khỏi trạng thái mơ màng suốt đêm nay.

“Tết năm nay có qua nhà tao chơi không?” Vạn Phi nhảy cóc một đoạn, quay đầu hỏi cậu, “Hôm nay mẹ tao vừa hỏi tao nè.”

“Để xem tình hình thế nào đã.” Vừa nghĩ tới tết, Biên Nam lại thấy phiền lòng. Mỗi dịp tết đến, nhà cậu sẽ có không ít họ hàng đến chơi, các loại tụ họp gia đình rất là nhiều. Những khi ấy, thân phận xấu hổ của cậu ở nhà sẽ càng nổi bật.

Vậy nên khi còn bé, cậu thường trốn chui trốn lủi trong phòng mình, lúc ra ngoài ăn cơm họp mặt cũng không đi. Có lẽ phần nào hiểu được nỗi ngại khi đối mặt với họ hàng của cậu, bố cũng không ép buộc cậu, ông sẽ dặn bảo mẫu nấu cơm cho cậu, sau đó áy náy nhét tiền cho cậu.

Mai này lớn lên một chút, tết đến cậu sẽ trốn biệt ra ngoài, ngoại trừ cơm tất niên, cơm khác cậu đều không ăn ở nhà, mà là tới nhà mẹ ruột, nhà Vạn Phi, còn cả nhà thầy nữa.

“Có phải định sang nhà Khưu Dịch không?” Vạn Phi khoác vai cậu, cười hỏi.

Biên Nam cười cười không trả lời.

Lúc trở lại ký túc xá, Tôn Nhất Phàm và Chu Bân đã nằm ngủ ngon lành, đứng ở ngoài hành lang cũng nghe được tiếng ngáy khò khè của Chu Bân.

“Ây, buồn ngủ quá, tối hôm qua ngủ không ngon,” Vạn Phi cởi quần áo bỏ nhào lên giường, “Cứ sợ đụng trúng Hứa Nhị nhỏ sẽ nói tao thừa dịp nhỏ đang ngủ mà giở trò.”

“Nhỏ đã đồng ý ngủ chung lều với mày thì có gì lại nói thế?” Biên Nam tặc lưỡi, “Mày thật là ngu.”

“Cũng đúng,” Vạn Phi cũng tặc lưỡi liên tục, “Bỏ lỡ cơ hội tốt rồi.”

Biên Nam không lăm nhăm với Vạn Phi nữa, cậu vội vã lấy đồ đạc đi rửa mặt, cậu còn có chuyện quan trọng chưa làm mà.

Rửa mặt xong về phòng, Vạn Phi cũng đã ngáy o o, nhưng ngáy còn to hơn Chu Bân, trong mấy tiếng ngáy liên tục không ngừng đó, Vạn Phi là tiếng ngáy sau.

Biên Nam nằm xuống giường, kéo chăn trùm kín đầu, bật di động lên.

Lấy tai nghe dưới gối ra cắm vào, cậu phần khởi mở video ra xem, cầu mong mình không tải nhầm hàng, nếu không đêm nay công dã tràng rồi.

Lúc hình ảnh trong video hiện lên, Biên Nam còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, cậu cảm di động, cả người ngậy như phồng.

Video không phải tải nhầm hàng.

Tải khá đúng hàng nữa là khác.

Nhưng có lẽ vì thu nhỏ dung lượng, video này là bản đã bị cắt.

Chẳng biết cắt đầu hay cắt đuôi.

Hệt như một bài hát bị cắt bớt phần nhạc dạo và nhạc đệm, âm một tiếng vào thẳng đoạn điệp khúc.

Dưới tình huống Biên Nam còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tâm lý, đập vào mắt cậu chính là hình ảnh hai người đàn ông trần truồng đang quần lấy nhau.

Trong tai nghe cũng toàn là tiếng thở dốc ồ ồ và tiếng rên rỉ phóng đảng.

Má!

Biên Nam vội giật một bên tai nghe xuống, sau khi xác định âm thanh không có truyền ra ngoài, cậu mới nhét tai nghe lại giữa hơi thở khó nhọc, giảm nhỏ âm lượng một chút.

Biên Nam từng xem không ít phim đen, lần đầu tiên là cùng đám bạn học hồi cấp hai, cả bọn xúm lại trước máy tính trong phòng sách nhà cậu, ngay khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng đó, đứa nào cũng bị chấn động mạnh, cả bọn nhất thời á khẩu, chỉ lo mở to mắt trừng màn hình.

Nhưng cho dù là vậy, so ra cũng kém sự kích thích mà hai người đàn ông trước mặt gây cho cậu.

Động tác ấy, tư thế ấy.

Chi tiết bị phóng đại rõ mồn một ấy.

Lại còn mẹ nó may mắn tải được bản HD không che...

Video không dài lắm, khoảng chừng mười phút đồng hồ, nhưng toàn bộ quá trình từ a a ưm ưm đến các loại tư thế đều đầy đủ hết.

Mãi đến khi video phát xong, Biên Nam cũng chưa từng nhúc nhích, cảm giác cứ như đông cứng vậy.

Cuối cùng không khí trong chăn không đủ cung ứng nữa, cậu mới tháo tai nghe xuống, vén chăn lên, mở to mắt trong bóng đêm, một lúc sau mới thở ra một hơi dài thượt.

Bụng dưới căng một cách khó tả, cậu có cảm giác nếu bây giờ thả một xấp gạch lên trên thì mình vẫn có thể hùng dũng bất khuất nhô lên tiếp, nhưng kỳ lạ là tạm thời cậu không có suy nghĩ thò tay vào tự an ủi.

Cảm giác trong ngực thật khó mà hình dung.

Không nói rõ được là hưng phấn hay sợ hãi, hoặc là còn những thứ nào khác

63. Chương 63

Biên Nam nằm trên giường được vài phút, cuối cùng cậu ngồi dậy, rón rén bước xuống giường.

Thật ra kỹ năng ngủ của đám bạn trong ký túc xá rất mạnh, đừng nói có người bước đi, cho dù là ghé ngã, chỉ cần không đập trúng mình là chẳng đứa nào thèm tỉnh.

Từ trước đến nay, mỗi khi rời giường lúc nửa đêm, Biên Nam thích đi thế nào là đi thế nấy, thỉnh thoảng mắc tiểu quá dọc đường liên tục đá ghế đạp thau cũng chẳng sao.

Nhưng hôm nay thì khác.

Không hiểu sao cậu lại đổi sang rón ra rón rén, lúc đi ra khỏi ký túc xá, cậu có cảm giác nhẹ nhõm hệt như kẻ trộm vừa chuồn ra từ trong nhà người ta.

Biên Nam cũng không biết mình bị gì nữa, xem video mà có thể xem đến độ chuyển sang mode ăn trộm, đã thế còn mẹ nó tay không chẳng trộm được thứ gì.

Chỉ có thể nói đoạn video kia gây kích thích hơi lớn đối với cậu.

Tiết trời lạnh thế này mà cậu chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc, chậm rãi băng qua hành lang đi đến WC, súng đang lên nòng trong quần không hề bị ảnh hưởng gì.

Cậu thở dài một hơi, nằm nhòai bên bồn nước, thò đầu qua, vặn mở vòi.

Dòng nước lạnh công bất thành linh dội xuống đầu, nửa đêm trời lạnh bị một cú như vậy quả thật quá kích thích, kích đến mức Biên Nam nhảy dựng lên, ót đập vào vòi nước ba cái liên tục mới rụt ra được.

“Má.” Biên Nam định bụng làm cho mình tỉnh táo một chút, nào ngờ hiệu quả lại kinh khủng như vậy.

Cậu ôm đầu ngồi chồm hỏm dưới đất một lúc lâu, cơn đau ở sau ót mới từ từ giảm bớt, cậu đưa tay sờ thử, sưng lên một cục.

Ầy, bây giờ tỉnh như sáo luôn rồi.

Lại ngồi chồm hỏm thêm vài phút, cậu mới đứng dậy, ôm đầu chậm rãi lết về ký túc xá.

Lấy khăn lông lau sạch nước trên đầu và trên người, cậu vùi mình vào trong chăn, thở dài một hơi.

Vốn dĩ hồi chiều đã ngủ một giấc ở nhà Khuru Dịch, thế nên buổi tối rất có tinh thần, ai ngờ xem xong đoạn video thức tỉnh não bộ kia, lát sau còn dội nước lạnh một phen, hiệu quả có thể so với nuốt hai muỗng mù tạt, đã vậy còn u đầu nữa...

Đêm nay coi bộ không cần ngủ rồi.

Nghe tiếng ngáy lúc cao lúc thấp của Vạn Phi và Chu Bàn, Biên Nam hâm mộ hết biết, bản thân mình ngủ say sưa thì đã đành, còn làm cho người khác không ngủ được nữa...

Cậu lấy máy mp3 dưới gối ra, nhét tai nghe vào.

Nhạc truyền đến từ tai nghe là tiếng đàn tranh mà cậu ghét nhất, đinh đinh đong đong, thông thường được dùng để gây buồn ngủ.

Tác dụng của nhạc cũng không tệ, hơn một tiếng sau, giữa cơn đau râm ran ở sau ót và suy nghĩ miên man đầy trong đầu, rốt cuộc Biên Nam cũng cảm thấy buồn ngủ.

Cậu vui mừng cuộn người lại.

Nhưng mà đêm nay có ngủ hay không cũng chẳng khác gì mấy.

Toàn là nằm mơ.

Lại còn là cái loại không thể cho người ta thấy....

Cảnh tượng trong video không ngừng lặp lại, nhưng diễn viên đổi thành cậu và Khuru Dịch.

Sáng sớm là Vạn Phi lắc lắc gọi cậu dậy: “Anh Nam! Anh Nam! Nếu không dậy là phải chạy thêm năm kilomet đó!”

Biên Nam mơ mơ màng màng mở mắt ra, chưa chi đã bị Vạn Phi ăn mặc chỉnh tề lôi xuống giường, buồn ngủ muốn chết.

Nhưng khi nghĩ đến giấc mộng tối qua, cả người cậu đều bừng tỉnh, nhất thời có cảm giác hết sức xấu hổ, vô thức nhìn lướt qua đùi quần của mình.

“Đừng có ngồi lì ở đó, nghĩ cái gì thế! Hai đứa mình muộn hơn mười phút rồi!” Vạn Phi ném quần áo lên người cậu, “Nhanh lên đi!”

Với Biên Nam mà nói, phạt chạy năm hay mười kilomet là chuyện như cơm bữa, chạy xong cũng không vấn đề gì, nhưng không cần chạy vẫn tốt hơn. Biên Nam gạt bỏ mạch suy nghĩ, mặc quần áo vào, ngay cả mặt cũng không buồn rửa, cùng Vạn Phi chạy ra khỏi ký túc xá.

Sau khi ra khỏi cổng trường, hai người chạy ngược lại, nhập vào đội ngũ đã chạy hết một vòng, may là hôm nay ông Tưởng không lái xe đi theo giám sát, hai người chạy ở cuối toàn đội.

Bình thường chạy bộ cậu và Vạn Phi cứ hay tán dóc với nhau, ông Tưởng phiền nhất là hai người cứ huyền thuyên khi đang chạy bộ, ông hay bảo sức thử mà hai người lãng phí khi vừa chạy vừa nói chuyện đủ để chạy thêm ba kilomet nữa.

Thế mà hôm nay cậu chẳng nói câu nào, miệt mài chạy về phía trước, Vạn Phi nói vài câu với cậu, cậu thậm chí nghe không rõ. Sau khi nghe cậu “hả” ba lần, Vạn Phi cau mày phát tay một cái: “Thôi thôi thôi, chạy đi, không nói nữa.”

Biên Nam cũng không nói thêm gì, tiếp tục chạy về phía trước cùng đội ngũ.

“Anh Nam,” Vạn Phi chạy chưa được bao xa lại nói tiếp, lần này trước khi nói còn chột lưng Biên Nam một đầu cái, “Mày có vẻ không ổn...”

Biên Nam vốn sợ nhột, đang lúc trầm tư bỗng dưng bị Vạn Phi chột một phát, cậu nhảy dựng lên theo phản xạ có điều kiện, sau đó trở tay tát cái bốp lên cánh tay Vạn Phi.

“A!” Vạn Phi bụm cánh tay xoa xoa, “Mẹ nó mày đánh ăn trộm hả!”

“Có chuyện thì nói đi, tự dưng chột tao làm gì, sao tao không đánh ăn trộm cho được!” Biên Nam lườm Vạn Phi một cái.

“Hồi nãy tao nói quá trời luôn, mày có nghe gì đâu?” Vạn Phi tặc lưỡi vài tiếng, chỉ vào mặt cậu, “Bắt đầu từ tối hôm qua mày đã như vậy rồi, mày mắc chứng gì thế?”

“Liên quan gì tới mày? Lo chạy của mày kia, có sức thử để nói nhiều như vậy thì chạy thêm ba kilomet nữa đi!” Dứt lời, Biên Nam tiếp tục cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước.

“Có chuyện thì mày cứ nói ra,” Vạn Phi chạy theo sau cậu, “Chuyên gia giải sầu Vạn Phi sẵn sàng phục vụ quý khách bất cứ lúc nào, chất lượng tốt phục vụ suốt 24 giờ không ngừng nghỉ, gọi là đến ngay...”

Sau khi chạy bộ xong, đội ngũ mạnh ai nấy giải tán, Biên Nam vẫn chạy ở sau cùng, cậu bước chậm về phía cổng trường, cúi đầu nhìn chăm chăm lá rụng rải rác dưới mặt đất.

Chắc sắp có tuyết rồi.

“Anh Nam,” Vạn Phi bước chậm chậm bên cạnh cậu, “Mày... ủa?”

“Ủa gì mà ủa?” Biên Nam nhìn sang Vạn Phi, phát hiện cậu chàng đang nhìn đường đối diện, nhìn theo tầm mắt của Vạn Phi, cậu trông thấy Khuất Dịch đứng ở ven đường đối diện.

Chiếc xe trắng muốt kia rất bắt mắt, lần trước đại chiến xong phải đem đi sửa, chân chống xe bị cậu bẻ gãy đã thay cái mới. Khuất Dịch đang ngồi trên xe, một tay vịn tay lái, một tay cầm hộp sữa tươi uống.

“Má, cậu ấy làm gì vậy.” Biên Nam lập tức nhìn thoáng qua đội ngũ ở đằng trước, quả nhiên, mặt của mọi người đều hướng về đường đối diện.

“Anh đại cũ của Vạn tải đường thủy tới thị sát chiến trường năm xưa chứ gì.” Vạn Phi cười nói.

Thấy Biên Nam phát hiện ra mình, Khuất Dịch uống cạn hộp sữa trong tay, bóp bóp hộp sữa tươi, ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó lái xe đi mất.

Biên Nam lấy di động ra bấm số Khuất Dịch: “Cậu bệnh à, sáng sớm chạy tới đây thị ury?”

“Tôi đi ngang qua thôi, bỗng dưng muốn trải nghiệm cảm giác lúc trước đến đây khiêu khích.” Khuất Dịch cười nói.

Biên Nam sững sốt rồi cũng nở nụ cười: “Vậy ra lần đó là khiêu khích à? Tôi còn tưởng lúc đó cậu thích tôi rồi chứ.”

“Ê ề!” Vạn Phi kêu một tiếng, đi qua chỗ khác.

“Nghĩ sao vậy,” Giọng Khuất Dịch lẫn với tiếng gió, “Tôi đâu có bệnh, cậu đập tôi một gậy mà tôi lại thích cậu à? Có M cũng không M như thế.”

“Trưa nay đi ăn cậu đừng tới đây nữa, sáng sớm đã tới, buổi trưa còn quay lại, chắc chắn đánh nhau cho xem.” Biên Nam nhìn những người đi đằng trước, sắc mặt vài thằng đã tỏ ra khó chịu, đặc biệt là bè đảng của Phan Nghị Phong.

Thật ra trong đám người kia, chẳng mấy ai thật sự muốn trả thù cho Phan Nghị Phong, chỉ muốn viện cớ đánh nhau một trận sau khi Phan Nghị Phong đi mà thôi, cố gắng trở thành thể hệ đầu gấu tiếp theo của trường Thể thao.

“Vậy tôi chờ cậu ở giao lộ phố ăn vặt, tôi muốn ăn sủi cảo.” Khuất Dịch nói.

“Không thành vấn đề.” Biên Nam cười trả lời.

Cúp điện thoại xong, Vạn Phi đi qua khoác vai cậu: “Mau lên, tranh thủ bây giờ tâm trạng của mày tốt, nói tao nghe xem tối qua tối giờ mày bị sao vậy?”

“Má,” Biên Nam liếc Vạn Phi một cái, “Mày không thể chờ tới lúc bản thân tao muốn nói hả?”

“Mày là vậy mà, người ta không ép mày nói, mày dám nín luôn luôn,” Vạn Phi ghét bỏ nhìn cậu, “Tao chỉ muốn tốt cho mày thôi.”

“Đừng dùng giọng điệu của bà cụ nói chuyện với tao.” Biên Nam đẩy Vạn Phi ra.

“Không nói thì thôi,” Vạn Phi trừng mắt liếc cậu một cái, vẫy tay đi về phía trước, đi được vài bước lại quay đầu nói, “Chuyên gia giải buồn đang chờ nè.”

“Mày đi nhanh giùm đi.” Biên Nam bắt đầu đi.

Loại chuyện này, Biên Nam cảm thấy rất khó nói ra miệng, dù cho hiện giờ cậu quả thật ghen đến khó chịu.

Nếu không phải là Khuất Dịch, nếu không phải là con trai, cậu đã thảo luận với Vạn Phi từ lâu rồi.

Nhưng mà nếu thật sự đổi thành con gái, cậu đã không phiền não như thế.

Buổi trưa lên lớp học, cậu chẳng nghe lọt chữ nào, chỉ buồn chán nhìn Vạn Phi nằm úp sấp trên bàn ngủ say sưa. Sắp đến thi cuối kỳ, thầy cô chủ yếu cho giải đề, phát vài bài thi thử cho làm.

Biên Nam nằm sấp trên giấy thi, chưa giải được bao nhiêu đề mà đã buồn ngủ đến mức mắt sắp mở không lên, trong lòng vẫn còn rối loạn, cứ cảm thấy có một cục vướng ở đó, làm cho người ta không sao bình tâm được.

Nhịn tới tiết cuối cùng, trong giờ học cậu huých huých Vạn Phi: “Nè chuyên gia, đừng ngủ.”

Vạn Phi dụi dụi mắt: “Gì đó?”

“Ra sân tập đi dạo đi.” Biên Nam đứng lên, đi ra khỏi phòng học.

“Sắp tới giờ học rồi,” Vạn Phi đi theo sau cậu, nhìn di động một chút, “Không vào lớp à?”

“Bây giờ ai thèm quan tâm mày có vào lớp hay không.” Biên Nam duỗi lưng một cái.

Lúc chuông vào học vang lên, hai người trốn vào kho đựng dụng cụ cũ kỹ kế bên sân tập.

“Muốn hút thuốc không?” Vạn Phi móc hộp thuốc lá đưa cho Biên Nam.

Biên Nam lấy một điếu, châm lửa ngậm trong miệng, dùng răng cắn đầu lọc, nhấp lên nhấp xuống.

Lúc điếu thuốc sắp đốt gần phân nửa, cậu lấy điện thoại di động ra, bấm mở đoạn video hôm qua tải về, chỉnh sang chế độ yên lặng, thả vào tay Vạn Phi: “Xem đi.”

Vạn Phi cầm di động, cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức rú lên một tiếng: “Ặc!”

Biên Nam không lên tiếng, Vạn Phi ngẩng đầu liếc Biên Nam một cái, rồi lại cúi đầu nhìn di động kêu to: “Đậu má!”

Video chưa phát xong đã bị tắt, Vạn Phi vỗ vỗ vai Biên Nam: “Hôm qua mày tìm cái này à?”

“Không có tìm,” Biên Nam nhìn chằm chằm tàn thuốc, “Tải đại thôi.”

“Chỉ vì xem một đoạn phim nam nam mà mày dở chứng thế này?” Vạn Phi nhìn cậu.

“Ờ.” Biên Nam lấy lại di động bỏ vào trong túi quần.

“Sao vậy?” Vạn Phi hỏi.

Biên Nam im lặng một hồi mới nói khẽ: “... Không được tự nhiên.”

“Không được tự nhiên?” Vạn Phi ngẩn ra, “Sao lại thế, mày xem cái này cũng giống như bọn tao xem phim đen thôi mà?”

“Không giống.” Biên Nam trả lời rất đơn giản.

“Không giống? Có gì mà không giống, thì cũng là... làm thôi.” Vạn Phi gãi gãi đầu.

“Đó là làm với con trai...” Biên Nam nhú mày, không biết nên nói như thế nào.

“Vớ vẩn, không phải mày thích con trai sao?” Vạn Phi nghe cậu nói xong càng mù tịt.

“Không phải ý đó... ày, chỉ là... chỉ là... không được tự nhiên.” Biên Nam nặn nửa ngày cũng không nói ra được lý do.

“Tại sao không được tự nhiên?” Vạn Phi cũng cau mày, ngẫm nghĩ một lát, “Mày xem xong không có phản ứng hả?”

“Có,” Biên Nam ấn tắt đầu thuốc lá dưới đất, chọt chọt mấy cái, “Phản ứng lớn nữa.”

“Vậy...” Lúc này đến lượt Vạn Phi không biết phải nói gì.

“Chỉ là trong lòng cảm thấy không được tự nhiên,” Biên Nam lại móc ra một điều thuốc trong hộp, châm lửa, “Tao cũng không biết nên nói như thế nào, đại loại là trong lòng cảm thấy hơi khó ở, cơ thể... có phản ứng, nhưng tao thậm chí không có tâm trạng tự an ủi, nói vậy mày hiểu không?”

“Tao... nói không hiểu được không.” Vạn Phi vẫn cau mày.

Biên Nam không đáp.

Vạn Phi nhíu mày suy tư linh hội cả buổi trời: “Hay là... xung đột giữa bản năng và lý trí?”

“Má,” Biên Nam nghe mà buồn cười, “Lý trí gì ở đây nữa?”

“Thì giống như lúc đi tỏ tình mày sẽ không có lý trí gì hết ấy, để tao sắp xếp lại từ ngữ của mình lần nữa,” Vạn Phi vuốt vuốt tóc, “Là bản năng và... và...”

“Là cơ thể muốn, nhưng trong lòng không tiếp nhận được.” Biên Nam cắt lời Vạn Phi, nói nhanh một câu.

“Ày! Đúng rồi!” Vạn Phi chỉ vào cậu, “Ý là như thế.”

Biên Nam ngả ra sau nằm dài trên đệm, thở ra một hơi dài thườn thượt.

Ý là như thế.

Kể từ hôm qua xem xong đoạn video đến bây giờ, trong đầu cậu vẫn xoắn xuýt về việc này.

Bất luận là lúc xem video hay nằm mơ thấy Khuru Dịch, hưng phấn có, xung động có, nhưng lại không thể tiếp thu việc làm đến mức đó với một đứa con trai.

“Mày thảo luận chuyện này với Khuru Dịch chưa?” Vạn Phi nằm bên cạnh cậu.

“Tự dừng khi không tao nói chuyện này với cậu ấy làm gì bộ tao bị khủng chác?” Biên Nam nói, nghĩ ngợi một chút rồi lại bổ sung câu nữa, “Làm sao tao nói ra miệng được, Khuru Dịch, tôi thích sờ qua sờ lại hôn tới hôn lui với cậu, nhưng tôi không muốn làm với cậu?”

Vạn Phi cười hô hố: “Nói vậy đúng là rất thiếu đòn, châm ngòi xong kệ nó tắt.”

“Ày... nếu sớm biết phiền phức như vậy, hôm đó khỏi nói luôn.” Biên Nam vỗ đệm, một đồng bụi trên đệm bốc lên.

Hai người vội vàng nhảy xuống đệm, Vạn Phi phui phui quần: “Ồ đây không làm vệ sinh bao lâu rồi thế!”

“Đầu học kỳ có tổng vệ sinh một lần, sau đó không dọn dẹp nữa.” Biên Nam hất xì một cái.

“Trước đây thường có người tới chỗ này yêu đương vụng trộm lắm, sau bị nhà trường bắt vài lần nên không ai tới nữa,” Vạn Phi tặc lưỡi, “Một thân đầy bụi thế này...”

“Mày biết cái gì,” Biên Nam cười nói, “Cũng vì không ai tới nên mới đóng bụi.”

“Chắc,” Vạn Phi nhìn một chồng đệm, cảm thán, “Trên đây toàn là tuổi thanh xuân của các đàn anh trường Thể thao...”

“Thằng ngốc.” Biên Nam cười nửa ngày, cười được phân nửa đột nhiên lại nghĩ tới Khuru Dịch, thế là hết cười nổi.

Giữa trưa, sau khi tiếng chuông tan học vang lên, Vạn Phi đi căn tin, Biên Nam trèo tường rào bên sân tập lên ra ngoài.

Lúc chạy đến giao lộ phố ăn vặt, Khuru Dịch đã ở đó chờ cậu.

“Sao cậu tới nhanh thế.” Biên Nam cười chạy qua, thấy Khuru Dịch là cậu lại muốn cười, đủ loại xoắn xuýt phiền muộn trước đó tạm thời bị ném ra sau đầu.

“Đạp xe tới,” Khuru Dịch cũng cười, “Sợ đi ngang qua cổng trường các cậu bị người đuổi bắt chạy không thoát.”

“Xi, cậu bị người ta rượt chạy vào trong trường bọn tôi luôn mà cũng thoát đấy thôi.” Biên Nam đi tới bên cạnh Khuất Dịch, vai hai người chạm nhẹ một cái, lòng cậu tức thì thoải mái hơn nhiều, nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng trong đoạn video, cậu lại có chút mất tự nhiên.

“Thì cũng vì đụng phải một tên gốc không ngăn cản tôi thôi,” Khuất Dịch thuận đường đi vào trong phố ăn vặt, “Ăn sủi cảo?”

“Đó là do thiếu gia đây không phòng bị, ai mà ngờ được anh đại Vận tải đường thủy lại trèo tường chạy vào trường bọn tôi chứ.” Biên Nam tặc lưỡi.

Ở phố ăn vặt có ba tiệm sủi cảo nhiều nhân, Biên Nam ăn thấy cũng như nhau, nhưng Khuất Dịch cứ đòi tới cái tiệm nằm tuốt trong cùng gần bên khu dân cư.

“Có gì khác nhau không?” Biên Nam theo Khuất Dịch vào tiệm, khách ở đây nhiều hơn hẳn hai tiệm trước, hai người tìm một góc vắng vẻ ngồi xuống.

“Có khác nhau chứ,” Khuất Dịch cười cười, “Tôi ăn từ đây ra mà.”

“Đúng rồi, lúc cậu làm công nhân nhi đồng từng lăn lộn trong tiệm sủi cảo.” Nghĩ tới cảnh Khuất Dịch không lớn hơn Khuất Ngân bao nhiêu rúc trong tiệm sủi cảo vùi đầu bọc sủi cảo, Biên Nam lại thấy xót.

“Hơn nữa đến tiệm này có thể đi thêm một đoạn với cậu.” Khuất Dịch nói.

Một câu băng quơ này làm cho Biên Nam khựng lại, khóe miệng nhếch lên: “Hồi trước không biết miệng cậu ngọt vậy nha.”

“Hồi trước không biết sao?” Khuất Dịch chọn vài phần sủi cảo, đoạn chống tay lên bàn nhồi người về phía trước, nói nhỏ, “Cậu chưa ném qua à?”

“Đâu... má!” Biên Nam chỉ vào chóp mũi Khuất Dịch, “Cậu đang hoàng chẳng được hai câu.”

“Phải xem là với người nào nữa,” Khuất Dịch mỉm cười, đang định mở miệng, điện thoại di động đột nhiên reo lên, cậu lấy di động ra nhìn thử, “Tôi nghe điện thoại chút.”

Biên Nam tựa lên ghế, xoay xoay cốc trà, coi bộ người gọi điện thoại là phụ huynh của một trong những học sinh mà Khuất Dịch đang dạy thêm, giọng điệu của Khuất Dịch hoàn toàn thay đổi.

sd6

Mác trà: ý nói cái mẫu in nhân mác gắn ở đầu sợi dây nối vào gói trà túi lọc.

“Chị Dương, cảm ơn chị, nhưng mà em thật sự không có thời gian dạy riêng một trò,” Khuất Dịch nhìn cậu, khóe miệng khẽ nhếch hiện ra ý cười, nhưng nói chuyện vẫn nghiêm túc, “Bây giờ em chỉ có thể thêm vào sáng thứ bảy, nhưng mà đã có hai đứa cùng học, thêm bé nhà chị nữa là ba... vâng, em biết... thế này đi, chị Dương, em giới thiệu một bạn học cho chị được không? Cậu ấy dạy kèm cũng khá lắm... được, vậy chị hỏi thử...”

Cúp điện thoại xong, Khuất Dịch lại gọi cho bạn học cũ của mình, hỏi có thời gian dạy kèm cho một người nữa không.

“Cậu chiếm luôn cả sáng thứ bảy à?” Thấy Khuất Dịch cúp điện thoại, Biên Nam hỏi.

“Ừ, đợt này ai tìm người dạy kèm, tôi đều nhận hết.” Khuất Dịch nhấp một ngụm trà.

“Vậy cuối tuần chắc nhì bảo cô đơn lắm,” Biên Nam thở dài, “Tôi cũng sabishii này...”

Khuất Dịch nở nụ cười, thò tay lại đây, ngón tay捏 nhẹ lên vết sẹo trong lòng bàn tay cậu: “Trước tết phải trả tiền mà, cố kiếm thêm nhiều một chút, ở đây còn đau không?”

“Không đau, cũng không còn cảm giác gì nữa, bây giờ gọi là vân tay siêu oách... không phải còn từ điển sao,” Biên Nam nói, “Cậu muốn dùng lúc nào cũng được.”

“Cái đó để dùng khi nào bất đắc dĩ quá thôi,” Khuất Dịch cười cười, “Tiền đâu phải từ trên trời rơi xuống, vả lại tôi cũng không thể vay tiền hoài được, mấy năm qua cũng như vậy, có gì đâu.”

“Uầy,” Biên Nam nằm dài trên bàn, nhéo nhéo ngón tay đối phương, “Cực khổ quá.”

“Qua tết là ổn thôi,” Khuất Dịch suy nghĩ một chút, “Đến lúc đó nghĩ cách dẫn bố tôi đi chỗ nào gần đây chơi.”

“Tôi cũng đi,” Biên Nam vội nói, “Chừng nào được nghỉ tôi sẽ học lấy bằng lái, tôi lái xe... đảm bảo lái từ từ, chúng ta cùng đi chung.”

“Được.” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Lái một đường, chơi một đường,” Biên Nam lập tức lên kế hoạch, “Lái nửa đường thấy chỗ nào muốn chơi thì dừng xe, lấy lều trại ra... à quên, chắc chú ngủ lều trại không được đâu, vậy tìm chỗ nào nghỉ lại, đợi khi nào nhị bảo muốn chơi lều trại ăn cơm dã ngoại thì cho nó chơi...”

“Nghĩ xa quá.” Khuất Dịch cười nhìn cậu.

“Cứ nghĩ trước đi, xa cỡ nào cũng đến thôi, bây giờ nghĩ một chút cho mình vui,” Biên Nam nói, “Kiểu người chỉ biết suy xét về thực tại như cậu không hiểu được đâu, nếu đặt vào vị trí của cậu, cái này sẽ bị xem là chuyện viễn vông phí thời gian cho coi.”

“Vậy nên cậu thay tôi nghĩ đi.” Khuất Dịch nói.

“Cứ giao cho tôi.” Biên Nam cười ha ha.

Cậu rất hưởng thụ cảm giác vào lúc này, hai người ngồi đối diện nhau, vừa ăn sủi cỏ vừa trò chuyện.

Mấy thứ phiền não mất tự nhiên gì gì đó, cứ ném qua một bên trước đi.

64. Chương 64

Biên Nam không có yêu cầu đặc biệt gì với sủi cỏ, lần trước gói sủi cỏ ở nhà Khuất Dịch, cậu cảm thấy ăn ngon vô cùng, nhưng Khuất Dịch rất thích ăn loại sủi cỏ ba nhân, cho nên ăn nhiều hơn bình thường, Biên Nam cũng nhin không được bắt chước Khuất Dịch ăn không ngừng.

Sau khi hai người ăn hết sủi cỏ, Biên Nam xoa bụng: “Món sủi cỏ này, chỉ cần không ăn ở nhà, ăn ở đâu cũng ngon.”

“Vậy tết khổ cho cậu rồi.” Khuất Dịch cười cười.

“Cũng tạm, Biên Hình Ngữ không thích ăn sủi cỏ, nhà tôi không ăn sủi cỏ mỗi dịp tết,” Biên Nam ngẫm nghĩ, đá nhẹ chân Khuất Dịch ở dưới bàn một cái, “Nè, đại bảo.”

“Sao?” Khuất Dịch cũng đá chân cậu một cái.

“Nhà cậu ăn tết thế nào vậy?” Biên Nam hỏi.

“Cậu tới một lần sẽ biết.” Khuất Dịch nói.

“Hà?” Biên Nam ngẩn người.

“Có phải tết này cậu định qua nhà tôi chơi không?” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Mai mốt cho dù đoán được tôi nghĩ gì cậu có thể nào đừng nói ra không.” Biên Nam bắt đầu đi.

“Được,” Khuất Dịch gật đầu, “Cậu nói đi.”

“Tôi... nói với cậu rồi mà,” Biên Nam thở dài, “Đêm ba mươi tôi phải ở nhà, sau đó họ hàng bè bạn sẽ tới ăn, tới riết tôi nhột luôn.”

“Vậy tới nhà tôi đi, họ hàng nhà tôi chỉ thích đòi nợ không cần cơm.” Khuất Dịch cười nói.

“Tôi có thể giả bộ làm xã hội đen lần nữa,” Biên Nam đập bàn, hung tợn nghiêng răng nói, “Trả tiền đây!”

Khuru Dịch cười nửa ngày: “Cũng giống đây chứ, chỉ cần không mặc đồ thể thao.”

“Đồ thể thao rất là tiện, bộ này chốc nữa tôi không cởi ra được đâu,” Biên Nam duỗi lưng, “Lúc tập luyện còn phải mặc mà.”

“Cũng tốt, tôi nhìn cậu mặc đồ thể thao quen rồi, thỉnh thoảng mặc đồ khác sẽ khiến tim tôi đập thình thịch.” Khuru Dịch nói.

“Đẹp trai đúng không?” Biên Nam nhướn mày.

“Đẹp.” Khuru Dịch gật đầu, vẫy tay gọi bồi bàn tới tính tiền.

“Đi luôn à? Sao không nói chuyện thêm một lát?” Biên Nam nhúm mày, “Bây giờ hai chúng ta đang yêu nhau đó cậu có biết không?”

“Ngồi trong quán sủi cỏ Đông Bắc yêu nhau?” Khuru Dịch lấy ví ra, “Bình dân nhỉ.”

“Thế đi đâu? Vườn hoa Vệ giáo?” Biên Nam cười nói.

Cạnh bên Vệ giáo có một cái hồ nhân tạo nhỏ, bên hồ có một vườn hoa nhỏ, là thánh địa yêu đương của các chị em Vệ giáo và bạn trai mình, thỉnh thoảng cũng sẽ có vài cặp ở bên ngoài, tóm lại tỷ lệ chạm mặt của trường Thể thao và Vận tải đường thủy ở đây rất cao, nhưng dựa theo nguyên tắc có bồ không dễ, mọi người sẽ không đánh nhau ở vườn hoa, mà là vai kề vai cùng ngồi thành hàng trên ghế đá bên bờ sông yêu đương tập thể.

Khuru Dịch rời quán sủi cỏ, nhưng không ra khỏi phố ăn vặt mà dẫn Biên Nam đi thẳng vào trong.

“Vô khu dân cư chơi hả?” Biên Nam hỏi, đi vào sâu nữa là hai khu dân cư, cậu sống ở đây đã nhiều năm nhưng chưa đi qua lần nào.

“Lúc trước chưa tới đây bao giờ à?” Khuru Dịch hỏi.

“Chưa,” Biên Nam nhìn xung quanh, giữa trưa vắng người, khách trong phố ăn vặt cũng không đi qua đây, trái lại rất yên tĩnh, “Bọn tôi toàn trèo tường ra, vất vả lắm mới ra ngoài được, ai lại chui vào chỗ này.”

Khuru Dịch cười cười không nói, hai người đi bộ từ từ, chừng mười phút sau mới băng qua khu dân cư tới một con phố khác nằm ở mặt sau, ở đây càng ít người hơn.

“Tới chỗ đó.” Khuru Dịch chỉ sang góc xéo bên đường.

Biên Nam nhìn theo, giữa một dãy cửa hàng mặt tiền không mấy bắt mắt có một cánh cửa nhỏ, có thể thấy được trong cửa có cầu thang dẫn lên trên.

Đến gần mới nhìn rõ, mặt cửa là mấy tấm ván gỗ màu gốc được đóng bằng đinh đồng, bên trên còn dùng vài thanh sắt cũ ghép thành ba chữ: Thật Nhàm Chán.

“Ngầu ghê,” Biên Nam bật cười, “Chỗ này là đâu vậy?”

“Một quán cà phê rất ngầu,” Khuru Dịch bước lên lầu, nhỏ giọng nói, “Tôi thấy hình như không có ai ghé qua, chẳng biết chủ quán kiếm tiền kiểu gì.”

“Sao cậu phát hiện ra chỗ này?” Biên Nam nhìn quanh bốn phía, cầu thang rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi, hai bên tường còn treo khung ảnh, bên trong là cụm từ “Thật nhàm chán” được viết bằng đủ thể chữ khác nhau.

“Lát nói cậu nghe.” Khuru Dịch nói.

“Bây đặt úp úp mở mở nữa.” Biên Nam tặc lưỡi.

Quán cà phê này rất nhỏ, trông như được tu sửa từ hai gian phòng, sàn nhà lát gỗ, cũng toàn là gỗ màu gốc.

Dưới sàn nhà vớt một đồng đệm, nào là đệm rơm, đệm bông, bàn trà cũng là loại chân ngắn, nói chung phải ngồi bệt cả.

Trong phòng khách có một cái quầy bar nhỏ, không thấy ai tiếp đón, đừng nói là khách, sau khi hai người đi vào cũng chẳng thấy chủ quán đâu.

“Vào trong đi.” Khuất Dịch nhìn nhìn, vào phòng trong.

Phòng này có đặt khá nhiều cây xanh, dùng cọc gỗ và hàng rào ngăn thành bốn góc nhỏ, nhìn sàn gỗ trải đủ loại đệm là muốn nằm xuống ngủ một giấc rồi.

Hai người cởi giày, ngồi lên tấm đệm cạnh cửa sổ sát đất.

“Hay,” Biên Nam tựa vào tường, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào, tia nắng ấm áp khiến mắt người ta muốn nhắm lại luôn. Nhìn ra ngoài cửa sổ có thể trông thấy toàn cảnh khu phố, tuy rằng cái khu rách nát này chẳng có gì để nhìn, nhưng khung cảnh vắng vẻ sau buổi trưa đầu đông vô cùng hợp với ba chữ thật nhàm chán, “Nơi này thoải mái thật, cậu còn chưa nói cho tôi nghe sao cậu tìm được chỗ này đó.”

“Trương Hiểu Dung dẫn tôi tới.” Khuất Dịch lấy một cái đệm kê sau lưng, tựa vào tường.

“Gì cơ?” Lòng mày Biên Nam không nhịn được nhướng lên, “Trương Hiểu Dung? Hai người từng tới đây chơi?”

“Cậu đang ghen với tôi hay ghen với nhỏ?” Khuất Dịch cười.

“Không có, hai người tới đây làm gì, không phải cậu nói cả hai không có gì à?” Biên Nam hơi bị khó chịu.

“Tôi bị dụ tới,” Khuất Dịch đưa tay sờ mặt cậu, “Ày, tôi phát hiện lúc cậu nhướng mày nhìn đẹp trai ghê.”

“Ông đây cạo hết lông mày vẫn đẹp trai! Bây giờ nịnh bợ không có tác dụng đâu,” Biên Nam chụp tay Khuất Dịch nhéo mấy cái, “Trương Hiểu Dung mà cũng dụ được cậu à?”

“Nhỏ nói có một học sinh muốn giới thiệu cho tôi dạy thêm, nghe đến tiền là tôi dễ bị dụ lắm,” Khuất Dịch cười nói, “Nhỏ bảo hẹn gặp học sinh chỗ này, vậy nên tôi mới tới.”

“Cuối cùng học sinh không tới?” Biên Nam phì cười.

“Ừ, nhỏ nói trên đường đến đây học sinh gọi điện thoại cho nhỏ bảo bố mẹ đã tìm được người khác rồi,” Khuất Dịch thở dài, “Đau thật.”

“Vậy cậu bỏ đi ngay hay uống hai ba ly nước rồi mới đi?” Biên Nam cười hỏi, cảm thấy lúc đầu mình theo đuổi Trương Hiểu Dung đúng là bại bởi Khuất Dịch.

“Cậu đoán xem.” Khuất Dịch trượt xuống, nằm trên đệm.

“Đi ngay, cậu là kiểu người như thế.” Biên Nam búng tay.

“Ừm,” Khuất Dịch cười gật đầu, “Tiền bay mất rồi tôi không được vui.”

Hai người cười ha ha.

Nói vớ vẩn gần mười phút mới có một người đàn ông chừng ba mươi tuổi bưng một ấm cà phê và một đĩa bánh ngọt đến, đặt mọi thứ xuống sàn trước mặt bọn họ rồi xoay người đi ra ngoài.

“Hó, chủ quán đó hả?” Biên Nam nhìn đĩa bánh, là một đĩa bánh bà xã, “Không gọi cũng mang lên?”

sd8

Bánh bà xã bao gồm nhiều nguyên liệu khác nhau như đậu xanh, bí đao, mè, lạc xướng, đậu phộng, vỏ quýt... Vỏ bánh được cán từ bột nhiều lớp, khi nướng sẽ phồng lên và tạo độ giòn tan. Nhân bánh được làm nhân thập cẩm có vị ngọt với ý nghĩa thể hiện sự ngọt ngào của người vợ.

“Muốn gọi cái khác cũng không có, không ăn thì để lại, nếu không gói về cho bạn cậu,” Chủ quán ngáp một cái, “Nói chung một phần năm mươi đồng, ăn hay không cũng phải trả tiền.”

“Chỗ này làm ăn bá đạo thật.” Biên Nam cười, cầm bánh lên cắn một cái, bánh vẫn còn nóng hổi, mùi vị không tệ.

“Bởi vậy có ai tới đâu.” Chủ quán đi ra ngoài.

Biên Nam sững sốt, chỉ vào cửa, nhìn Khuê Dịch nói một câu: “Ổng chắc chắn không thiếu tiền.”

Khuê Dịch cười cười không lên tiếng, cũng cầm bánh lên cắn một cái: “Ừm, rất ngon, tiếc là ban này nhồi một bụng sủi cảo, lát nữa cậu gói về cho Vân Phi đi.”

“Sau này có tiền tôi cũng mở một quán như vậy, có người thì đón tiếp, không người thì nằm ngủ,” Biên Nam rót cà phê cho Khuê Dịch, “Cậu không mang về một ít cho Thân Đào à?”

“Cậu ta đang giảm cân, giờ không ăn đồ ngọt.” Khuê Dịch nói.

“Thân Đào giảm cân? Cậu ta có mập đâu, có gì không thuận lợi à?” Biên Nam cảm thấy khó hiểu.

“Ai mà biết, cậu ta nghĩ gầy chút nữa có thể có bồ,” Khuê Dịch cười nói, “Ở phương diện này cậu ta kỳ lạ lắm.”

“Không ngờ anh Tiểu Đào nghiêm túc chứng chắc lại có trái tim hồn nhiên như vậy nha,” Biên Nam cười hô hô nửa ngày mới chỉ một ngón tay vào Khuê Dịch, “Cậu đừng giảm cân, bây giờ cậu rất vừa vặn, sờ rất...”

Nói hai chữ này xong, Biên Nam đột nhiên dừng lại, hình ảnh trong video bỗng dưng đập vào mắt khiến cậu không nói nên lời, điện thoại nhét ở túi sau như nóng đến phát sợ.

“Hả?” Khuê Dịch nhìn cậu, “Sao vậy?”

“Không có gì, thì... sờ rất...” Biên Nam bưng tách uống một ngụm, bật ngón cái với Khuê Dịch, “Rất đã!”

Khuê Dịch không nói gì, mỉm cười nắm tay cậu, cắn lên đầu ngón tay cậu một cái.

Hai người uống vài tách cà phê, nằm mơ màng dưới ánh mặt trời trò chuyện, chủ quán mở nhạc, Biên Nam cảm thấy nhạc này như thời niên thiếu, mới nói được một lúc mà mí mắt đã sụp xuống rồi, cậu dút khoát nhắm hai mắt lại: “Chỗ này được đấy, mai một chúng ta rảnh thì đến đây chơi đi.”

“Ừ,” Khuê Dịch trả lời, nhích lại gần Biên Nam, sờ mặt cậu, cúi đầu hôn lên khóe miệng của cậu, “Biên Nam.”

“Hửm?” Biên Nam vẫn đang nhắm mắt, ánh mặt trời chiếu vào làm cho trước mắt cậu toàn là màu vàng rực rỡ, giọng Khuê Dịch kề sát bên tai cậu nghe như trong giấc mơ.

“Sau này có chuyện gì cứ nói với tôi,” Khuê Dịch ôm Biên Nam nói nhỏ, “Nếu trong lòng cậu có chuyện, tôi liếc mắt một cái là biết ngay, nếu cậu không nói, tôi sẽ đoán mò, đoán sai thì phiền lắm.”

“Tôi có thể có chuyện gì chứ, lòng tôi rộng lắm, cái gì vào lòng tôi cũng không tính là chuyện hết.” Biên Nam nhắm mắt nhe răng cười, cậu không biết Khuê Dịch ám chỉ điều gì, cậu cũng không rõ những gì mình đang nghĩ có tính là ‘chuyện’ không.

“Ừ.” Khuê Dịch cúi đầu hôn cậu.

Lúc Khuê Dịch chuẩn bị nằm xuống, Biên Nam mở mắt ra ôm cổ người ta: “Làm gì vậy?”

“... Nằm chứ gì,” Khuê Dịch sững sốt, “Cậu muốn tôi cứ chống tay vậy hả?”

“Để cho gia hôn một cái rồi nằm,” Biên Nam ấn ót Khuê Dịch xuống, “Lưỡi cậu đã khô chưa?”

“Tạm tạm, đừng cắn tôi nữa là được.” Khuê Dịch cúi đầu hôn xuống, đầu lưỡi liếm nhẹ qua môi cậu.

Biên Nam nghênh đón, giành trước luồng vào miệng đối phương, tay thì vén áo Khuê Dịch, dùng sức xoa nắn tấm lưng trơn mịn của người ta.

Có lẽ vì ánh mặt trời nên nụ hôn này nóng bỏng đến lạ, khiến cho đôi bên thở không ra hơi, lúc hai người buông nhau ra nằm ngửa lại, Biên Nam cảm thấy mình đã đổ một chút mồ hôi.

“Chủ quán có nhìn lên không?” Biên Nam nhìn thoáng qua cửa, chủ quán bưng đồ lên rồi mất bóng luôn, không biết trốn ở góc nào.

“Ai mà nhàm chán vậy chứ...” Khuê Dịch nói.

“Ở đây đó, tên quán cũng là thật nhàm chán còn gì.” Biên Nam tặc lưỡi.

Khuê Dịch bật cười, cười một hồi mới ngồi dậy uống một hớp cà phê: “Cũng đúng.”

Chủ quán Thật Nhảm Chán cả một buổi trưa cũng không thấy xuất hiện, sắp đến giờ vào học buổi chiều, Biên Nam và Khuê Dịch dọn đồ, tự lấy túi đựng thực phẩm gói bánh bà xã lại, bấy giờ vẫn chưa thấy ai.

“Không thu tiền à?” Biên Nam nhìn ra bên ngoài.

“Không thu, ra thôi.” Khuê Dịch nói.

“Tốt ghê, hay là tiện tay chôm hai cái tách đi.” Biên Nam xách túi ra ngoài.

“Ngốc quá, sao không lấy ấm, tách có bao nhiêu tiền đâu.” Khuê Dịch mặc áo khoác vào.

“Trên quầy có cái laptop,” Biên Nam ra khỏi phòng, đi đến trước quầy, “Lấy cái này...”

Chưa dứt lời đã thấy chủ quán ngồi trên ghế dựa phía sau quầy chơi điện thoại, cậu giật mình: “Ông chủ ở đây à?”

“Sắp vào lớp nên ra đây chờ thu tiền,” Chủ quán đặt điện thoại xuống, “Năm mươi đồng, đừng bắt tôi thối, không có tiền lẻ.”

Biên Nam móc ví, mười tờ trong ví toàn là tiền một trăm, cậu cảm nín: “Chú à, chú không định buôn bán sao? Năm mươi đồng cũng không có?”

“Ai là chú cậu, gọi anh.” Chủ quán nhìn cậu một cái.

“Gọi anh có thể tìm ra năm mươi đồng không?” Biên Nam hỏi.

“Không.” Chủ quán trả lời rất kiên quyết.

“Vậy quẹt thẻ được không hả chú?” Biên Nam rút thẻ trong ví ra.

“Không, quẹt thẻ phải trả thêm phí thủ tục nữa.” Chủ quán nói.

“Má.” Biên Nam đập lên quầy một cái.

Khuê Dịch đi ra từ trong phòng, đặt năm mươi đồng lên quầy: “Đi thôi.”

Biên Nam hết sức khó hiểu với chủ quán, cậu theo Khuê Dịch ra khỏi quán cà phê, quay đầu nhìn bản hiệu: “Chủ quán này dữ dằn thật.”

“Mai mốt còn tới không?” Khuê Dịch hỏi.

“Tới chứ,” Biên Nam cười nói, nếu bỏ qua ông chủ vật vờ nửa sống nửa chết, quán này thật sự không tệ, vừa có phong cách riêng vừa yên tĩnh, khó mà tìm được một chỗ như vậy gần trường học, “Ngồi ở đây rất thoải mái.”

Hai người bước chậm đến giao lộ, Khuê Dịch rẽ vào đường nhỏ về Vận tải đường thủy, Biên Nam chạy theo đường lớn trèo tường rào về trường Thể thao.

Nhảy từ đầu tường xuống mặt đất, Biên Nam bỗng dừng cảm thấy hơi trống vắng.

Trống vắng như thể đang ôm chần ngủ ngon lành thì bị người ta cướp mất chần.

Cậu thật sự hy vọng cuộc sống sẽ không thay đổi, giống như buổi trưa nằm trong quán cà phê, cùng Khuê Dịch phơi nắng nói chuyện phiếm.

“Tiếc thật...” Biên Nam chạy đến sân tập theo tiếng chuông vào học, tiếc là ở cuộc sống thực tại còn có một đồng thứ không bỏ được.

Thi cử, luyện tập.

Và phim đen xem kiểu nào cũng thấy mất tự nhiên.

Chỉ là cảm xúc không mấy tốt đẹp do phim đen mang đến không ảnh hưởng tới cậu quá lâu, cậu xóa hết video trong điện thoại, cũng chẳng dám tìm thử cái khác để xem.

Cuộc sống dưới áp lực của ông Tưởng lại quay về nhịp độ bình thường.

Mỗi ngày đi học rồi huấn luyện, một tuần chạy ra ngoài hai ba lần, ăn một bữa với Khuê Dịch, thỉnh thoảng tới “Thật Nhảm Chán” phơi nắng và tâm sự chừng một tiếng.

Ở cạnh Khuê Dịch, Biên Nam cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, như thể vừa gặp mặt đã phải về trường, về trường lại phải đếm từng giây từng phút, thời gian lúc nhanh lúc chậm thật khiến người ta thấy khó mà chịu nổi.

“Đừng tưởng sắp tốt nghiệp thì có thể bỏ huấn luyện!” Ông Tưởng đứng bên đường biên, hét to với đám học sinh đang nhảy cóc, “Chỉ cần còn một ngày nằm trong tay tôi thì liệu mà ngoan ngoãn huấn luyện theo sắp xếp của tôi! Biên Nam! Sao trò không bỏ qua luôn đi!”

“Má!” Biên Nam vội bật nhảy hai cái, cậu không sợ phạt chạy, nhưng nếu ông Tưởng bảo cậu nhảy vài vòng quanh đường biên thì đúng là chết dở.

“Vạn Phi!” Ông Tưởng đổi mục tiêu, chỉ vào Vạn Phi rống lên, “Nhảy thì nhảy liên tục cho tôi! Đừng nhảy một cái rồi dừng một cái! Nhớ bạn gái thì chờ nhảy xong tối về nhớ!”

Bốn phía nhất thời vang lên tiếng cười, còn có tiếng nói đùa: “Huấn luyện viên Tưởng biết rõ ghê.”

“Rảnh rồi trèo tường ra ngoài hẹn hò, tưởng tôi không biết à,” Ông Tưởng nói, “Các trò đừng vội mừng, đám các trò, đứa nào đi tiệm net đứa nào đi hẹn hò tôi biết hết đấy!”

Vạn Phi cười hí hửng, không nói gì, quay đầu liếc Biên Nam.

Biên Nam biết Vạn Phi đang nghĩ gì, cậu vừa nhảy vừa giơ ngón giữa với Vạn Phi.

Giờ giải lao, một đám học sinh ngồi bên sân bóng vừa thả lỏng vừa tám nhảm, nhờ ông Tưởng khơi chuyện nên chủ đề của mọi người đều tập trung vào hai chữ bạn gái.

Bạn gái ai xinh, bạn gái ai ngực to, ai đang ưa cẩm ai, ai sắp sửa bị đá, cả bọn bàn tán hăng say, thỉnh thoảng còn cười ồ lên.

Biên Nam không lên tiếng, trước giờ cậu không thường tham dự chủ đề liên quan đến con gái, của được hay không, có bạn gái hay không, cậu không hứng thú mấy.

“Theo đuổi nữ sinh là phải hỏi Biên Nam,” Có người nói một câu, “Với Biên Nam thì dễ như trở bàn tay thôi mà.”

“Nhảm nhí.” Biên Nam nói.

“Đúng đó, Biên Nam toàn được nữ sinh theo đuổi ngược lại.” Có người cười nói tiếp.

“Bọn mày phải mở mắt nhìn xa ra,” Vạn Phi liếc Biên Nam một cái, “Đừng có nhìn chòng chọc bên Vệ giáo, sắp tốt nghiệp rồi, còn cả một biển bao la các chị em đang chờ bọn mày kìa...”

Vạn Phi thành công đổi chủ đề, mọi người bắt đầu sôi nổi thảo luận đề tài khác.

Biên Nam uống hớp nước, đột nhiên thấy bứt rứt một cách khó tả.

Lúc trước cậu không thích tham dự chủ đề này, nhưng khi nghe người khác nhắc tới, cậu cũng không khó chịu phản đối, dù gì cũng sẽ thuận miệng đáp vài câu.

Lúc trước cậu không thích nói về đề tài này là vì cậu có không hứng thú, không mặn mà với con gái.

Giờ thì sao?

Mình đang yêu phải không?

Đúng rồi, mình không gặp Khuê Dịch một ngày mà đã thấy trống vắng đến phát sợ, gặp thì hận không thể dùng dây thừng buộc nhau chung một chỗ rồi thắt nút chết.

Thế nhưng bây giờ mình càng không thể tham gia nói chuyện.

Cảm giác này thật khiến người ta khó chịu.

Từ sợ hãi và mù mờ khi mới bắt đầu đến nay, Biên Nam đã nhìn rất lâu, cảm giác của Vạn Phi khi có tiền triển gì với Hứa Nhị cũng muốn hưng phấn tuyên bố với mọi người, cậu cũng từ từ hiểu được.

Nhưng hiểu càng rõ hơn chính là cảm giác đè nén khi không thể nói ra, không thể chia sẻ với ai, chỉ có thể tự nhét vào một góc trong lòng mà không người nào biết.

Cậu vặn chai nước suối, ném ‘bộp’ một tiếng vào thùng rác bên cạnh.

Mẹ nó!

65. Chương 65

Sáng sớm Biên Nam bọc chăn đang ngủ bù, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng la của Vạn Phi: “Hô hô! Hô hô hô! Tuyết rơi rồi!”

“Uầy...” Biên Nam kéo chăn qua trùm đầu, cậu buồn ngủ muốn chết.

Tối qua sau khi Khuru Dịch tan tằm, hai người gọi điện thoại tâm sự hơn một tiếng, đến gần hai giờ sáng mới cúp điện thoại. Khuru Dịch cố ngủ liên hay không cậu không biết, còn cậu thì ngán tò te cả buổi mới chịu ngủ, hiện tại mới hơn năm giờ sáng quả thật là thời gian buồn ngủ nhất.

“Đừng uầy, dậy đi,” Vạn Phi đập chăn của Biên Nam mấy cái, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, “Năm nay tuyết rơi muộn ghê, sắp mừng một rồi.”

“Ông Tưởng không thông báo nghỉ chạy bộ sao? Tuyết lớn vậy mà.” Tôn Nhất Phàm bọc chăn ngồi trên giường.

“Đừng vọng tưởng, hai hôm tuyết lớn năm ngoái chúng ta cũng phải chạy bộ như thường đấy thôi.” Chu Bán rúc trong chăn nói.

“Đúng rồi! Hôm đó anh Nam còn ngã như chó gặm phân.” Nghĩ tới đó, Vạn Phi cười phá lên.

*ngã như chó gặm phân: ý nói ngã đập mặt xuống đất, giống như con chó cúi đầu xuống gặm phân.

“Mày mới gặm phân ấy,” Biên Nam vén chăn ngồi dậy, chỉ vào Vạn Phi, “Mày đó lúc trượt té cứ phải tông vào móng người ta, bị mày tông như vậy mẹ nó ai mà đứng nổi.”

“Tao đã cố gắng kiềm chế, chưa giật quần mày xuống là may lắm rồi,” Vạn Phi cười nói, với tay đẩy hé cửa, “Bọn mày mau lên đi...”

Gió bắc bắt thành linh thổi vào từ khe cửa, giường của Biên Nam rất gần cửa sổ, cậu thậm chí có thể nghe được tiếng gió rít, cả bọn đồng loạt rú lên: “Đậu má!”

Bị Vạn Phi giày vò như vậy, ai nấy cũng tỉnh giấc, trở thành phòng ký túc xá rời giường tích cực nhất trong dãy hành lang.

Vừa ra khỏi tòa ký túc xá, Biên Nam lấy di động ra, gọi điện thoại cho Khuru Dịch.

Bên kia, Khuru Dịch coi bộ mới vừa dậy, giọng nói xen lẫn giọng mũi mơ màng: “Gì thế?”

“Tuyết rơi rồi,” Biên Nam bật người nhảy về phía trước, “Lạnh quá.”

“Ừm, tôi biết, bốn giờ rưỡi nhị bảo từng hét một lần,” Khuru Dịch cười cười, “Cậu phải đi chạy bộ à?”

“Ừ đúng, tôi ra cửa rồi,” Biên Nam kéo phեcmơtuya lên đến đầu, “Vừa buồn ngủ vừa lạnh thiệt chịu không nổi luôn.”

“Tôi cũng buồn ngủ,” Khuru Dịch ngáp một cái, “Nhị bảo bị cảm, suốt đêm cứ ngứa vào tai tôi.”

“Nhị bảo bị cảm?” Biên Nam nhú nhú mày, “Cần phải tăng cường tổ chất thân thể của nó, chôn tôi trong đồng tuyết hai ngày tôi cũng không bị cảm.”

“Phải rồi,” Khuất Dịch bật cười, “Đồng chết cậu luôn, khỏi có cơ hội bị cảm.”

Hai người tùy tiện trò chuyện đôi câu, Biên Nam cúp điện thoại, theo đội ngũ chạy bộ ra khỏi cổng trường.

Chạy quanh trường học chưa được hai vòng, tuyết đã rơi dày đến độ mọi người hết thấy đường, gió cũng thổi rất dữ dội, không ngờ trận tuyết đầu tiên của năm nay lại tàn bạo như thế.

“Nè, anh Nam,” Nón của Vạn Phi kéo thấp đến mức sắp che cả mắt, “Ba ngày nghỉ Nguyên đán, mày định làm gì?”

“Nghe giảng bài.” Biên Nam nói, vừa hé miệng liền rót gió vào bụng.

“Nghe giảng bài?” Vạn Phi ngẩn người, hạ giọng, “Giảng cái bài gì, không đi chung với Khuất Dịch sao?”

“Nghe Khuất Dịch giảng bài.” Biên Nam thở dài, hôm qua vì chuyện này mà hai người mới trò chuyện lâu như vậy.

Trong khái niệm của Biên Nam, ngày nghỉ dùng để chơi bời, Khuất Dịch thì ngược lại, ngày nghỉ chỉ dùng để kiếm tiền. Khuất Dịch đã xếp lịch cho ba ngày nghỉ Nguyên đán, đến ngày lễ, bên nhà hàng vô cùng bận rộn không xin nghỉ được, học sinh lớp 9 vốn dĩ cũng không có ngày nghỉ gì đáng nói, tất cả dồn lại vào mấy ngày đó...

“Xin lỗi,” Giọng Khuất Dịch nghe rất áy náy, “Tôi chưa suy nghĩ chu toàn.”

“Xin lỗi cái gì chứ,” Nghe Khuất Dịch nói vậy, trong lòng Biên Nam nhất thời không dễ chịu gì, hoàn cảnh của cậu và Khuất Dịch khác nhau, xin nghỉ mà cũng vất vả như thế, “Dù sao muốn gặp mặt lúc nào cũng được mà, đâu thiếu gì mấy ngày này.”

“Hay là để tôi bỏ bớt một cái...” Khuất Dịch suy nghĩ.

“Đừng đừng đừng,” Biên Nam càng áy náy hơn, cuối cùng cắn răng nói, “Nếu không tôi theo cậu đi dạy kèm?”

Kết quả của cuộc thảo luận chính là Biên Nam và Khuất Dịch cùng đi dạy kèm cho học sinh.

Dở hơi ghê.

Chẳng qua Biên Nam cảm thấy, như vậy còn thú vị hơn là trốn trong ký túc xá hoặc về nhà hoặc theo đám bạn học ra ngoài quây.

Cậu cũng rất muốn xem thử dáng vẻ nghiêm trang của Khuất Dịch khi dạy kèm trông thế nào.

Thật ra đối với việc ngày nghỉ có thể cùng đi chơi với Khuất Dịch hay không, cậu cũng không để bụng lắm, dù sao đi đâu cũng toàn đi hai người, đi dạo phố đi xem phim ăn bữa cơm, có khác gì bình thường đâu.

Nếu muốn đi chơi theo nhóm, vậy thì phải buông bỏ rất nhiều thứ, ví dụ như tranh thủ nắm tay sờ sờ hông vân vân và vân vân...

Nghĩ tới những việc này, Biên Nam lại thấy buồn bực.

Tối tuần trước, mấy thằng trong ký túc xá chuẩn ra ngoài đi hát karaoke. Mặc dù chỉ là một tiệm dầm dề bên cạnh trường học, âm thanh hay khung cảnh đều rất vẻ quê mùa, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng Vạn Phi và Hứa Nhị tay nắm tay cùng hát tình ca, hai người nhìn nhau hát thiếu điều sắp lại vừa hôn vừa hát nữa thôi.

Mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng này, Biên Nam lại phiền lòng, ở trên đường gặp phải những cặp tình nhân, cậu cũng phiền lòng nốt.

Phiền lòng!

May là lòng cậu lớn.

Loại phiền lòng này lần nào cũng do nghĩ tới hoặc nhìn thấy mới xuất hiện.

Qua vài phút là tản đi.

Ví dụ như lúc cậu đang đợi Khuru Dịch, thấy một đôi tình nhân cùng gặm khoai lang nướng cười toe toét đi ngang qua, một giây trước còn định khụ một tiếng cho bỏ ghét, nhưng quay đầu thấy Khuru Dịch đi tới, tâm trạng lập tức thay đổi.

“Sao không cho tôi tới nhà cậu chờ?” Biên Nam rút cổ nhảy qua.

“Tôi nhà tôi nhị bảo thấy cậu sẽ không cho cậu đi,” Khuru Dịch cười nói, thả một vật nóng hổi vào tay cậu, “Ném thử đi.”

“Hả?” Biên Nam cúi đầu nhìn thử, trong tay là một miếng khoai lang nướng nóng hằm hập, “Ồ đâu ra vậy?”

“Nhà hàng xóm nướng,” Khuru Dịch nói, đi về phía giao lộ đường nhỏ, “Nhà ông bán cái này, đang định đem ra sạp, tôi tiện tay lấy hai cái.”

“Chúng ta đi đâu? Không ngồi xe bus sao?” Biên Nam vừa ăn vừa đi theo, kề sát bên cạnh Khuru Dịch, đi hai bước lại huých người Khuru Dịch một cái.

“Xe điện ngầm, đi thẳng một đường là tới nơi,” Bị cậu huých mấy cái liên tục, Khuru Dịch sắp rớt xuống lề đường, đành phải huých lại người cậu một cái, “Có phải mắt cậu bị lệ không?”

“Má,” Biên Nam tắc lưỡi, “Tay không thể nắm, miệng không thể hôn, không phải chỉ còn cách huých mấy cái cảm nhận sự tồn tại của cậu sao.”

Khuru Dịch thở dài, rút tay ra khỏi túi quần, khoác lên vai cậu: “Được rồi chưa?”

“Tạm chấp nhận.” Biên Nam cười cười, tuy rằng tư thế này là đúng chuẩn anh em quần chúng đi đường, nhưng đỡ hơn đi song song nhiều.

Vừa đến ngày nghỉ, bất luận tiết trời thế nào, trên đường đều đông nghịt người, dàn loa của cửa hàng hai bên đường cái này âm ỉ hơn cái kia, trong tai là đủ loại âm thanh, trước mắt cũng chất đầy màu sắc.

Bên trong xe điện ngầm cũng thế, người người chen chúc, bình thường Biên Nam rất ghét những lúc này, nhưng ở bên cạnh Khuru Dịch thì lại khác, càng nhiều người càng tốt.

Sau khi chen vào trong xe, cậu cơ bản là áp sát sau lưng Khuru Dịch.

Trước người Khuru Dịch có hai đứa nhóc đang chen tới chen lui, Khuru Dịch nắm vòng treo lúi ra sau nhường chỗ, thừa dịp này Biên Nam lặng lẽ đặt một tay lên hông đối phương.

“Làm gì thế?” Khuru Dịch quay đầu lại nhìn cậu, khóe miệng mang theo ý cười.

“Làm ấm tay,” Biên Nam luồn tay vào trong túi áo khoác của Khuru Dịch, ôm đối phương, “Lạnh quá.”

“Ở đây mà cũng lạnh?” Khuru Dịch cười cười.

“Tôi nói lạnh là lạnh, tôi sợ lạnh.” Biên Nam tắc lưỡi, nếu không phải sợ quá lộ liễu, cậu còn định gác cằm lên vai Khuru Dịch nữa cơ.

Tiếc là nhà học sinh cần dạy kèm cách đây không xa lắm, chưa qua vài trạm đã phải xuống xe.

Mãi đến khi xuống xe, người bên cạnh đã không đủ làm vật che chắn, Biên Nam mới miễn cưỡng rút tay về, cùng Khuru Dịch xuống trạm.

“Tôi nói cậu là bạn học của tôi, chuẩn bị đi dạy thêm, tới nghe thử tôi dạy thế nào.” Khuru Dịch dặn dò cậu.

“Ừ,” Biên Nam gãi đầu, “Nhờ người ta cảm thấy tôi cũng không tệ, muốn giới thiệu học sinh cho tôi thì sao đây?”

“Không có đâu,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Trông cậu đâu có giống học sinh giỏi.”

“Má!” Biên Nam sờ sờ mặt, “Biến đi.”

“Nếu thật sự may mắn như vậy, cậu giới thiệu cho tôi là được.” Khuru Dịch cười nói.

“Cậu còn làm nổi sao, bây giờ gần như làm liên tục rồi.” Biên Nam cau mày, cậu có thể nhìn thấy quãng thâm nơi mắt Khuru Dịch, mặc dù không rõ ràng lắm.

“Tôi có thể chuyển cho bạn học của tôi, lấy chút phí giới thiệu, còn nhiều người chờ tôi giới thiệu lắm.”

“... Cậu đúng là rất biết làm ăn.”

Cần dạy kèm là một nam sinh, trong nhà không có người lớn nào, chắc là ra ngoài dạo phố cả rồi, vậy nên Biên Nam không cần lo bị người ta coi trọng rồi giới thiệu học sinh cho mình.

Nam sinh đeo mắt kính, trông có vẻ là một học sinh giỏi, cậu ta còn lễ phép đưa nước và quà vặt cho Biên Nam.

Đến khi Khuru Dịch bắt đầu giảng đề toán cho cậu ta, Biên Nam mới phát hiện, nam sinh này thoát nhìn giống như học sinh giỏi, nhưng thành tích kém ơ là kém, với lại hình như còn rất dốt.

Biên Nam ngồi trên sofa phía sau nam sinh, vừa giương mắt là có thể nhìn thấy Khuru Dịch.

“Đề này lần trước đã giảng cho em rồi, sao lại sai nữa?” Khuru Dịch chỉ vào tờ đề.

“Chưa giảng... mà?” Nam sinh lại gần nhìn.

“Đừng giả bộ,” Khuru Dịch cầm sổ ghi chép bên tay, giở ra lật vài trang, đặt trước mặt cậu ta, “Lần sau nếu nghe không hiểu thì nói cho anh biết, giảng thêm vài lần cũng không thành vấn đề.”

“Vâng ạ.” Nam sinh gật đầu.

“Vậy anh giảng lại lần nữa cho em, hiểu hay không nhớ phải nói.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam chống thái dương nhìn Khuru Dịch giảng đề cho nam sinh.

Có chút kinh ngạc nho nhỏ.

Cậu vẫn cho rằng Khuru Dịch có thể dạy kèm cho học sinh là bởi vì cậu ấy học giỏi, chưa từng nghĩ đến cái khác.

Sau khi Khuru Dịch bắt đầu giảng đề, Biên Nam mới phát hiện, có lẽ không phải chỉ học giỏi là có thể làm tốt việc, tư duy của Khuru Dịch khá rõ ràng, giải thích đơn giản mà mạch lạc.

Hồi cấp hai, thành tích của Biên Nam kém đến mức lần nào có thể đạt đủ chuẩn là bố vui mừng khôn xiết, đặc biệt là toán học, thầy dạy toán là một ông già, thuộc tuýp trong bụng có tài nhưng diễn đạt không xong...

Biên Nam vào lớp toán học là buồn ngủ, ông thầy nói chuyện ngang phè không có thanh điệu, giống như ngồi trong miếu vậy, còn nếu thầy giáo là Khuru Dịch...

Nam sinh này nghe hiểu hay không thì Biên Nam không biết, nhưng cậu ngồi một bên tùy tiện nghe một chút, thế mà nghe hiểu gần hết.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe người ta giảng đề mà không thấy buồn ngủ.

Đột nhiên cảm thấy Khuru Dịch hơi bị đẹp trai.

Thời gian Khuru Dịch dạy kèm cho nam sinh này là hai tiếng, nhưng đến khi hết hai tiếng, Khuru Dịch lại giảng thêm nửa tiếng, xác định hôm nay cậu ta không còn chỗ nào không hiểu, Khuru Dịch mới bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lúc ra khỏi nhà nam sinh, Biên Nam có cảm giác mình ngồi ẽ cả mông.

Cậu vỗ vỗ mông mình: “Nè, đại bảo, cậu mệt không?”

“Cũng được,” Khuru Dịch duỗi cánh tay, “Dạy kèm cho thằng nhóc này rất tốn sức, nói cả buổi mới chịu hiểu, đổi thành người khác giảng một lần là hiểu ngay.”

“Sau này lại gặp học sinh như vậy, cậu cứ đẩy cho người khác đi, hoặc là không nhận.” Biên Nam vừa đi vừa vắn eo.

“Học sinh như thế mới phải nhận, có thể đào tạo người như thế thành tài, xem như quảng cáo cho mình luôn,” Khuru Dịch nấn nhẹ sau hông cậu, “Ngồi yên một chỗ mà cũng làm cậu mệt đến vậy à?”

“Này!” Biên Nam bỗng thấy ngứa ran, bất thành linh nhảy bật lên trước, mỉm cười xoa xoa hông mình, “Tôi phát hiện cậu suy nghĩ chu toàn lắm nhé, lỗ như không thành tài thì sao?”

“Cũng phải chọn người chứ, buổi đầu tiên tôi không thu phí, xem thử như nào trước, tôi chọn học sinh, học sinh cũng chọn tôi, đốt thì đốt, nhưng chịu khó học theo mình thì hoàn toàn có khả năng,” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, “Còn dạng như cậu thì pass thôi.”

“Nhảm nhí,” Biên Nam bật cười, “Nói thật, cậu giảng đề tôi nghe hiểu đấy chứ, vừa này tôi nghe cả nửa ngày còn gì, không cần nhìn đề, nhưng vẫn nghe hiểu rất nhiều thứ.”

Khuất Dịch cười cười, khoác tay lên vai cậu ôm ôm, thở dài: “Cậu rất thông minh.”

Biên Nam đắc ý nhướn mày, cười cợt một lát, cuối cùng thu lại nụ cười rồi thở dài một hơi: “Tôi thật sự cảm thấy cậu quá cực khổ.”

“Quen rồi sẽ không còn cảm giác gì nữa, mấy đề này ngày nào tôi cũng giảng cho người ta, giảng thành phần xạ có điều kiện luôn rồi, tôi có thất thần cũng giảng được,” Khuất Dịch ghé vào tai cậu vỗ tay một cái, “Cậu lo quan tâm chuyện thực tập đi, nếu quyết định đi thì phải làm cho tốt.”

“Tôi trâu bò như vậy, nhất định có thể làm tốt, yên tâm đi.” Biên Nam cũng vỗ tay ra tiếng.

Lần trước sau khi nói với bố xong, trong nhà không còn thảo luận chuyện thực tập nữa, Biên Nam cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, mặc dù cậu không hứng thú gì với tennis, nhưng mà cậu vẫn muốn cố gắng làm cho tốt.

Khuất Dịch rất rành đường ở khu này, ra khỏi khu dân cư liền rẽ sang phố kế bên: “Đi mua một ít đồ nướng đi, ở đây có một tiệm làm ngon lắm, nhị bảo thích ăn.”

“Mua nhiều chút, trưa nay tôi ghé nhà cậu ăn.” Biên Nam nói.

“Mai mốt không cần nói mấy lời vô nghĩa này.” Khuất Dịch cười cười.

Tiệm bán đồ nướng gì đó có ngon không thì chưa biết, nhưng việc làm ăn thật sự rất khá, trời lạnh như vậy mà có tới mười mấy người xếp hàng, xếp gần nửa tiếng mới đến phiên hai người bọn họ, Biên Nam còn lo đồ ăn đã bị người phía trước mua hết.

“Muốn ăn gì?” Khuất Dịch hỏi.

“Ăn như nhị bảo là được.” Biên Nam nói.

Khuất Dịch mua rất nhiều, lúc mỗi người xách một túi đi đến trạm xe điện ngầm, chẳng hiểu sao Biên Nam có cảm giác rất hạnh phúc.

Trở lại nhà Khuất Dịch, mới bước vào cửa đã thấy Khuất Ngạn vừa hắt xì vừa chạy tới: “Đại hồ tử!”

“Ôi giọng mũi này nghe đau lòng quá đi,” Biên Nam ôm lấy nhóc, “Hắt xì đến đỏ mũi rồi, sao lại bị cảm vậy?”

“Hai bạn ngồi trước và ngồi sau em đều bị cảm,” Khuất Ngạn dụi mũi, “Lây cho em.”

“Uống thuốc chưa?” Biên Nam hỏi.

“Uống rồi.” Khuất Ngạn vừa gật đầu vừa móc ra một cái khẩu trang trong túi quần, đeo lên.

“Làm gì vậy?” Biên Nam bật cười, Khuất Ngạn vừa đeo khẩu trang vào, trên mặt chỉ còn lại cặp mắt to.

“Sợ lây cho anh nha, ở trong nhà em cũng đeo, sợ lây cho bố.” Khuất Ngạn nói.

“Vậy lúc ngủ với anh hai em cũng đeo sao?” Biên Nam ghẹo nhóc.

“... Không đeo, em thở không ra hơi,” Khuất Ngạn nhất thời sững sốt, một lát sau mới rũ mắt xuống, rầu rĩ nói, “Làm sao bây giờ nha?”

“Ày ày, anh chọc em đó, nếu bị cảm thì anh hai em đã bị từ lâu rồi,” Biên Nam vội vỗ lưng nhóc, “Anh hai em khỏe lắm, anh không sợ cái này đâu, anh cũng không sợ, qua đây hôn cái nào.”

Biên Nam kéo khẩu trang của Khuất Ngạn xuống, hôn cái chụt lên mũi nhóc.

Mùi vị của tiệm đồ nướng quả thật không tệ, có thể thấy Khuru Ngạn dành tình yêu đích thực cho tiệm đồ nướng này, dù bị nghẹt mũi không ngửi được mùi, nhóc cũng vui đầu ăn thật nhiều, cuối cùng cơm nước xong xuôi còn gặm một cái cánh gà như chưa đã ghiền.

Sau khi tuyết rơi, tiết trời vẫn lạnh cóng, bố Khuru ho khan mấy bận, ăn cơm xong tùy tiện trò chuyện vài câu với bọn họ rồi trở về phòng xem TV.

Nhà Khuru Dịch có trang bị hệ thống sưởi hơi, cũng ấm lắm, nhưng sau khi bố Khuru vào phòng, Khuru Dịch lại xách thêm một cái máy sưởi vào đặt bên chân ông, mở chế độ sưởi.

“Không nóng à?” Biên Nam nhỏ giọng hỏi Khuru Dịch.

“Bố tôi là vậy đó, sức khỏe không tốt, tới mùa đông thì càng nhiều bệnh hơn.” Khuru Dịch nói.

“Anh hai, em cũng xem TV được không?” Do được nghỉ, buổi trưa Khuru Ngạn không muốn ngủ.

“Không được vào phòng bố xem.” Khuru Dịch nói.

“Vậy em xem ở phòng khách.” Khuru Ngạn nằm dài trên sô pha.

“Xem đi,” Khuru Dịch giúp nhóc mở TV, rồi lại liếc mắt nhìn Biên Nam, “Cậu muốn ngủ một lát không? Hồi sáng có phải mệt lắm không?”

“Ồ.” Biên Nam đáp lời, vào phòng.

Vài phút sau, Khuru Dịch cũng đi vào, mới vừa trở tay đóng cửa lại, Biên Nam đã bật người nhào tới, ôm chầm lấy Khuru Dịch hôn loạn xạ lên má lên cổ người ta: “Tôi không có ngủ đâu.”

“Làm tôi giật cả mình,” Khuru Dịch nở nụ cười, cũng ôm lấy cậu, “Cứ tưởng cậu muốn đánh nhau chứ.”

“Tôi muốn ôm cậu một cái thôi.” Biên Nam siết cánh tay.

“Định đứng như vậy ôm suốt buổi trưa à?” Khuru Dịch nghiêng đầu qua nhìn Biên Nam, hôn lên má cậu một cái.

“Không biết nữa,” Biên Nam dụi dụi mặt lên vai Khuru Dịch, “Trước tiên cứ ôm như thế một hồi rồi tính sau.”

“Ừ.” Khuru Dịch lùi ra sau tựa vào tường, không nói tiếp nữa.

Biên Nam nhắm mắt lại, cảm giác khi ôm chặt nhau thế này thật thoải mái, dường như chỉ có vậy mới khiến cậu yên tâm được.

Hai người lẳng lặng đứng ôm trong chốc lát, Khuru Ngạn ở phòng khách đột nhiên hô to một tiếng: “Anh hai, bố gọi anh kia!”

Biên Nam giật bắn, Khuru Dịch vội vàng đẩy cậu ra, kéo áo lại: “Tới ngay!”

“Hầy,” Biên Nam cũng chỉnh lại quần áo, “Tôi chuẩn bị ngủ rồi, làm tôi sợ hết hồn, suýt nữa trật eo luôn.”

“Chẳng phải cậu nói không ngủ sao? Bây giờ đứng mà cũng ngủ được?” Khuru Dịch cười mở cửa đi ra ngoài.

Biên Nam thở dài, ngã xuống giường.

Bố Khuru muốn đi vệ sinh, đại khái do ăn mặc hơi nhiều đi lại không tiện, cho nên mới bảo Khuru Dịch qua giúp đỡ.

Biên Nam chờ một lát, lúc cậu đang cân nhắc có nên đi qua giúp không thì Khuru Dịch trở vào phòng.

“Làm xong chưa?” Biên Nam hỏi.

“Rồi,” Khuru Dịch cười cười, “Quần áo mắc vào xe lăn, nếu không bình thường ông ấy tự đi được.”

“May là không trực tiếp qua đây gọi cậu,” Biên Nam ngồi dậy, suy nghĩ một chút lại nói, “Nếu người nhà cũng biết chuyện thì không cần căng thẳng vậy rồi.”

“Cái gì?” Khuru Dịch đang mở cửa tủ định lấy quyển sách, nghe Biên Nam nói thế thì bỗng dừng quay đầu lại, nụ cười trên mặt biến mất.

Phản ứng của Khuru Dịch nhất thời làm cho Biên Nam sửng sốt, hồi lâu sau mới mở miệng: “Tôi nói nếu người nhà... biết chuyện... tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không có ý gì khác.”

Khuru Dịch không lên tiếng, một lát sau mới đóng cửa tủ sách, đi tới trước mặt Biên Nam, khom lưng ôm cậu.

“Xin lỗi,” Khuru Dịch ôm rất chặt, nói khẽ bên tai cậu, “Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là cậu nói hơi bất ngờ... xin lỗi cậu.”

66. Chương 66

Khuru Dịch không biết tại sao mình lại nói xin lỗi, vì thái độ với Biên Nam hay vì chính bản thân cậu cũng không tài nào giải thích được suy nghĩ của mình.

Cậu cũng không biết Biên Nam sẽ hiểu lời xin lỗi này như thế nào.

Đôi khi Biên Nam vô tâm thật đấy, nhưng đôi khi lại rất tinh tế, Khuru Dịch không dám chắc Biên Nam có cảm nhận được gì không, nhưng bây giờ cậu không có cách nào mở miệng hỏi.

Nghe Khuru Dịch nói xin lỗi xong, Biên Nam chỉ im lặng một hồi, dùng trán dụi lên ngực cậu, nói một câu: “Hôm nay cậu xin lỗi mấy lần rồi.”

“Vậy sao?” Khuru Dịch nói.

“Ừ.” Biên Nam xoa nhẹ lên lưng Khuru Dịch, đẩy Khuru Dịch ra, ngã người xuống chiếc giường phía sau, “Tôi chớp mắt chút, buổi chiều còn hai học sinh nữa phải không?”

“Phải,” Khuru Dịch cười cười, “Cậu...”

“À đúng rồi, áo,” Biên Nam bật dậy, cởi áo trên người rồi nằm lại xuống giường, kéo chăn qua đắp lên, “Lúc cậu đi nếu tôi chưa dậy, cậu nhất định phải gọi tôi, cậu mà dám đi một mình không gọi tôi, coi chừng tôi xử cậu.”

“Ừ.” Khuru Dịch nói.

Không biết có phải Biên Nam buồn ngủ thật hay không, nhắm nghiền mắt rồi không nói gì nữa, cũng không nhúc nhích nữa.

Khuru Dịch đứng bên giường hai mươi phút, nghe tiếng hít thở đều đều xác thật là cậu đã ngủ mới nhích chân, cầm gói thuốc lá ra khỏi phòng.

Khuru Ngạn vẫn không nhịn được chạy vào phòng bố, nhóc đeo khẩu trang ngồi cách bố hai mét, không biết hai người xem chương trình TV gì mà cười rất vui vẻ.

Tiếng cười giòn tan của Khuru Ngạn rất có sức lan tỏa, Khuru Dịch cũng nhịn không được nhếch miệng muốn cười theo.

Gió trong sân khá lớn, Khuru Dịch châm thuốc rồi lấy ghế ngồi xuống bên chân tường.

Nếu người nhà biết chuyện thì không cần căng thẳng như vậy nữa.

Câu nói vô tình của Biên Nam cứ quanh quẩn trong đầu cậu.

Không thể.

Không được.

... Không dám.

Khuru Dịch hít một hơi thuốc.

Cậu thích Biên Nam, điều này không cần xác định nữa.

Nhưng mà trong lòng cậu, tình cảm này cũng như phản bội mẹ mình vậy, chèn ép cậu tới mức thở không nổi.

Gần đây số lần mơ thấy mẹ ngày càng nhiều.

Lần nào cũng làm cậu tay chân lạnh ngắt choàng tỉnh giữa đêm khuya.

Thậm chí trạng thái mơ thấy mẹ từ nhung nhớ trở thành giạt mình tỉnh giấc cũng khiến cậu đau khổ.

Xin lỗi, mẹ.

Xin lỗi, Biên Nam.

Xin lỗi...

“Anh hai,” Khuru Ngạn không biết chạy ra sân từ lúc nào, nhóc đang nhú mày nhìn anh mình, nhỏ giọng nói, “Anh lại hút thuốc.”

“Em muốn đi tiểu?” Khuru Dịch ngậm điều thuốc nhìn nhóc.

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn chạy đến trước mặt Khuru Dịch, “Đừng hút nữa.”

“Em đi tiểu đi, tiểu xong ra anh sẽ tắt thuốc.” Khuru Dịch nói.

“Tâm trạng của anh không tốt hả?” Khuru Ngạn vừa chạy đến nhà vệ sinh vừa hỏi.

“Sao?” Khuru Dịch sững sốt, không phải tâm trạng không tốt mà là trong lòng có chút chuyện thôi, chẳng lẽ rõ ràng đến mức học sinh tiểu học cũng nhận ra?

“Bình thường em nói anh đừng hút thuốc anh sẽ ném đi ngay.” Khuru Ngạn chạy vào nhà vệ sinh.

Khuru Dịch nhìn điều thuốc trong tay, mỉm cười dụi thuốc, ném vào thùng rác.

Khuru Ngạn đi vệ sinh xong lại chạy về phòng bố, Khuru Dịch vào theo: “Em buồn ngủ thì lên giường bố ngủ đi.”

“Vâng ạ.” Tuy rằng Khuru Ngạn không muốn, nhưng hiển nhiên đồng đồ sinh học không phối hợp, nhóc cởi áo nằm úp sấp lên giường.

“Buổi chiều đại hồ tử có theo con đi dạy thêm không?” Bố giảm nhỏ tiếng TV, hỏi.

“Có, dù sao cậu ấy cũng không có gì làm.” Khuru Dịch nói.

“Có phải nó cũng muốn làm gia sư không,” Bố Khuru suy tư, “Hay là con giới thiệu học sinh cho nó đi.”

“Thôi, bố thấy bình thường cậu ấy có giống học sinh đạt tiêu chuẩn không?” Khuru Dịch cười nói.

Bố ngẫm nghĩ một lúc rồi cười: “Không giống lắm, nhưng nó rất thông minh.”

“Không dùng đúng chỗ,” Khuru Dịch chỉnh lại chần lông trên đùi bố, “Một khi có đường lui, bất luận có bằng lòng chấp nhận đường lui đó hay không, con người sẽ không dốc hết sức, từ nhỏ đến lớn chắc cậu ấy chẳng bao giờ nghĩ đến việc này.”

“Con không có đường lui sao?” Bố Khuru liếc nhìn con trai.

“Lui về đâu đây, về chỗ bố à?” Khuru Dịch cười nói, “Rồi ôm nhau chết đói.”

“Này này,” Bố búng trán cậu, ho khan vài tiếng, “Con chê bố con mà không nể nang gì hết.”

“Mấy hôm nay có phải bố ngủ trễ lắm không,” Khuru Dịch nói, “Cứ ho mãi, bây giờ trời đang lạnh, bố đừng làm con lo lắng.”

“Ừ, biết rồi, bố sẽ chú ý.” Bố gật đầu.

Nói thêm vài câu với bố, Khuru Dịch nghe được tiếng chuông điện thoại của Biên Nam trong phòng khách.

Biên Nam ngủ say như vậy chắc không nghe thấy, Khuê Dịch do dự một chút, bước ra phòng khách xách balô của Biên Nam lên, thò đầu vào phòng: “Biên Nam, cậu có điện thoại nè.”

Biên Nam chui cả nửa mặt vào chăn, vẫn không nhúc nhích.

Khuê Dịch đợi một lúc, điện thoại vẫn cứ reo, cậu đành móc điện thoại trong balô ra.

Miêu Miêu.

Khuê Dịch cảm thấy tên này quen quen.

Miêu Miêu?

Thả điện thoại vào balô xong cậu mới sực nhớ, hôm đi BBQ Hứa Nhị từng nhắc tới cái tên này.

Những số lưu trong danh bạ điện thoại cũ của Biên Nam, Khuê Dịch vẫn còn nhớ rõ, tên con gái hầu hết đều dùng biệt danh, không có tên nào đáng hoàng, đây là lần đầu tiên cậu thấy một số chẳng những có tên mà dường như còn là tên thân mật.

Khuê Dịch vào phòng, ngồi bên giường, nhìn sườn mặt Biên Nam.

Đột nhiên có chút cảm khái, cũng có chút áp lực khó nói thành lời.

Chắc hẳn mười năm trước Biên Nam chưa bao giờ nghĩ đến bốn chữ đồng tính luyến ái, càng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày sẽ nảy sinh gì đó với một đứa con trai.

Nếu như không có mình...

Có lẽ cậu ấy sẽ đi theo quỹ đạo trước nay, tìm được cô gái mà cậu ấy thật sự thích.

Có lẽ là cô gái nào đó khiến cậu ấy lưu tên trong điện thoại bằng tên thân mật.

.....

Nghĩ tới những điều này, Khuê Dịch bỗng nhiên cảm thấy người mình đổ mồ hôi lạnh.

Khuê Dịch à có phải mày quá xúc động rồi không.

Thừ người nhìn Biên Nam không biết bao lâu, cũng không biết đầu óc đang nghĩ gì, điện thoại trên bàn “đình” một tiếng, là nhắc nhở giờ dạy thêm buổi chiều, lúc này Khuê Dịch mới động dậy, đưa tay lấy điện thoại qua xem.

“Biên Nam,” Khuê Dịch nhắc chân tới bên giường, cách chăn đá Biên Nam, “Dậy đi.”

Biên Nam không nhúc nhích, Khuê Dịch đá thêm mấy cái, Biên Nam mới hơi miễn cưỡng lồm bồm xoay người, tiếp tục nằm yên.

Khuê Dịch đứng lên, bước đến nói khẽ bên tai cậu: “Tôi đi à.”

“Ồ?” Biên Nam mơ màng lên tiếng, mở mắt ra, lẩm bẩm, “Có tin ông đây xử cậu không?”

“Mười lăm phút nữa phải đi, nếu không sẽ trễ,” Khuê Dịch hớn lên chớp mũi đối phương, “Dậy nào.”

“Ừ,” Biên Nam tỉnh dậy xem như nhanh chóng, nói dậy là hất chăn bật dậy, thu dọn gọn gàng trong hai phút, cậu liếc mắt nhìn Khuê Dịch, “Cậu không ngủ một chút à?”

“Không, tôi không buồn ngủ,” Khuê Dịch ra khỏi phòng, “Vừa rồi có người gọi cho cậu.”

“Ai thế?” Biên Nam nhảy bước nhỏ theo sau, tiện tay giật khăn của Khuê Dịch chạy ra sân rửa mặt, vừa rửa vừa hít hơi, “Má... shh... lạnh quá...”

“Tôi có xem thử, tên là Miêu Miêu,” Khuê Dịch nói, “Trong nhà bếp có nước ấm.”

“Không cần, giờ tỉnh rồi,” Biên Nam tắt nước, hất đầu nhú mày, “Đẹp trai không?”

“... Đẹp quá đi.” Khuê Dịch dẹo giọng nói.

“Đồ ngốc.” Biên Nam cười nửa ngày.

Lúc hai người ra trạm xe bus, Biên Nam lấy di động gọi lại cho Miêu Nguyên: “Buổi trưa anh ngủ, tìm anh có gì không?”

“Mẹ ơi,” Đầu bên kia là giọng nói kinh ngạc của Miêu Nguyên, mang theo mấy phần xấu hổ, “Nam thần gọi lại cho con kìa, bất ngờ quá!”

“Hay là em uống miếng thuốc trước đi.” Biên Nam nói.

“Thật ra cũng không có gì, thì là, từ khi anh bị thương đến nay em chưa hỏi thăm lần nào, định gọi hỏi thăm chút thôi.” Miêu Nguyên cười nói.

“Lành từ lâu rồi, bây giờ mới hỏi có phải hơi muộn không.” Biên Nam cười.

“Ừ, thì tại người ta ngại mà, với cả lúc đó có một đồng bạn tới hỏi thăm anh còn gì, sợ anh ứng phó không nổi nên em mới lùi ra sau xếp hàng.” Giọng Miêu Nguyên nghe có vẻ xấu hổ nhưng rất biết nói chuyện.

“Cảm ơn.” Biên Nam cảm thấy cô gái này rất thú vị.

“Hi, khách sáo làm gì, em có tặng quà cáp gì đâu,” Miêu Nguyên mỉm cười, “Có phải anh đang ở ngoài không, em không làm mất thời gian của anh nữa, lần sau có cơ hội nói tiếp nha.”

“Ừ.” Biên Nam cười, cúp điện thoại.

Xe bus đến, hai người chen lên xe, vẫn không có chỗ như cũ, hai người dồn ra cạnh cửa sau.

“Miêu Miêu là ai?” Khưu Dịch ghé vào tai Biên Nam, hỏi.

“Bạn của Hứa Nhị,” Biên Nam nói, “Tên là Miêu Nguyên, cậu gặp rồi mà, là người lần trước lúc cậu đi ăn với Biên Hình Ngự...”

“Không nhớ,” Khưu Dịch nhìn cậu, “Lần đó ngay cả cậu tôi cũng không thèm nhìn.”

“Má,” Biên Nam tắc lưỡi, nghĩ tới khoảng thời gian dần vật đó mà hãi, “Dù sao thì là nhỏ đó đó.”

“Tên Miêu Nguyên à,” Khưu Dịch cười, “Nhũ danh là Miêu Miêu?”

“Không biết, gọi Miêu Miêu là vì nhỏ nói Miêu Nguyên nghe như tên con trai...” Biên Nam nói được phân nửa thì ngừng, xoay mặt nhìn Khưu Dịch chăm chăm, “Nè, đại bảo.”

“Sao?” Khưu Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khóe miệng Biên Nam từ từ cong lên, cậu dán sát vào Khưu Dịch, nhỏ giọng nói: “Cậu ghen.”

“Không có.” Khưu Dịch vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu không thành thật chút nào,” Biên Nam cười, chỉ vào Khưu Dịch, “Rõ ràng là cậu đang ghen.”

“Rõ ràng là tôi không có,” Khưu Dịch quay sang nhìn Biên Nam, “Thành thật lắm luôn.”

“Không thì không, chừa chút mặt mũi cho cậu đó.” Biên Nam cười nói.

Ghen ư?

Chắc là có một chút.

Không tính đến những cô gái vì không nhớ tên mà đặt đại một biệt danh, tên thân mật trong danh bạ điện thoại của Biên Nam ngoại trừ Đại Bảo và Bé Long Xoắn chỉ có mỗi Miêu Miêu.

Ghen quả là một chuyện kỳ diệu.

Nhưng cậu không thừa nhận, dù cho Biên Nam có chắc chắn đi chăng nữa cậu cũng sẽ không thừa nhận.

Mặc dù cậu cũng không biết mình làm vậy có ý nghĩa gì.

Cảm giác lún vào quá sâu khiến cậu lo sợ, ngoài mẹ, cậu cũng sợ làm tổn thương Biên Nam.

Cậu vẫn còn quá xúc động, có lẽ hai tháng ở trại tam giam bị nhung nhở làm choáng đầu nên mới có thể mặc kệ tất cả, không hề suy nghĩ cho Biên Nam.

Buổi chiều dạy kèm cho hai cô bé ở hai khu gần kề nên Khuru Dịch xếp lịch cho hai cô bé học cùng một ngày, dạy xong bên này đi mười phút là tới nhà bên kia.

Không như buổi sáng, bố mẹ cô bé đều ở nhà, nghe nói Biên Nam cũng chuẩn bị làm gia sư, bọn họ nhiệt tình chuẩn bị bánh trái hoa quả cho cậu.

Tiếp sau đó rất khó chịu, vì quá lo lắng cho chuyện học hành của con gái, bố mẹ cô bé ngồi canh cả giờ dạy thêm, vì thế suốt hai tiếng đồng hồ dạy học, ba người gồm Biên Nam và bố mẹ cô bé ngồi xung quanh cô bé và Khuru Dịch.

Biên Nam đau khổ như đang ngồi trên miếng chai, có nhìn Khuru Dịch chăm chăm cũng không thể thuyên giảm.

Điều khiến cậu bất ngờ chính là Khuru Dịch khá thoải mái, trạng thái giảng bài cho cô bé không khác gì lúc sáng, Biên Nam thật sự khâm phục. Nếu đổi lại là cậu, bị bố mẹ người ta ngồi một bên nhìn như vậy suốt hai tiếng, chắc là đầu lưỡi chẳng thẳng nổi.

Nhà cô bé thứ hai cũng như vậy, bà mẹ nhiệt tình cứ mười phút lại xuất hiện một lần, mỗi lần bưng trà đưa nước là lại nhìn Khuru Dịch chòng chọc, Biên Nam ở bên cạnh vẫn như ngồi trên miếng chai, cậu cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, sợ người ta nghĩ mình không phải người tốt.

Khi hết giờ rời khỏi khu dân cư, Biên Nam vung tay hoạt động một chút: “Mẹ nó, mệt muốn chết, sao cậu không nói cho tôi biết hai nhà này như vậy.”

“Con gái mà, bố mẹ lo lắng cũng là chuyện thường thôi.” Khuru Dịch vỗ lưng cậu.

“Chi vậy? Sợ cậu dụ dỗ con gái người ta à?” Biên Nam sững sốt, vỗ ngực, “Hứ, bạn trai thầy Khuru ở ngay đây này, ai thêm dụ dỗ con gái nhà bọn họ!”

Khuru Dịch cười cười nhìn hai bên, không nói gì.

“Ày,” Biên Nam tặc lưỡi, “Sợ cái gì, cho dù có người nghe được cũng đâu biết thầy Khuru là ai?”

“Không phải.” Khuru Dịch đưa tay véo nhẹ gáy cậu.

“Tôi là bạn trai của thầy Khuru!” Biên Nam lớn giọng quát một câu, nhìn Khuru Dịch như khiêu khích, “Thấy sao?”

“Đồ ngốc.” Khuru Dịch cười.

“Ha,” Biên Nam vặn người, “Quá đã!”

Ba ngày nghỉ Nguyên đán, Biên Nam theo sát Khuru Dịch tham gia tất cả các giờ dạy kèm. Sau ba ngày, cậu cảm thấy còn khổ hơn đi học bình thường, nghe Khuru Dịch kiên nhẫn giảng từng bài một cho học sinh, tối về lại chạy qua nhà hàng làm, cậu không biết nên đau lòng hay khâm phục nữa.

Trước đây chưa từng cảm nhận trực tiếp, bây giờ mới tính là một lần nữa trải nghiệm cuộc sống bận rộn của Khuru Dịch.

Đối lập với mình, phải nói là hết sức sa đọa.

Trước Tết Khuru Dịch vẫn rất bận, vừa phải chuẩn bị thi, vừa phải thi lấy giấy chứng nhận gì đó, thời gian hai người gặp mặt ít đi nhiều, có gặp thì phần lớn thời gian đều ở Thật Nhàm Chán, Khuru Dịch vừa đọc sách vừa nói chuyện với cậu.

Nói được một chút là cậu ngủ mất, lúc tỉnh dậy Khuru Dịch vẫn đang đọc sách.

“Sao tôi rảnh rồi thế này?” Biên Nam nhú mày, “Cậu nói xem tôi có nên tìm chỗ làm thêm không?”

“Sắp Tết rồi làm gì nữa,” Khuru Dịch nhấp một hớp cà phê, “Nếu cậu thấy rảnh quá, tôi chỉ cho cậu một chỗ.”

“Chỉ đi.” Biên Nam ngồi dậy.

“Cậu nói với huấn luyện viên của các cậu, nhờ ông ấy dẫn cậu đến Triển Phi làm quen, nói hiện giờ cậu có thời gian có thể qua giúp,” Khuất Dịch nói, “Nghỉ đông cũng có thể qua.”

“Hả? Chưa bắt đầu thực tập nữa mà.” Biên Nam ngẩn người.

“Có phải cậu định tới đó thực tập không?” Khuất Dịch cười hỏi.

“Phải, tôi còn định ở lại đó làm luôn.” Biên Nam nói.

“Vậy trước tiên thể hiện một chút, làm quen với hoàn cảnh, xem thử cậu sẽ cùng huấn luyện với ai, tích cực một chút để lại ấn tượng tốt cho người ta cũng được, sau này đâu phải chỉ có mình cậu đến thực tập, đúng không,” Khuất Dịch đưa tay sờ mặt Biên Nam, “Dù sao cậu cũng rảnh mà.”

“Chí lý,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Chí lý, để chiều nay tôi nói với ông Tưởng xem sao.”

“Ừ, nếu muốn làm thì nên làm cho tốt, bao nhiêu người muốn đến Triển Phi kia, cậu nên cố gắng hơn,” Khuất Dịch thu dọn sách, “Nếu cậu không vào đó được sẽ phải theo Biên Hạo.”

“À, tôi không theo Biên Hạo đâu.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Vậy cậu không còn đường lui rồi, phải cố gắng làm cho tốt.” Khuất Dịch nói

“Ừm,” Biên Nam gật đầu, nghĩ gì đó rồi lại nhích tới cạnh Khuất Dịch, “Đại bảo à, tôi thấy cậu y như bố tôi vậy, bố tôi còn chưa nói mấy cái này với tôi.”

“Vậy gọi bố một tiếng xem.” Khuất Dịch cười nói.

“Mơ đi!” Biên Nam hôn lướt lên mặt Khuất Dịch một cái.

Lúc Biên Nam tìm ông Tưởng nói chuyện này, ông Tưởng rất bất ngờ, đánh giá cậu từ trên xuống dưới, “Mặt trời mọc đằng Tây rồi à? Biên Nam mà lại chủ động đưa ra yêu cầu này?”

“Trai mười tám thì thay đổi mà.” Biên Nam cười ha ha.

“Rồi, để tôi nói với người ta, hai ngày nữa dẫn trò qua dạo trước,” Ông Tưởng vỗ vai hắn, “Tôi đã nói chuyện điện thoại với bố trò, ông ấy không muốn trò tới Triển Phi, có phải định đấu với bố không?”

“Không có,” Biên Nam gãi đầu, “Đây là chuyện của riêng em, em muốn làm cho tốt thôi.”

“Đột nhiên trò chín chắn như vậy, tôi thật không quen,” Ông Tưởng cười nói, “Đợi điện thoại của tôi đi.”

Lúc huấn luyện ác ôn là thế, nhưng ông Tưởng vẫn rất quan tâm đến đám học sinh bọn họ, chưa đến hai ngày đã giúp cậu liên lạc, cuối tuần dẫn cậu qua đi dạo.

“Lát nữa tôi và ông Tưởng sẽ qua đó, tự nhiên tôi thấy hơi hẹp quá, tôi sống mấy chục năm cuộc đời chưa từng hơi hẹp như vậy,” Trong lúc chờ ông Tưởng, Biên Nam gọi điện thoại cho Khuất Dịch, “Tại sao đi dạo câu lạc bộ thôi mà lại hơi hẹp thế này?”

“Có lẽ do đời này cậu chưa từng làm việc gì nghiêm túc.” Khuất Dịch nói.

“Vớ vẩn,” Biên Nam mắng, “Cậu không an ủi tôi chút sao?”

Khuất Dịch bật cười, “An ủi thế nào? Cũng không biết cậu hơi hẹp cái gì, cậu biết không, cậu đó, không cần lên tiếng, mặc quần áo thể thao, tay cầm vợt thì cả người khác hẳn, đặc biệt có khí chất.”

“Vậy sao?” Biên Nam nở nụ cười, “Vậy tôi yên tâm rồi, chỉ sợ đến lúc đó không đụng được vợt.”

“Hây,” Khuất Dịch thở dài, “Có phải lúc thất bại cậu thất luôn não rồi không, ý tôi là cái loại khí chất đó chỉ xuất hiện khi cậu đứng yên không mở miệng nói chuyện thôi...”

“Hiểu rồi hiểu rồi, đậu má,” Biên Nam tặc lưỡi, “Khuất đại bảo miệng cậu độc quá.”

“Đi đi, xong việc thì gọi cho tôi.” Khuất Dịch nói.

“Ừ,” Biên Nam hôn vào điện thoại một cái, “Nghe thấy không?”

Khuất Dịch ở đầu bên kia cũng hôn trở lại.

Ông Tưởng lái xe đưa Biên Nam tới Triển Phi, dọc đường luôn miệng dặn dò cậu, huấn luyện viên này họ Thạch, là bạn thân của ông Tưởng, thành tích thi đấu trước kia rất tốt, sau vì chấn thương vai mới lui về làm huấn luyện viên, đi theo huấn luyện viên Thạch chỉ cần nói ít làm nhiều là được, người ta bảo đi đường đông thì đi đường đông, đi đường tây thì đi đường tây, đừng có lệch qua tây nam tây bắc...

Biên Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, càng nghe càng không thấy điểm cuối, cậu nhin không được cất lời ông Tưởng, “Thôi thầy đừng nói nữa, thầy nói xem thầy và huấn luyện viên Thạch ai đáng sợ hơn đi.”

Ông Tưởng cau mày suy tư một lát, “Cậu ta dễ tính hơn tôi một chút.”

“Vậy được rồi,” Biên Nam vỗ tay, “Cỡ thầy mà em còn chịu được, cỡ ông chắc không thành vấn đề.”

Lúc xe vừa đến cổng câu lạc bộ, ông Tưởng chỉ hai người đứng ở cổng: “Chính là cậu ta.”

Biên Nam bước xuống xe nhìn thử, hai người, một người mặc quần áo thể thao, một người mặc quần jeans, hẳn là người mặc quần áo thể thao.

“Người tôi dẫn đến.” Ông Tưởng lên tiếng chào người mặc quần áo thể thao.

“Chào huấn luyện viên Thạch.” Biên Nam ngoan ngoãn chào hỏi, người mặc quần áo thể thao nhìn cậu một cái, gật đầu.

Huấn luyện viên Thạch chừng ba mươi tuổi, gương mặt trông hơi lạnh lùng, cười với ông Tưởng xong quay sang cậu thì không còn cười nữa.

“Buổi chiều hết giờ tôi gọi cho cậu.” Huấn luyện viên Thạch nói với người đứng bên cạnh.

“Ừ.” Người nọ xoay người định đi, lúc nhìn thấy Biên Nam thì dừng bước, “Biên Nam?”

67. Chương 67

Biên Nam ngẩn người, nhìn một hồi mới nhận ra người kia là ai.

Cậu vô cùng kinh ngạc, đang há miệng chưa nói được lời nào, người nọ đã quay đầu nhìn huấn luyện viên Thạch, chỉ vào cậu: “Đây là thực tập sinh mà anh đang chờ?”

“Ừ,” Huấn luyện viên Thạch liếc nhìn Biên Nam, “Hai người quen nhau?”

“Có thể xem là... quen.” Biên Nam phục hồi tinh thần lại gật đầu, mặc dù cậu mất chút sức mới nhận ra đây là ông chủ của Thật Nhảm Chán, nhưng ngày thường hay đến đó chơi với Khuru Dịch, cũng có thể xem như quen biết, chỉ là cậu hơi bất ngờ với việc ông chủ biết tên mình.

“Đây là cháu trai tôi,” Ông chủ vừa nói vừa phất tay, bước xuống bậc thang, “Anh nhớ chăm sóc nó đấy.”

Huấn luyện viên Thạch không nói gì, xoay người đi vào trung tâm huấn luyện.

Biên Nam không rõ quan hệ giữa huấn luyện viên Thạch và ông chủ rốt cuộc tốt hay xấu, vì vậy cũng không dám nói nhiều, đi vào theo ông Tưởng.

Sân tập của Triển Phi rất lớn, cao cấp hơn sân bóng của trường Thể thao nhiều. Nhìn người người đứng trong sân bóng vung vợt tennis, chẳng hiểu sao Biên Nam cảm thấy hơi ngửa tay, muốn cùng vào đánh mấy nháy.

Huấn luyện viên Thạch dẫn cậu và ông Tưởng đến phòng làm việc ở tầng sau. Sau khi giới thiệu trạng huống của Biên Nam, ông Tưởng và huấn luyện viên Thạch lại trò chuyện đôi câu, cuối cùng mới vỗ vai Biên Nam: “Vậy trò theo huấn luyện viên Thạch đi, tôi về đây.”

“Vâng.” Biên Nam đáp lời.

Nhìn bóng lưng ông Tưởng rời đi, cậu có xúc động muốn nhào tới hét một tiếng anh hai anh dẫn em theo với... gương mặt thoát nhìn còn nghiêm túc không biết gấp mấy lần ông Tưởng của huấn luyện viên Thạch khiến cậu cảm thấy áp lực vô vàn.

“Tôi dẫn cậu đi dạo trước,” Huấn luyện viên Thạch nhìn đồng hồ, “Làm quen với hoàn cảnh một chút.”

“Được ạ,” Biên Nam gật đầu, “Phiền thầy rồi.”

“Không có gì,” Huấn luyện viên Thạch dẫn cậu ra khỏi phòng làm việc, “Bây giờ cậu cũng chưa phải thực tập sinh chính thức, không cần căng thẳng quá.”

“Em...” Biên Nam xấu hổ gãi đầu, “Chỉ hơi căng thẳng xíu thôi.”

“Huấn luyện viên Tưởng của cậu nói da mặt cậu dày lắm,” Huấn luyện viên Thạch quay đầu lại nhìn Biên Nam, “Lại còn căng thẳng nữa à?”

“Phải xem... hoàn cảnh ạ,” Đối với việc ông Tưởng giới thiệu mình với người khác như thế, Biên Nam không biết nói gì, “Bây giờ da mặt em rất mỏng, sau khi quen dần chắc sẽ dày thêm một chút...”

“Bên này là sân tư nhân, dành riêng cho hội viên, huấn luyện một kèm một,” Huấn luyện viên Thạch chỉ vào mấy khoảnh sân ngoài văn phòng, “Cậu và Dương Húc quen thân lắm sao?”

Chủ đề của huấn luyện viên Thạch xoay chuyển quá nhanh, Biên Nam còn đang tiêu hóa câu trước, mắt cả buổi mới kịp phản ứng câu sau không hề có gì liên hệ với câu đầu: “Dương Húc? Dương Húc là ai?”

“Chú... của cậu,” Huấn luyện viên Thạch liếc Biên Nam một cái, dẫn cậu đi xuyên qua hành lang, chỉ vào sân tập ở bên kia, “Sân ở bên này tương đối nhiều, đều là sân công cộng, cũng có cả huấn luyện cố định.”

“Ồ,” Biên Nam bị kiểu nói chuyện mỗi câu mang hai nội dung của huấn luyện viên Thạch làm cho nhức cả đầu, “Chú của em?”

“Lúc thực tập cậu sẽ không trực tiếp theo tôi, tôi sẽ sắp xếp huấn luyện viên hướng dẫn cậu, chủ yếu là những ca huấn luyện ở bên này, công việc khá mệt đấy, nhưng mà muốn học thì đừng sợ mệt,” Huấn luyện viên Thạch nói, “Ông chủ của Thật Nhảm Chán tên là Dương Húc.”

“À... ồ,” Biên Nam cũng không biết nên trả lời như thế nào, chẳng qua đến tận bây giờ cậu mới biết ông chủ của Thật Nhảm Chán tên Dương Húc, cậu vẫn ngầm cho rằng ông chủ tên Nhảm Chán, “Bình thường em hay tới đó uống cà phê.”

“Tôi biết mà, chộp ai cũng bảo là cháu cậu ta.” Huấn luyện viên Thạch khinh bỉ nói, ít ra lúc này không còn gộp chung hai đề tài nữa.

“Anh Thạch,” Có người đi tới, chào hỏi huấn luyện viên Thạch, “Hôm nay không có ca trực à?”

“Tối nay lặn, dẫn thực tập sinh đi dạo trước.” Huấn luyện viên Thạch cười cười.

“Ồ hay,” Người nọ dừng bước, nhìn sang Biên Nam, “Đích thân anh dẫn à, tiêu chuẩn cao nhỉ.”

Biên Nam cười với người nọ, xem ra bình thường huấn luyện viên Thạch sẽ không dẫn thực tập sinh đi làm quen với hoàn cảnh, không biết là nể mặt ông Tưởng hay Dương Húc đây.

“Tôi định sắp xếp cho Cố Vĩ, nhưng cậu ta không có ở đây nên tôi dẫn người đi xung quanh trước.” Nói xong, huấn luyện viên Thạch dẫn Biên Nam tới bên sân, “Cố Vĩ phụ trách hai ca huấn luyện nên bận lắm, đúng lúc dạo trước mới có trợ lý xin nghỉ, cậu vào thế chỗ đi.”

“Vâng.” Biên Nam nhìn những người đang huấn luyện trong sân, động tác của một vài người trông rất là chuyên nghiệp, coi bộ đã luyện tập khá lâu.

“Hôm nay cậu tự mình đi dạo, lát nữa tôi lấy chút tài liệu cho cậu xem trước,” Huấn luyện viên Thạch nói, “Ngày mai là cuối tuần, hai ngày này nếu có thời gian thì cậu cứ qua đây, cụ thể thế nào Cố Vĩ sẽ nói cho cậu biết, bình thường khi nào rảnh cứ tới đây, không có thời gian thì cuối tuần hăng tới, cuối tuần đồng người, tới giúp một chút coi như làm quen với công việc.”

“Được ạ.” Biên Nam gật đầu, thế là cuối tuần đi tong rồi, tuy rằng cuối tuần cũng không có việc gì làm, nhưng vẫn thấy hơi tiếc nuối.

Huấn luyện viên Thạch lại dẫn cậu dạo quanh tất cả sân tập và phòng làm việc một vòng, sau đó quay về văn phòng lấy tài liệu cho cậu: “Thực tập sinh thường được sắp xếp đến phân bộ, huấn luyện viên Tưởng nói tổ chức chuyên ngành của cậu không tệ, da mặt còn dày nữa, cho nên tôi xếp cậu qua bên tổng bộ, nhớ phải quý trọng cơ hội này.”

“Cảm ơn huấn luyện viên Thạch,” Biên Nam vội vàng nhận tài liệu, cậu thật sự nghĩ mãi cũng không hiểu rốt cuộc da mặt dày được tính là ưu điểm gì và có liên quan gì tới chuyện thực tập, chẳng qua phân bộ của Triển Phi đều nằm ở vùng ngoại ô, nếu xếp cậu đến phân bộ thì cậu khó mà đến được, vì vậy lại chèn thêm một câu, “Cảm ơn.”

“Gọi anh Thạch đi, huấn luyện viên Thạch nghe nghiêm túc quá tôi không quen lắm,” Huấn luyện viên Thạch nói, đoạn lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cậu, “Có vấn đề gì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Dạ anh Thạch.” Biên Nam nhận danh thiếp ngắm nghía một chút, danh thiếp được in rất đơn giản, câu lạc bộ tennis Triển Phi, Thạch Giang.

Sau khi bàn giao những hạng mục công việc cơ bản, Biên Nam ra khỏi văn phòng của Thạch Giang, đi bộ đến cạnh sân tennis, tìm một băng ghế dài ngồi xuống, giở tài liệu ra bắt đầu xem.

Tài liệu toàn là giới thiệu về lịch sử, thành tích, phạm vi nghiệp vụ của Triển Phi, đọc chưa được hai dòng Biên Nam đã buồn ngủ, nhiều năm vậy rồi mà ngay cả chữ trong sách giáo khoa cậu cũng chưa bao giờ đọc kỹ.

Cậu lấy ra di động nhìn đồng hồ, bây giờ Khuru Dịch hẳn là tan học rồi, cậu gọi điện thoại qua.

“Sao rồi?” Khuru Dịch bắt máy rất nhanh.

“Ừây, bên tôi còn chưa reo mà cậu đã bắt máy,” Vừa nghe giọng của Khuru Dịch, Biên Nam bỗng thấy lòng mình thêm kiên định, “Có phải nhớ tôi không?”

“Đang gửi tin nhắn cho cậu đây,” Khuru Dịch cười cười, “Cậu đang làm việc hay là xong việc rồi thế?”

“Hôm nay chưa có gì làm, chỉ làm quen một chút thôi, cuối tuần tôi phải tới đây nhận việc của trợ lý cũ... à quên nói cậu nghe chuyện này, cậu đoán xem hôm nay tôi đụng phải người nào?”

“Biên Hạo.” Khuru Dịch không nghĩ ngợi gì nói ngay.

“Má, cậu có thấy phiền không,” Biên Nam bật cười, “Nếu thật sự là ổng thì tôi tức chết luôn rồi, tôi nói cho cậu nghe, tôi đụng phải ông chủ nhảm chán của quán Thật Nhảm Chán.”

“Ổng?” Khuru Dịch cũng rất bất ngờ, “Cái kiểu lừ đừ ngắc ngoải của ổng mà cũng đánh tennis à?”

“Tôi không biết nữa, nhưng mà ổng quen với huấn luyện viên Thạch, cái vị huấn luyện viên dữ dằn mà ông Tưởng giới thiệu cho tôi đó,” Biên Nam tặc lưỡi, “Tôi cũng không biết hai người bọn họ có thân nhau không nữa.”

“Hôm nào tới hỏi là được chứ gì,” Khuru Dịch ngẫm nghĩ, “Nếu thân thì, biết đâu chừng có thể giúp đỡ một chút.”

“Thôi bỏ đi, tôi thấy ngày nào ổng cũng như chưa tỉnh ngủ, chẳng đáng tin cậy gì cả,” Biên Nam cười cười, “Hôm nay còn nói với người ta tôi là cháu ổng, ai ngờ người ta hỏi cậu quen Dương Húc à, mẹ nó ngay cả Dương Húc là ai tôi cũng không biết...”

Khuru Dịch cười nửa ngày: “Ổng tên Dương Húc hả? Không phải Bông Liễu sao?”

“Nhưng mà ổng lại biết tên tôi nha, có phải kỳ lạ lắm không.” Biên Nam cầm tài liệu vỗ từng cái lên đùi, nhìn một người trẻ tuổi đứng đập bóng đối diện máy phát bóng trong sân, tuy rằng đủ lực, nhưng mới đập vài cái mà động tác đã biến hình, người nọ lại hoàn toàn không phát hiện, tiếp tục thả sức vung tay.

“Tôi phải đi hỏi xem ổng có biết tôi tên gì không.” Khuru Dịch cũng tặc lưỡi một tiếng.

“Cậu tên Khuru đại bảo.” Biên Nam cười nói, nhìn anh chàng còn đang đập bóng mà ngứa ngáy cả người, “Thôi không thèm nghe cậu nói nữa, tôi phải qua nói với người anh em kia một tiếng, tư thế này quá kỳ cục.”

“Khi nào xong việc cậu nhớ gọi cho tôi,” Khuru Dịch nói, “Tối nay tôi được nghỉ không cần đến nhà hàng, cậu qua nhà tôi ăn đi?”

“Ừm, tôi muốn ăn cơm chiên trứng.” Biên Nam lập tức cảm thấy tâm tình cực tốt.

“Này, anh bạn,” Cậu cúp điện thoại, nhìn thêm hai phút rồi mới đứng lên đi tới bên sân bóng hô to, “Dùng sức vai ấy!”

Cái vị đang chơi bóng đập thêm hai phát nữa, sau đó từ từ quay đầu lại nhìn lướt qua bên này, bực dọc hỏi: “Cậu là ai?”

Sau khi người nọ xoay mặt lại, Biên Nam mới thấy rõ đối phương cũng cỡ tuổi mình, nhưng giữ lại chòm ria mép trông rất dữ hơi.

Biên Nam cười nói: “Ban đầu anh đánh tốt lắm, mấy phát sau chỉ dùng cánh tay...”

“Tôi hỏi cậu là ai?” Người nọ ngắt lời cậu, nhíu mày hỏi tiếp.

“Tôi... chỉ đi ngang qua.” Thấy người nọ tỏ ra khó chịu, Biên Nam xoay người định đi.

“Đi ngang qua mà cậu mở miệng nói hay quá,” Người nọ vỗ lên lưới một cái, “Qua đây qua đây, hay là cậu cho làm mẫu cho tôi đi? Xem thử cậu giỏi cỡ nào?”

Biên Nam quay đầu lại nhìn người nọ, thành thật mà nói, ở trường Thể thao nhiều năm như vậy, chưa từng có người nào nói chuyện với cậu như thế, dù là đánh nhau hay là tennis, chưa hề có ai nghi ngờ kỹ thuật của cậu.

Đột nhiên bị mỉa mai bởi một người lạ với kỹ thuật đánh bốn năm phát đã biến hình mỉa mai, Biên Nam rất tức giận, nhưng cậu vẫn nhin xuống, không trả lời, cầm tài liệu chuẩn bị bỏ đi.

“Chạy cái gì, không có bản lĩnh thì đừng bày đặt dạy đời lung tung.” Người nọ ở đằng sau nói thêm một câu, câu này nói rất lớn tiếng, vài học viên và huấn luyện viên ở sân tập kế bên đều nhìn sang đây.

Biên Nam dừng bước, đứng đưa lưng về phía người nọ chừng hai giây, đoạn ném tài liệu trong tay lên ghế, xoay người đi tới bên lưới: “Làm mẫu thế nào?”

“Tôi đánh thế nào cậu đánh thế nấy, dám không?” Người nọ chỉ chỉ máy phát bóng, vẻ mặt khinh thường.

Biên Nam không mở miệng, đi vòng qua bên cạnh tiến vào trong sân: “Đưa vợt cho tôi.”

Người nọ ném vợt, Biên Nam chụp lấy, xoay xoay vợt trong tay, vợt không tệ, nhưng kỹ thuật của người này và chất lượng vợt không cùng một đẳng cấp.

Cậu đứng trong sân, người nọ mở máy phát bóng, một quả bóng bay xéo sang nửa sân bên này.

Là tay thuận, đây là điểm mạnh của Biên Nam, cậu lùi hai bước, thân thể ngã ra sau, nhảy lên vung vợt đập bóng bay trở về.

Người nọ tựa bên mép lưới khoanh tay quan sát cậu.

Góc độ của quả bóng thứ hai hơi khó xơi, lần này là đánh trái tay, góc độ rất lớn.

Ngay lúc Biên Nam cất bước chạy qua, cậu trông thấy lon nước rồng đặt bên chân người nọ, trong nháy mắt đó, cậu đã tìm được cách che giấu nhược điểm đánh trái tay của mình.

Cậu dùng độ lực không mạnh trở tay đập bóng, chuẩn xác bắn trúng cái lon kia.

Lon nước văng ra, xoay tròn rồi bay vào trong sân.

Sáu lần giao bóng tiếp theo, có ba lần Biên Nam đánh bóng về phía lon nước, lon nước ở trong sân linh kinh leng keng bị đập dẹp lép.

Mắt thấy sắc mặt người nọ hết sức khó coi, rồi lại nhìn sang vài người không rõ là học viên hay huấn luyện viên đứng ngoài sân, Biên Nam bỗng đứng choàng tỉnh khỏi cơn đặc ý, cảm thấy hình như mình khoe khoang hơi quá rồi...

Vì vậy cậu ngừng tay, trả vợt cho người nọ.

“Thực tập sinh mới tới à?” Người nọ híp mắt.

“... Phải.” Biên Nam có chút bối rối, gật đầu xong liền vội vã chạy ra khỏi sân.

“Cậu chưa nói kỹ thuật của tôi có vấn đề ở đâu.” Người nọ đứng phía sau lên tiếng.

Biên Nam quay đầu lại, trên mặt người nọ không có biểu cảm gì, cũng chẳng biết lời này là gây hấn hay là đang hỏi thật, do dự chừng hai giây, Biên Nam vẫn trả lời: “Độ lực của anh rất khá, chỉ là sau vài cú đánh anh không còn dùng lực ở vai nữa.”

“Thụ giáo.” Người nọ cười khẩy một tiếng.

*Thụ giáo = nhận lời dạy bảo.

Biên Nam không nói gì, cúi đầu băng qua hàng người đang xem náo nhiệt, đi về phía băng ghế bên kia.

Cậu cảm thấy chuyện hôm nay mình làm hơi ngu xuẩn.

Lúc chìa tay định lấy tài liệu, Biên Nam trông thấy Thạch Giang đang đứng bên bồn hoa phía sau băng ghế.

“Huấn luyện viên Thạch, em... em ngứa tay nên...” Biên Nam nhất thời lúng ta lúng túng, nói không chừng một màn vừa nãy đã bị Thạch Giang thấy hết, không biết sẽ để lại ấn tượng gì cho người ta đây.

“Đánh tình ranh lắm,” Thạch Giang nói, “Rõ ràng lực đánh trái tay không bằng tay phải.”

“Đúng rồi, lần nào huấn luyện thầy Tưởng cũng nhắc em mãi.” Biên Nam ngượng ngùng gãi gãi đầu, ông Tưởng từng nói, thành tích đánh tennis ngày xưa của Thạch Giang rất tốt, vì bị thương nên mới không tiếp tục nữa, chút trò vật của cậu hẳn là liếc mắt đã nhìn thấu.

“Tại sao không tiếp tục chơi bóng ?” Thạch Giang hỏi.

Biên Nam không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, cảm giác như đang bị phỏng vấn vậy, cậu nhìn chằm chằm tài liệu trong tay một lúc lâu mới mở miệng: “Không đủ đam mê, em cảm thấy có đánh tiếp cũng không tạo được thành tích tốt.”

“Ồ,” Thạch Giang đáp lời, không nói gì khác, “Cậu lấy tài liệu về xem đi, ngày mai qua đây là được.”

“Vâng,” Vừa nghe nói mình có thể về trước, Biên Nam tức thì thở phào nhẹ nhõm, rồi lại hỏi thử một câu, “Huấn luyện viên Thạch, người vừa rồi... nằm trong ca huấn luyện ạ?”

“Người kia ấy à,” Thạch Giang nhìn lướt qua sân bên kia, “Đó là cậu hai nhà La tổng.”

“Tôi cảm thấy mình tiêu rồi.” Chạm mặt Khuất Dịch đang chờ mình ở đầu hẻm, Biên Nam buồn bực nói.

“Sao vậy?” Khuất Dịch đưa cho cậu một cái kẹo que.

“Ở đâu ra thế?” Biên Nam nhìn một chút, là mùi dâu tây, cậu bỏ kẹo que vào miệng ngậm.

“Chuẩn bị cho cậu và nhị bảo,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Mỗi lần rảnh rỗi đứng đây chờ nhị bảo, tôi đều chuẩn bị cho nó chút quà vật.”

“Má,” Biên Nam phì cười, “Sao cứ gộp chung nhị bảo với tôi vậy.”

“Hai người đâu khác gì mấy, mỗi khi gặp phải chuyện gì ở trường, lúc về nhị bảo lại nói với tôi, anh hai em tiêu rồi,” Khuất Dịch cười nói, “Cậu mới thực tập có mấy tiếng thôi, lúc về cũng bảo tiêu rồi.”

“Ông nội cậu,” Biên Nam đẩy Khuất Dịch một cái, rồi lại nhéo nhéo tay Khuất Dịch, “Hôm nay có khi tôi tiêu thật rồi, tôi y như thằng ngốc đi khoe khoang kỹ thuật đánh bóng với người ta, kết quả cậu biết người đó là ai không?”

Khuru Dịch cười cười: “Là ai cũng vậy thôi, không phải cậu làm trợ lý sao, giúp đỡ dạy học là chuyện bình thường mà.”

“Vấn đề là tôi chưa có bắt đầu, huấn luyện viên Thạch cũng không phải huấn luyện viên được sắp xếp hướng dẫn tôi, ” Biên Nam cau mày, “Người kia không phải là học viên, là con trai của ông tổng Triển Phi.”

“Ha,” Khuru Dịch nở nụ cười, “Khoe khoang thế nào?”

Biên Nam rầu rĩ kể sơ về việc mình đánh lon nước: “Thạch Giang cũng nhìn thấy, có khi nào ông sẽ có ấn tượng xấu về tôi không?”

“Không có gì phải lo cả,” Khuru Dịch suy nghĩ một chút, “Cùng lắm là cách thức của cậu hơi có vấn đề thôi, ngoài ra không còn điểm gì xấu, Thạch Giang cũng đâu nói gì đúng không?”

“Tôi thấy không yên tâm lắm, mới tới ngày đầu tiên mà đã...” Biên Nam cau mày.

“Vấn đề không nghiêm trọng, đừng lo lắng,” Khuru Dịch khoác vai Biên Nam, đẩy cậu vào trong hẻm, “Nhưng mà cái tật không chịu nhẫn nại của cậu phải sửa mới được, nếu không sau này lại chịu thiệt.”

“Ừm.” Biên Nam buồn bực nói.

“Làm cơm chiên trứng cho cậu ăn,” Khuru Dịch nói, “Ăn xong sẽ ổn thôi.”

“Cậu chọc con nít đó hả.” Biên Nam mỉm cười, thật ra Khuru Dịch cũng chưa nói gì, nhưng chỉ vài câu như thế đã khiến lòng cậu dễ chịu hơn nhiều.

Trở lại nhà Khuru Dịch, Khuru Dịch vào phòng bếp chuẩn bị, Biên Nam vào phòng trong.

Bởi vì sắp thi cuối kỳ, Khuru Ngạn ở trong phòng ôn bài một cách nghiêm túc, nhóc bị cảm còn chưa khỏi hẳn, vừa hít mũi vừa mãi miết làm bài tập, Biên Nam cũng không quấy rầy nhóc, cậu trở lại phòng khách trò chuyện với bố Khuru.

“Chú ơi, mấy nay chú cứ ho sù sụ,” Biên Nam rót ly nước nóng cho bố Khuru, “Có phải buổi tối đá chăn nên bị nhiễm lạnh không?”

“Chú muốn đá chăn cũng không dễ, chú chỉ có thể hắt chăn thôi.” Bố Khuru cười nói, chậm rãi uống hớp nước.

“A,” Biên Nam có chút xấu hổ, “Con chỉ thuận miệng nói vậy à.”

“Cũng đâu có gì,” Bố Khuru vỗ vai cậu, “Nghe Khuru Dịch nói, Tết này con muốn tới nhà chú ăn chùa phải không?”

“Chú cho không?” Biên Nam cười, bước đến bên người bố Khuru, “Ở nhà con buồn chán lắm, con qua đây ăn chùa, thuận tiện giúp mọi người một tay.”

“Muốn tới thì tới đi, dù sao Tết này nhà chú chỉ có ba người, con tới sẽ náo nhiệt hơn một chút,” Bố Khuru uống nước, “Không phải con qua vào đêm giao thừa chứ?”

“Không ạ, giao thừa con ở nhà, sau đó con mới qua ăn chùa.” Biên Nam cười ha ha.

“Vậy thì được, giao thừa vẫn nên ở nhà với bố mẹ, nếu không bố con sẽ buồn lắm.” Bố Khuru ho khan nói.

“Nhà con, chủ yếu là... bầu không khí có hơi...” Biên Nam vỗ nhẹ lên lưng bố Khuru, “Con thích dạng như nhà chú này, thoải mái.”

“Bây giờ chỗ này cũng không khác gì ngôi nhà thứ hai của con,” Bố Khuru cười nói, “Ngày nào cũng tới nhà chú điểm danh, giống như có thêm đứa con trai vậy.”

“Thế này không tốt sao,” Biên Nam kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh, câu này của bố Khuru làm cho lòng cậu nảy sinh một loại cảm giác sung sướng đến lạ, như thể quan hệ giữa cậu và Khuru Dịch thoáng cái xích lại gần nhau hơn, trong đầu Biên Nam bắt đầu hiện lên những mong chờ khó nói thành lời với tương lai, cậu nhìn không được nhích tới bên người bố Khuru, “Nếu không con nhận chú làm cha nuôi đi.”

Bố Khuê sững sốt, sau đó nở nụ cười, vỗ vai cái lên vai cậu, đang định mở miệng thì ngoài cửa truyền tới tiếng của Khuê Dịch: “Biên Nam, vào đánh trứng giúp tôi đi.”

Biên Nam hớn hở chạy vào phòng bếp với Khuê Dịch, vừa định đưa tay cầm chén đánh trứng thì phát hiện trứng đã đánh xong.

“Ồ đánh xong rồi mà?” Biên Nam mù mờ nhìn Khuê Dịch, cười nói, “Có phải nhớ tôi nên tìm cơ gọi tôi vào đây không?”

Khuê Dịch không lên tiếng, xới cơm trong nồi đã nấu xong đang để nguội.

“Cậu sao vậy?” Biên Nam ôm eo Khuê Dịch từ phía sau.

“Biên Nam,” Khuê Dịch dừng lại động tác, sờ sờ tay cậu rồi nhẹ nhàng nắm lấy, “Đừng nói mấy chuyện cha nuôi con nuôi với bố tôi.”

“Tại sao?” Lúc này Biên Nam thật sự mù tịt.

“Không có tại sao cả, cũng đừng thân thiết với bố tôi như thế,” Khuê Dịch thở dài, “Không tốt đâu.”

“Sao lại không tốt chứ? Tôi có làm gì đâu,” Biên Nam buông lỏng tay ra, “Cậu có ý gì?”

Khuê Dịch không nói nữa, vùi đầu múc cơm trong nồi ra.

Biên Nam đứng sau lưng Khuê Dịch sững sờ hồi lâu, đột nhiên hiểu được ý của Khuê Dịch.

“Cậu sợ quan hệ giữa tôi với bố cậu tốt quá, sau này khi biết... chuyện của hai ta... ông ấy sẽ khó chịu ư?”

68. Chương 68

Khuê Dịch không trả lời Biên Nam, chỉ cúi đầu đặt chảo lên bếp, chăm chú nhìn chiếc chảo, chờ nó nóng lên rồi đổ dầu vào.

“Tại sao trứng hôm nay lại tách lòng đỏ và lòng trắng ra riêng?” Biên Nam đứng đằng sau, tựa vào tường hỏi một câu.

“Chiên như thế trứng mới mềm, cũng đẹp nữa.” Khuê Dịch trả lời.

“Ồ,” Biên Nam đáp lời, “Tổn công quá nhỉ.”

“Bình thường không có tách riêng, nhưng vì hôm nay cậu còn rầu rĩ về ngày thực tập giả đầu tiên mà,” Khuê Dịch rưới lòng trắng trứng vào trong chảo, lật lại chiên, “Nấu cho cậu ngon một chút.”

Biên Nam nghe mà ấm lòng, nhưng sau khi im lặng một hồi, cậu vẫn buồn bực mở miệng: “Thật ra khi gặp cậu, tâm trạng của tôi tốt lắm... nhưng bây giờ bị cậu làm hỏng rồi, một đĩa cơm chiên trứng không đền bù nổi đâu.”

“Tôi làm hỏng thế nào?” Khuê Dịch quay đầu lại nhìn Biên Nam, “Tôi chỉ nhắc nhở cậu một chút, không có ý gì khác cả.”

“Còn cần ý khác sao?” Biên Nam cảm thấy ngực mình nghẹn ứ, nhưng lại không biết làm thế nào để khơi thông, thật sự muốn tìm một cây thông cống để đi thông, “Mỗi ý này thôi đã đủ làm tôi phiền lòng rồi.”

Khuê Dịch không nói gì, thành thạo chiên xong lòng trắng trứng, đổ cơm đã trộn chung với lòng đỏ trứng vào trong chảo, chiên thêm một lát mới nói: “Chuyện này có gì để phiền lòng chứ.”

“Buồn cười thật,” Biên Nam tặc lưỡi, “Vốn dĩ đã lén lút như ăn trộm rồi, bây giờ còn phải cân nhắc mấy chuyện kia, yêu kiều này cũng vất vả quá.”

“Đâu có gì vất vả hay không vất vả, đây là hiện thực.” Khuê Dịch lừa cơm trong chảo.

Biên Nam bỗng nhiên nổi cáu, câu nói bình tĩnh của Khuất Dịch khiến cậu hết sức khó chịu, cậu đập lên cái chén bên cạnh bếp: “Cậu thật là vô lý, hai ta yêu nhau còn chưa thuận lợi đây, bây giờ cậu còn lòi hiện thực với không hiện thực vào, có phải từ nhỏ cậu đã quen lo trước tính sau suy xét cân nhắc như thế không?”

Khuất Dịch không để ý đến Biên Nam, vùi đầu chiên cơm, tuần tự cho thêm gia vị.

“Tôi cảm thấy nếu thật sự thích một người, đến giai đoạn hiện giờ sẽ không suy xét những việc này,” Biên Nam nói thêm câu nữa, đoạn xoay người đi về phía cửa phòng bếp, trước khi ra ngoài lại dừng bước, “Chỉ cần giữ khoảng cách đừng thân thiết như người một nhà thôi chứ gì, được mà, không thành vấn đề.”

Sau khi Biên Nam bỏ đi, Khuất Dịch giảm lửa, cầm xẻng xúc thẩn thờ nhìn chảo một lúc lâu.

Hôm nay Biên Nam hơi khác ngày thường, lúc trước hai người cũng từng xung đột vặt vãnh như thế, nhưng mà Biên Nam chưa hề có phản ứng gì rõ ràng, không biết có phải do hôm nay đi thực tập gặp vấn đề hay không, cậu ấy phản ứng hơi mạnh.

Hoặc là... dồn đủ vài lần nên phát tác một lượt.

Khuất Dịch khẽ thở dài, cảm thấy hôm nay có lẽ mình hơi quá đáng.

Cậu làm xong cơm chiên trứng dựa theo khẩu vị của Biên Nam, đổ canh xương đã nấu chín trong nồi áp suất vào nồi lẩu điện, lát nữa có thể hâm nóng ăn.

Đang định gọi Biên Nam vào bưng thức ăn thì thấy Khuất Ngạn chạy vào phòng bếp, hưng phấn kêu lên: “Anh hai, xong chưa?”

“Xong rồi, em bưng cơm chiên ra đi,” Khuất Dịch xoa đầu nhóc, “Làm bài xong chưa?”

“Làm xong lâu rồi nha,” Khuất Ngạn bưng hai đĩa cơm chiên, “Em đang ôn tập thôi.”

“Giỏi thật, còn ôn tập nữa à.” Khuất Dịch cười cười, bưng nồi đi theo sau nhóc.

Lúc Khuất Dịch vào phòng khách, Biên Nam từ phòng trong đi ra, chỉ nhìn Khuất Dịch một cái, không nói lời nào, bước thẳng về phía phòng bếp.

Bưng thức ăn, lấy chén đĩa, Biên Nam chạy tới chạy lui vài chuyển, từ đầu đến cuối chẳng nói gì với Khuất Dịch.

Bởi vì có cơm chiên trứng ngon tuyệt, cùng với cảm giác thành tựu do kỹ năng “ôn tập” mang đến, lúc ăn cơm Khuất Ngạn rất hưng phấn, nhóc nói rất nhiều, lát thì nói chuyện với bố, lát thì hồ hởi khoe khoang với Biên Nam, cả bữa cơm toàn nghe nhóc huyền thuyên.

Biên Nam nói ít hẳn đi, chỉ trò chuyện đôi câu về vụ thực tập hôm nay với bố Khuất, rồi lại phối hợp tán dóc với Khuất Ngạn, hoàn toàn không nói gì với Khuất Dịch, cơm chiên trứng cũng không ăn ngấu nghiến đến phát ra tiếng như mọi lần.

Cơm nước xong, Biên Nam đun chút nước nóng, giúp Khuất Ngạn rửa chén.

Lúc Khuất Ngạn và bố Khuất ngồi trong phòng khách trò chuyện hăng say, cậu vào phòng trong, đứng ở cửa nhìn Khuất Dịch.

Khuất Dịch hơi do dự, nhưng rồi cũng đứng dậy đi vào phòng.

“Tôi về trường trước,” Biên Nam mở balô của mình ra, lật lật tài liệu mà Thạch Giang đưa, “Còn một đồng tài liệu phải đọc đây, ngày mai phải đến nữa, ngày mai huấn luyện viên phụ trách hướng dẫn tôi sẽ đi làm.”

“Về đi,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Ngày mai nhớ đừng lo chuyện bao đồng, nhìn xem những trợ lý khác làm việc như thế nào.”

“Ừ,” Biên Nam kéo balô lại, ném lên lưng, suy nghĩ gì đó rồi lại ngồi xuống ghế, “Khuất Dịch à.”

“Sao?” Khuất Dịch ngồi xuống đối diện cậu.

“Lúc ăn cơm tôi đã nghĩ rồi, có lẽ lời tôi nói ban nãy hơi xúc động thật,” Biên Nam nhìn Khuất Dịch, “Nhưng mà, chắc gì chuyện này đã như cậu nghĩ... tôi cảm thấy, bố cậu...”

Khuru Dịch tựa lưng vào ghế, không lên tiếng.

“Có thể bố cậu... tôi nói có thể thôi, có thể ông ấy sẽ không... phản đối...” Biên Nam nói một cách gian nan, “Từ nhỏ đến giờ, vì ông ấy và nhị bảo mà cậu làm biết bao nhiêu việc, cực khổ như vậy, tôi cảm thấy ông ấy... sẽ không làm khó cậu... tôi không biết nói sao nữa, thì là...”

“Bố tôi vẫn luôn cảm thấy có lỗi với tôi,” Khuru Dịch hạ giọng nói, “Ông ấy nghĩ rằng mọi chuyện trong nhà ông ấy chẳng giúp được gì, cho nên tất cả đều dồn lên người tôi, ông ấy cảm thấy mình liên lụy tôi, thế nên... vì lý do đó, ông ấy không thể tỏ thái độ với việc này, ý cậu là vậy phải không?”

Biên Nam nhìn chằm chằm Khuru Dịch một lát, không nói tiếp nữa, đứng lên đi tới cửa: “Thôi, tôi biết rồi.”

Khuru Dịch ngồi yên không nhúc nhích, nghe Biên Nam ở bên ngoài nói với bố Khuru phải về trường đọc tài liệu nên đi trước, lại nghe cậu ấy đùa giỡn với Khuru Ngạn thêm chốc lát, cuối cùng mới nghe tiếng cậu ấy mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi cửa sân mở ra đóng lại, Khuru Dịch thở dài một hơi, ngẩn ngơ nhìn chiếc ghế ban nãy Biên Nam ngồi.

Ánh mắt lúc Biên Nam bỏ đi làm cậu cảm thấy rất khó chịu, bất luận ý định ban đầu của cậu là gì, bất luận phương thức biểu đạt của cậu có chuẩn xác hay không, ánh mắt thất vọng của Biên Nam vẫn rõ mồn một.

Khuru Dịch móc một điều thuốc trong hộp, đi ra khỏi phòng.

“Con đi đâu vậy?” Bố hỏi.

“Ra ngoài ngồi một lát.” Khuru Dịch kéo cửa.

“Lạnh thế này chạy ra ngoài làm gì?” Bố đẩy xe lăn, “Mau mặc áo vào.”

“Không sao đâu.” Khuru Dịch đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Gió bắc mạnh dần khi mặt trời lặn, bây giờ càng thổi dữ dội hơn, gió bắc len lỏi qua khe cửa phát ra tiếng rít bén nhọn, nghe cứ như tiếng thổi còi.

Khuru Dịch chỉ dựa vào chiếc áo len và bản lĩnh châm thuốc, cả người đã bị gió thổi lạnh ngắt.

Cậu ngồi xồm bên cạnh ao, nhìn giàn nho đã rụng sạch lá, chỉ còn lại nhánh cây khô héo.

Hút xong điều thuốc không mùi không vị, Khuru Dịch ngồi thờ người ra nửa ngày, đến khi hai chân tê rần, toàn thân cũng lạnh muốn cứng lại, cậu mới lấy đi động từ trong túi quần, nhìn đồng hồ.

Bây giờ chắc hẳn Biên Nam về đến ký túc xá rồi, cậu bấm số của Biên Nam.

Tiếng chuông chờ điện thoại vẫn reo đến khi tự động ngắt, Biên Nam không có bắt máy.

Khuru Dịch cầm di động sững sờ một lát, lại nhấn số thêm lần nữa, Biên Nam vẫn không bắt máy.

Khuru Dịch thở dài, ngồi xuống mép ao.

Đây là lần đầu tiên Biên Nam như vậy, coi bộ giận thật rồi.

Khuru Dịch cắn môi, mở tin nhắn ra.

Xin lỗi.

Đừng giận tôi.

Tôi chỉ là...

Thật ra tôi...

Tay Khuru Dịch lạnh đến phát cứng, cứ bấm xong rồi tự xóa hết lần này tới lần khác, cuối cùng vẫn xóa hết toàn bộ nội dung, thả di động vào trong túi quần.

Bây giờ có nói gì đi chăng nữa cũng vô nghĩa, lời đã nói ra, không thể nào thu về được, bất luận là xin lỗi hay an ủi cũng không thể thay đổi sự thật hiện giờ.

Cậu thích Biên Nam là sự thật.

Cậu không thể hoàn toàn chấp nhận tính hướng của mình là sự thật.

Bây giờ cậu không muốn cho bố biết, sợ tổn thương người nhà là sự thật.

Mà những việc này làm cho Biên Nam cảm thấy buồn lòng và thất vọng, cũng là sự thật.

Khuru Dịch không biết mình còn có thể nói gì.

Dường như nói gì cũng không thể tháo gỡ nút mắc hiện tại.

Với người luôn cẩn thận chín chắn như cậu mà nói, đoạn tình cảm bắt đầu vì xung động này đã tổn thương Biên Nam.

Khuru Dịch cào cào tóc, bản thân mình như vậy khiến cậu tâm phiền ý loạn.

...

“Cái này có gì hay mà đọc, chỉ là giới thiệu về lịch sử và huấn luyện viên của Triển Phi thôi mà,” Vạn Phi nhích lại gần Biên Nam xem thử, “Mày cũng đọc cả đêm rồi, có cần phải chăm chỉ thế không...”

“Ồ.” Biên Nam tựa lên ghế, mắt nhìn chăm chăm tài liệu, đáp lời.

“Mày đọc kiểu gì mà nửa tiếng còn chưa lật qua trang,” Vạn Phi hươ hươ tay trước mắt Biên Nam, “Mày đọc không vô sắp ngủ gật hay là gặp chuyện rồi?”

“Đừng phiền tao.” Biên Nam nói.

“Ai thèm phiền mày, nhìn mày như vậy tao mới phiền đây.” Vạn Phi chỉ vào cậu.

“Qua chỗ khác chơi đi.” Biên Nam liếc Vạn Phi một cái, tiếp tục nhìn chăm chăm tài liệu trước mặt.

“Mày...” Vạn Phi cau mày ngắm nghía Biên Nam một hồi, cuối cùng xoay người ngã xuống giường của mình, “Thôi bỏ đi, đợi chừng nào mày không muốn đánh tao, tao nói tiếp với mày.”

“Cảm ơn.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch không gọi tới nữa, Biên Nam liếc nhìn di động ném bên cạnh, trên màn hình hiển thị ba cuộc gọi nhỡ, đều là của Khuru Dịch.

Bây giờ cậu không muốn nhận điện thoại, nhất là điện thoại của Khuru Dịch, cậu cảm thấy nếu nghe máy, mình sẽ cãi nhau với Khuru Dịch trong điện thoại.

Nhưng Khuru Dịch không gọi tới nữa, cậu lại có chút mất mát, trong lòng càng buồn bực hơn.

Ngay cả một tin nhắn cũng không gửi!

Đậu má!

Thật ra Biên Nam cũng không biết rốt cuộc mình đang giận cái gì.

Từ khi bắt đầu hẹn hò với Khuru Dịch, đằng sau vui mừng và hưng phấn, không biết từ bao giờ đã xuất hiện cảm giác không thoải mái mơ hồ.

Có lẽ từ lúc vừa bắt đầu đã có rồi, chỉ tại cậu không nhận ra thôi.

Cậu không biết thích một người là như thế nào, cũng không biết hai người ở bên nhau là như thế nào.

Càng không biết hai thằng con trai ở bên nhau nên là như thế nào.

Nhưng loại cảm giác thích nhau mà không thoải mái thế này khiến cậu ngột ngạt quá.

Kể từ khi quyết định mặc kệ mọi thứ phải thổ lộ với Khuru Dịch, cậu chưa hề cân nhắc đến việc Khuru Dịch sẽ nghĩ những chuyện này.

Người xung quanh.

Gia đình.

Cậu chưa bao giờ nghĩ tới.

Bây giờ Khuru Dịch ném mấy thứ này ra, cậu mới bắt chợt phát hiện chúng nó đã chắn ngang giữa hai người từ lúc vừa bắt đầu.

Thế nên tuy rằng khó chịu, vô cùng khó chịu, cậu cũng không tài nào phản bác được.

Giống như Khuru Dịch nói vậy, những thứ này là sự thật.

Cậu giở lùi ra sau một trang, là sự thật.

Nhưng mà.

Cậu lại giở lùi ra sau thêm một trang nữa.

Có lẽ chút tức giận và bức bối của cậu đều nằm ở nơi này.

Cho dù những điều trên đều là sự thật, bây giờ cậu không muốn suy nghĩ nhiều.

Bởi vì cậu thích người trước mắt, muốn ở bên cạnh cậu ấy, muốn vui vẻ đi bên cậu ấy.

Nói chung cậu không thể nào bình tĩnh như Khuru Dịch.

Bình tĩnh như thể từ đầu đến cuối chẳng hề thích cậu.

Biên Nam lật tài liệu tới lui chừng mười lần, đến khi ký túc xá tắt đèn cậu cũng không biết bên trong rốt cuộc có nội dung gì.

Rửa mặt sơ qua rồi nằm dài xuống giường, cậu chỉ có thể cầu nguyện ngày mai Thạch Giang hoặc anh Cố Vĩ kia đừng chọn một phần để kiểm tra như lên bảng trả bài.

Trước khi nhắm mắt, cậu lại cầm di động lên xem thử, vẫn chỉ có ba cuộc gọi nhớ, không có thêm cuộc gọi nhớ nào, cũng không có tin nhắn.

“Má.” Biên Nam ném di động tới chân giường, trùm chăn lên đầu, nhắm hai mắt lại.

Tình cảm là cái chi, nên yêu như thế nào... rốt cuộc Khuru Dịch có cảm giác gì với mình, Biên Nam không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ngủ thôi!

...

Vào cuối tuần, Triển Phi đông người hơn ngày thường một chút, chẳng qua ca huấn luyện của Triển Phi không phải dạng đăng ký trả tiền là vào được, thế nên sân tập cũng không nhộn nhịp như những câu lạc bộ tennis khác.

Thạch Giang chưa cho Biên Nam thời gian cụ thể, hơn chín giờ cậu đến trước cửa văn phòng của Thạch Giang, Thạch Giang cũng vừa mới đến.

“Tối sớm nhỉ.” Thạch Giang mở cửa văn phòng.

“Bình thường năm giờ rưỡi em đã phải dậy chạy bộ, hôm nay xem như muộn rồi.” Biên Nam cười ha ha.

“Cố Vĩ chắc đã tới rồi, cậu chờ tôi một lát,” Thạch Giang đặt chiếc túi trong tay lên bàn, lấy ra một cái hộp bên trong, “Lát nữa tôi dẫn cậu qua... cậu ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi ạ.” Biên Nam gật đầu, thật ra cậu chưa ăn, sáng sớm thức dậy nghĩ tới chuyện hôm qua, rồi lại thấy ba cuộc gọi nhớ không hề thay đổi trong di động, khẩu vị gì cũng mất luôn.

“Ngoài cổng có một tiệm bán điểm tâm không tệ, ăn được lắm,” Thạch Giang mở hộp ra, cầm một chiếc bánh cần một cái, “Mai mốt nếu như chưa ăn sáng cậu có thể tới đó ăn.”

“Ồ,” Đến khi thấy rõ Thạch Giang lấy ra bánh bà xã, Biên Nam thuận miệng hỏi một câu, “Bán cả bánh bà xã à?”

“Cái này không phải là tiệm đó bán,” Thạch Giang nói, cầm ly uống hộp nước, đi ngoài văn phòng, “Qua đây.”

Biên Nam nhìn thoáng qua nắp hộp, theo Thạch Giang đi ra ngoài: “Đây là... bánh bà xã của Thật Nhàm Chán?”

“Cậu là khách quen à?” Thạch Giang quay đầu lại, “Ngay cả bánh bà xã của tiệm đó cũng biết.”

“Có thể xem là khách quen,” Lẽ ra Biên Nam rất đặc ý vì đoán trúng xuất xứ của bánh bà xã, nhưng khi nghĩ đến Thật Nhàm Chán, cậu lại không khỏi nhớ tới Khuê Dịch, tâm trạng tức khắc xù xuống, “Bánh bà xã của tiệm đó cho nhiều vùng lăm, rất thơm.”

Thạch Giang dẫn cậu đến bên sân bóng mà hôm qua cậu khoe tài đập lon, hôm nay nhị thiếu gia nhà họ La không có ở đây chơi máy phát bóng, một người trông như huấn luyện viên đang hướng dẫn vài thanh niên trẻ tuổi luyện bóng trong sân, nữ có nam có.

“Huấn luyện viên Cố,” Thạch Giang đi qua kêu một tiếng, “Qua đây một chút.”

Cố Vĩ quay đầu lại nhìn, ra khỏi sân bóng: “Anh Thạch, đây là thực tập sinh mới tới hả?”

“Phải, tên Biên Nam,” Thạch Giang gật đầu, “Nhưng mà chưa chính thức thực tập, tới đây làm quen trước một chút, cuối tuần sẽ tới giúp cậu.”

“Ngày thường không tới được à?” Cố Vĩ nhìn Biên Nam.

“Học kỳ sau em mới tới được, thi cuối kỳ xong cũng tới được,” Biên Nam đáp. Cố Vĩ khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, đầu tròn não tròn, trông vô cùng thân thiện và dễ gần nếu so với Thạch Giang nghiêm nghị, Biên Nam cảm thấy thả lỏng hơn nhiều, “Thi xong sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

“Vây... được rồi,” Cố Vĩ chỉ chỉ vài người trên sân bóng, “Sáng nay chỉ huấn luyện mấy người này thôi, cậu ngồi xem trước đi.”

Biên Nam ngồi ở băng ghế bên sân, nhìn Cố Vĩ dạy cho những người kia.

Khi làm mẫu động tác, Biên Nam nhìn ra được Cố Vĩ đánh bóng cũng thường thôi, nếu như hai người so tài, cậu sẽ không thua.

Chẳng qua nhìn một hồi Biên Nam mới phát hiện, Cố Vĩ có thể làm huấn luyện viên không chỉ dựa vào kỹ thuật.

Giống như Khuê Dịch vậy, lúc giảng giải cho học viên, Cố Vĩ biểu đạt rất rõ ràng, chỉ cần nói vài câu là có thể truyền đạt trọng điểm một cách chính xác, học viên nghe hiểu rất nhanh...

Biên Nam vuốt mặt, tại sao lại nghĩ đến Khuê Dịch chứ.

“Tiểu Biên,” Sau khi giảng xong, Cố Vĩ gọi với sang phía Biên Nam, “Cậu giao bóng cho bọn họ đi, nhớ biến đổi nhiều một chút.”

“Được ạ.” Biên Nam vội đứng lên, lấy ra vợt tennis trong balô của mình, đi tới.

“Mấy người này tôi dạy lâu rồi, không phải lính mới,” Cố Vĩ nói, “Đánh mạnh một chút cũng được.”

“Vâng.” Biên Nam gật đầu, đi vào trong sân.

Đứng đối diện là một anh chàng hơn hai mươi tuổi, thân thể trông rất cường tráng, làn da phơi nắng ngăm đen lóng lánh, sau khi thấy Biên Nam thì tự tin hô to: “Đánh hết sức mình đi, không sao đâu!”

“Ồ.” Biên Nam cầm quả bóng, đập hai cái để thử cảm giác, hôm nay chưa khởi động, cậu có cảm giác người mình hơi căng cứng.

Cậu khởi động tay chân một chút, đang định phát bóng thì lại nghe anh bạn đối diện hô to một tiếng: “Dừng căng thẳng! Là thực tập sinh trợ giảng phải không, cứ đánh thoải mái đi!”

Biên Nam liếc nhìn anh ta, ném bóng lên không trung.

Cú đập này cậu vốn dĩ không định tung hết sức, nhưng đối mặt với yêu cầu khẩn thiết của đối phương, cậu vẫn quyết định nghe theo.

Lúc bóng rơi xuống, cậu hơi ngã người ra sau, vai và lưng đồng thời phát lực, vung tay đập một phát.

Bóng va vào vợt phát ra tiếng vang nặng trịch, dùng tốc độ cực nhanh bay về phía sân đối diện.

Anh bạn kia đuổi theo hai bước, bóng lẻ loi văng ra ngoài đường biên.

“Ê!” Anh ta kêu to, quay đầu nhìn Biên Nam đứng bên này, “Lại đi.”

Bây giờ đến lượt anh ta phát bóng, Biên Nam phát hiện trình độ và sự tự tin của anh ta chênh nhau rất xa, vì vậy cậu trở tay đón bóng, góc độ không quá lắt léo, tốc độ của bóng cũng chậm lại.

“Cậu yếu thế!” Anh ta đánh bóng trở lại, độ lực cũng không tệ.

Đối với kiểu chơi bóng vừa đánh vừa la làng này, Biên Nam cũng bất đắc dĩ, nhưng vừa bị đối phương khiêu khích, tâm trạng vốn dĩ chẳng vui gì của cậu lại tiếp tục chìm xuống đáy.

Cậu nhảy lên đập mạnh bóng mà anh ta đánh tới, không chờ đối phương di chuyển, bóng đã bắn tới sát đường biên ngang.

“Ê!” Người nọ lại kêu to.

Sau vài phút ê ê, Cố Vĩ ngồi bên cạnh cười nói: “Anh Trần, người ta thuộc cấp bậc vận động viên chuyên nghiệp, anh cứ bảo người ta tung hết sức như thế, có khi anh khỏi luyện luôn đấy.”

“Bạn nhỏ,” Anh chàng tên Tiểu Trần dừng lại, nhìn Biên Nam, một lát sau mới mở miệng nói, “Cậu kiểm lại chút đi.”

“Được,” Biên Nam gật đầu, “Tôi tên Biên Nam.”

“Dùng bảy tám phần lực thôi,” Tiểu Trần nói, ngẫm nghĩ rồi lại sửa lời, “Năm phần trước đi, tôi thử xem thế nào đã.”

Biên Nam không nhịn được cười: “Vậy thì chính xác quá, nhưng tôi sẽ cố gắng.”

Giúp học viên luyện bóng theo yêu cầu của Cố Vĩ dễ dàng hơn huấn luyện ở trường nhiều, mấy học viên này đều là thanh niên trẻ tuổi, tính tình cởi mở, giao lưu với họ cũng xem như vui vẻ.

Không lâu sau, Biên Nam đã chơi thân với vài người, có lẽ vì lực chú ý bị dời đi, sau khi hai tiếng huấn luyện chấm dứt, tâm trạng của cậu tốt hơn nhiều.

“Trâu bò thật,” Cố Vĩ cười, dẫn cậu đến phòng thay quần áo, “Chiếm hết hào quang của tôi rồi.”

“Anh bảo em đánh với bọn họ mà,” Biên Nam cười cười, “Em nghe lời anh thôi.”

“Tốt lắm,” Cố Vĩ vỗ vai cậu, “Tính tình của tôi với cậu rất hợp, cái thằng trợ lý lúc trước, mỗi lần gặp nó tôi cứ cảm thấy như nó nợ tôi tiền.”

“Em sẽ cố gắng không nợ tiền anh.” Biên Nam bật cười.

Buổi chiều còn một ca huấn luyện nhỏ, Biên Nam tắm rửa một cái, thay quần áo ngồi trong phòng thay đồ chờ Cố Vĩ cùng đi ăn cơm.

Cố Vĩ tắm rửa cứ như làm công trình vậy, nửa ngày cũng chưa tắm xong, Biên Nam nhìn đồng hồ, theo thói quen lấy di động ra, bấm số điện thoại của Khuru Dịch.

Sau khi tiếng chuông chờ điện thoại vang lên, Biên Nam mới kịp nhận ra động tác vô thức của mình, lúc cậu định cúp máy, Khuru Dịch ở đầu bên kia đã bắt máy.

“A lô?” Trong ống nghe truyền đến giọng nói khàn khàn của Khuru Dịch.

Biên Nam vội vàng cúp điện thoại, rồi chẳng hiểu sao lại cuống quýt tắt máy luôn.

Nghe giọng Khuru Dịch hình như bị cảm rồi?

69. Chương 69

“Cảm na, cảm nà, cảm ná...” Khuru Ngạn nhón chân lục lọi ổ nhỏ trong nhà bếp tìm ra một miếng gừng, vừa ngâm nga vừa rửa gừng, bỏ lên thớt dùng dao phay đập mấy cái, “Cảm, cảm, cảm rồi...”

“Anh bị cảm mà em hí hửng thế.” Khuru Dịch vào nhà bếp, lấy nồi hứng chút nước, bỏ một viên đường nâu vào, bắc lên bếp nấu.

Lúc cậu định lấy dao trong tay Khuru Ngạn, Khuru Ngạn sốt ruột nói: “Để em để em để em để em để em để em.”

“Rồi rồi rồi để em để em,” Khuru Dịch đứng sang một bên, “Em làm xong thì ngủ đi.”

“Sao hôm nay đại hồ tử không qua chơi?” Khuru Ngạn ném gừng đã đập nát vào nồi, cầm muống khuấy bên trong.

“Cậu ấy...” Khuru Dịch vô thức sờ di động trong túi, kể từ trưa Biên Nam gọi điện thoại qua, nghe giọng cậu xong là tắt luôn điện thoại đến giờ vẫn chưa mở lại, “Cậu ấy bắt đầu thực tập rồi, cuối tuần phải đi làm, hôm qua anh nói rồi mà.”

“Ồ,” Khuru Ngạn cúi đầu rầu rĩ nói, “Em quên mất.”

Khuru Dịch xoa đầu nhóc, không nói gì.

“Vậy mai anh vẫn phải đi dạy thêm à?” Khuru Ngạn quay đầu nhìn anh mình.

“Ừ,” Khuru Dịch dụi mũi, “Đã hẹn rồi, không tiện đổi giờ.”

“Lỡ anh lây bệnh cho người ta thì sao?” Khuru Ngạn cau mày nói.

“Làm gì dễ lây bệnh vậy,” Khuru Dịch cười cười, “Anh cách xa người ta một chút là được, em bị cảm mấy ngày cũng đâu có lây cho anh.”

“Ồ.” Khuru Ngạn dường như hơi buồn bực, nhóc cúi đầu cầm muống khuấy nồi, không nói nữa.

Khuru Dịch biết nhóc thất vọng, nếu cuối tuần mình nghỉ dạy thêm thì có thể ở nhà chơi với nhóc.

Nhưng dạy được vẫn phải dạy, bên nhà hàng đi được vẫn phải đi, Khuru Dịch chưa từng vì bệnh mà ngừng làm thêm, nhất là khi sắp tới Tết, cậu đã đồng ý trả chú một phần tiền.

Trả xong cũng không còn dư lại bao nhiêu, ít nhất phải lo được chi phí sinh hoạt hằng ngày, thêm một đồng phí lật vật khác, Tết cũng cần tiền, học phí khai giảng của Khuru Ngạn, tiền thuốc cho bố...

Khuru Dịch quay đầu hất xì một cái, vỗ vai Khuru Ngạn: “Được rồi, nước sôi rồi, em vào phòng bố ngủ đi, anh uống xong cũng đi ngủ.”

“Vâng ạ.” Khuru Ngạn bỏ muống xuống, về phòng ngủ.

Thật ra Khuru Dịch rất ít khi bệnh, cơ thể của cậu vẫn luôn khỏe mạnh, quanh năm suốt tháng khó mà cảm một lần, lần này chỉ ngồi hứng gió trong sân chừng nửa tiếng đã bị cảm khiến cậu hơi bất ngờ.

Mà mỗi khi người ít bệnh ngã bệnh thì còn nặng gấp bội, bây giờ cậu đã thấy đầu choáng não căng, suy nghĩ không liên mạch cứ như hít rồi mới thở vậy.

Thuốc đã uống, nhưng không có hiệu quả gì, húp hết trà gừng, cậu cảm thấy đầu nặng trĩu, thân mình cũng lạnh run.

Lúc trở vào trong, Khuất Ngạn đã qua phòng bố ngủ, đèn cũng đã tắt, cậu rón rén tìm nhiệt kế trong ngăn tủ, quay về phòng mình.

Kẹp nhiệt kế ngồi trên ghế gần người hai chục phút, Khuất Dịch lấy nhiệt kế ra, vừa nhìn liền cau mày tặc lưỡi, thế mà sốt thật, 38 độ 3.

Cậu khẽ thở dài, lấy tấm chăn trải giường trong ngăn tủ ra, cởi quần áo nằm lên giường, trùm hai lớp chăn lên người.

Đêm nay ngủ khá khó chịu, toàn thân cứ lạnh run, bọc chăn mà vẫn thấy lạnh.

Nhắm mắt lại rồi, đột nhiên rất nhớ Biên Nam bao giờ cũng nóng hừng hực.

Lật qua lật lại lần tới lộn lui đến hơn nửa đêm, cậu mới miễn cưỡng có chút buồn ngủ, nhưng lại thấy đau đầu.

“Chết mất.” Khuất Dịch nín nửa ngày rồi không chịu nổi nữa, xốc chăn khoác áo chạy ra phòng khách, lục tung một lúc không thấy thuốc hạ sốt, đành lấy hai viên thuốc giảm đau uống tạm.

Trở lại giường nằm xuống, cả người lại bắt đầu lạnh run.

Mãi cho đến hừng đông, cậu cũng không biết rốt cuộc đêm nay mình có ngủ hay không.

Giờ dạy thêm buổi sáng là từ 10 giờ đến 11 giờ rưỡi, lúc Khuất Dịch rời giường, Khuất Ngạn đã mua bữa sáng ở đầu hẻm về.

“Hôm nay lạnh không?” Khuất Dịch cảm thấy đầu mình như bị bóp ra rồi dùng đinh đóng lại, không rõ là đau đầu hay căng não hay là chóng mặt nữa.

“Lạnh ạ,” Khuất Ngạn bám lên bệ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, “Bố nói hôm nay sẽ có tuyết rơi.”

“Vậy em đừng đi lung tung, coi chừng lại bị cảm.” Khuất Dịch nói.

“Vâng ạ.” Khuất Ngạn gật đầu.

Khuất Dịch vào phòng bố, bố đã mặc quần áo xong, cậu lấy chăn lông đắp lên đùi bố: “Bố còn ho không?”

“Hết ho rồi, thuốc lần trước rất hữu hiệu,” Bố nhìn cậu, “Hôm nay con có nên tới bệnh viện một chuyến không? Sao sắc mặt kém vậy.”

“Sổ mũi thôi, hôm qua ngủ không ngon,” Khuất Dịch đẩy bố ra bên bàn ngoài phòng khách, “Không cần đến bệnh viện, cảm thôi mà.”

“Nhìn con chắc không phải chỉ bị cảm thôi đâu,” Bố nhìn mặt cậu chằm chằm, “Có phải sợ tốn tiền không?”

“Bố đừng lo, con tự biết,” Khuất Dịch ngồi xuống đối diện bố, cầm bánh chiên cắn một cái, miệng nhặt toẹt, cậu hóp một ngụm sữa đậu nành ép miếng bánh xuống, “Bố lo cho mình là được rồi, đừng để ho nữa.”

Bố nhìn cậu một lúc lâu, thở dài: “Con có hơn gì đâu, vẫn là con nít thôi.”

“Con nít cũng chia nhiều loại,” Khuất Dịch cười cười, “Con là loại đặc biệt trong đó.”

Tránh để bố cầu nhàu thêm nữa, Khuất Dịch ngón hết bữa sáng vào miệng, đeo khẩu trang ra ngoài sớm hơn bình thường.

Tiết trời âm u, gió thổi vù vù, Khuất Dịch kéo khóa áo khoác lên đến đầu, trùm mũ kín mít, thế nhưng lúc chạy ra trạm xe vẫn bị gió thổi rất mặt.

Thuốc giảm đau đêm qua chắc đã hết tác dụng, mới vừa hứng gió lạnh, giờ lại chen chúc trong xe điện ngầm vừa ngộp vừa chật, cơn đau từ huyết thái dương lan ra sau đầu.

Đến nhà học sinh, Khuất Dịch chỉ cảm thấy đầu mình đau như bị người ta đập một gậy.

Đau đầu mà còn đeo khẩu trang khiến việc dạy học không suôn sẻ cho lắm, chưa kể cậu vốn đã thở không ra hơi.

Mẹ học sinh cho cậu một viên Ibuprofen, uống xong hình như không còn đau như trước nữa, nhưng đầu vẫn ngộp như bị nhấn trong vò dưa muối.

*Ibuprofen là thuốc được xếp vào nhóm thuốc kháng viêm, nó có tác dụng hạ sốt, giảm đau.

Giữa trưa cũng không có khẩu vị, về nhà nấu cơm mà vị giác như mất hết, thức ăn và canh đều nấu mặn chát.

“Con như vậy sao được!” Ăn xong, bố ném đĩa lên bàn, có chút tức giận, “Đi khám ngay cho bố!”

Khuru Dịch cảm thấy phản ứng của mình cũng trở nên trì trệ, bố ném đĩa một lúc lâu, cậu mới hồi phục tinh thần: “Vâng.”

Xem ra phải tới bệnh viện rồi, chứ kiểu này dạy xong tiết buổi chiều tới nhà hàng làm sao chịu nổi.

Sau một lúc do dự, cuối cùng cậu gọi điện cho học sinh có tiết chiều nay, đổi giờ học thành chiều mai.

“Con không thể nghỉ dạy một buổi à?” Bố bắt đắ dĩ nhìn cậu.

“Nhà chiều mai và nhà chiều nay khá gần nhau, con có thể tới kịp,” Khuru Dịch nhìn bố mình, “Chiều con tới bệnh viện, uống thuốc rồi mai sẽ...”

“Sao con cứ phải như vậy!” Bố lớn giọng nói một câu, tiện tay đập lên bàn một cái.

Khuru Dịch im lặng nhìn bố mình, dọn dẹp bát đĩa trên bàn, lúc Khuru Ngạn bưng bát đi rửa, cậu mới nói một câu: “Không tại sao cả, con chỉ sợ người con quan tâm sống không được tốt.”

Không đợi bố mở miệng, cậu đã xoay người trở vào phòng, đóng cửa lại.

Hôm qua ngủ không ngon lại mê man dạy học tới trưa, Khuru Dịch vừa vào phòng là ngã phịch xuống giường, cả người đau rệu rã, từ trán đến sau ót nẩy từng cơn.

Cậu muốn ra ngoài tìm thuốc an thần nhưng sợ bố trông thấy lại lo lắng, chỉ đành bọc chăn nhắm mắt, định thử ngủ một giấc.

Lăn qua lăn lại trên giường hơn nửa tiếng mà cậu vẫn không tài nào ngủ được, bệnh cảm không nặng hơn nhưng cũng không có dấu hiệu thuyên giảm, đau đầu cũng không giảm, hít thở lại khó khăn, cảm giác này thật quá sức chịu đựng.

Cả người khó chịu không biết qua bao lâu, chợt nghe Khuru Ngạn ở ngoài phòng khách kêu to: “Anh Tiểu Đào!”

Khuru Dịch sững sốt, chống tay muốn ngồi dậy, cửa phòng bị đẩy ra, Thân Đào bước vào.

“Sao mày lại tới đây?” Khuru Dịch ngã ngược xuống gối, nhú mày.

“Bố mày gọi cho tao,” Thân Đào đi đến bên giường, đưa tay sờ trán Khuru Dịch, xoay người ném cái áo Khuru Dịch đặt một bên lên giường, “Mặc áo vào, chúng ta đi bệnh viện.”

“Bố tao gọi cho mày làm gì?” Khuru Dịch ngồi dậy, cầm áo mặc vào, “Tao đã nói chiều nay sẽ đi bệnh viện rồi mà.”

“Ông ấy gọi cho Biên Nam nhưng nó tắt máy, vậy nên mới gọi cho tao,” Thân Đào khom lưng nhìn mặt Khuru Dịch, “Mày với Biên Nam... không có chuyện gì chứ?”

Khuru Dịch mặc quần áo tử tế rồi xuống giường, đầu óc hơi choáng váng, cậu nhắm mắt tựa vào bàn cho đỡ choáng rồi mới mở miệng: “Không có gì.”

Thân Đào nhìn Khuru Dịch, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ bảo: “Thôi, đến bệnh viện đã, mày sốt cao quá.”

“Đừng nói với bố là tao sốt.” Khuru Dịch nói.

“Ừ.”

Thân Đào gọi taxi, cùng Khuru Dịch đến bệnh viện.

Cảm nặng, sốt cao, viêm sưng, không có gì đáng ngại, bác sĩ kê đơn rồi cho đi truyền nước biển.

Khuru Dịch ngồi trong phòng tiêm, Thân Đào chạy ra nộp tiền khám và tiền thuốc rồi quay lại ngồi bên cạnh Khuru Dịch, chờ y tá ghim kim vào xong thì đưa tờ biên lai đến trước mặt Khuru Dịch, búng tay lên đó: “Hơn một trăm gần hai trăm, mặt sau còn nữa nè, càng sợ dùng tiền càng kéo dài càng tốn nhiều tiền hơn, đạo lý đơn giản như vậy mà mày không hiểu à?”

“Đâu ra nhiều lời nhảm nhí vậy.” Khuru Dịch nhìn chăm chăm túi nước biển đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống, nói thật cậu rất buồn bực, lần này bệnh coi như uống công dạy thêm cuối tuần rồi.

“Sao thằng Biên Nam lại tắt máy, hai đứa mày cãi nhau à?” Thân Đào hỏi.

Khuru Dịch không trả lời, vẫn chăm chú nhìn túi nước biển.

“Có phải mày nói linh tinh gì với nó không?” Thân Đào cũng cùng nhìn chăm chăm túi nước biển.

“Tại sao nhất định là tao nói?” Khuru Dịch hỏi.

Thân Đào quay sang nhìn Khuru Dịch: “Biên Nam suy nghĩ đơn giản lắm, người có thể nói lời khiến cho hai đứa mày như vậy, chỉ có thể là mày thôi.”

“Vậy sao,” Khuru Dịch cười rồi thở dài, “Đúng là vậy thật.”

“Mày nói gì mới được?” Thân Đào tiếp tục hỏi.

“Đừng kiểm chuyện khi tao đang bệnh khó chịu trong người được không?” Khuru Dịch nhìn Thân Đào.

Thân Đào không nói nữa, qua hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Tuy rằng vì mày tao mới chịu chấp nhận chuyện này, nhưng tao vẫn muốn lải nhải một chút, có vài lời mày không nhất thiết phải nói vào lúc này.”

“Ý gì đây.” Khuru Dịch không hiểu lắm, cậu cũng chưa từng yêu hay thích ai bao giờ, đây là lần đầu tiên. Ở phương diện này, Thân Đào có kinh nghiệm hơn cậu nhiều.

“Thì... chuyện mày với Biên Nam ấy,” Thân Đào suy tư, “Tao nói hơi khó nghe một chút, nhưng mày cũng đâu biết Biên Nam có thể kiên trì được bao lâu, có khi nó còn chưa nghĩ đến sau này thế nào, mày sát phong cảnh như vậy, nói không chừng hai đứa mày... khỏi đi tới bước cần phải suy xét nhiều kia luôn.”

“Có ai như mày không?” Khuru Dịch tắc lưỡi.

“Tao vẫn nói câu đó, trước đây Biên Nam toàn quen bạn gái,” Thân Đào tựa lưng vào ghế, “Chuyện này chẳng chắc chắn gì cả.”

“Nhưng bây giờ cậu ấy nghiêm túc muốn ở bên tao.” Khuru Dịch vãn về ống truyền nước biển.

“Tao không phủ nhận điểm này, nếu không mày đã chẳng nói mấy lời làm nó giận,” Thân Đào duỗi chân, “Tao thật sự không ngờ bỗng dưng mày lại xúc động như thế.”

“Tao cũng không ngờ.” Khuru Dịch nói.

“Vậy mày có nghĩ tới chưa, cửa ải gia đình mày nên qua như thế nào... còn chính bản thân mày nữa...” Thân Đào dừng một chút, “Có phải mày nói mấy cái này với nó không?”

Khuru Dịch không trả lời, cậu im lặng một lúc lâu, sau đó móc di động trong túi ra.

Thân Đào nhìn Khuru Dịch, Khuru Dịch cầm di động nhìn một chốc rồi nghiêng đầu liếc Thân Đào, Thân Đào lập tức đứng dậy: “Tao đi vệ sinh.”

Khuru Dịch cầm điện thoại ngẫm nghĩ nửa ngày, cuối cùng chọn tên ‘đại hồ tử’ trong danh bạ, gửi qua một tin nhắn.

Biên Nam, cho tôi chút thời gian.

...

Từ trước tới nay Biên Nam chưa từng nghĩ đến chuyện đi làm, đương nhiên cũng chưa nghĩ tới chuyện thực tập.

Hiện giờ còn chưa tính là bắt đầu thực tập, chỉ là đến phụ giúp thuận tiện làm quen với hoàn cảnh thôi, nhưng qua hai ngày cuối tuần, cậu vẫn cảm thấy mệt muốn chết.

Nội dung công việc cũng không phức tạp, chỉ giúp Cố Vĩ dạy học viên, lượng vận động không thể so với khi huấn luyện, nhưng trình độ của mỗi học viên khác nhau, có người tay thuận yếu, có người không biết đánh trái tay, có người không đủ lực, có người hay vênh vào... Cố Vĩ sẽ tóm tắt tình hình mỗi học viên cho cậu, nhưng khi bắt tay vào làm vẫn rất tốn sức.

Cậu phải dựa theo cách tập luyện của mỗi học viên để phối hợp theo những cách khác nhau, qua hai ngày, càng làm càng thấy khó nhằn.

Ngoài ra còn phải tiếp xúc với những huấn luyện viên và trợ lý khác, đôi khi phải giúp Cố Vĩ chạy vặt, chỉ mặt và tên của mấy người này thôi đã làm cậu tốn nửa ngày mới nhớ được, nhưng đến giờ vẫn chưa nhớ hết.

Đã thế mấy ngày nay trong lòng còn rối như tơ vò, cậu vẫn chưa mở điện thoại, vừa không muốn mở vừa không dám mở.

Cậu sợ mở máy rồi, di động sẽ vẫn im lặng như trước, hoặc sẽ có một đồng tin nhắn và cuộc gọi nhờ không có tên Khuư Dịch, cậu càng sợ mở máy sẽ nhận được tin nhắn của Khuư Dịch, trông thấy nội dung nào đó làm mình bất an.

Mấy ngày nay cậu vẫn nhớ đến Khuư Dịch theo thói quen, gặp chuyện gì cũng muốn lấy di động ra gọi để nghe ý kiến của Khuư Dịch, để Khuư Dịch nghĩ cách giúp cậu, chỉ cần nghe được giọng của Khuư Dịch, cậu đã thấy yên tâm hơn nhiều.

Nhưng bây giờ chẳng những không thể làm vậy mà còn rối loạn tâm trí vì Khuư Dịch, làm cậu gọi sai tên một huấn luyện viên tính tình khó ưa ba lần liên tiếp, đến nỗi bây giờ gặp cậu người ta chẳng thêm liếc mắt ngó một cái.

“Mẹ nó.” Biên Nam nằm trên giường ký túc xá, cầm điện thoại chửi một câu.

Hôm nay ngay cả cơm tối cũng chẳng muốn ăn, đùi gà Vạn Phi mua cho vẫn đặt trong hộp giữ nhiệt, mọi khi cậu đã ăn sạch từ lâu rồi, lúc này thậm chí chẳng buồn liếc mắt.

Vạn Phi có vẻ đã tuyệt vọng với trạng thái sống dở chết dở của cậu, mua cơm để đó rồi cùng mấy thằng trong ký túc xá ra tiệm net chơi.

Biên Nam một mình ngẩn người trong ký túc xá im ắng, nằm trên giường lật qua lật lại, tư thế nào cũng khiến cậu khó chịu.

So với Khuư Dịch cân nhắc nhiều thứ, có lẽ cậu nghĩ hơi ít rồi.

Cho dù hiện tại cậu và Khuư Dịch rơi vào cuộc chiến tranh lạnh chẳng hiểu ra sao, cậu vẫn không biết nên nghĩ gì, nghĩ mãi cũng không ra nguyên do.

Ngoại trừ quá bình tĩnh, điều khiến cậu bức bối nhất ở Khuư Dịch chính là mỗi câu mỗi chữ Khuư Dịch nói đều không hề sai.

Đây là hiện thực.

Mặc dù Biên Nam cảm thấy mình sống không thực tế cho lắm, nhưng cậu vẫn không có cách nào phủ nhận điều này.

Má nó bức quá.

Biên Nam xoay người, cứ nhìn di động mãi.

Khuư Dịch không muốn người nhà biết, cậu cũng không muốn ép buộc Khuư Dịch, nếu đổi lại là cậu...

Dám nói với bố không?

Con thích con trai, là bạn Khuư Dịch ở trong trại giam hai tháng mà bố tìm luật sư giúp đấy.

“A ” Biên Nam vui đầu vào gối hét lên.

Úp mặt vào gối chừng vài phút, Biên Nam quay đầu nhìn di động, nhấn nút khởi động máy.

Sau khi điện thoại giật mấy cái liên tục, Biên Nam nhìn thấy tên Khuru đại bảo trong đồng cuộc gọi nhờ và tin nhắn chưa đọc.

Chỉ là một tin nhắn mà lại khiến ngón tay cậu run bần bật, do dự một chút mới bấm mở.

Biên Nam, cho tôi chút thời gian.

Lúc đọc những lời này, Biên Nam gần như có thể tưởng tượng được nét mặt của Khuru Dịch, mang theo sự bình tĩnh khiến cậu yên tâm và... bất đắc dĩ.

Cậu nhìn tới nhìn lui tin nhắn này nhiều lần, cuối cùng ngồi bật dậy, bấm gọi cho Khuru Dịch.

Chuông reo nửa ngày mới có người nhấc máy.

Lòng cậu đang hưng phấn đến lạ, hồi hộp thấp thỏm vừa định mở miệng, đầu bên kia đã truyền đến tiếng nói vang dội của Khuru Ngạn: “Đại hổ tử!”

“Ừa,” Biên Nam giật mình, bỗng thấy ngượng ngùng, “Nhị bảo hử? Sao lại là em nghe điện thoại?”

“Anh hai ngủ rồi, em nghe giúp anh,” Khuru Ngạn hớn hỏ nói, “Đại hổ tử anh vừa tan ca à?”

“Anh hử? Anh tan ca từ lâu rồi, đang nằm trên giường đây,” Biên Nam cười nói, “Anh hai em ngủ sớm thế?”

“Dạ, truyền nước biển xong về nhà uống thuốc rồi ngủ luôn,” Khuru Ngạn nghe như vừa chạy vào phòng nhìn một cái rồi lại chạy ra, “Bây giờ còn đang ngủ, em đẩy mà anh vẫn không dậy.”

“Vậy là ngủ rất say... khoan đã,” Biên Nam bước xuống giường, “Truyền nước biển uống thuốc? Anh hai em bị sao vậy?”

“Cảm sốt ạ,” Khuru Ngạn sững sốt, “Anh không biết sao? Anh hai bệnh mấy ngày rồi đó.”

“... Anh không biết,” Biên Nam đột nhiên nhớ tới trước khi tắt máy nghe được giọng nói hơi khàn Khuru Dịch, thế là lập tức sốt ruột, “Sốt? Sao mà sốt nghiêm trọng vậy?”

“Em cũng không biết nữa,” Khuru Ngạn rầu rĩ nói, “Anh Tiểu Đào đưa anh hai đi khám.”

“Anh... qua ngay,” Biên Nam mang giày, lập tức chạy ra khỏi ký túc xá, “Lát nữa em mở cửa cho anh, anh đón taxi qua, nhanh lắm.”

“Nhưng mà anh hai ngủ rồi, em gọi anh dậy nha?” Khuru Ngạn hỏi.

“Đừng đừng, đừng gọi, để anh hai em ngủ đi, anh chỉ... qua xem chút thôi.” Biên Nam vội nói.

Lúc chạy ra khỏi ký túc xá, Biên Nam phát hiện bên ngoài không biết đã bắt đầu đổ tuyết từ lúc nào, gió thổi rất mạnh.

Cậu kéo cao khóa áo, may là hôm nay không có bảo vệ gác cổng, nếu không vừa chạy ra khỏi cửa bị gió thổi lạnh cứng người, biết đâu chừng trèo tường không cẩn thận lại trượt té.

Chẳng qua lúc chạy ra tới cổng cậu cũng lão đảo mém ngã dập mặt.

Chạy một mạch tới đầu đường, cậu mới bắt được một chiếc taxi, tuy biết hiện giờ Khuru Dịch không sao nữa, đã ngủ rồi, nhưng cậu vẫn giục bác tài liên tục.

Cậu thật sự không hiểu, quen Khuru Dịch lâu như vậy, cậu cảm thấy thể chất của Khuru Dịch rất tốt, nhìn cách đánh nhau là đủ biết, sao tự dưng lại bệnh nặng thế chứ.

Một mỗi?

Hay là... sốt ruột?

Nghĩ đến đây, Biên Nam tắc lưỡi, ai bảo chọc tôi giận làm chi! Đáng đời!

Tắc lưỡi xong lại quay đầu nói với bác tài: “Chú ơi, chú lái nhanh lên đi, cháu gấp đến độ muốn tè ra quần rồi...”

70. Chương 70

Khuru Dịch cảm thấy đầu mình vẫn còn nặng trĩu, ngủ không yên giấc.

Trong lúc mê man, cậu chỉ cảm thấy cả người khó chịu, không biết rốt cuộc mình có ngủ hay không.

Tiểu Dịch...

Hô hấp của Khuru Dịch khựng lại.

Tiểu Dịch, mẹ muốn nhìn thấy vợ và con của con quá...

Xin lỗi, mẹ.

Tiểu Dịch, sao con còn bé tẹo thế này, mau lớn lên đi, mẹ muốn nhìn quá...

Xin lỗi.

Xin lỗi.

Mẹ, đừng nói nữa... con xin lỗi.

Bất luận lúc nào, bất luận trong trạng thái nào, chỉ cần nghĩ đến mẹ, theo sau nhưng nhớ chính là đau đớn từng chút tràn ra, trái tim giống như bông đưng bị quắt một cái, rét buốt từ bên trong cơ thể từ từ lan ra toàn thân, khiến cậu không có chỗ trốn cũng không chỗ núp, không rõ đây là hiện thật hay cảnh trong mơ.

Xin lỗi.

Dường như có ai đó nắm cánh tay cậu, còn vỗ nhẹ lên mặt cậu.

Khuru Dịch gắng sức muốn nhìn cho rõ.

Mẹ ơi?

Lúc Biên Nam nhảy xuống taxi chạy vào hẻm, tuyết đã bắt đầu rơi dày hơn, bầu không khí rét cứng.

Đến khi chạy vào sân, cậu trông thấy Khuru Ngạn mặc một chiếc áo bông nhỏ đang ngồi xõm trước cửa nhà chờ mình.

“Ây cục cưng!” Thấy vậy, Biên Nam vội chạy tới ôm nhóc, “Sao không chờ trong nhà? Trời lạnh thế này mà, tuyết rơi rồi kìa em không thấy sao?”

“Thấy ạ,” Khuru Ngạn ôm cậu, “Bố cũng ngủ rồi, em sợ lúc anh gọi em sẽ đánh thức bọn họ.”

“Tại anh tại anh,” Biên Nam bế Khuru Ngạn vào nhà, nhỏ giọng nói, “Sớm biết thế mai anh mới tới, em mau đi ngủ đi, hôm nay em ngủ với ai?”

“Với bố, anh hai bị cảm sợ lây cho em, lẽ ra em đang ngủ,” Khuru Ngạn cọ tới cọ lui trong lòng Biên Nam, “Lúc dậy đi tiểu thì nghe được điện thoại của anh.”

“Vậy em tiểu chưa?” Mặc dù rất muốn ném thẳng Khuru Ngạn vào phòng bố Khuru, Biên Nam vẫn kiên nhẫn nhỏ giọng nói chuyện với Khuru Ngạn, thằng nhóc này hai ngày rồi không gặp cậu, cứ ôm ghì cổ cậu không chịu buông.

“Tiểu rồi, lạnh lắm,” Khuru Ngạn cười nói, “Em lạnh run cả người, tiểu cũng cong vẹo luôn.”

Biên Nam bật cười: “Có tiểu trúng giày không?”

“Không có nha.” Khuru Ngạn cúi đầu cong chân lên kiểm tra giày của mình.

“Vội đi ngủ đi,” Biên Nam xoa mũi nhóc, lạnh ngắt, “Lát nữa anh tự về, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon,” Khuru Ngạn hẳn là buồn ngủ lắm rồi, cuối cùng cũng chịu thả tay ra, “Nhớ phải đóng cửa sân luôn nha.”

“Biết rồi, lo nhiều quá.” Biên Nam cười cười.

Thấy Khuê Ngạn vào phòng bố Khuê rồi, Biên Nam mới bật dậy, rón rén đẩy cửa phòng Khuê Dịch.

Trong phòng vẫn còn sáng đèn, rọi vào tường trải ra một quầng sáng.

Khuê Dịch nằm nghiêng trên giường, lông mày nhíu chặt, gương mặt trắng nõn ửng đỏ.

Thấy Khuê Dịch như vậy, Biên Nam lập tức đau lòng. Trong mắt cậu, Khuê Dịch luôn rất mạnh mẽ, bất kể có chuyện gì cũng vĩnh viễn bình tĩnh và tỉnh táo, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy đáng vẻ yếu ớt và mệt mỏi của Khuê Dịch khi bị bệnh.

“Ê,” Biên Nam bước đến bên giường, cúi người nhìn Khuê Dịch, “Khuê đại bảo?”

Khuê Dịch không tỉnh, vẫn nhíu mày, trông chẳng dễ chịu chút nào. Biên Nam muốn sờ mặt Khuê Dịch, nhưng tay vươn ra lại vội rút trở về, cậu chà xát hai tay một hồi cho ấm rồi mới lại vươn tới chạm nhẹ lên mặt Khuê Dịch.

“Khuê đại bảo à...” Biên Nam không biết nên gọi Khuê Dịch dậy hay cứ ngồi bên giường nhìn cậu ấy ngủ, cho nên giọng cũng không lớn lắm, nhưng gọi xong vài tiếng cậu vẫn quyết định gọi Khuê Dịch dậy, thế là cách chặn nắm tay Khuê Dịch, “Khuê đại ngốc?”

Khuê Dịch khẽ hừm một tiếng, lông mày nhíu càng chặt hơn.

“Này,” Biên Nam vỗ nhẹ lên mặt Khuê Dịch, “Biên đại gia của cậu không để bụng chuyện lần trước tới thăm cậu đây, cậu mau mở mắt ra cười với gia một cái nào.”

Khuê Dịch giật giật, mắt nhắm nghiền, không biết đang lẩm bẩm cái gì, nhưng Biên Nam vẫn nghe rõ hai chữ cuối cùng.

“... Mẹ ơ?” Khuê Dịch khẽ gọi.

Mẹ?

Biên Nam sửng sốt.

Khi cậu ở bên Khuê Dịch, tần suất từ ‘mẹ’ xuất hiện thấp đến nỗi có thể xem như không có.

Không thể đề cập quá nhiều tới mẹ Khuê Dịch, có lẽ vì sẽ gọi lên nỗi nhớ, chưa kể có lần lỡ miệng mắng đ* t mẹ mà cậu còn bị Khuê Dịch đánh, mà mẹ Biên Nam thì... có cũng như không.

Vậy nên khi nghe Khuê Dịch trong lúc mê man thốt ra từ này, Biên Nam không biết nên phản ứng như thế nào, cậu cũng không ngờ Khuê Dịch lại thốt ra từ đó.

Mơ về mẹ à?

“Là tôi đây,” Biên Nam gạt mớ tóc trên trán Khuê Dịch ra sau, “Tôi là Biên đại gia của cậu, đương nhiên nếu cậu muốn nhận tôi làm cha... nuôi, vậy cũng được.”

“... Biên Nam?” Khuê Dịch mở mắt ra, giọng khàn khàn, còn mang theo âm mũi.

“Má, sao giọng cậu khàn đặc vậy?” Biên Nam nghe mà giật mình, “Không phải Thân Đào đưa cậu đến bệnh viện rồi ư? Tại sao còn như vậy!”

“Hm,” Khuê Dịch nhíu mày, chìa tay ra khỏi chăn vỗ lên cánh tay Biên Nam, “Không có gì, cậu đừng sốt ruột.”

“Sao không sốt ruột cho được? Nghe sắp cam luôn rồi,” Biên Nam tặc lưỡi, nhét tay Khuê Dịch vào trong chăn, “Đừng lộn xộn, lát nữa lại nặng thêm bây giờ.”

“Giúp tôi rót miếng nước,” Khuê Dịch rúc trong chăn, khàn giọng nói, “Chết khát mất.”

“Đợi tí.” Biên Nam xoay người chạy ra ngoài.

Lúc cậu rón rén cầm ly nước ấm trở về phòng, Khuê Dịch đã ngồi dậy, tựa ở đầu giường.

“Ô, tôi đã bảo cậu đừng lộn xộn rồi mà?” Biên Nam bực dọc chỉ vào Khuê Dịch, “Có phải cậu nghĩ bị sốt thì hay ho lắm không?”

“VẬY TÔI UỐNG NƯỚC KIỂU GÌ ĐÂY?” Khuê Dịch bắt đầu dỗi.

“Rồi rồi rồi,” Biên Nam đưa ly tới tay Khuê Dịch, “Mau uống rồi nằm xuống.”

Khuê Dịch cúi đầu chậm rãi nhấp một hớp, nhìn Biên Nam: “Sao cậu lại chạy tới đây? Mấy giờ rồi?”

“Không biết, chắc hơn mười một giờ rồi,” Nghe giọng nói khản đặc của Khuê Dịch, Biên Nam lại thấy cả người khó chịu, “Đừng nói chuyện với cái giọng vịt đẻ đó, nghe bực mình quá.”

Khuê Dịch uống mấy ngụm nước, đặt ly lên tủ đầu giường, nằm xuống rúc vào trong chăn, không nói gì nữa, chỉ dùng chăn che nửa khuôn mặt, chừa ra cặp mắt nhìn Biên Nam.

“Gì mà nhìn tôi hoài vậy.” Biên Nam bị Khuê Dịch nhìn mà xấu hổ, hôm qua còn chiến tranh lạnh, hôm nay lại đội gió đập tuyết nhào tới thăm bệnh ngay trong đêm, quả là một tình lang tình sâu nghĩa nặng.

Khuê Dịch vẫn không nói gì, chỉ nhìn cậu.

“Cậu muốn bị đánh à?” Biên Nam trừng mắt chỉ vào Khuê Dịch, tiếp đó mới ngừng một chút, “À, là tôi bảo cậu đừng nói, được rồi, không nói thì không nói.”

Khuê Dịch cười cười.

“Mắt cũng đỏ rồi này,” Biên Nam nhích tới gần nhìn Khuê Dịch, cặp mắt của Khuê Dịch rất đẹp, nhưng bây giờ lại giăng đầy tơ máu, không biết do bệnh hay do ngủ không ngon, “Cậu nói xem cậu bị gì vậy, sao đột nhiên lại bệnh nặng thế này?”

“Cảm lạnh.” Khuê Dịch cười, nói một câu.

“Sao lại bị cảm lạnh?” Biên Nam thở dài, “Cỡ như cậu thì phải cưỡi trường chạy bộ mới cảm lạnh được...”

Khuê Dịch duỗi tay ra khỏi chăn, giơ ngón cái với cậu.

“Má, cậu cưỡi trường chạy bộ thật à?” Biên Nam úp sấp bên mép giường, cười nói, “Tiếc là tôi không nhìn thấy.”

“Muốn thấy hả?” Khuê Dịch sờ cằm cậu, “Bây giờ chạy cho cậu xem, dù sao cũng không mặc gì.”

“Thôi đừng có lộn xộn,” Biên Nam vội nhét tay Khuê Dịch vào trong chăn, sau đó ngắc ra, “Không mặc gì?”

“Ừm.” Khuê Dịch gật đầu nở nụ cười, nói chuyện có chút vấp vấp, “Mỗi khi khó chịu tôi thích ngủ khoả thân.”

“Hèn chi lại để nhị bảo ngủ với bố, sợ nó lặn qua lặn lại đá trúng bì chứ gì,” Biên Nam ngẫm nghĩ một chút rồi nhích tới trước, nhỏ giọng nói, “Hây, tôi sờ cái nha?”

“Lỡ bị nhiễm lạnh thì sao.” Khuê Dịch nhếch khóe miệng.

“Tôi... làm ấm trước,” Biên Nam mở áo, đưa tay phải vào ấp trong ngực, lát sau lấy ra chạm lên má Khuê Dịch, “Ấm chưa?”

“Rồi,” Khuê Dịch cười chịu thua, vén góc chăn lên, “Cậu muốn sờ chỗ nào?”

“Ừ, đừng hỏi vậy chứ,” Biên Nam luồn tay vào trong chăn, “Cậu hỏi vậy muốn tôi trả lời thế nào đây? Sờ tiểu tiểu Dịch nhà cậu?”

“Má,” Khuê Dịch cười, cười xong lại ho khan vài tiếng, “Làm gì mà đói khát vậy.”

“Không biết nữa,” Biên Nam nắm tay Khuê Dịch trong chăn, “Mẹ nó, mới hai ngày mà đã nhớ, nếu thật sự không để ý tới cậu, không ai hôn không ai sờ, cũng hơi bị tổn thất.”

“Giận tôi à?” Khuê Dịch nhẹ giọng hỏi.

“Mới đầu giận lắm,” Đầu ngón tay của Biên Nam vẽ một đường lên cánh tay Khuê Dịch, từ từ kéo đến lồng ngực, sau đó từ ngực đi xuống, dừng ở ngay bụng, “Nghĩ rằng tên này sao lại thế chứ, chán ngắt.”

“... Xin lỗi.” Khuru Dịch nói.

“Cũng không phải chuyện xin lỗi hay không, hai chúng ta không cần nói câu này,” Biên Nam nhéo nhẹ bên hông Khuru Dịch, “Có lẽ vì hai chúng ta không suy nghĩ giống nhau, thật ra tôi... chỉ muốn xác nhận một chút.”

“Tôi thích cậu, là thật.” Khuru Dịch sờ tay Biên Nam.

“Này,” Biên Nam tắc lưỡi, không khỏi bật cười, “Tôi nói bao nhiêu lần rồi, có thể nào đừng cướp lời không, chờ tôi hỏi rồi hãy nói.”

“Sốt choáng, lần sau sẽ chú ý.” Khuru Dịch nói.

“Rốt cuộc cậu bị sao vậy, sao đột nhiên lại bị cảm, cảm rồi còn sốt nữa? Bây giờ tôi muốn cảm muốn sốt cũng không dễ.” Biên Nam nhú mày.

“Tôi cũng không biết, lâu lắm rồi không bệnh,” Khuru Dịch khụ một tiếng, “Hôm đó sau khi cậu về, tôi ngồi trong sân một lát, chắc tầm nửa tiếng, thế là bị cảm.”

“... Đáng đời!” Biên Nam nghiêng răng, “Đáng đời!”

“Ừ.” Khuru Dịch cười cười, xoay người vào trong tường ho nửa ngày.

“Bé đáng thương,” Biên Nam bò lên giường, cách chần ôm lấy Khuru Dịch từ phía sau, “Ho nghe đã tai quá, tôi nghe hả giận lắm luôn.”

“Lòng dạ hẹp hòi hơn cả lỗ kim,” Khuru Dịch vừa ho vừa nói, “Chỉ thô một chút sẽ không xỏ qua được.”

“Cậu im miệng đi, ho khù khụ như vậy mà còn sức nói móc người ta?” Biên Nam vỗ lưng Khuru Dịch, “Nè, lúc này tôi tới có phải cậu nằm mơ thấy gì không?”

“Sao?” Khuru Dịch quay đầu sang.

“Cũng không có gì,” Biên Nam vỗ nhẹ nhẹ, “Nghe thấy cậu gọi mẹ, mơ thấy mẹ à?”

Khuru Dịch ngẩn ra, sau đó hạ giọng, “... Chắc là vậy, tôi không biết nữa... tôi còn nói gì không?”

“Không có, tôi nói cậu muốn nhận tôi làm cha nuôi cũng được thì cậu tỉnh dậy.” Biên Nam gác chân lên người Khuru Dịch, cả tay cả chân cùng siết lấy Khuru Dịch, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Khuru Dịch chưa bao giờ nói mơ, lúc nửa ngủ nửa tỉnh cũng hiếm khi mở miệng, chủ yếu toàn bảo Khuru Ngạn rời giường đừng đập lên người mình, Khuru Dịch không ngờ mình sẽ gọi mẹ, còn để cho Biên Nam nghe được.

Cảm giác khó nói nên lời này lập tức nhấn chìm cậu.

Cậu sợ Biên Nam sẽ hỏi tiếp, cũng sợ Biên Nam biết cậu không thể bình thản thừa nhận tính hướng của mình, càng sợ Biên Nam biết chuyện rồi sẽ rút lui.

Từ khi nào nhớ đến mẹ lại trở thành gánh nặng như thế?

Vừa áy náy lại vừa muốn né tránh, cảm giác này thật sự quá giày vò.

“Hôm nay tôi không về ký túc xá,” Biên Nam vùi mặt vào phần chần sau lưng Khuru Dịch, “Được không? Tôi nghe bên ngoài tuyết rơi dày lắm.”

“Vậy cậu ra sô pha ngủ đi,” Khuru Dịch xoay người nằm ngửa, “Tôi cảm nặng lắm, sợ lây cho cậu.”

“Miễn đi,” Biên Nam nhích qua hôn lên môi Khuru Dịch một cái, “Tôi không nói khoác đâu, ai bị cảm cũng không lây cho tôi được, tôi đây khỏe như trâu... thôi trâu không đẹp trai, đổi ngựa đi, tôi khỏe như ngựa, hoàng tử ngựa đen, toàn thân ngăm đen cơ bắp tỏa sáng...”

Khuru Dịch không nhịn được bật cười rồi thở dài một hơi: “Có ai nói cậu rất phiền chưa?”

“Chưa, vậy có ai nói cậu bị cận thị chưa? Nhìn người không chuẩn gì cả.” Biên Nam tắc lưỡi.

“Tôi bị cận thật mà.” Khuru Dịch cười nói, rồi lại nghiêng đầu ho sù sù.

“Suýt nữa quên mất cậu bị cận,” Biên Nam vỗ lưng cho Khuê Dịch, “Các cậu thực tập không cần kiểm tra sức khỏe à? Cận thị mà cũng lên thuyền được?”

“Ừ, yêu cầu lần khám gần nhất phải trên 5.0, nhưng độ của tôi nhẹ, tôi có thể nhìn được vài chữ, còn lại thấy không rõ,” Khuê Dịch ho một hồi mới đỡ hơn, “Tôi học thuộc hết mấy bảng chữ đo thị lực...”

“Má!” Biên Nam có hơi kinh ngạc, “Cậu đó, cái gì cũng học thuộc được, từ bao thức ăn gia súc tới bảng đo thị lực, xem như tôi đã hiểu tại sao thành tích của cậu lại tốt như vậy.”

“Hết cách thôi, năng khiếu của tôi đỉnh thế đấy.” Khuê Dịch cười vài tiếng lại ho tiếp.

“Cậu đừng nói nữa đừng nói nữa,” Biên Nam thở dài, ngồi dậy bắt đầu cởi áo ra, “Tôi đâu có muốn cậu nói, vừa nói đã ho mà còn cười mãi.”

“Cậu làm gì vậy?” Khuê Dịch nhìn Biên Nam.

“Tôi còn làm gì được nữa, cái tôi muốn làm cậu làm được không?” Biên Nam liếc mắt, “Tôi ngủ.”

“Cậu thật sự nằm chung với tôi?” Khuê Dịch hơi do dự.

“Cậu không muốn nằm chung với tôi à?” Biên Nam nhú mày nhìn Khuê Dịch.

“Đã nói sợ lây cho cậu rồi.” Khuê Dịch nói nhỏ.

“Tôi đã bảo không sợ mà!” Biên Nam ném áo qua một bên, cởi luôn cả quần, với tay tắt đèn đầu giường, chui vào trong chăn, “Má, có phải còn sốt không, sao mà nóng hổi vậy.”

“Dục hỏa đốt người đó,” Khuê Dịch nói, “Trong phòng vẫn còn chăn, cậu nằm một lát rồi đắp chăn khác đi.”

“Ừ, biết rồi, tôi sợ lặn qua lặn lại làm cậu bệnh nặng thêm,” Biên Nam kê sát ôm chặt Khuê Dịch, người Khuê Dịch vẫn còn hơi nóng, “Cậu y như củ khoai lang nướng vậy.”

“Mấy ngày nay cậu ở Triển Phi sao rồi?” Khuê Dịch xoa bụng Biên Nam.

“Tôi nói cậu nghe là được, cậu đừng nói chuyện,” Biên Nam nhìn Khuê Dịch, Khuê Dịch gật đầu, cậu mới hắng giọng một cái, “Cũng tạm được, nếu nói về kỹ thuật thì tôi không thành vấn đề, tôi chỉ phiền việc giao tiếp thôi, ở đó có nhiều huấn luyện viên quá, bình thường đều phải tiếp xúc với bọn họ, chẳng những phải nhớ rõ tên và lớp người ta dạy, mấy người này rảnh rỗi quá còn chia bè chia phái, ai chung nhóm với ai, ai nhìn ai là muốn đánh, tôi còn phải nhớ rõ mấy cái đó nữa. Uầy, có một huấn luyện viên họ Lý giống y chang Phan Nghị Phong, huấn luyện viên Cố bảo tôi đến chỗ ổng lấy vài thứ, tôi thấy ổng là muốn đấm cho một phát, hơn nữa mỗi lần gặp ổng đều muốn gọi huấn luyện viên Phan...”

Khuê Dịch không lên tiếng, nằm bên cạnh cười nửa ngày.

“Cậu đừng cười mãi, chờ cậu khỏe rồi tôi sẽ nói kỹ hơn,” Biên Nam thở dài, “Mấy ngày nay tôi không về nhà, bố tôi còn chưa biết tôi đã đến Triển Phi, ông ấy không nhắc tới chuyện này, thật ra là không đồng ý, nếu tôi nói bố tôi lại mất hứng.”

“Cậu làm tốt việc của mình là được.” Khuê Dịch khàn giọng nói.

“Ừa,” Biên Nam ôm chặt Khuê Dịch, sờ sờ dụi dụi cả buổi, cuối cùng mới chui khỏi chăn, lấy một cái chăn khác đắp, “Ngủ đi.”

Hai người nằm trong bóng tối một lúc, Khuê Dịch nhẹ giọng gọi cậu một tiếng: “Đại hồ tử.”

“Hả?” Biên Nam xoay người nằm đối mặt với Khuê Dịch, cái giọng khàn khàn ngái ngủ của Khuê Dịch nghe ở khoảng cách gần khá là gợi cảm.

“Quyển từ điển kia...” Khuê Dịch nói.

“Ngày mai tôi lấy cho cậu.” Biên Nam vội nói, cậu có cảm giác mình chờ Khuê Dịch nói những lời này lâu lắm rồi.

“Mười ngàn là được.” Khuê Dịch đưa tay sờ trán Biên Nam.

“Lấy hết không được à, muốn dùng bao nhiêu tự cậu tính đi.” Biên Nam thờ ơ nói.

“Không cần, cậu giữ đi,” Khuất Dịch thở dài, “Biên Nam, nếu số tiền này là do tự tay cậu kiếm được, cậu sẽ không tỉnh bơ như thế.”

“Có là tiền tôi tự tay kiếm được cũng vậy thôi,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Tôi hiểu ý cậu rồi, mười ngàn thì mười ngàn, còn lại tôi giữ trước.”

Đêm nay Biên Nam ngủ rất ngon, sáng sớm thức dậy giống như đã được nạp điện, cậu nhìn đồng hồ, về trường hẳn là kịp thời gian rèn luyện buổi sáng.

Khuất Dịch còn đang ngủ, cậu nhào người tới hôn lên khóe miệng Khuất Dịch một cái, rón rén xuống giường.

Bây giờ còn quá sớm, chuyên gia đập người Khuất Ngạn vẫn chưa dậy, trong nhà lạnh ngắt như tờ, Biên Nam mở cửa ra ngoài, không khí lạnh băng lập tức rót vào từ cổ áo.

Cậu bùm cổ áo, chạy nhảy một đường đến đầu hẻm mua ít sủi cảo và bánh bao rồi chạy về nhà Khuất Dịch, bỏ vào bình giữ ấm lớn đặt lên bàn, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi.

Còn mấy ngày nữa là tới kỳ thi cuối kỳ, ông Tưởng nói lỏng huấn luyện cho đám học sinh lớp 12, buổi sáng nói với bọn họ chiều nay sẽ giảm lượng huấn luyện.

Biên Nam cảm động khôn xiết, sáng nay học tiết văn hóa cũng không ngủ gật nữa, đương nhiên cũng có khả năng là do hôm qua ngủ khá ngon.

Giữa trưa hết tiết, cậu cùng Vạn Phi tới căn tin ăn cơm, tuyết rơi suốt cả đêm, đến trưa vẫn chưa dừng lại, ven đường còn có mấy người dư thừa tinh lực chơi ném tuyết.

“Anh Nam,” Vạn Phi nhìn cậu, “Tâm trạng có vẻ tốt nhỉ?”

“Vẫn luôn tốt mà.” Biên Nam vỗ tay một cái, thật ra vấn đề giữa cậu và Khuất Dịch không hề có tiến triển, nhưng dù sao cậu cũng không tìm được cách giải quyết, bây giờ tạm thời ném qua một bên, tâm trạng quả thật tốt lên hẳn, có nhiều chuyện cậu không muốn nghĩ quá nhiều, bởi vì có nghĩ cũng vô dụng.

Vừa tới cửa căn tin, di động của Biên Nam reo lên.

“Đậu má! Đừng! Đừng nha! Đi ăn với tao đi,” Vạn Phi túm cánh tay Biên Nam, vẻ mặt đau khổ, “Có phải mày lại muốn ra ngoài ăn với Khuất Dịch không!”

Biên Nam đang định nói Khuất Dịch bệnh liệt giường rồi còn ăn con khỉ, cúi đầu nhìn thử, Khuất đại bảo.

“Đi lấy cơm đi,” Biên Nam đẩy Vạn Phi ra, nhận điện thoại, “Dậy rồi hả?”

“Học hai tiết luôn rồi.” Giọng nói vẫn khản đặc như cũ của Khuất Dịch truyền tới.

“Cái gì?” Biên Nam cảm thấy giọng mình cũng lạc điệu, “Cậu hạ sốt chưa? Hết cảm chưa?”

“Hạ sốt rồi, lúc dậy tôi có đo,” Khuất Dịch nói, “Trưa nay tôi phải truyền nước biển lần nữa, muốn nhờ cậu đi với tôi nên đến trường luôn, ngồi hai tiết.”

“Hai tiết đầu cậu không học?” Biên Nam hỏi.

“Ừ, ngủ đã rồi mới dậy,” Khuất Dịch ho vài tiếng, “Đi ăn chung không?”

“Tìm một chỗ tránh gió ở giao lộ chờ tôi,” Biên Nam cúp máy chạy vào căn tin, thấy Vạn Phi lấy xong phần cơm của mình đang ngồi bên bàn ăn, “Mày không lấy cho tao à?”

“Lấy rồi bộ mày ăn chắc?” Vạn Phi tặc lưỡi.

“Tự đứng thông minh quá tao chẳng quen tí nào,” Biên Nam vỗ vai Vạn Phi, “Chiều tao về.”

“Mua cho tao vài cái cánh gà được không?” Vạn Phi lập tức nói.

“Được.”

Khuất Dịch đứng trong siêu thị ở giao lộ, thấy Biên Nam chạy tới mới đi ra.

Biên Nam nhìn Khuru Dịch chăm chăm rồi phì cười, Khuru Dịch mặc nhiều hơn bình thường, nào nón nào khăn quàng cổ nào khẩu trang nào găng tay nào áo lông, cậu bước tới huých Khuru Dịch: “Đứng vững nổi không?”

“Không tử tế gì hết,” Khuru Dịch kéo khẩu trang xuống, “Tốt xấu gì cũng là bệnh nhân, dịu dàng chút không được à.”

“Được chứ,” Biên Nam nhích tới bên Khuru Dịch, kéo cánh tay Khuru Dịch đi vào phố ăn vặt, “Mau tìm chỗ không người để tôi dịu dàng cái coi.”

“Thật Nhàm Chán?” Khuru Dịch hỏi.

“Ừ,” Biên Nam gật đầu, “Chỗ đó ẩm áp, vừa lúc tôi muốn hỏi ông chủ xem có quen Cố Vĩ không.”

Hai người không ăn gì, đi xuyên qua phố ăn vặt tới khu dân cư bên cạnh, ngoài trời tuyết đang rơi nên không có bao nhiêu người, lúc này cả khu phố đều vắng tanh.

Lúc đi tới sau một tòa nhà, Biên Nam đột nhiên cười túm áo Khuru Dịch: “Đến cho anh thơm một cái.”

“Cứu mạng,” Khuru Dịch bùm miệng, “Chú cảnh sát ơi chỗ này có tên lưu manh...”

“Chú cảnh sát sẽ không bắt người đang yêu đương,” Biên Nam nhìn xung quanh, không có ai, cậu nhào tới đè Khuru Dịch lên tường, kéo mở cái tay đang bùm miệng của Khuru Dịch, “Mau lên, hôn một cái.”

“Còn cảm mà.” Khuru Dịch bắt đầu dĩ.

“Kệ.” Biên Nam hôn tới.

Dù sao cũng đang ở trong khu dân cư, Biên Nam không dám lộng hành quá, chỉ cố sức ấn môi mình lên môi Khuru Dịch, lúc cậu đang định lùi về thì phát hiện Khuru Dịch như ngừng thở, tiếp đó đẩy cậu ra.

“Gi...” Biên Nam định nói gì mà hung dữ vậy, chợt thấy Khuru Dịch đang nhìn ra sau lưng mình, lòng cậu chùng xuống.

Cắn răng xoay người lại, cậu nhìn thấy Miêu Nguyên đang đi ra từ sau một tòa nhà khác, chắc là định rời khỏi khu dân cư bằng cổng sau.

71. Chương 71

Hôm nay tuyết vẫn rơi suốt, cho nên Miêu Nguyên ăn mặc rất nhiều, khăn quàng cổ quấn quanh đầu, ngoài miệng còn bịt cái khẩu trang to đùng, nếu không phải cô nàng giật mình kéo khẩu trang xuống, Biên Nam thật sự không nhận ra nhỏ là Miêu Nguyên.

Mặc dù mới đây cậu rất khó chịu với việc Khuru Dịch có vẻ không muốn cho người khác biết quan hệ giữa hai người, nhưng đột nhiên quay đầu trông thấy nét mặt kinh ngạc của Miêu Nguyên, cậu bỗng dưng cảm thấy hoảng loạn, có lẽ là vì hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, lại còn giữa ban ngày ban mặt ngay trong khu dân cư của người ta.

Tay của Miêu Nguyên vẫn còn giữ nguyên tư thế kéo khẩu trang, mắt tròn thật lớn.

“Miêu... Miêu?” Biên Nam cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, nhìn Miêu Nguyên.

“A,” Nghe Biên Nam nói xong, Miêu Nguyên mới đáp một tiếng giống như vừa tỉnh ngủ, còn hơi lúng túng nhảy tại chỗ một cái, giơ cao chiếc túi trong tay, “Em... em mua bộ đồ mặc không vừa nên đi... đổi.”

“Ồ,” Biên Nam quay đầu lại nhìn Khuru Dịch, phát hiện tuy rằng khẩu trang của Khuru Dịch đã bị mình kéo xuống, nhưng khăn quàng cổ vẫn che nửa khuôn mặt, cùng với mũ ép thật thấp, nhìn lướt qua chưa chắc nhận ra là ai. Cậu thở phào nhẹ nhõm, đối với người không muốn cho ai biết như Khuru Dịch mà nói, bộ dạng này biết đâu sẽ giấu diếm được, “Đây là...”

Chẳng đợi Biên Nam phía ra một người nào đó, Khuru Dịch đột nhiên kéo khăn quàng cổ xuống, lộ ra cả khuôn mặt, gật đầu cười với Miêu Nguyên: “Chào.”

Chào ông nội cậu!

Biên Nam suýt nữa đã hét ra tiếng, cậu trừng mắt nhìn Khuru Dịch hồi lâu không nói nên lời.

“Chào!” Miêu Nguyên cũng vội vàng cười vẫy tay, “Là Khuru... Khuru Dịch ư, thật... trùng hợp.”

“Khi này,” Biên Nam cảm thấy bầu không khí lúc này rất quái dị, nhưng cậu vẫn nghĩ đến vấn đề mấu chốt nhất bây giờ, “Miêu Miêu, thì, khi này...”

“A, em sẽ không nói lung tung, không nói đâu,” Miêu Nguyên lập tức liệu mạng xua tay, “Không nói không nói đâu, đây là... việc riêng, không liên quan đến người khác.”

“Cảm ơn.” Khuru Dịch đứng một bên nói.

“Không có gì không có gì, nên mà,” Miêu Nguyên cười lớn vài tiếng, “Ha! Ha ha! Ủ thì, em đi trước nha, em còn phải đổi quần áo mà, bái bai!”

Không đợi hai người nói tạm biệt, Miêu Nguyên đã xách túi quần áo túi xoay người chạy đi nhanh như chớp.

“Đậu má,” Biên Nam cảm thấy lưng mình ứa mồ hôi lạnh, bèn đưa tay lau trán, “Chắc nhỏ ấy sẽ không nói ra đâu nhỉ?”

“Hắn là không,” Khuru Dịch chỉnh khăn quàng cổ lại, đeo khẩu trang lên lần nữa, thấp giọng nói, “Làm tôi sợ hết hồn.”

“Tôi mới sợ hết hồn đây!” Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Biên Nam kéo Khuru Dịch qua, “Mặt cậu bị che hết sao tự đứng lại kéo khăn quàng cổ xuống, rõ ràng trước đó nhỏ ấy đâu có nhận ra cậu!”

“Vậy cậu định nói ai, Vạn Phi à.” Khuru Dịch nói, ho khù khụ vài tiếng.

“Nói ai cũng được, trong ký túc xá bọn tôi thiếu gì người có vóc dáng cỡ tôi, nói Tôn Nhất Phàm cũng được, thằng đó cũng trắng lăm, vả lại đầu nhất thiết phải nói là ai.” Biên Nam cau mày.

“Cần gì chứ,” Khuru Dịch vỗ vỗ vai cậu, “Đi thôi, ăn chút gì đi, ăn xong theo tôi đến bệnh viện.”

“Không phải cậu không muốn để cho người khác biết sao.” Biên Nam buồn bực nói.

“Ừ, đúng là.. không muốn,” Khuru Dịch cười cười, “Nhưng mà cậu đã bị nhỏ ấy nhận ra rồi.”

Biên Nam nhìn Khuru Dịch, mặc dù trên phương diện có sợ người ta biết hay không, cậu và Khuru Dịch một mực chênh tần số, nhưng lời này của Khuru Dịch vẫn làm cho lòng cậu ấm áp như muốn nhũn ra.

Thật Nhảm Chán vẫn không một bóng người như cũ, Biên Nam hoài nghi nếu không có mình và Khuru Dịch ghé qua, chắc cả tháng ông chủ cũng không đón được một người khách.

“Anh à,” Lúc ông chủ bưng cà phê và bánh ngọt tới, Biên Nam gọi với lại, “Anh tên Dương Húc hả?”

“Ồ,” Dương Húc đứng tại chỗ nhìn cậu, “Thực tập thế nào?”

“Khá tốt, à mà anh Dương,” Biên Nam cười hỏi, “Có phải anh và huấn luyện viên Thạch quen thân lắm không?”

Dương Húc suy nghĩ một lát: “Không biết nữa.”

“Ha,” Biên Nam bật cười, “Có ai như anh không, chuyện này mà cũng không biết?”

“Có chứ, tôi không biết đây này.” Dương Húc xoay người đi ra ngoài.

“Quen thân lắm phải không, điểm tâm sáng của Thạch Giang đều là bánh bà xã của tiệm anh,” Biên Nam đuổi thêm một câu, “Chú.”

“Muốn nói gì đây?” Dương Húc dừng bước.

Bình thường Biên Nam gọi anh, Dương Húc đều hồ hững, gọi chú thì có thể giả vờ trưng ra bộ mặt tươi cười, cậu cười ha ha: “Không có gì, chỉ là nhớ sau này em làm sai gì đó, anh nhớ giúp em nói đỡ vài lời.”

“Được, nhưng mà không dám đảm bảo hiệu quả,” Dương Húc cười cười, đi ra ngoài, ra tới ngoài lại nói với vào, “Biết đâu nói xong cậu bị đuổi thẳng cổ luôn.”

...

“Cậu uống sữa tươi nóng không?” Biên Nam cầm bánh bà xã cắn một miếng, nhìn Khu Dị, sắc mặt Khu Dị vẫn không tốt lắm, trông chẳng có tinh thần mấy, cậu đưa tay sờ mặt Khu Dị, “Bổ sung chút năng lượng và chất dinh dưỡng.”

“Ở đây chắc không có đâu, đồ giờ chỉ có cà phê và bánh bà xã thôi mà.” Khu Dị nói.

“Để tôi đi hỏi thử.” Biên Nam đứng lên, đi ra phòng tiếp khách.

Tối quen rồi cậu mới biết, Dương Húc bình thường không thấy bóng dáng toàn núp trong căn phòng bên cạnh quầy thu ngân để ngủ, cậu bước tới kêu to một tiếng: “Anh Dương, chú Dương, có sữa tươi nóng không?”

“Không.” Dương Húc ở bên trong trả lời.

“Quán này của anh đổi tên thành Cà phê và Bánh cho rồi đi, có còn gì khác đâu,” Biên Nam tặc lưỡi, tiện tay mở tủ lạnh nhỏ kế bên, lập tức nhìn thấy một hộp sữa tươi lớn bên trong, “Vậy mà nói không có!”

Dương Húc kéo cửa phòng, nửa sống nửa chết tựa vào khung cửa: “Đó là của tôi.”

“Cho em mượn một ly đi,” Biên Nam lấy hộp sữa tươi kia ra, “Ngày mai trả lại anh hai ly.”

Dương Húc không để ý đến cậu, đóng cửa phòng lại.

Biên Nam tìm ly rót một ly sữa tươi, dùng lò vi sóng hâm nóng, đặt trước mặt Khu Dị: “Nếu không muốn ăn bánh bà xã, tôi ra ngoài mua chút gì cho cậu ăn nhé?”

“Không cần đâu,” Khu Dị cầm ly uống một ngụm sữa tươi, nhéo nhéo tay Biên Nam, “Tôi không có khẩu vị, ăn bánh cũng được.”

“Chắc không phải bị dọa đến mất khẩu vị chứ?” Biên Nam nhìn Khu Dị.

“Chưa đến mức đó,” Khu Dị nở nụ cười, suy nghĩ một lát lại hỏi Biên Nam, “Cô bạn Miêu Miêu kia, chắc là thích cậu lắm.”

“Tôi cũng thấy thế,” Biên Nam nhe răng cười, “Cậu nhìn ra luôn à?”

“Ừ,” Khu Dị gật đầu, “Hôm nay coi bộ nhỏ sẽ không dễ chịu gì.”

“Vậy tôi có nên an ủi nhỏ không?” Biên Nam hơi do dự.

“Tôi chỉ nói vậy thôi.” Khu Dị cầm bánh lên.

...

Ngồi trong Thật Nhảm Chán chốc lát, ăn xong bánh trái, hai người quyết định bây giờ đến bệnh viện. Biên Nam đặt tiền lên quầy thu ngân, gọi với vào phòng trong: “Anh Dương, tiền đặt ở đây, lo mà thu đi, đừng để lát nữa bị người ta lấy mất.”

“Lấy đi lấy đi,” Dương Húc ở bên trong lưỡi biếng trả lời, “Cũng có ai đến đâu.”

“Anh nghĩ thoáng quá ha...” Biên Nam tặc lưỡi vài tiếng, đi ra khỏi cửa.

Ra cửa rồi mới phát hiện tuyết rơi dày đặc, gió cũng thổi ào ào, tầm nhìn bị thu hẹp không ít, Biên Nam chạy một đoạn về phía trước, chặn một chiếc taxi ở cổng khu dân cư, chạy qua đón Khu Dị.

“Lạnh không?” Biên Nam ngồi ở ghế sau phủi bông tuyết trên mũ.

“Không lạnh,” Khu Dị nói, đoạn nhích lại bên tai cậu nhỏ giọng nói, “Cậu phục vụ chu đáo đến mức tôi có cảm giác mình sắp mắc bệnh nan y vậy.”

“Đừng nói bậy bạ,” Biên Nam liếc xéo, “Tôi nói với cậu rồi, bị cảm là phiền nhất đấy, cậu còn bị ho nữa, không phục vụ chu đáo một chút sao được, tôi sợ đến lúc đó cậu lại vắc bệnh đi dạy thêm hay làm thêm này nọ.”

Buổi trưa có khá đông người ở bệnh viện truyền nước biển, ngồi trong phòng truyền dịch đợi cả buổi mới đến phiên Khuất Dịch, Lúc Khuất Dịch đuổi tay cho y tá ghim kim, Biên Nam mới phát hiện trên mu bàn tay Khuất Dịch bầm tím một mảng lớn.

“Sao lại thế này, mấy ngày nay đâu có ghim,” Biên Nam giật mình, sau khi y tá ghim kim xong bỏ đi cậu mới hỏi một câu, Khuất Dịch da trắng, vết bầm này trông nổi bật một cách đáng sợ.

“Vẫn luôn vậy mà.” Khuất Dịch thờ ơ nói.

“Cậu không nhấn đủ thời gian đúng không?” Biên Nam cau mày.

“Nhấn đủ rồi, từ bệnh viện về nhà mới bỏ ra,” Khuất Dịch cười cười, “Bác sĩ nói chườm nóng một lát là ổn thôi.”

“Tôi nghiệp cứng quá,” Biên Nam xoa tay Khuất Dịch, “Vậy có chườm nóng không?”

“... Quên mất rồi.” Khuất Dịch nói.

“Vậy nhớ tôi là ai không?” Biên Nam nhìn Khuất Dịch.

“Nhớ chứ,” Khuất Dịch cũng cười nhìn cậu, “Đại hồ tử phiền chết người.”

Biên Nam cười ha ha nửa ngày: “Cậu mới là phiền chết người đó.”

Sau khi Khuất Dịch hạ sốt, bệnh cảm không còn nghiêm trọng nữa, có điều vẫn còn ho khan.

Tuần này sẽ thi cuối kỳ, trước khi thi Khuất Dịch vừa ho vừa gọi điện thoại cho Biên Nam: “Dù sao cũng phải đọc sách, ít nhiều gì cũng nhớ được đôi chút, cố đạt tiêu chuẩn được không?”

“Má, bình thường thiếu gia đây cũng đạt tiêu chuẩn rồi!” Biên Nam không phục.

“Vậy cậu thi xong tôi sẽ chờ xem.” Khuất Dịch nói.

Biên Nam bị lời của Khuất Dịch làm cho ngượng chín mặt, nếu nói đạt tiêu chuẩn, số lần đúng là không nhiều lắm, thông thường toàn được thi lại. Đối với học sinh có thành tích chuyên ngành tốt, yêu của của nhà trường cũng lời lỏng hơn. Mỗi lần thi lại, Biên Nam lợ mọ một chút là có thể lết đến mức đạt tiêu chuẩn.

Bây giờ nghe Khuất Dịch nói vậy, hiếm lắm cậu mới cầm lên quyển sách đại cương mới toanh vài ngày trước khi thi.

Nhìn một lát đã đặt xuống, quay đầu giật sách của Tôn Nhất Phàm, trong phòng ký túc xá của bọn họ chỉ có thành tích của Tôn Nhất Phàm là coi được, cậu ta cũng là người duy nhất đánh dấu từng dòng trong sách.

Cầm sách của Tôn Nhất Phàm, Biên Nam cẩn thận nhin suốt bốn buổi tối, học được bao nhiêu thì chưa biết, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu ôn bài trước khi thi trong biết bao năm đến trường.

Thi xong chừng vài ngày đã có kết quả, Vạn Phi hết hồn: “Anh Nam!”

“Gì vậy?” Biên Nam nhìn phiếu thành tích của mình, trong lòng không dẫn được cảm giác hưng phấn.

“Mày là anh Nam thiệt không? Biên Nam? Biên trong một bên (nhất biên), Nam trong phía Nam?” Vạn Phi nhìn cậu chăm chăm.

“Nhìn mặt tao nè,” Biên Nam chỉ vào mặt mình, “Ngoại trừ tao ra, còn ai có được gương mặt đẹp trai ngất ngây nhìn một lần sướng ba năm này nữa?”

“Đậu má, anh Nam của tao thế mà lại đạt tiêu chuẩn tất cả các môn à?” Vạn Phi đưa tay che trán, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm hồi lâu, “Mặt trời cũng sợ quá lặn mất tiêu rồi!”

“Nghe mày nói kìa,” Biên Nam bật cười, “Tao đạt tiêu chuẩn có cần ngạc nhiên đến mức đó không...”

“Không đến mức đó, nhưng mầu chốt là mày chỉ đọc sách bốn ngày thôi phải không?” Vạn Phi thì rớt ba môn, nhưng bây giờ trông còn hưng phấn hơn cả cậu, “Cái thứ học bá gì gì đó cũng truyền nhiễm được à?”

*Học bá: chỉ những học sinh chăm chỉ học tập, điểm số cao.

“Biến đi, bình thường đâu phải tao hoàn toàn không nghe giảng bài, lúc mày ngủ gật tao có dành chút thời gian nghe thầy cô đọc cái gì.” Biên Nam vỗ tay ra tiếng.

“Tối nay về nhà bố mày lại cười đến ho sằng sặc cho mà xem.” Vạn Phi bùi ngùi nói.

Nhắc tới cười đến ho sằng sặc, Biên Nam cũng bùi ngùi lắm, nói chung hồi còn học lớp mười, có một lần cậu thi tất cả các môn đều đạt tiêu chuẩn, bố vui mừng khôn xiết, cuối cùng cười đến ho sằng sặc, ho nửa ngày trời...

Biên Nam nhìn đồng hồ, Vạn tải đường thủy thi cuối kỳ sớm hơn bọn họ hai ngày, Khưu Dịch đã thi xong từ lâu, mấy ngày nay đang dạy thêm cho người ta liên tục, cậu quyết định về nhà trước, tối nay gọi điện thoại khoe khoang với Khưu Dịch sau.

Về đến nhà, Biên Nam thấy xe của bố và Biên Hạo đều đậu trong gara, hẳn là vì Biên Hình Ngữ cũng thi xong. Mỗi lần nhỏ thi xong, bất luận là nghỉ đông hay nghỉ hè, bố và Biên Hạo đều sẽ về nhà sắp xếp kế hoạch thư giãn ngày nghỉ cho nhỏ.

Đẩy cửa vào nhà, quả nhiên cả gia đình đều có mặt, ai cũng cười đùa vui vẻ, Biên Nam vừa bước vào, mọi người bỗng ngừng lại.

“Về rồi hả?” Thấy cậu, bố có chút ngoài ý muốn, đứng dậy nói, “Hai tuần rồi không về nhà, bố cứ tưởng tuần này con cũng không về chứ, được nghỉ à?”

“Vâng ạ.” Biên Nam đáp lời, đổi giày.

“Nghỉ đông có huấn luyện không?” Bố hỏi cậu.

“Bọn con không có huấn luyện,” Biên Nam nói, “Nghỉ đông này con... bắt đầu thực tập.”

“Con...” Bố nhú nhú mày, đại khái là định nói về chuyện thực tập, nhưng do dự một lát rồi không nói thêm gì nữa, “Thi thế nào?”

“Học kỳ này chắc không bị xếp thi lại đâu nhỉ.” Biên Hạo ngồi bên cạnh nói xen vào.

Biên Nam phớt lờ Biên Hạo, tâm trạng vốn dĩ đang tốt vì đạt tiêu chuẩn tất cả các môn bị những lời này của Biên Hạo đánh bay hết sạch, cậu buồn bực trả lời bố: “Đạt tiêu chuẩn hết.”

“Đạt tiêu chuẩn hết?” Giọng bố cất cao, xen lẫn tiếng cười, “Cho bố xem thử đi?”

Biên Nam lấy phiếu điểm trong balô đưa cho bố, đang định lên lầu thì bị bố kéo lại: “Tốt, tốt lắm!”

Bố vỗ vai Biên Nam vài cái, Biên Nam nhếch miệng cười cười.

“Đề di vào phòng bếp xem thử,” Dì đứng lên, “Hôm nay nấu thêm mấy món đi.”

“Không cần đâu...” Biên Nam lúng túng nói, trước giờ thành tích của Biên Hình Ngữ vẫn rất tốt, còn cậu chỉ vừa đạt tiêu chuẩn mà được thêm đồ ăn làm cậu hơi ngượng ngùng.

Đến giờ cơm, quả nhiên là một bàn đồ ăn đầy ắp. Lúc ngồi xuống bàn, Biên Nam cảm thấy mình không đạt tiêu chuẩn thì tốt hơn, loại chuyện thu hút sự chú ý ở nhà thế này làm cậu mất tự nhiên quá.

Mỗi lần không đạt tiêu chuẩn, cậu thường trốn trong phòng không ló đầu ra ngoài.

“Sau tết năm nay có muốn đi đâu chơi không? Đến phía Nam sưởi ấm vài ngày.” Tâm trạng của bố không tệ.

“Để con nói trước đã, con không đi đâu hết,” Biên Hình Ngữ nhấp một hớp nước, “Con đã nói bắt đầu từ kỳ nghỉ đông này con sẽ đi làm thêm mà.”

“Em làm thêm cái gì,” Biên Hạo nhú mày, “Có ai nghỉ đông chạy đi làm thêm đâu.”

“Anh kệ em đi, em muốn làm thêm,” Biên Hinh Ngữ nói hết sức kiên quyết, “Đừng ai hòng cản con, nhiều đứa bạn cùng lớp của con đều đi làm thêm, nghỉ đông mới cần dùng nhiều công nhân, ai cũng về nhà cả, công việc không ai làm.”

“Về nhà toàn là nhân viên phục vụ này nọ thôi, bộ em tính đi rửa chén à?” Biên Hạo cau mày, “Tiền đồ.”

Lời này làm Biên Nam hơi khó chịu, gần đây Khuru Dịch bận tối mắt, bên nhà hàng có nhân viên phục vụ xin nghỉ về quê, cho nên đang thiếu nhân công, ngày nào Khuru Dịch cũng làm đến tận khuya để kiểm thêm nhiều một chút.

Cậu cảm thấy Khuru Dịch rất có tiền đồ.

“Vậy làm gì mới được xem là có tiền đồ?” Biên Nam bực dọc nói một câu, đương nhiên nói xong cậu hỏi hận ngay, chuyện làm thêm của Biên Hinh Ngữ nhất định sẽ bị cả nhà phản đối, thế mà cậu lại ủng hộ.

Biên Hạo ngăn ra, ngay sau đó sắc mặt sa sầm, nhìn cậu chòng chọc, nhưng chưa kịp lên tiếng, Biên Hinh Ngữ đã nhanh miệng tiếp lời: “Đúng rồi đó, làm gì mới được xem là có tiền đồ? Con chỉ muốn rèn luyện bản thân thôi!”

“Tiểu Nam con đừng nói giúp cho nó.” Dì ở một bên nhủ mày.

“Con...” Biên Nam đang định giải thích, nhưng lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, vậy nên cúi đầu tiếp tục ăn, “Vâng.”

“Con gái con đùa chạy đi làm thêm cái gì, ở ngoài loạn lắm, lỡ bị bắt nạt thì biết làm sao,” Dì nhìn Biên Hinh Ngữ, “Con đừng lộn xộn.”

Biên Hinh Ngữ hẳn là bắt đầu bước vào thời kỳ phản nghịch, ai khuyên cũng không được, lúc thì đòi đến nhà sách truyện tranh làm thuê, lúc thì đòi đến quán cà phê làm nhân viên phục vụ, lúc thì đòi bày hàng ở vỉa hè, đã thế còn không chịu đến cửa hàng nhà mình, nhà bọn họ có vài cái siêu thị, nhưng nếu bây giờ bảo nhỏ đi siêu thị, nhỏ cũng không chịu.

“Con chỉ không muốn chuyện gì cũng bị mọi người che chở quản thúc! Mọi người có thấy phiền không!” Biên Hinh Ngữ quát lên.

Biên Nam miệt mài ăn, nghe bọn họ tranh luận mà nhức cả đầu.

“Con đến nơi không có người quen nào, mọi người lo lắng lắm.” Dì thở dài.

“Nếu phải có người quen... vậy con đến nhà hàng kia là được rồi!” Biên Hinh Ngữ sốt ruột nói, đẩy đẩy Biên Nam, “Thì cái nhà hàng Khuru Dịch đang làm thuê đó, nghe nói chủ nhà hàng là nữ đúng không?”

“Cái gì?” Biên Nam sững sốt.

“Có người quen, chủ là nữ,” Biên Hinh Ngữ lại quay đầu trừng mắt nhìn bố, “Vậy được rồi chứ!”

Mặt bố bây giờ muốn nặn ra một nụ cười cũng không được, dường như tạm thời chưa tìm được lý do thích hợp để ngăn cản, vì vậy không nói lời nào.

“Quyết định vậy đi, Biên Nam,” Biên Hinh Ngữ lại nhìn sang Biên Nam, “Ông hỏi thử giùm tui được không? Bên chỗ bọn họ chắc đang tuyển người ha?”

Biên Nam bối rối ừ một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Bữa cơm này kết thúc trong trạng thái tranh luận loạn xạ ngẫu nhiên và Biên Hinh Ngữ giận lẫy.

Biên Nam hồi hã định lên lầu trở về phòng như chạy trốn, nào ngờ bị Biên Hinh Ngữ gọi lại: “Biên Nam, gọi điện thoại hỏi giùm tui đi?”

“Anh...” Biên Nam khó chịu không thể tả, cậu nhìn lướt qua bố, bố cau mày khế lắc đầu, cậu bèn móc di động ra, “Em chờ tí.”

Cậu bấm tên Khuru Dịch, giả bộ nhấn số, sau đó a lô a lô ở nhà hàng các cậu hiện giờ có đang tuyển người không, ồ không tuyển hả em gái tôi còn định đến đó làm thuê, à à ừ ừ... nói xong cậu thả di động vào túi quần: “Bọn họ không tuyển...”

“Toàn hòa nhau gạt người ta!” Biên Hình Ngữ tức tối nức nở hét một câu, quay đầu chạy lên lầu, đứng dưới lầu cũng nghe rõ tiếng sập cửa.

“Có khi nào nó tự gọi qua hỏi không?” Dì hơi lo lắng.

Biên Nam vội lấy di động ra lần nữa, bấm số của Khuru Dịch.

“A lô?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Khuru Dịch, do bệnh ho chưa khỏi hẳn nên giọng nghe hơi khàn.

“Nếu Biên Hình Ngữ gọi cho cậu hỏi nhà hàng các cậu có tuyển người không, cậu nhớ nói không tuyển nha,” Biên Nam hạ giọng nói một tăng, “Biết chưa?”

“... Biết rồi.” Khuru Dịch phản ứng rất nhanh.

“Được, tối nay tôi gọi cho cậu sau.” Biên Nam cúp điện thoại, cảm thấy những người ngồi trong phòng khách đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi lên lầu vào phòng đóng cửa lại, Biên Nam mới ngã người xuống giường, gọi lại cho Khuru Dịch.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Khuru Dịch bắt máy.

“Nó có gọi cho cậu chưa?” Biên Nam hỏi, “Nó nhất quyết làm âm ỉ đòi đi làm thêm, chắc là tới thời kỳ phản nghịch rồi.”

“Chưa gọi,” Khuru Dịch cười cười, “Tới thời kỳ phản nghịch thì sẽ làm âm ỉ à?”

“Ai biết đâu, tôi chưa từng phản nghịch, chẳng biết có phải thế không,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Hình như tôi chưa bao giờ dám phản nghịch... cậu thì sao?”

“Tôi không có thời gian cũng không có điều kiện để phản nghịch,” Khuru Dịch nở nụ cười, “Nếu tôi mà phản nghịch chắc cả nhà tiêu tùng quá.”

“Ừ, thôi cho anh hôn cái,” Biên Nam hôn một cái vào ống nghe, tâm trạng bị đập bẹp ban nãy lại giương cao khi khoe khoang với Khuru Dịch, “Được rồi, nói cậu nghe chuyện này, thi cuối kỳ tôi đạt tiêu chuẩn tất cả các môn.”

“Thật sao?” Khuru Dịch cũng rất bất ngờ.

Biên Nam nhướn mi: “Ừ, thật đó, tôi đọc sách vài hôm, gom góp chút đỉnh ráng đạt tiêu chuẩn, có lẽ do lần này đề trắc nghiệm chiếm đa số...”

“Biên Nam,” Khuru Dịch nói, “Cậu thật sự rất thông minh.”

“Tàm tạm thôi.” Biên Nam hí hửng.

“Lúc thực tập nhớ chăm chỉ một chút, dựa vào kỹ thuật và trí thông minh của cậu, lên đến trình độ của Thạch Giang không khó đâu.” Khuru Dịch nghiêm túc nói.

Thạch Giang gần như có vị thế của tổng huấn luyện viên rồi, có văn phòng của riêng mình, các huấn luyện viên đều do hắn quản lý, Biên Nam suy tư một lát, cũng trả lời một cách nghiêm chỉnh: “Tôi sẽ cố gắng.”

Kỳ nghỉ lần này không giống trước đây, Biên Nam muốn đến thực tập trước thời hạn, Khuru Dịch thì muốn tranh thủ trước tết kiếm thêm tiền, cho nên mấy hôm rồi hai người chưa có thời gian gặp nhau, chỉ có thể gọi điện thoại tâm sự, ngay cả mười ngàn gửi cho Khuru Dịch cũng là chuyển khoản, lẽ ra Biên Nam còn định đưa một xấp tiền cho Khuru Dịch cho đã ghiền.

Mặc dù rất buồn phiền, nhưng bận bịu cũng làm người ta mệt đừ đừ, Biên Nam vẫn còn chịu được, đến khi theo kịp công tác huấn luyện, cảm giác lại khác hẳn, ngay lập tức cảm thấy mình quá đỉnh.

Bận rộn chưa được vài ngày, buổi trưa lúc nghỉ ngơi di động của cậu reo lên, là Khuru Dịch gọi tới, cậu đi qua một bên nhận điện thoại: “Nhớ tôi hả? Không phải hôm nay cậu làm thay ca ở nhà hàng sao? Còn có thời gian gọi điện thoại nữa à?”

“Tôi nói cậu nghe, Biên Hình Ngũ tự mình tìm đến nhà hàng của bọn tôi,” Khuru Dịch đoán chừng đang ở trong toilet, giọng nói có tiếng vọng theo, “Tôi vừa đụng phải nhỏ.”

“Đậu má?” Biên Nam sững sốt, “Cần gì tuyển nhỏ chứ!”

“Vớ vẩn, dĩ nhiên là cần rồi, đợt này không ít nhân viên phục vụ xin nghỉ, nhà hàng đang cần người đây, gái xinh tới xin việc sao không cần cho được,” Khuru Dịch nói liến thoắng, “Cậu về nhà nói với bố cậu một tiếng đi, tôi cúp máy đây, còn đang bận lắm.”

“Nhỏ tới đó làm gì? Nhân viên phục vụ à?” Biên Nam hỏi thêm một câu.

“Hình như là trong phòng riêng, đỡ cực hơn ngoài đại sảnh.” Khuru Dịch đáp.

Sau khi cúp điện thoại, Biên Nam dờ dẫm hồi lâu, Biên Hình Ngũ đang ở thời kỳ phản nghịch quả thật làm cho người ta đỡ không nổi... lần này về nhà biết nói thế nào với bố đây!

72. Chương 72

Đôi lần Biên Nam muốn gọi hỏi Biên Hình Ngũ xem nhỏ có chuyện gì, nhưng do dự một lát cuối cùng vẫn không gọi, quan hệ giữa cậu và Biên Hình Ngũ không phải là dạng bình thường có thể hòa nhã gọi điện thoại trò chuyện với nhau.

Chuyện Biên Hình Ngũ lén lút đến nhà hàng xin việc khiến Biên Nam hết sức phiền lòng, Khuru Dịch là bạn cậu, cả nhà ai cũng biết, Biên Hình Ngũ thích Khuru Dịch cũng là chuyện cả nhà đều biết, bây giờ nhỏ bỗng nhiên tự ý chạy đến xin vào nhà hàng Khuru Dịch đang làm thêm, Biên Nam thật sự không biết người trong nhà sẽ phản ứng thế nào.

Cậu không dám nói với bố.

Ca huấn luyện buổi chiều không bận lắm, mấy cô bé lớp này không thích nói chuyện, chỉ cắm đầu luyện bóng, Biên Nam chỉ cần tập chung với bọn họ theo yêu cầu của Cố Vĩ là được.

Thế nhưng luyện tập chưa được bao lâu, ngay trước giờ giải lao, cậu hai nhà La tổng lại tới, tới là chạy thẳng vào sân của Biên Nam, đặt mông ngồi xuống cạnh Biên Nam.

Biên Nam nhìn anh ta một cái, không nói gì.

Cậu hai nhà La tổng tên La Dật Dương, Biên Nam nghe nói, La Dật Dương lớn hơn mình hai tuổi, đang học đại học năm hai, chỉ cần được nghỉ thì hầu như sẽ ngâm mình trong sân bóng ở Triển Phi.

Biên Nam vẫn cảm thấy với hàng râu kia, anh ta lớn hơn mình năm sáu tuổi, có điều mấy ngày nay râu đã bị cạo, có thể nhìn ra tuổi không lớn lắm.

“Nghỉ rồi à?” La Dật Dương hỏi.

“Ừ.” Biên Nam trả lời.

“Qua bên kia đi,” La Dật Dương chỉ sân trống kế bên, “Đánh với tôi mấy set.”

“Tôi mệt,” Biên Nam không nhúc nhích, trình độ của La Dật Dương chả ra làm sao, trước đó Biên Nam từng đánh với anh ta hai lần, chẳng thú vị gì, “Không muốn cử động.”

“Không dám hả?” La Dật Dương đứng lên.

“Có gì mà không dám, anh thắng được tôi chắc,” Biên Nam nói, cái tên La Dật Dương này hơi ngốc, thoát nhìn có vẻ giỏi giang lắm, nhưng tiếp xúc vài lần mới biết không giống như bề ngoài, Biên Nam nói chuyện với anh ta cũng tùy tiện hơn, “Cho dù đánh trái tay hết anh cũng không thắng được.”

“Xi,” La Dật Dương khinh bỉ, “Vậy đánh trái tay hết nhường tôi đi.”

“Hầy...” Biên Nam thở dài, đứng lên cầm vợt, “Mười phút thôi, lát nữa bên này còn phải huấn luyện.”

“Biết rồi.” La Dật Dương xoay người đi qua bên kia.

Chẳng có chút hồi hộp nào, trình độ của La Dật Dương so với người bình thường thì cũng khá, nhưng trước mặt Biên Nam chỉ có thể chạy theo bóng.

Mười phút sau, La Dật Dương gác vợt lên vai: “Thôi được rồi, không đánh nữa.”

“Ồ.” Biên Nam quay đầu định về sân bên kia tiếp tục tập với mấy cô bé.

“Ê, tôi nói này,” La Dật Dương gọi Biên Nam, “Cậu học trường Thể thao?”

“Ừ.” Biên Nam trả lời.

“Đánh tốt như vậy sao không theo tiếp? Cạnh trường bọn tôi là Học viện Thể thao, tôi thấy trình tennis của mấy người đó còn chẳng bằng cậu.” La Dật Dương nói.

Biên Nam cũng không biết nên nói gì, sau khi tới đây thực tập không bao lâu, vấn đề này đã bị hỏi ba lần rồi, Thạch Giang hỏi, Cố Vĩ hỏi, giờ đến La Dật Dương cũng hỏi.

Đánh tốt như vậy sao không theo tiếp.

Ngoảnh lại nhìn thành tích thi đấu của mình, quả thật khá là tốt, nếu theo tiếp có lẽ sẽ tiến xa hơn, song tuy rằng cậu không biết mình thích cái gì, nhưng bản thân cậu vẫn rõ mình không thích tennis.

“Không thích tennis.” Biên Nam buồn bực nói.

“Vậy cậu học tennis làm gì?” La Dật Dương hỏi.

Biên Nam quay đầu nhìn anh ta: “Không biết.”

“Thật đáng buồn,” La Dật Dương nói, “Thật đáng buồn.”

Biên Nam nhìn vẻ mặt xót xa của anh ta mà buồn cười: “Định làm thơ hay viết văn đây?”

“Sống mà không có chí hướng, thật đáng buồn biết bao.” La Dật Dương nhìn cậu.

“Má,” Biên Nam tặc lưỡi, “Ai nói tôi không có chí hướng.”

Trước đây có lẽ không có, giờ thì thật ra đã lâu cậu chưa nghĩ tới vấn đề này, nhưng tạm thời vẫn có mục tiêu.

Làm tổng huấn luyện viên như Thạch Giang.

Cố Vĩ rất hài lòng với cậu, mỗi lần kết thúc huấn luyện sẽ qua vỗ vai cậu: “Bạn nhỏ thông minh, có nhiệt huyết, tốt hơn...”

“Tốt hơn trợ lý cũ của anh nhiều.” Biên Nam nói thay Cố Vĩ.

“Đúng thế,” Cố Vĩ cười nói, “Lát về nhà hả? Hay là đừng về, hai chúng ta uống một ly đi.”

“Phải về, em đã nói với bố sẽ về ăn cơm rồi.” Vừa nghĩ đến về nhà, Biên Nam lại nhớ tới chuyện của công chúa phản nghịch Biên Hình Ngũ, thế là không khỏi phiền muộn.

“Vậy để hôm khác, dù sao bây giờ ngày nào cậu cũng tới mà.” Cố Vĩ cười cười.

“Được.” Biên Nam cũng nhe răng cười.

Lương của thực tập sinh rất ít, không bằng phân nửa lương của nhân viên chính thức. Trong mắt Biên Nam, số tiền chưa đến hai ngàn đồng này quả thật có cũng như không, tiền tiêu vặt của cậu lúc còn đi học đã nhiều hơn nhiều đây rồi, nhưng mà Khưu Dịch nói chi phí cơ bản trong một tháng của cả nhà ba người cậu ấy tốn cũng tầm đó.

Vì vậy Biên Nam định bụng thử xem mỗi tháng mình chỉ dùng khoản tiền lương này thì có thể sống nổi không, hiện giờ tan ca về nhà cậu toàn chen lấn trong tàu điện ngầm, nếu là trước đây, chỉ ra ngoài mua đồ ăn vặt thôi mà cậu cũng đón taxi.

Cảm giác chen lấn trong tàu điện ngằm vào giờ cao điểm chẳng dễ chịu gì cho cam, hông cậu bị cắn bởi cặp da của ai đó, trước mặt là một chị gái cứ xoay 180 độ, mới có một trạm mà đã xoay bốn lần nhưng vẫn chưa tìm được tư thế hợp ý, mái tóc bay lòa xòa vì tĩnh điện dính hết lên mặt cậu.

“Chị ơi,” Biên Nam thật sự không chịu nổi nữa, “Chị cột tóc lên được không?”

“Sao thế?” Chị gái giật mình nhìn cậu.

“Em không muốn ăn phải tóc của chị nữa.” Biên Nam bất đắc dĩ nói.

Chị gái ngẩn người, vội kéo tóc mình lên nhìn nhìn rồi sờ sờ, sau đó mới lục dây thun trong túi ra cột tóc lên.

Biên Nam vừa thở phào nhẹ nhõm thì tàu điện ngằm đến trạm, hành khách lập tức ủa ra cửa, Biên Nam thiếu kinh nghiệm, đứng gần cửa quá, chưa có cơ hội giẫy dụa thì đã bị đoàn người đẩy luôn ra ngoài sân ga.

“Má!” Biên Nam sửng sốt, đợi đến khi cậu muốn quay lại chen lên tàu, trong tàu đã đầy người.

“Ê!” Biên Nam trở mắt nhìn tàu chạy vào đường hầm, quả thật không biết nên hình dung tâm trạng lúc này của mình thế nào.

Đang buồn bực, di động trong túi reo lên, cậu móc ra xem, Khuru đại bảo.

“A lô!” Biên Nam nhắc máy.

“Sao hùng hổ vậy, dọa tôi giết cả mình.” Khuru Dịch ở đầu bên kia cười cười.

“Cậu tan ca rồi à?” Biên Nam hỏi, nghe giọng của Khuru Dịch, lòng cậu dễ chịu hơn nhiều.

“Tan ca cái gì, đang sắp bận đây, tới giờ cơm tối rồi, tranh thủ còn rảnh gọi cho cậu,” Khuru Dịch cười nói, “Đang ở đâu đấy?”

“... Trạm tàu điện ngằm, nửa đường bị đẩy xuống không lên lại được,” Biên Nam nhắc tới lại tức mình, “Cậu nói xem tàu điện ngằm là cái quái gì vậy, giờ này mà vẫn còn một đồng người đang chờ nó, lát nữa làm sao tôi lên?”

“Chen lên, bộ cậu tưởng đang ngồi taxi à? Giờ cao điểm muốn bắt taxi cũng phải giành, một vận động viên như cậu mà chen không nổi sao?” Khuru Dịch cười nửa ngày.

“Nhiều người quá...” Biên Nam đau đầu vô cùng, “Có con gái nữa, lát nữa đang chen liệu có ai gào lên đồ dê xồm không?”

“Thì cậu cũng gào lên,” Khuru Dịch bắt chước giọng điệu của Biên Nam gào lên, “Đậu má đứa nào sờ mông bố đấy!”

“Má, cậu đúng là không biết xấu hổ.” Biên Nam bật cười.

“Từ từ chen lên, sau này sẽ có kinh nghiệm,” Khuru Dịch ngừng một chút, chắc là đang hút thuốc, “Cậu về nhà nhớ nói với bố cậu chuyện Biên Hình Ngữ đó.”

“Ày, biết rồi, cậu gọi cho tôi chỉ vì vậy thôi à?” Biên Nam tựa vào cây cột bên cạnh.

“Tôi sợ cậu không nói.” Khuru Dịch đáp.

Biên Nam im lặng, cậu thật sự không dám nói cho lắm.

“Tôi đã nói với cậu rồi,” Thấy Biên Nam không trả lời, Khuru Dịch nói thêm một câu, “Chuyện này cậu nhất định phải nói, phải nói trước khi bố và dì của cậu biết chuyện, nếu không chúng ta sẽ trở thành tông phạm, đến lúc đó bố cậu mà giận sẽ lấy đến cậu, hiểu chưa.”

“... Ài, hiểu rồi.” Biên Nam thở dài, Khuru Dịch bao giờ cũng nghĩ sâu xa hơn cậu nhiều.

Chuyến tiếp theo, Biên Nam nhanh chóng chen vào đám người, nhào tới trước như kéo bè đánh nhau, đến khi bị kẹp giữa đám đông thì dễ thở rồi, chỉ cần chờ bị kéo theo vào trong như lúc này là được.

Cậu cố chen vào giữa, phòng hồ lát nữa tới trạm kế tiếp lại bị đẩy ra ngoài sân ga.

Đến trạm cuối cùng rồi xuống tàu, cậu có cảm giác quần áo trên người mình xoắn lại hết cả rồi.

Về đến nhà, bảo mẫu đang bận rộn trong nhà bếp, bố và dì đang nói chuyện trong phòng khách, Biên Hạo ngồi một bên xem TV,

“Sao vậy? Sao áo con rách rồi?” Dì thấy cậu liền đứng lên.

“À?” Biên Nam sững sốt, cúi đầu mới phát hiện tay áo của áo khoác bị rách một lỗ, chắc là bị cạp da của ai móc trúng, cậu thở dài, “Con chen tàu điện ngầm về nhà.”

“... Đúng là tự rước mọt vào thân mà.” Bố cũng thở dài.

“Thì cũng như Hình Ngữ đòi đi làm thuê thôi.” Biên Hạo cũng thở dài theo.

Đối với việc hôm nay Biên Hạo không xỉa xối mình như mọi khi, Biên Nam hơi ngạc nhiên, nhưng lời này lại nhắc nhở cậu phải nói cho bố biết chuyện của Biên Hình Ngữ, vì thế cậu gắng gượng nói một câu: “Bố, con có chuyện muốn nói với bố.”

Bố theo cậu lên lầu, vào phòng cậu.

“Biên Hình Ngữ về chưa?” Cậu liếc qua cửa phòng Biên Hình Ngữ đang đóng kín ở đối diện.

“Nó bảo sẽ về trễ, đi dạo phố với bạn, sao vậy?” Vừa nghe đến tên Biên Hình Ngữ, bố lập tức căng thẳng.

“À ừm... thì, Khuư Dịch gọi cho con,” Biên Nam gãi đầu, “Cậu ấy nói gặp nó ở nhà hàng, nó tự tới xin việc, nhà hàng người ta đang tuyển người nên nhận luôn.”

“Cái gì?” Bố sững sốt, “Con nhỏ này điên rồi sao!”

“Con không biết... bố à...” Biên Nam không biết nên nói tiếp thế nào.

“Được rồi, bố biết rồi,” Bố vỗ vai cậu, “Để bố nói chuyện với nó, chắc...”

Biên Nam cảm thấy bố rất sáng suốt khi chọn sau giờ cơm mới nói chuyện với Biên Hình Ngữ, Biên Nam ngồi trong phòng mình mà cũng có thể nghe được tiếng khóc âm ức của Biên Hình Ngữ.

Nếu nói trước bữa cơm, vậy chắc khỏi ăn luôn.

Chỉ là cuộc nói chuyện này dường như không hữu dụng lắm, bố dì Biên Hạo cùng ra trận cũng không thể khiến Biên Hình Ngữ thỏa hiệp.

Đợi dưới lầu yên tĩnh rồi, Biên Nam mới rón rén mở cửa ra, định xuống bếp lấy chút nước trái cây uống.

Vừa mở cửa liền trông thấy Biên Hình Ngữ hai mắt đỏ bừng chạy tới, Biên Nam vội lùi vào trong, đang định đóng cửa thì Biên Hình Ngữ đã chạy đến trước cửa phòng cậu: “Biên Nam! Rốt cuộc ông có bao nhiêu thù với tui, ông mách leo giỏi lắm! Đồ tiểu nhân!”

Biên Nam không nói gì, đầu cầu thang bên kia truyền đến giọng của Biên Hạo: “Em mắng nó làm gì, chuyện này nó không nói được sao.”

“Anh nói đỡ cho Biên Nam?” Biên Hình Ngữ quay phắt đầu lại lườm Biên Hạo, “Sau này anh đừng nói chuyện với em nữa, em thấy anh là phiền rồi! Phiền chết!”

Thật ra Biên Nam cũng rất ngạc nhiên khi nghe Biên Hạo nói thế, nhưng chẳng đợi cậu nghĩ thông, tiếng sập cửa của Biên Hình Ngữ đã dọa cậu giật nảy.

Biên Hạo liếc cậu một cái, lên lầu.

“Cậu nói xem có oái không, tôi không nói, bố sẽ trách tôi, tôi nói, Biên Hình Ngữ mắng tôi là đồ tiểu nhân.” Biên Nam gọi cho Khuư Dịch.

Khuư Dịch ở bên kia vừa phục vụ một bàn khách, nhân lúc rảnh rãi ra cửa sau hút điếu thuốc, Biên Nam có thể nghe thấy tiếng gió thổi trong ống nghe, cậu tắc lưỡi: “Cậu còn ho đó, giờ lại vừa hứng gió vừa hút thuốc, có phải cậu thấy tôi hần cậu chưa đủ không?”

“Vào ngay đây, hết ho rồi,” Khuất Dịch cười cười, “Cho dù bị Biên Hình Ngữ mắng cậu cũng phải nói, giữa bố cậu và nhỏ, đương nhiên cậu phải đứng bên bố cậu rồi.”

“Ừ,” Biên Nam ngồi trên ghế xoay vòng vòng, “Mà sao tôi thấy Biên Hạo hôm nay giống như uống thuốc quá liều, không xỉa xối tôi thì thôi, lại còn nói đỡ cho tôi, không giống phong cách của ông lắm.”

“Đương nhiên phải nói đỡ cho cậu rồi,” Khuất Dịch tắc lưỡi, “Có khi từ đầu ông đã biết khuyên Biên Hình Ngữ không được, nếu nhỏ tới làm thuê thật, ông còn phải nhờ vào cậu để nghe ngóng tình hình em gái bảo bối của ông mà.”

“... Ừ, đúng thật,” Biên Nam phì cười, “Ông làm anh cũng chuyên nghiệp quá chứ.”

“Nhưng cậu có thể nói với bọn họ đừng quá lo lắng, nhà hàng bọn tôi dù gì cũng thuộc hàng cao cấp, phòng riêng ở đây rất tốt, công việc không nhiều, mấy chuyện như uống say gây rối cũng ít,” Khuất Dịch ngẫm nghĩ, “Có chuyện gì tôi sẽ giúp một tay.”

“Ồ,” Biên Nam nhất thời thấy hơi khó chịu, “Ồ ha...”

“Ồ con khỉ,” Khuất Dịch bật cười, “Tôi mà mặc kệ thật, nếu xảy ra chuyện chẳng phải sẽ liên lụy đến cậu sao, cậu khó chịu tôi cũng đau lòng mà.”

“Mẹ nó cái gì cậu cũng nói được,” Biên Nam nghiêng răng, “Được rồi đừng hứng gió nữa, hút hết rồi vào trong đi.”

Khuất Dịch dúi thuốc trở vào nhà hàng, mấy hôm nay vì tránh để thiếu nhân viên trước và sau tết nên nhà hàng đã tuyển thêm không ít người mới, một số có kinh nghiệm, một số thì không, nhân viên kỳ cựu như Khuất Dịch phải giúp hướng dẫn người mới.

Khuất Dịch không ngại tăng lượng công việc, dù gì cũng đâu phải làm không công, ưu điểm lớn nhất của Tiêu Mạn chính là rất hào phóng với nhân viên, làm người hướng dẫn cậu sẽ được tổ trưởng tính như phí tăng ca.

Biên Hình Ngữ xem như nổi trội nhất trong các nhân viên mới tuyển, xinh xắn, thông minh, dẻo miệng, tổ trưởng nhìn là thích ngay, cho vào phục vụ phòng riêng.

Hôm sau lúc Khuất Dịch tới nhà hàng, nhỏ đã thay đồng phục, đang cùng những nhân viên mới nghe tổ trưởng giao việc.

“Ồ Tiểu Khuất, đúng lúc quá, cậu hướng dẫn mấy bạn này trước, anh còn bận bên kia.” Thấy Khuất Dịch tới, tổ trưởng vẫy tay gọi.

“Vâng.” Khuất Dịch gật đầu, đi qua thì thấy ánh mắt tươi cười của Biên Hình Ngữ, thế nhưng dưới mắt có quầng thâm, chắc là hôm qua cãi nhau với người nhà nên tức giận cả đêm ngủ không ngon.

Buổi sáng Khuất Dịch vừa dạy thêm cho người ta, lúc tới nhà hàng đã mệt phờ, nhưng cậu vẫn tranh thủ trước khi khách đến dọn dẹp những chuyện cần phải chú ý.

“Hiểu chưa?” Khuất Dịch hỏi.

Tất cả mọi người gật đầu tỏ ý đã hiểu, bấy giờ Khuất Dịch mới vào phòng thay đồ.

Lúc thay đồ xong, Biên Hình Ngữ đang đứng ngoài phòng thay đồ chờ cậu, thấy cậu thì ngượng ngịu bước qua: “Em tới đây không gây phiền phức gì cho anh chứ? Ngại quá, vốn dĩ em không nghĩ sẽ đến đây...”

“Không sao,” Khuất Dịch nhìn nhỏ, “Em làm tốt chuyện của mình là được.”

“Em biết rồi,” Biên Hình Ngữ gật đầu, xoay người đi mấy bước lại quay đầu hỏi, “Nếu có gì không hiểu, em hỏi anh được không?”

“Được.” Khuất Dịch trả lời.

Sau khi Biên Hình Ngữ lên lầu, có người ở đằng sau vỗ vai Khuất Dịch, Khuất Dịch quay đầu lại, thấy người vỗ vai mình là Tiểu Lý làm chung ca thì cười cười: “Làm gì vậy?”

“Hai người quen nhau hả?” Tiểu Lý chớp mắt, “Bạn gái cậu?”

“Không phải.” Khuất Dịch nói.

“Không thể nào, vừa nhìn là biết không giống người đến nhà hàng làm thêm như cậu rồi.” Tiểu Lý không tin.

“Phải cỡ như cậu thì mới được đến nhà hàng làm thêm à,” Khuất Dịch cười nói, “Cậu cũng quá không nề mặt chị Mạn rồi.”

“Móa,” Tiểu Lý nghe xong thôi chớp mắt, lườm Khuất Dịch, “Thằng nhóc cậu mở miệng ra là phiền người.”

“Cậu tự tìm thôi,” Khuất Dịch chỉnh quần áo, “Làm việc đi.”

Buổi trưa khách đến rất đông, nhưng đa phần đều ở đại sảnh và bàn dài, so ra thì phòng riêng trên lầu đỡ cực hơn, nhân viên dưới đại sảnh đều bận đến xoay vòng vòng.

Bình thường cũng không bận như thế, nhưng bởi vì mặc dù đã hướng dẫn sơ qua, nhân viên mới vẫn chưa thuần thục, đưa thức ăn lên khá chậm.

Thông thường nhân viên trên phòng riêng không cần xuống giúp, nhưng tiểu thư Biên Hinh Ngữ được nuông chiều từ bé rất giỏi kiếm chuyện, lúc nhân viên bên nhóm Khuất Dịch đang bận rộn, nhỏ chạy ào tới: “Trên lầu không có ai, em xuống đây giúp được không?”

“Được được, em giúp mang thức ăn lên đi.” Tổ trưởng đứng lúc đang ở bên cạnh hối thúc, nghe vậy gật đầu ngay.

Biên Hinh Ngữ lập tức lấy khay, theo sau Khuất Dịch vào đại sảnh.

Chẳng qua Biên Hinh Ngữ tích cực là thế, nhưng tiếc là vẫn chưa thạo việc, thức ăn trên khay mà nhiều một chút là nhỏ không giữ được thăng bằng, sau khi dọn một bàn thức ăn, khay trong tay nhỏ lệch sang một bên.

Khuất Dịch đứng lúc đứng sau lưng nhỏ, chưa dọn thức ăn cậu đã phát hiện cách nhỏ cầm khay không ổn, chắc chắn sẽ đổ. Khuất Dịch bước nhanh lên vài bước, ngay khi khay nghiêng thì đưa tay ra đỡ.

“Úi!” Biên Hinh Ngữ nhỏ giọng kêu lên, vỗ vỗ ngực, quay đầu thấy Khuất Dịch thì mỉm cười, “Làm em hết hồn, cảm ơn anh.”

“Cái này chỉ em rồi mà, bưng như vậy không được.” Khuất Dịch nói.

“Vội quá nên quên mất,” Biên Hinh Ngữ sửa lại, “Vậy được chưa?”

“Ừ.” Khuất Dịch xoay người đi mất.

Xong đợt bận rộn giữa trưa, Khuất Dịch cầm thuốc lá ra cửa sau, vừa ra ngoài thì thấy Biên Hinh Ngữ đang một tay vịn tường một tay cởi giày.

“Sao vậy?” Khuất Dịch ngậm điếu thuốc hỏi.

Biên Hinh Ngữ giật mình, vội ném giày xuống đất, nhảy mấy bước, xấu hổ nhét chân vào trong giày.

“Đau chân à?” Khuất Dịch nhìn nhỏ.

“... Ừm, trước giờ chưa từng đứng lâu như vậy.” Biên Hinh Ngữ cắn môi, đối với việc Khuất Dịch nhìn thấy hình tượng này của mình, nhỏ hơi ngượng ngùng, cũng không dám khom lưng mang giày, chỉ dám nhét nhét chân vào giày, nhét được một nửa lại ngừng, chắc do chân bị sưng không dùng tay sẽ không nhét vào được.

Khuất Dịch cầm bật lửa quay lưng trở vào nhà hàng, vài phút sau mới ra lại. Biên Hinh Ngữ đã mang giày xong, đang tựa vào tường đứng đưa chân của mình.

“Đến tối sẽ bận hơn nữa, khách ở phòng riêng cũng nhiều,” Khuất Dịch châm thuốc, “Cuối tuần còn đông hơn nữa, nếu em mệt...”

“Em không mệt, nếu vì vậy mà nghỉ, về nhà khác gì để bố cười nhạo em,” Biên Hinh Ngữ cau mày, “Về ngâm chân là ổn thôi.”

Khuru Dịch không nói nữa, đứng đối diện thùng rác im lặng hút thuốc, Biên Hình Ngữ không định đi vào, vẫn đứng sau lưng cậu.

Hút được mấy hơi, di động của Khuru Dịch reo lên, là Biên Nam gọi tới, cậu do dự một chút rồi nhấc máy: “A lô?”

“Tối nay tới lượt cậu nghỉ phải không?” Biên Nam hỏi ngay.

“Ừ, cậu cũng biết nữa à.” Khuru Dịch cười cười.

“Một tuần cậu chỉ được nghỉ tối nay, đương nhiên tôi phải nhớ rồi,” Biên Nam tắc lưỡi, “Tôi muốn hẹn hò, cả tháng rồi tôi không gặp cậu!”

“Vớ vẩn, làm gì mà lâu vậy.” Khuru Dịch nói.

“Tôi có cảm giác lâu vậy đó,” Tâm trạng của Biên Nam rất tốt, “Cậu nói đi, có hẹn không thì bảo.”

“Hẹn.” Khuru Dịch nghiêng người, Biên Hình Ngữ đang dẫm chân.

“Vậy tôi tới nhà hàng chờ cậu.” Biên Nam nói ngay.

“Đừng,” Khuru Dịch vội nói, “Tôi qua tìm cậu.”

“À quên, Biên Hình Ngữ đi làm rồi phải không?” Biên Nam bỗng sức nhớ, “Vậy cậu qua đi, tôi đánh mấy set với La Dật Dương chờ cậu, tranh thủ xử đẹp anh ta luôn.”

“Ừa.” Khuru Dịch trả lời, cúp máy.

Biên Hình Ngữ ngừng động tác dẫm chân, quay đầu cười ngược nhìn Khuru Dịch, lát sau mới hỏi: “Hẹn hò với bạn gái hả?”

“Không phải.” Khuru Dịch trả lời, đúng là không phải thật.

“Ồ...” Biên Hình Ngữ đột nhiên khoát tay, cúi đầu chạy vào nhà hàng, “Ầy em nhiều chuyện quá, thật là... ngại, em... em vào làm đây...”

Khuru Dịch nhìn bóng lưng nhỏ, khẽ thở dài.

Thật là sâu.

73. Chương 73

Sau khi Biên Hình Ngữ chạy vào nhà hàng, Khuru Dịch lại đứng ngoài cửa sau thêm một lát.

Câu hỏi của Biên Hình Ngữ đến hơi bất ngờ, cậu trả lời cũng có phần đắn đo.

Có phải bạn gái không.

Với Khuru Dịch mà nói, vấn đề này ít nhiều gì cũng khiến cậu lưỡng lự.

Cuối cùng cậu vẫn phủ nhận.

Về việc mình không thể bình thản chấp nhận tính hướng của bản thân, Khuru Dịch vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Biên Nam, hiện tại cậu không có cách nào thú nhận chuyện này với người nhà, cũng chưa nghĩ ra con đường nào thích hợp, cậu chỉ có thể cố gắng thay đổi bản thân.

Mặc dù mỗi lần nghĩ đến mẹ, cậu lại cảm thấy... nhưng chỉ ít cậu vẫn muốn mình có thể chấp nhận bản thân mình như thế.

Nói một câu ‘đúng là bạn gái’ cũng chẳng có gì khó, vừa dễ dàng lại đơn giản, còn có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Thế nhưng cậu vẫn nói không phải, giống như nghi thức nào đó vậy, lần đầu tiên cậu tự đóng cái mộc cho chính mình.

Khuru Dịch à mày đang quen bạn trai mà.

Thật ra rất trẻ con, nhưng với cậu mà nói thật sự không dễ dàng.

Khuru Dịch cười cười đi vào nhà hàng.

Sau buổi trưa tất bật đón lượng khách đông nhất trong ngày, bây giờ đến phiên đủ loại dọn dẹp, làm xong mọi việc là gần bốn giờ chiều, nghỉ ngơi hơn một tiếng là chuẩn bị bận rộn phục vụ cơm tối.

Biên Hình Ngữ coi bộ cũng bận bịu dữ lắm, Khuru Dịch trông thấy nhỏ và hai cô gái khác cùng đi tới phòng nghỉ, lúc đi bước chân cứ cà nhắc, buổi sáng tới đây vẫn còn hào hứng nhún nhảy cơ mà.

Khuru Dịch đoán sau khi chịu đựng hết tối nay, đại tiểu thư Biên Hình Ngữ về đến nhà sẽ suy nghĩ lại, ngày mai sẽ không tới nữa.

Nổi cục đi tới đi lui và đứng lên đứng xuống suốt mấy tiếng đồng hồ, khi đó cắn môi một cái cũng chẳng có cảm giác gì quá lớn, nhưng sau khi nghỉ ngơi suy nghĩ lại mới là khó chịu nhất. Lúc vừa mới đến, ít nhất có nửa tháng ngày nào Khuru Dịch cũng không muốn đi làm.

Khuru Dịch đến phòng thay đồ thay quần áo, nói một tiếng với tổ trưởng, lúc cậu chuẩn bị đi thì đụng phải Tiêu Mạn.

“Đi gấp hả? Nếu không đi gấp thì trò chuyện vài câu được không?” Tiêu Mạn gọi cậu lại.

“Được.” Khuru Dịch theo Tiêu Mạn lên lầu hai, tùy tiện vào một phòng có sân hiên.

Mỗi lần tìm nhân viên trò chuyện, Tiêu Mạn rất ít khi đến văn phòng, thông thường sẽ tìm một phòng không có ai dùng, theo lời chị ta thì làm vậy mọi người sẽ thấy thoải mái hơn, văn phòng nghiêm túc quá.

“Biên Hình Ngữ là bạn của cậu à?” Sau khi ngồi xuống, Tiêu Mạn hỏi.

“Em gái của bạn em, cũng xem như quen biết.” Khuru Dịch cũng ngồi xuống.

“Ừ, một cô bé rất lanh lợi,” Tiêu Mạn cười cười, “Nhìn có vẻ là cục cưng trong nhà, nhưng cũng giỏi chịu cực lắm.”

“Điều kiện gia đình rất tốt.” Khuru Dịch nói.

Tiêu Mạn lại tán dóc vài câu với cậu, sau cùng mới đi vào đề chính: “Hôm đó cậu nói qua Tết sẽ không làm nữa? Lên thuyền thực tập phải không?”

“Phải ạ.” Khuru Dịch gật đầu.

“Lên thuyền cực khổ lắm nhỉ?” Tiêu Mạn hỏi.

“Thuyền nội mậu, đi một vòng mất vài ngày, cũng không đến nổi.” Khuru Dịch nói, lướt mắt nhìn mặt ngoài cổ tay của Tiêu Mạn, tính xem đến Triển Phi cần bao nhiêu thời gian.

“Chưa từng cần nhắc tiếp tục làm trong ngành ẩm thực sao?” Tiêu Mạn cười hỏi.

“Sao cơ?” Khuru Dịch giương mắt nhìn Tiêu Mạn.

“Chắc cậu cũng biết sang năm chúng tôi có hai chi nhánh sắp khai trương phải không?” Tiêu Mạn nói, “Muốn tìm vài người đáng tin cậy, tôi còn định đề cử với Trần tổng đưa cậu qua đó phụ việc.”

Khuru Dịch không nói gì, cậu hiểu “phụ việc” theo lời Tiêu Mạn là như thế nào, chắc chắn không chỉ dừng ở nhân viên phục vụ hay tổ trưởng.

“Có hứng thú không?” Thấy Khuru Dịch không trả lời, Tiêu Mạn hỏi thêm một câu.

Hứng thú dĩ nhiên là có, thành thật mà nói, công việc này dễ dàng hơn lên thuyền nhiều, chưa kể không cần vắng nhà vài ngày, lại còn kiếm được nhiều tiền, nhưng mà...

Từ trước đến nay Khuê Dịch vẫn cố gắng duy trì một khoảng cách với Tiêu Mạn, tuy rằng Tiêu Mạn lớn hơn cậu cả một giáp, nhưng cậu đâu có ngốc, thái độ vượt mức nhân viên bình thường mà Tiêu Mạn dành cho cậu... cậu vẫn cảm nhận được, bất luận chị ta xem cậu như con trai em trai hay cái gì khác, Khuê Dịch cũng không muốn.

Cậu muốn tránh xa tất cả phiền toái không cần thiết, loại chuyện tiến cử rõ ràng không chỉ căn cứ vào việc cho rằng cậu có năng lực, cậu tránh được thì sẽ tránh.

“Em học Vận tải đường thủy ba năm, lựa chọn đầu tiên vẫn là công việc đúng ngành,” Khuê Dịch cười cười, “Ở nhà hàng em chỉ là nhân viên phục vụ, những gì em hiểu cũng chỉ có bấy nhiêu, em cảm thấy chị Mạn nên tìm hiểu thêm về nhân viên trong nhà hàng, em chắc chắn mình không hợp đâu, nếu như em làm không tốt, hai chúng ta đều khó xử.”

Tiêu Mạn quay đầu quan sát Khuê Dịch trong chốc lát, cuối cùng nở nụ cười: “Biết ngay cậu sẽ từ chối mà, chưa từng thấy thằng bé nào như cậu, thôi vậy đi, đừng nói dứt khoát thế, cậu về suy nghĩ thêm xem sao?”

“Vâng.” Khuê Dịch gật đầu, không hoàn toàn chặn kín đường.

“Được rồi,” Tiêu Mạn đứng lên, cười nói, “Cậu đi đi.”

“Vâng, chị Mạn chào chị.” Khuê Dịch đứng lên ra khỏi phòng.

...

Khuê Dịch đứng trước bảng báo tuyến xe bus, nghiên cứu tuyến đường đến Triển Phi, sau khi lên xe lại lấy điện thoại di động ra dò bản đồ, định bụng tìm cho Biên Nam một tuyến đường về nhà mà không cần phải chen chúc.

Lúc xuống xe, Khuê Dịch đã tính toán xong cả rồi, cậu bèn ghi lại tuyến đường vào sổ tay.

Trụ sở chính của Triển Phi cách nhà ga không xa, đi chừng năm phút là thấy được cánh cổng trông như nhà câu lạc bộ cao cấp của bọn họ.

Vừa vào cửa đã có một cô nàng tiếp tân mặc quần áo thể thao bước lên tiếp đón: “Anh là khách có đặt sân trước hay tạm thời tới đây chơi bóng?”

“Tôi tìm người,” Khuê Dịch đi vào trong xem thử, không biết người ta có biết Biên Nam mới tới đây thực tập chưa bao lâu không, “Biên Nam.”

“Tìm Biên Nam hả,” Cô gái mỉm cười chỉ cho cậu hành lang từ đại sảnh dẫn ra sân bóng, “Anh đi qua kia đi, chắc cậu ấy đang chơi bóng ở sân số 7.”

“Cảm ơn.” Khuê Dịch gật đầu, đi vào.

Băng qua hàng lang là một con đường nhỏ trải đất đỏ bằng phẳng và sạch sẽ, hai bên đường lần lượt là hai sân tennis lớn, đầu đầu cũng có người đang đứng trên sân vung vợt.

Khuê Dịch thuận đường đi thẳng về phía trước không bao xa là thấy sân số 7, đồng thời cũng nhìn thấy Biên Nam mặc quần áo thể thao màu xanh tung một cú nhảy đập mạnh mẽ và điêu luyện.

sd6

Jump smash (đập nhảy)

Biên Nam đứng trên sân tennis bao giờ cũng tràn đầy nhựa sống, mỗi một động tác đều phong độ ngời ngời.

Khuê Dịch đứng bên ngoài lưới sắt nhìn một lát, cuối cùng tắc lưỡi một tiếng, da đen thui mà mặc một thân đồng phục xanh biếc như thế trông hơi bị đáng thương.

Đối thủ của Biên Nam chính là La Dật Dương mà cậu ấy nói, qua vài nhịp là đủ thấy anh ta kém xa Biên Nam, nhưng mà đánh cũng hăng lắm, cuối cùng một chàng trai trẻ ở bên cạnh phát tay một cái: “Nhị thiếu gia, anh lại thua rồi.”

“Đệt,” La Dật Dương vung vợt lên không trung, “Nghỉ chút rồi đánh tiếp!”

“Thôi thôi, anh thì đánh sướng lắm, nhưng tôi thì chán chết,” Biên Nam nói, nhấc tay dùng bao cổ tay chà chà trán mình, “Nhìn đi, mồ hôi còn không thêm chảy nè.”

“Thêm một set nữa đi, cực râu mép của tôi!” La Dật Dương kêu to.

“Không phải râu mép của anh đã bị La tổng cạo sạch từ lâu rồi sao,” Biên Nam bật cười, “Anh cực con khỉ ấy.”

“Tôi cực râu mép trong một năm của tôi, năm nay tôi sẽ không để râu mép nữa, tôi yêu nhất là râu mép.” La Dật Dương rất cố chấp.

“Thôi đi, anh vốn dĩ không nên để râu mép, nhìn cứ Lỗ Tấn ấy...” Biên Nam không để ý đến La Dật Dương nữa, lúc cậu xoay người lấy áo khoác, vừa quay đầu đã trông thấy Khưu Dịch đứng ngoài sân, lông mày không khỏi giương lên, nụ cười thoáng cái hiện ra, “Má, cậu vào đây hồi nào thế?”

“Chắc khoảng mười phút.” Khưu Dịch cười nói.

“Vào đây, ngồi một lát đi,” Biên Nam vẫy tay, giới thiệu Khưu Dịch với những người trong sân, “Đây là bạn tôi, Khưu Dịch, còn đây là huấn luyện viên hướng dẫn tôi, Cố Vĩ, người kia là tướng quân thường bại dưới tay tôi, La Dật Dương.”

Khưu Dịch chào hỏi mọi người, ngồi xuống băng ghế bên cạnh.

“Cậu tên Khưu Dịch đúng không,” La Dật Dương bước tới, xoay xoay vợt trong tay, “Cũng là dân đánh tennis hử? Đánh một set không? Cực râu mép.”

“Tôi...” Khưu Dịch nín cười, “Tôi không có để râu mép.”

“Nếu tôi thua thì cạo râu mép một năm, cậu thua thì để râu mép một năm,” La Dật Dương nói, “Chơi không?”

“Tôi không biết đánh tennis.” Khưu Dịch nói.

“Gì mà chán vậy,” La Dật Dương tỏ vẻ không tin, quay đầu lại nói với Cố Vĩ, “Huấn luyện viên Cố, qua đánh một set đi.”

Cố Vĩ bị anh ta nài nỉ đến hết cách, đành cởi áo khoác đứng lên.

“Đây là con trai của ông tổng mà cậu nói?” Khưu Dịch nhìn La Dật Dương và Cố Vĩ đang chơi bóng trên sân.

“Ừ,” Biên Nam ngồi kế bên Khưu Dịch cười ha ha, “Dở hơi lắm phải không, lúc đầu nhìn anh ta tôi còn tưởng là mình tự rước phiền phức rồi chứ.”

“Ngày nào anh ta cũng ở đây?” Khưu Dịch hỏi.

“Chừng nào nghỉ mới chịu về, không có gì làm đều tới đây, tới là kéo tôi chơi bóng...” Biên Nam nói phân nửa thì ngừng, quay đầu nhìn Khưu Dịch, bắt đầu cười.

“Cười ngu gì thế?” Khưu Dịch bị Biên Nam làm cho nhin không được cười theo, “Tôi không có ghen.”

“Thật sao?” Biên Nam vẫn còn cười.

“Thật mà, ít nhất bây giờ không có,” Khưu Dịch cười nói, “Nếu bây giờ mà ghen thì tôi cũng quá không tin tưởng cậu rồi.”

“Biết điều đấy,” Biên Nam vỗ tay ra tiếng, quan sát hai người đang chạy trên sân một lát, thấp giọng nói, “Khó khăn lắm tôi mới thích một người như vậy, tôi thích cậu đến mức bản thân tôi cũng cảm thấy khó tin, có lẽ là do cậu thật sự quá tốt.”

“Đang khen tôi đấy hả?” Khưu Dịch nhếch khóe miệng.

“Ừa.” Biên Nam gật đầu một cách nghiêm túc.

Khưu Dịch nhớ tới thật lâu về trước, lúc mình cùng Biên Nam rời khỏi nhà mẹ cậu ấy, cậu ấy từng nói những lời này, khi đó cậu đã biết Biên Nam không tin vào tình yêu.

Vậy nên lời này đúng là khen thật.

Nhìn hai người kia đánh bóng trong chốc lát, Biên Nam đứng dậy, duỗi lưng một cái: “Chúng ta đi thôi, đi ăn cơm.”

“Muốn tắm không?” Khưu Dịch cũng đứng dậy.

“Không tắm đâu, hôm nay tôi chưa từng đổ mồ hôi, về nhà tắm sau, chúng ta lo tranh thủ thời gian hẹn hò trước đi.” Biên Nam nhún nhảy.

“Ừm.” Khưu Dịch nói.

Biên Nam chào Cố Vĩ và La Dật Dương, dẫn Khưu Dịch ra khỏi sân bóng: “Cậu cảm thấy nơi này thế nào?”

“Môi trường làm việc khá tốt,” Khưu Dịch nhìn xung quanh, “Bình thường có mệt không?”

“Cũng tạm tạm, nếu bảo tôi làm việc khác có khi tôi không làm được thật, chí ít tôi am hiểu việc này,” Biên Nam gãi đầu, “Ừ, Biên Hình Ngữ đến nhà hàng làm thêm có gây phiền phức gì cho cậu không?”

“Nhỏ có thể gây phiền phức gì chứ, cũng ổn, tôi đoán vài ngày nữa sẽ chịu hết nổi.” Khưu Dịch nói.

“Vậy thì chưa chắc, Biên Hình Ngữ tuy yếu ớt là thế, nhưng mà cứng đầu lắm, lại còn sĩ diện hão,” Biên Nam chèo lái tay lên vai Khưu Dịch, kéo lại ôm ôm, “Cậu nhớ chú ý giữ khoảng cách đó.”

“Ừ.” Khưu Dịch nghiêm túc gật đầu.

Hiện tại là giờ cao điểm của tan tầm, hai người quyết định không chen lấn với người khác, trước tiên tìm chỗ nào ăn cơm ở lân cận.

“Nếu nhị bảo biết hai đứa mình đi ăn mà không dẫn nó theo, nó sẽ giận cho coi.” Biên Nam thở dài.

“Tôi nói tới nay tăng ca, nó không biết đâu,” Khưu Dịch mỉm cười, “Hôm nay nó định tự mình nấu cháo sườn heo.”

“Nhị bảo giỏi thật,” Biên Nam tắc lưỡi mấy tiếng, “Mai mốt nó lớn chắc còn được nhiều người thích hơn cậu, nhị bảo đâu có không thêm để ý tới người khác như cậu.”

“Tôi không thêm để ý tới người khác hồi nào, không để ý người khác mà tôi lại để ý cậu à.” Khưu Dịch vỗ lưng Biên Nam.

“Để ý tôi là được rồi, nếu không cậu bị bệnh bị thương ai chăm sóc cho cậu.” Biên Nam tắc lưỡi.

“Thân Đào kìa,” Khưu Dịch cười nói, “Có cậu nên Thân Đào mới nghỉ việc...”

“Cậu ta nhất định không chu đáo bằng tôi!” Biên Nam bực bội cất cao giọng, một lát sau lại giảm nhỏ, “Nè, cậu với Thân Đào có...”

“Bây giờ mới nghĩ tới việc hỏi điều này?” Khưu Dịch nở nụ cười, “Không phải cậu nên hỏi điều này ngay từ đầu sao?”

“Thì cũng vì tôi bị cậu làm mê mẩn đó, làm gì còn thời gian nghĩ mấy thứ này.” Biên Nam nói.

“Tôi và Thân Đào có thể có gì chứ, cậu ta... không quen với việc này, cũng vì tôi nên cậu ta mới miễn cưỡng chấp nhận.” Khưu Dịch thở dài.

“Vậy sao,” Biên Nam rất ngạc nhiên, “Tôi còn tưởng cậu ta ủng hộ lắm chứ, Vạn Phi chẳng có cảm giác gì cả.”

“Người với người làm sao giống nhau được.” Khưu Dịch nói.

Nói cũng phải... Biên Nam bỗng nhiên nghĩ đến bố mình, nếu biết chuyện này, bố sẽ phản ứng thế nào đây?

Dì thì sao?

Biên Hạo thì sao?

... còn Biên Hình Ngữ nữa?

...

Mùa đông nên sắc trời tối đen sớm hơn, lúc ra cổng trời đã sẩm tối rồi, đèn đường đều bật sáng, tuyết còn bay lất phất, dọc đường đi hai người đều cảm thấy lạnh run, vì vậy chọn đại một tiệm cơm nhỏ chui vào.

Biên Nam chọn lung tung ba món, ngồi một lúc lâu mới cởi áo khoác ra: “Ấm lên mới thấy yên tâm.”

“Sao thiếu cảm giác an toàn thế,” Khuru Dịch cười cười, lấy di động ra khỏi túi quần, lục lại móc cuốn sổ tay đưa cho Biên Nam, “Nè, xem đi, kết hợp tuyến xe bus này với tàu điện ngầm về nhà thì không phải chen nữa, có điều phải tốn thêm ít tiền.”

“Đậu má,” Biên Nam sững sốt, cúi đầu ngắm nghía một lát, “Khuru Dịch, mẹ nó cậu đúng là... chu đáo.”

“Tôi cảm thấy bản thân cậu sẽ không suy xét việc này, tôi sợ ngày nào cậu cũng bị đẩy ra sân ga,” Khuru Dịch nâng cằm lên, “Cái này cũng đâu có gì khó.”

“Đây chính là một trong những lý do tôi thích cậu,” Biên Nam giơ ngón cái với Khuru Dịch, “Cậu khiến tôi cảm thấy thật yên tâm.”

Khuru Dịch cười cười không đáp.

Trời lạnh, trên phố gần như không một bóng người, không ít cửa hàng đều đóng cửa trước chín giờ, nếu không đến quán bar hay quán cà phê, những nơi mà hai người có thể đến hẹn hò quả thật chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thế nhưng Biên Nam chẳng ngại tí nào, cậu muốn hẹn hò chỉ là muốn gặp Khuru Dịch mà thôi, chỉ cần được ở bên cạnh cậu ấy một lát, thời gian địa điểm đều không nằm trong phạm vi suy xét.

Chẳng qua Khuru Dịch còn chưa hoàn toàn khỏi bệnh, đôi lúc lại ho khù khụ, hai người đi lòng vòng trên đường, vào một trung tâm trò chơi điện tử.

Trước đây, đến trung tâm trò chơi điện tử chính là cách tiêu pha thời gian rảnh tốt nhất của Biên Nam, cậu và Vạn Phi có thể ngâm mình ở bên trong cả ngày trời, nhưng bây giờ cảm giác lại khác hẳn.

Những trò chơi từng ngập tràn sức hấp dẫn đối với cậu, giờ đây chẳng còn cảm giác gì. Sau khi đi một vòng chơi tùy tiện chơi vài trò, cậu lại kéo Khuru Dịch lên quầy nước ở lầu hai, gọi hai ly thức uống nóng, ngồi xuống băng ghế dài hướng ra mặt phố.

“Ngồi ở nơi yên tĩnh thế này vẫn thích hơn,” Biên Nam quay đầu lại nhìn thử, không ai chú ý tới hai người bọn họ, cậu đưa tay sờ cổ Khuru Dịch một cái, “Vừa có thể trò chuyện vừa có thể sờ soạng.”

Thế là hai người ngồi ở đây hết tâm sự rồi sờ soạng hơn một tiếng đồng hồ.

Biên Nam nhìn di động, lúc cậu nói sắp tới 10 giờ, Khuru Dịch nhú mày, hơi giật mình: “Trễ vậy rồi sao? Tôi còn tưởng mới hơn 9 giờ.”

“Đó là vì ở cùng tôi nên mới thế.” Biên Nam đắc ý nói.

“Phải rồi,” Khuru Dịch nắm tay Biên Nam, nhéo nhẹ mấy cái, “Lát nữa về nhà thời gian lại chậm rì cho xem.”

“Cậu đó, thiệt buồn nôn!” Biên Nam tặc lưỡi.

“Không thích nghe thì tôi không nói nữa.” Khuru Dịch duỗi lưng một cái.

Biên Nam lại tặc lưỡi: “Tôi thích nghe cậu mới nói sao?”

“Chừng nào tôi thích tôi mới nói.” Khuru Dịch đứng lên.

Biên Nam đi theo sau Khuru Dịch cười hô hố, Khuru Dịch có chút bất đắc dĩ, quay đầu lại: “Cậu có thôi hay không?”

“Không thôi được.” Biên Nam nói.

Trước Tết, cả hai đều bận tối mắt tối mũi, bên Khuê Dịch là vì thiếu nhân viên, bên Biên Nam là vì mọi người được nghỉ lễ, hai người muốn gặp nhau rất khó khăn, chỉ có thể tranh thủ ai rảnh thì gọi điện thoại cho người kia, nhưng người kia chưa chắc rảnh để nhận.

Khuê Dịch nhìn lịch bàn, cẩn thận suy tính bản phân công ca làm việc, Tết năm nay đến hơi muộn, sau cả Valentine, cậu muốn xem thử có thể sắp xếp ca làm sao cho để trống đêm hôm đó không, cậu muốn ra ngoài đón lễ với Biên Nam.

Nhưng mà hình như không xếp được, phải đổi ca với người khác.

Khuê Dịch chống tay lên tường, nhìn chằm chằm cuốn lịch nhỏ đặt trước bàn, tính xem hôm đó có ai còn độc thân có thể đổi ca với mình, cậu và Biên Nam đã gần nửa tháng rồi không gặp nhau, cậu rất nhớ Biên Nam.

Đôi khi cậu còn hy vọng Biên Nam thực tập tại nhà hàng này, cậu và Biên Hinh Ngữ hầu như ngày nào cũng gặp nhau...

Sau khi xác nhận có thể đổi ca với chị Trương cùng tổ, Khuê Dịch chạy đi tìm chị Trương bàn bạc, còn hứa sẽ làm thay chị Trương hai ngày Tết, chị Trương mới đồng ý đổi ca.

Khuê Dịch vui vẻ cử động cánh tay, đến phòng nghỉ nói với tổ trưởng.

“Được rồi, vậy hôm Valentine cậu nghỉ đi,” Tổ trưởng cười nói, “Tuổi trẻ đúng là phiên mà.”

Khuê Dịch cười cười, không nói gì nhiều, xoay người ra khỏi phòng nghỉ.

Vừa ra khỏi cửa đã đụng phải Biên Hinh Ngữ, Biên Hinh Ngữ vừa bóp cánh tay vừa đi vào trong, khi nhìn thấy Khuê Dịch, nhỏ cổ nặn ra một nụ cười: “Anh đổi ca ngày Valentine hả?”

“Ừ.” Khuê Dịch gật đầu đi ra ngoài.

...

“Khó chịu quá!” Biên Nam nhận điện thoại, nghe tin lễ tình nhân có thể đi chơi với nhau, tâm trạng khá là tốt, cậu cười tí tởn một lúc lâu, nhưng cười xong lại bất mãn nói, “Khó chịu quá, còn mấy ngày nữa lận!”

“Vậy là không tệ rồi, mừng hai mừng ba tôi phải làm thay cho chị Trương, chưa tính hơn một tuần chưa nghỉ ngơi nữa.” Nghe tiếng cười của Biên Nam, Khuê Dịch liền nhin không được nhếch khóe miệng.

“Không sao, tôi mát xa cho cậu,” Biên Nam nói, “Mấy ngày Tết được nghỉ, tôi qua nhà cậu chơi.”

“Ừm.” Khuê Dịch nói.

Tuy rằng còn vài ngày nữa, nhưng Khuê Dịch cảm thấy nếu cứ lo nghĩ xem hôm đó đi đâu thì rất tệ nhạt, cậu muốn tặng quà cho Biên Nam hơn, nhưng tặng gì vẫn chưa quyết định được.

Khuê Dịch hỏi Thân Đào, chỉ ít Thân Đào là người từng hẹn hò, có lẽ nhiều kinh nghiệm hơn, nào ngờ lần này Thân Đào hơi bị thiếu tin cậy.

“Sôcôla? Nhẫn? Dây chuyền?” Thân Đào cố gắng suy nghĩ, “Bánh kem? Hoa?”

“Biên Nam là con trai,” Khuê Dịch không thể không nhắc nhở Thân Đào, “Mày có thể nghĩ thứ gì khác không...”

“Tao chưa từng đón Valentine với con trai,” Thân Đào bất đắc dĩ, “Không thì dây nịt hoặc ví?”

“... Thôi bỏ đi tao tự nghĩ.” Khuê Dịch thở dài.

Thật ra mình tặng cái gì Biên Nam nhất định cũng sẽ vui, cho dù không tặng, Biên Nam cũng sẽ không có cảm giác gì, nhưng Khuê Dịch vẫn suy nghĩ suốt mấy ngày, cuối cùng quyết định mua một ít đất sét nung, làm hai con heo nhỏ dính vào nhau có thể ôm nhau được, cậu và Biên Nam đều là heo.

Thời gian hơi gấp rút, nhưng đơn giản hơn so với làm tượng đất, heo phiên bản cute cũng rất dễ nắn, cậu tiện tay vẽ hai con heo trên giấy, một trắng một đen, ngắm nghía chốc lát lại buồn cười.

Mất ba buổi tối mới nắn xong heo, trước Valentine một ngày.

Không hẳn là tinh xảo, nhưng mà cực đáng yêu, Khuê Dịch bỏ heo vào một chiếc hộp sắt nhỏ, nặn đất sét chưa dùng hết thành viên tròn bỏ vào làm đệm kê.

Mấy bữa nay nhà hàng bề bộn nhiều việc, nhưng tâm trạng của Khuê Dịch khá tốt, cũng không còn thấy mệt nữa.

Vào giờ nghỉ buổi trưa, Khuê Dịch theo thường lệ ra hẻm nhỏ ở cửa sau chuẩn bị hút thuốc.

Bây giờ hút thuốc phiên hết biết, Biên Hình Ngữ không biết là vô tình hay cố ý, cứ thường xuyên chạy ra đây hít thở không khí, ban đầu gặp phải nhỏ, Khuê Dịch còn có thể trò chuyện đôi câu, nhưng chưa đến vài ngày cậu đã lẩn trốn, trò chuyện thấy ngại quá.

Vì vậy trước tiên cậu sẽ cầm rác đi vứt, nếu Biên Hình Ngữ ở đó, cậu sẽ ném hết rác rồi trở vào, nếu nhỏ không có ở đó, cậu sẽ ở lại.

Hôm nay Khuê Dịch cầm rác đi ra cửa sau không thấy Biên Hình Ngữ, thế nên ném rác xong bèn lấy thuốc lá ra.

Vừa định châm thuốc, Biên Hình Ngữ đi ra từ cửa sau, Khuê Dịch nhất thời có chút khó chịu.

“Anh ở đây hả?” Biên Hình Ngữ đứng ở cửa hỏi một câu.

“Ừ.” Bây giờ Khuê Dịch không tiện đi, đành phải châm thuốc.

“À thì...” Biên Hình Ngữ chần chừ đi tới bên cạnh Khuê Dịch, “Ngày mai là... Valentine, nếu ngày mai... ngày mai tặng quà thì không... không tốt cho lắm... nên hôm nay...”

Khuê Dịch quay đầu nhìn nhỏ: “Gì cơ?”

“Thì,” Biên Hình Ngữ cắn cắn môi, lấy ra một túi vải nhỏ vô cùng tinh xảo đưa tới trước mặt Khuê Dịch, “Hôm nay tặng sẽ không tính là quà Valentine đâu, anh có thể nhận, cái này là... em tự làm.”

Khuê Dịch ngậm thuốc, không mở miệng cũng không nhận quà, Biên Hình Ngữ như vậy làm cậu hơi đau đầu.

Im lặng một hồi, Khuê Dịch bóp tắt thuốc, nhìn Biên Hình Ngữ: “Cảm ơn em, tâm ý của em anh nhận, nhưng anh không nhận cái này được.”

“Em làm cả tháng mới xong đó,” Biên Hình Ngữ sốt ruột nói, có lẽ do vừa nôn nóng vừa xấu hổ, trong hốc mắt có cả nước đảo quanh, “Em đâu có tặng anh vào Valentine, hẳn là đâu có vấn đề gì, với lại... với lại anh không có bạn gái mà...”

Khuê Dịch không đáp, nỗi bối rối trong lòng khiến toàn thân cậu đều bứt rứt. Khuê Dịch nhìn chăm chăm Biên Hình Ngữ một lúc lâu, cuối cùng cắn răng một cái, lúc mở miệng, cậu có cảm giác giọng mình như khàn đi.

“Anh không có bạn gái,” Khuê Dịch nói, “Nhưng anh có... bạn trai.”

Câu này vừa thốt ra, Biên Hình Ngữ lập tức ngây ngẩn cả người, trợn to mắt nhìn Khuê Dịch, môi khẽ run rẩy, mắt cả buổi mới thấp giọng nói: “Anh cố ý nói như vậy... phải không? Sợ em bám lấy anh?”

“Không phải,” Khuê Dịch bỗng nhiên có một loại cảm giác không tiếc bất cứ giá nào, như thể nhắm mắt lại cắn răng một cái mặc kệ tất cả, cậu hít sâu một hơi, “Anh thích con trai.”

74. Chương 74

Anh...” Biên Hình Ngữ trợn lớn mắt, nước mắt vẫn đảo quanh hốc mắt, “Sao anh lại... như thế...”

Khuê Dịch không nói gì, chỉ tựa vào tường nhìn nhỏ.

Biên Hình Ngữ trừng mắt nhìn Khuất Dịch hồi lâu, cuối cùng xoay người chạy trở vào nhà hàng.

Khuất Dịch nhìn bóng lưng của nhỏ, thở ra một hơi dài thượt, cảm giác cả người mình như nhũn ra.

Thế mà lại nói ra!

Thế mà lại nói ra như vậy!

Lại còn là với Biên Hình Ngữ!

Trong đầu Khuất Dịch loạn tung phèo, cũng chẳng bình tĩnh hơn Biên Hình Ngữ là bao.

Sau vài phút ngẩn ngơ, Khuất Dịch bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, móc di động ra, ngón tay khẽ run rẩy khi lướt qua màn hình.

Cậu bấm số của Biên Nam, đầu bên kia reo nửa ngày, Biên Nam mới bắt máy: “Ày, tôi đang chơi bóng với người ta đây, sao thế, nhớ tôi à?”

“Biên Nam,” Khuất Dịch cầm điện thoại, giọng vẫn còn hơi khàn, cất lời một cách gian nan, “Tôi... xin lỗi, tôi vừa làm một chuyện... hơi manh động.”

Phải, có lẽ là manh động, trong khoảnh khắc đó, cậu chưa từng nghĩ mình sẽ đẩy Biên Nam vào thế khó.

“Gì vậy? Cậu đánh Biên Hình Ngữ hả?” Biên Nam cười hỏi.

“Nghiêm trọng hơn thế nữa,” Khuất Dịch hít vào một hơi, chậm rãi thở ra, “Tôi nói cho nhỏ biết tôi thích con trai, nói với nhỏ tôi có bạn trai...”

Khuất Dịch kể lại sơ lược mọi việc cho Biên Nam nghe một lần, Biên Nam ở đầu bên kia đột nhiên im thin thít. Khuất Dịch chờ chốc lát, đang định mở miệng thì nghe Biên Nam bật cười: “Tôi thật sự không ngờ cậu lại nói ra như thế, Khuất đại bảo cậu ngẫu lắm! Qua đây thơm một cái.”

Biên Nam hôn cái chụt vào điện thoại, Khuất Dịch đang bối rối, cũng đành phải làm theo Biên Nam hôn vào điện thoại.

“Cậu lo lắng cái gì chứ?” Biên Nam hỏi, “Sợ Biên Hình Ngữ đoán được là tôi sao?”

“Hắn là rất dễ đoán, nhỏ biết quan hệ giữa hai đứa mình không tệ.” Khuất Dịch cau mày nói, trong lòng đang cân nhắc nên xử lý chuyện sau này như thế nào, trong đầu thì vẫn còn vài tiếng ‘ông ông’ vang vọng.

“Cậu với Thân Đào mới thân kìa, vả lại biết thì thôi có sao đâu,” Biên Nam ngẫm nghĩ, dừng dừng nói, “Chẳng lẽ nó ăn được tôi?”

“Hiện giờ không thể biết được,” Khuất Dịch nói, “Trong khoảng thời gian này không thể để cho người nhà của cậu biết, cậu vừa mới bắt đầu thực tập, lại sắp đến Tết nữa, chuyện này không phải đùa, tôi sợ bên cậu xảy ra chuyện.”

“Lo lắng cho tôi hả?” Biên Nam cười hỏi.

“Hỏi thừa,” Khuất Dịch thở dài, “Lúc đó tôi nóng đầu nên buột miệng thốt ra, tôi chưa nghĩ đến việc nhỏ là em gái cậu...”

“Khuất Dịch à,” Biên Nam không cười nữa, đổi sang giọng điệu nghiêm túc, “Cậu biết bây giờ tôi cảm thấy thế nào không?”

“Cảm thấy thế nào.” Khuất Dịch hỏi.

“Má! Nói rồi! Ngẫu! Sướng!” Biên Nam cất cao giọng hét lên, sau đó lại giảm nhỏ âm lượng, “Tôi cảm động lắm luôn, thật đó.”

“Cậu đúng là đồ ngốc,” Khuất Dịch mỉm cười bất đắc dĩ, “Biên Nam, cậu nghe tôi nói đây.”

“Ừ.” Biên Nam đáp lời.

“Trong khoảng thời gian này, cậu hãy cố gắng đừng để người nhà biết, hiện giờ cậu vừa bắt đầu thực tập, đón Tết cũng bận rộn nhiều việc, đợi khi mọi việc ổn định lại mới có đủ tinh lực xử lý chuyện này, hiểu chưa?” Khuru Dịch nói.

“Hiểu rồi,” Biên Nam trả lời, “Nếu như, tôi nói nếu như thôi, nếu như họ biết thì sao?”

Khuru Dịch im lặng một lát: “Lập tức nói cho tôi biết.”

“Rồi sau đó?” Biên Nam lại hỏi.

“Tôi nói chuyện với bố cậu.” Khuru Dịch đáp.

“Ồ hay, còn tôi thì sao?” Biên Nam bất mãn tặc lưỡi.

“Thì cậu ngồi yên ở bên cạnh nhìn đi.” Khuru Dịch cười cười.

“Vậy mới là gốc đó, không làm.” Biên Nam uống hớp nước, lại tặc lưỡi một tiếng.

“Vậy thì chúng ta cùng nhau.” Khuru Dịch nói.

“Thế còn nghe được, vốn dĩ nên là như vậy, mà nè Khuru đại bảo, tôi hỏi cậu,” Biên Nam cười hề hề, “Cậu có hối hận không? Hối hận đã nói ra như thế.”

“Không, những chuyện không thể nào thay đổi, chẳng có gì phải hối hận cả. Cho dù tôi buột miệng thốt ra thì cũng là vì trong lòng tôi nghĩ như vậy mới mạnh động như thế,” Khuru Dịch cười cười, “Bây giờ tôi chỉ muốn giải quyết chuyện này cho tốt thôi.”

Cúp điện thoại xong, Khuru Dịch đứng ở cửa sau hút thêm điếu thuốc để ổn định tâm tình.

Hiện tại tâm tình của mình như thế nào, rồi thì phải làm sao để ổn định, cậu thật sự không biết.

Có chút rối trí, có chút hưng phấn, có chút thoải mái, cũng có chút bất an, hết như máu toàn thân vì những ưu tư này mà xộc thẳng lên não, khiến cho tay chân lạnh toát.

Nếu có Biên Nam ở bên cạnh thì tốt rồi, dụi dụi vào thân thể bao giờ cũng nóng hằm hạp của cậu ấy là ấm ngay.

Trở vào nhà hàng, không thấy Biên Hinh Ngừ đâu, Khuru Dịch đến phòng nghỉ dạo một vòng cũng không thấy bóng dáng của nhỏ.

Cậu đành phải đi lòng vòng tìm quanh những nơi trong nhà hàng mà nhân viên có thể nghỉ ngơi một lát, cảm thấy mình cứ như sát thủ chấp hành nhiệm vụ bị bại lộ đang đi khắp thế giới tìm người diệt khẩu.

Cuối cùng lúc cậu chuẩn bị đi WC thì chạm mặt Biên Hinh Ngừ mới vừa ra khỏi WC nữ.

Hai mắt Biên Hinh Ngừ đỏ bừng, thoát nhìn như mới vừa khóc, trên mặt còn chút bọt nước do rửa mặt chưa lau khô.

Đáng nhẽ Khuru Dịch chỉ định xem thử tình trạng của Biên Hinh Ngừ thế nào thôi, nhưng bỗng dưng đối mặt với nhau như vậy, cậu không biết có nên mở miệng nói chuyện không.

Biên Hinh Ngừ cũng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Khuru Dịch một lát, vuốt vuốt tóc mỉm cười rồi bỏ đi.

Khuru Dịch quay đầu lại nhìn Biên Hinh Ngừ, cảm xúc phức tạp trong ánh mắt của Biên Hinh Ngừ không truy hỏi thêm cũng không khóc la ầm ĩ với mình khiến Khuru Dịch có chút không nề.

Biên Hinh Ngừ yên tĩnh đến lạ, cả buổi trưa đều nghiêm túc làm việc.

Hôm nay là cuối tuần, khách khứa buổi tối đông nghìn nghịt, phòng riêng cũng đầy kín. Biên Hinh Ngừ tắt bật chạy tới chạy lui, ngoại trừ trông thấy Khuru Dịch không còn cười nữa thì chưa nhìn ra có gì khác thường.

Buổi tối đông khách, bọn họ tan ca khá muộn, đặc biệt là phòng riêng.

Đợi đến khi dọn dẹp xong xuôi rồi khỏi nhà hàng đã gần mười hai giờ, Khuê Dịch bước ra cửa chính, chuẩn bị đón chuyển xe đêm về nhà, mấy ngày nay không đạp xe vì nơi cậu thường đỗ xe đang sửa chữa đường ống ngầm, không có chỗ đỗ xe đạp.

Vừa ra khỏi cửa chính nhà hàng, Khuê Dịch đã thấy một chiếc xe vi phạm luật lệ đậu ở ven đường, chưa có tắt máy.

Sau đó Biên Hình Ngữ từ sau lưng cậu chạy tới, kéo cửa ghế lái phụ vào trong ngồi xuống.

Khuê Dịch thấy được người lái xe là Biên Hạo.

Lúc Biên Nam tan ca về đến nhà đã gọi điện thoại cho cậu, trong nhà không có việc gì, hẳn là Biên Hình Ngữ chưa nói chuyện này với mọi người.

Nhưng mà khi công chúa nhỏ không giấu được cảm xúc trên mặt đùng phải kể cuồng em gái cho rằng khắp thế giới này chỉ có em gái của mình là đáng yêu nhất thông minh nhất, vậy thì chưa chắc.

Bây giờ Khuê Dịch không quan tâm Biên Hình Ngữ nhìn mình thế nào, cũng không quan tâm người nhà Biên Nam nhìn mình thế nào, điều duy nhất cậu lo lắng chính là bọn họ biết cậu và Biên Nam đang hẹn hò.

Biên Nam thì vẫn bình chân như vại, sở trường đặc biệt của cậu ấy chính là chưa xảy ra chuyện tuyệt đối không nghĩ nhiều.

Khuê Dịch cười cười, làm riết mình cứ như bà thím vậy...

Về đến nhà rửa mặt xong, Khuê Dịch nằm dài trên giường.

Khuê Ngạn đã ngủ rồi, nhóc bọc chăn nằm sấp trên gối ngáy khò khè. Khuê Dịch lật người Khuê Ngạn lại, sờ mặt nhóc: “Hôm nay ngủ thật cơ đấy, hiếm thấy ghê.”

Cảm giác được bên cạnh có người, Khuê Ngạn bèn duỗi tay ôm lấy Khuê Dịch, mơ mơ màng màng lầm bầm một tiếng: “Anh hai...”

“Ngủ đi.” Khuê Dịch vỗ lưng nhóc.

Chẳng mấy chốc Khuê Ngạn lại chìm vào giấc ngủ.

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ, Khuê Dịch lấy di động gọi điện thoại cho Biên Nam.

“Khuê đại bảo.” Bên kia truyền đến giọng nói lẫn với giọng mũi của Biên Nam.

“Đang ngủ à?” Khuê Dịch hỏi.

“Ừa,” Biên Nam cười nói, “Cậu mới về đến nhà hả?”

“Về được một lát rồi, đang nằm trên giường đây,” Khuê Dịch kéo chăn, “Biên Hình Ngữ về nhà chưa?”

“Về rồi, anh nó đi đón nó, nó chẳng nói gì cả, về nhà là vào phòng ngay,” Biên Nam nhỏ giọng nói, “Chắc nó không nghĩ tới tôi đâu, cậu đừng lo.”

“Tôi chỉ lo lắng theo thói quen thôi,” Khuê Dịch cười cười, “Chiều mai đừng sắp xếp chuyện gì, tôi đến Triển Phi tìm cậu, buổi tối hai chúng ta ra ngoài đón lễ.”

“Ăn tiệc lớn tình nhân hả?” Nhắc tới chuyện này, Biên Nam lại hào hứng trào dâng, giọng nói cũng không còn lơ đãng buồn ngủ nữa.

“Ừm, ăn, sau đó có thể đi xem phim.” Khuê Dịch nói.

“Lúc xem phim có thể làm chút chuyện không?” Biên Nam nói nhỏ.

Khuê Dịch phì cười: “Cậu nghĩ gì thế, cậu không biết rạp chiếu phim giám sát bằng camera hồng ngoại à?”

“Thế hả? Tôi không biết thật đấy,” Biên Nam ngẫm nghĩ một lát rồi cười rộ lên, “Không sao, chúng ta tìm bộ phim buồn ngủ nào đó, đoán chừng chẳng mấy ai nghiêm túc xem phim đâu, camera giám sát chiếu không đến, chúng ta lẩn vào bên trong cùng quây tập thể.”

“Được.” Khuê Dịch cười nói.

...

Vào ngày Valentine, nhà hàng bận rộn hơn bình thường nhiều, lượng khách buổi trưa cũng ngang ngửa với buổi tối, cặp tình nhân nào cũng gọi theo phần.

Vừa nghĩ tới việc mình và Biên Nam cũng phải chạy đến nhà hàng chọn phần ăn tình nhân như thế, Khuê Dịch có chút cảm khái.

Buổi trưa ở phòng riêng không đông khách lắm, Biên Hình Ngữ vẫn chạy xuống dưới lầu phụ giúp.

Khuê Dịch nhìn Biên Hình Ngữ, mắt nhỏ hơi sưng, tinh thần cũng không tốt lắm, thấy cậu vẫn lặng thinh như cũ.

Khuê Dịch chưa từng yêu đơn phương, lại càng chưa từng yêu đơn phương thất bại, nhìn trạng thái của Biên Hình Ngữ, cậu cũng không biết phải diễn tả cảm giác của mình thế nào, chỉ cảm thấy cô nàng có lẽ khó chịu lắm đây.

Sau buổi trưa bận rộn, Khuê Dịch nói với tổ trưởng một tiếng, rời khỏi nhà hàng.

Lúc chen lên xe bus, Khuê Dịch lấy balô đeo trên lưng đổi sang xách trên tay, tuy rằng hai chú heo nhỏ được đựng trong hộp sắt không phải sợ chen chúc, nhưng Khuê Dịch vẫn không yên tâm.

Quà sinh nhật đã vỡ một lần rồi, quà Valentine không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Dọc đường đi đều có thể nhìn thấy những cô gái rạng ngời hạnh phúc cầm hoa hồng, Khuê Dịch không khỏi tưởng tượng, nếu mình làm theo ý kiến của Thân Đào... vậy thì Biên Nam cầm một bó hồng lớn trông sẽ như thế nào...

Trong mắt người khác, đoán chừng chỉ có thể là một anh bạn trai đang trên đường đi tặng hoa cho bạn gái.

Đi đến cổng Triển Phi, Khuê Dịch hơi bất ngờ khi thấy Biên Nam đang ngồi chồm hổm trên bồn hoa ngoài cổng, thấy cậu thì vội vã nhảy xuống chạy tới trước mặt cậu, lớn giọng hô một tiếng: “Chào cục cưng!”

“... Chào,” Khuê Dịch buồn cười, nhìn xung quanh, “Cục... cưng, sao cưng lại chạy ra đây ngồi?”

“Trốn La Dật Dương đó, chiều nay tôi không có công chuyện, anh ta lại muốn lôi tôi đi chơi bóng,” Biên Nam kéo áo, “Đi thôi, chúng ta tìm chỗ nào phơi nắng uống chút gì trước, sau đó đi ăn, cuối cùng đi xem phim?”

“Ừm,” Thấy có xe taxi chạy tới, Khuê Dịch vẫy tay đón xe, “Valentine mà La Dật Dương còn ngâm mình trong sân bóng à? Anh ta không có bạn gái sao?”

“Yêu xa,” Biên Nam nhe răng cười, “Nghe đâu bạn gái anh ta không được vui khi anh ta cạo mất chòm râu, bảo là mê râu của anh ta.”

“Gu này đặc biệt thật.” Khuê Dịch lên xe, nói địa chỉ.

...

Đây là một quán cà phê xây bên bờ hồ, phong cảnh thơ mộng, giá cả cũng đắt. Biên Nam vừa nghe giá xong liền sững sốt, bây giờ cầm đồng lương thực tập chưa đến hai ngàn đã vậy tháng này còn chưa phát hết, đối với việc dùng tiền, cậu nhạy cảm hơn so với trước đây.

“Một ly sữa tươi pha bằng sữa bột mà hơn ba mươi đồng,” Biên Nam nhích đến bên tai Khuê Dịch nói khẽ, “Còn không bằng đi quán trà sữa ở ven đường...”

“Cậu có phải là Biên Nam không thế?” Khuê Dịch phì cười, nhìn chằm chằm Biên Nam chốc lát, “Đại thiếu gia mà lại nói ra lời như vậy, hơi bị thần kỳ nha.”

“Tôi là Biên Nam yêu dấu của cậu đây,” Biên Nam ghé vào tai Khuê Dịch, tiếp tục nói thầm, “Nhưng bây giờ tôi đang học cách sống mà, cảm giác cứ như tháng này chưa làm gì đã sạch tiền...”

“Thế nên hôm nay cậu không làm gì tiền cũng không nhiều hơn đâu,” Khuê Dịch vỗ vỗ chân Biên Nam, “Nghe lời tôi đi.”

“Vây nghe lời cậu.” Biên Nam gật đầu, dù sao Khuê Dịch cũng có thể chăm lo chu đáo cho người nhà không để ai bị đói suốt bao năm, còn nuôi được nhóc Khuê Ngạn đáng yêu thế nữa chứ.

Quán cà phê đông nghịt khách, lúc băng qua cây cầu gỗ nhỏ nhỏ đi vào trong đại sảnh, nào vòng nào ghế dài đều đã ngồi đầy người.

“Bộ đang yêu đương tập thể à, còn hơn cả vườn hoa Vệ giáo nữa...” Biên Nam vừa bước vào liền ngẩn người, trong phòng toàn là những cặp tình nhân, thấy hai đứa con trai bước vào, không ít người đều quay sang nhìn về phía bọn họ.

“Chúng ta ra ngoài ngồi,” Khuê Dịch chỉ chỉ cửa sổ sát đất bên mặt hồ, “Trước đó tôi đã nghiên cứu rồi.”

“Không phải chứ,” Biên Nam nhìn ra bên ngoài, bên ngoài là một cái hành lang gấp khúc, thế mà lại có không ít người ngồi ở đó, nhưng dù sao cũng là ngoài trời, thời tiết đang lạnh cóng mà, “Cậu còn chưa hết cảm đầu đấy!”

“Không có lạnh đâu, tôi đã bảo tôi nghiên cứu rồi mà, đi thôi.” Khuê Dịch cười cười, quay trở lại hành lang bằng cửa hông.

Biên Nam chỉ đành theo sau.

“Anh đi mấy người ạ?” Một nhân viên phục vụ đi tới, “Anh muốn ngồi ở đâu?”

“Hai người thôi,” Khuê Dịch chỉ vào góc trong cùng của hành lang gấp khúc, “Chúng tôi ngồi chỗ đó.”

“Được, tôi đi lấy chăn cho các anh.” Nhân viên phục vụ xoay người đi mất.

“Gi cơ, chăn à?” Biên Nam bật cười.

Ở cuối hành lang là một gian bọc tatami liền kề với lan can, ánh mặt trời từ trên đỉnh của dãy cửa kính thủy tinh trải dọc theo hành lang gấp khúc, vừa khéo bao trùm cả bọc tatami trong ánh nắng.

Trên bọc tatami có phủ một lớp đệm dày, đặt một chiếc bàn thấp, hai bên là hai chiếc ghế dài mảnh có nệm sô pha tựa lưng, nhìn cứ như hai chiếc giường nhỏ.

sd5

Đại khái trông thế này. Tatami là loại chiếu truyền thống của Nhật Bản.

“Ấy cha, cũng ấm đấy chứ,” Biên Nam sờ thử, bàn tay cảm nhận được khí ấm, cậu cúi đầu nhìn lướt qua gầm bàn, phát hiện bên dưới có một chiếc lò sưởi, “Tôi nói chứ, sao cậu biết quán này có chỗ ngồi hay thế!”

“Tra thử xem mùa đông muốn ra ngoài hẹn hò nên đi đâu, thấy có người giới thiệu chỗ này,” Khuê Dịch cười nói, “Tôi còn sợ bị người ta chiếm mất, lại sợ hôm nay gió lớn không ra ngoài ngồi được, ai ngờ kết quả được đấy chứ.”

Nhân viên phục vụ nhanh nhẹn đem đến hai chiếc chăn lông, Biên Nam và Khuê Dịch cởi giày bước lên bọc, tựa vào đệm, rồi lại đắp chăn lên, bên người là từng đợt gió mát thổi phất qua, đúng thật là... không lạnh.

“Ủầy, thoải mái ghê,” Biên Nam tặc lưỡi, ngửa đầu nhìn bầu trời một lát rồi xoay mặt qua, “Qua đây cho tôi hôn cái đi.”

“Cậu quay đầu lại nhìn trước đã.” Khuê Dịch cầm menu lật từ từ.

“Chi vậy...” Biên Nam quay đầu lại nhìn phía sau, “Mẹ nó! Khuê Dịch cậu cố ý phải không, kiểu này còn sờ tới sờ lui gì nữa!”

Đằng sau chính là cửa sổ sát đất của đại sảnh, người ngồi bên trong chỉ cần liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ là có thể trông thấy bọn cậu, giống như xem TV màn hình lớn vậy.

sd6

Có cửa kính xuyên suốt chắc giống vậy ==))

Khuê Dịch cúi đầu nhìn menu, cười đến không dừng được: “Cậu thật là, đùa giỡn lưu manh không được thì nổi cáu với người ta à.”

“Kiểu này ngay cả cử động tôi cũng không dám chứ đừng nói!” Biên Nam phản đối.

“Cậu nhìn bên kia đi,” Khuru Dịch chỉ chỉ cặp tình nhân ngồi bên mặt hồ cách hai người chưa đến vài mét, “Cậu có nhìn bọn họ không?”

“Nhìn bọn họ làm gì.” Biên Nam lướt mắt nhìn.

“Vậy khi không người ta nhìn hai đứa mình làm gì,” Khuru Dịch nhấn chuông gọi nhân viên phục vụ, “Ai đời đang hẹn hò lại còn vịn cổ dòm ngó người khác chứ.”

“Cũng phải,” Biên Nam ngẫm nghĩ một chút, quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Tôi ngất cậu còn chưa đủ cơ mà.”

Khuru Dịch cảm thấy mình ngồi ở đây cũng chẳng thả lỏng là bao, so với Biên Nam, cậu càng dễ tâm ánh mắt của người ngoài hơn, nếu là lúc trước thì còn nghiêm trọng nữa, cậu thậm chí không dám tưởng tượng mình sẽ ngồi ở nơi này.

Nhưng bây giờ không giống, tạm bỏ qua những việc khác, hôm nay là ngày Valentine, là ngày Valentine mà Biên Nam vừa nhắc đến liền phần khởi không thôi, cậu không muốn để lại kỷ niệm lén lút lút lút cho cả hai.

Nói cho Biên Nam cũng là nói cho chính cậu nghe.

Biên Nam gọi một phần bánh ngọt nhỏ và một đĩa trái cây, lại gọi thêm một ly cacao nóng: “Tôi thích mùi vị vừa nồng vừa thơm vừa ngọt thế này.”

“Tôi thì...” Khuru Dịch suy tư, “Cái này đi, sữa gạo ngũ cốc.”

sd7

Sữa gạo ngũ cốc

Biên Nam tỏ ra khó chịu với sữa gạo, mỗi lần thấy thứ này đều mất hứng: “Ngũ cốc gạo có gì ngon chứ, bố tôi nói lúc tôi còn ở với mẹ ruột, mẹ toàn cho tôi ăn bột ngũ cốc gạo.”

“Còn nhớ mùi vị không?” Khuru Dịch mỉm cười nhìn cậu.

“... Không nhớ nữa,” Biên Nam cũng cười, “Thật ra tôi chẳng còn nhớ rõ những chuyện trước khi được đón về nhà, tôi chỉ có ấn tượng với mẹ khi bắt đầu vào nhà trẻ.”

“Cậu nhớ rõ những chuyện sau này là được rồi.”

Cacao nóng và sữa gạo được bưng lên cùng một lúc. Vì nghiệm chứng xem sữa gạo có mùi vị thế nào, Biên Nam chop lấy nếm thử một miếng, sau một thoáng sững sờ, cậu đẩy cacao nóng đến trước mặt Khuru Dịch: “Hay là hai đứa mình đổi đi.”

“... Vậy cũng cho tôi nếm thử trước đã.” Khuru Dịch bất đắc dĩ khỏi nói.

“Cậu chưa uống bao giờ à? Thế tại sao cậu lại chọn cái này?” Biên Nam đành phải đẩy ly sữa gạo lại cho Khuru Dịch, “Cho cậu nếm một ngụm đó.”

“Tôi chưa uống bao giờ, chỉ cảm thấy chắc nó uống ngon thôi,” Khuru Dịch nhấp thử một hớp, nhìn Biên Nam, “Hay là mình gọi thêm một ly đi.”

Hai người nhìn nhau cười nửa ngày, cuối cùng gọi nhân viên phục vụ bưng thêm một ly nữa.

Khuru Dịch vừa uống vừa nghiên cứu một lúc lâu, thức uống này là dùng ngũ cốc gạo pha với sữa tươi, rắc thêm một ít quả óc chó và đậu phộng đập nhuyễn, hẳn là không khó làm.

“Để tôi về nhà thử xem sao, để coi làm được không.” Khuru Dịch nói.

“Cảm giác mình có bạn trai là đầu bếp không tệ chút nào.” Biên Nam cười vỗ tay.

...

Biên Nam cảm thấy ánh mặt trời có thể làm cho thời gian trôi chậm lại, vào những ngày đông không có gió to, bọc chần tựa vào bên hồ vừa trò chuyện trên trời dưới biển vừa phơi nắng, cảm giác này dễ chịu vô cùng.

Lỗ chân lông từ từ giãn nở dưới ánh mặt trời bao phủ, hít thở hơi ấm.

Chẳng cần nghĩ gì hết, chẳng cần quan tâm gì hết, chỉ cần trò chuyện câu có câu không với người bên cạnh mình.

“Cậu cứ phải đưa tôi đi trải nghiệm cuộc sống của người già mới chịu, đầu tiên là uống trà bên bờ hồ, sau đó chạy đến đầu giường đặt gần lò sưởi nằm uống sữa gạo...” Biên Nam hí mắt nhìn mặt trời, “Cậu thật là...”

“Vậy cậu đi chơi bóng với La Dật Dương đi, anh bạn trẻ.” Khuru Dịch cười nói.

“Cậu ghen chứ gì.” Biên Nam nở nụ cười.

“Thật muốn biến thành ông già mau một chút.” Khuru Dịch duỗi lưng một cái.

“Tại sao?” Biên Nam quay đầu nhìn Khuru Dịch.

“Lúc chúng ta biến thành hai ông già cùng nhau phơi nắng, điều đó chứng tỏ tất cả những bước ngoặt cản trở chúng ta đều đã trôi qua.” Khuru Dịch cũng quay đầu sang.

“Cậu sợ hả? Nếu như đến lúc đó người nhà biết chuyện.” Biên Nam hỏi.

“Sợ chứ,” Khuru Dịch nói khẽ, “Rất sợ... nhưng mà tôi cảm thấy cần môi một cái là qua ngay thôi.”

“Tôi cũng nghĩ thế. ” Biên Nam cười ha ha.

Nằm một mạch đến khi mặt trời bắt đầu xuống núi, gió và không khí cũng trở lạnh, hai người mới chịu đứng dậy trả tiền, chậm rãi lác lác đi xuống phố.

Cơm tối đi đâu ăn, hai người cũng chưa có kế hoạch, lợ mọ lòng vòng cả buổi, cuối cùng nhìn thấy một quán ăn tây, ánh đèn mờ ảo, âm nhạc lãng mạn, điểm thêm ánh nến chập chờn, theo lời Biên Nam thì “quá thích hợp để đùa giỡn lưu manh nếu không vào sẽ có lỗi với chính mình”.

Thế là hai người vào trong, gọi một phần cơm tối ánh nến dành cho hai người.

Chỉ tiếc đùa giỡn lưu manh không thành công cho lắm, dường như hôm đó tình nhân toàn thế giới đều ra ngoài thi đua show ân ái, bữa tối ánh nến mà trông cứ như dây ngân hà, bốn phía đều là người.

Lúc hai người ăn uống no nê ra về, trái lại có chút thu hoạch ngoài ý muốn, chiếc bàn sau lưng bọn họ cũng có hai người đàn ông đang ngồi, hơn nữa cái kiểu bốn mắt nhìn nhau qua ánh nến kia chẳng hề giống hai người anh em rủ nhau ra ngoài cho vơi nỗi buồn trong cái ngày đáng nhất năm của cánh mày râu độc thân.

Phát hiện này làm cho Biên Nam hớn ha hớn hở, dọc đường đi cứ cười hô hố.

Khuru Dịch vốn không nghĩ gì nhiều, nhưng lại bị điệu cười của Biên Nam làm cho nhin không được cười theo suốt một đường.

Đến rạp chiếu phim, thu hoạch càng nhiều hơn, liếc mắt một cái là thấy được ba cặp nam ngồi trên sô pha ở khu nghỉ ngơi.

Hai người đều cảm thấy mù tịt.

Từ trước đến nay Biên Nam chưa từng chú ý đến điều này, ra ngoài cùng lắm chỉ ngắm gái đẹp vài lần.

Còn Khuru Dịch thì tuyệt nhiên không dám chú ý, từ trong lòng đến ánh mắt, cậu đều làm như không thấy.

Bây giờ một ngày Valentine lại khiến cho hai người giống như đồng hương vào thành phố.

Cuối cùng hai người vào phòng chiếu phim, đèn còn chưa tắt, Biên Nam đã ngả lưng tựa vào ghế đôi: “Giám sát hồng ngoại cái cốc khỉ, giám sát bằng tia cũng kệ luôn, mau qua đây cho thiếu gia cần một cái!”

Khuru Dịch ngồi xuống cạnh Biên Nam, quay đầu hôn lên môi Biên Nam một cái, lúc Biên Nam nhún ót cậu muốn tiếp tục, cậu cười nói: “Chờ chút.”

“Đừng như vậy chút, yêu đương chuyên nghiệp chút được không?” Biên Nam ngừng tay.

“Có thứ muốn tặng cậu,” Khuru Dịch mở balô, lấy ra chiếc hộp sắt kia, đặt lên tay Biên Nam, “Không biết cậu có thích không.”

“Đậu má,” Biên Nam sửng sốt, “Còn có quà nữa à?”

“Xem thử đi.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam liếc Khuru Dịch một cái, cúi đầu mở hộp sắt ra, thấy hai chú heo ôm nhau trong hộp thì đầu tiên là ngơ ngác, tiếp đó cầm hộp cười đến không dừng được: “Ông nội cậu Khuru đại bảo, mẹ nó cậu tặng quà mà cũng phải xỉa xói người ta!”

“Tôi thích đen mà.” Khuru Dịch cũng cười.

“Bộ cậu muốn trung hòa màu da hả,” Biên Nam tặc lưỡi, “Không sợ nặn ra ngựa vằn sao.”

Hai người hạ giọng cười tí tởn một hồi, cuối cùng đèn trong phòng chiếu phim cũng tắt hết.

Lúc này Biên Nam mới ngừng cười, im lặng một chút: “Làm sao bây giờ, tôi không có quà tặng cậu rồi.”

“Không sao,” Khuru Dịch nhích lại gần Biên Nam, “Bây giờ tôi chọn một món được không?”

“Được,” Biên Nam không nghĩ ngợi gì gật đầu ngay, “Cậu muốn quà gì?”

“Cậu viết một lá thư tình cho tôi đi,” Khuru Dịch nói nhỏ, “Viết bằng giấy viết thư, phải viết sao cho tình sâu như biển nồng nàn thấm thiết một chút, viết đủ một nghìn chữ.”

“Má,” Biên Nam sửng sốt chừng một phút mới quay đầu nương theo ánh sáng chớp động màn ảnh nhìn Khuru Dịch, “Cậu chơi tôi phải không, từ đó đến giờ ngay cả thi viết văn tôi ghen đến nổi mồm nóng cũng chưa từng viết đủ 800 chữ.”

“Thế cậu có viết không thì bảo.” Khuru Dịch nói.

“Viết!” Biên Nam nghiêng răng, “Viết chứ!”

“Đùa giỡn lưu manh không?” Khuru Dịch vừa cười vừa hỏi, “Bây giờ nè.”

“Giỡn!” Biên Nam tiếp tục nghiêng răng, bàn tay nhanh chóng kéo bung áo Khuru Dịch luồn vào trong, “Giỡn chứ!”

75. Chương 75

Lúc ra khỏi rạp đã hơn mười một giờ, nhiệt độ giảm xuống rất thấp, thế nhưng người đi từng đôi vẫn không ít.

“Đón xe về đi.” Biên Nam rút cổ.

“Ừ, đưa cậu về trước.” Khuru Dịch lấy di động ra xem, trên màn hình có một cuộc gọi nhờ của Khuru Ngạn, cậu gọi lại, nói với Khuru Ngạn mình sẽ về ngay.

“Đưa cậu về trước đi,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, thật ra hai người chia ra tự đón xe là nhanh nhất, nhưng hình cả hai đều không có ý định này, “Nhị bảo chắc sốt ruột lắm rồi.”

“Không sao, tôi nói với nó rồi.” Khuru Dịch cười cười.

“Đừng dồng dài nữa,” Biên Nam mở cánh cửa của một chiếc taxi đang chờ ở ven đường, “Với tôi mà còn khách sáo làm gì.”

“Rời rồi.” Khuê Dịch lên xe.

Tài xế taxi thường chẳng mấy ai yên tĩnh, đây là lần đầu tiên Biên Nam gặp được một người chẳng ừ chẳng hử câu nào như thế, không khỏi hoài nghi có phải người này muốn cướp giật không.

Tài xế mở radio, nghe một tiết mục tình cảm, nữ MC đang dùng giọng điệu buồn bã giả tạo kể về nỗi đau của những người đã chia tay và những người độc thân trong cái ngày mà các cặp tình nhân khắp thiên hạ ra ngoài đón lễ.

Biên Nam vừa nghe vừa cười, nói chứ cũng có phần cảm khái.

Trước đây cậu chắc chắn sẽ không quan tâm đến những nội dung này, nếu lên xe mà nghe mấy cái này, đa phần cậu sẽ bảo tài xế đổi sang Thiện Điền Phương.

*Thiện Điền Phương là tác giả nổi tiếng của thể loại Bình thư.

Tam xích Long Tuyền vạn quyển thư, thượng thiên sinh ngã diệc hà như? Bất năng trì quốc an thiên hạ, vọng xưng nam nhi đại trượng phu!

*Long Tuyền ba thước sách vạn quyển, trời sinh ta để làm gì? Không thể trị quốc an thiên hạ, đừng xưng nam nhi đại trượng phu! (Trích ‘Quan đại vương một mình tới dự hội’ của Quan Hán Khanh)

Hôm nay lại có hứng thú nghe cả nửa ngày, còn nhéo nhéo tay Khuê Dịch, trong lòng cảm thấy đắc ý mà sáng khoái.

Mãi đến khi về nhà, thấy xe của Biên Hạo đỗ trong gara, tâm trạng đang phấn khởi của Biên Nam mới chùng xuống một chút, rồi lại nghĩ đến việc không biết Biên Hình Ngữ có phản ứng gì vào lễ tình nhân, tâm trạng lại càng tuột dốc.

Phòng khách vẫn còn người, bố và Biên Hạo đang trò chuyện.

Thấy cậu về, bố ngoảnh đầu nhìn đồng hồ: “Đi chơi với bạn gái hử?”

Biên Nam không biết nên trả lời thế nào, vừa đổi giày vừa ậm ờ một tiếng.

“Đi chơi với hội độc thân thì có.” Biên Hạo ở bên cạnh nói xen vào.

“Đừng có đi chơi với bạn gái rồi về nói mọi người đều độc thân,” Bố tắc lưỡi, lại quay đầu nhìn Biên Nam, “Sao về sớm vậy.”

“Đi lung tung thôi.” Biên Nam cười cười, xoay người định lên lầu, may mà Biên Hình Ngữ không có ở nhà, nếu nhỏ ở đây, nói không chừng đề tài này sẽ làm nhỏ nổi cáu.

“Mau tìm bạn gái đi,” Biên Hạo đuổi lưng, “Đỡ phải khoác tay Khuê Dịch đi chơi Valentine, khổ thế cơ.”

Bàn chân đang định bước lên cầu thang của Biên Nam khựng lại, cả người giật bắn, tóc gáy dựng thẳng, cậu quay phắt lại nhìn Biên Hạo.

“Gì vậy, hôm nay anh đã thấy hai đứa mày,” Biên Hạo cười giễu cợt, ngấm nghi gì đó rồi đứng lên, đổi thành tươi cười, “À, mày giúp anh chuyện này đi.”

“... Chuyện gì?” Biên Nam cảm thấy hơi mù mờ, ý của Biên Hạo xem ra đúng là đã nhìn thấy mình và Khuê Dịch, nhưng dường như không nghĩ sâu xa hơn.

Bình thường làm gì có ai nghĩ nhiều, song điều kiện tiên quyết là Biên Hình Ngữ chưa nói cho Biên Hạo biết Khuê Dịch thích con trai.

Nếu Biên Hạo nói với Biên Hình Ngữ rằng hắn trông thấy Biên Nam và Khuê Dịch lác lác trên đường vào ngày Valentine thì... Biên Nam nhất thời có hơi căng thẳng, nhưng bây giờ không thể đột ngột bảo Biên Hạo đừng kể cho Biên Hình Ngữ được.

“Là cái này,” Biên Hạo đi đến trước mặt cậu, lấy thứ gì đó trông như miếng lót giày đặt trên tủ nhỏ bên cạnh đưa cho cậu, “Đây là miếng lót giảm chấn, anh đưa Hình Ngữ mà nó không lấy, thôi mày đưa nó giúp anh đi, hay là... nhờ Khuê Dịch đưa cho nó? Anh thấy mấy ngày nay nó đi đứng cũng không vững.”

“Ừ,” Biên Nam nhận miếng lót giày, ngẩng ngửa, “Để tôi đưa thử, bảo Khuê Dịch đưa... không ổn lắm.”

“Vây mày thử đi, cảm ơn.” Biên Hạo gật đầu, quay lại nằm ườn trên sofa.

“Lên lầu ngủ đi,” Bố phất tay với hắn, dường như hơi mất mát khi biết cậu đi chơi Valentine với Khuê Dịch, “Nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai còn phải đi làm kìa.”

“Vâng.” Biên Nam cầm miếng lót giày chạy lên lầu.

Vào phòng mình đứng một hồi, cậu cất con heo mà Khuê Dịch tặng vào ngăn cao nhất của tủ quần áo, đoạn lấy di động ra gọi cho Khuê Dịch.

“Tôi vẫn chưa xuống xe đây,” Khuê Dịch nhắc máy, cười nói, “Sao vậy?”

“Biên Hạo nhìn thấy hai đứa mình,” Biên Nam nói nhỏ, “Má, sao thế được nhỉ?”

“... Anh ta phản ứng thế nào?” Khuê Dịch sững sốt.

“Chẳng phản ứng gì cả, chỉ cười nhạo tôi đi chơi với cậu vào ngày Valentine,” Biên Nam nhủ mảy, “Chắc Biên Hạo Ngữ chưa nói chuyện của cậu cho ông biết.”

“Cậu cứ như bình thường thôi,” Khuê Dịch trầm ngâm một lúc, “Nếu... không giấu được, nhất định phải nói cho tôi biết, chuyện này không được cố chống một mình, biết chưa?”

“Biết rồi,” Biên Nam cười ha ha, “Còn chuyện này nữa, Biên Hạo muốn đưa miếng lót giảm chấn gì đấy cho Biên Hạo Ngữ, nó không chịu nhận, Biên Hạo đau lòng em gái, ông bảo nó đi cũng không vung...”

“Muốn nhờ tôi đưa cho Biên Hạo Ngữ à?” Khuê Dịch lập tức hiểu ra.

“Ừ, tôi bảo cậu nhờ đưa không ổn lắm, để tôi đưa cho, ông không nói gì nữa,” Biên Nam nhỏ giọng nói, “Vừa lúc có thể làm dịu bớt quan hệ giữa tôi với Biên Hạo Ngữ, tiện thể xem thử nó sao rồi?”

“Cũng được,” Khuê Dịch suy nghĩ một chút, thở dài, “Tôi mà có ông anh như vậy chắc đã phiền chết từ lâu rồi.”

“Tôi thấy cậu cũng hay lo lắng nhọc lòng lắm, chỉ là không giống cách lo của Biên Hạo thôi.” Biên Nam cười cười.

“Nếu tôi mà như Biên Hạo, bố tôi đã dẫn nhị bảo bỏ nhà đi từ thuở nào rồi.” Khuê Dịch tắc lưỡi.

“Xem cậu đắc ý kìa,” Chẳng hiểu sao tâm trạng của Biên Nam tốt hơn nhiều, “Được rồi, tôi chỉ muốn nói với cậu mấy chuyện này thôi, tôi đi ngủ trước đây, mệt quá rồi.”

“Ừm, ngủ ngon.” Khuê Dịch nói.

Sau khi cúp điện thoại, tay Khuê Dịch lạnh toát, cậu vẫn luôn hy vọng qua Tết rồi hẵng lộ chuyện, khi ấy việc thực tập của Biên Nam đã ổn định, qua Tết cũng không còn bận bịu nhiều việc, có thể tập trung tinh lực xử lý.

Nhưng bây giờ nhìn lại, sự việc có phần nguy hiểm.

Cậu không hiểu rõ con người Biên Hạo thế nào, nhưng nhìn cách Biên Hạo đối xử với Biên Hạo Ngữ, nếu sự thật bại lộ, cậu thật sự không dám nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì, càng không biết nên đối mặt thế nào.

Khuê Dịch cần môi, thân phận tế nhị của Biên Nam ở nhà khiến cho phản ứng của mỗi người trong nhà họ Biên đều khó mà đoán trước.

Đôi khi cậu rất hâm mộ tính cách hễ lòng rồi bởi sẽ không nghĩ nhiều của Biên Nam...

Lúc về đến nhà, đèn đã tắt hết, Khuê Dịch vào trong, trước hết vào phòng xem Khuê Ngạn, nhóc này ngủ rồi mà vẫn cầm điện thoại.

Cậu đi qua rút di động trong tay Khuê Ngạn, đặt lên bàn, đoạn xoay người ra ngoài, vào phòng bố.

“Về rồi hả?” Bố hắn là vừa nhắm mắt, còn tựa ở đầu giường, mở máy radio nhỏ.

“Vâng,” Khuê Dịch ngồi bên giường kéo chăn cho ông, “Sao bố còn chưa ngủ? Lát nữa lại ho cho xem.”

“Mùa đông mà, ho là bình thường thôi,” Đúng lúc đó bố nghiêng đầu ho một tràng, một lát sau mới đỡ lại, “Bố đang chờ con về báo cáo đây.”

“Báo cáo gì?” Khuất Dịch vuốt nhẹ lên ngực ông, “Uống miếng nước không?”

“Không uống, uống nhiều tối lại tiểu đêm, mệt lắm,” Bố lắc đầu, “Có phải con ra ngoài đón lễ không? Chờ con báo cáo đây.”

“Có phải đi với bạn gái đâu, có gì để báo cáo.” Khuất Dịch nhìn ông.

“Đi với Thân Đào hả?” Bố nở nụ cười, “Đón lễ độc thân sao?”

Khuất Dịch cười cười, “Không phải, đi với Biên Nam.”

“À,” Bố ngập ngừng một lát, “Bây giờ quan hệ giữa con với Biên Nam tốt hơn với Thân Đào luôn phải không?”

“Đều tốt cả, con có phải nhĩ bảo đâu, gì mà tốt với người này thì không tốt với người kia chứ,” Khuất Dịch đứng lên giúp bố chỉnh lại gối đầu, tắt radio, “Bố mau ngủ đi, sắp mười hai giờ rồi.”

“Con thật sự chưa bao giờ để người nhà lo lắng chuyện yêu sớm,” Bố nhích xuống nằm lên gối, thở dài, “Cứ cái đà này sẽ lo con yêu muộn mất.”

“Rảnh thì bố quan tâm sức khỏe của mình đi,” Khuất Dịch nhún mày, “Lần trước bác sĩ nói thế nào bố không nhớ à? Cơ thể của bố có vấn đề ở nhiều chỗ, không cẩn thận chú ý sẽ sinh bệnh, cuối tuần này hẹn bác sĩ kiểm tra, nghe xem người ta nói thế nào.”

“Không đi,” Bố phát tay, “Suốt ngày cứ chạy đến bệnh viện có thấy phiền không!”

“Với tình trạng của bố, nếu điều kiện tốt hơn thì nên nằm điều dưỡng trong bệnh viện, nhưng chúng ta không có điều kiện, mấy tháng mới đi một lần mà bố còn than phiền,” Khuất Dịch thở dài, “Bố đúng là không sợ chết.”

“Con trai mình bận rộn đến mức không quen được bạn gái, lễ tình nhân đi chơi với bạn thân, người làm bố sao có thể không phiền chứ.” Bố nhắm mắt lại, rồi cũng thở dài.

“Đã bảo bố đừng lo cho con, làm gì có ai phiền hơn bố chứ,” Khuất Dịch nắn vai bố, “Thôi được rồi, bố ngủ đi, ngày mai con còn có việc, con cũng ngủ đây.”

“Ngủ đi ngủ đi,” Bố kéo chăn, “Trai lớn không nghe lời cha nữa...”

Khuất Dịch đóng cửa phòng bố, cầm điều thuốc ra sân châm lửa, ngậm trong miệng ngồi xỏm bên cửa nhà.

Từ nhỏ đến lớn bố đều rất tin tưởng cậu, cậu quyết định thế nào, quyết định làm bất cứ chuyện gì, bố cũng sẽ không nói thêm một câu, kể cả việc đánh nhau, bố cũng ít khi trách mắng cậu.

Nhưng cậu không chắc bố sẽ tỏ thái độ gì với chuyện Biên Nam là bạn trai mình.

Giống như mẹ vậy, bố cũng từng có những tưởng tượng về con dâu, chẳng qua đàn ông không thích lải nhải mấy chuyện này như phụ nữ thôi...

Nghĩ đến mẹ, tay Khuất Dịch khẽ run.

Có phần thiếu não cúi đầu, gương mặt nhìn bóng giàn nho bị ánh trăng kéo nghiêng dưới mặt đất.

Dây leo khô héo méo mó in bóng quẩn bên dưới mặt đất.

...

Hiện tại Biên Nam dậy trễ hơn trước kia rất nhiều, cậu vẫn chưa quen với cuộc sống không cần phải chạy bộ mỗi sớm, ngày nào cậu cũng rời giường lúc sáu giờ hơn, xuống phòng tập ở lầu ba mà bố đã lắp đặt dụng cụ tập thể hình nhưng chưa vào lấy một lần, chạy bộ khởi động một lát.

Tám giờ cậu xuống lầu, Biên Hinh Ngừ từ phòng mình đi ra.

Nhìn bộ dáng của nhỏ, Biên Nam nhất thời không biết cảm giác của mình là gì, cách cả vài mét vẫn thấy được quãng thâm của nhỏ, mặt mũi căng cứng, tinh thần sa sút.

Thấy Biên Nam, Biên Hình Ngữ chỉ nhìn lướt qua rồi không để ý nữa, chuẩn bị xuống lầu ăn sáng.

“Hình Ngữ,” Biên Nam gọi nhỏ lại, tiếng Hình Ngữ này cũng làm chính bản thân cậu nổi hết da gà, từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng gọi như thế, “À ừm... em chờ anh chút.”

Biên Hình Ngữ không nói gì, đứng tại chỗ nhìn Biên Nam.

Biên Nam chạy vào phòng lấy miếng lót giày của Biên Hạo, vừa ra tới, Biên Hình Ngữ đã nhíu mày: “Giày này, Biên Hạo bảo ông đưa cho tui? Tui đã nói không cần thứ này rồi mà! Biên Hạo còn tìm cả ông nữa, có chịu thôi không đây!”

“Đúng, tìm cả anh,” Biên Nam cười nói, “Cũng không dễ dàng gì, em dùng hay không cũng nhận đi, ném một bên cũng được.”

Biên Hình Ngữ từ nhỏ đã hay khó chịu vào buổi sáng, chưa kể hiện giờ tâm tình không tốt, mặt nhỏ đen đến mức có thể trút mưa được rồi: “Nếu tui không nhận, có phải ông còn định nhờ Khưu Dịch đưa cho tui không! Đúng là có bệnh!”

Hai chữ Khưu Dịch vừa thốt ra, lòng Biên Nam giật thót, cậu cầm miếng lót giày không nói gì.

Biên Hình Ngữ nhíu mày giật miếng lót giày trong tay cậu, mở cửa phòng mình ném vào trong: “Được chưa!”

Biên Nam im lặng, xoay người đi xuống lầu, phát hiện Biên Hạo đang đứng dưới lầu ngửa cổ lên nhìn.

“Đưa rồi.” Biên Nam nói.

“Ồ,” Biên Hạo gật đầu, ngẫm nghĩ rồi lại buồn bực, “Có khi nó cũng chẳng dùng.”

“Nó đâu có yếu ớt vậy, trước đây mẹ dốc sức làm ăn với bố con cũng chưa...” Dì Lâm đứng bên cạnh mỉm cười, nói được một nửa thì liếc sang Biên Nam, không nói thêm nữa, “Cực một chút cũng tốt, không chịu cực được nữa sẽ về nhà.”

Biên Nam cúi đầu ngồi xuống cạnh bàn ăn, bố dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lúc dì Lâm gả cho bố, bố vẫn chỉ là nhân viên sai vặt theo chủ khu mỏ, hai người xem như dìu dắt nhau qua gian khó, chẳng qua nói thêm tí nữa sẽ đến lượt mẹ cậu lên sàn.

Biên Hình Ngữ tâm trạng không tốt, trong nhà ngoại trừ Biên Nam, không ai biết nguyên nhân thật sự, mọi người chỉ đành cẩn thận đồ dành nhỏ, muốn pha trò chọc nhỏ cười.

Nhìn Biên Hạo thiếu điều nhảy vũ điệu tình tình cho em gái coi, Biên Nam căng thẳng không thôi, sợ Biên Hạo nóng lòng quá mà mang chuyện “Biên Nam và Khưu Dịch hai thằng đáng thương đón Valentine với nhau” kể ra để chọc cười.

May là Biên Hình Ngữ vội vã ăn cho xong bữa sáng rồi xách túi ra ngoài, chẳng thềm ngó ngang đến ai.

Biên Nam ăn xong cũng ra ngoài, hôm nay chắc sẽ không sao, nhưng tối có xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào không thì chưa biết, rồi mai, rồi mốt...

Lẽ ra Biên Hình Ngữ biết chuyện Khưu Dịch cũng không cần quá lo lắng, nhưng hiện tại Biên Hạo cũng trở thành một quả bom không hẹn giờ làm người ta đau đầu, sao lại để Biên Hạo nhìn thấy chứ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Biên Nam ngửa cổ lên trời hà hơi vào không khí, cho dù bây giờ không thấy, sau này cũng sẽ bị bắt gặp, thấy sớm giải quyết sớm.

Theo hướng dẫn đón xe đi làm của Khưu Dịch, Biên Nam cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, hành khách trên xe vẫn khá đông, nhưng chỉ ít cậu có thể lấy được di động ra khỏi túi mà không cần lo nó sẽ bị mông người khác ép cứng ngắc khi tiếng chuông đầu tiên vang lên.

Có điều khi thấy tên Miêu Miêu hiển thị trên màn hình, cậu ngẩn ra: “Miêu Miêu?”

“Hi, nam thần, chào buổi sáng.” Miêu Nguyên ở đầu bên kia vui vẻ chào hỏi.

“... Chào buổi sáng.” Biên Nam không biết tại sao Miêu Nguyên bỗng dưng gọi cho mình, vừa nghĩ tới phản ứng hôm đó của Miêu Nguyên, cậu có hơi thấp thỏm.

“Là vậy, bây giờ anh đang thực tập ở Triển Phi phải không?” Từ giọng nói của Miêu Nguyên cũng không nghe ra được gì, trái lại còn thoải mái hơn bình thường.

“Ừ, đúng rồi.” Biên Nam đáp.

“Nếu em giới thiệu bạn em qua chỗ anh, anh có được chia hoa hồng không?” Miêu Nguyên hỏi.

“Giới thiệu bạn?” Biên Nam không ngờ Miêu Nguyên lại hỏi chuyện này, “Anh chỉ đang thực tập thôi, không được chia hoa hồng, với lại anh không phải huấn luyện viên, chỉ là trợ lý.”

“Ồ... vậy thì phí công rồi,” Miêu Nguyên thất vọng, “Em có hai người bạn muốn tìm chỗ tốt để chơi bóng, vốn dĩ đã có nền tảng, định giới thiệu cho anh để anh kiếm thêm chút đỉnh.”

“Hay là em cứ đưa tới đi, anh có thể giới thiệu cho huấn luyện viên hướng dẫn anh.” Biên Nam suy nghĩ một chút, bên lớp Cổ Vĩ còn ba chỗ trống.

“Ừm, giúp anh nịnh nọt một tí,” Miêu Nguyên nghe thế bèn cười, “Vậy chiều nay em dẫn người tới, đến lúc đó gọi cho anh nha.”

“Ừ, em...” Biên Nam muốn hỏi thử cảm nhận của Miêu Nguyên về chuyện hôm đó, nhưng lại thấy dở hơi quá, thế nên do dự không nói thành lời.

“Em không sao,” Miêu Nguyên phản ứng rất nhanh, cười nói, “Vừa nghĩ đến việc mình không cần diễn kịch nữa, đối thủ khác cả giới tính, có đấu cũng không thắng, biết thế nên cả người em nhẹ nhõm hơn nhiều, anh xem đi em nói chuyện với anh có cà lăm nữa đâu.”

Biên Nam buồn cười: “Vốn dĩ em đâu có cà lăm.”

“Đó là do em giấu giỏi, sớm biết vậy em đã thi vào Học viện hí kịch trung ương,” Miêu Nguyên nói, “Vậy nha, đợi điện thoại của em nhé trợ lý Biên.”

“Ừ.” Biên Nam cười cúp máy.

Tính cách của Miêu Nguyên thật là tốt, Biên Nam cảm khái, ai cũng như nhỏ thì tốt rồi.

Đợt này đi theo Cổ Vĩ, Biên Nam đã dần dần nắm được công việc, cũng kết thân với không ít người, lại thêm trình độ mặt dày luyện được nhờ tiếp xúc với huấn luyện viên ở trường... tuy huấn luyện viên trong câu lạc bộ vì các mối quan hệ lợi ích mà không giống huấn luyện viên trong trường, nhưng ít nhất ở ngoài mặt mọi người đều tươi cười với cậu.

“Anh Vĩ... à không, anh hai,” Biên Nam và Cổ Vĩ tắt bật hơn một tiếng soạn thảo kế hoạch huấn luyện cho học viên, tuy không chi tiết cặn kẽ như kế hoạch ở trường Thể thao nhưng cũng rất tốn công, vất vả làm xong xuôi, cậu cầm ly trà của Cổ Vĩ đi pha tách trà nóng rồi đưa qua, “Nói với anh chuyện này.”

“Ừ, chuyện gì?” Cổ Vĩ cầm ly.

“Một người bạn của em nói sẽ dẫn hai người tới, đã có chút nền tảng, chuyên biệt muốn theo anh, bên chúng ta vẫn còn chỗ trống phải không?” Biên Nam nói.

“Đã có nền tảng à? Có nền tảng thì được,” Cổ Vĩ gật đầu, “Dẫn tới đi, không có nền tảng mà do cậu mở miệng thì cũng được thôi, chỉ là hơi khó sắp xếp để tập chung.”

“Không có nền tảng em cũng đánh rớt, em tập chung cũng một lăm.” Biên Nam cười cười.

Buổi chiều Miêu Nguyên gọi điện thoại cho Biên Nam, nhỏ dẫn người tới, là hai nữ sinh ở cùng một khu dân cư với nhỏ, cả hai đều học đại học tại đây, thoát nhìn sáng sủa hơn Miêu Nguyên nhiều, vừa gặp Cổ Vĩ đã chấp tay gọi sư phụ.

Cổ Vĩ hơn hờ cười hồi lâu, kiểm tra thử, hai cô gái quả thật đều có nền tảng, vì vậy liền xếp vào lớp của mình, nói ngày mai có thể bắt đầu tới tập luyện.

Miêu Nguyên không nói thêm gì với Biên Nam, đăng ký nộp học phí với hai cô bạn của mình xong là đi ngay.

“Cô bé Miêu Miêu kia,” Cố Vĩ kéo Biên Nam đến sân nhỏ sau phòng nghỉ, “Là bạn gái cậu hả?”

“Không phải không phải không phải.” Biên Nam vội xua tay.

“Không phải thì tốt,” Cố Vĩ châm điếu thuốc, “Cô bé có bạn trai chưa?”

“... Anh à,” Nghe Cố Vĩ nói thế, Biên Nam phì cười, “Anh định làm gì?”

“Hừm, hình như hỏi gấp quá rồi,” Cố Vĩ cười ngượng ngùng, “Chắc trước tiên anh nên hỏi đã thành niên chưa?”

“Hắn là thành niên rồi, cùng tuổi với em,” Biên Nam tặc lưỡi, “Nhưng em không thể tùy tiện cho anh số điện thoại của người ta.”

“Không cần không cần,” Cố Vĩ vỗ vai cậu, “Cậu chỉ cần hỏi xem cô bé có ấn tượng gì với huấn luyện viên hôm nay không, nếu người ta không có ấn tượng gì thì thôi vậy.”

“Được, không thành vấn đề.” Biên Nam cười ha ha, bình thường Cố Vĩ rất phóng khoáng, ai ngờ gặp chuyện này còn biết xấu hổ nữa cơ.

Lúc tan tầm chờ đón xe về nhà, Biên Nam gọi cho Khuê Dịch, Khuê Dịch ở bên kia đang tiếp khách, bận không kịp thở, hai người nói chưa được mấy câu đã cúp máy.

Thế nhưng tâm trạng của Biên Nam cũng không tệ, đôi khi con người rất dễ thỏa mãn. Trước lúc gọi điện thoại cho Khuê Dịch, Biên Nam còn buồn bực vì chuyện Cố Vĩ có thể tự do tỏ ý có thiện cảm với Miêu Miêu, muốn thử xem có thể theo đuổi người ta được không, còn cậu và Khuê Dịch chỉ có thể lo lắng đề phòng khi nào sẽ xảy ra động đất...

Nhưng qua cuộc điện thoại vừa rồi, cậu không còn cảm giác gì nữa, dù sao bây giờ vẫn chưa có chuyện gì, mọi thứ đều ổn.

Cuộc sống yên ổn bề nổi của Biên Nam trôi qua một cách êm ả, mỗi ngày chỉ cần nghe giọng của Khuê Dịch một lát, hai người tâm sự vài câu là cậu thả lỏng rồi.

Nếu cứ theo nhịp độ như thế, chưa đến mấy ngày nữa là sang năm mới, vậy là có thể yên ổn qua hết năm nay, còn nhớ sau này xảy ra chuyện thì ưỡn cổ ra mà gánh thôi.

Cuối năm Triển Phi có phát tiền thưởng, nếu không nói còn tưởng đã làm việc chính thức ở Triển Phi rồi chứ, phúc lợi cho nhân viên không tệ, ngay cả thực tập sinh như Biên Nam cũng có phần.

Biên Nam vô cùng mừng rỡ, dọc đường về cứ tính toán lương tháng này cộng với tiền thưởng chắc cũng đủ mua cho nhà mình ít quà, còn cả Khuê Dịch, nhị bảo và bố Khuê nữa...

Tâm trạng phơi phơi về đến nhà, vừa đẩy cửa vào đã thấy Biên Hình Ngũ mặt mày bí xị ngồi trên sofa và Biên Hạo im lặng ngồi bên cạnh xem TV, lòng Biên Nam lập tức chùng xuống.

Đại khái tối nay Biên Hình Ngũ không cần đi làm, thật ra nhỏ ở nhà cũng không thành vấn đề, nhỏ vẫn chưa kể cho ai nghe chuyện của Khuê Dịch, nhưng phiền ở chỗ Biên Hạo cũng ở nhà, dạo này em gái cưng không được vui, Biên Hạo giảm bớt thời gian dành cho bạn gái, không có gì làm liên về nhà.

Mỗi người cầm một đầu sợi dây, hai người đụng nhau là có thể châm thuốc nổ đồng thời có mặt ở nhà, Biên Nam cảm thấy một giây sau mình sẽ bị nổ bay.

“Về rồi hả?” Di đi ra từ trong bếp, “Hôm nay mọi người đều về sớm, đúng lúc dùng cơm sớm một chút.”

“Con không ăn đâu,” Biên Hình Ngũ rúc vào sofa, nói, “Không muốn ăn.”

“Mấy ngày nay không ăn được bữa nào ra hồn,” Di nhíu mày, “Con cần gì phải tự làm khổ mình như thế, làm thêm mà mệt đến vậy...”

“Ai nói con vì chuyện làm thêm?” Biên Hình Ngũ hét toáng lên, “Con không thể có chuyện phiền lòng của riêng mình à!”

“Vậy con phiền lòng chuyện gì?” Dì thở dài, “Đã bao nhiêu ngày rồi, ngày nào cũng như vậy, con làm mọi người lo lắng lắm.”

“Không có gì,” Biên Hinh Ngừ ôm đầu gối, “Qua rồi sẽ ổn thôi.”

“Chuyện tình cảm à?” Biên Hạo hỏi thử, “Anh thấy hình như kể từ Valentine...”

“Anh có phiền không! Valentine Valentine cái con khỉ!” Có lẽ bị chột trúng chỗ đau, Biên Hinh Ngừ bỗng nhiên nhảy dựng khỏi sô pha, mắng Biên Hạo một tràng hết như lửa bùng phát, “Anh đi chơi Valentine của mình thì thôi đi suốt ngày cứ nói mãi không yên anh có thấy phiền không hả!”

“Em bị cái gì vậy?” Quảng thời gian này cứ bị em gái yêu quý của mình nhảu nhó quát tháo, Biên Hạo coi bộ không nhịn nổi nữa, đập bàn trà một cái, “Anh nói một câu Valentine thôi, em nổi điên cái gì?”

“Em điên đấy! Không thích nghe anh nói Valentine Valentine đấy!” Giọng của Biên Hinh Ngừ phát run, “Em khó chịu lắm rồi! Em không muốn nghe không muốn nghe!”

“Cả nhà đã đổ dành em như vậy, em cũng nên kiềm chế chút đi! Trên đời này đâu phải chỉ có mình em không đón Valentine với người yêu, tại sao đến em thì không được? Cũng có phải ngày lễ hay ho gì đâu,” Thấy Biên Hinh Ngừ sắp khóc, Biên Hạo nhất thời luống cuống không biết làm sao, đưa mắt nhìn lướt qua Biên Nam, “Thiếu gì người kéo bạn ra ngoài chơi? Cần gì phải...”

“Này này cãi nhau cái gì thế!” Dì vội chạy tới, “Biên Hạo, con lớn tiếng với nó làm chi...”

“Anh nói cái gì?” Biên Hinh Ngừ cắt lời dì, nhìn Biên Hạo, “Anh nói ai kéo bạn...”

Ngay khoảnh khắc Biên Hạo thốt ra câu đó, cả người Biên Nam cứng đờ, muốn bước lên lầu nhưng chân nhắc không nổi. Khi Biên Hinh Ngừ quay phắt lại nhìn mình, Biên Nam cảm thấy mình đã ngừng thở mấy giây.

Biên Hinh Ngừ không được xem là người nhạy cảm, nhưng trong tình huống nhỏ đã biết tính hướng của Khuê Dịch cộng thêm ánh mắt vô tình lia tới của Biên Hạo, Biên Nam có cảm giác đầu sợi pháo đã bị đốt.

“Ông đi chơi Valentine với ai?” Biên Hinh Ngừ nhìn Biên Nam chằm chằm, hỏi.

76. Chương 76

Vào hôm nay, trước giờ phút này, Biên Nam từng có vô số tưởng tượng về chuyện này.

Người nhà sẽ phát hiện như thế nào, sẽ phản ứng ra sao, bố, dì, Biên Hinh Ngừ, Biên Hạo, họ sẽ nói những gì...

Còn mình sẽ trả lời như thế nào, thừa nhận, cố gắng chịu trận...

Tuy rằng theo thói quen, cậu không nghĩ nhiều đến những việc này, chỉ nghĩ đến khi nào phiền lòng là ngừng lại.

Nhưng cậu lại chưa từng nghĩ rằng khi thật sự bị đẩy đến bước này, tâm trạng của mình sẽ như thế.

Căng thẳng, rối loạn, lo lắng... không, không phải lo lắng.

Mà là sợ.

Tất cả mọi người đều ở đây, cậu đứng dưới cầu thang, Biên Hinh Ngừ đứng bên cạnh cậu, Biên Hạo đứng trước sô pha, dì đứng ở cửa phòng bếp, còn đường trốn về phòng của cậu đã bị bố đang đi xuống từ trên lầu chặn lại.

Mọi người đều nhìn cậu, vì câu chất vấn nghe hết sức kỳ quặc của Biên Hinh Ngừ, ai cũng chờ đợi câu trả lời của cậu.

“Ông... đi chơi... Valentine với ai?” Biên Hình Ngữ không còn lớn giọng la lối nữa, khi hỏi lần thứ hai, giọng của nhỏ đã run rẩy lẫn với âm mũi.

Như thể một giây sau sẽ òa khóc.

Có nên trả lời hay không?

Trả lời như thế nào?

Biên Nam im lặng nhìn nhỏ.

Có rất nhiều cách để tránh thoát cục diện bế tắc trước mắt.

Tình cờ gặp nhau trên đường.

Cùng Khuru Dịch đi họp mặt bạn bè, Vạn Phi và Thân Đào đang chờ bọn anh.

...

Nếu như bản thân cậu không muốn thừa nhận, cho dù Biên Hình Ngữ đã biết tính hướng của Khuru Dịch, cậu vẫn có thể dễ dàng kéo mình ra khỏi chuyện này.

Chỉ là.

Nếu mình phủ nhận như thế.

Vậy khác nào mình tự tay đẩy Khuru Dịch ra.

Thái độ của Khuru Dịch đối với chuyện này vẫn luôn làm cậu khó chịu, tránh né, không cho cậu gần gũi với bố Khuru, thậm chí hai người còn từng bất hòa vì nó nữa...

Cậu không biết tại sao Khuru Dịch lại như vậy, nhưng hôm đó sau khi biết Khuru Dịch đã thừa nhận, cậu thật sự có cảm giác mừng rỡ phấn khích.

Nếu bây giờ mình phủ nhận, dường như xét theo một mức độ nào đó, mình đã vứt Khuru Dịch sang một bên.

Lần đầu tiên Biên Nam cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng, chỉ ít ở chỗ ngoặt gấp tốc độ cao, nó không được nhạy cho lắm.

Đầu óc cậu loạn hết cả lên, nói, không được nói, Khuru Dịch bảo qua Tết rồi hẵng nói, nhưng hiện tại...

Sau vài giây đồng hồ, cậu đưa ra quyết định, vừa hé miệng định lên tiếng, Biên Hình Ngữ bỗng nhiên hét toáng lên, bùm nổ tai chạy lên lầu: “Đừng nói cho tui nghe! Tui không muốn nghe ——”

Biên Hình Ngữ chạy rất nhanh, nhỏ nghẹn ngào vừa chạy vừa la to, tông bố đứng trên cầu thang chệch sang một bên, phóng thẳng lên lầu hai chạy vào phòng mình, sập cửa cái rầm.

Tiếp theo nghe được tiếng khóc loáng thoáng truyền ra từ phòng nhỏ.

“Xảy ra chuyện gì vậy!” Bây giờ bố mới phản ứng lại, trừng mắt hỏi Biên Nam.

“Con...” Biên Nam cảm thấy tay mình lạnh toát, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, ánh mắt nghiêm khắc của bố làm cho dững khí mà cậu gom góp này giờ suýt bay mất.

“Rốt cuộc là sao đây!” Dì cũng chẳng đủ sức hỏi nhiều, vội vã chạy lên lầu, đứng ngoài cửa phòng của Biên Hình Ngữ, sốt ruột gõ cửa, “Hình Ngữ, sao vậy con? Xảy ra chuyện gì vậy? Con mở cửa cho mẹ đi...”

Biên Hạo không nói gì, đi tới trước mặt Biên Nam nhìn cậu chằm chằm một lúc lâu rồi lên lầu.

“Bố,” Biên Nam ngẩng đầu nhìn bố, mở miệng một cách vấp vả, “Chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Bố cau mày, ngừng một lát rồi xoay người đi vài bước lên cầu thang: “Vào phòng sách của bố đi.”

“Vâng.” Biên Nam nhấc chân bước lên cầu thang, chỉ đi lên lầu hai mà cậu đã cảm thấy cả người rệu rã như sắp kiệt sức, tay cũng run cầm cập.

Cậu không ngờ rằng khi ngày này thật sự đến lại khó đối mặt như thế.

“Biên Nam!” Biên Hình Ngữ đột nhiên mở cửa phòng, đẩy ra đi và Biên Hạo đang đứng ngoài cửa, nhào về phía Biên Nam, “Tại sao ông lại làm như vậy!”

Biên Nam quay đầu lại, chỉ kịp lùi một bước, Biên Hình Ngữ đã xông tới, túm cánh tay của cậu: “Ông đi chơi Valentine với Khuê Dịch phải không! Có phải không!”

Biên Nam nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt và đôi mắt đỏ bừng của Biên Hình Ngữ, khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, đáp lời: “Phải.”

“Tại sao chứ!” Có lẽ tia ảo tưởng cuối cùng cũng tan biến, Biên Hình Ngữ gào lên, “Ông biết rất rõ tui thích Khuê Dịch! Ông biết rất rõ mà!”

“Anh...” Biên Nam cảm thấy logic của Biên Hình Ngữ hơi có vấn đề, nhưng chưa đợi cậu mở miệng, tay của Biên Hình Ngữ đã vung về phía mặt cậu, cậu vội quay đầu đi, móng tay của Biên Hình Ngữ rạch một đường lên cổ cậu, nhất thời đưa đến cảm giác nóng rát nhói nhói.

“Hình Ngữ! Con làm cái gì thế!” Bó quát to một tiếng, mặc dù từ nhỏ đến lớn được nuông chiều nên tính tình ngang bướng, nhưng Biên Hình Ngữ chưa từng có hành vi điên rồ như vậy.

“Hình Ngữ...” Dì chạy tới định kéo Biên Hình Ngữ, nhưng lại bị nhổ hất ra.

“Biên Nam ông cố ý đúng không! Rõ ràng ông biết tui thích Khuê Dịch! Ông cố ý!” Biên Hình Ngữ chỉ vào Biên Nam.

“Em đừng như vậy mà.” Biên Hạo cũng nhào đến ôm Biên Hình Ngữ, kéo nhỏ lùi ra sau.

Biên Hình Ngữ không hất nổi Biên Hạo, nhỏ vừa khóc vừa giãy dụa, vẫn chỉ vào Biên Nam: “Ông là đồ khốn kiếp! Biên Nam, ông với mẹ ông y như nhau! Toàn giật thứ mà người khác thích!”

Biên Nam chỉ cảm thấy cả người lung la lung lay, phải vịn lan can bên cạnh mới đứng vững được.

Những lời này Biên Hình Ngữ hét như một con dao đâm mạnh vào tim cậu, không chỉ đâm mà còn xoay tròn moi móc.

“Hình Ngữ!” Biên Hạo gần giọng, “Em nói bậy cái gì đấy!”

“Em không có nói bậy! Biên Nam! Ông và anh ấy quen nhau thì nói cho tui biết đi, ông nói đi chứ! Nhìn tui ngày nào cũng nhớ nhung anh ấy như con cóc chắc ông vui lắm phải không! Ông nói đi! Rõ ràng ông biết tui thích anh ấy... ông với mẹ ông y như...” Biên Hình Ngữ vừa khóc vừa la, còn chưa dứt lời đã bị Biên Hạo bịt miệng lại, lời trở về phòng.

Tuy rằng từ nhỏ Biên Hạo và Biên Hình Ngữ đều chẳng ưa gì Biên Nam, nhưng vì bố, bất mãn thế nào cũng không thể biểu đạt trực tiếp, không thân thiết, không nhìn mặt nhau, châm chọc khiêu khích, khinh bỉ, đánh nhau, cho dù là câu “Nguyên tội” của Biên Hình Ngữ cũng sẽ không trực tiếp đề cập đến mẹ ruột của Biên Nam.

Những lời Biên Hình Ngữ nói, Biên Nam nghe rõ rành rành, cậu chẳng còn nghe được thanh âm nào nữa, Biên Hình Ngữ bị kéo vào phòng mà vẫn còn la hét, nhưng cậu hoàn toàn không nghe rõ.

Trong đầu chỉ có mỗi câu kia.

Biên Nam ông với mẹ ông y như nhau! Toàn giật thứ mà người khác thích!

Toàn giật thứ mà người khác thích!

Những lời này chuẩn xác đâm vào vết sẹo mà mười mấy năm qua cậu không muốn chạm vào nhất.

Mẹ ông là kẻ thứ ba, ông cũng y hệt mẹ ông, toàn giật thứ mà người khác thích!

Biên Nam khẽ tựa vào lan can, cả người run bần bật.

Cậu cảm thấy lan can thật rắn chắc, mình run đến mức như phát công mà lan can vẫn không suy suyển chút nào.

Rắn chắc thật...

Dì dưng ánh mắt phức tạp nhìn cậu, sau đó chạy vào phòng Biên Hình Ngữ.

“Chuyện gì vậy.” Bố vẫn lặng thinh đứng sau lưng cậu hỏi một câu, giọng nói lộ rõ lửa giận.

“Bố,” Biên Nam nhắm mắt lại, tay vịn lan can, giống như chỉ cần thả tay ra sẽ té ngã, “Con và Khuê Dịch... đi chơi Valentine.”

“Rồi sao nữa?” Có lẽ chưa hoàn toàn phản ứng kịp, bố hỏi thêm một câu.

“Con thích cậu ấy,” Biên Nam mím môi, quay đầu lại nhìn bố, “Con thích Khuê Dịch.”

Lúc bật tai của bố đánh tới, Biên Nam thậm chí chưa kịp thấy hướng ông vung tay thì đã ngã xuống sàn hành lang.

Đã thế còn nường theo sàn nhà trơn bóng trượt ra sau một đoạn.

Tông vào Biên Hạo vừa đi ra khỏi phòng Biên Hình Ngữ.

Bố chỉ vào cậu nói gì đó, Biên Nam không nghe rõ, một bên tai kêu ong ong, kèm theo đó là tiếng vang bèn nhộn, thậm chí còn có lực sát thương hơn tiếng gào khóc của Biên Hình Ngữ.

Tiếng vang kia làm đầu óc cậu hơi choáng váng.

Nói xong, bố đen mặt đi lên lầu, Biên Nam dùng cánh tay chống sàn nhà, lưng tựa vào chân Biên Hạo, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đều xoay nhanh như gió.

Bố là chủ quảng mỗ đã lao động nặng nhọc ở quảng mỗ từ thời thanh niên, cái tát này dùng lực rất kinh người, lúc Biên Hạo lùi lại, Biên Nam nằm sòng soài dưới đất.

Biên Hạo kéo cậu từ dưới đất lên, hai chân cậu chuệch choạng, cổ chống vài lần mới tựa vào tường đứng vững được.

Biên Hạo nhìn cậu, nói gì đó.

Giữa một mảnh ong ong, Biên Nam chỉ nghe được giọng của Biên Hạo, nhưng lại không nghe rõ Biên Hạo nói gì.

“Tôi nghe không rõ.” Biên Nam nói khẽ.

Biên Hạo không nói tiếp nữa, chờ chốc lát mới lại mở miệng: “Bây giờ thì sao?”

Theo tiếng vang giảm dần, bốn phía bắt đầu có chút tiếng động hỗn loạn, giống như tạp âm của radio không tìm được tín hiệu.

“Được rồi.” Biên Nam đáp lời.

“Về phòng nằm đi,” Biên Hạo sắc mặt khó coi, nhìn cậu một cái rồi đi lên lầu, “Tết năm nay đặc sắc thật.”

Biên Nam tựa vào tường không nhúc nhích.

Bốn phía dường như yên tĩnh trở lại, trong phòng Biên Hình Ngữ đã không còn tiếng khóc, chỉ nghe được giọng dỗ dành nhỏ nhẹ của dì, Biên Hạo và bố thì lên lầu.

Trong hành lang chỉ còn mỗi mình cậu.

Cậu nường theo vách tường chậm rãi ngồi chồm hồm xuống đất, nhắm nghiền hai mắt muốn làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Nhưng cậu cảm thấy mình rất bình tĩnh.

Chỉ là... phải mau mau rời khỏi lốc xoáy trước đó đã.

Biên Nam ông với mẹ ông y như nhau! Toàn giật thứ mà người khác thích!

Nghĩ đến câu đó, toàn thân cậu lạnh buốt.

Dù cho những lời này có kẻ hở vô cùng rõ ràng.

Thế mà chỉ một câu nói bừa thiếu logic như vậy lại có thể đánh bay cậu vào bóng tối.

Thần kỳ thật.

Nguyên tội.

Là vì vậy ư, vì cậu có một người mẹ làm kẻ thứ ba, cho nên cậu sẽ thất bại thảm hại trước cái logic buồn cười đó.

Tất cả tự ti và mặc cảm giấu kỹ dưới đáy lòng hết như thủy triều cuộn cuộn nhấn chìm cậu.

Biên Nam không biết mình ngồi trên hành lang bao lâu, mãi đến khi cậu rời khỏi nhà, trong nhà vẫn lặng ngắt, không ai ra khỏi phòng, không ai để ý đến cậu.

Thậm chí ngay cả bố đang giận dùm dùm cũng không đi ra đánh cậu nữa.

Biên Nam rụt cổ, đêm tối thật lạnh lẽo.

Gió bắc thổi qua mặt cậu, cái rét thấu xương và cảm giác nóng rát của bạt tai lúc nãy còn sót lại trên mặt khá là câu hồn.

Mấy ngày nay nghe bảo sẽ đổ tuyết, gió đêm thổi vù vù, chưa chi đã thổi tung quần áo trên người.

Biên Nam không có mục tiêu dạo bước trên con đường không một bóng người, ban đầu thấy rất lạnh, nhưng từ từ chẳng còn cảm giác gì nữa.

Cậu không biết bây giờ là mấy giờ, cũng không biết mình đã đi đến đâu.

Cậu nhìn xung quanh, tìm một băng ghế dài ở ven đường ngồi xuống, cơn lạnh truyền đến dưới móng từ từ thay đổi cảm giác đã bị gió thổi chết lạng của cậu.

Cậu lục lọi túi quần, định lấy di động xem giờ.

Muốn gọi điện thoại cho Khưư Dịch.

Nhưng trong túi quần trống không.

Cậu có thói quen cất di động trong túi quần, nhưng không biết đã rơi mất lúc nào.

Có phải rớt ra lúc bị cái tát của bố đánh ngã xuống đất không.

Biên Nam khẽ thở dài, bỏ tay vào túi áo khoác, nhìn cát mịn và bụi bặm bên chân bị gió thổi bay.

Nói rồi.

Mặc dù cậu chưa chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Cách nói cũng hơi bị loạn xà ngầu và cẩu huyết.

Cậu thậm chí chưa kịp nghiêm túc bày tỏ suy nghĩ của mình với bố thì đã bị một cái tát đánh cho té nhào.

Nhưng mà vẫn nói rồi.

Dù rằng bây giờ cậu chẳng hề có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không có cảm giác sung sướng thoải mái sau khi ghen trong bụng lâu như vậy.

Đã thế còn ngã vào lốc xoáy không thể nào chống cự chỉ vì một câu nói của Biên Hinh Ngừ.

Biên Nam cúi đầu cười cười.

Cậu biết mình để tâm thân phận của mẹ, cũng để tâm thân phận của mình.

Nhưng cậu không biết mình để tâm đến thế.

Mà thôi cũng đã nói rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua giữa làn gió bắc.

Biên Nam ngồi trên băng ghế, nhìn ánh trăng từ phía đông từ từ dời về phía tây, nghĩ xem mình nên về nhà hay nên tiếp tục chờ người ra ở chỗ này.

Nếu ngồi ở đây một đêm, có khi nào sẽ bị cảm không.

Cũng như Khuê Dịch, cậu rất ít khi bị bệnh, có lẽ đây là thu hoạch lớn nhất trong bao năm mơ mơ màng màng mất phương hướng lẫn lộn ở trường Thể thao.

Khi còn bé cậu rất muốn bị bệnh một lần, cực kỳ ước ao được đối xử như Biên Hinh Ngũ sức khỏe không tốt hắt xì một cái cũng khiến cho bố và dì cuống cả lên.

Bây giờ cũng muốn bị bệnh lắm, có thể bắt Khuê Dịch bù lại hai lần mình hầu hạ cậu ấy.

Biên Nam cười ha ha, cậu cũng thật không biết nếu như mình bị bệnh, Khuê Dịch làm sao trích ra thời gian chăm sóc mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Biên Nam còn chưa nghĩ được nên đi đâu, đầu óc suy nghĩ miên man, chẳng biết mình bắt đầu quen thói lạc đề từ lúc nào.

Hắn là quen thói tránh né những chuyện khiến mình lực bất lòng tâm.

Trời tờ mờ sáng, Biên Nam mới đứng dậy, mông mắt luôn cảm giác, cậu thò tay ra sau vỗ mông mình một lúc lâu, ông cụ đẩy xe chuẩn bị bán bữa sáng ở gần đó cứ nhìn cậu suốt.

Cậu đưa mắt nhìn quanh bốn phía, cảnh vật hơi xa lạ, nhưng cũng không phải chưa từng thấy bao giờ, cậu cười cười với ông cụ: “Ông ơi, đây là đâu vậy?”

“Trung Quốc.” Ông cụ nhìn cậu.

“Cái gì?” Biên Nam sững sốt.

Nhìn vẻ mặt lóng ngóng của cậu, ông cụ nói thêm một câu: “Trung Quốc, giờ là năm 201...”

“Ông à cháu đâu phải xuyên không tới đây.” Biên Nam nhin không được cất lời ông cụ, chắc là tối hôm qua ông cụ đọc tiểu thuyết nhiều quá chưa tỉnh ngủ.

“Ồ,” Ông cụ đáp lời, Biên Nam có cảm giác mình nhìn thấy nét thất vọng trên gương mặt ông ấy. Ông cụ chỉ chỉ biển báo tên đường ở bên cạnh, “Không thấy à?”

Tên đường rất quen thuộc, nhưng Biên Nam nhất thời không nhớ ra đây là đâu.

Cậu cảm thấy có lẽ đầu óc của mình đã bị đông cứng, suy nghĩ duy nhất vào thời điểm hiện tại chính là nên đi làm rồi.

Cậu cũng không để ý phương hướng, thuận đường đi thẳng về phía trước, định bụng tìm nhà ga hoặc trạm tàu điện ngầm rồi tính xem nên đi tiếp thế nào.

Đi được một đoạn, cậu nghe được tiếng giày cao gót gõ lộp cộp dưới nền đất ở đằng trước.

Sau đó nhìn thấy một đôi chân mặc quần bông.

Cậu nghiêng người sang một bên, đang định tránh đường thì một giọng nữ quen thuộc vang lên: “Ừa, đây chẳng phải là con trai của tôi sao?”

Biên Nam ngẩn người, ngẩn phát đầu lên.

Mẹ mặc bộ đồ ngủ bằng vải bông, tay cầm tiền, kinh ngạc nhìn cậu.

Lúc này Biên Nam mới sực nhớ tới tên đường khá quen kia là con đường bên ngoài khu nhà nơi mẹ sống.

“... Mẹ.” Biên Nam gọi một tiếng.

“Thần kỳ thật,” Tuy rằng ăn mặc chẳng giống ai, gương mặt của mẹ vẫn được trang điểm kỹ lưỡng, không hợp tông với bộ đồ của mẹ lắm, mẹ đi tới vỗ vai Biên Nam, “Sao vậy? Tới thăm tao? Mới sáng sớm mà hiếu thảo thế? Có phải hôm nay mặt trời mọc từ túi quần của tao không nhỉ!”

“Con...” Gặp mẹ dưới tình huống như vậy, trong lòng Biên Nam không rõ là mùi vị gì, “Đi ngang qua.”

“Đi ngang qua?” Mẹ cười lạnh một tiếng, “Tao biết ngay mà, đời nào có chuyện tốt như thế, lâu vậy rồi mà chẳng thèm gọi điện thoại hỏi xem tao chết hay chưa, làm gì lại chạy tới đây thăm tao?”

Biên Nam muốn đi, nhưng bị mẹ nắm chặt cánh tay: “Vừa khéo lâu rồi không gặp mặt, tâm sự chút đi.”

Có lẽ mẹ ra ngoài mua điểm tâm, chẳng qua bây giờ chưa mua gì hết đã hối hả kéo cậu về nhà.

Biên Nam thầm nghĩ nguyên nhân duy nhất có thể khiến mẹ nhiệt tình và nóng lòng như vậy hẳn là chỉ có một, muốn vùi tiền.

Lúc mẹ đẩy cửa nhà, Biên Nam có xung động muốn quay đầu bỏ về.

Trên ghế sofa trong phòng có một người đàn ông ngậm điều thuốc đang ngồi.

“Đứa nào đây!” Vừa thấy Biên Nam, gã ta quát lên.

“Con em, con trai ruột,” Mẹ cất cao giọng, phất tay với gã, “Anh vào phòng trong đi, em và con em đã lâu không gặp muốn tâm sự một chút.”

“Ồ.” Gã đàn ông nghe vậy liền đứng dậy, xoay người đi vào phòng trong.

“Nói về mày trước đi.” Mẹ ngồi xuống sofa, châm điều thuốc ngậm vào miệng.

“Con có gì để nói đâu.” Biên Nam đứng yên không nhúc nhích.

“Đừng giả bộ,” Mẹ cười xòa, “Dù sao mày cũng là con tao, tao đẻ mày ra, mày gặp chuyện mà tao lại không nhìn ra à?”

Nhìn nụ cười không rõ mang hàm ý gì của mẹ, Biên Nam bỗng nhiên cảm thấy tức giận.

Cậu cắn răng nhìn chằm chằm nụ cười trên mặt mẹ, im lặng một hồi mới mở miệng, ngay cả chính cậu cũng không ngờ rằng mình lại bình tĩnh như thế khi tự kể ra chuyện này.

Còn kể hết sức ngắn gọn và mạch lạc.

Cậu muốn xem biểu cảm trên mặt mẹ khi nghe được chuyện này.

“Cái gì?” Sau khi nghe xong, mẹ sững sờ, đột nhiên cười ré lên, cười đến mức tay cầm điều thuốc run bần bật, bụi thuốc rơi vãi đầy áo, “Mày giết thằng con trai mà Biên Hình Ngũ thích? Ối trời đất ơi ——”

Biên Nam nhìn mẹ chằm chằm, không lên tiếng.

Mẹ cười đến không ngừng được, cười ứa cả nước mắt, vừa cười vừa rít bằng giọng the thé: “Biên Nam mày dữ dần quá đấy, mày đang báo thù thay mẹ mày đấy ư ha ha ha ha ha... thật không hổ là con trai ruột của tao, nhưng sao mày không giết bạn gái của Biên Hạo mà lại giết một thằng con trai, ha ha ha ha mày không thấy buồn nôn à... mày thật ghê tởm...”

Biên Nam cầm một cái tách trên bàn trà, ném mạnh về phía mẹ mình, cái tách sượt qua mặt mẹ nện vào vách tường phía sau.

Tiếng tách vỡ vụn chấm dứt tiếng cười của mẹ.

“Thế nào?” Mẹ sờ mặt mình, nụ cười biến mất, ánh mắt nhìn Biên Nam có hơi trống rỗng, “Hận tao à? Trách tao sao?”

“Con không trách mẹ, cũng không hận mẹ,” Biên Nam khom mặt áp sát vào mẹ mình, gần từng chữ, “Con chỉ khinh thường mẹ, những đau đớn mà mẹ mang đến cho con chỉ tới đây thôi, hôm nay, ngay lúc này.”

Mẹ không nói lời nào, biểu cảm trên mặt khó mà nắm bắt.

Biên Nam cũng không nói tiếp nữa, xoay người kéo cửa đi ra ngoài.

“Biên Nam!” Mẹ ở phía sau kêu lên.

Biên Nam đá vào cửa.

Khi bị Biên Hình Ngũ chỉ vào mũi mà chửi, khi bị ánh mắt phức tạp của dì lướt qua, khi bị một bạt tai của bố đánh ngã, cậu chỉ cảm thấy sợ hãi và hoảng loạn.

Nhưng khi đi ra từ nhà mẹ, cậu bỗng nhiên muốn òa khóc.

Không vì gì khác, chỉ vì cậu nói mang ý cười cợt của mẹ, mà thật ghê tởm.

Chưa ai nhắc đến từ này cả, bị chửi bị đánh cũng chẳng nghe ai nói, thế mà lại nghe được câu đó từ chính miệng mẹ ruột của mình.

Mày thật ghê tởm.

Ghê tởm ư?

Tại sao lại ghê tởm.

Biên Nam đi thật nhanh về phía trước, thậm chí nghe cả tiếng hít thở rối loạn của bản thân.

Cậu đi ra khỏi cổng khu dân cư, xông vào một tiệm tạp hóa đã mở cửa, nhìn ông chủ đang kiểm kê hàng, hỏi một câu: “Có điện thoại không?”

“Không...” Vừa nhìn thấy cậu, ông chủ lập tức lắc đầu.

Biên Nam biết dáng vẻ của mình bây giờ hẳn là khó coi lắm, hứng gió suốt một đêm, uể oải, phiền muộn, ngột ngạt, chắc là hơi bị giống tội phạm.

Cậu không nói thêm nữa, trực tiếp đẩy ông chủ ra, nhìn lướt qua dưới bàn thu ngân, kéo điện thoại đặt trong ngăn tủ: “Tôi gọi điện thoại.”

“Cậu làm gì đó!” Ông chủ không biết cậu muốn làm gì, nóng nảy chạy qua định cản lại.

“Tôi gọi điện thoại thôi! Nghe không hiểu à!” Biên Nam rống lên, cầm điện thoại nhanh tay bấm số của Khu Dịch.

Ông chủ cứng người đứng bên cạnh, lườm cậu.

“Alô ai vậy?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Khu Dịch.

Nghe được ba chữ kia, cả người Biên Nam bỗng nhũn ra, giống như sợi dây vẫn trói chặt mình bị rút ra, cậu đặt mông ngồi lên chiếc ghế bên cạnh.

“Tôi muốn gặp cậu, ngay bây giờ.” Biên Nam nói.

“Tôi đang chuẩn bị ra ngoài đi dạy thêm...” Khu Dịch vừa ăn cái gì vừa nói, giọng nghe hơi lùng bùng, chắc là vừa ăn vừa thu dọn đồ đạc.

“Tôi muốn gặp cậu! Ngay bây giờ!” Biên Nam nói.

Khu Dịch ngừng một lát: “Được, ở đâu?”

“Cổng khu dân cư nhà mẹ tôi, cậu từng tới đó với tôi rồi.” Biên Nam nói khẽ.

“Chờ tôi.” Khu Dịch nói.

Cúp điện thoại xong, Biên Nam cảm thấy mình mệt lả, cậu tựa vào lưng ghế không muốn động đậy.

Ông chủ còn đứng bên cạnh quan sát cậu, cậu liếc mắt nhìn ông chủ, mò mẫm trong túi nửa ngày cũng không tìm được ví, nhưng mà mò được một tờ tiền.

Lấy ra nhìn thử, là tờ một trăm, cậu đặt tiền lên bàn.

“Gì vậy?” Ông chủ nhìn cậu.

“Tiền điện thoại.” Biên Nam đáp.

“... Không cần đâu, gọi điện thoại xong thì đi đi.” Ông chủ có vẻ rất căng thẳng.

“Tôi ngồi một lát, chờ người bạn.” Biên Nam không nhúc nhích.

Hai mươi phút sau, ông chủ vẫn còn đứng bên cạnh quan sát Biên Nam, Biên Nam cũng không nói thêm nữa, chỉ nhìn chăm chăm những người thỉnh thoảng đi ngang qua và dòng xe dần dần trở nên nhiều hơn.

Một chiếc xe taxi phóng thật nhanh qua đây, dừng ở ven đường.

Cửa xe mở ra, Khuê Dịch nhảy xuống xe, nhìn quanh hai bên đường.

“Khuê Dịch!” Biên Nam rống một tiếng, ngay khoảnh khắc trông thấy Khuê Dịch, cậu bỗng nhiên cảm thấy tủi thân không nói nên lời, chính bản thân cậu cũng không biết mình tủi thân cái gì.

Ông chủ bị tiếng rống của cậu làm cho hú hồn.

Biên Nam nhảy bật dậy chạy ra khỏi tiệm tạp hóa, lao nhanh về phía Khuê Dịch.

Không biết có phải do suốt đêm không ngủ, hoặc do bị gió thổi sinh bệnh, hoặc do bị bố tát choáng váng chưa tỉnh hẳn, hoặc có thể là do bị mẹ chọc tức...

Cậu cảm thấy chân mình mềm oặt.

Vừa phóng tới trước mặt Khuê Dịch là quỳ gối xuống đất.

“Ày! Sao thế này?” Khuê Dịch giật mình, lướt mắt nhìn xung quanh rồi cũng quỳ xuống, ngẫm nghĩ một chút lại đổi sang quỳ một gối.

“Đại bảo à.” Biên Nam muốn đứng lên nhưng không thành công, từ từ ngã người xuống.

Khuê Dịch vội vàng đỡ vai Biên Nam: “Thôi đừng dập đầu, khó đáp lễ lắm.”

“Ông nội cậu,” Biên Nam đột nhiên bật cười, “Đệt cả nhà cậu nha Khuê Dịch.”

Khuê Dịch chỉ cười chứ không nói, Biên Nam cười đến không ngừng lại được, cứ nhìn Khuê Dịch rồi cười mãi.

Cười một hồi, nước mắt lăn dài bên má.

Thật mẹ nó mất mặt.

“Không sao,” Khuê Dịch ôm chầm lấy Biên Nam, vỗ nhẹ lên lưng cậu, “Không sao đâu.”

77. Chương 77

Biên Nam cứ quỳ dưới đất vùi mặt vào vai Khuê Dịch khóc chừng mấy phút đồng hồ như thế, Khuê Dịch vẫn không nhúc nhích, cũng không nói gì, chỉ dùng tay vỗ nhẹ lên lưng Biên Nam.

“Ày,” Biên Nam khóc một trận đã đời, cảm giác bức bối trong lồng ngực giảm đi nhiều, cậu xoa mặt lung tung mấy cái, nghe răng nhếch miệng chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, “Quỳ đến đau xương đầu gối luôn.”

“Đây không phải do quỳ mà là do hứng gió cả đêm đứng không?” Khuê Dịch cũng đứng lên, cười nói.

Biên Nam ngẩng ra, nâng mắt nhìn Khuê Dịch: “Đậu má, sao cậu biết?”

“Nghĩ là biết thôi,” Khuê Dịch vỗ vỗ cánh tay của Biên Nam, “Sắc mặt nè, thời gian nè, địa điểm nè...”

Biên Nam nhếch miệng cười: “Cũng đúng.”

“Ăn chút gì trước đi,” Khuê Dịch khoác vai Biên Nam, nhìn ngó hai bên, “Lúc tới đây tôi thấy bên kia có một tiệm bán điểm tâm, người không nhiều lắm.”

“Ừ.” Biên Nam lau mặt, bây giờ cậu hoàn toàn không có cảm giác mình no hay đói, thậm chí lạnh hay không cũng chẳng biết, dường như sau một đêm lăn qua lộn lại, tất cả giác quan trên người đều tiến nhập trạng thái ngủ đông.

Trong tiệm điểm tâm không đông khách lắm, hai người tìm một chiếc bàn nhỏ sát bên tường, Biên Nam ngồi xuống.

“Muốn ăn gì?” Khuất Dịch hỏi, chuẩn bị đi bưng thức ăn.

“Không biết, cậu ăn cái gì thì lấy hai phần đi.” Biên Nam nói.

“Ừ.” Khuất Dịch khẩy tóc Biên Nam vài cái rồi xoay người đi ra.

Trong tiệm vô cùng ấm áp, bàn của hai người rất gần cửa lò bếp làm bánh rán, Biên Nam cảm thấy thân thể tối qua bị đông cứng thành khối băng của mình đang từ từ tan ra.

Cảm giác khó chịu trên người cũng dần dần trở nên rõ ràng, đầu gối nhói nhói, chân nhức mỏi, eo cứng còng, chỗ bị Biên Hình Ngữ cào tróc da trên cổ nóng rát, mặt... mặt thì không có cảm giác gì quá rõ, chỉ cảm thấy nửa bên mặt tê rần.

Bị đánh liệt nửa người rồi ư...

Khuất Dịch bưng một đồng đồ ăn qua đây, nào là bánh rán, bánh bao, bánh quẩy, đậu hũ nước đường, sữa tươi, sữa đậu nành, thả đầy bàn.

“Cậu đói dữ vậy sao?” Biên Nam cười hỏi.

“Ăn đi, ăn không hết gói đem về là được.” Khuất Dịch ngồi xuống đối diện Biên Nam.

“Khuất Dịch,” Biên Nam cầm một cái bánh quẩy trong tay, “Tối hôm qua...”

“Ăn chút gì trước đi,” Giọng của Khuất Dịch rất bình tĩnh, “Ăn xong rồi hãy nói, lát nữa tôi gọi điện thoại hủy bỏ lớp dạy thêm buổi sáng, không cần gấp.”

“Thôi, cậu đừng hử,” Biên Nam cúi đầu cắn bánh quẩy, “Cậu cứ dạy lớp của cậu, lát nữa tôi đi làm.”

“Hả?” Khuất Dịch ngẩn người.

“Đâu phải chuyện gì to tát, không cần phải làm thế.” Biên Nam lại nhấp một hớp sữa đậu nành.

“Cậu chắc chứ?” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Ừ.” Biên Nam gật đầu.

Biên Nam không rõ tại sao mình lại muốn làm vậy, không phải vì cậy mạnh, cũng không thể nói là vì không muốn Khuất Dịch lo lắng, đoán chừng cũng không phải là vì muốn bố thấy cậu có khả năng tự giải quyết chuyện của mình... phần nhiều hẳn là vì cậu không dám rảnh rỗi.

Cho dù là ở cùng một chỗ với Khuất Dịch, cậu cũng không dám, cậu sợ rảnh rỗi mình sẽ bồn chồn không yên.

Hôm qua chạy ra ngoài như vậy, bây giờ tình hình ở nhà thế nào cũng chưa biết, sau khi về nhà phải đối mặt với những gì, cậu cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Tóm lại chỉ muốn cố gắng giữ nguyên nhịp độ sinh hoạt lúc trước, nắm bắt cảm giác an toàn vững vàng này.

Trong phần cảm giác an toàn ấy có công việc thường ngày của cậu và gặp gỡ Khuất Dịch mỗi ngày.

Biên Nam vui đầu ăn không ít món, lại ngốn thêm một chén đậu hũ nước đường và một ly sữa tươi, cuối cùng mới ợ hơi.

“Má, ăn được nhiều ghê.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Bố cậu đánh cậu hả?” Bánh quẩy mà Khuất Dịch cầm trong tay từ đầu tới đuôi chỉ bị cắn một miếng.

“Ừ,” Biên Nam thở dài, “Lúc đó loạn lắm, kể từ Valentine tâm trạng của Biên Hình Ngữ vẫn không được tốt, kỹ thuật an ủi của anh hai nó lại chẳng giống ai, khi không lại lôi chuyện tôi và cậu đi chơi Valentine ra làm ví dụ... rất cuộc để cho Biên Hình Ngữ đoán được.”

“Sau đó thì sao?” Khuất Dịch khẽ nhún mày.

“Sau đó tôi thừa nhận luôn, rồi âm ỉ cả lên, Biên Nam ông với mẹ ông y như nhau...” Biên Nam cười cười, tay đặt lên bàn bầu chặt vào nhau, “Bố tôi tát tôi một cái, tôi bỏ ra ngoài, hiện giờ tình hình thế nào thì chưa biết.”

“Vậy cậu chạy tới đây làm gì?” Khuất Dịch nắm tay Biên Nam, vân vê ngón tay của cậu, tách ngón tay đang bầu chặt vào nhau của cậu ra.

“Tôi không biết nữa, ngơ ngơ ngác ngác chạy tới đây ngồi cả đêm, lúc định đi thì đụng phải... mẹ tôi... là tiếm thức phải không? Bị thương nên tìm mẹ?” Biên Nam cười một cách bất đắc dĩ, giọng nói khẽ run, “Nhưng mà mẹ nói tôi... ghê tởm.”

Khuất Dịch không nói gì, siết tay lại, nắm chặt tay Biên Nam.

“Tạm thời là như vậy, cái khác thì chiều nay tan tầm về nhà mới biết được.” Biên Nam nói.

“Buổi chiều tôi về chung với cậu nha?” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, “Tôi...”

“Đừng,” Biên Nam lắc đầu, “Bây giờ vẫn chưa cần, tôi về nhà xem thử tình hình thế nào rồi tính tiếp, giờ mà dẫn cậu về nhà, tôi sợ đổ thêm dầu vào lửa, nói không chừng bố tôi lại nghĩ tôi ra oai với ông ấy.”

“Vậy cũng được,” Khuất Dịch suy tư, “Về đi, nhưng mà...”

“Có việc phải báo với cậu ngay, đúng không, biết rồi,” Biên Nam cười tặc lưỡi, “Dong dài quá.”

Ăn xong bữa sáng đi ra, giờ dạy thêm của Khuất Dịch và giờ làm việc của Biên Nam đã gần tới, để không đến muộn, hai người quyết định tự mình đón xe.

Lúc lên xe ngồi xuống ghế, Biên Nam đưa mắt nhìn Khuất Dịch đứng ở ven đường, đột nhiên có cảm giác luyến tiếc mãnh liệt, thiếu điều muốn nhảy xuống xe chạy tới nói với Khuất Dịch hôm nay hai đứa mình đến Thật Nhảm Chán nằm cả ngày đi.

“Sao thế?” Khuất Dịch đi tới bên cửa sổ xe.

“Không có gì,” Biên Nam cười cười, “Cậu mau đón xe đi.”

“Ừ,” Khuất Dịch gật đầu, lùi một bước rồi lại nói một câu, “Khi nào tới nơi cậu mượn điện thoại của Cố Vĩ gọi cho tôi đi, nếu không cả ngày hôm nay cũng không liên lạc được với cậu.”

Biên Nam cười ha ha: “Ừa.”

“Tối nay nhớ tìm hiệu thuốc mua chút thuốc cảm đề phòng đấy.” Khuất Dịch nói tiếp.

“Ừa,” Biên Nam phát tay, khi nãy Khuất Dịch đã định tìm hiệu thuốc, tiếc là bây giờ hiệu thuốc còn chưa mở cửa, “Biết rồi biết rồi.”

“Được rồi đi đi,” Khuất Dịch lùi về lối đi bộ, xe vừa nổ máy lại hét thêm một câu, “Cái mặt của cậu! Tới nơi nhớ tìm thứ gì thoa biết chưa!”

“Ài ——” Biên Nam thò đầu ra ngoài cửa sổ, “Biết rồi thím Khuất!”

Gần đến cổng Triển Phi, Biên Nam trông thấy ven đường có một hiệu thuốc, cậu vội bảo tài xế ngừng xe, xuống dưới mua một hộp thuốc cảm pha nước, nhét vào trong túi quần.

Cậu cảm thấy mình vẫn ổn, hẳn là sẽ không bị cảm, nhưng vẫn quyết định mua thuốc dự phòng, hiện giờ mọi tình huống đều rối loạn, bị bệnh sẽ phiền lắm.

Cúi đầu đi thẳng một đường tới cổng Triển Phi, cậu bị ai đó gọi lại, ngẩng đầu lên mới thấy là Thạch Giang.

“Chào buổi sáng, anh Thạch,” Dạo này Biên Nam và Thạch Giang quen biết khá thân, hồi còn chưa quen, mặt mũi Thạch Giang trông rất lạnh lùng, sau khi quen rồi... mặt vẫn lạnh như thế, nhưng được cái trò chuyện thoải mái hơn trước, “Anh ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi,” Thạch Giang nhìn lướt qua mặt và cổ Biên Nam, nhúm mày, “Đánh nhau?”

“Không có.” Biên Nam sờ mặt mình, chốc nữa phải tìm cái gương ngó thử mới được, sao ai liếc mắt cũng nhìn ra thế này.

“Biên Nam,” Thạch Giang vẫn còn nhú mày, “Một khi nhân viên của Triển Phi bị phát hiện có gây sự đánh nhau sẽ bị đuổi việc theo luật, ngay cả cơ hội ‘chỉ lần này thôi không có lần sau’ cũng miễn bàn.”

“Ấy, không phải thật mà,” Biên Nam hú hồn, vội bước đến trước mặt Thạch Giang, “Cái này là... bố em đánh.”

“Bố cậu? Đánh cậu?” Thạch Giang hơi ngạc nhiên, “Con trai lớn đầu vậy rồi mà vẫn còn đánh?”

“Thì cũng tự em chuốc lấy thôi,” Biên Nam giật nhẹ khoe miệng, “Thật sự không phải đánh nhau.”

“Bố cậu còn cào cậu nữa sao?” Thạch Giang chỉ vào cổ Biên Nam, “Chiêu thức gì thế...”

“Móng tay cào, anh Thạch anh đừng hỏi nữa,” Biên Nam cúi đầu buồn bực nói, “Em phiền lắm rồi.”

“Thôi vậy không hỏi nữa, chỉ cần không phải đánh nhau là được, mau vào đi, hôm nay lớp các cậu có người tới sớm, bắt đầu luyện rồi đây.” Thạch Giang nói.

Biên Nam chạy vào phòng thay đồ, lúc thay quần áo có liếc nhìn gương một cái, sau đó sững sờ bùm mặt.

“Má.” Cậu nhỏ giọng mắng một câu, sớm biết thế đã không đi làm rồi, bắt mắt vậy mới chịu!

Diện tích của nơi bị bố tát không lớn lắm, chưa đến nửa khuôn mặt, nhưng sưng đỏ trông rõ mồn một, chưa kể vết máu đỏ au trên cổ... thảo nào ông chủ tiệm tạp hóa thấy cậu y như thấy tội phạm trốn trại, chưa báo cảnh sát cũng phải cảm ơn người ta.

“Cậu đánh nhau?” Cố Vĩ đi vào phòng thay đồ, vừa nhìn thấy Biên Nam liền kêu lên.

“Không có không có, lúc này huấn luyện viên Thạch mới hỏi em, em bị bố em đánh...” Nhìn nét mặt của Cố Vĩ, Biên Nam lập tức đánh phủ đầu một câu, “Đừng hỏi!”

“Không hỏi,” Cố Vĩ nở nụ cười, “Trong phòng nghỉ của huấn luyện viên có đá viên, cậu chườm một lát đi, không thì đến phòng y tế khám.”

Biên Nam không đến phòng y tế mà vào phòng nghỉ lấy một viên đá trong tủ lạnh, dùng khăn lông bọc lại rồi lăn nhẹ trên mặt, cuối cùng lục ra một cái khẩu trang trong balô của mình, đeo lên.

Cố Vĩ cũng rất chu đáo, hôm nay không sắp xếp cho cậu tháo khẩu trang tập chung với học viên, chỉ bảo cậu giao bóng, tiện thể giúp vài việc vặt vãnh. Biên Nam vô cùng biết ơn, lúc mượn di động của Cố Vĩ gọi cho Khuê Dịch, cậu còn cân nhắc mấy hôm nữa sẽ lạng lẽ nạp chút tiền điện thoại cho Cố Vĩ.

Nghĩ đến đó, Biên Nam mới sực nhớ mình còn chưa gọi điện thoại cho Miêu Nguyên truyền đạt lòng ái mộ của Cố Vĩ.

Nếu nạp tiền điện thoại cũng bằng tặng một cô bạn gái thì tốt rồi.

Buổi chiều là lớp huấn luyện hai cô bạn của Miêu Nguyên, Cố Vĩ dạy rất nghiêm túc, Biên Nam không có gì làm nên ngồi ở một bên đồng tai lên nghe, mọi khi nghe Cố Vĩ giảng giải cho học viên, cậu sẽ không chăm chú như thế, nhưng hôm nay thì khác, chỉ cần đầu óc vừa lơ lửng một tí là lập rối loạn, thấp thỏm và khó chịu.

Hôm nay quả thật là ngày mà cậu tập trung nhất kể từ khi đến Triển Phi thực tập.

Gần đến xế chiều hết giờ làm, Biên Nam cũng không dám xem đồng hồ, di động của Cố Vĩ vẫn đặt trên ghế, nhưng cậu không dám cầm lên xem mấy giờ rồi.

Tan tầm phải về nhà, hơn nữa còn nhất định phải về nhà, phải về giải quyết gọn gàng mọi chuyện.

Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng đối mặt với áp lực lớn như thế, cái này nằm ở một cấp bậc hoàn toàn khác so với cảm phiếu điểm về nhà ngưỡng cổ nghe mắng một chập.

“Về đi! Hết việc rồi,” Sau khi dặn dò lịch huấn luyện ngày mai cho học viên, Cố Vĩ qua đây vỗ vai Biên Nam, “Tan tầm thôi, đúng rồi ngày mai sắp xếp huấn luyện buổi chiều, nếu cậu không đến được...”

“Đến chứ,” Biên Nam nghe vậy thì nói ngay, “Em đến được.”

“Vậy thì tốt,” Cố Vĩ mặc áo khoác vào, “Tôi đi tắm đây, cậu về nhà đi.”

“Ồ.” Biên Nam có chút miễn cưỡng chậm chạp lê bước ra khỏi sân bóng.

Trong vài phút ngắn ngủi đi từ sân bóng đến cổng Triển Phi, đầu óc cậu như bạo phát mà mừng rỡ tưởng đủ loại tình cảnh có khả năng gặp phải khi về nhà.

Mồ hôi ứa cả ra.

Muốn quay đầu lại chạy đi tắm với Cố Vĩ quá.

Lúc ủ rũ đi tới trạm xe bus, cậu lia mắt qua một người ngồi bên bồn hoa ven đường, đến khi thấy rõ đối phương thì ngây ngẩn cả người.

Sau kinh ngạc chính là mừng rỡ mới chớp mắt đã lan từ tim ra khắp toàn thân, Biên Nam có cảm giác như mình cười đến mức khẩu trang cũng nhú lại: “Cậu bị tâm thần hả, sao lại chạy tới đây?”

“Vì tôi không yên tâm,” Khuất Dịch đứng lên, “Hôm nay Biên Hinh Ngữ không đến làm việc, tôi bèn nghĩ hay là mình qua đây về nhà với cậu vậy, tôi ngồi chờ ở bên ngoài, nếu không có chuyện gì thì tôi về, còn nếu có chuyện tôi có thể...”

“Ông nội cậu,” Biên Nam bước tới ôm chầm lấy Khuất Dịch, “Cậu nghĩ tôi vô dụng vậy sao?”

“Hai việc này khác nhau mà.” Khuất Dịch cười cười.

Khuất Dịch cùng cậu lên xe bus, rồi lại cùng cậu chen lên tàu điện ngầm.

Dọc đường đi, hai người đứng sát bên nhau, không nói lời nào. Khuất Dịch không hỏi cậu về nhà rồi định nói gì hay làm như thế nào, cũng không hỏi đến vết thương của cậu hay hỏi cậu có bị cảm không.

Biên Nam cảm thấy vậy mới tốt, nếu Khuất Dịch nói gì đó, cho dù hoàn toàn chẳng liên quan gì đến việc này, cũng sẽ khiến cậu căng thẳng.

Cứ im lặng đứng bên cạnh cậu là được rồi.

Lúc đi vào khu nhà, Biên Nam hít sâu một hơi, tim đập như gõ trống.

Cậu chỉ vào quán cà phê nhỏ ở góc đường nhà mình: “Cậu vào đó ngồi cho ấm đi.”

“Ừ, cậu đừng lo cho tôi,” Khuất Dịch nhéo nhéo vai Biên Nam, “Có chuyện gì từ từ nói, đừng nóng nảy, càng nóng càng khó biểu đạt.”

Biên Nam gật đầu, xoay người đi thẳng về phía nhà mình.

Trong nhà đèn đuốc sáng trưng, đứng ngoài cửa chẳng nghe được tiếng động gì, có điều xe của bố và Biên Hạo đều đậu trong gara, xem ra mọi người đều có mặt.

Biên Nam móc chìa khóa ra, nào ngờ vừa cắm chìa vào ổ khóa, cửa đã bị mở ra, dì đứng ở cửa.

“... Dì.” Biên Nam cúi đầu gọi một tiếng.

“Ừ,” Dì gật đầu, sắc mặt có chút uể oải, coi bộ là ngủ không ngon, “Sắp ăn cơm rồi, lên lầu dọn dẹp chút đi.”

“Bố con có ở phòng sách không?” Biên Nam cởi giày, thấy trong phòng khách không có ai nên quay đầu lại hỏi.

“Có,” Dì nhìn cậu, biểu cảm trên mặt hơi khó tả, “Con... đi đi.”

Biên Nam lê từng bước một lên lầu, một, hai, ba, bốn... cậu sống trong căn nhà này hơn chục năm rồi, thế mà chưa từng đếm xem cầu thang có tổng cộng bao nhiêu bậc.

Chẳng qua đến khi đứng trước cửa phòng sách, cậu đã quên mất mình đếm đến đâu, có lẽ là do từ đầu chưa đếm kỹ.

Biên Nam gõ cửa, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Bố.”

Bên trong truyền đến tiếng bước chân, cửa mở ra.

Biên Hạo và bố đều ở trong phòng sách, trời tối rồi mà không mở đèn, cả căn phòng đều bị khói thuốc bao phủ, Biên Nam chưa kịp mở miệng đã bị sặc đến ho khù khụ.

“Trường mày không có ý định về nhà chứ?” Bồ ngồi trên sô pha giữa làn khói thuốc, mở miệng nói.

“Không phải,” Biên Nam đi vào phòng sách, “Con đi làm.”

Có lẽ lời này rất gây bất ngờ, Biên Nam luôn lười nhác không cầu tiến thế mà lại đi làm trong tình huống như vậy, Biên Hạo nhìn không được liếc cậu một cái.

“Mày tìm bố có chuyện gì.” Bồ hỏi.

“Nói chuyện... chuyện hôm qua.” Biên Nam do dự có nên ngồi xuống hay không, nhưng sợ bây giờ bố còn nóng giận, mình ngồi xuống lại bị đá một cú ngã lăn quay.

“Nói chuyện mày cặp kè với một đứa con trai?” Bồ cười lạnh, “Mày còn mặt mũi nói chuyện này với bố?”

Biên Nam không trả lời, nếu lửa giận của bố đặt ở việc Biên Hạo giằng co đánh mào với cậu thì còn dễ xử, nhưng hiện tại bố đã dời lực chú ý sang bản chất sự việc, chưa kể bố vẫn còn dùng giọng điệu như thế, Biên Nam nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

“Con đi tắm.” Biên Hạo đi ra ngoài phòng sách.

“Con đừng đi,” Bồ gọi Biên Hạo lại, “Trong nhà này chỉ có ba người đàn ông, muốn nói gì thì cùng nói đi, không phải con còn đỡ lời cho nó sao?”

“Con đỡ lời cho nó hồi nào?” Biên Hạo cau mày, “Con chỉ nói con không xen vào chuyện này, con đâu phải bố nó.”

“Vậy bố có phải bố con không?”

“Bố là bố con và con không muốn nghe hai người nói chuyện có liên quan gì chứ?” Biên Hạo tỏ vẻ khó hiểu.

“Ngồi xuống hết đi,” Bồ thở dài, “Con cũng là thanh niên trẻ, bố muốn con nghe thử xem rốt cuộc Biên Nam đang nghĩ cái gì.”

Biên Hạo không nói tiếp nữa, bực dọc ngồi xuống, Biên Nam cũng kéo cái ghế qua ngồi ở đối diện bố.

“Bắt đầu từ... khi nào?” Bồ cầm ấm trà, rót một tách trà để uống.

“Chắc là... trước chuyện tạm giam lần trước,” Biên Nam trả lời một cách vất vả, cậu không muốn nhắc lại chuyện Khưu Dịch bị bắt trước mặt bố, “Cỡ khi đó.”

“Có phải đầu óc mày có vấn đề không?” Bồ nhíu mày, giọng điệu hơi gắt gỏng, “Đâu phải không cho mày quen bạn gái, chẳng phải trước đó bạn gái của mày trái một đứa phải một đứa sao? Tại sao đột nhiên lại như vậy?”

“Con không biết,” Biên Nam cắn môi, “Dù sao với bạn gái nào con cũng không có cảm giác như với cậu ấy...”

Lời cậu nói bị chiếc tách mà bố ném vỡ cắt đứt.

“Sao mày có thể không biết xấu hổ nói ra lời như thế?” Bồ nhìn cậu.

“Sao con phải xấu hổ?” Nghe bố hỏi như vậy, Biên Nam bất chợt nhớ lại câu nói của mẹ hôm qua, “Con có làm chuyện gì thương thiên hại lý đâu.”

Bố bị những lời này của cậu làm cho tức đến trừng mắt lườm cậu nửa ngày không nói nên lời.

“Bố à...” Biên Nam thử mở miệng lần nữa.

“Mày nói đi, cái tật xấu này của mày có sửa được không?” Bồ nhìn cậu chăm chăm, sắc mặt hết sức khó coi.

“Đây không phải là...” Biên Nam định nói đây không phải là tật xấu, nhưng sợ bố lại ném tách nên ngập ngừng một lát, đổi sang câu khác, “Có lẽ... khó lắm.”

“Hoang đường!” Bồ rống lên, “Hoang đường! Nếu mày đã như vậy, chúng ta không còn gì để nói nữa!”

Biên Nam không lên tiếng.

“Được rồi, ra ngoài hết đi.” Bố sầm mặt phát tay.

“Bố, bố nghe con nói được không?” Biên Nam không muốn chỉ nói vài câu đã bị đuổi ra ngoài.

“Mày muốn nói gì nữa?” Bố cau mày nhìn cậu, “Mày muốn nói gì nữa? Biên Nam, từ nhỏ đến lớn mày vẫn cứng đầu như vậy, với bố mày, với mỗi người trong nhà này, bố biết cũng không trách mày, nhưng cuối cùng mày lại làm ra chuyện như vậy, mày muốn bố nghĩ như thế nào? Mày muốn bố làm thế nào đây? Rốt cuộc mày không bình thường ở chỗ nào!”

“Con chỉ thích một người, con không có chỗ nào không bình thường cả, con cũng không muốn làm ai ghê tởm hay làm ai khó chịu,” Biên Nam cắn răng nói, “Chuyện này có gì không được chứ?”

“Làm sao lại được hả!” Bố đứng lên, chỉ vào Biên Nam, tay run bần bật, “Mày nhất quyết phải cặp kè với một đứa con trai! Làm sao lại được hả! Chuyện này sành điệu hay là về vang đây!”

Biên Nam rất ít khi nói đạo lý với người khác, cậu cảm thấy mỗi khi mình trêu chọc móc mỉa người ta thì miệng mồm lưu loát lắm, nhưng hễ đụng đến chính sự lại không có gì để nói, đặc biệt là đối mặt với bố, vốn dĩ đã khó nói chuyện, bây giờ càng không biết phải nói gì.

Nếu đổi thành người khác, cậu có thể xắn tay áo lên tấn một trận, nhưng người này là bố cậu, thoát nhìn cũng suốt đêm không ngủ như cậu, quầng mắt dày những hai lớp.

Biên Nam bỗng nhiên cảm thấy thật bất lực, đối mặt với lực cản của gia đình không dễ dàng như tưởng tượng ngây thơ của cậu.

“Bố,” Biên Nam cúi đầu, rầu rĩ nói, “Nếu không thì... bố kệ con đi.”

“Nhảm nhí!” Bố rống lớn một tiếng, giọng như nứt ra, làm cho Biên Hạo đứng kế bên vẫn một mực quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ sợ đến suýt nhảy dựng lên.

“Nhảm nhí!” Bố lại rống thêm tiếng nữa, giọng nói run rẩy, “Mày nói vậy là có ý gì? Nếu bố thật sự mặc kệ mày, năm đó đã không đón mày về nhà! Không liều mạng suốt mấy chục năm muốn bù đắp cho mày! Bố mày là người thô kệch, không biết rốt cuộc nên làm thế nào thì mày mới chịu xem tao như bố! Bố chỉ có thể cho mày ăn no mặc ấm, tiền bạc đầy đủ! Mặc kệ mày? Bây giờ mày bảo bố mặc kệ mày? Mày có còn lương tâm hay không!”

“Bố,” Biên Hạo đi tới bên cạnh bố, vỗ vỗ lưng ông, “Bố ngồi xuống trước đã, bớt giận đi!”

“Làm sao bớt giận được!” Bố quay sang hét vào mặt Biên Hạo, “Con nói xem bố phải bớt giận thế nào đây? Từ nhỏ đến lớn nó có để cho bố vui vẻ không? Không học hành đăng hoàng! Đánh nhau! Suốt ngày cà lơ lắt lể! Cuối cùng còn nói với bố là muốn yêu đương với một đứa con trai! Còn bảo bố mặc kệ nó! Bố làm sao bớt giận được? Con nói đi!”

Không đợi Biên Hạo mở miệng, bố lại quay đầu rống to với Biên Nam: “Tại sao vậy! Tại sao mày cứ để bố lo lắng như vậy!”

“Bố...” Biên Nam nhìn bố, có chút giật mình khi phát hiện trong mắt bố đã ngấn lệ.

“Chuyện này bố mày chắc chắn không đồng ý, chắc chắn đấy! Khỏi cần phải nghĩ,” Bố phát tay, “Mày cũng không cần nói chuyện với bố nữa, nếu mày cứ muốn cương với bố, đừng trách bố không cho mày ra ngoài!”

Lòng Biên Nam chùng xuống, hô hấp cũng khựng lại.

“Được rồi, đừng nói nữa, tạm thời khoan hăng nói,” Biên Hạo đẩy bố về lại sô pha, “Giận như vậy còn nói gì nữa, Biên Nam mày về phòng trước đi, lát nữa ăn cơm xong rồi tính.”

“Ăn cái gì mà ăn! Còn ăn cái gì nữa!” Bố hất tay Biên Hạo.

“Vậy bố nói đi còn có thể làm sao nữa đây,” Biên Hạo cau mày, “Không ăn, không ngủ, cứ mắng tiếp như thế? Bây giờ nó thế này bố định đánh chết nó hay sao đây?”

“Con đừng nói giúp cho nó!” Bố đẩy Biên Hạo một cái.

Biên Hạo vốn dĩ xem như bình tĩnh bị bố đẩy một cái suýt đặt mông ngồi xuống đất, hấn đứng dậy đập mạnh lên bàn trà: “Con không có giúp nó! Giúp ai thì có giải quyết được chuyện này không!”

Bố không nói gì, mặt mũi vẫn tối sầm.

“Con chẳng muốn giúp ai hết, con chỉ muốn cái nhà này yên tĩnh thôi!” Biên Hạo nhứ chặt lông mày, chỉ vào Biên Nam, “Từ nhỏ đến lớn hề thấy mặt nó là con bực rồi! Năm đó vì đón nó về bộ nhà mình ầm ĩ chưa đủ sao? Con nhớ lại là run người! Con chỉ không muốn gia đình mình tranh cãi như vậy nữa! Đủ lắm rồi!”

Bố im lặng.

“Nó đã đủ mười tám, trưởng thành rồi! Nó muốn làm gì, muốn thích ai, là nam hay nữ là chó hay mèo cũng là chuyện của nó,” Biên Hạo nói, “Cho dù nó muốn đi giết người cũng do tự bản thân nó gánh chịu hậu quả! Có thể nào dừng vì nó mà khiến cho gia đình này loạn hết cả lên như vậy không!”

Dứt lời, Biên Hạo đá ghế một cái, xoay người ra khỏi phòng sách.

Trong phòng chìm vào yên lặng.

Những lời Biên Hạo nói, Biên Nam nghe rõ từng chữ một, Biên Hạo nói năng cũng chẳng nề nang ai, và đúng là không có nói giúp cậu thật, nhưng sau khi những lời này được thốt ra, cậu bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Bố châm điếu thuốc, hít vài hơi rồi đi tới trước mặt cậu: “Bố hỏi lại mày lần nữa, mày có định sửa hay không.”

“Là sai con mới sửa.” Biên Nam nói.

“Được lắm,” Trên mặt bố xuất hiện nụ cười bất đắc dĩ, đoạn nhấc tay giơ ngón cái với cậu, “Biến đi.”

78. Chương 78

Chữ cuối cùng của bố thốt ra mang theo bất đắc dĩ và tức giận, Biên Nam nhìn ông, muốn nói gì đó nhưng rồi không nói gì cả.

Hai người mặt đối mặt giằng co mấy giây, bố thở dài nặng nề, lướt qua cậu rời khỏi phòng sách, đi lên tầng thượng.

Biên Nam đứng yên tại chỗ một lúc lâu, cậu không hiểu được cảm giác của bố, hẳn là bố cũng mãi mãi không hiểu được cảm giác của cậu.

Cậu từ từ xoay người, rời khỏi phòng sách.

Biên Hạo ngồi trên bậc thang đưa lưng về phía phòng sách, Biên Nam lướt qua Biên Hạo đi xuống lầu.

Bầu không khí căng như dây đàn, toàn bộ khí áp trong nhà đều thấp đến mức khiến người ta hít thở không nổi.

Là do cậu.

Biên Nam chần chờ trên hành lang lầu hai, quay về phòng mình, mở cửa tủ quần áo.

Bố bảo cậu biến.

Điều khiến cậu phân vân là mình nên cứ thế mà biến hay nên tạm thời bất động trước.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn lấy balô trong tủ ra, nhét vài bộ quần áo vào, bỏ tượng đất và con heo Khuất Dịch tặng mình vào một chiếc túi rồi cũng nhét vào luôn.

Quần áo mà cậu thường mặc không nhiều lắm, nhìn tới nhìn lui chỉ có mấy bộ đồ thể thao, vo tròn nhét vào vừa đủ đầy cái balô.

Đóng cửa tủ quần áo, cậu lại đứng bên giường suy nghĩ thật lâu.

Còn cần mang theo gì nữa không?

Hình như là không.

Cậu sờ ví và di động trong túi quần, vác balô xoay người ra khỏi phòng, đóng chặt cửa rồi xuống lầu.

Phòng khách không có ai, TV cũng tắt, trông vô cùng quạnh quẽ.

Biên Nam nhìn thoáng qua phòng ăn, dì đang ngăn người ngồi đối diện với đồng hồ ăn còn đang bốc hơi nóng trên bàn.

Nghe tiếng chân của cậu, dì cũng không nhìn qua.

Biên Nam cắn môi, đổi giày, mở cửa hông ở hành lang phòng khách, đi vào gara.

Cậu đứng trong gara phải đến mấy phút, cậu có vài chuyện quan trọng phải làm rõ trước.

Khư Dị còn đang ở trong tiệm cà phê chờ cậu, bây giờ mà vác balô ra nói với Khư Dị, tôi bị đuổi khỏi nhà rồi, là có thể cùng Khư Dị về nhà.

Cậu không biết Khư Dị sẽ cảm thấy thế nào, cũng không biết Khư Dị sẽ nghĩ gì khi thấy mình bỏ nhà ra đi vì chuyện này... có lẽ Khư Dị cũng không đoán trước được tình huống như vậy.

Cậu rời khỏi gara, đặt balô bên cửa sân, cởi áo khoác trên người ném tới cạnh balô, sau đó hít sâu một hơi, nhảy nhảy tại chỗ mấy cái, bây giờ mới chạy ra ngoài, thuận đường chạy về phía tiệm cà phê.

Khư Dị không ở trong quán mà ngậm điều thuốc đứng ven đường, đang nhìn sang bên này.

Thấy Biên Nam chạy tới từ đằng xa thì dụi thuốc, bước lên đón.

“Sao rồi? Không sao chứ?” Khư Dị nắm cánh tay của cậu, nương theo đèn đường nhìn mặt cậu.

“Không sao,” Biên Nam sờ mặt, cười ha ha, “Chẳng nhẽ lại đánh nữa.”

“Cậu nói với bố như thế nào? Nhanh hơn nhiều so với dự đoán của tôi,” Khư Dị bóp vai Biên Nam, “Có cãi nhau không?”

“Không có,” Biên Nam cười phất tay, “Bố tôi... không hiểu cho tôi lắm, ông ấy vẫn còn rất tức giận, nhưng không làm khó tôi, chuyện này tạm thời chỉ đành vậy thôi.”

“Thật không?” Khư Dị vẫn nhìn Biên Nam, đưa tay ôm lấy cậu, “Người lớn tuổi nếu muốn chấp nhận chuyện này thật sự rất khó khăn, nhưng cậu cứ bình tĩnh, đừng tranh cãi với bố cậu nữa là được.”

“Ừ, tôi biết rồi,” Biên Nam chà xát tay, “Cậu yên tâm, cứ yên tâm về nhà đi.”

Khư Dị cười nói: “Cậu lạnh không? Ra ngoài sao không mặc áo khoác.”

“Đừng lo, tôi chỉ chạy vội ra đây nói với cậu một tiếng thôi, tôi bảo tôi ra tiệm cà phê mua một ly cacao nóng rồi chạy ra đây liền,” Biên Nam nhe răng cười, “Cũng không lạnh lắm, đỡ hơn tối qua.”

“Vậy là cậu ra mua cacao nóng?” Khư Dị ôm Biên Nam, xoa mạnh lên lưng cậu mấy cái, “Thật ra cậu gọi điện thoại báo tôi biết là được rồi, trong nhà còn chưa ổn đã chạy ra ngoài.”

“Thì cũng vì muốn gặp cậu thôi,” Biên Nam cười nói, “Hẹn hò lén lút mới kích thích.”

“Đồ ngốc.” Khư Dị bật cười.

Biên Nam vào tiệm cà phê mua một ly cacao nóng, lại nhìn thực đơn một chút, không có sữa gạo, cậu tắc lưỡi: “Ày, chừng nào cậu làm sữa gạo cho tôi đây?”

“Cuối tuần đi, chiều thứ bảy tuần này không có lịch dạy thêm, có thể thử xem.” Khư Dị nói.

“Phụ huynh nhà kia cũng khiếp thật, chủ nhật là 30 rồi, vậy mà vẫn xếp lịch học tới 29...” Biên Nam lại tắc lưỡi, đưa ly cacao tới trước mặt Khư Dị, “Qua mừng một lát bắt đầu dạy thêm à?”

“Tạm thời chưa xếp lịch, mấy ngày nữa phải thực tập rồi, qua Tết tôi cũng xin nghỉ bên nhà hàng,” Khuru Dịch uống một ngụm, “Được rồi, cậu mau về nhà đi, sắp ăn tối phải không?”

“Ừ, đồ ăn cũng dọn lên rồi.” Biên Nam gật đầu, nhớ lại hình ảnh dì ngồi một mình thần thờ bên một bàn đầy đồ ăn.

“Vậy được, tôi cũng đói bụng rồi...” Khuru Dịch cười cười sờ bụng.

“Khuru Dịch à,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Chuyện của chúng ta... hay là trước hết... đừng nói cho bố cậu biết.”

“Hả?” Khuru Dịch sững sốt.

“Trước đây tôi suy nghĩ quá đơn giản, cứ cảm thấy chuyện này chẳng có gì to tát, biết thì biết, nói thì nói,” Biên Nam nhỏ giọng, “Bây giờ tôi mới hiểu nó sẽ ầm ĩ thế nào, bố cậu còn chưa khỏe hẳn, hay là trước hết đừng để ông ấy biết, tôi không yên tâm.”

Khuru Dịch không lên tiếng, chỉ dùng sức ôm chặt bả vai Biên Nam.

Hai người ngồi trong tiệm cà phê vài phút mới ra ngoài, Khuru Dịch lại lo lắng dạo dò Biên Nam thêm vài câu, lúc này mới kéo áo khoác, xoay người đi về phía cổng khu.

Biên Nam cầm cacao nóng chạy về nhà, đứng ngoài cửa sân nhìn không thấy bóng Khuru Dịch nữa mới vào trong mặc áo khoác, đeo balô lên, đóng kỹ cửa lần nữa, đi ra cổng sau khu dân cư.

Vừa đi vừa lấy điện thoại gọi cho Vạn Phi.

“Í trời anh Nam anh mà cũng gọi cho tao à,” Đầu bên kia, Vạn Phi nhắc máy rất nhanh, “Cái kiểu vừa nghỉ là mất tâm mất tích của mày thật khiến người ta đau lòng!”

“Mày đang ở đâu?” Biên Nam cười hỏi.

“Nhà bà ngoại tao, qua mừng năm mới với bà ngoại,” Vạn Phi chắc đang ăn cơm, miệng đầy đồ ăn nói nghe chẳng rõ, “Mấy bữa nay mày sao rồi? Đi làm được không?”

“Được, rất thuận lợi,” Biên Nam nói, Vạn Phi thế mà lại chạy về nhà ngoại, cậu nhất thời có chút buồn bực, “Chừng nào mày về?”

“Qua 15, sao thế?” Vạn Phi lập tức hiểu ra, “Mày không ở nhà hả?”

“Không sao, khi nào mày về gọi cho tao.” Biên Nam nói.

“Có phải mày không có chỗ nào để đi không? Nhà Khuru Dịch cũng không được à?” Vạn Phi hơi sốt ruột, “Không thì mày tới nhà tao đi, bà dì đối diện nhà tao chắc mày biết nhỉ, nhà dì ấy có chìa khóa dự phòng của nhà tao, để tao gọi cho dì ấy...”

“Hầy, tao nói không có chỗ đi hồi nào?” Biên Nam cắt lời Vạn Phi, “Trí tưởng tượng đâu mà phong phú vậy, chỉ là mấy ngày nghỉ này tao muốn lậ thẻ của mày thôi.”

*Vua lậ thẻ thị tằm phi tần =))

“Mẹ mày, thật không đó?” Vạn Phi phì cười, “Vậy mày chờ đi, tao về rồi mày thích lậ thì lậ, lậ qua lậ lại, lậ tới lậ lui...”

“Được rồi mày ăn cơm đi,” Biên Nam nói, “Mày cũng để Hứa Nhị lậ mày một lần đi...”

“Đậu má! Mày có lương tâm không!” Vạn Phi hét lên, rồi lại giảm nhỏ giọng, “Bọn tao không lậ, tao là người đáng hoàng.”

Biên Nam nhin không được bật cười, tán nhảm vài câu với Vạn Phi rồi mới cúp máy.

Đứng ở cổng sau khu dân cư nhìn trạm gác bên cạnh, Biên Nam suy tư hồi lâu, cuối cùng kéo cửa một chiếc taxi cạnh đó.

“Trời lạnh thế này mà còn ra ngoài à,” Tài xế bị gió bắc luồng qua cửa xe thổi đến run cầm cập, “Đi đâu?”

Biên Nam nói địa chỉ của Thật Nhàm Chán.

Theo tình hình trước mắt, ngoài khách sạn ra, nơi có thể đi chỉ có Thật Nhàm Chán.

Cậu không muốn tới khách sạn.

Vì lạ lẫm và... cô đơn.

Cậu muốn tìm một chỗ có người quen ngồi nghỉ trước.

Đường đến Thật Nhàm Chán vào buổi tối cực kỳ hiu quạnh, ngay cả giữa trưa cũng chẳng thấy mấy người, giờ thì một cộng đồng người cũng không có.

Biên Nam nhìn lên lầu, thấp thoáng thấy ánh đèn, cậu bèn chạy lên cầu thang.

Cửa tiệm đã đóng, nương theo ánh đèn đường mờ nhạt có thể trông thấy tấm bảng “Thật Nhàm Chán Close” treo trên cửa.

“Chú ơi!” Biên Nam đập cửa, hét lớn, “Anh Dương!”

Bên trong không một tiếng động.

Cậu lấy di động mở đèn pin rọi vào cạnh cửa, không thấy chuông cửa, đành phải tiếp tục đập cửa: “Anh Dương, Dương Húc! Mở cửa đi! Không mở em đập đó!”

Vừa đập vừa hét chừng vài phút, cuối cùng Biên Nam cũng nghe được tiếng bước chân bên trong, thế là thở phào một hơi.

Từ khe cửa có thể nhìn thấy ánh đèn, tiếp đó cửa được mở ra, Dương Húc bực dọc đứng bên trong, vừa thấy Biên Nam liền tháo tấm bảng treo trên cửa đưa tới trước mặt cậu: “Không biết đọc chữ à?”

“Không biết,” Biên Nam chen vào từ bên cửa, “Bây giờ mới mấy giờ, tiệm cà phê dưới lầu nhà em đang đầy khách kìa, chỗ anh thì lại đóng cửa...”

“Vậy cậu tới tiệm cà phê dưới lầu nhà cậu đi,” Dương Húc đóng cửa, nhìn cậu, “Tới chỗ tôi làm gì.”

“Chỗ anh ngủ lại được.” Biên Nam vào phòng trong, đi tới vị trí cạnh cửa sổ mà mỗi lần đến đây cậu và Khuru Dịch đều thích ngồi ở đó, thả balô xuống, tựa lên đệm.

Dương Húc mở đèn trong phòng, nhìn Biên Nam hồi lâu, cuối cùng cười nói: “Hai đứa đánh nhau à?”

“Hai đứa nào?” Biên Nam hỏi, “Còn bánh không? Em chưa ăn cơm.”

“Hết rồi,” Dương Húc ngẫm nghĩ, “Ăn sủi cảo không?”

“Có sủi cảo cơ à? Không phải chỗ anh chuyên bán cà phê và bánh sao?” Biên Nam giật mình, nhưng nghĩ đến sủi cảo, bụng cậu lại sôi sùng sục.

“Tự lấy ăn đi, còn thừa một chút, cậu nấu lên mà ăn,” Dương Húc chỉ vào tủ lạnh bên ngài, “Cậu đánh không lại cậu ta?”

“Đánh ai?” Biên Nam đứng dậy, chạy ra mở tủ lạnh, thấy một gói sủi cảo đông lạnh ăn liền.

“Bạn trai bé nhỏ của cậu chứ ai.” Dương Húc tựa vào cửa phòng, cười nói.

Biên Nam sững sốt, quay phắt đầu lại nhìn Dương Húc: “Cái gì?”

“Tên Khuru Dịch phải không?” Dương Húc hỏi.

“Má,” Biên Nam hãi hùng, rồi lại có phần xấu hổ, “Anh... sao anh biết?”

“Còn biết sao nữa, hai đứa các cậu ngày nào cũng như hai con mèo anh nhìn em em nhìn anh phờn nằng gãi lông,” Dương Húc duỗi lưng, đến bên sofa nằm xuống, “Quá rõ ràng.”

Biên Nam mấp má môi không biết nên nói gì cho phải, cậu cúi đầu lấy sủi cảo ra rồi mới nhìn sang Dương Húc lần nữa: “Anh... không phản cảm chuyện này chứ?”

“Phản cảm?” Dương Húc lười biếng gối đầu lên cánh tay, im lặng một hồi mới cười hỏi, “Không phải cậu come out nên bị đánh chứ?”

“... Em nấu sủi cảo trước đã,” Biên Nam cầm sủi cảo dạo một vòng quanh phòng, “Nấu ở đâu vậy?”

“Ầy phiền chết,” Dương Húc chỉ vào phòng nhỏ mà mình thường hay ngủ, “Vào đi, bên trong có nhà bếp.”

Biên Nam vào trong mới phát hiện phòng nhỏ chẳng những không nhỏ mà còn to đùng, có cảm giác như lạc vào động tiên.

Giá sách máy tính giương nệm chần gối đầy đủ, ở trong cùng ngoại trừ nhà bếp còn có một phòng vệ sinh sửa sang rất đẹp, cậu không nhịn được kêu lên: “Anh sống ở đây luôn hả?”

“Ồ,” Dương Húc đi vào, lấy nồi đun nước, “Nếu không phải chạy tới chạy lui phiền lắm.”

Biên Nam tựa lên tường, vào nhà cả buổi trời cậu mới cảm thấy ấm áp trở lại, nhìn nhà bếp trước mặt, trong lòng cũng từ từ yên tâm: “Cảm ơn anh Dương.”

“Cậu bị đuổi khỏi nhà à?” Dương Húc dường như không muốn đứng một giây nào, mới nói được hai câu đã kéo ghế qua ngồi xuống.

“Có thể xem là thế.” Biên Nam nhỏ giọng đáp.

“Sao không đi tìm Khuru Dịch?” Dương Húc tựa vào ghế gác chân lên bàn.

“Em không có nói với cậu ấy em bị đuổi.” Biên Nam nhìn nước trong nồi.

“Sao không nói.” Dương Húc nhìn cậu.

“Sợ cậu ấy khó xử, gần Tết rồi, cũng sợ cậu ấy sẽ bị áp lực vì thấy có lỗi với em,” Biên Nam nhú mày, “Trong lòng nghĩ gì cậu ấy chẳng chịu nói ra, mặt lại không có biểu hiện gì.”

“Chắc,” Dương Húc thở dài, “Không phải cậu định đóng đô ở chỗ tôi luôn chứ?”

“Được không?” Biên Nam cười hỏi.

“Không được.” Dương Húc nói.

Nước sôi rồi, Biên Nam bỏ hết gói sủi cảo vào, cầm muống khuấy khuấy: “Anh Dương.”

“Đừng xin tôi, xin tôi cũng vô dụng.” Dương Húc nói ngay.

“Anh có biết chỗ nào cho thuê phòng không?” Biên Nam hỏi, “Một hai tháng thôi, bây giờ đang được nghỉ, em không thể về ký túc xá ở trường, bên Triển Phi phải qua kỳ thực tập mới có thể xếp chỗ, mà cũng chưa chắc có chỗ nữa...”

“Có, nhà tôi.” Dương Húc nói.

“Cho em giá hữu nghị đi.” Biên Nam lập tức ngừng khuấy, cầm muống nhìn Dương Húc.

“Miễn phí cho cậu,” Dương Húc đứng lên, chậm rãi đi tới bên giường, mở ngăn kéo lấy một chùm chìa khóa ném cho Biên Nam, “Cậu giúp tôi dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, coi như là tiền thuê nhà vậy.”

Biên Nam nhìn chìa khóa, rồi lại nhìn Dương Húc: “Chỗ đó không dọn dẹp bao lâu rồi? Anh nói xem em dọn hai tháng có thể dọn xong không...”

Dương Húc cười cười: “Cũng tầm đấy, vừa ở vừa dọn, cảm ơn nhiều.”

Biên Nam cất chìa khóa, cậu chưa từng dọn dẹp phòng, phòng cậu vẫn do bảo mẫu và dì dọn, cậu rất ít khi ở nhà, trong phòng cũng không có gì cần dọn.

Không biết nhà Dương Húc lộn xộn đến mức nào... nếu thật sự không được thì thuê người giúp việc, so ra vẫn rẻ hơn tiền thuê nhà.

“Đừng nghĩ đến chuyện thuê người giúp việc,” Dương Húc rót thêm chút nước lạnh vào nồi, “Người giúp việc nhìn xong cũng không nhận việc đâu.”

“Má.” Biên Nam nhịn không được cảm thán.

Nấu xong sủi cảo, Biên Nam tìm một bộ chén đĩa, ngồi xuống chiếc ghế bình thường mình hay ngồi với Khuê Dịch, ăn mà chẳng có khẩu vị gì.

Còn chưa ăn xong, Khuê Dịch đã gọi đến, Biên Nam cầm điện thoại, hét một tiếng về phía ngoài: “Anh Dương anh đừng nói gì hết, em nghe điện thoại.”

“Ai khùng mới hét lên nói chuyện với cậu!” Dương Húc cũng hét lên.

“Alô?” Biên Nam nhắc máy, “Về nhà rồi hả?”

“Ừ, cậu ăn cơm xong chưa?” Khuê Dịch cười hỏi.

“Ăn rồi,” Biên Nam nhìn sủi cảo nóng hôi hổi trước mặt, lại thêm nghe được giọng của Khuê Dịch, trong lòng ấm áp hơn nhiều, “Cậu ăn chưa?”

“Lát nữa mới ăn, hôm nay bà cụ hàng xóm làm bánh bao, bưng một đồng qua đây, đang hấp...” Khuê Dịch nói được một nửa thì ngừng, bất đắc dĩ nói, “Hãy, nhị bảo muốn nói vài câu với cậu.”

Lời còn chưa dứt, bên kia đã truyền đến giọng nói giòn giã vang dội của Khuê Ngạn: “Đại hổ tử!”

“Ày, nhị bảo, nhớ anh không?” Không hiểu sao Biên Nam lại thấy mũi cay cay.

“Nhớ ạ,” Khuê Ngạn chắc là chạy tới giành điện thoại, giọng nói lẫn với tiếng thở gấp, “Không phải anh nói Tết này sẽ đến nhà em chơi sao? Sắp Tết rồi, chừng nào anh tới nha.”

“Cuối tuần này, anh hai em nói làm sữa gạo, chúng ta cùng đi sắm đồ Tết.” Biên Nam nói.

“Sữa chua có tính là đồ Tết không?” Khuê Ngạn hỏi.

“Có, em chỉ nhớ mỗi sữa chua,” Biên Nam cười cười, “Đến lúc đó mua cho em một thùng, em cứ từ từ mà uống, không cần phải dùng điểm tích lũy đổi mãi nữa.”

“Có điểm tích lũy thì phải đổi, phải đổi nha,” Khuê Ngạn rất nghiêm túc, “Đổi bằng điểm tích lũy không tốn tiền.”

“Ày, điểm tích lũy từ đâu mà có, tính toán như em, sao mà là anh em ruột với anh hai em được...” Biên Nam bất đắc dĩ nói, lại nhét một viên sủi cảo vào miệng.

“Anh hai nói em với anh mới là anh em ruột.” Khuê Ngạn đáp.

Biên Nam cười cả buổi: “Anh hai em biết nói móc thật.”

Khuê Ngạn nói rất nhiều, nhóc kể cho Biên Nam nghe từ chuyện trong trường đến chuyện trong nhà rồi lại kể tiếp chuyện trong trường, bánh bao bên kia hấp chín rồi nhóc vẫn chưa nói xong, Khuê Dịch giắt điện thoại: “Được rồi, bọn tôi ăn trước đã, ngày mai gọi cho cậu.”

“Ừ,” Biên Nam đáp, “Tôi cũng ăn tiếp đây.”

Cúp máy xong Biên Nam nằm lên đệm, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Tâm trạng đêm nay của cậu thật khó mà hình dung, khó chịu, bức bối, nhẹ nhõm, mê man, bất an, thấp thỏm... còn có chút hưng phấn ngấm, không biết là vì được “giải phóng” về mặt nào đó, hay là do mong chờ với tương lai.

Cậu nằm một lát rồi ngồi dậy ăn hết phần sủi cảo còn lại, sau đó chạy vào phòng nhỏ: “Anh Dương, cho em mượn máy tính của anh đi.”

“Rửa chén đi đã.” Dương Húc nhìn cậu.

Biên Nam leng ca leng keng dọn dẹp nhà bếp. Nghe mấy tiếng động cậu làm ra, Dương Húc nhin không được quay đầu hỏi: “Cậu chưa bao giờ làm việc nhà phải không?”

Biên Nam cười ha ha, chạy đến bên cạnh Dương Húc, Dương Húc đang xem thi đấu tennis, cậu chộp con chuột trên bàn: “Em mượn máy tí.”

Dương Húc lười biếng duỗi chân xuống gầm bàn đập một cái, cái ghế trượt ra sau: “Cậu làm gì vậy?”

“Em kiểm tra tiền.” Biên Nam nhe răng cười.

Biên Nam không nhớ rõ tiền trong thẻ lắm, mỗi lần bố nói chuyển tiền cho cậu, cậu cũng không kiểm tra, tiền bố cho mỗi lần mỗi khác.

Lúc trước cậu không để ý mấy thứ này, nhưng bây giờ cậu buộc phải nắm rõ tình hình kinh tế của mình, nếu không dựa vào hai ngàn đồng lương thực tập, chưa hết năm đã chết đói rồi.

Khi thấy số dư trên tài khoản, Biên Nam ngẩn người, dù không biết cụ thể bao nhiêu, nhưng cậu nhớ rõ tính cả phần từ điển chưa đưa cho Khử Dịch chỉ khoảng hơn trăm ngàn, nhưng số dư hiện tại hiển thị hai trăm ngàn.

Cậu nhấp chuột, kiểm tra kỹ hơn.

Phát hiện nửa tiếng trước có giao dịch chuyển khoản tám mươi ngàn.

Lại nhìn sang thông tin chuyển khoản, cậu sửng sốt...

Từ Biên Hạo.

“Tra xong chưa.” Dương Húc ở đằng sau đuổi chân chột mông cậu.

“Rồi, tra xong rồi.” Biên Nam tắt web, lùi sang một bên, vẫn chưa kịp phản ứng, Biên Hạo chuyển tiền cho cậu làm gì? Biên Hạo tự chuyển, hay là... bố bảo ổng chuyển?

Biên Nam nhất thời cậu có cảm giác vô cùng khó tả, bất kể là tiền của Biên Hạo hay tiền của bố đều khiến cậu không có cách nào hình dung tâm tình của mình.

“Nghe Thạch Giang nói cậu chơi bóng cừ lắm,” Dương Húc quay lại trước máy tính tiếp tục xem thi đấu, “Sao không đánh nữa, chạy đi làm trợ lý làm gì?”

“Ồ, anh cũng hỏi câu này à.” Biên Nam thở dài.

“Nhiều người hỏi lắm hả?” Dương Húc cười cười, “Thạch Giang cũng từng đánh rất cừ, sau đó không đánh tiếp nữa.”

“Huấn luyện viên của em nói anh Thạch bị thương không thể đánh nữa phải không?” Biên Nam buột miệng hỏi.

“... Ừ,” Nụ cười bên môi Dương Húc đột nhiên biến mất, “Vì bị thương.”

Biên Nam định hỏi thêm mấy câu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Dương Húc, cậu liền ngậm miệng, xoay người ra khỏi phòng.

“Trong tủ âm tường ở phòng cách vách có chần, cậu lấy ra tìm đại chỗ nào đó mà ngủ.” Dương Húc nói, đóng cửa phòng lại.

Biên Nam lấy chần ra, ném vào trong phòng, rửa mặt qua loa trong bồn nhỏ sau quầy.

Không có mở nhạc, Thật Nhảm Chán thật im ắng, Biên Nam bọc chần nằm bên cửa sổ, gối đầu lên đệm, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Không biết tình hình trong nhà hiện giờ sao rồi, cậu thở dài.

Câu “biến đi” của bố bất luận là nói thật hay giận quá nên nói vậy, lần này cậu đi cũng sẽ không khiến ông thoải mái hơn.

Nhưng nếu không đi, cậu cũng không biết nên tiếp tục sống trong nhà như thế nào.

Biên Nam xoay người.

Không nghĩ nữa.

Tuy rằng bỏ nhà ra đi không phải là chuyện vui vẻ gì, nhưng cũng không nên nghĩ nhiều.

Ngày mai bắt đầu một cuộc sống khác.

Ừm.

79. Chương 79

Biên Nam cảm thấy thật ra lòng mình to lắm, rõ ràng mấy hôm nay vẫn thấp thỏm không yên, hôm qua và hôm nay lại xảy ra chuyện lớn như vậy, thế mà cậu chỉ thờ người nhìn cửa sổ một lát rồi bọc chăn đang ngủ thiếp đi, trước khi ngủ cậu còn nhìn lướt qua đi động, vẫn chưa đến 11 giờ.

Đã thế ngủ một phát giống như uống nhầm thuốc ngủ vậy, ngủ đến tỉnh không nổi, hẳn là do hôm trước mất ngủ cả đêm.

Sáng sớm Dương Húc xốc chăn của cậu, đá cậu mấy cái, cậu mới mơ mơ màng màng mở mắt ra: “Má, anh làm gì vậy?”

“Hôm nay cậu có đi làm không?” Dương Húc khoanh tay, “Dậy nhanh lên, tôi phải buôn bán.”

“Anh buôn bán cái gì khô,” Biên Nam miễn cưỡng ngồi dậy, “Em chưa bao giờ thấy quán anh có người khác.”

“Ai bảo thế?” Dương Húc tựa hờ vào bên tường, đưa tay chỉ vài chỗ kế bên cậu, “Nhiều người như vậy mà cậu không thấy à?”

“Ai chứ?” Biên Nam ngẩn ra, sau đó chợt thấy sau lưng lạnh run, tóc gáy dựng hết cả lên, cậu nhảy bật dậy, vừa liều mạng xoa lưng mình vừa mắng: “Ông nội anh!”

“Đây là địa chỉ,” Dương Húc đưa một tờ giấy nhắn cho cậu, “Buổi chiều tan tầm cậu qua đó luôn đi, hệ thống sưởi hơi khí đốt thiên nhiên đều có đủ, nhớ phải dọn dẹp, nếu không dọn một tháng trả sáu ngàn tiền thuê nhà.”

“Biết rồi,” Biên Nam cầm giấy nhắn xem thử, viết rất chi tiết, địa chỉ này có vẻ không xa Triển Phi lắm, nếu đạp xe ước chừng nửa tiếng là tới nơi, “Anh Dương chữ anh viết khó coi quá, nói gà bới là còn biểu dương đó...”

“Mau dọn đồ đi đi,” Dương Húc xoay người đi ra ngoài, “Bộ bàn chải đánh răng dùng một lần đặt trên quầy, cậu lấy dùng đi.”

“Ồ,” Biên Nam mặc quần áo vào, “Chỗ anh còn có thứ này à?”

“Lúc trước ở trọ tiện tay mua.” Dương Húc trở vào phòng.

Có lẽ tối hôm qua tuyết rơi khá nhiều nên lúc rời khỏi Thập Nhâm Chán, Biên Nam phát hiện trên lề đường toàn là tuyết, đạp lên nghe sồn sột.

Đoạn đường từ Thập Nhâm Chán đến Triển Phi không biết nên đón xe thế nào, Biên Nam tìm bản chỉ dẫn tuyến đường xem thử, thế mà chỉ có một chuyến xe, hơn nữa còn không đúng hướng.

Cậu do dự một hồi, nên đi ra đường lớn tìm trạm xe, hay là...

Sau khi đi vài bước, trước mặt có một chiếc xe taxi lái tới, Biên Nam vội vẫy tay cản xe lại, hôm nay thật sự quá lạnh, cậu còn quên đeo khăn quàng cổ, gió trút ào ào vào cổ làm cậu không tài nào chịu nổi.

Vừa lên xe, Khưu Dịch đã gọi điện thoại qua: “Hôm qua ngủ thế nào?”

“Ngủ ngon lắm,” Biên Nam cười cười, “Ngủ một mạch tới sáng, giống như cạp thuốc vậy.”

“Còn sợ cậu mất ngủ vì đồng chuyện kia chứ...” Khưu Dịch nói được một nửa thì ngập ngừng, “Hôm nay cậu đón taxi?”

“Phải,” Biên Nam đoán có lẽ Khuê Dịch nghe được thông báo của phần mềm trên xe taxi, “Tôi ngủ quên nên dậy trễ, sợ không kịp.”

“Vậy cậu đi trước đi,” Khuê Dịch cười nói, “Hôm nay bên tôi phải dọn dẹp tổng vệ sinh, buổi sáng bận lắm, trưa rảnh tôi gọi cho cậu.”

“Ừa.” Biên Nam đáp một tiếng cúp điện thoại, vốn dĩ định nói hôn cái đi, nhưng tiếc là tài xế ở ngay bên cạnh.

“Tiểu Khuê,” Tổ trưởng ở đằng sau gọi Khuê Dịch: “Cậu dẫn vài bạn nam ra ngoài vườn hoa dọn đi, lạnh quá đừng để con gái đi.”

“Được.” Khuê Dịch gật đầu.

Khuê Dịch cầm túi rác lớn, dẫn theo vài nhân viên phục vụ đi đến cổng vườn hoa, vườn hoa này là do nhà hàng tự xây, công nhân vệ sinh không phụ trách dọn dẹp, thông thường đều do bọn họ tự dọn.

Quét dọn xong, Khuê Dịch trở vào nhà hàng, cảm thấy bàn tay tê rần vì nhiễm lạnh.

Lát nữa còn phải lau chùi, Khuê Dịch vào phòng nghỉ định tìm một bộ bao tay, vừa chuẩn bị bước vào thì đụng phải Biên Hình Ngữ đi ra từ bên trong.

Thấy Biên Hình Ngữ, Khuê Dịch hơi bất ngờ, cậu không nghĩ rằng Biên Hình Ngữ vẫn tiếp tục tới làm.

“Chào buổi sáng.” Tinh thần của Biên Hình Ngữ không được tốt cho lắm, thấy Khuê Dịch chỉ nhỏ giọng chào hỏi một tiếng.

“Chào buổi sáng.” Khuê Dịch đáp lời, do dự có nên nói thêm vài câu không, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Cậu muốn hỏi Biên Hình Ngữ có phải Biên Nam không còn ở nhà hay không.

Trong cuộc điện thoại hồi sáng, cậu nghe thấy tiếng thông báo trên xe taxi, tuy rằng không quá rõ ràng, chỉ loáng thoáng nghe được một cái địa chỉ, nhưng địa chỉ này không nằm trên đoạn đường từ nhà Biên Nam đến Triển Phi, cho dù sợ kẹt xe đi đường vòng cũng không lết tới đó.

Đó là nơi mà đón taxi từ trường Thể thao mới đi qua.

Tối hôm qua Biên Nam không có ở nhà, nhưng vì nguyên nhân nào đó, Biên Nam chưa nói cho cậu biết.

Không biết Biên Nam chỉ chạy ra ngoài một đêm, hay là bỏ nhà ra đi, hay là... bị đuổi ra ngoài.

Mặc dù rất lo lắng, nhưng Khuê Dịch vẫn không hỏi thẳng Biên Nam.

Biên Nam không phải là con nít, ở vấn đề này cậu ấy ắt sẽ không quá manh động, vả lại nếu so với manh động, Khuê Dịch càng để tâm sự nhạy cảm của Biên Nam, cậu không muốn Biên Nam khó chịu vì mình truy hỏi quá nhiều.

Sau buổi trưa bận rộn, tổ trưởng gọi từng người một vào văn phòng của Tiêu Mạn.

Còn mấy ngày là đến Tết, Tiêu Mạn muốn phát lì xì, ngoại trừ tiền lương và phí tăng ca, trước Tết chị ta sẽ đích thân phát cho mỗi nhân viên một bao tiền lì xì.

Lúc Khuê Dịch đi vào văn phòng, Tiêu Mạn cười vẫy tay: “Ngồi đi.”

Khuê Dịch ngồi xuống đối diện Tiêu Mạn, Tiêu Mạn lấy ra một bao lì xì trong ngăn kéo, đưa tới trước mặt cậu: “Cực khổ rồi.”

“Cảm ơn chị Mạn.” Khuê Dịch nhận bao lì xì, cậu không biết bao lì xì của người khác chứa bao nhiêu, nhưng bao của cậu thì dày cộm.

“Tôi nghe tổ trưởng nói, sau Tết cậu vẫn dự định không làm nữa phải không?” Tiêu Mạn nhìn Khuê Dịch.

“Phải ạ, đi thực tập trước.” Khuê Dịch gật đầu.

“Vậy thôi được, tôi sẽ không níu kéo nữa, cậu cũng không phải dạng người nói vài câu là chịu đổi ý,” Tiêu Mạn cười cười, “Chỉ là sau này đến chỗ mới, có gì cần giúp cứ liên lạc với tôi, đừng đi xong rồi làm như không quen biết nhau là được.”

“Không đâu,” Khưu Dịch cất kỹ tiền lì xì, đứng dậy, “Thật ra em mới phải cảm ơn chị thời gian quan vẫn luôn giúp đỡ em.”

“Chắc, đừng nói những lời này, tôi đã quen với việc bình thường cậu chẳng bao giờ nói thế rồi,” Tiêu Mạn mỉm cười phát tay, “Được rồi, đi mau lên, mấy ngày Tết còn phải nhờ nhân viên kỳ cựu các cậu giúp đỡ nhiều, có cả khối việc đấy.”

Vừa ra khỏi văn phòng, Khưu Dịch lủi thẳng vào nhà vệ sinh, lẻ ra cậu định nhìn một lát rồi xem trong bao lì xì có bao nhiêu tiền, nhưng rút cuộc vẫn không nhìn được.

...

Mấy ngày nay Biên Nam sống vô cùng thanh nhàn, sắp đến Tết rồi, bây giờ chỉ còn một lớp chơi bóng, lượng công việc giảm đi rất nhiều.

Cuối cùng hôm nay Biên Nam đã nhớ tới việc gọi điện thoại cho Miêu Nguyên để nhắn hộ Cố Vĩ, thật ra Miêu Nguyên vẫn còn nhớ Cố Vĩ, cũng bằng lòng thử làm quen với Cố Vĩ.

“Là anh huấn luyện viên mặt tròn phải không, kết bạn thì được, đưa số điện thoại của em cho anh đi,” Miêu Nguyên rất thẳng thắn, “Nam thần đã mở miệng, đành phải nể mặt thôi.”

“Nghe em nói kìa.” Biên Nam cười cười.

“Tết này có thời gian rủ nhau ra chơi đi, rủ anh mặt tròn luôn, kể từ khi được nghỉ em cứ nhàn rỗi ở nhà suốt.” Miêu Nguyên nói.

“Được, hẹn ngày xong sẽ gọi cho em.” Biên Nam cúp điện thoại, giờ hai ngón yeah với Cố Vĩ đang hồi hộp đứng bên cạnh nhìn cậu gọi điện thoại.

“Đồng ý không?” Cố Vĩ hỏi.

“Đồng ý kết bạn, không phải đồng ý kết môden.” Biên Nam nhấn mạnh, bấm mở số điện thoại của Miêu Nguyên cho Cố Vĩ xem.

“Tôi biết mà,” Cố Vĩ vỗ vai cậu, lưu lại số điện thoại của Miêu Nguyên, “Cảm ơn nhé.”

Bữa sáng chưa ăn, bữa trưa Cố Vĩ khao, hai người đi ăn lẩu, Biên Nam vui đầu ăn ngấu nghiến, sau khi ăn uống no nê rời quán, cậu cảm thấy mình không dưng eo đứng thẳng nổi.

Lúc Khưu Dịch gọi đến, cậu đang một tay vịn lưới sắt bên sân bóng, một tay xoa bụng.

“Ày, tôi ăn nhiều quá,” Biên Nam nhắc máy liền nói ngay, “Bây giờ tôi không dám há miệng luôn.”

“Vậy lát nữa tôi gọi lại, cậu tiêu hóa tiếp đi.” Khưu Dịch bật cười.

“Đừng đừng, điện thoại của cậu thì tôi vẫn chịu được,” Biên Nam tựa vào lưới, “Cậu hết bận rồi hả?”

“Ừ, bây giờ có thể nghỉ ngơi một lát,” Khưu Dịch nói, “Ngày mai cậu được nghỉ phải không? Qua đây đi sắm đồ Tết với tôi đi, tôi lên danh sách hết rồi.”

“Ừ,” Biên Nam lập tức đồng ý, “Bên cậu mới phát tiền lương hả?”

“Hôm qua đã phát tiền lương rồi, hôm nay phát tiền lì xì,” Khưu Dịch cười nói, “Đoán xem được bao nhiêu?”

“Một ngàn?” Biên Nam ngẫm nghĩ.

“Một ngàn mà tôi lại mừng như vậy à,” Khưu Dịch tặc lưỡi, “Đoán lại đi.”

“Đậu má, người mê tiền như cậu, tôi thấy dù là năm trăm cậu cũng mừng,” Biên Nam cười ha ha, “Ba ngàn?”

“Sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu,” Khuru Dịch nói, “Cái này có thể xem như lộc ngoài ý muốn, ban đầu tôi nghĩ chắc cho khoảng một hai ngàn thôi, thật sự không ngờ cho tận sáu ngàn.”

*Số 6 mang ý tốt lành lợi lộc, bởi vì “lục: đọc lái đi là lộc.

“Có phải bà chủ của cậu có ý đồ gì không,” Biên Nam nhú mày, “Thực tập sinh bên Triển Phi còn chưa được phúc lợi như vậy!”

“Tôi đâu phải thực tập sinh, tôi thuộc hàng nhân viên kỳ cựu rồi,” Khuru Dịch cười cả buổi, “Tết này tôi sẽ lì xì cho cậu và nhị bảo.”

“Tôi nhớ kỹ đấy nhé.” Biên Nam cười nói, cười xong lại có chút phiền muộn, thường thì mỗi dịp Tết đến cậu sẽ nhận được bao lì xì khủng của bố, năm nay miễn bàn rồi.

Trước đây tiền tiêu vặt tiền lì xì tiền này nọ cậu đều tiêu như nước, nếu biết sớm đã tiết kiệm một chút rồi.

... Vậy tám mươi ngàn có phải là tiền lì xì của bố không?

“Biên Nam,” Khuru Dịch thấp giọng nói, “Thương lượng với cậu chuyện này tí.”

“Nói đi, hai đứa mình còn có chuyện gì phải dùng từ thương lượng chứ.” Biên Nam vừa xoa bụng vừa nói.

“Chiều đêm 30 tôi đi làm, buổi tối thì không cần, nhưng sẽ về nhà muộn, cho nên cơm tất niên cũng ăn muộn, chắc khoảng hơn 9 giờ,” Khuru Dịch nói, “Tôi nghĩ là, nếu cậu chuẩn ra được, hay là tối nhà tôi dùng cơm đi?”

Biên Nam sững sốt, hồi trưa ăn lẩu cậu còn rầu rĩ không thôi, đêm 30 không thể về nhà được, đến nhà Khuru Dịch ăn lại sợ Khuru Dịch nghi ngờ, cũng sợ bố Khuru nghĩ lệch đi, lần trước còn nói mừng một mới qua chơi...

Bây giờ nghe Khuru Dịch nói thế, cậu nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, thiếu điều phá lên cười nữa thôi.

“Được!” Biên Nam nói ngay, nói xong thấy lộ liễu quá nên giả vờ suy tư một lát, “Nhà tôi ăn xong cơm tất niên trước 8 giờ, thông thường tôi sẽ ra ngoài chơi... vậy, hơn 9 giờ tôi qua nhé?”

“Ừ, nếu cậu muốn, cậu qua đây đón tôi về chung cũng được.” Khuru Dịch nói.

“Tôi đến đón cậu.” Biên Nam cười ha ha.

Sau khi cúp điện thoại, Khuru Dịch khẽ thở dài, Biên Nam đúng là chẳng biết nói dối, vừa nói dối là cách nói chuyện khác hẳn bình thường ngay, nghiêm trang y như đồ ngốc vậy.

Coi bộ thật sự không phải chỉ chạy ra một đêm, Khuru Dịch tung điện thoại di động, hiện giờ ký túc xá trường học không ở được nữa, không biết cậu ấy thuê phòng hay là chi mạnh tay ở khách sạn đây.

Chẳng biết Biên Nam định nín bao lâu mới chịu thú nhận chuyện này với mình.

...

Biên Nam tâm tình không tệ, đêm 30 có chỗ để đi khiến cậu sướng rơn, lúc tan tầm cậu đeo balô phấn khởi đón xe đến nhà Dương Húc kiểm tra tình huống.

Đến khu dân cư, nhìn cảnh vật xung quanh cũng khá ổn, tòa nhà mà Dương Húc sống nằm bên trong khu dân cư, không gần đường phố, hẳn là rất yên tĩnh.

Vừa ra khỏi thang máy, Biên Nam đã nhìn thấy biển số nhà, chính là nơi này.

Cậu đưa mắt nhìn quanh, bốn hộ gia đình, nhà người ta đã dán câu đối chúc xuân, thoạt nhìn rất náo nhiệt.

Nhìn đẳng cấp của cánh cửa là biết nhà Dương Húc trang bị không tệ, Biên Nam lấy chìa khóa ra mở cửa.

Bụi bám bên trong hắt vào mặt khiến cậu nhin không được tặc lưỡi, mò mẫm trên tường cả buổi mới mở đèn lên.

Đèn vừa sáng, cậu sững sờ ở cửa.

Căn nhà của Dương Húc rất đẹp, lại là nhà có lầu lửng.

Thế nhưng... Biên Nam biết tại sao Dương Húc lại nói người giúp việc sẽ không nhận việc dọn nhà rồi.

Mẹ nó nhà này rõ là từ trước tới nay không có người ở!

Chỉ trùng tu lắp đặt thiết bị cơ bản rồi vứt đấy!

Trong nhà chất chồng đủ loại thùng giấy và một chiếc bàn không tìm được chỗ đặt!

Còn có một đồng túi đóng gói thực phẩm và giấy rác ném lung tung dưới sàn...

“Đậu má!” Sau một lúc sững sốt, Biên Nam cảm thán một tiếng, lấy di động ra tìm số điện thoại của Dương Húc mà buổi sáng ra ngoài đã ghi lại, bên kia vừa nhắc máy cậu đã hét lên, “Chú à! Nhà chú không phải cần tìm người giúp việc, nhà chú phải tìm công ty dọn nhà!”

“Phòng ngủ ở lầu hai không cần dọn, cậu ở tạm phòng đó trước đi,” Dương Húc lười biếng nói, “Không dọn nhà cũng được, một tháng tám ngàn tiền thuê nhà.”

“Lần trước nói sáu ngàn mà?” Biên Nam ngẩn ra, đóng cửa phòng lại, đứng giữa một đồng thùng giấy trong phòng khách.

“Cậu nghe nhầm rồi, tám ngàn, căn hộ lớn như thế, trang bị còn mới toanh, hệ thống sưởi hơi điện nước cũng không cần phải lo...” Dương Húc nói chậm chậm, “Nếu cậu thấy đắt quá thì dọn nhà đi.”

“Nếu ngày mai em hỏi anh lần nữa có phải tiền thuê nhà sẽ đổi thành mười ngàn không?” Biên Nam hét biết nói gì.

“Thông minh lắm, tự cân nhắc đi anh bạn lang thang.” Dứt lời không đợi Biên Nam mở miệng, Dương Húc đã cúp điện thoại.

“Em... này!” Biên Nam bắt đắc dĩ ném balô xuống đất, một mớ bụi trắng lập tức bốc lên.

Làm một kẻ lang thang... làm một kẻ lang thang cố gắng tự lập đạt tiêu chuẩn...

Sau khi lượn quanh lầu trên và lầu dưới vài vòng rồi ước định lượng công việc, Biên Nam quyết định dọn nhà.

Phòng ngủ chính ở lầu hai sửa sang khá tốt, ngoại trừ cần lau một ít bụi thì không có gì cần phải dọn, mấy phòng khác cậu cũng xem cả rồi, không có gì cạ gì.

Công việc chủ yếu của cậu chính là chuyển mấy cái thùng giấy chưa mở ra này vào một phòng, tiếp theo tìm chỗ sắp đặt gia cụ trong phòng khách, cuối cùng là quét rác lau nhà.

Nghĩ lại cũng đâu có khó lắm!

Dù rằng từ nhỏ đến lớn chỉ từng lau bàn khi tổng vệ sinh ở trường học, Biên Nam vẫn hết lòng tin tưởng bản thân mình.

Cậu vào phòng bếp lục lọi, tìm được mấy cái khăn lau mới, dùng chúng lau chùi phòng ngủ vài lần.

Trên bàn có một chiếc đèn bàn sang chảnh một cách hậu hiện đại (chống lại chủ nghĩa hiện đại), Biên Nam dời đèn sang bên cạnh một chút, đặt tượng đất và heo nhỏ ở giữa bàn.

Đặt xong, cậu mở ngăn tủ trong phòng ngủ ra nhìn thử, điều khiến cậu hài lòng chính là chăn gối này nọ đều được đựng bằng túi chân không, không có phủ bụi.

Bên trong còn treo vài bộ quần áo thể thao, xem ra là của Dương Húc, chỉ là chưa từng thấy Dương Húc mặc quần áo thể thao bao giờ...

Cậu treo quần áo của mình ở bên cạnh, sau đó trải giường đâu vào đấy, nằm dài lên trên, cảm giác cũng thoải mái lắm.

Nếu như không mở cửa phòng ngủ.

Dọn phòng ngủ mất cả tiếng đồng hồ, Biên Nam tắm rửa một phen, cậu tìm được một cái máy giặt trong phòng vệ sinh ở lầu một, bấm thử lại dùng được.

“Thần kỳ ghê.” Lẽ ra cậu định súc rửa bụi trong máy giặt trước, nhưng nghĩ lại dù sao cũng là quần áo bẩn... vì vậy quyết định khỏi rửa, ném quần áo vừa thay ra vào giặt luôn.

Không có bột giặt, Biên Nam tìm khắp nơi, cuối cùng tìm được vật thay thế trong phòng bếp.

Chỉ là cậu không ngờ lần đầu tiên tự mình giặt quần áo lại dùng nước rửa chén.

Hôm nay cứ vậy trước đi, ít nhất có chỗ ngủ, Biên Nam móc ví ra, chuẩn bị xuống quán mì trong khu dân cư ăn chút gì trước.

Đang định ra cửa, Khuru Dịch gọi điện thoại sang.

“Giờ cậu đang nghỉ hả?” Biên Nam biết tối nay Khuru Dịch phải đi làm, cậu nhìn đồng hồ, bây giờ chắc là thời gian nhân viên phục vụ đổi ca ăn cơm chiều.

“Ừ, mới vừa ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lát,” Khuru Dịch nói, “Cậu đang làm gì đấy?”

“Tôi mới vừa dọn nhà.” Biên Nam buột miệng nói, nói xong lập tức nhéo đùi mình một cái.

“Dọn nhà?” Khuru Dịch hỏi.

“Phải... dọn dẹp một chút,” Biên Nam chỉ đành nói tiếp, “Sắp đến Tết rồi nên tự dọn phòng mình ấy mà.”

“Không phải nhà cậu có bảo mẫu dọn phòng sao?” Khuru Dịch lại hỏi.

“Tôi không muốn cho bảo mẫu dọn phòng mình,” Biên Nam cẩn thận nói, vừa quay đầu trông thấy tượng đất và heo nhỏ trên bàn, cậu tức thì tìm được lý do, “Quà cậu tặng tôi đều cất trong phòng, tôi không muốn cho người khác chạm vào.”

Khuru Dịch cười cười: “Không nhắc đến quà tôi cũng quên mất, thư tình của tôi đâu?”

“Ừầy,” Biên Nam nở nụ cười, “Mấy hôm tới sẽ viết cho cậu, có ai như cậu không, đuổi theo người ta đòi thư tình...”

“Tôi muốn đóng khung treo lên,” Khuru Dịch cười nói, “Viết đủ số từ cho tôi đó, thiếu một từ phạt trăm từ.”

“Đủ đủ đủ, nhất định đủ!” Biên Nam nói.

“Vậy cậu nghỉ ngơi đi, ngày mai đừng ngủ muộn quá, tôi hút điều thuốc rồi bận tiếp.” Bên Khuru Dịch truyền đến tiếng mở bật lửa.

“Qua hôn cái đi.” Biên Nam hôn cái chóc vào điện thoại.

Có lẽ Khuru Dịch dùng tay bịt ống nghe, tiếng hôn nghe rất lớn, Biên Nam cười hí hửng một lúc lâu mới cúp điện thoại.

Chắc Khuru Dịch không nghĩ ngờ gì đâu, cậu huyết sáo, cầm ví và chìa khóa ra cửa.

Mì thịt bò của quán mì kia cũng không tệ, do sắp phải đóng cửa, chủ quán thả hết thịt còn lại vào bát, Biên Nam ăn no căng bụng.

Nhưng khi thấy chủ quán mì và vợ con cùng ngồi bên cạnh xem TV, cậu lại có chút phiền muộn, mặc dù với cậu mà nói, gia đình không phải là nơi có gì làm cậu đặc biệt lưu luyến, nhưng bỏ nhà ra đi như vậy, cậu vẫn không khỏi bận lòng.

Nói cho cùng hiện giờ sau lưng cậu thật sự trống không, ngay cả bố cũng không còn ở sau lưng cậu.

Hiện giờ chỉ có Khuru Dịch.

Nhưng mà không sao, đêm 30 có thể qua nhà Khuru Dịch, rất tốt.

Trước khi ngủ Biên Nam chỉnh đồng hồ báo thức, sợ mình lại ngủ quên, nếu Khuru Dịch bảo tôi tới cửa nhà cậu đón cậu nha, mình sẽ lộ tẩy mất.

Chẳng qua không biết có phải do thu xếp chỗ ở ổn thỏa rồi không mà chuyện trong lòng bắt đầu nhen nhóm, đêm nay cậu ngủ không được ngon, đồng hồ báo thức còn chưa reo mà cậu đã tỉnh giấc.

Gọi điện thoại cho Khuê Dịch nói với cậu ấy tí nữa mình qua ngay, sau đó rửa mặt đánh răng thật nhanh, băng qua ma trận thùng giấy trong phòng khách đi ra ngoài.

Theo thói quen mua một đồng điểm tâm ở đầu hẻm nhà Khuê Dịch, Biên Nam xách mấy cái túi vừa bước vào hẻm đã nghe tiếng hét của Khuê Ngạn: “Đại hồ tử ——”

Coi bộ nhóc kia đã chờ sẵn ở cửa sân, vừa nhìn thấy cậu là chạy ra ngay.

“Ấy! Nhị bảo! Cục cưng! Bé đáng yêu!” Biên Nam gọi một tràng, siết chặt túi đồ ăn, duỗi cánh tay đỡ Khuê Ngạn lùi thẳng vào ngực mình y như luyện thiết đầu công, “Giời ạ, may là anh chưa ăn sáng, nếu không bị em thúc ra hết rồi.”

“Em cũng đi sắm đồ Tết đó,” Khuê Ngạn hưng phấn nói, ôm cổ Biên Nam, “Anh hai bảo cho em chọn thứ mình muốn ăn!”

“Vậy em muốn ăn gì?” Biên Nam bế nhóc đi vào sân, “Em còn ăn nữa, sao anh cảm thấy mới vài ngày không gặp mà em nặng lên nhiều thế này?”

“Em mập, còn cao nữa,” Khuê Ngạn đắc ý nói, “Bây giờ em cao nhì lớp nha.”

“Mập mà em thích vậy sao... mập nữa là không cô nào thèm.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Không sợ nha,” Khuê Ngạn tựa cằm lên vai Biên Nam, lắc chân, “Em cảm thấy em mập cũng rất đẹp trai.”

Biên Nam cười cả buổi, suýt không bé được nhóc: “Em tự tin giống ai thế?”

Khuê Dịch đã rời giường, lúc Biên Nam đẩy cửa vào nhà, Khuê Dịch đang ngồi trò chuyện với bố Khuê.

Vừa thấy Biên Nam bước vào, bố Khuê nở nụ cười: “Chú đã bảo không cần mua điểm tâm rồi mà.”

“Chào chú ạ,” Biên Nam thả Khuê Ngạn xuống, đặt túi đồ ăn trong tay lên bàn, “Chú thích ăn há cảo ở cái tiệm đầu hẻm đúng không, lúc này con thấy chỉ còn vài xúng cuối cùng nên giật ngay, bà chị đứng sau lườn con mà con không dám quay đầu lại nhìn luôn.”

“Tốt thật, cuối tuần này muốn ăn há cảo khỏi cần giật rồi, rõ ràng hôm qua còn một xúng, vậy mà Khuê Dịch lại nhường cho người khác,” Bố Khuê lập tức đưa tay bốc một miếng ăn, “Lát nữa hai đứa đi đâu mua đồ thế?”

“Đi hội chợ đồ tết bên quảng trường, hôm nay là ngày cuối cùng, đến trưa là dọn hàng rồi,” Khuê Dịch nói, “Ăn xong đi qua là vừa lúc, bây giờ hàng hóa còn rẻ lắm.”

“Trong danh sách mà con soạn có mua gì tặng hàng xóm không?” Bố Khuê vừa ăn vừa hỏi.

“Có, con nghĩ hết rồi, không phải bố nói hộp bánh ngọt lúc trước nhà hàng con làm ăn ngon sao, mấy ngày tới nhà hàng sẽ làm tiếp, con đặt một mớ rồi, đến lúc đó cùng chia cho bọn họ.” Khuê Dịch đặt một ly sữa đậu nành trước mặt Biên Nam.

“Vậy chừng nào con qua chỗ chú? Có cần lấy thêm chút...” Bố Khuê suy nghĩ một chút lại hỏi.

“Để con xem ngày đã, bố đừng lo, con biết tính toán.” Khuê Dịch nói, quay sang nhìn Khuê Ngạn vì hưng phấn quá mà cầm bánh bao vừa ăn vừa xoay vòng vòng khắp phòng, “Em ăn hay là xoay? Chọn một đi.”

“Ăn.” Khuê Ngạn lập tức ngồi xuống bên bàn.

“Được rồi, lát nữa mấy đứa đi mua đồ, nhớ đừng mua quần áo lung tung, năm ngoái nhị bảo chọn cho bố một cái áo bông đỏ chói, bố mặc ở trong sân mà còn thấy xấu hổ.” Bố Khuê nói thêm một câu.

Biên Nam nghe vậy bèn phì cười, cười cả buổi trời.

Cậu vẫn không nói gì, cứ nghe bố Khuê và Khuê Dịch câu có câu không trò chuyện với nhau như thế.

Nội dung cuộc trò chuyện cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng vừa ăn vừa nghe như vậy lại tạo cho cậu một loại cảm giác vô cùng thoải mái, nghe cả ngày cũng không chán.

80. Chương 80

Hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm, tuy nhiệt độ vẫn còn rất thấp nhưng ánh mặt trời chói sáng, gió cũng không lớn.

Trước khi ra khỏi cửa, vì hưng phấn quá độ mà Khuru Ngạn chạy lòng vòng khắp nhà đến nỗi mồ hôi đầm đìa, bị Khuru Dịch phạt đứng hai mươi phút, đợi đến khi mồ hôi trên người khô hết, nhóc mới bọc áo lông dày cộm ra cửa.

“Đừng mua áo bông đỏ cho bố nữa đấy!” Bố Khuru ở trong nhà nhắc một câu.

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn trả lời vang dội, chạy ra sân lại bồi thêm một câu, “Vây mua áo bông đầy hoa!”

“Gu thẩm mỹ gì thế này...” Biên Nam thở dài, thấy Khuru Ngạn đã lao ra sân, cậu vội vàng đứng cạnh cửa sân, vẫy vẫy tay với Khuru Dịch, “Nhanh lên, cục cưng qua đây hôn một cái.”

Khuru Dịch quay đầu lại nhìn ngó, Biên Nam tắc lưỡi: “Mau lên có cửa che không nhìn thấy đâu!”

Khuru Dịch mỉm cười đi tới, thuận tay đóng cửa sân, hôn mạnh hai cái rõ kêu lên môi Biên Nam, còn liếm nhẹ môi cậu một cái: “Vây được chưa?”

“Được rồi, hê,” Biên Nam hí hửng, vỗ tay ra tiếng, “Quá được ấy chứ.”

Lúc hai người đi tới đầu hẻm, Khuru Ngạn đang ngồi xổm ven đường cùng một bé trai nhìn chăm chăm mặt đất.

“Làm gì vậy?” Biên Nam cũng lại gần ngồi xổm xuống.

“Nhìn ạ,” Khuru Ngạn chỉ vũng nước dưới đất, “Đại hồ tử anh nói xem khi nào vũng nước tiểu này mới đông thành đá?”

“Chắc cũng phải nửa...” Biên Nam nói được phân nửa đột nhiên khựng lại, cất cao giọng, “Cái này là gì?”

“Nước tiểu nha.” Bé trai kia nói.

“Đậu má!” Biên Nam nổi gai ốc, đưa tay vòng quanh bụng Khuru Ngạn xốc nhóc lên, “Hai đứa có bệnh à tự dưng ngồi chồm hồm ở đây nhìn chăm chăm nước tiểu!”

“Nửa tiếng hả anh?” Khuru Ngạn dong đưa trên cánh tay Biên Nam mà vẫn không quên nói với bé trai kia, “Nửa tiếng đó, cậu xem tiếp đi, khi nào tớ về nói cho tớ biết.”

“Ừa!” Bé trai gật đầu.

Biên Nam đi ra thật xa mới thả Khuru Ngạn xuống đất, kéo tay nhóc, nắm găng tay của nhóc, hỏi: “Em thật không cần thận gì cả, có bị dơ tay không?”

“Anh ngốc nha, biết là nước tiểu ai lại rớ vào,” Khuru Ngạn rút tay về, “Là nước tiểu đó!”

“Hay quá, biết là nước tiểu mà em còn ngồi chồm hồm ở đó ngắm nghía nghiên cứu, giờ còn nói anh ngốc?” Biên Nam kinh ngạc.

“Em biết tính toán.” Khuru Ngạn vỗ tay.

“Đừng học theo anh hai em!” Biên Nam tắc lưỡi, nắm tay nhóc đi về phía trạm xe.

Khuru Dịch hoàn toàn không để ý hai người bọn họ, chỉ vừa đi vừa nhìn tờ danh sách trong tay.

“Em cậu chơi nước tiểu mà cậu chẳng thèm quan tâm gì cả.” Biên Nam dùng cánh tay huých Khuru Dịch một cái.

“Có bị bẩn không?” Khuru Dịch cất tờ danh sách vào túi quần.

“... Không.” Biên Nam lại nhéo nhéo tay Khuê Ngạn, găng tay rất dày, tay của Khuê Ngạn trong găng tay chẳng ngoan ngoãn tí nào, lúc thì duỗi thẳng lúc thì cong lại.

“VẬY CẬU CỨ KỆ NÓ.” Khuê Dịch thờ ơ nói.

“Coi như tôi chưa nói vậy.” Biên Nam thở dài.

Quảng trường cách đây không hẳn là xa, ngồi xe bus qua năm trạm là tới nơi.

Biên Nam theo sau Khuê Dịch bế Khuê Ngạn lên xe bus, đã là ngày 29 Tết, không ít người đi làm mới được nghỉ vài bữa nay đều ra ngoài mua đồ, trên xe bus đông nghịt người.

Sau khi lên xe đứng vững xong, Khuê Ngạn nắm lưng quần của Biên Nam, hớn hỏ hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đứng một lát, Biên Nam cảm thấy cực kỳ không ổn, bèn cúi đầu nói nhỏ với Khuê Ngạn: “Ầy nhị bảo, em nắm quần của anh hai em được không? Quần anh hai em có dây nịt, anh mặc quần thể thao em kéo thêm mấy cái là cởi giùm anh luôn.”

“Dạ.” Khuê Ngạn gật đầu, bọc một thân quần áo trông như quả bóng xoay người lại, nắm lưng quần của Khuê Dịch.

“Kéo rút rồi à?” Khuê Dịch cười cười, nhỏ giọng hỏi, còn liếc mắt xuống dòm ngó.

“Giữa chốn đông người thế này,” Biên Nam cũng nói nhỏ, “Đùa giỡn cái gì lưu manh...”

“Ăn trộm!” Khuê Ngạn đột nhiên kêu to, “Chú kia trộm đồ!”

Tiếng kêu này làm cho hành khách chen chúc xung quanh hoảng hốt, tất cả mọi người che túi xách và túi tiền xoay người nhìn sang đây.

“Gì vậy?” Trước tiên Khuê Dịch kéo Khuê Ngạn ở bên cạnh đến giữa mình và Biên Nam.

“Chú kia trộm đồ!” Khuê Ngạn chỉ vào một người đàn ông đứng sau Khuê Dịch, “Chú kia lấy điện thoại của chị đó!”

“Á!” Một cô gái đứng bên cạnh thỉnh thoảng kêu lên, “Điện thoại di động của tôi!”

“Nhóc con đừng nói bậy nhé!” Người đàn ông kia mặt mày cau gắt chỉ vào Khuê Ngạn, “Nhỏ như vậy đã biết nói xạo! Cha mẹ dạy dỗ thế nào đấy!”

“Con không có nói xạo!” Khuê Ngạn có chút nóng nảy, “Con đã thấy mà, ngay trong túi quần của chú!”

“Trong túi quần của tao?” Người đàn ông kia lập tức hô lên, vừa hô vừa lục hết túi quần và túi áo của mình, “Ồ đâu! Làm gì có?”

Khuê Dịch nhứ mày, còn chưa mở miệng, một gã đội mũ ushanka đứng sau người đàn ông nọ bỗng chỉ xuống đất: “Ừa điện thoại di động của ai rồi kìa?”

sd7

Mũ ushanka

“A điện thoại di động của tôi, của tôi.” Cô gái vội cổ sức khom lưng nhặt di động lên.

“Nhóc con giỏi thật, mới tí tuổi đầu đã biết hại người, người lớn liệu mà dạy dỗ cho đàng hoàng!” Mũ ushanka nói.

“Con không có...” Khuê Ngạn nhất thời nức nở kêu lên, “Con không có!”

“Ông nội mày!” Biên Nam nghe vậy liền nổi nóng, cậu đẩy nhóm hành khách ra, lách người xông về phía gã đàn ông nọ.

“Anh biết,” Khuê Dịch vỗ mặt Khuê Ngạn, xoay lại cùng Biên Nam mỗi người một bên đứng cạnh hai gã nọ, “Cùng một giuộc à?”

“Khùng điên! Cũng vì có người lớn như mày nên mới có trẻ ranh như thế!” Gã đàn ông nọ gắt gỏng.

Còn đang nói chuyện, xe đã đến trạm. Cửa xe vừa mở ra, hai gã kia lập tức xoay người lùi về phía cửa xe.

“Mẹ nó đứng lại!” Biên Nam túm lấy cánh tay của một trong hai gã.

“Làm gì vậy! Muốn đánh người hả!” Hai gã đàn ông đều quát to.

“Xuống xe,” Khuất Dịch nói với Biên Nam, lấy di động ra, “Tôi báo cảnh sát, hai người này nhất định là khách quen.”

Hai gã đàn ông đã lùi đến cạnh cửa xe, Biên Nam đá thẳng một cú vào lưng một gã, gã ta ngã nhào xuống xe, kéo đến cậu lại kéo cánh tay của gã đội mũ ushanka, lôi cả gã xuống xe.

Khuất Dịch nhảy xuống theo, ghì chặt gã đàn ông dưới đất đang bò dậy định bỏ chạy.

“Làm gì thế! Đánh người! Đánh người kìa!” Gã nọ lập tức tru tréo, trở tay định đâm vào mặt Khuất Dịch.

“Đánh mày thì sao,” Khuất Dịch đỡ cánh tay gã, đẩy mạnh một cái, gã ta lại nhào đầu xuống đất.

Khuất Ngạn cũng lách người nhảy xuống, vừa xuống xe đã chạy tới bên cạnh một tốp người đang chờ xe kêu to: “Anh ơi chú ơi! Mau giúp bắt cướp đi!”

Nói đến đánh nhau, hai gã này thật sự không phải là đối thủ của Biên Nam và Khuất Dịch, cho dù đến thêm mấy gã, cậu và Khuất Dịch cũng có thể xử đẹp.

Một gã bị Biên Nam bị vặn ngược tay ra sau thét lên, cậu kéo cánh tay gã ta xuống, gã khuyu gối quỳ dưới đất cùng đồng bọn.

Ngay sau đó, trong tốp người xếp hàng chờ xe có vài nam sinh trông giống sinh viên chạy tới, cả bọn đè hai tên trộm dưới mặt đất.

Có người lần mò quần áo của một gã trong số đó, vài chiếc ví nữ rớt ra.

“Má, nhiều ví quá nhỉ, của mẹ mày hay là của vợ mày? Vội vàng đi sắm đồ Tết à?” Biên Nam nói.

Khuất Dịch gọi 110, chừng mấy phút sau cảnh sát đã đến hiện trường.

Biên Nam và Khuất Dịch dẫn Khuất Ngạn cùng chú cảnh sát quay về đồn lập biên bản, hai gã này đúng là từng phạm tội nhiều lần, cảnh sát thấy hai gã cũng nhin không được thốt lên: “Lại là các người.”

Lập biên bản không tốn bao nhiêu thời gian, từ lúc ra khỏi đồn cảnh sát, Khuất Ngạn cứ khoa tay múa chân, thoạt nhìn rõ là vừa sợ vừa hưng phấn không kiềm lại được.

“Chú cảnh sát khen em đó!” Khuất Ngạn nắm tay Biên Nam lắc tới lắc lui.

“Ừ, em giỏi lắm.” Biên Nam ngồi xổm xuống xoa đầu Khuất Ngạn, nhưng chuyện hôm nay cậu không dám tùy tiện nhiều lời, cậu không chắc mình nên khuyến khích hay nên dạy Khuất Ngạn bớt xen vào chuyện của người khác, chỉ đành ngắc đầu liếc mắt nhìn Khuất Dịch.

“Hôm nay đừng cảm thật,” Khuất Dịch cũng ngồi chồm hổm xuống, “Sao biết kêu gan thế?”

“Anh và đại hồ tử đều ở đó mà,” Khuất Ngạn có chút đắc ý ôm cổ Khuất Dịch, nghiêng đầu tựa lên vai anh mình, “Nên em mới kêu!”

“Nếu bọn anh không ở đó thì sao?” Khuất Dịch vỗ vỗ lưng nhóc.

“Lặng lẽ nói với tài xế, lặng lẽ báo cảnh sát, lặng lẽ nhắc nhở chị kia,” Khuất Ngạn trả lời vô cùng trôi chảy, “Đúng không anh?”

“Đúng rồi,” Khuất Dịch cào cào tóc của nhóc, “Đi thôi, bây giờ chúng ta phải đón taxi đến quảng trường.”

“Dạy trước rồi hả?” Biên Nam nhỏ giọng hỏi Khuất Dịch.

“Ừ, nhóc này cực kỳ có tinh thần chính nghĩa, không dạy trước không được,” Khuất Dịch gật đầu, “Tôi rất sợ ngày nào đó nó tự mình xông lên.”

“Nói cho nó biết không xen vào chuyện người khác không phải... mà cũng không được,” Biên Nam suy tư, “Đàn ông con trai không thể yếu bóng vía như thế.”

“Dẫn con nít theo phiên thật,” Khuru Dịch mỉm cười choàng tay lên vai Biên Nam, “Đặc biệt là dẫn hai đứa.”

“Biến đi,” Biên Nam bật cười, “Hôm nay nếu không có con nít bên cạnh cậu định làm thế nào.”

“Hai gã này đâu có sức chiến đấu gì, với lại túm được người nào hay người nấy, túm xong hét toáng lên, ngồi dưới đất vừa xoa chân vừa quát to, nói mình mất ví không cho mở cửa, đợi cảnh sát tới rồi tính sau.” Khuru Dịch cười nói.

Biên Nam cười cả buổi: “Má, thiệt không tưởng tượng nổi, đường đường là cự anh đại lại túm cánh tay người ta ngồi dưới đất không chịu dậy.”

“Có ai biết tôi đâu.” Khuru Dịch tắc lưỡi.

Đến quảng trường cũng vừa lúc, hội chợ còn kha khá quầy hàng đang bày bán, người đi mua sắm cũng rất đông.

Khuru Ngạn hưng phấn vịn từng quầy hàng nhìn ngó cả buổi trời, chạy chưa được vài phút, nhóc đã chấm trúng một chiếc áo bông đỏ chót đầy hoa: “Cái này bố mặc đẹp nè!”

“Ầy, đừng hành hạ bố nữa,” Khuru Dịch nở nụ cười, “Hôm nay em chọn đồ cho mình là được rồi.”

“Dì ơi,” Khuru Ngạn chỉ vào áo bông, hỏi bà chủ, “Cái này có size của con không?”

“Thôi anh xin em,” Biên Nam túm áo Khuru Ngạn nhắc nhóc ra ngoài, “Em đừng như vậy được không, lát nữa anh mua quần áo cho em, tút lại gu thẩm mỹ của em mới được!”

“Quần áo của anh toàn là đồ thể thao,” Khuru Ngạn bí xị, “Em không muốn mặc đồ thể thao nha.”

“Không có mua đồ thể thao cho em!” Biên Nam bắt đắc dĩ nói, “Anh mua cái khác cho em, em không muốn mặc đồ thể thao cũng đừng dán mắt vào áo bông dính cúc hạt cườm chứ...”

Biên Nam không biết trước đây Khuru Dịch dẫn Khuru Ngạn thế nào, nói chung hôm nay cậu cảm thấy mình hoàn toàn chẳng có cách nào đi dạo, toàn bị Khuru Ngạn kéo tới đủ loại quầy hàng, nhìn Khuru Ngạn chọn ra những món kỳ dị nhất trong từng quầy...

Trái lại Khuru Dịch vô cùng thư thả, dựa theo danh sách đã lên mua từng món một, nào là câu đối xuân, quà vật, các loại thực phẩm.

“Tôi không được rồi,” Biên Nam dẫn Khuru Ngạn đi tới bên cạnh Khuru Dịch, “Tôi với cậu đổi chỗ đi, tôi mua đồ, cậu dẫn nhị bảo nhà cậu, nó cứ ừn khắp nơi y như đầu heo, tôi chịu không nổi.”

“Cậu không cần để ý tới nó,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, đưa tay sờ chóp mũi của cậu, “Đồ mồ hôi luôn rồi à? Tôi tưởng cậu muốn ừn khắp nơi với nó chứ...”

“Vớ vẩn, nó chạy như vậy tôi không theo sao được, lỡ lạc mất thì biết làm thế nào!” Biên Nam cau mày.

“Cậu đừng trông chừng nó, nó sẽ không chạy loạn,” Khuru Dịch đưa mấy cái túi trên tay cho Biên Nam, “Qua bên kia xem đi, còn phải mua một ít bánh ngọt...”

Biên Nam thoáng do dự, xách túi đi theo sau Khuru Dịch, đi một đoạn mới phát hiện Khuru Ngạn đúng là không chạy loạn, ngoan ngoãn đi cạnh cậu và Khuru Dịch.

“Làm sao hay vậy?” Biên Nam cảm thấy quá thần kỳ.

“Không ai đi theo nó, nó sợ mình đi lạc nên ngoan ngoãn ngay thôi.” Khuru Dịch nói.

“... Ồ.” Biên Nam nhìn Khuru Ngạn, tặc lưỡi gì lạ đời thế này.

Sau khi sắm gần như đủ đồ Tết, Khuru Dịch và Biên Nam dẫn Khuru Ngạn vào trung tâm mua sắm, cất hết đồ đạc.

“Bây giờ mua quần áo,” Biên Nam kéo tay Khuru Ngạn, “Anh chọn cho em, em im miệng đi theo, biết chưa?”

“Vâng ạ.” Khuru Ngạn cầm một miếng sôcôla gặm ngon lành.

Biên Nam đi loanh quanh vài vòng, mua cho Khứu Ngạn một chiếc áo lông nhỏ màu cam, phối với một chiếc quần jeans, còn định chọn thêm thì bị Khứu Dịch cản lại: “Đủ rồi.”

“Không có gì đâu, dù sao...” Biên Nam định nói dù sao tiền dùng để mua quà cho bố và người nhà cũng chẳng có chỗ dùng.

“Sao gì?” Khứu Dịch nhìn cậu.

“Dù sao tôi cũng có nhiều tiền.” Biên Nam buồn bực nói.

“Ồ, một tháng kiếm chưa đến hai ngàn mà dám nói mình có tiền?” Khứu Dịch cười nói.

“Rồi rồi rồi, không mua cho nhị bảo, cũng không mua cho cậu, tôi mua ít đồ cho chú được chứ?” Trước đó Biên Nam đã cân nhắc sẽ mua cho bố Khứu một chiếc máy mát xa có thể đặt ở sau lưng mát xa cả cổ lẫn lưng, khi nằm xuống còn có thể đặt dưới chân mát xa chân luôn.

“Ừm.” Khứu Dịch đáp.

Khứu Dịch mua cho bố Khứu một cái dao cạo râu, nghe đâu bố Khứu tuy rằng sức khỏe không tốt nhưng râu mọc lại là sát thủ dao cạo râu, một năm phải đổi tận mấy cái.

Ở lâu một có quầy hàng đan dệt giảm giá, Khứu Dịch suy nghĩ một chút, kéo Biên Nam tới đó.

“Chi vậy?” Biên Nam đi theo Khứu Dịch chen vào trong đám người.

“Khăn quàng cổ, mỗi người một cái đi?” Khứu Dịch nói.

“Tình nhân à?” Biên Nam ghé vào tai Khứu Dịch nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Khứu Dịch cười cười.

Biên Nam vốn dĩ đi dạo hơi mệt, vừa nghe lời này lập tức phấn chấn tinh thần, nhào tới trước quầy khăn quàng cổ bắt đầu chọn.

“Muốn hoa văn hay màu trơn?” Biên Nam quay đầu lại hỏi Khứu Dịch.

“Nào cũng được.” Khứu Dịch đáp.

Biên Nam chọn một chiếc khăn quàng cổ màu xám có sọc xanh thẫm, rồi lại chọn một chiếc màu trắng có sọc xanh tương tự: “Được không?”

“Ừ,” Khứu Dịch cầm hai chiếc khăn quàng cổ so sánh, đưa chiếc màu trắng cho Biên Nam, “Cậu dùng cái này đi.”

“Tại sao, tôi muốn màu xám.” Biên Nam nắm cái màu xám.

“Cùng một màu với mặt cậu mà.” Khứu Dịch giật cái màu xám lại.

“Má,” Biên Nam có hơi bất đắc dĩ, “Tôi đây là màu lúa mì khỏe mạnh, không phải màu xám được chưa!”

“Không được.” Khứu Dịch nói.

“Ày, rồi rồi rồi, tôi lấy trắng.” Biên Nam choàng chiếc khăn quàng cổ màu trắng quanh cổ mình xem thử, cậu nhe răng với mình trong gương, trông cũng ổn lắm.

“Em lấy cái này.” Khứu Ngạn bỗng nhiên đưa tay kéo một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ trên kệ.

“Không có phần em.” Khứu Dịch nói.

“Em muốn cái màu đỏ này.” Khứu Ngạn giống như không nghe thấy lời Khứu Dịch nói, lặp lại lần nữa.

“Chẳng phải em có rồi sao?” Khứu Dịch giật giật khăn quàng nhỏ màu xanh trên cổ nhóc.

“Tết đến em muốn màu đỏ,” Khứu Ngạn ngửa đầu nói, “Em và bố đều phải màu đỏ nha.”

Biên Nam nín cười nhìn Khứu Dịch, Khứu Dịch bất đắc dĩ thở dài, lấy chiếc khăn màu đỏ kia xuống, rồi lại tìm một chiếc khăn nhỏ cho Khứu Ngạn.

Khuru Ngạn thỏa mãn cầm hai chiếc khăn quàng cổ đỏ chót xoay người đi tới quầy thu ngân.

“Chắc,” Biên Nam cười không ngừng được, “May là không đòi sọc, nếu không khăn tình nhân biến thành khăn gia đình rồi.”

“Hay là hai đứa mình cũng đổi sang màu đỏ luôn đi?” Khuru Dịch liếc mắt nhìn Biên Nam.

“Đừng đừng đừng, đừng nha,” Biên Nam hối hả kéo Khuru Dịch lại, “Khó khăn lắm mới được tình nhân một lần.”

Mua xong toàn bộ mọi thứ, đã đến giờ cơm trưa, bố Khuru gọi điện thoại tới, nói rằng mình đã ăn ké lẩu của nhà chú Lưu ở sân kế bên, bảo hai người dẫn Khuru Ngạn ra ngoài ăn chút gì rồi hăng về.

“Muốn ăn gì?” Khuru Dịch khom lưng nhìn Khuru Ngạn.

“Sữa chua, sôcôla, khô bò...” Khuru Ngạn há miệng nói ngay một chuỗi đồ ăn vặt.

“Nói lại lần nữa coi.” Khuru Dịch nhìn nhóc.

“Cơm gà om vàng.” Khuru Ngạn lập tức đổi đáp án.

sd8

Cơm gà om vàng

“Món đó khó ăn lắm...” Biên Nam đứng bên cạnh tắc lưỡi, đang định nói hay là mình đi ăn xương ống hầm đi, di động đột nhiên reo lên.

Cậu thả túi cầm trên tay xuống bên chân, lấy di động ra, vừa nhìn liền sửng sốt.

Biên Hạo.

Biên Hạo mười năm cũng không gọi cho cậu một lần, bây giờ tự dưng nhận được điện thoại của Biên Hạo khiến Biên Nam khá bất ngờ.

“Tôi nghe... điện thoại tí,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, cầm di động giả vờ như không có việc gì bước chậm sang một bên, sau đó mới bấm nút nghe, “A lô?”

“Biên Nam hả?” Biên Hạo hỏi một câu như để xác định, có lẽ vì gọi số này quá ít lần.

“Phải,” Biên Nam nhỏ giọng nói, “Có gì không?”

“Mày... ngày mai có về nhà không?” Biên Hạo hỏi.

“Ngày mai?” Biên Nam ngẩn ra, im lặng một hồi mới đáp, “Tôi mà về... bố sẽ phiền lòng nhỉ.”

“Không biết.” Biên Hạo nói.

“Bố còn đang giận à?” Nhớ đến ánh mắt của bố, tâm trạng vốn dĩ không tệ lắm của cậu tức thì rơi xuống đáy.

“Chắc là vậy, mấy ngày nay đều ở lì trong phòng sách không chịu ra.” Giọng Biên Hạo nghe không rõ cảm xúc.

“Vậy tôi...” Vừa nghĩ tới tình cảnh phải đối mặt khi về nhà, Biên Nam lập tức cảm thấy lúnh quýnh, do dự hồi lâu mới cắn môi nói, “Tạm thời không về thì hơn.”

Biên Hạo không trả lời, một lát sau mới mở miệng: “Giờ mày đang ở đâu?”

“Có bạn cho tôi thuê nhà.” Biên Nam nhìn thoáng qua Khuru Dịch ở bên kia, Khuru Dịch đang ngồi chồm hổm choàng chiếc khăn đỏ nhỏ cho Khuru Ngạn.

“Vây tùy mày.” Biên Hạo nói.

“Được rồi,” Biên Nam suy nghĩ một lát, “Hơn tám chục ngàn trong thẻ của tôi... là bố...”

“Là anh chuyển cho mày,” Biên Hạo hắng giọng một cái, nghe như hơi xấu hổ, “Bố không phải muốn mày biến thật, nếu mày thật sự xảy ra chuyện, ai cũng không sống yên được.”

“Tôi có thể xảy ra chuyện gì chứ,” Biên Nam không ngờ tiền thật sự là do Biên Hạo chuyển, cậu không biết phải nói gì, “Trong thẻ của tôi vẫn còn tiền.”

“Anh không biết mày có bao nhiêu tiền,” Biên Hạo nói, “Được rồi, thế thôi nhé, cúp máy đây.”

Biên Nam cúp điện thoại, đưa lưng về phía Khuê Dịch nhe răng nhếch miệng cử động cơ mặt một chút, sau khi chỉnh thành nét mặt thoải mái phù hợp, cậu mới xoay người chạy trở về.

“Ai gọi vậy?” Khuê Dịch đứng lên.

“Đẹp không anh?” Khuê Ngạn kéo kéo khăn quàng cổ của mình nhìn Biên Nam.

“Đẹp, bé đẹp trai,” Biên Nam búng má Khuê Ngạn, rồi lại nhìn Khuê Dịch, “Bố... tôi gọi.”

“Không có chuyện gì chứ?” Khuê Dịch hỏi.

“Không có chuyện gì, tại ngại quá nên không muốn nói trước mặt cậu.” Biên Nam cười ha ha, âm thầm giờ ngón cái cho kỹ năng nói dối nhanh lẹ của mình.

“Ăn cơm gà om vàng?” Khuê Dịch xách túi dưới đất lên.

“Ừây, nhị bảo,” Biên Nam thật sự không có hứng thú với cơm gà om vàng, “Chúng ta đi ăn lẩu xương ống nha? Hay lẩu dê?”

“Lẩu dê!” Hai mắt Khuê Ngạn sáng lên, “Lẩu dê!”

Muốn tìm một quán lẩu dê có bàn trống ở trung tâm thành phố chẳng dễ dàng gì, hai người đón taxi chạy sang khu bên cạnh.

“Tết mà,” Biên Nam nói nhỏ, “Lại mua nhiều đồ như thế, còn dẫn theo một em nhỏ, đón taxi cho thoải mái.”

Khuê Dịch nghe xong bèn cười, nhích đến bên tai cậu: “Tôi có nói không cho đón taxi đâu?”

“Tôi nói cho chính mình nghe,” Biên Nam tặc lưỡi, “Bây giờ không phải đang học cách sống sao, tính toán một chút ấy mà.”

“Lát nữa tôi mời cậu ăn lẩu dê, cậu đừng tính nữa,” Khuê Dịch cười nói, “Tôi đang có lộc ngoài ý muốn mà.”

Vị trí của quán lẩu dê mà bọn họ tìm được hơi hẻo lánh, cộng thêm thời gian khá muộn, cho nên khách không đông lắm, khi vào còn tìm được bàn gần cửa sổ, tuy rằng ngoài cửa sổ chính là đường cái, chẳng có gì có để ngắm.

Biên Nam cởi áo khoác, giúp Khuê Ngạn ăn mặc như cái bánh chưng cử động không linh hoạt cởi áo khoác trên người: “Nhị bảo thích ăn lẩu dê hả?”

“Thích ạ, bố em cũng thích nữa,” Khuê Ngạn nằm nhoài trên bàn, “Em ngửi được mùi luôn rồi nè.”

“Ừây, vậy chúng ta tự đi ăn, bố em không được ăn cũng không tốt lắm,” Biên Nam ngẫm nghĩ, vỗ vỗ tay Khuê Dịch, “Hay là chiều nay mua chút thịt dê về chần?”

“Buổi tối cậu ăn ở nhà tôi? Không về nhà à?” Khuê Dịch nhìn Biên Nam.

“Không về đâu, chỗ tôi loạn xà ngầu chưa dọn dẹp xong nữa, toàn bụi là bụi, tôi về một mình chẳng có ý ng...” Lời còn chưa dứt, Biên Nam chợt ngừng.

Đậu má! Mình nói cái gì vậy!

Sao lại buột miệng nói ra lời như thế!

“Ý tôi là... nhà tôi... mọi người đều ra... ra ngoài ăn,” Biên Nam vùng vẫy giãy chết một cách vất vả, “Tôi...”

Khuê Dịch không lên tiếng, một tay cầm thực đơn từ từ xem, một tay cầm ly nhấp hớp trà, khóe miệng nhếch thành nụ cười không nín được.

“Ý tôi là... thôi!” Biên Nam ngả người tựa lên ghế, “Không nói nữa!”

“Cẩn thận mấy cũng có sơ sót mà,” Nụ cười bên khóe miệng Khuư Dịch từ từ lan ra, “Biên Nam à, trình độ nói dối của cậu còn không bằng nhị bảo.”

81. Chương 81

Nhìn nụ cười trên mặt Khuư Dịch, Biên Nam sững người cả buổi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Tên khốn này đã phát hiện từ sớm rồi phải không!

Nhưng làm sao cậu ấy phát hiện được! Sao mình lại bị phát hiện chứ?

Rõ ràng mình đã vờ như không có chuyện gì mà...

Có chút xấu hổ, có chút không phục, còn có chút cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

“Cẩn thận thế nào cũng có sơ sót nha!” Khuư Ngạn ở bên cạnh vừa uống trà vừa bắt chước nói theo.

“Im lặng! Người lớn nói chuyện con nít không được xen vào!” Biên Nam lườm nhóc rồi quay đầu nhìn Khuư Dịch, “Má, có phải cậu biết từ sớm rồi không?”

“Cũng không hẳn là sớm,” Khuư Dịch vẫn còn cười, chậm rãi cầm bút đánh dấu lên menu, “Muốn một phần see you tomorrow không?”

“Cái gì?” Biên Nam ngẩn ra.

“Nắm kim châm, ăn không?” Khuư Dịch nhìn cậu.

“... Mẹ nó!” Lúc này Biên Nam mới theo kịp, “Không ăn! Nói vậy xong ai mà nuốt trôi được gì nữa!”

“Vậy gọi một ít...” Khuư Dịch tiếp tục xem menu.

“Cậu chọn món cậu muốn ăn là được, thịt, miến, tần ô, tôi ăn lẩu dê chỉ cần ba thứ này thôi,” Biên Nam nói, suy nghĩ một chút lại hỏi, “Sao cậu biết hay vậy?”

“Hôm đó cậu đón taxi, tôi nghe được tiếng của phần mềm trên chiếc taxi đó,” Khuư Dịch lại đánh dấu thêm mấy món, đưa menu cho nhân viên, “Nhà trẻ Đóa Đóa gì đó, chẳng phải nằm ở cửa đông phố ăn vặt sao, Thật Nhảm Chán nằm ngay đó mà.”

“Má...” Biên Nam trừng mắt, “Tại cậu thính thế?”

“Không phải cậu ở Thật Nhảm Chán thật chứ?” Khuư Dịch uống hớp trà, chống cằm nhìn Biên Nam.

“Không,” Biên Nam thở dài, “Đêm đó ra ngoài không có chỗ đi nên chạy đến Thật Nhảm Chán ở nhờ một đêm, sau đó... Dương Húc cho tôi thuê nhà của ổng, uầy, nhắc tới cái nhà của ổng phải nói là...”

“Khoan nói tới nhà,” Khuư Dịch cắt ngang, “Tại sao lại ra ngoài?”

“Bố bảo tôi biến,” Biên Nam lầm bầm, nghĩ đến tình cảnh hỗn loạn đêm đó là phiền lòng, “Cậu đừng hỏi chi tiết quá, tôi còn chẳng nói được mấy câu.” Biên Nam úp sấp lên bàn.

“Vậy cậu đã nói gì?” Khuư Dịch gãi gãi đầu Biên Nam.

“Không nhớ, thật ra còn chưa thành câu hoàn chỉnh nữa, bố à... con... kiểu thế,” Biên Nam nhú mày, “Đại khái là cuối cùng bố hỏi tôi có chịu sửa không, tôi nói chừng nào sai tôi mới sửa, chắc câu này đã làm bố giận.”

“Biết sai chịu sửa mới là bé ngoan.” Khuư Ngạn ngồi một bên lại chen vào.

“Anh không sai,” Biên Nam bật cười, chột mặt nhóc, “Nhị bảo ngoan thật.”

Khuư Dịch cười cười không nói gì nữa.

Biên Nam chọc ghẹo Khuất Ngạn một lúc, nhân viên bưng nổi lên, là một nồi lẩu viên ương, Khuất Ngạn sốt sắng quơ đũa chấm vào phần nước lẩu cay, bỏ vào miệng: “Oa! Cay! Quá!”

“Có phải tôi nói sai rồi không?” Biên Nam không nhịn được lại hỏi Khuất Dịch.

“Không,” Khuất Dịch cười đáp, “Chỉ không đúng lúc thôi, nhưng đang nóng giận, nói gì cũng không đúng lúc.”

“Hầy.” Biên Nam tựa vào ghế thở dài.

“Sau này có chuyện gì cứ nói cho tôi biết, tôi có thể cảm nhận được, cậu không nói tôi sẽ lo.” Khuất Dịch nói.

“... Chủ yếu là tôi không muốn cậu cảm thấy áp lực, cậu nói xem, vì ở bên cậu mà tôi...” Biên Nam nhìn thoáng qua Khuất Ngạn bên cạnh đang vui đùa trộn tương, “Tóm lại là không muốn gây thêm chuyện cho cậu.”

“Không sao,” Khuất Dịch gấp miếng thịt dê nhúng vào nồi lẩu rồi bỏ vào chén của Khuất Ngạn, “Chuyện của tôi lúc nào cũng nhiều, quen rồi, thêm một hay bớt một cũng thế.”

“Má,” Biên Nam tắc lưỡi, “Biết rồi.”

Khuất Dịch lại nhúng mấy miếng thịt bỏ vào chén Biên Nam, nói nhỏ một câu: “Cảm ơn.”

“Cậu...” Biên Nam biết Khuất Dịch cảm ơn điều gì, tiếng cảm ơn này khiến cậu thấy ấm lòng, nhưng không biết nên đáp lời thế nào, ăn xong miếng thịt rồi mới nói, “Khách sáo quá.”

“Cậu thôi đi,” Khuất Dịch cười nói, “À mà, cái nhà kia bữa bọn lăm hả?”

“Ầy! Đúng nhắc tới nữa!” Nghe Khuất Dịch hỏi vậy, Biên Nam buột miệng xuống ngay, “Dương Húc nói nếu tôi dọn dẹp cho ông, ông sẽ không thu tiền nhà, cho tôi ở không mấy tháng. Tôi nghe vậy thấy cũng được, ai ngờ lúc tới nhìn, rõ là chưa từng dọn dẹp bao giờ, cảm giác cứ như chuyển nhà được phân nửa thì ngừng vậy, chẳng có thứ gì hoàn chỉnh hết! Được cái hệ thống sưởi hơi và khí đốt thiên nhiên đã được lắp đặt, cậu nói xem ông có bị khủng không...”

“Nếu không mai tôi qua giúp cậu dọn,” Khuất Dịch cười nói, “Tiện thể xem thử nhà thế nào.”

“Mai thì gấp quá, mấy ngày nữa đi,” Biên Nam nhất thời cảm thấy vui vẻ, “Nhà lầu lừng đó, tôi đã nói Dương Húc chắc chắn không thiếu tiền, mua nhà lại không ở, mở quán lại không buôn bán đang hoàng, ép mua ép bán thích tới thì tới không tới thì thôi...”

Tâm trạng của Biên Nam tốt hay không sẽ thể hiện trên sức ăn, cậu vui đùa ăn một tảng, thịt bò xắt lát, thịt dê, thịt bò, thịt dê, thịt bò, thịt dê...

Ăn xong đếm lại, bò xắt lát sáu đĩa, dê tám đĩa, Biên Nam xoa bụng: “Nửa chỗ này đã vào bụng tôi.”

“Nửa còn lại vào bụng em!” Khuất Ngạn cũng xoa bụng, ợ một tiếng.

“Phải rồi, còn tôi thì đến nhìn hai người ăn,” Khuất Dịch gọi nhân viên đến tính tiền, “Nhìn hai người ăn xong còn phải trả tiền nữa.”

“Thảm ghê.” Biên Nam cười hề hề.

“Tối nay còn ăn nữa không anh?” Khuất Ngạn rất quan tâm đến chuyện này.

“Ăn chứ!” Biên Nam vỗ tay.

“Vậy mai thì sao?” Khuất Ngạn hớn hở hỏi tiếp.

“Mai là ba mươi rồi, ăn sủi cảo.” Biên Nam ôm Khuất Ngạn, xoa mớ tóc xoăn trên đầu nhóc.

“Dạ,” Khuất Ngạn tựa lên người Biên Nam, nhìn Khuất Dịch, “Vậy mai có mang sủi cảo cho mẹ không anh?”

Biên Nam sững sốt, tay ngừng xoa.

Khuất Dịch gạt đầu, nhìn Biên Nam: “Mai là ngày giỗ mẹ tôi.”

“Ồ,” Biên Nam hơi giật mình, “Mẹ cậu vào ngày ba mươi...”

“Năm nay vừa trúng ba mươi thôi,” Khuu Ngạn lướt mắt nhìn Biên Nam, “Cậu không phân biệt được lịch âm lịch dương à?”

“Cậu mới không phân biệt được đấy!” Biên Nam nói.

Ra khỏi quán lẩu, ba người lại đi siêu thị mua đủ nguyên liệu cho nồi lẩu dê nhúng buổi tối, cả đồng đồ suất nữa cầm không hết, ngay cả bạn nhỏ Khuu Ngạn cũng xách ba túi to.

Ba người đành phải đứng ven đường đón taxi, bây giờ gió đang lớn, cả ba đứng sát bên biển quảng cáo tránh gió, liên tiếp ba chiếc đầu vì xách quá nhiều đồ đi lại không tiện mà bị người khác chiếm mất.

“Mẹ nó!” Biên Nam nổi nóng, “Thứ gì thế không biết!”

“Không sao, đường này nhiều xe, đón lần nữa là được,” Khuu Dịch không để ý, “Dù sao ăn cũng nhiều, đứng một lát cho tiêu bớt thức ăn, không thì gọi một chiếc Didi ...”

*Didi Taxi: ứng dụng bắt taxi tương tự như Uber.

“Không, tôi sẽ dùng tuyệt chiêu.” Biên Nam nghiêng răng.

Lại đứng thêm vài phút, chiếc thứ tư chạy đến, Biên Nam vội vàng nhảy cẫng lên vẩy chiếc túi trong tay.

Xe dừng ở đằng trước cách bọn họ vài mét, Biên Nam vừa định xông tới thì một người đàn ông chạy đến kéo cửa xe.

“Mẹ nó mày muốn chết phải không!” Biên Nam rống lên.

Người nọ giật mình, quay đầu nhìn cậu.

“Xe bố bắt, mày dám lên thử xem! Có tin bố đánh mày không!” Biên Nam hung tợn xách mấy cái túi hùng hổ đi tới.

Trên mặt người nọ hiện nét sợ hãi, Biên Nam nhìn mà khoái chí, hù chết mày!

Đang đắc ý, người nọ đột nhiên nhảy lên xe, đóng sầm cửa, nụ cười đắc ý còn chưa thuận lợi hiện lên mặt Biên Nam, xe đã vào một cái lái đi mất.

“Ông nội mày!” Biên Nam quát lên với đuôi xe, không tài nào chấp nhận được sự thật như thế.

“Tuyệt chiêu của cậu đó hả?” Khuu Dịch cười không ngừng được, lấy di động ra gọi Didi, “Mẹ ơi làm người ta sợ muốn chết.”

“Làm người ta sợ muốn chết hà!” Khuu Ngạn bắt chước hô to một tiếng.

Chiếc thứ năm là Khuu Dịch gọi tới, cuối cùng ba người cũng thành công lên xe.

Biên Nam tóm Khuu Ngạn ra ghế sau ngồi, cửa xe vừa đóng, cậu đã túm lấy Khuu Ngạn bóp nặn một phen: “Vật nhỏ, cả ngày hôm nay em cứ xỉa xối anh hoài nhé!”

Khuu Ngạn nhắm mắt ngồi trên người Biên Nam vừa cười vừa lắc, tiếng cười ầm ĩ vang khắp xe.

“Cổ họng tốt thật,” Biên Nam nặn một hồi thì thả tay ra, nhéo mặt nhóc, “Đáng tiếc vừa mở miệng hát là lái phi thuyền bay vù vù mất tiêu.”

“Em buồn nôn.” Khuu Ngạn vừa thở hổn hển vừa cười, đột nhiên nhú mày.

“Ấy! Bạn nhỏ đừng nôn lên xe!” Tài xế nghe thế vội la lên, “Túi ở sau lưng ghế có bao nilon, lấy cho nó một cái đi.”

Biên Nam vội vàng luống cuống tay chân moi ra một cái bao nilon đưa đến trước mặt Khuu Ngạn.

Khuu Ngạn ngẩng ngửa bao nilon một hồi, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Hết rồi ạ.”

Giày vò mấy lần, lúc về tới nhà Khuu Dịch, Biên Nam cảm thấy mình ngã người xuống sô pha là ngủ được ngay.

“Về rồi hả?” Bố Khuê ngồi bên máy sưởi xem TV.

“Bố ơi! Đại hồ tử mua khăn quàng cổ cho bố nè!” Khuê Ngạn lôi cái khăn quàng cổ màu đỏ ra từ một đồng túi, nhào lên người bố Khuê, “Bố xem đi!”

“Ày, sao lại để đại hồ tử mua chứ.” Bố Khuê mỉm cười cúi đầu, để Khuê Ngạn quấn khăn vòng vòng lên cổ mình.

“Tết mà,” Biên Nam ngồi xuống bên cạnh bố Khuê, giúp ông chỉnh lại khăn quàng cổ, “Cũng không biết mua gì nên mua cho mỗi người một cái.”

“Tốt lắm tốt lắm, tốt hơn áo bông nhiều.” Bố Khuê rất vui, nhưng cười một hồi lại ho khò khè.

Biên Nam vỗ vỗ lưng ông, có điều bố Khuê ho rất dữ dội, mãi vẫn không thấy dừng, mặt cũng đỏ gay.

“Anh hai!” Khuê Ngạn gọi với ra ngoài cửa.

Khuê Dịch đang mang đồ cất vào bếp chạy tới, vừa dầm vừa xoa lưng bố Khuê, hỏi: “Bố nghen đàm hả?”

Bố Khuê vừa ho vừa lắc đầu, Khuê Dịch vỗ vai Biên Nam một cái: “Rót hộ tôi ly nước.”

“Ừ.” Biên Nam chạy đi lấy ly rót nước ấm.

Bố Khuê lại ho một hồi nữa mới ngừng, tựa lên xe lăn nhắm mắt lấy hơi, lát sau ông thở một hơi dài thượt, cầm ly nước ấm nhấp một hớp nhỏ: “Chắc, còn tưởng ho chết luôn rồi chứ.”

“Hôm nay bố uống thuốc chưa?” Khuê Dịch khom lưng nhìn ông.

“Uống rồi,” Bố Khuê nói, “Uống còn tích cực hơn ăn cơm nữa.”

“Uống mỗi ngày sao còn ho như vậy...” Khuê Dịch nhíu mày, “Lát nữa đi bệnh viện kiểm tra xem.”

“Không đi!” Bố Khuê lập tức đẩy Khuê Dịch ra, thấy trên mặt Khuê Dịch không còn nét cười nữa, ông vội đổi giọng, “Gần Tết rồi... muốn đi thì đợi vài hôm nữa rồi đi, mấy ngày tới bác sĩ cũng phải nghỉ chứ.”

“Đạo này có phải bố luôn khó chịu không? Bố không nói với con phải không?” Khuê Dịch vẫn nhìn ông chằm chằm, “Đừng nói dối, nói dối con biết đấy.”

“Coi kìa, dạy dỗ bố ngay trước mặt đại hồ tử thế này, mặt mũi mất hết rồi,” Bố Khuê tặc lưỡi, “Chỉ hơi khó chịu thôi, mỗi lần trời lạnh đều thế mà, cụ thể cũng không nói được chỗ nào khó chịu nên không nói với con, thật ra nhìn bộ dạng hung dữ này của con mới khó chịu đấy.”

“Biên Nam giúp tôi cất mấy thứ này vào bếp đi, nhị bảo em chỉ chỗ cho Biên Nam đi,” Khuê Dịch chỉ đồ Tết trên bàn, “Tôi gọi điện thoại cái.”

“Ừ.” Biên Nam xách hết đồng túi trên bàn lên.

“Vâng ạ!” Khuê Ngạn đáp, theo sau Biên Nam.

Biên Nam thấy trước đây bố Khuê cũng có ho, nhưng hôm nay ho nặng hơn mọi ngày. Sau khi cất đồ xong theo chỉ dẫn của Khuê Ngạn, cậu ngồi xổm xuống: “Nhị bảo.”

“Dạ?” Khuê Ngạn tựa lên người cậu.

“Hồi trước bố em có ho như vậy bao giờ chưa?” Cậu nhỏ giọng hỏi.

“Chưa... rồi, từng có,” Khuê Ngạn suy tư, “Mùa thu năm ngoái ho dữ lắm, phải nhập viện luôn, sau đó thì không thấy ho vậy nữa.”

“Bố em bị bệnh chỗ nào vậy?” Biên Nam chưa từng hỏi Khuê Dịch chuyện này, sợ nhắc tới Khuê Dịch sẽ không vui.

“Chỗ nào cũng không khỏe,” Khuê Ngạn nhíu mày, “Anh hai em nói, bác sĩ bảo vì từ eo trở xuống không cử động được nên nội tạng có rất nhiều bệnh, phải uống thuốc suốt.”

“Ồ.” Biên Nam không hỏi thêm, chỉ ôm lấy Khuê Ngạn.

Bố Khứu ho xong, xem TV được một lát đã bị Khứu Dịch đưa về phòng ngủ.

Khứu Ngạn nằm sấp trên sofa đọc truyện tranh, vừa đọc còn vừa lẩm nhẩm lời thoại.

Biên Nam thử người xem TV một hồi, đứng dậy kéo Khứu Dịch vào phòng trong: “Nè, cậu vừa gọi cho ai vậy? Gọi cho bệnh viện hả?”

“Ừ, hẹn bác sĩ sáng morgen ba đi kiểm tra,” Khứu Dịch cười cười, “Kéo tôi vào đây chỉ để hỏi cái này thôi à?”

“Chứ gì nữa, họ như vậy không hỏi sao được.” Biên Nam nói.

Khứu Dịch sấp tới ôm Biên Nam, hôn cổ cậu, nhỏ giọng nói: “Tôi tưởng cậu gọi tôi vào đây để làm cái này chứ...”

“Má,” Biên Nam lập tức ôm chầm lấy Khứu Dịch, thò tay vào áo Khứu Dịch sờ soạng, tiếng nói khe khẽ của Khứu Dịch bên tai làm nửa người cậu tê rần, “Không thì tiện thể đùa giỡn lưu manh chút đi.”

Khứu Dịch không nói gì, môi lướt dọc theo cổ Biên Nam lên vành tai, rồi lại từ từ trượt xuống khoe miệng, lưỡi chạm nhẹ lên môi cậu.

Biên Nam nghiêng đầu, ấn chặt môi Khứu Dịch, đầu lưỡi hai người quấn quýt từ răng đẩy vào trong.

Do vẫn nghe được tiếng Khứu Ngạn vừa đọc truyện vừa lẩm bẩm hết sức nhập tâm ở bên ngoài, thế nên hai người đều thả lỏng, nụ hôn này mang theo sự bức thiết cần được tiếp xúc thân mật đã lâu không có.

Tay Khứu Dịch rất ấm, lúc bị sờ từ hông sang lưng, Biên Nam cảm thấy hưng phấn trong cơ thể như nường theo độ ẩm kia tràn ra ngoài, cậu ngất hông Khứu Dịch một cái, tay trượt xuống tháo dây nịt luồn vào quần Khứu Dịch.

“Này,” Khứu Dịch thả môi Biên Nam ra, hừ nhẹ một tiếng, đẩy đẩy Biên Nam, “Cậu xác định giờ là lúc thích hợp để tranh thủ từng phút từng giây à?”

“Chắc kịp nhỉ?” Biên Nam mở bung cổ áo của Khứu Dịch, cắn nhẹ lên vai đối phương.

“Để tôi khóa cửa đã.” Khứu Dịch nói.

“... Ừa.” Biên Nam hơi miễn cưỡng rút tay ra.

Khứu Dịch mở cửa nhìn thoáng ra ngoài rồi đóng lại, nhấn khóa.

“Đến đây nào!” Biên Nam bước qua kéo Khứu Dịch lên giường.

“Nói nhỏ thôi.” Khứu Dịch cười nói, bị Biên Nam kéo ngã xuống giường.

“Biết rồi.” Biên Nam nhỏ giọng nói, cậu nhào tới cười lên người Khứu Dịch, vén áo Khứu Dịch lên tận ngực, cúi đầu hôn xuống, tay cũng thò luôn vào quần.

“Mẹ nó,” Khứu Dịch thở dốc, túm tóc Biên Nam, tay kia thì giật một cái, quần Biên Nam bị tuột xuống tận đùi, “Sau này cứ mặc quần thể thao đi.”

“Câu này nên nói với cậu chứ,” Biên Nam rút dây nịt của Khứu Dịch ném sang một bên, cởi nút quần, kéo phéc-mơ-tuya, “Lần nào tôi cũng phải phí sức như mở rương kho báu vậy.”

“Lắm chuyện thật.” Khứu Dịch cười cười, tay cầm lấy bắt đầu chậm rãi trượt lên trượt xuống.

Biên Nam im miệng, cúi người hôn Khứu Dịch, hai người chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Thật ra kiểu đùa giỡn lưu manh như yêu đương vụng trộm này cũng không tận hứng lắm, thế nhưng Biên Nam chưa từng nghĩ tới cuộc mình muốn tận hứng kiểu gì, suy cho cùng yêu đương vụng trộm cũng thích hơn không vụng trộm.

Cậu nằm bên cạnh Khứu Dịch thở hổn hển nửa ngày mới từ từ bình ổn lại.

Hôm nay Khứu Ngạn coi như nể tình, hai người xong việc rồi Biên Nam vẫn còn nghe tiếng nhóc đọc truyện tranh như đọc kinh ở phòng khách.

“Ừay, thu dọn nhanh đi, nhị bảo đọc kiểu này tôi muốn ngủ luôn rồi.” Biên Nam thở dài, “Giấy đâu?”

“Đầu giường.” Khuru Dịch từ từ nhắm mắt lại, nằm yên không nhúc nhích.

Biên Nam với tay lên đầu giường mò mẫm, nhưng chỉ mò được mắt kính của Khuru Dịch: “Ở đâu vậy, không có.”

“Hửm?” Khuru Dịch mở mắt nhìn qua đó, “... Vậy chắc dùng hết rồi.”

“Má, dùng hết rồi?” Biên Nam quay đầu nhìn Khuru Dịch, “Có phải buổi tối cậu chơi lén không?”

“Không có điều kiện làm thế, nhị bảo nằm kế bên, tôi muốn chơi phải vào nhà vệ sinh, thế thì lạnh lắm, sợ lạnh hỏng cậu sẽ không chơi được...” Khuru Dịch nói.

“Cái đồ không biết xấu hổ!” Biên Nam tắc lưỡi, lại huých Khuru Dịch một cái, “Còn giấy không?”

“Ở ngoài đó, cậu đi lấy đi.” Khuru Dịch cười nói.

“Ông nội cậu!” Biên Nam sững sốt, nằm trở lại, “Thế này làm sao ra ngoài.”

“Tôi cũng không ra được, không muốn nhúc nhích,” Khuru Dịch giơ tay lên nhìn, “Hay là chờ gió hong khô đi.”

“Biến!” Biên Nam nhảy xuống giường, túm áo thun của Khuru Dịch lau người mình, rồi lại chùi chùi tay, kéo quần lên, “Để tôi đi lấy...”

“Ừa,” Khuru Dịch nhìn động tác của Biên Nam, “Áo tôi dùng ổn không?”

“Ổn lắm, vải mềm hút nước, lau cái là sạch ngay, đừng lườm tôi, tại cậu thôi,” Biên Nam nhe răng cười, “Cậu không phục thì tôi cũng lau rồi.”

Khuru Dịch bắt đắc dĩ phát tay: “Đi lấy giấy đi.”

Biên Nam lấy giấy ném cho Khuru Dịch, sau đó đóng cửa ra ngoài sân rửa tay, đoạn vào nhà ngồi bên cạnh Khuru Ngạn: “Xem gì mà đọc hăng say thế.”

“Nghe lâu vậy mà anh không hiểu hả?” Khuru Ngạn ngẩng đầu nhìn Biên Nam, “Anh có bị lãng tai không nha?”

“Ê!” Biên Nam bật cười, “Vật nhỏ, anh phát hiện hôm nay em láo lắm nhé!”

Khuru Ngạn chui vào lòng Biên Nam, cười nói: “Em không đọc ra tiếng thì xem không hiểu.”

“Đừng đọc chữ, trước đây anh đọc truyện tranh cũng không đọc chữ, nhìn tranh đoán ý thôi.” Biên Nam chỉ cách cho nhóc.

“Hèn chi anh học không giỏi.” Khuru Ngạn thở dài.

“Tin anh đánh em không?” Biên Nam hạ giọng.

“Không tin,” Khuru Ngạn ôm cánh tay Biên Nam cười tí tởn, “Anh không nở đâu.”

“Đúng là không nở thật,” Biên Nam cười cả buổi vì lời này của nhóc, ôm nhóc hôn một cái, “Anh hai em đánh em bao giờ chưa?”

“Đánh rồi ạ,” Khuru Ngạn gật đầu, nhìn thoáng qua phòng trong, nhỏ giọng, “Em không muốn rửa chén, cầu lên quảng một cái chén, anh hai đánh em, đau lắm.”

“Anh tưởng anh hai em cũng không nở đánh em chứ,” Biên Nam xoa mặt nhóc, “Hiểu chuyện thế này, mỗi tội tình lực hơi bị dư thừa.”

Khuru Ngạn chu miệng, mặt tủi thân: “Ảnh nở đó...”

“Đừng nói xấu sau lưng anh,” Khuru Dịch đi ra từ phòng trong, tay còn cầm khăn giấy, “Tổng cộng chỉ đánh em mỗi lần đó.”

“Còn mắng em nữa nha.” Khuru Ngạn vùi mặt trong ngực Biên Nam làu bàu.

“Tại em thiếu vắng,” Khuru Dịch mở cửa định ra ngoài sân vút giấy, vừa ngẩng đầu lên thì thấy cửa sân bị đẩy ra, Thân Đào xách theo mấy cái túi nhảy vào, Khuru Dịch cười hỏi, “Sao mà lại tới đây?”

“Thím tao đem đồ tết từ dưới quê lên, nhiều quá ăn không hết, tao mang qua cho mày một ít,” Thân Đào đi tới, thấy khăn giấy trong tay Khuru Dịch thì sửng sốt, “Mày làm gì vậy?”

Ngẩng đầu thấy Biên Nam ngồi trong nhà, lập tức cười không rõ ý.

“Anh Tiểu Đào!” Khuru Ngạn nhảy khỏi sofa hô một tiếng.

“Ngoan,” Thân Đào đặt đồ lên bàn, lên tiếng chào Biên Nam, “Mày nghỉ rồi hả?”

“Ờ,” Biên Nam đứng lên đi đến cạnh bàn, “Chà, thịt khô nhìn ngon ghê.”

“Nhà tao làm đấy, tao rất thích ăn, không bị mặn.” Thân Đào lấy hộp sôcôla trong túi đưa cho Khuru Ngạn.

“Anh Tiểu Đào tối nay ở nhà em ăn cơm đi, nhúng thịt khô,” Khuru Ngạn bóc hộp lấy một viên sôcôla nhét vào miệng, “Tối nay đại hồ tử cũng ăn ở nhà em nè!”

“Sao em không nhúng lạp xưởng luôn đi,” Thân Đào cười cười, liếc nhìn Biên Nam, “Tối nay mày không về nhà ăn à?”

“Ừ.” Biên Nam đáp.

“Ngày mai đại hồ tử cũng ăn ở nhà em nữa!” Khuru Ngạn vui vẻ nói.

“Ngày mai? Mai là giao thừa mà tao không nhớ nhầm chứ.” Thân Đào giật mình nhìn Biên Nam.

“À, ờ...” Biên Nam không biết nên giải thích thế nào, ánh mắt Thân Đào trông có vẻ khá phức tạp.

Thân Đào không nói gì, quay đầu nhìn Khuru Dịch.

“Cậu ấy ở một mình.” Khuru Dịch hạ giọng thật thấp.

Thân Đào ờ một tiếng rồi không hỏi nữa.

Biên Nam bỗng thấy lẩn cấn trong lòng, tuy rằng Thân Đào không nói gì nữa nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được... mình kích động chạy tới thế này, quả nhiên vẫn gây phiền phức cho Khuru Dịch rồi.

82. Chương 82

Thân Đào đem đến không ít thứ, cộng với những thứ hôm nay mua về, coi bộ qua tháng giêng cũng ăn không hết.

“Tao về đây,” Sau khi giúp thu dọn đồ đạc, Thân Đào lại trò chuyện với bố Khuru trong chốc lát rồi mới đứng dậy, “Nhà tao còn một đồng chuyện phải làm.”

“Tao tiễn mày.” Khuru Dịch cũng đứng lên.

“Tiểu Đào, thay chú cảm ơn người nhà của con nhé,” Bố Khuru nói, “Đồng đồ này nhị bảo ăn thích chết luôn.”

“Thích chết nhị bảo thì không sao,” Thân Đào đi ra ngoài lại quay đầu nói, “Chú đừng thích là được, chú ăn ít đồ mỡ thôi, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Con đi nhanh đi,” Bố Khuru lập tức phát tay một cái, sau khi Thân Đào và Khuru Dịch ra ngoài, ông mới quay đầu nhỏ giọng lầm bầm với Biên Nam, “Thân Đào và Khuru Dịch đúng là y như nhau, cứ thích dạy đời người khác, ăn chút đồ mỡ có sao đâu, cũng đâu phải ăn mỗi ngày, con nói có đúng không?”

“Chú à,” Biên Nam không biết nên nói gì cho phải, “Con không giỏi dạy đời người khác, nếu không con cũng sẽ dạy đời chú đó, chú phải chú ý sức khỏe mới được.”

“Thật chẳng ra làm sao, cả con cũng như vậy.” Bồ Khuru bắt mắt nhìn cậu.

“Lần này ăn một chút thì không sao, lần sau ăn một chút cũng không sao, lần sau ăn chút nữa cũng không sao, tích lũy lại hết mới có sao,” Biên Nam thở dài, “Chú đừng bắt chước kiểu học sinh tiểu học như nhĩ bảo.”

“Hầy!” Bồ Khuru sững sốt, sau đó bật cười, “Vậy mà con bảo không giỏi dạy đời à? Thậm chí dạy còn dữ hơn hai đứa kia nữa.”

“Con thuận miệng nói chút thôi,” Biên Nam cười ha ha, “Chú cũng tiện thể nghe chút vậy.”

Ra khỏi cửa sân, Khuru Dịch ngẩng đầu nhìn trời: “Chưa tới bốn giờ mà đã tối đen vậy rồi.”

“Chắc tối sẽ có tuyết rơi,” Thân Đào kéo áo, “Tao nói mày nghe, cái món cá hun khói kia hơi mặn, lúc làm đừng bỏ muối vào.”

“Ừ.” Khuru Dịch gật đầu.

Thân Đào đi vài bước chợt ngừng lại: “Có phải Biên Nam gây gỗ với người nhà không?”

“Chắc là thế, cậu ấy không kể chi tiết cho tao biết.” Khuru Dịch cũng ngừng bước, tựa vào chân tường móc thuốc lá ra, đưa cho một điếu cho Thân Đào, tự mình châm một điếu ngậm vào miệng.

“Vì chuyện của hai đứa mày?” Thân Đào cầm điếu thuốc nhưng không châm lửa.

“Ừ, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bị người nhà cậu ấy phát hiện.” Khuru Dịch hít một hơi thuốc lá.

“Vậy giờ nó ở đâu?” Thân Đào lại hỏi.

“Thuê nhà ở,” Khuru Dịch nhìn Thân Đào, “Thẩm vấn à?”

“Thẩm thì thẩm, chuyện này mày nghĩ thế nào?” Thân Đào châm thuốc, cũng cau mày nhìn Khuru Dịch.

“Tao còn nghĩ thế nào nữa? Mày muốn nói gì thì nói đi.” Khuru Dịch cười cười.

“Tao cũng không có gì muốn nói, chỉ hơi lo lắng thôi,” Thân Đào nhú mày, “Dù nó không màng bất cứ giá nào cũng được, kích động cũng được hết cách cũng được, tóm lại bây giờ người ta cũng vì mày mà không về nhà được, đúng không?”

“Ừ.” Khuru Dịch đáp lời.

“Tao sợ lỡ sau này xảy ra vấn đề gì, chuyện này sẽ... là sợi dây buộc mày,” Thân Đào nói, “Biết đâu chừng cũng buộc cả nó nữa.”

“Mày không mong tao sống tốt chứ gì.” Khuru Dịch bắn điếu thuốc về phía Thân Đào.

“Tao là bạn mày, với Biên Nam chỉ là quen biết, nhỡ xảy ra chuyện gì tao nhất định sẽ đứng bên phía mày, có lẽ như thế hơi ích kỷ, hoặc... hoặc vì tao chưa tin được tình cảm của Biên Nam, hoặc chưa tin mày sẽ gánh được bao lâu,” Thân Đào nói một cách gian nan, “Nhưng tao chỉ muốn nhắc nhở mày, đừng để chuyện này biến thành gánh nặng mai sau của cả hai, tình cảm vốn phải là trao ra, bạn trao ra, tôi cũng trao ra... mày hiểu ý tao không?”

“Hiểu,” Khuru Dịch gật đầu, lại vỗ vai Thân Đào, “Người không yêu đương nhưng nói năng triết lý thế, suốt ngày toàn nghĩ mấy thứ này à?”

“Đừng mĩa tao,” Thân Đào tặc lưỡi, “Tao cũng nói một câu cho Biên Nam đi, tính nết cách nghĩ của nó khác mày một trời một vực, nó mạnh động, cũng không thích nghĩ mấy chuyện này, mai một có thay đổi không thì chưa biết, nhưng mày đừng có bắt bẻ nó vì chút chuyện vặt vãnh, dù sao mỗi khi ở bên mày nó lại như thế...”

“Uầy!” Khuru Dịch cười ngắt lời Thân Đào, “Được rồi tao hiểu ý mày mà.”

“Rồi thôi tao không nói nữa,” Thân Đào dụi thuốc, “Dạo này được nghỉ quanh quẩn ở nhà chẳng nói lời nào, này giờ nói nhiều vậy tao khát nước luôn rồi.”

“Quay lại nhà tao uống hớp trà không?” Khuru Dịch bật cười.

“Về nhà uống,” Thân Đào trùm mũ áo khoác lên đầu, đi về phía đầu hẻm, “Được rồi, mày trở vào đi.”

Khuru Dịch đứng tại chỗ thêm chốc lát, hút xong điếu thuốc mới xoay người chậm rãi đi về.

Cậu có thể làm bạn với Thân Đào nhiều năm như vậy, có lẽ cũng vì hai người đều thuộc tuýp người nghĩ nhiều, bố mẹ Thân Đào ly hôn tái hôn ầm ĩ mấy lần, đôi khi Thân Đào cũng dạt dào cảm xúc lắm.

Những lời Thân Đào nói, thật ra cậu từng nghĩ tới rồi, nhưng cậu cũng không lo nghĩ quá nhiều, Biên Nam quyết định giấu cậu chuyện mình bỏ nhà ra đi chứng tỏ Biên Nam không muốn cậu cảm thấy áp lực vì chuyện này.

So với những chuyện đó, còn không bằng lo lắng cho bản thân mình, bởi vì ngày giỗ sắp tới mà mỗi ngày mẹ đều xuất hiện trong giấc mơ, còn bố thì tình trạng sức khỏe ngày càng không ổn định...

Có lẽ chỉ có người lòng rộng đến mức chứa được cả bể cá như Biên Nam mới không cảm thấy yêu đương với mình mệt chết đi.

Lúc Khuru Dịch trở vào sân, đúng lúc Biên Nam đóng cửa phòng đi ra, vừa thấy cậu lập tức phóng tới, đẩy cậu ra khỏi sân: “Nói mau, thằng Thân Đào kia nói xấu gì tôi rồi!”

“Bố cậu chắc chắn Thân Đào nói xấu cậu sao?” Khuru Dịch cười cười, “Sao lại chạy ra đây?”

“Bố cậu muốn đi vệ sinh, nói vì giữ gìn hình tượng huy hoàng ngày trước của chú ấy nên bảo tôi ra đây tránh mặt một lát,” Biên Nam nhỏ giọng nói, “Đừng lãng sang chuyện khác!”

“Có nói gì đâu, lời hay lời chê đều nói tất.” Khuru Dịch nhìn quanh thấy trong hẻm không có ai, bèn chìa tay ôm eo Biên Nam ngắt một cái thật nhanh.

“Má,” Biên Nam bị nhột đến nhảy dựng, “Thằng đó mà nói lời hay được à?”

“Tại sao không thể nói lời hay.” Khuru Dịch hỏi.

“Thằng đó là người nhà mẹ cậu,” Biên Nam tặc lưỡi, “Làm gì có chuyện nói giúp tôi được...”

“Chờ chút,” Khuru Dịch nhích đến trước mắt Biên Nam, “Người nhà mẹ tôi?”

“Ồ,” Biên Nam gật đầu, “Sao vậy, cậu có ý kiến gì?”

“Tôi còn tưởng Vạn Phi mới là người nhà mẹ cậu chứ.” Khuru Dịch cười cười.

“Cậu nhầm lẫn rồi,” Biên Nam vỗ vỗ mặt Khuru Dịch, “Cậu là vợ tôi mà, cậu phải nhìn thẳng vào hiện thực, đây mới là đáp án chính xác.”

“Ồ,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, hỏi nhỏ bên tai cậu, “Vậy chồng yêu dấu, anh định xem em là vợ thể nào đây?”

Biên Nam ngẩn ra, lời này của Khuru Dịch làm cậu chợt nhớ lại những hình ảnh mà lúc trước cậu trốn trong chăn nhìn lên, một loại cảm giác khó mà hình dung nhất thời xộc lên đầu.

“... Mẹ nó,” Biên Nam buồn bực nói, “Tôi còn... chưa nghĩ ra nữa.”

“Từ từ nghĩ đi,” Khuru Dịch vỗ lên lưng Biên Nam một cái, đi vào trong sân, chạy chậm chậm vài bước, đẩy cửa nhà bước vào kêu to một tiếng, “Bố ơi? Cần con giúp không?”

“Trời con kêu cái gì!” Bố Khuru ở trong phòng nói, “Không cần giúp, xong rồi!”

Biên Nam còn chưa phục hồi tinh thần đi vào nhà, sau đó lóng ngóng lúi thủng vào phòng trong, thấy bố Khuru đang chỉnh quần mới thành lĩnh sửng sốt, nói: “Chú ơi con giúp chú nhé?”

“... Ôi hình tượng của chú,” Bố Khuru thở dài, giật nhẹ lưng quần, “Xong rồi.”

“Ồ...” Biên Nam vội xoay người chạy ra ngoài, đụng phải Khuru Dịch đang định đi vào trong.

“Cậu ra chơi với nhị bảo đi.” Khuru Dịch nói, vào phòng chuẩn bị giúp bố Khuru lấy bồn tiểu ra.

Biên Nam đưa mắt nhìn Khuru Ngạn đang nằm sắp trên sofa đọc truyện tranh, bước qua xốc nhóc lên ôm vào lòng: “Xem gì đấy?”

Khuru Ngạn giờ quyển truyện lên trước mắt Biên Nam, chỉ vào hình vẽ một cô gái mặc đồ tắm: “Anh nhìn nè, gọi cảm quá!”

“Anh...” Biên Nam trợn mắt nhìn Khuru Ngạn, “Em nói cái gì?”

“Gọi cảm ạ.” Khuru Ngạn đáp.

“Khuru Dịch cậu có nghe nó nói không!” Biên Nam hô to một tiếng, giật quyển truyện, “Em đọc cái quái gì thế?”

Quyển truyện trông rất bình thường, chỉ là truyện tranh phổ thông, nội dung học đường, Biên Nam cầm lật vài trang cũng không thấy nội dung gì bậy bạ.

“Em còn biết cái gì gọi là gọi cảm à.” Khuru Dịch đi tới nói một câu, rồi lại mở cửa ra ngoài.

“Biết nha,” Khuru Ngạn có chút đắc ý, “Đại hồ tử không biết kìa.”

“Ày,” Biên Nam bắt đầu dĩ rúc vào sô pha, “Nhị bảo em lớn rồi thì biết làm sao đây.”

Buổi chiều không có gì làm, lười dê cho cơm tối cũng không có gì cần chuẩn bị, Khuru Dịch ở trong phòng cầm di động vừa xem TV vừa cân nhắc xem nên nấu sữa gạo thế nào, định bụng ăn khuya tối nay hoặc ăn sáng ngày mai sẽ nấu sữa gạo uống.

Bố Khuru còn ho một chút, nhưng không quá nghiêm trọng, Biên Nam ngồi với ông chốc lát, muốn dẫn Khuru Ngạn ra ngoài đi dạo nào ngờ Khuru Ngạn không chịu, nói tối rồi nên sợ.

“Sợ cái gì?” Biên Nam hỏi nhóc.

“Bà ngoại sói.” Khuru Ngạn núp trong sô pha ôm Bumblebee nói ngay tắp lự.

*Bà ngoại sói: ý nói bà ngoại giả do con sói đóng vai để dụ cô bé quàng khăn đỏ.

Biên Nam há miệng không nói nên lời, một đứa nhóc biết gọi cảm là gì lại sợ bà ngoại sói...

Cậu đành phải ngồi xuống tiếp tục xem TV.

Thật ra nếu như cuối tuần cậu về nhà, tình cảnh người một nhà cùng ngồi xem TV cũng thường xuyên diễn ra, nhưng mỗi lần như thế cậu toàn rúc trong phòng mình chơi máy tính.

Cậu không muốn cảm thấy mất tự nhiên, cũng không muốn người khác mất tự nhiên.

Nhưng ở nhà Khuru Dịch thì không thấy mất tự nhiên như vậy, mọi người cùng ngồi xem chương trình TV nhạt nhẽo, dù không ai nói lời nào nhưng cảm giác vô cùng thoải mái, Biên Nam xem chưa được bao lâu đã nửa nằm trên sô pha, đẩy Khuru Dịch sang ngồi ghế bên cạnh.

Thoải mái.

Nhưng không biết vì sao, cậu nhìn TV một hồi đột nhiên thấy nhớ bố.

Nhớ người đàn ông lớn tuổi vĩnh viễn không thể trao đổi câu thông bình thường với mình, toàn ưa dùng cách của mình đối xử với mọi người.

Bây giờ bố còn giận không?

Còn nhốt mình trong phòng sách nữa không?

“Biết trợn tương không?” Khuru Dịch quay đầu lại hỏi cậu.

“Tương gì?” Biên Nam ngồi dậy.

“Tương vừng, lát nữa nhúng lẩu ăn.” Khuru Dịch nói.

“Biết, để tôi làm cho.” Biên Nam đứng lên đi vào bếp.

Khuru Ngạn cũng ôm Bumblebee chạy theo sau: “Sắp ăn hả anh?”

“Chuẩn bị tương xong đun nước là ăn được rồi,” Biên Nam liếc mắt nhìn nhóc, “Có đồ ăn thì không sợ bà ngoại sói nữa à?”

“Dạ!” Khứu Ngạn cố sức gạt đầu.

“Đồ ăn hồi trưa còn nghẹn ở cổ họng anh nè...” Biên Nam vừa nói vừa múc tương vừng vào bát.

“Anh muốn nôn hả?” Khứu Ngạn hỏi.

“Đừng làm anh buồn nôn!” Biên Nam tặc lưỡi.

Nấu lẩu dê rất đơn giản, mở lò vi sóng, đun nước, thả một ít gia vị xem như nước lẩu, sau đó có thể xúm vào ăn.

Tương mà Biên Nam trộn cũng không tệ lắm, Khứu Dịch dùng đũa chấm thử, hơi bất ngờ: “Cũng khá đấy chứ, tôi còn tưởng sẽ bị mận.”

“Toàn xem thường tôi,” Biên Nam đắc ý bưng thức ăn đặt lên bàn, sau khi cầm lấy cần tây yêu quý của mình, cậu sững sốt khi thấy nắm kim châm đặt bên dưới, “Cái này là...”

“Là see you tomorrow đó anh!” Khứu Ngạn lập tức hô một tiếng giòn vang.

“Phát âm chuẩn đấy.” Khứu Dịch giơ ngón cái với nhóc.

“Cái gì?” Bố Khứu hỏi.

“Chú à!” Biên Nam chụp cánh tay bố Khứu, “Ăn xong rồi hỏi sau nha?”

Bố Khứu dừng một chút rồi nở nụ cười: “Ừ, ăn xong rồi hỏi sau, chắc cũng không phải lời hay ho gì.”

Biên Nam hơi bị bội phục sức ăn của Khứu Ngạn, buổi trưa ăn cả đồng với mình, trên đường về liên tục xoa bụng, bây giờ cậu còn no ngắc ngừ mà nhóc lại có thể vùi đầu ăn tiếp.

Buổi trưa Khứu Dịch chẳng ăn được bao nhiêu, buổi trưa bố Khứu qua nhà người ta ăn ké chắc cũng ăn không nhiều, một bàn bốn người ngoại trừ Biên Nam, ai cũng ăn rất ngon miệng.

“Chắc,” Biên Nam kẹp vài cọng cần tây khuấy khuấy nôi, “Hồi trưa tôi ăn thật sự quá nhiều, nếu không cũng phải ăn được mấy cân thịt ấy chứ.”

“See you tomorrow!” Khứu Ngạn lại hô to một tiếng.

“Khứu nhị bảo, sớm muộn gì anh cũng phải sang tay bán em đi,” Biên Nam gấp cần tây vào chén tương khuấy tới khuấy lui, “Anh đã sâu sắc cảm nhận được tại sao anh hai em không cần em rồi.”

Bố Khứu ở bên cạnh bỗng nhiên bật cười: “Chú muốn biết see you tomorrow là sao ghê, có phải hôm nay đi ăn...”

“Chú Khứu!” Biên Nam cắt lời ông, “Chú là một trưởng bối, lại còn có hình tượng huy hoàng nữa! Chú đừng như vậy có được không?”

“Mau ăn mau ăn đi.” Bố Khứu cười ăn miếng thịt.

“Mà, chú à,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Chú cũng biết see you tomorrow có nghĩa gì ư?”

“Cái này có gì mà không biết.” Bố Khứu nói.

“Bố con không biết đâu, bố con chỉ biết hi, hello bye bye, à còn biết [bad word] nữa.” Biên Nam cười ha ha.

“Chú biết cũng không nhiều lắm, tiếng Anh không phải là điểm mạnh của chú,” Bố Khứu nhấp một hớp nước nóng, “Nhớ năm đó...”

Biên Nam vừa nghe “nhớ năm đó” bỗng chợt nhận ra: “Điểm mạnh của chú chắc là tiếng Nga phải không?”

“Chỉ là điểm mạnh năm đó thôi,” Gương mặt bố Khứu trông rất hoài niệm, “Sau khi mẹ Khứu Dịch nói sõi tiếng Trung chú không còn nói nữa, bây giờ cũng quên gần hết rồi, chắc còn chưa biết nhiều bằng Khứu Dịch.”

“Cậu biết nói?” Biên Nam quay phắt đầu nhìn Khứu Dịch, “À dĩ nhiên cậu phải biết rồi! Sao đó giờ tôi chưa từng nghĩ cậu biết chứ, Khứu đại bảo cậu ngẫu nhiên! Heo chiến đấu trong đám học sinh giỏi...”

*Heo chiến đấu là từ dùng với ý nói những người nổi trội hơn ấy, ý tiêu cực hoặc tích cực tùy ngữ cảnh.

“Cậu khen hay mắng tôi thế.” Khuất Dịch nở nụ cười.

“Khen mà, không phải hai đứa mình đều là heo sao, heo nói bằng tiếng Nga thế nào?” Đối với phát hiện ngoài ý muốn này, Biên Nam có chút hưng phấn, hưng phấn đến độ uốn lưỡi mấy lần, “Có cần uốn lưỡi không?”

“Anh là hoàng tử heo tennis.” Khuất Ngạn vừa ăn vừa nói.

“... Nhị bảo,” Biên Nam nhìn nhóc một cách bất đắc dĩ, “Quên đi, chí ít còn có chữ hoàng tử.”

“Heo tennis.” Khuất Ngạn lập tức sửa lời.

Mọi người đều phì cười, Biên Nam lườm nhóc: “Trả Bumblebee cho anh!”

“Hoàng tử ơi!” Khuất Ngạn hồi hả kêu to một tiếng.

“Lập trường kiểu gì thế, không kiên định tí nào...” Biên Nam cười cả buổi.

Nhắc tới tiếng Nga, bố Khuất lại bị gợi hứng trò chuyện, cả bữa cơm ông cứ hồ hởi nhớ lại thuở trước kia. Lúc thu dọn sau khi cơm nước xong, Biên Nam nhìn thoáng qua đồng hồ, đã hơn tám giờ.

“Lát nữa con phải về,” Tuy rằng Biên Nam không muốn đi, nhưng người bình thường đêm 29 đa phần sẽ về nhà ăn cơm, cho dù không muốn đi cách mấy cậu cũng phải giả vờ giả vịt, nếu không bố Khuất sẽ sinh nghi, “Tối mai con qua đây chơi.”

“À, hơn tám giờ rồi, con mau về đi, đừng dọn,” Bố Khuất vỗ vai cậu, “Ngày mai con qua người nhà có biết không?”

“... Biết ạ, đêm giao thừa nhà con ăn cơm xong đều tự do hoạt động.” Biên Nam cười đáp.

Lời này trái lại không hẳn là nói dối, tối giao thừa những năm trước, ăn cơm xong là cậu và Biên Hạo đều chạy ra ngoài, đi chơi với bạn học bạn này nọ, chỉ có bố dì và Biên Hình Ngự ở nhà xem Xuân Vãn.

*Xuân Vãn () là một chương trình đặc biệt diễn ra hằng năm trong đêm giao thừa trước thời khắc năm mới. Chương trình này được sản xuất bởi Đài truyền hình trung ương Trung Quốc (CCTV), tiếng Anh gọi là CCTV New Year's Gala. Chương trình Gala có rất nhiều chương trình nhỏ, bao gồm hài kịch, ca nhạc, nhảy, ảo thuật, xiếc, v.v... (Nguồn: Học tiếng Trung Quốc mỗi ngày)

Khuất Ngạn nhận nước nóng đi vào bếp rửa chén, Biên Nam vốn định giúp một tay nhưng lại bị bố Khuất giục về nhà, cậu không thể làm gì khác ngoài mặc áo khoác cầm đồ đạc đi ra ngoài.

“Tôi tiễn cậu.” Khuất Dịch cũng mặc áo khoác vào theo ra ngoài.

“Ngày mai giờ làm việc của cậu sắp xếp thế nào vậy?” Ra tới sân, Biên Nam nhỏ giọng nói, “Hay là tôi đến nhà hàng tìm chỗ nào ngồi chờ cậu?”

“Đừng, vậy biết đợi bao lâu,” Khuất Dịch suy nghĩ, “Ngày mai cậu ngủ một giấc thật ngon đi, dạo này có phải không ngủ ngon không? Thấy cả quầng thâm mắt rồi này.”

“Quầng thâm mắt mà không thấy thì còn gọi là quầng thâm mắt làm gì?” Biên Nam tặc lưỡi.

“Chủ yếu là cậu...” Khuất Dịch nở nụ cười.

“Được rồi!” Biên Nam cắt lời Khuất Dịch, “Biết cậu muốn nói gì rồi, thì cậu trắng chứ gì, nhà cậu có hai cái bóng đèn sáng trưng là cậu và nhị bảo chắc tiết kiệm không ít tiền điện ha... ờ phải rồi, tiết kiệm kiểu đó cậu mới sống qua ngày được chứ...”

“Ngày mai cậu ngủ một giấc đi,” Khuất Dịch cười khoác cánh tay lên vai Biên Nam, “Ngủ đến chiều luôn, khi nào dậy tự ăn chút gì lót bụng trước, buổi tối gần tan ca tôi sẽ gọi điện thoại báo cậu tới.”

“Vậy sáng cậu có đi làm không?” Biên Nam hỏi, dựa theo lịch đi làm của Khuất Dịch, nếu đi làm vào tối muộn thì buổi sáng thường sẽ nhàn rỗi.

“Buổi sáng... tôi có chút chuyện phải ra ngoài một chuyến.” Khuất Dịch nói.

“Tôi đi với cậu,” Biên Nam lập tức nói, “Chuyện gì?”

Khuru Dịch nhìn Biên Nam, thoáng do dự: “Ngày mai tôi phải đi viếng mẹ tôi.”

“Tôi đi nữa,” Biên Nam nói xong nhìn sang Khuru Dịch, gãi gãi đầu, “Tôi không có ý gì khác, tôi chỉ là... muốn ở bên cậu, thôi quên đi, có vẻ không ổn lắm.”

Khuru Dịch im lặng một hồi, cánh tay khê siết, kéo Biên Nam về phía mình: “Ngày mai tám giờ tôi phải đi rồi, cậu dậy nổi không?”

“Dậy nổi,” Biên Nam cười cười, “Lúc còn huấn luyện năm giờ tôi đã dậy rồi.”

“Thế khi nào xong cậu về nhà ngủ đi, đợi tôi sắp tan ca lại tới chờ tôi.” Khuru Dịch nói.

“Ừm.” Biên Nam vỗ tay ra tiếng.

Nhờ Khuru Dịch chỉ điểm, Biên Nam thuận lợi ngồi xe bus và tàu điện ngầm trở về nhà Dương Húc.

Hôm nay tâm trạng khá tốt, thấy cả nhà đầy bụi và đồ đạc ngổn ngang cũng không quá khó chịu, trước khi tắm cậu còn bê mấy cái thùng giấy choáng chỗ nhất vào phòng trống gần cầu thang, chất thành một đống.

Lúc đi ra, áo bị kẹt giữa hai cái thùng giấy, cậu xoay người lại, mấy cái thùng ở trên cao nhất đổ ầm xuống đất, đồ đạc bên trong rải đầy đất.

“Đậu má!” Biên Nam giật bắn mình, vừa quay đầu đã bị bụi bặm bốc lên làm cho ho sặc sụa, “Đậu... má...”

Cậu miễn cưỡng mở đèn, ngồi chồm hổm dưới đất lượm đồ ném vào thùng.

Lúc nằm trong thùng, mấy thứ này cũng bị ném tứ tung, toàn là mấy thứ kỳ quặc Biên Nam vừa nhặt vừa nhìn, quyển vở chưa bao giờ dùng qua, sách gốc tiếng Anh đọc không hiểu, một bó bút buộc chung với nhau, một chiếc đèn bàn nhỏ không biết còn dùng được hay không, nệm gối và bao đầu gối cũ mềm, còn có cả túi cát phụ trọng...

Biên Nam ném từng món vào thùng, khung ảnh bị nứt kiếng, một hộp đèn cây đã dùng qua, album ảnh cũ, cậu tặc lưỡi, Dương Húc cũng hoài cự nự nhỉ, toàn giữ lại ba cái thứ... album ảnh?

Biên Nam lấy album ảnh đã ném vào thùng ra lại, do dự một chút rồi giở ra, thú thật cậu cũng hơi tò mò về Dương Húc.

Chẳng quá bên trong album không có ảnh chụp gì, Biên Nam lật lật vài tờ, đều là trống không.

Cậu hơi thất vọng ném album vào thùng, album ảnh lật ra, cậu thấy tờ cuối cùng hình như có ảnh chụp.

Lấy ra xem thử, Biên Nam ngẩn người.

Đây là ảnh chụp chung của Dương Húc và Thạch Giang, điều khiến Biên Nam giật mình chính là hai người trong hình đều cầm vợt tennis, cùng mỉm cười dùng động tác y hệt nhau giơ vợt tennis che nửa bên mặt của mình.

Biên Nam ngạc nhiên là Thạch Giang có thể cười vui vẻ đến thế, nhưng Thạch Giang cầm vợt tennis cũng không có gì, ngay cả Dương Húc cũng một thân quần áo thể thao cầm vợt tennis thật sự khiến Biên Nam bất ngờ, nào nệm gối, nào bao cổ tay, vợt tennis hết sức chuyên nghiệp... Dương Húc cũng từng đánh tennis?

“Thần kỳ thật.” Biên Nam nhìn chằm chằm ảnh chụp chốc lát, thả album ảnh vào trong thùng, cái ông Dương Húc lười như con rắn ngày nào cũng hết ngồi rồi dựa thế mà lại từng đánh tennis?

Mấy chữ “thần kỳ thật” xoay vòng trong đầu, Biên Nam tắm rửa một cái, đem quần áo đã giặt đi phơi, sau đó dùng nước rửa chén giặt quần áo vừa thay, cuối cùng về phòng nằm lên giường.

Đoán chừng do thật sự mệt mỏi, hiện tại cảm giác tất cả mọi việc tạm thời không có thay đổi gì thêm nữa khiến cậu hơi uể oải, sau khi đặt xong báo thức trong di động, cậu còn chưa kịp chơi di động một chút đã thiếp đi.

Hôm sau khi chuông báo thức reo lên, cậu còn đang nằm mộng, phản ứng đầu tiên khi nghe tiếng chuông chính là, tối giờ chạy bộ rồi!

Thế là cậu lật người bật dậy từ trên giường, theo thói quen lao về phía cửa phòng ký túc xá, tông thẳng vào tủ quần áo bên cạnh.

“A!” Biên Nam rú một tiếng, đụng đầu chết được chứ chẳng đùa.

Khi đến đầu hẻm nhà Khuất Dịch, trên trán đã nổi cục u.

“Bị sao vậy?” Khuất Dịch đi ra vừa liếc mắt đã nhìn thẳng vào trán cậu.

“Sáng sớm dậy gấp quá, đụng trúng tủ.” Biên Nam nhe răng chà xát cục u kia.

Khuất Dịch cào tóc Biên Nam: “Muốn tôi thổi cho không? Hồi nhỏ nhị bảo bị đụng đầu cũng để cho tôi thổi.”

“Biến đi!” Biên Nam trừng mắt, suy nghĩ một chút lại ngó nghiêng xung quanh, nói nhỏ, “Không thì hôn cái đi?”

Khuất Dịch mỉm cười nhìn lướt qua hai bêm, nhanh tay kéo ót Biên Nam tới, hôn lên trán cậu một cái.

“Quá đã!” Biên Nam huyết một tiếng, nhảy nhảy tại chỗ, “Đi tới đó sao đây?”

“Đón taxi, tàu điện ngầm không có tuyến, sớm thế này cũng chưa có xe bus qua đó.” Khuất Dịch nói.

Gia đình Biên Nam chưa có ai mất, ông bà cũng còn sống, đây là lần đầu tiên tới nghĩa trang ngoại ô thành phố.

Bởi vì không có công trình kiến trúc gì, vùng này gió thổi rất mạnh, cộng thêm sắc trời âm u, trong nghĩa trang thật tiêu điều quạnh quẽ.

Mộ của mẹ Khuất Dịch nằm ở vị trí sâu bên trong, sau khi đi qua một đoạn bậc thang thật dài, Khuất Dịch mới dừng lại bên cạnh một dãy bia mộ.

“Tôi ở đây đợi cậu nha.” Biên Nam nói.

“Ừ.” Khuất Dịch gật đầu, đi tới chính giữa, ngồi xổm xuống trước một bia mộ cách đó không bao xa.

Biên Nam đứng trong gió, nhìn Khuất Dịch lẳng lặng ngồi chồm hổm trước bia mộ, trong ngực bỗng cuộn trào.

Thật nhiều năm về trước, lúc Khuất Dịch vẫn còn là một đứa nhỏ, có phải cậu ấy cũng như vậy, cũng lẳng yên ngồi trước mộ mẹ mình, không biết có khóc không nữa...

Nếu mẹ của Khuất Dịch còn sống, bây giờ bà ấy sẽ trông thế nào?

Nếu mẹ của Khuất Dịch biết chuyện này, bà ấy sẽ phản ứng ra sao?

Có tức giận không?

Chợt nhớ đến câu “ghê tởm” kia, Biên Nam nhú mày.

Không đâu.

Biên Nam cũng ngồi xổm xuống, không đâu, mẹ của Khuất Dịch là một người phụ nữ dịu dàng, thích cười thích hát.

Vậy bà ấy... sẽ nghĩ thế nào?

83. Chương 83

Biên Nam ngồi chồm hổm trên bậc thang, thấy Khuất Dịch nâng tay sờ nhẹ lên bia mộ, vị trí đó hẳn là ảnh chụp của mẹ Khuất Dịch, Biên Nam có chút xung động muốn đi qua xem thử.

Cậu muốn xem thử người mẹ sinh ra hai đứa con trai vừa đẹp vừa hiểu chuyện như vậy trông như thế nào...
Đương nhiên chỉ là nghĩ thế thôi, cậu cảm thấy Khuru Dịch chịu cho cậu theo đến đây đã là chuyện chẳng dễ dàng gì rồi.

“Mẹ ơi,” Khuru Dịch nhìn ảnh chụp, “Chúc mừng năm mới.”

Giọng Khuru Dịch rất nhỏ, nhưng vì Biên Nam ngồi ở cuối chiều gió nên vẫn nghe được loáng thoáng.

Cậu vô thức đứng lơ tai lên nghe, muốn nghe Khuru Dịch sẽ nói gì với mẹ.

Khuru Dịch dừng một lát rồi lại mở miệng.

Vẫn là giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi trầm thấp, nhưng lần này Biên Nam nghe không hiểu nửa chữ.

Sững sốt một hồi cậu mới nhận ra Khuru Dịch không nói tiếng phổ thông mà nói tiếng Nga.

Ha! Đúng là biết tiếng Nga thật!

Lực chú ý của Biên Nam tức khắc chệch hướng.

Cậu ngồi trên bậc thang, nhìn từng dãy bia mộ trên sườn dốc trước mắt.

Hiện giờ gió thổi nhẹ hơn, không còn lạnh như vậy nữa, cậu quay đầu nhìn Khuru Dịch.

Tốc độ nói chuyện của Khuru Dịch rất chậm, tuy rằng Biên Nam nghe không hiểu, nhưng cậu vẫn cảm thấy êm tai đến lạ. Cậu từng nghe Khuru Dịch dạy kèm tiếng Anh cho người khác, lúc ấy đã cảm thấy Khuru Dịch nói tiếng Anh êm tai lắm rồi, bây giờ lại cảm thấy Khuru Dịch nói tiếng Nga mới thật sự êm tai.

Như khẽ cất giọng hát vậy.

Biên Nam nhắm mắt lại, nghe đến mê mẩn.

...

“Ừầy,” Khuru Dịch đá móng cậu một cái, “Vậy cũng ngủ được à?”

“Hả? Đâu có.” Biên Nam nhảy bật dậy, cậu không biết mình từ từ nhắm mắt lại nghe đã bao lâu, nhưng hẳn là không có ngủ, cậu cảm thấy mình vẫn có thể nghe được giọng nói của Khuru Dịch.

“Đi thôi,” Khuru Dịch vỗ lưng Biên Nam, “Về ngủ tiếp.”

“Không biết có ngủ được không nữa,” Biên Nam đi theo sau Khuru Dịch, bỗng quay đầu nhìn bia mộ của mẹ Khuru Dịch lần nữa, “Cậu nói gì với mẹ cậu vậy?”

“Không phải cậu nghe này giờ sao.” Khuru Dịch cười nói.

“Nhưng tôi nghe không hiểu,” Biên Nam tắc lưỡi, nhảy vài bước khoác vai Khuru Dịch, “Cậu cố ý không muốn cho tôi nghe hiểu chứ gì.”

“Không phải,” Khuru Dịch vờ vờ ngón tay của Biên Nam, “Tôi vẫn luôn nói chuyện với mẹ tôi như vậy, mẹ nói chuyện với bố toàn là nói bồi, sau khi nói sôi tiếng Trung thì dùng tiếng Trung luôn, nhưng mẹ đã quen nói vậy với tôi, lúc ấy còn bảo mai mốt lớn học chuyên ngành tiếng Nga nữa...”

Nói đến đây, Khuru Dịch không nói tiếp nữa, Biên Nam cũng không hỏi thêm, nói tiếp nữa chắc sẽ tới chuyện mẹ Khuru Dịch gặp tai nạn xe cộ.

“Biên Nam, tôi nói chuyện này với cậu.” Khuru Dịch nghiêng mặt qua nhìn Biên Nam.

“Ừa?” Biên Nam cũng nhìn Khuru Dịch.

“Hôm nay tìm thời gian gọi điện thoại cho bố cậu đi,” Khuru Dịch nói, “Dù sao cũng là đêm giao thừa, ông ấy còn giận không hoặc cậu có về nhà không cũng nên liên lạc một chút.”

“... Ồ,” Biên Nam cúi đầu, “Biết rồi.”

Khuru Dịch cười cười: “Ông ấy vốn đã giận, con trai chạy mất càng giận hơn, chạy mất tầm mắt tích càng giận hơn nữa, đêm giao thừa mà không có tin tức gì lại càng...”

“Lại càng giận giận giận nữa.” Biên Nam tiếp lời.

“Ừ, chuyện này không thể nói rõ ai đúng ai sai, nhưng người đó là bố cậu, nói sao cũng không thể chờ ông ấy nhượng bộ trước.” Khuu Dịch đưa tay búng mũi Biên Nam một cái.

“Khụ!” Biên Nam cúi đầu hắt xì một hơi.

Ra khỏi nghĩa trang, Khuu Dịch đứng ở trạm xe bus chỉ tuyến đường quay về nhà Dương Húc cho Biên Nam, sau đó đi thẳng đến nhà hàng.

Trên tuyến xe bus này gần như không có ai, Biên Nam chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, trong xe rất ấm, cậu ngồi chưa được vài phút đã thấy buồn ngủ, đầu đập vào kính thủy tinh suốt chặng đường mà vẫn ngủ say sưa.

Lúc tỉnh lại đã ngồi lố trạm, cậu không dám tùy tiện đổi tuyến xe, sợ lạc đường, chỉ đành xuống xe đi ngược về một đoạn rồi lại đón xe theo lời Khuu Dịch.

Về tới nhà Dương Húc, cậu gửi tin nhắn cho Khuu Dịch nói mình đã về đến nơi, sau đó cầm di động bắt đầu chờ người ra.

Gọi điện thoại cho bố.

Nhưng để gọi cú điện thoại này cần gom hết tất cả dũng khí trong người.

Biên Nam ngồi bên giường nhìn chăm chăm di động đến xót cả mắt, bấy giờ mới bấm mở danh bạ, cắn răng chọn tên bố.

Lúc này chắc bố đã rời giường, thông thường vào ngày nghỉ bố sẽ ngồi trong phòng sách uống chút trà...

Tiếng chờ máy tẻ nhạt vang lên trong ống nghe, một tiếng rồi một tiếng, Biên Nam có cảm giác lòng bàn tay ứa mồ hôi.

Nhưng mãi đến khi điện thoại tự động ngắt, bố cũng không bắt máy.

Cậu hơi do dự, bấm gọi lại lần nữa.

Lần này chỉ reo vài tiếng đã dập máy.

Biên Nam gờ di động ra trước mắt, nhìn một lúc thật lâu mới ngả người ra sau, nằm xuống giường.

Bố không nhận điện thoại của cậu, chắc vẫn còn đang giận.

Thật ra cậu vẫn không biết rốt cuộc bố giận cái gì.

Hoặc nên nói, việc cậu thích con trai và sự kiện lần này làm bố nghĩ rằng cậu lại gây rắc rối, không biết cái nào chọc bố giận đây.

Biên Nam khẽ thở dài.

Lúc trước nóng đầu quyết định tỏ tình với Khuu Dịch, cậu thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng chặng đường phía sau lại có nhiều trở ngại đến thế.

Lúc Khuu Dịch không muốn cho người nhà biết, cậu chưa từng nghĩ chuyện này có gì đáng ngại... hoặc nên nói cậu vốn chưa từng nghĩ bao giờ.

Nằm trên giường nhắm mắt suy nghĩ miên man như thế, cuối cùng thiếp đi hồi nào không hay.

Ngủ một giấc thẳng tới chiều, Biên Nam bị tiếng chuông điện thoại ồn ào đánh thức, cậu lia mắt nhìn thời gian, đã hơn bốn giờ chiều.

“Mẹ nó...” Biên Nam nhú mày, không ngờ mình ngủ lâu như vậy.

Điện thoại là Khuu Dịch gọi tới, nghe giọng nói lơ đãng của Biên Nam, Khuu Dịch hỏi: “Gọi điện thoại chưa?”

“Gọi rồi,” Biên Nam dụi mắt ngồi dậy, “Gọi hai cuộc, bố tôi không thèm bắt máy, cuộc thứ hai dập máy luôn.”

“Không sao, không bắt máy cũng không có gì, chủ yếu là ông ấy biết cậu có gọi là được,” Bên Khuê Dịch nghe được tiếng gió thổi, “Bây giờ tôi đang nghỉ ngơi, lát nữa sẽ bận lắm, tất cả các bàn đều có khách đặt, chắc tầm chín giờ tôi mới tan ca được.”

“Ừm, tôi qua đó chờ cậu.” Biên Nam đứng lên.

“Vậy thì sớm quá, tôi chỉ muốn hỏi cậu gọi điện thoại chưa thôi, lát nữa cậu ăn chút gì lót bụng trước đi, chờ điện thoại của tôi.” Khuê Dịch nói.

“Ừ, cậu đi mau đi.” Biên Nam nói.

Cúp điện thoại xong, Biên Nam thay quần áo, lấy xấp bao lì xì mua từ trước, rút ra ba cái, ngẫm nghĩ một hồi rồi thả lại một cái.

Hai bao lì xì mỗi bao nhét hai trăm đồng, một cho bố Khuê, một cho Khuê Ngân.

Đây là tiền lì xì dựa theo thu nhập của cậu bây giờ, nếu là trước đây, trong bao lì xì không nhét trên một ngàn, cậu sẽ cảm thấy cầm không vừa tay.

Dán bao lì xì lại xong, cậu xách túi ra cửa, giờ này không còn chỗ nào để ăn, đâu đâu cũng đóng cửa, muốn ăn chỉ có thể mua về nấu, quá tốn công.

Biên Nam tìm một siêu thị vẫn còn mở cửa buôn bán, vào trong mua một phần lẩu Oden cố gắng ăn lót bụng, sau đó đón taxi đến nhà hàng nơi Khuê Dịch làm việc.

Nhà Dương Húc không có TV lẫn máy vi tính, bảo cậu ngồi ở nhà mấy tiếng đồng hồ cậu chịu không nổi, chỉ bằng đến chờ Khuê Dịch vậy.

Đường phố trông thật vắng lặng, hầu như không nhìn thấy người đi đường, vài chiếc xe thỉnh thoảng lái qua đều tăng tốc, ai cũng lo đua về nhà.

Biên Nam rút cổ, nếu hôm nay không thể đến nhà Khuê Dịch, cậu thật sự không biết nên làm thế nào để vượt qua đêm giao thừa cô đơn nhất từ lúc chào đời tới nay.

Con phố chỗ nhà hàng của Khuê Dịch nhộn nhịp hơn nhiều, nhìn đâu cũng thấy nhà hàng, nhà hàng nhận đặt cơm tất niên đã bắt đầu đón khách, chỗ đậu xe ven đường đều chật kín.

Sau khi lòng vòng nửa ngày, Biên Nam tròn mắt.

Trên con phố này, ngoại trừ nhà hàng ra, tất cả hàng quán đều đóng cửa, thậm chí không có siêu thị mở cửa cả năm. Cậu đi qua đi lại ba vòng trên phố, không tìm được nơi nào có thể ngồi chờ người.

“Ngu ghê.” Biên Nam nhỏ giọng lầm bầm.

Đứng bên đường chốc lát, cậu quyết định chui đại vào nhà hàng nào đó, cùng lắm thì chọn vài món ăn luôn!

Nào ngờ vào ba nhà hàng đều không có bàn trống, đã có khách đặt hết, hơn nữa nhà hàng còn phải nhét thêm bàn ở đại sảnh, nhìn một mình Biên Nam chạy vào đòi ăn cơm, nhân viên phục vụ đều dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn cậu.

Biên Nam đành phải tiếp tục lang thang trên phố, lang thang được nửa con phố thì không chịu nổi nữa, mặt trời vừa xuống núi, gió Bắc hết sức chuyên nghiệp, cậu có cảm giác mặt trời đã bị gió Bắc thổi xuống núi.

Đang nghĩ thôi thì đón xe về nhà Dương Húc vậy, Khuê Dịch lại gọi điện thoại tới.

Biên Nam bắt máy, không đợi cậu mở miệng, Khuê Dịch ở bên kia ngạc nhiên hỏi: “Cậu ở đâu đấy?”

“Tôi...” Biên Nam do dự, gió Bắc thổi mạnh đến nỗi cậu chỉ có thể lùi bước.

“Cậu tới đây rồi hả?” Khuê Dịch nghe được tiếng gió thổi, “Không phải tôi nói với cậu chín giờ tôi mới xong sao?”

“Ày! Là tôi sơ sót, tôi ở nhà chán quá, định tới đây trước tìm chỗ chờ cậu, ai ngờ chỗ nào cũng kín khách, bây giờ tôi đang cầm cọc ngoài đường hứng gió đây,” Biên Nam buồn bực nói, “Gió thật mẹ nó lớn, tôi cảm thấy mình nhảy tới trước vài bước là nó thổi tôi ngược trở về ngay.”

Khuru Dịch im lặng một lát rồi bật cười, cười cả buổi mới nói: “Đồ ngốc, thôi quên đi, cậu cứ tới đây.”

“Hả?” Biên Nam ngẩn ngơ.

“Đến nhà hàng bọn tôi, cậu nhay với tôi ở đây cả đêm, chắc biết nhà hàng nào nhỉ?” Khuru Dịch cười nói.

“Phải biết chứ, lần đầu tiên thấy rõ mặt mũi của cậu là ở đó mà,” Biên Nam vui lên hẳn, xoay người hứng gió bắc nhảy vài cái, “Tôi tới đó có tiện không?”

“Không có gì đâu, Biên Hình Ngữ không đi làm, cậu vào phòng nghỉ chờ tôi là được.” Khuru Dịch nói.

Lúc Biên Nam chạy đến cửa nhà hàng, Khuru Dịch đang đứng ở cửa chờ cậu.

“Chắc, bộ quần áo này để lại ấn tượng sâu sắc ghê.” Biên Nam nở nụ cười.

“Tôi nói với tổ trưởng rồi, cậu vào phòng nghỉ dành cho nhân viên ngồi chờ đi, có TV để xem đó,” Khuru Dịch dẫn Biên Nam vào trong, “Nếu tôi không gọi điện thoại, cậu định làm thế nào đây?”

“Về nhà chứ sao.” Biên Nam nhìn xung quanh, phòng khách ở lầu một đã đầy người, nhân viên phục vụ đều bận rộn chạy ngược chạy xuôi.

Khuru Dịch dẫn Biên Nam đến phòng nghỉ: “Vào đây chờ đi, tôi phải đi phụ việc, bây giờ mới bắt đầu đón khách, nhiều chuyện để làm lắm.”

“Đi mau đi.” Biên Nam vội nói.

Phòng nghỉ nằm ở góc xéo đối diện cửa bếp sau, ngồi cạnh cửa phòng nghỉ là có thể trông thấy bởi bàn chạy tới chạy lui bưng thức ăn lên cho khách.

Biên Nam ngồi trên ghế, khi có khi không xem TV, thường xuyên có người đi ngang qua cửa.

Cậu cảm thấy rất kỳ lạ, chỉ cần Khuru Dịch đi ngang qua là cậu cảm giác được ngay, mỗi lần đưa mắt nhìn sang đều có thể trông thấy Khuru Dịch nhếch miệng cười nhìn mình.

Hiện giờ bề bộn nhiều việc, mỗi lần đi ngang qua Khuru Dịch không có thời gian để dừng lại, nhưng cứ đi qua rồi liếc nhìn rồi đi qua rồi liếc nhìn như thế, cảnh tượng lặp đi lặp lại chẳng có gì mới lạ này lại khiến Biên Nam thích thú.

Cứ thế lúc thì xem TV lúc thì nhìn Khuru Dịch đi ngang qua, thời gian trôi đi từ lúc nào không hay.

Đến khi Khuru Dịch vào phòng nghỉ búng tay với cậu nói đi được rồi, Biên Nam mới chú ý mình đã ngồi như vậy hơn hai tiếng.

“Đậu má, hôm nay các cậu bận như chiến tranh ấy.” Biên Nam đứng lên.

“Chờ tôi thay quần áo,” Khuru Dịch vào phòng thay đồ bên trong, chưa đến vài phút đã thay đồ xong đi ra, “Đi thôi, đón taxi về nhà, chắc nhị bảo đã chờ đến quýnh lên rồi.”

“Mệt không?” Biên Nam đi theo Khuru Dịch rời khỏi nhà hàng từ cửa sau, đây là lần đầu tiên cậu tận mắt nhìn thấy Khuru Dịch qua lại như thoi đưa trong nhà hàng, cảm giác chân mình cũng nhức luôn.

“Cũng được, quen rồi,” Khuru Dịch cười cười, “Con gái còn gánh được, tôi có thể mệt đến mức nào chứ.”

Biên Nam bỗng nhớ tới Biên Hình Ngữ, mặc dù bình thường chắc không bận như hôm nay, nhưng một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé như Biên Hình Ngữ thế mà vẫn kiên trì làm tiếp, quả thật khiến người ta bất ngờ.

Đón taxi cũng tắc trở không kém, Khuru Dịch đã gọi taxi từ sớm mà phải đứng ven đường đợi chừng mười phút xe mới tới.

Bên ngoài không còn một bóng người, bây giờ ai cũng quây quần trong nhà hoặc trong nhà hàng để ăn cơm tất niên, vẫn chưa tới lúc ăn xong ra ngoài nô đùa. Biên Nam ngồi trong xe, lẳng lặng nắm tay Khuru Dịch mới cảm thấy lòng mình kiên định hơn một chút.

Gần đến con hẻm nhà Khuru Dịch, bốn phía mới náo nhiệt hẳn lên, có thể nghe được tiếng bánh pháo gần xa, còn có thể thấy pháo bông nổ tung trên bầu trời.

“Hôm đó bọn mình mua pháo bông đủ cho nhị bảo chơi không? Nếu không ngày mai mua thêm chút nữa đi.” Biên Nam nói.

“Đủ rồi, nói cho cậu biết, nhị bảo hơi nhát gan, nó không dám đốt, chỉ thích ngồi kế bên nhìn người ta chơi,” Khuê Dịch nở nụ cười, “Nhà nào trong hẻm muốn đốt pháo bông, nó sẽ chạy qua xem chung, đốt vậy đủ cho nó xem rồi.”

“Khuê nhị bảo đúng là...” Biên Nam tắc lưỡi, “Tính tình khó quy kết.”

Về đến nhà Khuê Dịch, bố Khuê và Khuê Ngạn đã hâm nóng những món tối qua Khuê Dịch chuẩn bị sẵn, vừa mở cửa, mùi thơm của thức ăn và bầu không khí ấm cúng dễ chịu ập vào mặt khiến cả người Biên Nam tức thì thả lỏng.

“Về rồi!” Khuê Ngạn hưng phấn hô to, chạy vòng vòng quanh bàn, “Đồ ăn là em hâm đó, bố chỉ huy, em hâm!”

“Giỏi quá ta! Một bàn lớn vậy luôn!” Biên Nam cởi áo khoác, theo sau nhóc đi quanh bàn một vòng, “Hôm nay lại phải đứng ăn...”

“Còn có sủi cảo nữa!” Khuê Ngạn kêu to.

“Ồn chết,” Bố Khuê đẩy xe lăn sang một bên, “Chạy lòng vòng làm bố quáng cả mắt.”

“Mau rửa tay ăn cơm.” Khuê Dịch khom lưng vỗ mông Khuê Ngạn một cái.

“Đợi lát nữa đi, qua đây,” Bố Khuê thò tay lục lợi quần áo, móc ra vài bao lì xì, “Đến chúc tết bố nào, nếu không lát nữa ăn xong bố bị đuổi đi ngủ lại quên mất.”

“Chúc bố năm mới vui vẻ ạ! Đại cát đại lợi, sức khỏe dồi dào!” Khuê Ngạn lập tức hô một tiếng, nhào lên đúi ông.

“Tốt!” Bố Khuê cho nhóc một bao lì xì, “Tiểu tham tiền.”

“Chúc bố năm mới vui vẻ.” Khuê Dịch cười nói.

“Tốt!” Bố Khuê đưa một bao lì xì cho Khuê Dịch, “Đại tham tiền.”

“Chúc chú năm mới vui vẻ,” Biên Nam ngồi xổm bên người bố Khuê, “Năm mới vạn sự như ý.”

“Tốt!” Bố Khuê vỗ đầu Biên Nam, đặt bao lì xì lên tay cậu, “Đại hổ tử ngoan.”

“Chú ơi.” Biên Nam cũng lấy bao lì xì trong túi quần ra, cười ha ha đưa cho ông.

“Cái này...” Bố Khuê sửng sốt.

“Cái này không phải tiền lì xì, mà là tấm lòng của con,” Biên Nam nói, “Chú không nhận là con nằm dưới đất lăn lộn đó.”

Bố Khuê bật cười nhận bao lì xì: “Cảm ơn con, nói chứ chú không muốn nhận thật, muốn xem con lăn lộn hơn.”

“Của tôi đâu?” Khuê Dịch đứng bên cạnh hỏi.

“Không có phần cậu,” Biên Nam phất tay với Khuê Dịch, đoạn quay đầu nhe răng với Khuê Ngạn, “Nhị bảo qua chúc tết anh coi!”

“Chúc hoàng tử năm mới vui vẻ!” Khuê Ngạn lập tức nhào tới, “Ngày càng đẹp trai, ngày càng trắng trẻo!”

“... Anh có nên vui mừng không?” Biên Nam nhéo mặt nhóc, “Nói lại câu nữa.”

“Công việc suôn sẻ!” Khuê Ngạn lập tức hô tiếp, “Tìm được bạn gái xinh!”

Biên Nam ngẩn ra, trong lòng lộp bộp một tiếng, vô thức lia mắt nhìn Khuê Dịch, Khuê Dịch vô cùng bình tĩnh, mỉm cười nhìn cậu.

“Nhị bảo ngoan!” Biên Nam lấy lại tinh thần, đặt bao lì xì vào tay Khuê Ngạn, ôm nhóc hôn một cái, “Học hành cao thêm một tầng lầu.”

“Cao đến mái nhà rồi ạ!” Khuru Ngạn nhận bao lì xì, đắc ý nói.

“Em đúng là không khiếm tốn chút nào...” Biên Nam tắc lưỡi.

Mỗi khi Tết đến, nhất định phải ở nơi có người, nghe tiếng người, nhìn bóng người, lòng mới yên tâm được.

So với nhà Biên Nam, cơm tất niên ở nhà Khuru Dịch không tính là phong phú lắm, chỉ có mấy món truyền thống mà gia đình bình thường hay có, gà vịt thịt cá các loại.

Song Biên Nam lại ăn rất ngon miệng, ngoại trừ tay nghề của Khuru Dịch quá đỉnh và mùi vị thức ăn làm người ta muốn ngừng mà không được, thì phải nhắc đến bầu không khí, cái bầu không khí thoải mái và khoan khoái làm cậu ăn một lát lại muốn nằm xuống sô pha lăn qua lộn lại.

Hôm nay tâm trạng của bố Khuru không tệ, ông ăn nhiều hơn ngày thường một chút, nhưng lúc định uống rượu lại bị Khuru Dịch ngăn cản, chỉ có thể uống nước ngọt với Khuru Ngạn làm ông không hài lòng cho lắm.

“Tết mà cũng không cho uống rượu...” Bố Khuru thở dài, uống một ngụm nước, “Ông đây bị con trai quản lý từ đầu đến chân, hầy!”

“Cũng vì muốn tốt cho bố thôi,” Khuru Dịch cười nói, “Ai cũng uống chung với bố mà.”

“Đúng đó chú,” Biên Nam nhích lại gần bố Khuru, cụng ly với ông, “Con cảm thấy uống nước ngọt ngon đấy chứ.”

“Người uống vài ly đã hôn mê bất tỉnh như con dĩ nhiên sẽ nói nước ngọt ngon.” Bố Khuru bật cười.

“Ày, con muốn cần môi rắng nốc vài chai bia rồi ngất cũng không làm được!” Biên Nam cười nói.

Bữa cơm này ăn rất chậm, mọi người vừa xem TV vừa trò chuyện, lúc ăn sắp no, Khuru Dịch chạy vào phòng bếp lúi cuội trong chốc lát, sau đó cầm một bình thủy tinh lớn đựng sữa gạo nóng hâm hập đi vào phòng.

“Ồ? Sữa gạo?” Biên Nam thấy thế liền đứng dậy, “Cậu làm được thật hả?”

“Tôi mới nếm một chút, mùi vị có vẻ không khác gì mấy,” Khuru Dịch cười cười, “Nếm thử không? Mỗi người một ly, chờ bụng lát nữa còn ăn sủi cảo.”

Sữa gạo mà Khuru Dịch nấu không giống sữa gạo trong tiệm bán, nhưng mùi gạo đậm đà hòa quyện với mùi sữa lại cực kỳ thơm ngon, Biên Nam uống một hớp rồi gơ ngón cái: “Đại bảo, cậu thật sự có thiên phú làm đầu bếp.”

Uống xong sữa gạo nóng, mặt Khuru Ngạn đỏ rần, làn da trắng ửng hồng làm người ta muốn nựng mấy cái, Biên Nam lại nhìn thoáng qua Khuru Dịch, trên mặt Khuru Dịch cũng có màu đỏ phớt nhàn nhạt, nhìn là muốn...

Biên Nam xoay mặt đi, bình ổn xung động muốn đùa giỡn lưu manh xấu xa trong lòng mình.

Không biết Khuru Dịch có nghĩ giống mình không, đoán chừng bây giờ mặt mình có đỏ chắc cũng là đỏ trong đen...

Khuru Dịch tựa vào ghế nghỉ ngơi chốc lát rồi đứng lên: “Con đi hấp sủi cảo nhé.”

“Con muốn hút thuốc thì có.” Bố Khuru cười nói.

“VẬY bố hấp đi.” Khuru Dịch cười ngồi xuống.

“Bố không đi,” Bố Khuru xoa bụng, “Đừng hấp nhiều quá, bụng bố chắc chỉ còn chỗ cho năm cái sủi cảo thôi.”

“Con còn ăn được hai mươi cái nha!” Khuru Ngạn ngồi bên cạnh ôm ly sữa gạo hô to.

“Cho em hai mươi cái, khi nào ăn xong mới được đi chơi.” Khuru Dịch lại đứng lên, mở cửa.

“Em còn ăn được mười cái thôi.” Khuru Ngạn vội sửa lời.

“Để tôi giúp cậu.” Biên Nam đứng dậy đi theo Khuru Dịch ra ngoài.

Còn chưa đi đến phòng bếp, Biên Nam đã chồm tới áp vào lưng Khuru Dịch, vòng tay ôm Khuru Dịch, nhỏ giọng nói: “Nè, cho tôi hôn cái đi.”

“Nín cả đêm rồi phải không?” Khuru Dịch quay đầu lại, hôn nhẹ lên môi cậu một cái.

“Ừa,” Biên Nam lập tức sáp đến, đầu lưỡi luồn vào quần quýt một lát mới buông Khuru Dịch ra, “Tôi thật sự muốn đề cậu xuống bàn ngay tại chỗ.”

Khuru Dịch phì cười, đi vào phòng bếp, sau khi đóng cửa lại, cậu đẩy Biên Nam một cái, ấn Biên Nam lên tường, hôn nhẹ lên cổ Biên Nam: “Đề xuống bàn muốn làm gì?”

“... Sờ chút gì nữa.” Biên Nam thở gấp, quay đầu cắn vành tai Khuru Dịch một cái.

“Sau đó thì sao?” Khuru Dịch luồn tay vào trong áo Biên Nam, ngón tay vẽ vờ trên lưng cậu.

“Sau đó... sờ tiếp... sờ nữa...” Biên Nam có thể ngửi được mùi hương sạch sẽ trên người Khuru Dịch, không biết Khuru Dịch có ngửi được mùi nước rửa chén trên người cậu không, cậu vùi mặt vào hóm vai Khuru Dịch hít mạnh mấy hơi, “Sau đó... thăm du?”

“Thăm du?” Khuru Dịch cười cười, hỏi nhỏ bên tai Biên Nam, “Không muốn làm à?”

Biên Nam khựng lại, cả người lập tức nóng như thiêu đốt, không rõ là hưng phấn hay vẫn là hưng phấn, nhưng ngay sau đó, hình ảnh trong bộ phim người lớn kia đập vào mặt khiến cậu nhất thời rối trí.

“Tôi... tôi...” Cậu nói một cách vấp vả, “Tôi... không biết.”

Khuru Dịch im lặng vài giây rồi nở nụ cười, buông Biên Nam ra, chống tay lên tường nhìn cậu: “Vẫn chưa nghĩ xong hả?”

“Chắc vậy.” Biên Nam có chút rầu rĩ.

“Vậy hấp sủi cỏ ha?” Khuru Dịch búng chóp mũi của Biên Nam, “Ông xã.”

“Ông nội cậu.” Biên Nam trừng mắt liếc Khuru Dịch, ý chế nhạo trong câu nói cười cợt của Khuru Dịch quả thật rõ như ban ngày.

“Chọc cậu thôi,” Khuru Dịch hôn khước miệng Biên Nam một cái, xoay người đặt nồi nước lên bếp lò, “Mau hấp sủi cỏ đi, lát nữa nhì bảo chắc chắn sẽ chui vào xem cho coi.”

“Nhóc bám đuôi!” Biên Nam đi qua đếm sủi cỏ, “Nhiều quá, đều là gói từ tối qua hả?”

“Ừm,” Khuru Dịch gật đầu, “Tất cả đều chuẩn bị vào hôm qua, nếu không hôm nay sao có mà ăn.”

“Cậu đảm đang quá.” Biên Nam cảm thán.

“Là cậu quá vô dụng.” Khuru Dịch nói.

“Ày,” Biên Nam giơ cánh tay lên cử động một chút, đoạn tựa vào tường nhìn Khuru Dịch, “Đại bảo à.”

“Hả?” Khuru Dịch quay đầu lại nhìn Biên Nam.

“Đón năm mới với cậu thật ấm lòng.” Biên Nam cười nói.

84. Chương 84

Lớn đến bây giờ, đây là đêm giao thừa có ý nghĩa nhất trong đời Biên Nam.

Tuy vẫn theo trình tự bình thường, ăn cơm, nấu sủi cỏ rồi dẫn bạn nhỏ Khuru Ngạn tới khu đất trống ở xưởng diêm bắn pháo bông... quá trình vô cùng bình dị, thế nhưng trước đây cậu chưa từng trải nghiệm bao giờ.

Lúc trước ăn cơm tất niên, cậu đều hy vọng ăn xong nhanh một chút, đặc biệt là khi thỉnh thoảng họ hàng trong gia đình qua ăn cùng, ông nội bà nội, bố mẹ của dì, cậu không biết phải xưng hô thế nào, những lúc như thế cậu càng khó sống hơn.

Cơm nước xong... có khi cậu chỉ ăn được vài miếng đã lùi về phòng, cố gắng không để ai chú ý, đỡ khiến mọi người khó chịu.

Lúc nhỏ thì trốn vào phòng, lớn hơn chút thì chạy ra ngoài, rủ bạn học bạn bè đi chơi, nếu Vạn Phi không về mừng năm mới với ông bà thì qua nhà Vạn Phi.

Vậy nên chuyện bắn pháo bông với người nhà, phải nói là chưa từng có.

Đêm nay Khuê Ngạn rất hưng phấn, nhóc cứ nhảy nhót hú hét, quần lấy Biên Nam đòi bắn pháo bông cho mình xem. Biên Nam thấy mình hưng phấn hơn cả nhóc, bắn hết pháo bông lại chạy sang nhà hàng xóm xin mấy cây pháo kép mua vùng từ ngoại ô.

Nhưng cầm về lại không biết dùng thế nào, bèn quay sang nhìn Khuê Dịch: “Thứ này dùng thế nào? Có nổ không?”

“Chưa chơi bao giờ à?” Khuê Dịch hơi ngạc nhiên nhìn Biên Nam.

“Không, tôi chỉ thấy người khác lấy tay cầm... có nổ trúng tay không?” Biên Nam nhìn pháo kép trong tay.

“À?” Khuê Ngạn nghe mà sợ, “Không chơi không chơi!”

“Anh không cầm tay đốt pháo đâu,” Khuê Dịch cười vỗ đầu Khuê Ngạn, “Qua hỏi chú Vương mượn giá pháo đi.”

“Vâng ạ!” Khuê Ngạn lập tức chạy vào trong hẻm, tìm nhà chú Vương mượn giá pháo kép.

“Tiên tiến thật!” Biên Nam nghiên cứu giá pháo, “Thứ này mà cũng có...”

Cắm chân pháo vào giá, Khuê Ngạn vừa hưng phấn hét hò vừa lùi ra sau lưng Khuê Dịch, nắm áo anh hai mình ló nửa mặt ra.

Thật ra Biên Nam cũng sợ lắm, cậu giật điều thuốc Khuê Dịch ngậm trong miệng, đang căng thẳng cúi người định châm lửa thì Khuê Ngạn la lên: “Sắp nổ rồi hả anh!”

“Đừng la!” Tay Biên Nam run cầm cập, cậu quay đầu lại, “Chưa châm sao mà nổ được.”

“... Dạ,” Khuê Ngạn gật đầu, lúc Biên Nam đang định vươn tay tới, nhóc lại bồi thêm một câu, “Đại hồ tử cần thận nha anh!”

“Ầy!” Tay Biên Nam lại run, “Biết rồi.”

Pháo kép trông như kíp mìn, Biên Nam cứ có ảo giác mình châm pháo rồi cầm lên lao vào trận địa quân địch.

Khi đầu lọc sắp chạm tới dây dẫn, Biên Nam đang nghĩ lát nữa châm xong nên thông dong xoay người chạy thế nào thì không biết nhà ai bỗng nhiên đốt một cái pháo lớn.

Nổ bùng một tiếng.

Biên Nam vừa sợ vừa hoảng dúi điều thuốc tới trước, dính ngay dây dẫn.

Tiếng xèo xèo nghe rõ mồn một.

“Má!” Biên Nam hét lên, không hiểu sao thấy sợ hết hồn, lúc xoay người chạy tay chân cũng luống cuống.

Pháo kép nổ vang tiếng thứ nhất sau lưng cậu.

“A!” Biên Nam lại hét lên, nhào thẳng vào người Khuê Dịch.

“Ầy!” Tay Khuê Dịch để trong túi quần chưa kịp rút ra, bị Biên Nam nhào tới chỉ có thể lui về phía sau, mà phía sau còn có Khuê Ngạn, thế là ba người lảo đảo quần thành một cục lùi vào tường.

Khi tiếng nổ thứ hai truyền tới từ trên cao, Biên Nam mới kéo Khứu Ngạn bị Khứu Dịch đè ở sau tường ra: “Cục cưng không đè em chứ?”

“Không có ạ! Em mặc dày lắm!” Khứu Ngạn phấn khích đến nỗi hai mắt tỏa sáng, cười giòn vang, “Nổ to quá!”

“Cậu sao vậy...” Khứu Dịch buồn cười, “Mỗi cái pháo kếp mà sợ đến thế à? Vậy mà cũng có thể là đối thủ đáng e ngại nhất nếu đầu tay đôi của trường Thể thao trong truyền thuyết...”

“Cái này đâu có giống!” Biên Nam không tài nào giải thích được lá gan bé như con gà lúc này của mình.

Pháo thứ hai khá hơn nhiều, châm xong Biên Nam không xoay người chạy mà chỉ lùi mấy bước, xem toàn bộ quá trình từ tiếng nổ thứ nhất đến tiếng nổ thứ hai ở trên trời.

“Mẹ nó, thứ này nguy hiểm quá, không thể cho nhị bảo chơi.” Biên Nam xoa tay, cảm giác rất đã nghiền.

“Vốn dĩ đâu phải để nó chơi,” Khứu Dịch cười nói, “Là cậu muốn chơi mà.”

“Anh sai rồi,” Biên Nam xoa mặt Khứu Ngạn, “Tại anh chưa từng đốt cái này, đột nhiên muốn chơi thử.”

“Vậy trước đây cậu chơi gì, nhà cậu đón Tết...” Khứu Dịch không nói tiếp nữa, lấy di động ra xem đồng hồ, túm áo Khứu Dịch đang định chạy sang bên cạnh, “Sắp 12 giờ rồi, về ngủ đi.”

“Bố ngủ rồi mà!” Khứu Ngạn giãy dụa.

“Bố ngủ rồi thì em không phải ngủ à?” Khứu Dịch nói, “Vậy ngày mai bố không ngủ, em ngủ giúp phần bố đi.”

“Mai còn đốt pháo bông không anh?” Khứu Ngạn quay đầu hỏi.

“Em muốn đốt hay muốn xem?” Biên Nam cười hỏi.

“... Muốn xem ạ!” Khứu Ngạn ngẫm nghĩ.

“Tối mai lại dẫn em ra xem, anh đốt cho em xem.” Biên Nam nói.

“Pháo nhà mình mua đốt hết rồi,” Khứu Ngạn cười nói, “Chúng ta đi xem người khác đốt.”

Biên Nam đột nhiên hiểu ý của Khứu Ngạn, pháo bông rất đắt, dù sao Khứu Ngạn cũng chỉ thích xem không dám đốt, vậy nên xem người ta đốt có lợi hơn.

Hiểu rõ điều này khiến cậu càng đau lòng, lúc dẫn Khứu Ngạn về cùng với Khứu Dịch, cậu nhỏ giọng nói: “Mai tôi mua thêm ít pháo bông.”

“Dư tiền quá ha?” Khứu Dịch cười nhìn cậu.

“Nhị bảo xem pháo bông mà còn phải đi xem của nhà người ta...” Biên Nam thở dài.

“Thì cũng vì chỉ xem nên xem của nhà người ta mới có lợi.” Khứu Dịch nói.

“Con nít đứa nào chẳng mê cái này? Chắc chắn nó thấy mua pháo tốn kém quá nên mới thích xem thôi,” Biên Nam tặc lưỡi, nói nhỏ, “Đáng thương quá đi.”

“Đáng thương à? Điều kiện thế nào thì sống thế nấy thôi,” Khứu Dịch vỗ nhẹ lên lưng Biên Nam, “Nếu cậu không nói nó đáng thương, có lẽ nó cũng sẽ không có cảm giác gì, đây là cuộc sống tự nhiên của nó, còn cậu cứ nói đáng thương quá đáng thương quá, nó sẽ phát hiện ôi mình thật đáng thương...”

“Ngụy biện kiểu gì vậy!” Biên Nam sững sốt.

“Đúc kết của tôi đấy, trước đây tôi không hề thấy mình cực khổ gì, cùng lắm là hơi mệt tí thôi, chẳng sao cả, nhưng nghe hàng xóm nói Khứu Dịch cực khổ quá nhỏ như vậy đã phải vất vả thế này thế nọ,” Khứu Dịch cười cười, “Có một khoảng thời gian tôi thật sự cảm thấy mình sống quá mệt mỏi, tại sao tôi phải mệt mỏi như vậy chứ, con người là thế đấy, mấu chốt là cậu có nói cho họ biết cũng không giúp gì được cho họ.”

Biên Nam há miệng không nói được lời nào, Khứu Dịch nói cái gì cũng rất chí lý, cậu thường không phản bác được.

Về tới nhà Khuê Dịch, bố Khuê đã yên giấc trên giường, chén đĩa trên bàn vẫn chưa dọn dẹp, khung cảnh hơi bẽ bộn trong nhà và tiếng pháo bông loáng thoáng sau khi đóng cửa đặc biệt có cảm giác ấm áp của đêm giao thừa một nhọc nhưng đầy phấn khởi.

Khuê Ngạn chơi cả tối cũng mệt rồi, nhóc rửa mặt xong tự giác vào phòng ngủ.

“Tôi về đây,” Biên Nam ngập, “Cũng hơi buồn ngủ rồi, mai cậu có nghỉ không?”

“Không nghỉ, lương gấp ba lận, lại không có việc gì bận, không cầm được số tiền này lòng tôi không yên đâu.” Khuê Dịch cười nói.

“Nói cậu mê tiền quả không sai,” Biên Nam tắc lưỡi, “Mùng bốn tôi mới đi làm, khi nào rảnh tôi qua chơi với nhị bảo.”

“Ừ,” Khuê Dịch ôm Biên Nam hôn một cái, “Đón taxi về đi, hết xe bus rồi.”

“Tôi nghĩ mình nên mua một chiếc đạp điện, hoặc là... không thì cậu đưa xe đạp cho tôi đi, dù sao bây giờ cậu cũng không dùng.” Biên Nam suy nghĩ.

“Tôi không dùng là vì trời lạnh, đạp xe hứng gió Bắc đi làm à, cậu nghĩ sao vậy?” Khuê Dịch nói.

“Kê, tôi muốn,” Biên Nam nói, “Tôi là vận động viên, tôi không yếu ớt như cậu.”

“Cậu ham mới mẻ thôi,” Khuê Dịch không cản Biên Nam nữa, lấy chìa khóa và xích xe trong ngăn kéo ra, “Cầm đi chơi đi, để tôi xem cậu chạy được mấy ngày.”

Đêm giao thừa đón taxi hơi khó, Khuê Dịch mất cả buổi mới liên lạc được với một chiếc, đã vậy tận hai mươi phút sau mới tới, Biên Nam chuẩn bị ra ngoài chờ thì Khuê Dịch lấy nem rán đã chiên chưa ăn, chia thành hai gói đưa cho cậu.

“Bỏ chung một gói không được à?” Biên Nam nhận gói nem.

“Một gói cho cậu, một gói lát nữa cho bác tài,” Khuê Dịch nói, “Gần sang năm mới mà còn phải vất vả thế này.”

Biên Nam chưa từng nghĩ đến điều đó, cậu gật đầu nhìn Khuê Dịch, cuộc sống khó khăn như vậy chắc Khuê Dịch hiểu rất rõ.

Hai người đứng đầu hẻm chờ chốc lát taxi mới đến, tài xế là một ông chú lớn tuổi.

Sau khi bỏ xe đạp vào cốp, Biên Nam lên xe, vẫy tay với Khuê Dịch. Khuê Dịch mỉm cười xoay người trở về, cậu đóng cửa xe, cười với chú tài xế: “Chú, năm mới vui vẻ.”

Chú tài xế bật cười: “Năm mới vui vẻ năm mới vui vẻ, ra ngoài chơi hả?”

“Chơi đủ rồi về nhà ạ.” Biên Nam cười.

Tâm trạng của chú tài xế không tệ, suốt đường đi cứ tán dóc chuyện quốc gia đại sự với cậu, chém gió mà cũng chém rất thâm ảo, cậu nghe mà ngủ gà ngủ gật.

Đến nơi mới sực nhớ tới gói nem rán trong tay, cậu vội vàng đưa qua: “Chú, cái này bạn cháu làm, ăn ngon lắm, chú thử đi.”

Chú tài xế hơi bất ngờ, sau đó cười rất vui vẻ: “Sao có thể không biết xấu hổ như thế được.”

Hai người đưa tới đẩy lui một lát, chú tài xế vỗ chân: “Rồi, chú nhận, cảm ơn cậu em nhé! Chú giảm tiền xe cho cậu!”

Lúc bước xuống xe, tâm trạng của Biên Nam rất là vui.

Không biết vì sao nữa, có lẽ vì gương mặt tươi cười của chú tài xế, hoặc vì tiền xe được giảm phân nửa?

Dù sao cũng rất là vui.

Đẩy xe đạp vào thang máy, chân như bước trên lò xo.

Mãi đến khi vào nhà, nhìn gian phòng lộn xộn bữa bọn, cậu mới định thần lại.

Đẩy bàn và mấy thứ chưa thu dọn đến bên tường, tạm thời cứ vậy đi, đợi Khuru Dịch... tới dọn giúp.

Mặc dù hơi buồn ngủ, nhưng Biên Nam nằm dài trên giường vẫn không ngủ được.

Lăn qua lộn lại trong chốc lát, cậu bật dậy chạy xuống lầu, lôi bó bút trong thùng ra, rút một cây, rồi lại chộp một cuốn vở chưa từng dùng qua.

Viết thư tình!

Đây là chuyện hết sức quan trọng, dù sao hôm nay vui quá ngủ không được, để xem thử viết được chữ nào không.

Khuru Dịch.

Không được, Khuru Dịch yêu.

Không được, nhìn kỳ kỳ, cũng không đủ thân mật.

Khuru đại bảo.

Đại bảo.

Đại bảo yêu.

Bảo yêu.

Bảo yêu, hiện giờ tôi đang nằm trên giường viết thư tình cho cậu.

Biên Nam vừa cười vừa cân nhắc, mở đầu này quá thiếu tình cảm, thế là lại gạch bỏ, viết một hàng mới.

Bảo yêu, mới vừa tạm biệt cậu, bây giờ cùng lắm chỉ mới qua một tiếng, tôi lại bắt đầu nhớ cậu rồi.

“Má...” Biên Nam đọc hàng chữ mình vừa viết, ném bút, chà xát cánh tay vài cái.

Bảo yêu, không biết cậu ngủ chưa, hai đứa mình đã xa nhau một tiếng rồi, đoán chừng với tốc độ của cậu, bàn đã được dọn sạch sẽ, hẳn là cậu cũng lên giường nằm luôn rồi, nhị bảo có ngáy không?

Biên Nam xoa xoa cánh tay đọc lại, ừm, mở đầu này tốt hơn chút...

Hôm nay tôi vui lắm, sống hơn mười mấy năm, hôm nay là ngày vui nhất, đêm giao thừa giống đêm giao thừa nhất.

“Ày.” Biên Nam nhú mày, cảm thấy càng viết càng giống văn tiểu học, biết đâu chừng Khuru Ngạn viết còn hay hơn mình.

Tiếp theo nên viết gì đây?

Biên Nam ném bút, nằm sấp gác cằm lên giường, với công lực mấy chục năm không nghiêm túc học hành của cậu, muốn viết một ngàn chữ, còn là thư tình nữa, đúng là khó cho cậu quá.

Quá khó...

Khó...

...

Sáng sớm bị chuông điện thoại âm ỉ đánh thức, Biên Nam muốn duỗi tay lấy điện thoại thì phát hiện mình không động đậy được.

Cổ đau, lưng và hông cũng rất đau, các đốt ngón tay như bị keo 502 dán dính lại, không cong gập được.

Loay hoay nửa ngày mới xoay người được, nhận điện thoại.

“Năm mới vui vẻ.” Giọng Khuru Dịch truyền đến.

“Năm... vui vẻ, ày...” Biên Nam nhe răng vừa xoa cổ vừa nói, “Cậu đi làm rồi hả?”

“Ừ, mới tới, sắp 11 giờ rồi,” Khuru Dịch nói, “Sao thế?”

“Ngủ sai tư thế, giờ đang đau muốn chết đây, xương cốt toàn thân rệu rã hết rồi,” Biên Nam vất vả ngồi dậy, xoa người chậm rì như ông già, thấy cuốn vở bên gối bị cầm mình đè và mấy hàng chữ trên đó, bèn nói: “Nè đại bảo, chúng ta thương lượng chút đi.”

“Sao?” Khuru Dịch cười hỏi.

“Thư tình kia của cậu, 500 chữ được không?” Biên Nam đắm đắm lưng.

“Không được,” Khuru Dịch trả lời ngay, “Một chữ cũng không được thiếu, không tính dấu câu, phải viết tay, chữ phải nắn nót, không được xóa sửa.”

“Ông... nội cậu!” Biên Nam ngã xuống giường.

“Có cho cậu thời hạn đâu, khi nào viết xong cũng được, tôi không gấp, vừa nghĩ mỗi ngày cậu đều vất óc viết thư tình cho tôi, cả người tôi lập tức sướng rơn.” Khuru Dịch nói.

“Má, cậu thật biến thái.” Biên Nam bắt đầu dỗi.

“Giờ tôi bận rồi, cậu ngủ thêm chút đi,” Khuru Dịch hạ giọng, “Hôm nay cậu gọi lại cho bố, ông ấy không nghe máy thì gọi Biên Hạo, anh ta sẽ nói cho bố cậu biết, sau đó gửi tin nhắn chúc ông ấy năm mới vui vẻ.”

“Ừ.” Biên Nam đáp, nghĩ đến bố cậu lại thấy căng thẳng.

“Chuyện này cứ từ từ thôi, cậu đừng trốn tránh là được.” Khuru Dịch dặn dò.

“Ừ, không trốn tránh, sau lưng tôi có cậu mà.” Biên Nam cười hề hề.

“Vậy cậu ngủ tiếp đi, tôi vào làm đây.” Khuru Dịch bùm di động moa một cái.

Tiếng moa này hơi lớn, nghe như vỡ âm, Biên Nam nằm trên giường cười cả buổi.

Với Biên Nam mà nói, Tết chỉ có đêm giao thừa là ý nghĩa nhất, mấy ngày sau toàn đi chơi ăn uống thăm người thân.

Họ hàng nhà mình thì cậu không đi thăm được, họ hàng nhà Khuru Dịch... cậu cũng không đi được.

Khuru Dịch tự mình đi một chuyến, mang theo ít quà và tiền.

Trả xong đợt này, số tiền Khuru Dịch nợ họ hàng sẽ không còn bao nhiêu, thế nhưng ở phương diện kiếm tiền, Khuru Dịch vẫn liều mạng như trước, Biên Nam biết ngoại trừ khoản nợ này, gánh nặng chi tiêu hằng ngày của cậu ấy cũng không ít.

Tiền sinh hoạt, học phí của Khuru Ngạn, còn có tiền thuốc men của bố Khuru.

Sáng mừng ba, cậu cùng Khuru Dịch đưa bố Khuru đến bệnh viện, bác sĩ đề nghị nằm viện quan sát một thời gian ngắn, bố Khuru không muốn, nói rằng nằm viện quá buồn chán mà còn bị bác sĩ y tá trông coi.

Bị ông mè nheo không còn cách nào khác, Khuru Dịch chỉ đành đưa ông về nhà trước, nhưng vẫn muốn ông nằm viện.

“Sợ tốn tiền thôi,” Khuru Dịch nói, “Mỗi lần nằm viện là giống như muốn bắt cóc ông vậy.”

“Mỗi lần?” Biên Nam sững sốt, “Nằm viện nhiều lần rồi sao?”

“Gần như một hai năm sẽ nằm một lần,” Khuru Dịch thở dài, “Lẽ ra với tình trạng của ông ấy, khó chịu một chút là phải đến bệnh viện ngay, nếu không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện... nhưng ông ấy cứ cố gắng gượng mãi.”

“Chỗ tôi... có tiền,” Biên Nam do dự nói nhỏ, “Cậu...”

“Nằm viện không tốn bao nhiêu cả,” Khuru Dịch vỗ vai Biên Nam, “Với lại ông ấy biết trong tay tôi có bao nhiêu tiền, đột nhiên nhiều thêm nhất định sẽ biết là cậu, vậy càng không muốn đi.”

“Thế làm sao bây giờ?” Biên Nam nhíu mày.

“Tôi bắt ông ấy đi là được,” Khuru Dịch nói, rồi lại nhìn Biên Nam một lúc lâu, “Biên Nam à.”

“Hả?” Biên Nam bị Khuru Dịch nhìn mà ù ù cạc cạc.

“Nếu tôi thật sự cần tiền, chắc chắn sẽ nói với cậu,” Khuê Dịch sờ mặt Biên Nam, “Tôi không phải loại người cố không được còn rắng cổ, cách gì tôi cũng sẽ nghĩ tới hết, ví dụ như vay tiền của cậu.”

Biên Nam cười ha ha: “Vay được.”

“Thế nên cậu bớt tiêu xài đi, mắc công ngày nào đó tôi hỏi mượn tiền cậu lại không có thì mất mặt lắm.” Khuê Dịch cười nói.

“Yên tâm!” Biên Nam vỗ ngực, “Bây giờ tôi đi làm bằng xe đạp, bảo vệ môi trường tiết kiệm năng lượng giảm bớt chi tiêu!”

Bố Khuê phản kháng tới sau Nguyên Tiêu thì thất bại, bị Khuê Dịch và Biên Nam ép tới bệnh viện, lần này nằm viện chủ yếu là làm kiểm tra toàn diện, sau đó châm kim trị liệu.

*Tết Nguyên Tiêu là một trong những ngày tết quan trọng của người Trung Quốc nói riêng và người phương Đông nói chung. Tết Nguyên Tiêu diễn ra vào ngày 15/1. Đây cũng là ngày cuối cùng trong dịp Tết xuân cổ truyền.

Khuê Dịch đã xin nghỉ ở nhà hàng, mấy hôm nữa sẽ tới công ty vận tải đường thủy báo danh.

Đây là mấy ngày nhàn hạ nhất của Khuê Dịch trong ấn tượng của Biên Nam, mỗi ngày Khuê Dịch đều có thể đến bệnh viện thăm bố Khuê, đưa Khuê Ngạn đi học, thậm chí lúc tan ca vừa ra khỏi cổng Triển Phi còn có thể trông thấy Khuê Dịch ngồi xổm bên bồn hoa chờ mình, cảm giác này tuyệt hết chỗ nói.

“Tối nay tôi qua giúp cậu dọn dẹp nhà cửa,” Khuê Dịch nói, “Ngày mốt tôi đi báo danh rồi, chưa biết công việc sẽ sắp xếp thế nào.”

“Lên xe,” Biên Nam chỉ ghế sau xe đạp, “Tôi chở cậu.”

“... Không thì ngồi xe bus đi, ném xe đạp lên nóc,” Khuê Dịch cười nói, “Gió Bắc đang thổi kìa.”

“Lên đi,” Biên Nam vỗ tay lái, “Nhanh lên, thỏa nguyện cho tôi đi.”

“Thỏa cái nguyện gì?” Khuê Dịch cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

“Nhìn cậu ngồi cười trên xe đạp.” Biên Nam nhe răng.

“Thần kinh.” Khuê Dịch thở dài.

Biên Nam không để ý tới Khuê Dịch, đạp một phát, xe đạp lúi tới trước, Khuê Dịch đành phải đuổi theo mấy bước nhảy lên xe.

Biên Nam đạp xe rất nhanh, Khuê Dịch bọc khăn quàng cổ lên mặt, kéo cả mũ lên mà vẫn bị gió thổi rất mặt, cuối cùng chỉ đành vùi mặt vào lưng Biên Nam.

May mà nhà Dương Húc cách Triển Phi không xa, lúc Khuê Dịch chuẩn bị nhảy xuống xe đi bộ, Biên Nam bóp thắng.

“Tới rồi,” Biên Nam nhảy xuống xe, chỉ tòa nhà trước mặt, “Chúng ta ăn rồi lên dọn hay dọn rồi đi ăn?”

“Dọn xong ăn đi.” Khuê Dịch ngẫm nghĩ.

Sau khi vào trong mở đèn, Khuê Dịch bị khung cảnh bữa bộn trước mắt làm hoảng hồn, hồi lâu sau mới mở miệng: “Mẹ nó, lẽ ra nên xuống ăn rồi lên dọn.”

“Vậy giờ mình xuống ăn hả?” Biên Nam hỏi.

“Thôi, đừng lên xuống nữa,” Khuê Dịch dạo một vòng quanh mấy phòng ở lầu dưới, “May là chỉ có phòng khách lắm đồ, dọn từng cái dễ hơn, qua đây, tranh thủ xong trong một tiếng.”

Nghe nói phải dọn dẹp một tiếng, Biên Nam tức thì không muốn động đậy nữa.

Khuê Dịch cũng không để ý đến cậu, bắt đầu dọn thùng chuyển ghế.

“Có phải cậu từng làm người giúp việc rồi không...” Biên Nam đi qua hỗ trợ, “Tôi thấy cậu thạo lắm.”

“Không, người giúp việc buộc phải đủ tuổi, yêu cầu rất nghiêm khắc,” Khuru Dịch chỉ huy Biên Nam, “Để lại hai cái ghế ở phòng khách, đem mấy cái còn lại vào phòng này, xếp chồng lên nhau.”

“Xếp chồng lên... thế nào?” Biên Nam cầm hai cái ghế, mù tịt.

“Lật ngược một cái úp lên cái còn lại,” Khuru Dịch nhìn cậu, “IQ kiểu gì vậy?”

“IQ của tôi hả,” Biên Nam tắc lưỡi, “IQ kiểu chồng cậu.”

Chuyện dọn nhà, làm một mình rất dễ nhụt chí, hơn nữa rất dễ loạn, đôi khi cân nhắc xem nên bắt đầu từ đâu cũng mất cả buổi trời, hai người cùng làm suôn sẻ hơn nhiều, đặc biệt khi một người trong đó là thợ nghề, bạn chỉ cần nghe theo cậu ấy là được.

Biên Nam theo sau Khuru Dịch, miệt mài hút bụi, ra ra vào vào tới tới lui lui chạy mấy lượt, phát hiện phòng khách bữa bọn không biết đã trống trơn từ khi nào.

“Chắc,” Biên Nam đứng trong phòng khách vắn hông, “Dọn xong mới thấy phòng khách của Dương Húc lớn ghê.”

“Dương Húc không ở nhà này à?” Khuru Dịch đổ mồ hôi đầm đìa, thế là cởi áo ra, đi lòng vòng trong phòng, “Ông cho cậu thuê... à không, cho cậu mượn miễn phí như thế?”

“Ừ, ông nói nếu sống ở đây, muốn tới quán sẽ phải chạy qua chạy lại.” Biên Nam đi theo sau Khuru Dịch, nhìn chăm chăm lưng người ta. Lưng của Khuru Dịch rất đẹp, bắp thịt căng đầy, làn da trơn mịn, lại còn... trắng muốt nữa, cậu nhịn không được đưa tay sờ.

“Toàn mồ hôi không, đừng sờ,” Khuru Dịch trở tay vỗ cậu một cái, “Lấy cho tôi mượn một bộ đồ của cậu đi, tôi tắm một cái, mình mẩy đầy bụi rồi.”

Biên Nam tìm một bộ đồ thể thao trong tủ quần áo, đưa cho Khuru Dịch.

Sau khi nhìn Khuru Dịch bước vào phòng tắm, cậu vẫn đứng ở cửa không đi.

Lát sau nghe thấy tiếng nước bên trong, cậu cắn môi, đi tới gõ cửa: “Nè, đại bảo.”

“Gì đấy.” Giọng Khuru Dịch truyền ra, “Muốn vào à?”

85. Chương 85

Biên Nam có thể thề với trời rằng trước khi Khuru Dịch nói những lời này, cậu tuyệt đối không hề có ý định vào phòng tắm.

Đương nhiên, ý khác vẫn phải có, chẳng hạn như đẩy hé cửa nhìn lén, cậu vẫn chưa thấy Khuru Dịch trần truồng bao giờ... hoặc đứng cách cửa nói vài câu lưu manh...

Nhưng Khuru Dịch vừa thốt ra lời như vậy, cậu nhất thời có suy nghĩ cực kỳ không lành mạnh.

“Vốn dĩ không muốn,” Biên Nam vặn cửa, đẩy ra một khe nhỏ, “Nhưng nghe cậu nói thế...”

“Vậy đóng cửa lại tán dóc đi.” Khuru Dịch mở chót nước nóng, dòng nước mang theo hơi nóng tuôn ra từ vòi sen.

“Cậu thật là,” Biên Nam tắc lưỡi, tìm đề tài hỏi một câu, “Nước nóng không?”

“Nóng,” Khuru Dịch quay đầu lại nhìn Biên Nam, “Cậu dọn vào đây chưa tắm bao giờ à, nước nóng hay không cậu không biết sao?”

“... Má,” Biên Nam hơi xấu hổ, “Thì tôi sợ yêu cầu về nước nóng của chúng ta khác nhau thôi, lúc tôi tắm chung với Vạn Phi, nó chỉnh nước mà tôi thấy như giết lợn cạo lông vậy.”

“Thế à,” Khuru Dịch cười cười, đứng dưới vòi sen cho nước xối đầu, “Hai người thường tắm chung hả?”

“Huấn luyện xong là...” Biên Nam nói phân nửa thì ngừng, im lặng vài giây rồi phá lên cười, “Cậu ghen.”

“Ừ ghen, vừa nghĩ tới việc toàn thân trên dưới của cậu đã sớm bị Vạn Phi nhìn hết sạch là tôi đau lưng nhức hông chuột rút ngay,” Khuru Dịch xoay người lại, “Phải nói là sống không nổi luôn.”

Biên Nam cười ha ha, sau đó há to miệng không lên tiếng.

Vòi sen xả nước rất mạnh, mới nói mấy câu mà hơi nước màu trắng đã bốc lên.

Khuru Dịch đứng giữa làn hơi nước, đưa lưng về phía cậu, tấm lưng xinh đẹp và cặp chân dài thẳng tắp đã làm người ta bối rối rồi, bây giờ Khuru Dịch đột nhiên xoay người lại, Biên Nam lập tức cảm thấy đầu óc mình đứng hình giây lát, sau đó ầm một tiếng nổ tung bùng.

Đùng đùng đoàn đoàn chẳng biết mình đang nghĩ cái gì.

“Dầu gội đâu?” Khuru Dịch nghiêng đầu, trên mặt toàn là nước, cậu nhắm một mắt nhìn Biên Nam.

“... Trên kệ ấy.” Biên Nam chỉ cái kệ bên cạnh.

“Ồ,” Khuru Dịch nhìn sang rồi đưa tay lấy dầu gội, trên kệ chỉ có mỗi cái chai này, Khuru Dịch lại nhìn xung quanh, “Không có sữa tắm à?”

“Dùng xà phòng thơm đi,” Biên Nam nuốt nước miếng, “Tôi quên mua rồi, tôi giặt quần áo cũng dùng nước rửa chén nè...”

“Thảo nào mấy bữa nay tôi cứ ngửi được mùi quen quen trên người cậu.” Khuru Dịch nở nụ cười.

“Ngửi được luôn à?” Biên Nam nhú mày, kéo áo lên ngửi thử, nhưng chỉ ngửi được mùi dầu gội đầu ngập tràn phòng tắm, đây là lần đầu tiên cậu phát hiện mùi dầu gội cũng có thể làm cho người ta... nhận nhận như thế.

Khuru Dịch cười cười không nói nữa, cúi một đầu đầy bọt dưới vòi sen xả nước.

Bọt xà bông trắng phau trượt xuống dọc theo thân thể Khuru Dịch, nào cổ, nào vai, nào ngực, rồi bụng dưới...

“Ày,” Biên Nam kéo quần, thở dài, “Tôi bắt đầu nghĩ lung tung rồi.”

“Tôi thấy cậu giống như bao thuốc nổ vậy, tùy thời giặt dây một cái là nổ tanh bành.” Khuru Dịch cười nói.

“Thế cậu không phải sao? Lần nào tôi nổ mà cậu chẳng nổ theo.” Biên Nam tựa vào khung cửa, nhìn chăm chăm thân thể của Khuru Dịch, lướt mắt từ trên xuống dưới.

“Cậu...” Khuru Dịch xối sạch bọt xà bông trên đầu rồi lau nước trên mặt, “Muốn vào chung không? Hôm nay cậu có vẻ bình tĩnh quá.”

“Má,” Biên Nam cắn môi, đẩy cửa ra đi vào phòng tắm, soạt cái cởi áo ra, đứng ngay trước vòi sen, mặt đối mặt dán sát vào Khuru Dịch, “Cậu hiểu lầm rồi.”

“Làm tôi giặt cả mình,” Khuru Dịch sững sốt, “Cậu muốn đánh nhau hả...”

Nước từ vòi sen rơi lấm tẩm xuống người và mặt Biên Nam, hơi nước bao phủ bốn phía và xúc cảm nhẹ nhàng của giọt nước khiến cậu có chút hưng phấn khó mà kiềm nén giữa bầu không khí mờ ảo ái muội này.

Chẳng đợi Khuru Dịch nói hết câu, cậu đã nhích tới hôn, cánh tay siết chặt người Khuru Dịch, đè Khuru Dịch lên tường.

Nước lập tức dội đầy người Biên Nam, dòng nước âm ấm sượt qua đôi môi dán chặt của cả hai, nhiệt độ rõ rệt từ vai và lưng lan xuống dưới dẫn dắt từng đợt rung động.

Giữa làn hơi nước bốc lên, Biên Nam cảm thấy hơi khó thở, không biết vì hưng phấn hay vì thứ gì khác, chỉ biết trạng thái nửa ngọt ngọt này làm cho thân thể càng thêm nhạy cảm, hưng phấn từ từ trỗi lên, nụ hôn của cậu có chút bất cần, không ngừng mút cắn, không ngừng thăm dò.

Khuru Dịch đáp trả nụ hôn điên cuồng của cậu, bàn tay chậm rãi mò tới lưng cậu, nhẹ nhàng vẽ vờ theo dòng nước, cuối cùng kéo quần cậu xuống.

Biên Nam không buông Khuru Dịch ra, chỉ dành một tay kéo quần xuống, sau đó nhấc chân vài cái đạp quần sang một bên, Khuru Dịch đưa tay cào mông cậu một cái.

Biên Nam mò mẫm từ bụng dưới Khuru Dịch trở xuống, vừa định đưa tay sờ thì ngón tay Khuru Dịch vốn đặt trên mông cậu lại đột nhiên chệch hướng.

“Hm?” Biên Nam chợt ngừng động tác, cả người kéo căng.

Khuru Dịch không lên tiếng, dùng chút sức vặn vai Biên Nam lại. Biên Nam còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ mê man và khoái cảm thì đã bị Khuru Dịch vặn vai đẩy vào tường.

“Muốn thử chút không?” Khuru Dịch sấn tới, áp sát sau lưng Biên Nam, tay sờ nhẹ quanh hông cậu.

“Gi...” Biên Nam khựng lại, lời này khiến cậu nhất thời tỉnh táo, Khuru Dịch vậy là muốn... đồng hình ảnh làm người ta choáng váng mà trước đó cậu núp trong chăn xem thoáng chốc nổ bùng bùng trong đầu.

Cậu nắm tay Khuru Dịch, cứng người vài giây rồi xoay người lại, đẩy Khuru Dịch ra sau: “Cậu chờ đã.”

Khuru Dịch im lặng nhìn Biên Nam.

Tóc trên trán không ngừng nhỏ nước và con ngươi sâu hoắm dập dờn đốm lửa, thêm cả lồng ngực phập phồng của Khuru Dịch, tất cả đều làm cho Biên Nam cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Nhưng chuyện Khuru Dịch muốn làm, cậu vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tâm lý, cậu cũng không biết bây giờ mình đang nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy loạn xà ngầu, hưng phấn và kháng cự đều có cả.

Rốt cuộc chỉ cùng Khuru Dịch bốn mắt nhìn nhau nửa ngày trời không thốt được lời nào.

“Chờ cái gì?” Khuru Dịch bước đến dưới vòi sen xả nước rửa mặt.

“Tôi chỉ... cảm thấy... tôi...” Biên Nam cau mày không biết nên diễn đạt ra sao, cuối cùng cậu cắn răng một cái, “Cậu có xem... cái loại phim đó chưa?”

Khuru Dịch cũng cau mày, nhìn chằm chằm Biên Nam một lúc lâu, cuối cùng nhếch khóe miệng, một nụ cười mỉm hiện ra: “Hiểu rồi, cậu xem phim cảm thấy không tiếp nhận được phải không?”

“Cũng... cũng không phải không tiếp nhận được, chỉ cảm thấy...” Biên Nam nói một cách vấp vả, nước trên đầu rỉ xuống từng giọt, cậu cũng không hơi đâu né tránh, vừa nói vừa uống một ngụm nước, “Chỉ cảm thấy mẹ nó bạo quá, tôi chưa nghĩ đến bao giờ.”

“Hiểu mà,” Khuru Dịch cười, sờ mặt Biên Nam, “Nhưng tôi không có trải nghiệm đó.”

“Sao lại không có trải nghiệm đó?” Biên Nam nhú mày.

“Ngay từ đầu tôi đã thích con trai rồi.” Khuru Dịch chen đến bên dưới vòi sen xả nước, đoạn xoay người lại chậm rãi thoa xà phòng thơm lên người mình.

“... Ồ.” Biên Nam tựa vào tường không nhúc nhích.

Mãi đến khi Khuru Dịch tắm xong, thay quần áo đội khăn lông ra khỏi phòng tắm, Biên Nam vẫn còn tựa vào tường không nhúc nhích.

Nói không ra cảm giác gì, vừa cảm thấy khó mà tiếp nhận, vừa cảm thấy thật có lỗi với Khuru Dịch.

Cũng chẳng biết trong đầu đang nghĩ vẩn vơ cái gì, đến khi nghe tiếng cửa mở truyền đến từ phòng khách, Biên Nam mới đột ngột phục hồi tinh thần, kéo cửa phòng tắm gọi với ra ngoài: “Khuru Dịch?”

Khuru Dịch không có trả lời, Biên Nam sững sốt, chẳng quan tâm cả người đầy nước, chạy từ phòng tắm vào phòng khách.

“Mẹ nó,” Trong phòng khách không còn một bóng người, cậu lại gọi với lên lầu, “Khuru đại bảo?”

Vẫn không có người nào trả lời cậu, thấy chiếc áo khoác Khuư Dịch treo trên ghế cũng biến mất, Biên Nam ngơ ngác.

Giận bỏ về rồi?

Giận đến vậy sao?

Chạy rồi ư?

Biên Nam quay đầu chạy trở vào phòng tắm vớ cái khăn lông bọc ngang hông, sau đó chạy ra mở cửa, trong hành lang cũng chẳng còn ai, chỉ thấy chữ số trên thang máy đang từ từ nhảy xuống.

“Khỉ thật!” Biên Nam lập tức nóng nảy, nhào qua bấm nút thang máy, rồi lại chạy vào nhà định lấy chìa khóa và quần áo.

Cậu nhớ sau khi vào cửa mình đã ném chìa khóa lên bàn, nhưng bây giờ nhìn một vòng chẳng thấy đâu.

Ngoài cửa, thang máy “đình” một tiếng.

“Má!” Biên Nam quát lên, chộp điện thoại di động xoay người chạy ra ngoài, cửa mở thì mở đi, dù sao trong nhà cũng có quái gì đâu.

Vào thang máy, một tay cậu cầm khăn lông, một tay thì cầm di động bấm số của Khuư Dịch.

Thang máy xuống tới lầu một, Khuư Dịch cũng chưa bắt máy.

Bên ngoài lạnh cóng, Biên Nam có cảm giác khí lạnh đang từ từ thấm vào người mình, tên khốn này sao dễ giận quá vậy!

Cho dù đang nổi hứng bị từ chối cũng đâu cần phui mông bỏ đi như thế chứ!

Khuư Dịch bao giờ cũng thông cảm cho người khác lại bỏ về như vậy khiến Biên Nam buồn bực và... hốt hoảng khó nói thành lời.

Cửa thang máy vừa mở ra, Biên Nam lập tức bị khí lạnh tràn vào làm cho run cầm cập.

Sau khi nhảy ra khỏi thang máy, cậu vừa liếc mắt đã trông thấy một bóng người vừa bước ra khỏi đại sảnh dưới lầu, áo khoác của Khuư Dịch là màu đen nên không thấy rõ, nhưng quần thể thao nền xanh sọc trắng trên chân đối phương, cậu nhìn một cái là nhận ra ngay.

“Khuư Dịch!” Biên Nam nhắc khăn lông rống một tiếng, “Cậu muốn đi đâu!”

Khuư Dịch đã đi ra ngoài dừng bước, quay đầu lại.

Lúc nhìn thấy Biên Nam, Khuư Dịch tức khắc xoay người chạy trở vào, chỉ vài bước đã phóng tới trước mặt Biên Nam.

“Cậu làm gì thế!” Khuư Dịch trợn tròn mắt, cởi áo khoác trùm lên người Biên Nam, chạy tới bấm nút thang máy, “Cậu điên hả!”

“Cậu mới điên đó!” Biên Nam kéo áo khoác, “Cậu chạy cái gì chứ!”

“Tôi chạy hồi nào?” Khuư Dịch đẩy Biên Nam vào thang máy, bấm lên lầu, “Tôi đã bảo tôi ra ngoài mua bột giặt mà!”

Biên Nam quay phắt đầu nhìn Khuư Dịch: “Mua bột giặt?”

“Mình mảy toàn mùi nước rửa chén bộ dễ chịu lắm à?” Khuư Dịch tặc lưỡi, “Không hại da tay không để sót cặn...”

“Cậu nói đi mua bột giặt hồi nào?” Biên Nam nhất thời cảm thấy mình giống như người bị bệnh tâm thần, bệnh còn rất nặng là khác.

“Tôi đứng trong phòng khách nói, hô lớn luôn ấy...” Khuư Dịch nhíu mày nhắc cầm Biên Nam lên, “Cậu không nghe thấy à? Lúc đó nghĩ gì thế?”

“Đang xả nước... sao tôi nghe được?” Biên Nam bực dọc nói, đúng là khi này mình ở trong phòng tắm nghĩ lung tung đến thất thần.

Run lấy bầy ra khỏi thang máy, Biên Nam định nói dừng về nhà thừa dịp thang máy còn trống đi mua bột giặt đi, nhưng ngược mắt lên lại thấy cửa nhà chẳng biết đã đóng từ bao giờ.

“Thôi xong!” Cậu nhào tới tông cửa, “Khóa rồi! Đâu má!”

Khuru Dịch thở dài, móc chìa khóa ra mở cửa.

“Cậu... đi mua bột giặt thật à?” Biên Nam vào nhà, khó mà đối mặt với hành vi ngu xuẩn của mình, “Vậy sao cậu không nghe máy?”

“Tôi chỉ đi siêu thị nhỏ bên ngoài thôi, mang đi động theo làm gì,” Khuru Dịch kéo dài giọng rồi thở dài một hơi, đưa tay ôm Biên Nam, “Cậu bị sao vậy?”

“Tưởng cậu giận nên chạy mất.” Biên Nam cũng thở dài.

Khuru Dịch im lặng một lát rồi bật cười, hồi lâu sau mới dừng lại, nhìn Biên Nam: “Tôi có đến mức đó không.”

“Ai biết đâu,” Biên Nam nghĩ lại cũng thấy buồn cười, “Bị người ta dội nguyên chậu nước lạnh xuống đầu đập lửa, ai mà dễ chịu cho được.”

“Cũng phải xem tình huống thế nào,” Khuru Dịch cười cười, lấy áo khoác mặc vào, “Với lại tôi có bao giờ giận cậu được đâu.”

“Vậy hả,” Biên Nam cười ha ha, ném khăn lông lên chiếc ghế dựa bên cạnh, xoay người chạy vào phòng tắm, “Tôi xối nước cái, lạnh chết tôi.”

“Biên Nam!” Khuru Dịch ở đằng sau đột nhiên rống một tiếng.

“A!” Biên Nam bị dọa suýt ngã vào phòng tắm, cậu quay đầu lại nhìn Khuru Dịch, “Làm gì vậy?”

“Tôi xuống dưới lầu mua bột giặt!” Khuru Dịch tiếp tục rống, “Nghe thấy chưa!”

“Nghe thấy rồi... ông nội cậu!” Biên Nam vào phòng tắm.

Biên Nam tắm xong đi ra, Khuru Dịch đã mua bột giặt từ siêu thị trở về, còn mua cả một gói mì, cộng thêm trứng gà và mấy quả cà chua.

“Nấu mì ăn hả?” Biên Nam lại gần xem thử, “Ra ngoài ăn là được mà?”

“Ở ngoài lạnh quá, ăn nóng xong về lại bị lạnh nữa, tôi nhìn quanh phòng bếp thấy vật dụng đều dùng được, có thể tự mình nấu,” Khuru Dịch đặt bột giặt lên tay cậu, “Đi giặt quần áo đi, tôi nấu mì.”

“Ừ.” Biên Nam ném quần áo vừa thay của hai người vào máy giặt, lúc đổ bột giặt cậu hơi do dự, lúc dùng nước rửa chén, trong chai chẳng còn bao nhiêu nên cậu đổ hết luôn, bây giờ cầm túi bột giặt này không biết nên dùng bao nhiêu mới phù hợp.

Tay run một cái, bột giặt đổ chùng một chén cơm vào máy giặt.

Chắc lỗi rồi, Biên Nam tắc lưỡi, đưa tay bốc một nắm bột giặt định đổ lại vào túi, ai ngờ loay hoay cả buổi cũng chẳng đổ lại được bao nhiêu, cậu hơi mất kiên nhẫn, ném túi sang bên cạnh: “Thôi cứ vậy đi.”

Giặt được vài phút, cậu đi tới xem thử, vừa mở nắp ra liền bật cười: “Ấy chà...”

“Sao thế?” Khuru Dịch đang cắt cà chua, thả dao xuống đi qua xem xét, “Cậu đổ bao nhiêu bột giặt đó?”

“Cỡ một chén,” Biên Nam cười đáp, nếu như không đây nắp, đoán chừng bột xà phòng đã trào ra ngoài rồi, nhìn đầu cũng thấy bột trắng, quần áo thì chẳng thấy tăm hơi, “Cái này sủi bọt còn nhiều hơn nước rửa chén nữa, bọt nước rửa chén cũng không lớn như thế.”

Khuru Dịch nhìn Biên Nam, quay về phòng bếp tiếp tục cắt cà chua: “Đột nhiên tôi cảm thấy cậu sống một mình quả là chuyện hết sức nguy hiểm.”

“Làm gì đến mức đó, tôi chỉ chưa từng giặt quần áo thôi, lúc trọ ở trường cũng sống một mình mà, đâu có người giúp việc đi theo tôi,” Biên Nam theo vào phòng bếp, “Tự nấu mì ăn cũng không thành vấn đề.”

“Cậu định ăn mì mấy tháng đây?” Khuru Dịch mở nắp nồi thả mì vào.

“Chưa biết chừng nào bên Triễn Phi mới sắp xếp ký túc xá nữa,” Biên Nam tựa bên bếp, “Tôi nói với Dương Húc ở nhờ vài tháng, đến lúc đó tính sau.”

“Lỡ như không được sắp xếp ký túc xá thì sao?” Khuru Dịch hỏi.

“Ày, ai biết được, tôi chưa nghĩ tới,” Biên Nam chẳng muốn nghĩ mấy chuyện này, “Không thì nhờ Dương Húc nói với Thạch Giang một tiếng, xem có thể... à đúng rồi! Quên nói cho cậu biết, trước đó tôi dọn thùng giấy có nhìn thấy ảnh chụp của Dương Húc!”

“Ảnh khóa thân à?” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, “Hưng phần ghê thế.”

“Cậu nghĩ cái gì đấy,” Biên Nam tặc lưỡi, bước đến bên Khuru Dịch, “Ảnh chụp chung với Thạch Giang, hai người đó còn tạo dáng đối xứng, cậu biết không, hình như lúc trước Dương Húc cũng chơi tennis đó.”

“Ảnh chụp với Thạch Giang?” Khuru Dịch ngăn ra.

“Ừa, xem không?” Biên Nam hỏi.

Bị gợi hứng thú, Khuru Dịch giảm lửa, hai người chạy vào phòng trong, lục album ảnh trong thùng giấy.

Biên Nam chỉ vào hai người trong ảnh: “Chắc chắn quan hệ giữa bọn họ tốt lắm, đến lúc đó tôi hỏi thử một chút, để xem có thể nhờ Dương Húc giúp tôi nói với Thạch Giang...”

“Cậu đừng hỏi thì hơn.” Khuru Dịch nói.

“Hả?” Biên Nam sững sốt, “Sao vậy?”

“Hai người họ...” Khuru Dịch nhìn ảnh chụp, “Bình thường hai người họ có qua lại không?”

“Hình như... không nhiều lắm, nhưng mà lần trước tôi thấy Thạch Giang ăn bánh bà xã của Thập Nhâm Chấn,” Biên Nam suy tư, “Sao vậy? Có gì không ổn à?”

“Khó nói lắm,” Khuru Dịch gõ nhẹ ngón tay lên ảnh chụp, thả album ảnh vào thùng giấy, đi ra khỏi phòng, “Cũng có thể là tôi nghĩ nhiều.”

“Cậu nghĩ gì mới được?” Biên Nam mù mờ theo Khuru Dịch quay về phòng bếp, một lúc sau mới đập tay lên tủ lạnh bên cạnh, “Đậu má, có phải cậu nghĩ hai người họ...”

“Đúng ra thì quan hệ rất tốt, nhưng bình thường lại không qua lại gì mấy...”

“Không qua lại mà còn ăn bánh của tiệm người ta...”

Khuru Dịch im lặng nhìn Biên Nam.

Biên Nam cũng không lên tiếng.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau chốc lát, Khuru Dịch mở miệng: “Hai đứa mình nhiều chuyện quá.”

Biên Nam phì cười: “Làm sao bây giờ, nghe cậu nói thế, tôi thật sự cảm thấy quan hệ giữa bọn họ không bình thường chút nào.”

“Tóm lại cậu đừng hỏi là được, cũng đừng nhờ Dương Húc tìm Thạch Giang giúp đỡ,” Khuru Dịch bỏ gia vị vào trong nồi, dùng đũa khuấy từ từ, “Ai biết giữa hai người đó đã xảy ra chuyện gì, lỡ như Dương Húc và Thạch Giang có bí mật không thể tiết lộ, cậu nhờ người ta giúp thì không được tốt lắm.”

“Hai đứa mình có nghĩ chung một chuyện không?” Biên Nam im lặng một lát rồi chần chừ hỏi Khuru Dịch, “Thì hai người bọn họ... cậu nghĩ sao?”

“Bộ còn cách nghĩ nào khác à?” Khuru Dịch tắt lửa, lấy hai cái bát ra vừa rửa vừa hỏi.

“Một cặp hả?” Biên Nam nhỏ giọng nói.

“Không phải sao?” Khuất Dịch trả lời.

“Biết đâu chừng trước đây là đồng đội thân thiết, đánh cặp đánh này đánh nọ, sau đó... xảy ra mâu thuẫn, sau đó cả hai đều ngừng đánh... rồi sau đó...” Biên Nam nói được phân nửa thì phịa không nổi nữa, chỉ tắc lưỡi vài tiếng, “Công nhận nhiều chuyện thiệt.”

Khuất Dịch cười cả buổi, múc mì bưng ra bàn: “Ăn mì đi.”

“Ày dà,” Biên Nam bưng bát, hớn hở đi ra phòng khách, thuận miệng chọc một câu, “Đưa phần dưới của cậu cho tôi...”

Nói chưa dứt câu đã cảm thấy không ổn, do trước đó có chuyện, bây giờ nói gì cũng thấy ngại muốn chết. Biên Nam yên lặng đặt bát lên bàn, kéo hai cái ghế qua đây, ngồi xuống vùi đầu ăn mì.

Khuất Dịch không trả lời câu kia mà đặt ghế ngồi xuống bên cạnh Biên Nam: “Hai đứa mình chụp ảnh chung đi, chưa có tấm nào chụp chung cả.”

“Ừm,” Biên Nam nhất thời nổi hứng, lấy di động qua, “Chụp như nào?”

“Không biết nữa, bưng bát mì?” Khuất Dịch giơ cái bát trong tay.

“... Được đó, đủ gốc,” Biên Nam giơ di động lên, hai người cùng nâng bát, “Má, nhìn ngu quá.”

“Cười cái nào.” Khuất Dịch cười nói.

Biên Nam nhe răng với ống kính, bấm chụp.

“Tấm này chụp không thấy hơi nóng từ bát mì, lại đi,” Biên Nam nhìn di động rồi giơ nó lên lần nữa, “Đầu nhích vào giữa... đúng rồi, cười lên, sao hai đứa mình cười giống như mới đánh lộn xong vậy... ừ cứ cười như thế, Khuất Dịch tôi thích nhìn cậu cười như vậy lắm...”

“Cậu có chụp không thì bảo?” Nhìn tư thế và dáng cười chẳng khác gì con nít ở nhà trẻ chụp ảnh tập thể trên màn hình, Khuất Dịch đỡ không nổi, “Mặt vốn cục luôn rồi này.”

“Cười đi!” Biên Nam hô to một tiếng.

Loi nhoi vài tấm, tấm nào nhìn cũng gốc, nhưng Biên Nam lại rất hài lòng, dù sao cũng chỉ giữ riêng cho mình xem. Cậu ngấm nghĩa nửa ngày, sau khi gửi ảnh qua cho Khuất Dịch, cậu mới đặt di động xuống bát đầu ăn mì.

“Tôi nói cậu nghe, khi nào tan ca về nhà cậu ghé mua một ít bánh mì rồi mua thêm chút xúc xích, sáng sớm cắt ra kẹp vào là có điểm tâm rồi,” Khuất Dịch vừa ăn vừa nói, “Buổi tối tự nấu mì ăn là được.”

“Ừ,” Biên Nam gật đầu, “Cậu không qua nấu cơm cho tôi sao?”

“Tôi có thời gian mới qua được chứ,” Khuất Dịch lấy di động ra xem lịch, “Dạo này bận quá, bố tôi nằm viện tôi còn phải đưa cơm cho ông ấy.”

“Chắc không sao đâu nhỉ?” Biên Nam thấy hơi lo lắng.

“Thì luôn như vậy mà, đó giờ phổi vẫn không khỏe, bây giờ chỉ sợ nơi khác cũng gặp vấn đề, kiểm tra toàn diện xong mới biết được,” Khuất Dịch nhủ mày, “Vài hôm nữa tôi phải lên thuyền rồi, cậu...”

“Cái gì?” Biên Nam nghe vậy liền buông đũa xuống, “Lên thuyền? Nhanh vậy sao? Đi bao lâu?”

“Không lâu lắm đâu, hai ba ngày sẽ về,” Khuất Dịch cười cười, “Chỉ muốn bảo cậu khi nào rảnh...”

“Rồi, để tôi đi đưa cơm cho bố cậu, tôi có thời gian rảnh,” Biên Nam vội nói, “Má, đi một lần hai ba ngày lận à? Vậy là hai ba ngày không gặp được cậu?”

“Hai ba ngày cũng đâu có gì, bình thường hai đứa mình cũng mấy ngày mới gặp một lần mà?” Khuất Dịch cúi đầu ăn mì.

“Sao mà giống được,” Biên Nam cắn mạnh sợi mì, “Cảm giác khác nhau chứ, bình thường cậu ở ngay trong nhà, không ở nhà thì ở nhà hàng, nếu tôi muốn gặp cậu chỉ cần tới đó là gặp rồi, bây giờ cậu lên thuyền tôi chỉ có thể nhớ cậu thôi.”

Khư Dị cười cười không nói gì.

“Đừng cười bình tĩnh như thế,” Biên Nam nhìn Khư Dị, “Lúc trước tôi đã cảm thấy cậu đó yêu đương mà cứ tỉnh rụi à, ghét gì đâu.”

“Thật ra ấy,” Khư Dị cười nói, “Vừa nghĩ đến việc phải lên thuyền là tôi đã bắt đầu nhớ cậu, bây giờ đã nhớ rồi.”

86. Chương 86

Biên Nam vui đầu ăn hết mì, lẽ ra nếu chỉ có cậu và Khư Dị, cậu nhất định chẳng muốn rửa chén, nhưng có câu vừa rồi của Khư Dị, cậu vào phòng bếp bỏ chén đĩa và nồi nấu mì vào bồn rửa chuẩn bị xắn tay áo làm việc.

Nước rửa chén trước đó dùng để giặt quần áo hết rồi, bây giờ đầu thể dùng bột giặt rửa chén, cậu bèn lục lọi mấy ngăn tủ trong phòng bếp, phát hiện ngăn tủ ở dưới cùng thể mà lại có bốn chai nước rửa chén.

“Đây là kiểu sống chuẩn mực mà,” Biên Nam cầm một chai nước rửa chén đi ra, “Sao lại vứt nhà không ở thể nhỉ?”

“Bởi mới nói bên trong chắc chắn có vấn đề, cậu đừng nhiều chuyện hỏi là được,” Khư Dị đứng bên cạnh nhìn, “Cũng đâu có thân đến mức đó.”

“Rất thân là khác,” Biên Nam tặc lưỡi, quay đầu chần chờ nhìn Khư Dị, “Ông... còn nhìn ra hai đứa mình... gì gì đó.”

“Hả?” Khư Dị ngẩn người.

“Thì... nhìn ra hai đứa mình quen nhau.” Biên Nam nói.

“Vậy sao,” Khư Dị suy tư, “Chắc tại rõ ràng quá.”

“Ông cũng nói hai đứa mình rất rõ ràng, có lẽ lúc ở Thật Nhảm Chán tôi hơi thả lỏng một tí nên mới rõ,” Biên Nam quay đầu vừa rửa chén vừa nói, “Chỉ là hình như ông không thấy bất ngờ gì mấy, cũng không có nói gì... giờ nghĩ lại, ông và Thạch Giang đúng là hơi... thôi quên đi không nhiều chuyện nữa.”

Khư Dị không lên tiếng, im lặng tựa vào tủ lạnh.

“Sao vậy?” Rửa bát xong, Biên Nam quay sang nhìn Khư Dị.

“Cậu ở nhà tôi cũng thả lỏng lắm phải không?” Khư Dị hỏi.

“Đúng rồi, bầu không khí ở nhà cậu rất thoải mái, tôi chắc chắn sẽ thả...” Biên Nam nói đến phân nửa mới kịp phản ứng, cái bát cầm trong tay như đóng đinh trong bồn rửa, “Thả lỏng...”

“Nói không chừng bố tôi cũng nhìn ra rồi.” Khư Dị cười cười, vỗ mông Biên Nam một cái, xoay người đi vào phòng khách.

Biên Nam đứng tại chỗ sững sốt cả buổi mới ạch cắt xong chén đĩa, sau đó lại tựa vào bên tường thờ người ra.

Sau khi trải nghiệm chuyện xảy ra ở nhà, bây giờ suy đoán này khiến lòng cậu hoảng hốt từng đợt.

Trước đây lòng ông chỉ cho rằng nói thì nói, biết thì biết, có gì ghê gớm đâu, có gì gánh không nổi chứ.

Nhưng giờ đây lại không còn nghĩ như xưa nữa.

Nhất là với bố Khư sức khỏe vẫn luôn không được tốt.

Thờ người chừng vài phút, cậu mới ra khỏi phòng bếp.

Trong phòng khách không một bóng người, Biên Nam lại nhất thời hoảng hốt, vội hô to một tiếng: “Khuru Dịch!”

“Trên lầu nè!” Giọng Khuru Dịch từ trên lầu truyền xuống.

“Chạy lên lầu chi vậy?” Nghe được giọng Khuru Dịch, Biên Nam lập tức cảm thấy yên tâm trở lại, vội chạy vài bước lên cầu thang.

“Xem thử trong mấy phòng này còn gì sử dụng được không,” Khuru Dịch bưng một chiếc hộp ra từ một căn phòng, “Trong đây có một cái máy tạo độ ẩm, chắc là dùng được.”

“Khuru Dịch à,” Biên Nam bước qua ôm lấy Khuru Dịch, “Tôi thấy hơi... nếu bố cậu biết thì làm thế nào đây?”

“Sớm muộn gì cũng biết thôi,” Khuru Dịch vỗ lưng Biên Nam, “Tôi sẽ xử lý.”

“Vấn đề không phải là có xử lý hay không,” Biên Nam cau mày, “Tôi chỉ lo lắng cho sức khỏe của ông ấy.”

Một lát sau Khuru Dịch mới nói khẽ: “Không sao đâu, bây giờ chưa thấy gì mà, cậu đừng nghĩ lung tung.”

“Chẳng phải cậu nói tôi không chịu nghĩ mấy chuyện này sao, bây giờ mới nghĩ một chút lại bảo tôi đừng nghĩ...” Biên Nam buông Khuru Dịch ra, cầm máy tạo độ ẩm xem thử, “Còn mới tinh nè.”

“Bảo cậu đừng nghĩ lung tung thôi, nếu cậu không nghĩ ra được cách giải quyết thì đừng nghĩ, nghĩ nhiều quá mắc công lại chuyển hướng tự dẫn vật chính mình,” Khuru Dịch lấy di động ra nhìn đồng hồ, “Tôi phải về rồi, hôm nay nhị bảo đưa cơm cho bố tôi.”

“Gi cơ,” Biên Nam sưng sốt, “Tôi còn tưởng hôm nay cậu đặt cơm ở bệnh viện cho bố cậu chứ!”

Khuru Dịch cười cười: “Bảo nó đưa rồi, cũng đâu phải con nít nữa, đưa cơm đâu có khó, lúc tôi không ở nhà nó cũng phải...”

“Cậu không có ở nhà thì còn tôi này, sao lại bắt một đứa con nít vất vả như thế,” Biên Nam tặc lưỡi, “Được rồi cậu mau về trước đi, à thôi, cậu gọi điện thoại hỏi thăm nhị bảo trước đi.”

“Về nhà hỏi sau.” Khuru Dịch đi xuống lầu.

“Vậy để tôi gọi.” Biên Nam lấy di động ra bấm số Bé Long Xoăn.

Điện thoại chỉ reo một tiếng đã có người nhấc máy, giọng nói mừng rỡ của Khuru Ngạn vang lên: “Đại hổ tử!”

“Nhị bảo ngoan,” Biên Nam nói, “Em đang ở nhà hả?”

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn trả lời lớn tiếng, “Em đưa cơm cho bố rồi! Em ngồi trong bệnh viện một lát rồi mới về, em đón xe bus về ạ, chuyến này chạy đến tám giờ rưỡi là nghỉ nên em về nhà luôn.”

“Giỏi quá ta, cơm nhà nấu hay mua thế?” Biên Nam hỏi.

“Hồi sáng anh hai làm xong rồi, em hâm nóng mang đi là được.” Khuru Ngạn nói.

“Mấy hôm nữa anh hai em phải lên thuyền không về nhà được, em nhớ chờ anh qua đi đưa cơm chung đó,” Biên Nam dặn dò, “Biết chưa?”

“Em tự đưa cũng được nha.” Đối với việc mình làm việc độc lập, Khuru Ngạn rất hào hứng.

“Nhưng anh lo.” Biên Nam cười nói.

“Vậy anh có thời gian thì tới đi,” Khuru Ngạn thở dài, “Anh như vậy sao dạy dỗ con nít được.”

“Ài, nghe em nói kia,” Biên Nam bật cười, “Em học cái giọng điệu ông già con này từ anh hai em đấy hả?”

“Bây giờ em lớn hơn nhiều rồi nha.” Khuru Ngạn có chút không phục.

“Ừ ừ ừ, chừng vài năm nữa anh phải gọi em là anh mất.” Biên Nam cười nói.

Trò chuyện đôi câu với Khuru Ngạn rồi cúp điện thoại, Biên Nam thấy Khuru Dịch đã mặc áo khoác đứng trong phòng khách.

Đột nhiên có một loại cảm giác nuối tiếc mãnh liệt, cậu chạy tới ôm Khuru Dịch dùng sức cọ mấy cái lên mặt đối phương: “Má, bệnh tương tự của tôi quả thật hết thuốc chữa rồi, xem ra chỉ có thể chờ sau này hai đứa mình ở cùng nhau mới khỏi được...”

Khuru Dịch nở nụ cười rồi cũng ôm Biên Nam cọ cọ người cậu: “Đừng có nói quá, câu mắt tôi thì làm sao đi được nữa.”

Biên Nam lập tức im lặng, vốn định nói câu thì câu, phòng ngủ trên lầu mặc ngài làm...

Nhưng chuyện xảy ra ở phòng tắm vẫn còn vướng trong đầu cậu, Khuru Dịch chắc chắn muốn làm rồi, còn cậu thì... chưa biết là già mồm hay vẫn còn xoắn xuýt hay chưa tiếp nhận được, nói chung đây vẫn là điểm mấu chốt chưa thể vượt qua... mẹ nó sao lại lảm chuyện thế chứ, có thôi không thì bảo!

“Ày,” Khuru Dịch dùng trán cốc nhẹ lên trán Biên Nam, “Tôi hỏi cậu cái này.”

“Hỏi đi.” Biên Nam và Khuru Dịch trán kề trán.

“Cậu không tiếp nhận được chuyện này hay không tiếp nhận được chuyện nằm dưới?” Khuru Dịch nhỏ giọng hỏi.

“Hả?” Biên Nam giương mắt nhìn Khuru Dịch, qua vài giây mới nhảy dựng lên như bị ai quất cho một roi, “Đậu má, tôi không biết, đừng hỏi tôi cái này.”

Khuru Dịch tắc lưỡi, cầm balô của mình ném ra sau lưng: “Vậy không hỏi nữa, tôi về đây, ngày mai gọi cho cậu.”

“Là về đến nhà gọi cho tôi mới đúng.” Biên Nam sửa lời Khuru Dịch.

“Về đến nhà gọi cho cậu.” Khuru Dịch cười nói.

Sau khi tiễn Khuru Dịch vào thang máy, nhìn chữ số nhảy xuống lầu một, Biên Nam mới xoay người trở về nhà.

Thời gian vẫn còn khá sớm đối với cậu, chẳng qua cậu vẫn rửa mặt rồi quay lại phòng ngủ nằm xuống giường.

Trong lòng Biên Nam chẳng mấy khi buồn phiền vì chuyện gì, dù sao những trải nghiệm từ nhỏ đã giúp cậu quen với việc gặp chuyện thì vứt ra sau đầu mặc kệ.

Nhưng chuyện đang gặp phải hiện giờ càng ngày càng không phải là chuyện vứt ra sau đầu là có thể vứt được.

Cho dù không thường suy nghĩ nhiều cũng không lờ được chuyện này.

Tình trạng sức khỏe của bố Khuru như vậy, cho dù Khuru Dịch quyết định phải nói cậu cũng sẽ ngăn cản, nhưng cản xong thì sao, cứ tiếp tục lén lút lo lắng đề phòng như thế ư?

Nếu không như thế thì phải làm sao?

Biên Nam trở mình, ngay cả Khuru Dịch cũng chưa nghĩ ra cách nào tốt để giải quyết chuyện này, cậu chỉ càng bó tay.

Vậy đổi sang nghĩ chuyện khác đi.

Phảng phất như vẫn còn nghe được tiếng thở dốc của Khuru Dịch kề sát lưng mình trong phòng tắm, nghĩ đến đây cả người Biên Nam nóng rần lên, nhưng chuyện tiếp theo thì chưa sẵn lòng.

Cậu không tiếp nhận được chuyện này, hay là không tiếp nhận được chuyện nằm dưới?

“Má.” Biên Nam lật người nằm úp sấp trên giường.

Đây quả là câu hỏi làm người ta hãi hùng.

Biên Nam cảm thấy mình vẫn còn xoắn xuýt ở quá trình làm chuyện đó, nếu Khuru Dịch không hỏi, cậu vốn dĩ sẽ không nghĩ cụ thể, ví dụ như nằm trên hay nằm dưới...

Lại còn có vấn đề đó tồn tại cơ đấy!

Quên đi không nghĩ cái này nữa!

Biên Nam chống hông ủn giường mấy cái, trong lòng có chút bực bội.

Cái tên Khuru Dịch này thế mà lại sắp đi thực tập, sắp lên thuyền, sao nhanh thế không biết?

Khuru Dịch từng nói mình thực tập trên thuyền nội mậu gì gì đó, Biên Nam nghe không rõ lắm, có điều may là thời gian không quá lâu, hai ba ngày ba bốn ngày đúng là căn môi một cái sẽ qua ngay, nếu thật sự đi mười ngày nửa tháng chắc không thể chịu nổi quá.

Nhưng mà vậy cũng đủ phiền rồi, hai ngày, ba ngày, cho dù một ngày cũng khó ở!

“Ầy!” Biên Nam rúc đầu trong gối thở dài, không nghĩ nữa, ngủ thôi.

Chẳng đợi cậu tìm ra thằng buồn ngủ không biết đang nhõn nhơ ở nơi nào, Khuru Dịch đã gọi điện thoại qua.

“Về đến nhà rồi hả?” Biên Nam bắt máy.

“Ừ,” Khuru Dịch đáp lời, “Cậu ngủ à?”

“Không ngủ còn biết làm gì nữa, ở đây chẳng có gì cả,” Biên Nam phiền muộn vô cùng, “Cậu nói xem tôi có nên mua một cái laptop không, nhà Dương Húc chắc cũng có sẵn mạng.”

“Tôi có một cái đây, bây giờ tôi không cần dùng, ngày mai cậu qua lấy đi.” Khuru Dịch nói.

“Cậu có laptop luôn à?” Biên Nam tặc lưỡi mấy tiếng, “Người mê tiền như cậu mà chịu chi tiền mua laptop?”

“Trước đây dạy thêm cho người ta dùng để ra vẽ ấy mà, làm powerpoint này nọ chiếu lên giảng bài, sau đó thấy không cần thiết nên không làm nữa.” Khuru Dịch cười cười.

“Vậy ngày mai tôi qua lấy, có gì không thể để người ta nhìn thấy thì tranh thủ xóa đi.” Biên Nam nói.

“Chẳng hạn như?” Khuru Dịch cười hỏi.

“Ảnh khóa thân phim heo gì đó.” Biên Nam cười hề hề.

“Cậu không cần ảnh khóa thân của tôi à?” Khuru Dịch thấp giọng nói, “Phim heo cũng không xem?”

Nhắc tới phim heo, Biên Nam tức khắc nghĩ đến đoạn video trong di động của mình, cậu nín thình cả buổi mới hỏi một câu: “Cậu xem hả?”

Khuru Dịch nở nụ cười: “Cậu đoán đi.”

“Mẹ nó ai lại đoán cái này chứ, không nói thì thôi.” Biên Nam ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường.

“Tôi không xóa gì hết, ngày mai cậu lấy rồi từ từ xem đi.” Khuru Dịch nói.

Hôm sau hơn bảy giờ chiều có học viên lớp buổi tối chơi bóng, Biên Nam phải coi lớp thay Cố Vĩ, trong quãng thời gian ít ỏi đó phải đến nhà Khuru Dịch rồi còn ăn cơm nữa, thế nên vừa tan ca là cậu vội đầu đạp xe đến nhà Khuru Dịch ngay.

Vì để đạp xe, Biên Nam phải tậu một bộ khăn quàng cổ dày cộm chưa kể găng tay còn thêm mũ, đã thế còn bịt một cái khẩu trang to tướng, mỗi lần đạp xe chạy băng băng trên đường dành cho xe cộ chạy chậm, cậu đều cảm nhận được cuộc sống thật gian khổ.

Có điều xe này đạp rất khá, sau khi chân chống xe bị cậu bẻ gãy, Khuru Dịch đã sửa lại xe, tiện thể sửa luôn dây sên và bàn đạp, bây giờ đạp vèo vèo.

Trước khi bị đông cứng, Biên Nam đã tới nhà Khuru Dịch.

Khuru Ngạn đã bọc thành quả bóng đứng trong sân, chắc là chuẩn bị đến bệnh viện đưa cơm cho bố Khuru.

Nhìn chăm chăm Biên Nam che đầu che mặt một lúc lâu, nhóc mới hô to một tiếng: “Đại hồ tử!”

“Mọi khi em dựa vào đầu để nhận ra anh thế?” Biên Nam kéo khẩu trang xuống, “Cái này mà cũng phải nghiên cứu mới khẳng định được à?”

“Mặt nha.” Khuất Ngạn nhìn Biên Nam.

“Không còn gì khác sao?” Biên Nam kê xe vào tường, tạo một cái pose, “Ví dụ như dáng người của anh nè, dáng người của anh rất là...”

“Mặt nha!” Khuất Ngạn lại hô một tiếng vang dội.

“... Được rồi.” Biên Nam véo má nhóc rồi đi vào phòng bếp.

“Laptop đặt trên bàn trong phòng tôi đó, cậu lấy đi,” Khuất Dịch đang múc thức ăn vào hộp giữ ấm, “Tôi nay cậu phải đến Triển Phi hả?”

“Ừ, có học viên đến,” Biên Nam quay đầu lại nhìn lướt qua xung quanh, Khuất Ngạn đang tập trung trèo lên xe đạp, cậu bước đến bên cạnh Khuất Dịch hôn người ta một cái, “Lát nữa tôi đi đưa cơm với cậu.”

“Không đủ thời gian đâu,” Khuất Dịch nhìn đồng hồ, “Chỉ đi tới đó đã mất 40 phút, giờ còn kẹt xe nữa, cậu còn chưa ăn cơm kìa.”

“Vậy tôi lấy laptop rồi về luôn hả?” Biên Nam cũng nhìn đồng hồ, đúng là không đủ thời gian đi một chuyến, “Thế tôi lặn lội tới đây chỉ được gặp cậu năm phút thôi à?”

“Gặp hai mươi phút,” Khuất Dịch cười cười, dùng thân thể chặn cửa, hôn lên môi Biên Nam một cái, “Trong nôi có cơm chiên, nếu không cậu ăn rồi hăng đi, đỡ phải tìm chỗ ăn cơm.”

“Được!” Biên Nam lập tức gạt đầu.

Biên Nam xới cơm chiên, vốn dĩ cậu định ăn từ từ câu giờ nhiều một chút, nhưng vừa nghĩ đến việc Khuất Dịch ở bên mình như thế, bố Khuất còn ở bệnh viện sẽ bị đói, cậu chỉ có thể vùi đầu lửa hết cơm chiên vào miệng.

“Được rồi, cậu đến bệnh viện đi, chắc một tiếng sau bố cậu mới có cơm ăn.” Biên Nam quệt miệng.

“Mấy ngày nay ông ấy cứ nói ăn không vô, nói không ăn cũng được.” Khuất Dịch cười cười, bụng đĩa đi rửa.

“Chứng nào có kết quả kiểm tra?” Biên Nam nhún mày.

“Ngày mai,” Khuất Dịch nói, “Sáng tôi đi lấy.”

“Lấy rồi nhớ gọi điện thoại cho tôi,” Biên Nam nhỏ giọng nói, “Tôi muốn biết.”

Khuất Dịch nhìn cậu một cái: “Ừ.”

Lúc Biên Nam đạp xe quay lại Triển Phi chỉ còn cách giờ huấn luyện buổi tối chừng nửa tiếng, cậu cất laptop vào tủ đồ của mình, thay quần áo xong xoay người ra cửa chuẩn bị đến sân bóng thì trông thấy La Dật Dương đứng trên hành lang.

“Sao anh lại tới đây? Hôm nay lớp này chỉ có mình tôi dạy thôi, Cố Vĩ nghỉ rồi, tôi không có thời gian chơi bóng với anh đâu,” Biên Nam vừa nhìn thấy La Dật Dương là đau đầu, “Anh vẫn chưa nhập học à?”

“Cuối tuần mới đi, tuần này phải tranh thủ thời gian chơi cho đã,” La Dật Dương nói, “Tôi mới thấy cậu đạp xe tới, không lạnh sao?”

“Anh tưởng ai cũng như anh à, ngày nào cũng lái xe nhốn nhơ.” Biên Nam tặc lưỡi, cầm vợt tennis đi về phía sân bóng.

“Không phải ban đầu cậu đón xe bus tới sao? Tiết kiệm phí đi đường hả?” La Dật Dương sóng vai đi đến sân bóng cùng Biên Nam, “Thực tập có tiền lương mà nhỉ?”

“Ừ, chủ yếu là vì tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường,” Biên Nam nhìn La Dật Dương, “Tôi thật sự không có thời gian chơi bóng với anh đâu.”

“Tôi chơi máy phát bóng,” La Dật Dương nói, đi vài bước lại nói một câu, “Không thì tối nay để tôi đưa cậu về, tối lạnh lắm.”

“Đừng có lòng từ ái như thế, anh đưa tôi về ngày mai tôi tới kiểu gì?” Biên Nam nói.

“Tôi... đón cậu?” La Dật Dương lưỡng lự.

“Mỗi ngày anh đưa đón tôi tôi cũng không rảnh chơi bóng với anh đâu, dạo này ai cũng bận hết,” Biên Nam thở dài, “Cuối tuần anh về trường rồi, tuần này anh rủ lòng thương xót đừng hành hạ tôi được không?”

“Đã nói tôi chơi máy phát bóng rồi!” La Dật Dương cất cao giọng nhấn mạnh một câu.

Biên Nam không để ý đến La Dật Dương nữa, nhìn từ xa thấy có vài người đã đứng trên sân bóng, cậu vội vàng chạy tới.

Chẳng biết La Dật Dương đang dối hay đang bị gì, cả đêm anh ta cứ miệt mài phân cao thấp với máy phát bóng.

Mãi đến khi học viên bên chỗ Biên Nam về hết, Biên Nam cũng chuẩn bị tan tầm về nhà, La Dật Dương mới khiêng vọt đi tới: “Ày, trợ lý Biên, để tôi đưa cậu về đi.”

“Có phải anh thất tình rồi không?” Biên Nam nhin không được hỏi, “Sao nhìn anh chán thế, nếu anh thật sự thấy chán thì để tôi giới thiệu cho anh một chỗ, chuyên phục vụ người chán ...”

“Thật Nhàm Chán à?” La Dật Dương hỏi.

Biên Nam ngẩn ra: “Anh biết hả?”

“Biết chứ, bạn của Thạch Giang mở mà,” La Dật Dương xoay vọt, “Tôi từng đến một lần... ơ mà sao cậu biết tôi thất tình?”

“Hả?” Biên Nam vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Tôi thất tình rồi!” La Dật Dương rống một tiếng vào tai cậu, “Thất tình rồi!”

“Ông nội anh!” Biên Nam giật bắn mình, lỗ tai kêu ong ong, “Đáng đời!”

“Đau lòng lắm,” La Dật Dương vỗ ngực một cái, “Con nít như cậu không hiểu đâu.”

Coi bộ La Dật Dương thất tình thật, nhắc tới chuyện thất tình là tâm trạng tụt dốc ngay, sau đó còn lên cơn điên nhất quyết phải Biên Nam về nhà cho bằng được.

Biên Nam bị anh ta làm phiền đến chịu không thấu, nếu không phải vì đối phương là cậu hai nhà La tổng, cậu thật sự có xung động muốn xông lên đánh mấy hiệp.

Cuối cùng khi ngồi vào xe của La Dật Dương, một câu cậu cũng lười nói.

“Cậu sống ở đâu?” La Dật Dương đặc ý hỏi, giống như cách mạng thắng lợi vậy.

Biên Nam buồn bực báo địa chỉ nhà Dương Húc.

La Dật Dương sững sốt: “Đây là nhà Dương Húc mua mà?”

“Mẹ nó, anh lại biết nữa hả?” Biên Nam vô cùng ngạc nhiên.

“Biết chứ, lúc Dương Húc mua nhà Thạch Giang còn chạy qua phụ giúp mấy tháng mà.” La Dật Dương khởi động xe.

Lần này Biên Nam thật sự nhin hết nổi: “Quan hệ giữa hai người bọn họ có vẻ rất tốt nhỉ?”

“Trước đây rất tốt, không, không phải rất tốt mà là cực tốt,” La Dật Dương hơi bùi ngùi, “Sau đó sụp đổ, không, cũng chưa sụp hẳn... không biết nói sao nữa.”

“Ồ.” Biên Nam vốn định hỏi thêm vài câu, nhưng sau khi cân nhắc những gì Khưu Dịch nói, mấy chuyện này ít hỏi thì tốt hơn, tán dóc vài câu với cậu hai nhà họ La thì không sao, một thực tập sinh nhỏ nhoi như cậu thì lại khác.

“Cái chuyện tình cảm này... khó nói lắm.” La Dật Dương cảm thán.

Biên Nam không lên tiếng, trong đầu quay mòng mòng, không biết La Dật Dương đang cảm thán về chính bản thân mình hay đang cảm thán về Dương Húc và Thạch Giang.

Chẳng hiểu sao cậu lại hy vọng lời này ám chỉ Dương Húc và Thạch Giang.

Cậu cũng không giải thích được tại sao mình lại nghĩ như thế.

Có lẽ đó là khát vọng muốn tìm một người giống như mình.

Cục diện rối ren tạm thời chưa có cách giải quyết mà cậu và Khuất Dịch đang đối mặt khiến cậu mê man, cậu muốn xem thử và muốn biết về tình cảnh của một người giống như bọn họ.

Về đến nhà đã gần 11 giờ, Biên Nam gọi điện thoại cho Khuất Dịch, hai người tán nhảm vài câu cười ngu vài tiếng rồi cúp máy.

Lẽ ra định mở laptop lên xem, nhưng rửa mặt xong Biên Nam lại thấy buồn ngủ không chịu nổi, cậu ôm laptop nằm dài trên giường lăn chưa được mấy vòng đã thiếp đi.

Nửa đêm bị laptop cộm trúng tỉnh ngủ vài lần, Biên Nam cũng không biết làm sao, rõ ràng lần nào cũng nhét laptop xuống dưới gối, nhưng chưa được bao lâu nó lại nằm dưới lưng hay dưới mông mình, thậm chí mò đến bên chân.

Cuối cùng cậu cũng xác định được khi ngủ mình đích thực thích mò mẫm ôm đồ...

Sáng nay cậu ra cửa sớm hơn bình thường, đạp xe thì không sợ kẹt xe, nhưng hôm nay đón xe nên phải đi sớm một chút.

Đứng trong bếp chop vài lát bánh mì nhét vào miệng xong, cậu vội vàng ra cửa.

Vừa ra đến cổng khu, một chiếc xe lùi tới dừng ở bên cạnh cậu, còn nhả kèn vài tiếng, cậu cau mày quay đầu sang thì thấy mặt La Dật Dương.

“Ầy!” Biên Nam kêu lên, không biết nên bày ra vẻ mặt gì mới hợp, “Anh cũng rảnh rồi thiệt chứ, nếu không hôm nay anh đi làm hộ tôi đi.”

“Hôm qua tôi đã bảo đón cậu rồi mà, nói được phải làm được chứ,” La Dật Dương đập cửa xe, “Lên xe đi!”

“Tôi nói anh nghe, thật ra anh không cần giữ chữ tín vậy đâu,” Biên Nam lên xe, “Tôi vốn chẳng nhớ chuyện này.”

“Cậu đúng là chán ngắt, xem cậu như bạn nên mới thế, tôi không phải người tùy tiện kết bạn với người ta đâu,” La Dật Dương hơi bất mãn, “Cậu chẳng xem tôi là bạn gì cả.”

“Cảm ơn,” Biên Nam vội vỗ vai La Dật Dương, “Người anh em, cảm ơn.”

“Chỉ đưa đón cậu lần này thôi, rồi giường giờ này làm tôi tổn thọ quá...” La Dật Dương ngáp một cái, “Quả thật ảnh hưởng đến sự sinh trưởng và phát triển của râu mép của tôi.”

Đến Triển Phi, La Dật Dương không vào sân bóng mà chạy vào phòng nghỉ của huấn luyện viên ngủ bù lấy sức, gần giữa trưa Biên Nam mới trông thấy bóng dáng anh ta lác lác bên sân bóng.

Biên Nam hồi hải xách đồ chuẩn bị chuồn, nếu để anh ta tóm được thì lại lằng nhằng thêm nửa ngày cho mà xem.

Hôm nay chỉ cần dạy lớp buổi sáng, lần trước cậu coi lớp thay Cố Vĩ, Cố Vĩ cho cậu nghỉ chiều nay.

Vừa thay quần áo xong định gọi cho Khuất Dịch, Khuất Dịch đã gọi điện thoại qua.

“Tâm linh tương thông ghê, tôi đang định gọi cho cậu đây,” Biên Nam cười nói, “Chiều nay tôi được nghỉ, tôi qua tìm cậu nha.”

“Chiều nay được nghỉ? Tốt quá, mau tới đây đi.” Khuất Dịch vội nói.

“Ừ, sao gấp vậy, nhớ tôi hả?” Biên Nam bật cười, cười xong chợt thấy sốt ruột, “Lấy báo cáo sức khỏe của bố cậu chưa?”

“Lấy rồi...” Khuru Dịch nói, “Hôm nay công ty thông báo chiều mai lên thuyền, cậu mau tới đây đi, tôi rất nhớ cậu.”

87. Chương 87

Nhanh quá!

Biên Nam xách balô của mình chạy như bay dọc hành lang.

Chiều mai lên thuyền rồi.

Ngày mai phải đi làm cả ngày, cậu không có thời gian qua ở bên Khuru Dịch một lát, càng không có thời gian tiễn Khuru Dịch...

Nghĩ vậy, Biên Nam lại thấy buồn cười, cảm giác mình diễn hơi sâu quá.

Chỉ là lên thuyền thôi mà, vài ngày rồi sẽ về.

Với lại đây là công việc của Khuru Dịch, cậu ấy chỉ đi làm thôi.

“Biên Nam!” La Dật Dương nhảy dựng sau bồn hoa cạnh hàng lang gọi cậu một tiếng.

Biên Nam không để ý đến La Dật Dương, giả vờ không nghe thấy tiếp tục chạy về phía trước.

“Trợ lý Biên!” La Dật Dương lại cất cao giọng kêu tiếng nữa.

“Anh nhận lầm người rồi!” Biên Nam cũng kêu to một tiếng, cậu chạy dọc theo hàng lang rồi rẽ ngoặt băng qua đại sảnh phóng ra cổng.

Buổi trưa cũng có giờ cao điểm, những lúc thế này ưu điểm của đạp xe mới được thể hiện rõ, không sợ bị kẹt xe.

Ngoại trừ lạnh.

... Và mỏi chân.

Biên Nam cảm thấy dạo này đạp xe đi làm đã giúp khả năng chống lạnh và lực chân của mình tăng đáng kể.

Đạp xe từ Triển Phi đến nhà Khuru Dịch, cậu chỉ mất nửa tiếng.

Chỉ là lúc xuống xe vào sân, chân cũng run cầm cập.

“Nhớ rồi ạ!” Trong phòng truyền đến giọng lạnh lạnh của Khuru Ngạn.

“Nhị bảo!” Biên Nam đứng trong sân hô to.

“Đại hồ tử tới rồi!” Khuru Ngạn mở cửa, chạy ra từ trong nhà, chỉ mặc mỗi chiếc áo len mỏng.

“Vào mau vào mau,” Biên Nam vội kê xe vào tường rồi chạy tới, “Bị cảm bây giờ.”

Khuru Ngạn chạy ào tới ôm Biên Nam một cái rồi xoay người chạy thật nhanh vào nhà.

Biên Nam theo vào trong, Khuru Dịch đang ngồi bên bàn, trước mặt đặt một tờ giấy, bên trên chỉ chít những chữ to.

“Nhanh thật,” Khuru Dịch mỉm cười nhìn Biên Nam, đoạn dùng bút viết vài từ lên giấy, “Đón taxi tới à?”

“Đạp xe tới đây, nhanh ha,” Biên Nam kéo ghế qua ngồi xuống bên cạnh Khuru Dịch, “Viết gì thế?”

“Những việc cần chú ý ạ!” Khuru Ngạn vịn mép bàn, “Là những việc em cần làm mỗi ngày.”

“Nhiều vậy sao?” Biên Nam ngẩn người.

“Không nhiều lắm ạ,” Khuru Ngạn vỗ tờ giấy, “Tại chữ lớn nên nhìn mới nhiều thôi.”

“Đưa anh xem xem...” Biên Nam cầm tờ giấy.

Sáng sớm ngủ dậy sau đó nấu cháo.

“Kịp không thể?” Biên Nam mới nhìn một dòng đã đặt câu hỏi.

“Tôi có mua một cái nồi ủ cho nó nấu cháo sườn heo, sườn heo tôi chuẩn bị sẵn rồi,” Khuru Dịch giương cằm nhìn Biên Nam, “Bỏ hết vào nồi nhỏ đun nóng rồi cất vào nồi lớn là được, hơn một tiếng là có thể nấu xong.”

sd8

Nồi ủ có 2 phần nồi lớn và nồi nhỏ. Nồi nhỏ được đem nấu trên bếp tới khi sôi, sau đó nồi nhỏ sẽ được đặt trong nồi lớn, đây nắp lại, nhiệt lượng lưu trữ trong nồi nhỏ sẽ tiếp tục làm chín phần vật liệu đã đun nóng trong vòng vài giờ đầu, sau đó sẽ tiếp tục giữ nóng thức ăn.

“Vậy nguy hiểm lắm... đun nóng rồi cất vào nồi lớn, lỡ bị phỏng thì sao?” Biên Nam cau mày, tiếp theo là buổi trưa về nhà hấp bánh bao ăn cháo, “Mẹ nó còn phải tự hấp bánh bao nữa à?”

“À da ——” Khuru Ngạn ở bên cạnh thở dài, “Là bánh bao mua buổi sáng, hấp một chút cho nóng là được, sau đó đi đưa cháo cho bố rồi đến trường, buổi chiều về nhà hâm cháo còn thừa hồi trưa rồi đưa qua cho bố, buổi tối về nhà làm bài tập, vậy là xong! Còn nữa, bình thường không ở nhà thì phải tắt lửa tắt điện khóa chặt cửa, nếu ra ngoài phải nói cho chú dì hàng xóm biết.”

“Tôi đã bảo để tôi đưa rồi mà?” Biên Nam liếc Khuru Dịch.

“Tôi tính rồi, không kịp thời gian, chiều nào cậu không đi làm thì mới đưa được, bình thường chờ cậu tan ca rồi tới đây nữa thì không kịp đâu,” Khuru Dịch cười cười, “Thật ra cậu không cần căng thẳng như thế, nhị bảo đáng tin cậy hơn cậu nghĩ nhiều lắm.”

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn gật đầu, cầm giấy vào phòng, “Để em dán lên tường.”

Nghĩ đến cách Khuru Dịch dạy dỗ Khuru Ngạn từ đó đến nay, tuy rằng lòng vẫn còn lo lắng, Biên Nam cũng chỉ có thể tạm thời chấp nhận cách sắp xếp như thế.

“Bố cậu...” Biên Nam hạ thấp giọng, “Tình huống thế nào?”

“Thì là vậy thôi, người bị liệt nhiều năm sẽ bị mấy bệnh này, đó giờ bố tôi lại không có điều kiện hồi phục đang hoang,” Khuru Dịch nói, “Hệ thống tiết niệu xảy ra chút vấn đề, cần phải trị liệu, bây giờ phiền ở chỗ phổi bị nhiễm trùng, trước mắt phải điều trị chống nhiễm trùng.”

“Sao lại nhiễm trùng chứ? Có nghiêm trọng không?” Biên Nam vừa nghe liền sốt ruột, “Bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ không nói gì cả,” Khuru Dịch cười cười, sờ tay Biên Nam, “Trước đây từng bị rồi, chắc không có gì nghiêm trọng đâu.”

Biên Nam không lên tiếng, lát sau mới nhỏ giọng nói: “Cậu đang an ủi tôi đấy à?”

“An ủi cậu làm gì, thì tình huống là vậy đó,” Khuru Dịch cười đứng dậy, “Cậu vẫn chưa ăn phải không? Hai đứa mình dẫn nhị bảo ra ngoài ăn chút gì đi?”

“Ừa.” Biên Nam không hỏi thêm nữa, hoặc nên nói là không dám hỏi nhiều.

Khuru Dịch vào phòng thay quần áo, Khuru Ngạn đã dán tờ giấy kia lên tường.

“Mấy ngày tới em phải cực một chút đấy.” Khuru Dịch vỗ đầu nhóc.

“Không sao ạ,” Khuru Ngạn ngẩng đầu lên, “Lát nữa uống sữa chua được không anh?”

“Bây giờ đi uống đi, lát nữa dẫn em ra ngoài ăn cơm.” Khuru Dịch nói.

“Sữa chua ——” Khuru Ngạn nhún nhảy vừa hô vừa chạy ra khỏi phòng.

Khuru Dịch cười cười, mở cửa tủ quần áo, thò nửa người vào bên trong, ụp trán lên xấp quần áo, hít một hơi thật dài.

Cậu không có an ủi Biên Nam, cậu đang an ủi chính mình.

Tình trạng của bố lần này không khả quan cho lắm, ngoại trừ phổi, ống mật cũng có vấn đề, bác sĩ nói có thể là bị viêm ống mật, nhưng còn cần tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa.

Bố cứ nói cậu có chuyện gì cũng giấu trong lòng, chẳng bao giờ chịu nói với người ta, Khuru Dịch nghĩ chắc đó là di truyền, hơn nữa cậu di truyền kém xa bố nhiều.

Cơn đau khi ống mật viêm phát tác, cậu không biết bố chịu đựng thế nào, cậu không nhìn ra chút manh mối nào, còn bị bác sĩ mắng một trận vì chuyện này.

Cáo già, giỏi gạt người thật. Khuru Dịch nhíu mày.

“Cậu lên thuyền có cần mang hành lý không?” Biên Nam đi vào trong phòng, ngồi lên giường hỏi một câu.

“Mang một ít quần áo để thay giặt,” Khuru Dịch lấy một chiếc áo len trong ngăn tủ ra mặc vào, “Chỉ có mấy ngày thôi mà.”

“Quần áo của tôi giặt xong rồi hả?” Biên Nam nhìn bộ quần áo thể thao xếp gọn đặt trên giường.

“Ừ,” Khuru Dịch mặc áo khoác vào, “Đây là bộ mà bình thường cậu hay mặc phải không?”

Biên Nam nằm dài lên giường: “Đúng rồi, bộ này mặc thoải mái lắm, đã thế còn có thể tôn lên dáng người hoàn hảo của tôi...”

“Cho tôi đi.” Khuru Dịch ngắt lời Biên Nam.

“Hả?” Biên Nam sững sốt, “Không phải cậu không mặc quần áo thể thao sao? Cậu muốn mặc để tôi mua một bộ mới cho cậu, bên Triển Phi bán đồ ổn lắm, tôi mua có thể được giảm giá.”

“Tôi muốn bộ này, cho tôi đi.” Khuru Dịch nói.

“... Được, cho cậu thì cho cậu,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, “Sao vậy? Bộ này tôi mặc hai năm cũ mềm rồi.”

“Tôi đem theo.” Khuru Dịch cười nói.

Biên Nam nhìn chằm chằm Khuru Dịch hồi lâu, đột nhiên bật cười: “Cậu đem theo ngủ à?”

Khuru Dịch không để ý đến Biên Nam, xoay người đi ra ngoài.

“Nhớ nụ cười của anh, nhớ áo khoác anh mặc, nhớ đôi tất trắng anh mang và mùi hương của anh...” Biên Nam nhảy xuống giường ngâm nga chạy ra phòng khách, cười tí tởn chọt hông Khuru Dịch, “Phải vậy không?”

“Nhớ nụ hôn của anh, và ngón tay thoang thoảng mùi thuốc lá,” Khuru Ngạn lập tức cất giọng lạc điệu của mình hát tiếp lời Biên Nam, sau đó bước đến bên người Khuru Dịch cầm tay Khuru Dịch ngửi ngửi, “Nhớ mùi hương mình đã từng được yêu...”

“Ày, liên quan gì em nha nhóc con,” Biên Nam bật cười, ôm Khuru Ngạn hôn mạnh một cái, “Bài gì em cũng biết hát hết.”

Buổi chiều Khuru Ngạn còn phải đi học, thế nên ba người không đi ăn quá xa mà tìm một quán lẩu nhỏ gần đây.

Chọn thức ăn xong, Biên Nam nhìn Khuru Ngạn: “Nhị bảo, lúc anh hai em không ở nhà, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho anh, gọi chừng nào cũng được.”

“Dạ,” Khuru Ngạn nghiêm túc gật đầu, “Chắc không có chuyện gì đâu ạ.”

“... Không có chuyện gì cũng có gọi được mà.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Vậy anh cứ nói nhớ anh thì gọi cho anh là được,” Khuru Ngạn cười tí tởn, “Hai chúng ta có thể đi dạo siêu thị.”

“Sở thích gì thế này,” Biên Nam thở dài, “Sau đó dùng điểm đổi sữa chua hả?”

“Bây giờ không có sữa chua để đổi,” Khuất Ngạn hơi rầu rĩ, “Bây giờ chỉ đổi được chén giấy dùng một lần và xà bông.”

“Anh mua cho em.” Biên Nam nói.

“Đừng thừa dịp tôi không ở đây chiều hư nó.” Khuất Dịch chỉ vào Biên Nam.

“Biết rồi.” Biên Nam cười ha ha.

Ăn xong món lẩu nóng hôi hổi, Khuất Ngạn ngồi bên bàn than buồn ngủ.

Trên đoạn đường ngắn Khuất Dịch bế nhóc ra cửa tiệm, nhóc đã nằm sấp trên vai Khuất Dịch ngủ khò khò.

“Thần kỳ thật,” Biên Nam nhìn mặt Khuất Ngạn, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy nó buồn ngủ như thế đấy.”

“Hôm qua nó mất ngủ,” Khuất Dịch nói khẽ, “Chắc vì lo lắng cho bố tôi.”

Biên Nam nhất thời cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng xoa mặt Khuất Ngạn.

Về đến nhà, Khuất Ngạn ngủ trong phòng, hai người ngồi ngoài phòng khách xem TV, câu có câu không trò chuyện với nhau. Trò chuyện chưa được bao lâu, Biên Nam phát hiện Khuất Dịch không còn tiếng động gì nữa.

Quay đầu nhìn sang, cậu thấy Khuất Dịch đang co người nằm ngủ ở đầu bên kia sofa.

Biên Nam giảm nhỏ tiếng TV, vào phòng lấy một chiếc chăn lông trùm lên người Khuất Dịch.

Tuy rằng Khuất Dịch nói về bệnh tình của bố Khuất nghe ung dung là thế, nhưng trong khoảng thời gian này chắc chắn cậu ấy mệt mỏi lắm, chưa kể cậu ấy vốn thích suy nghĩ nhiều...

Biên Nam ngồi trở lại sofa, nhích đến gần Khuất Dịch, ngả người tựa vào ghế đỡ nhìn TV, đột nhiên lo lắng nếu như bệnh tình của bố Khuất có chuyển biến gì, công việc của Khuất Dịch ắt sẽ bị dang dở.

Sau đó làm thế nào đây?

Lại quay về nhà hàng làm thêm?

Mở một cái quán nhỏ?

Tiền đâu... Thật ra bên cậu có tiền, nhưng không biết đủ hay không...

Biên Nam cười cười, hình như mình nghĩ hơi xa rồi.

Mơ mơ màng màng không biết thiếp đi từ bao giờ, lúc Khuất Ngạn vỗ nhẹ mấy cái lên mặt cậu đánh thức cậu, cậu mới phát hiện mình và Khuất Dịch mỗi người nghiêng ngả ở một góc sofa ngủ say sưa.

“Đi học hả?” Biên Nam ngồi dậy.

“Suyt...” Khuất Ngạn dựng ngón tay bên miệng, thì thầm, “Đừng làm ồn đánh thức anh hai em.”

“Quả nhiên vẫn theo phe anh hai em,” Biên Nam mỉm cười ôm nhóc, ghé vào tai nhóc nói nhỏ, “Chỉ nữ đánh thức anh.”

“Ngày mai anh hai em phải lên thuyền nha, sợ ảnh ngủ không ngon nha,” Khuất Ngạn ôm cổ Biên Nam, “Buổi chiều anh đón em tan học được không?”

“Được,” Biên Nam véo mặt nhóc, “Bây giờ anh đến trường với em luôn, dù sao anh hai em ngủ cũng không còn ai nói chuyện với anh.”

“Dạ.” Ánh mắt Khuất Ngạn sáng lên.

Biên Nam mặc áo khoác vào, Khuất Ngạn kéo tay cậu, hai người rón rén bước ra cửa như ăn trộm.

Sau khi đưa Khuất Ngạn đến trường, Biên Nam đi siêu thị một chuyến để mua chút thức ăn, định bảo Khuất Dịch chiều nay nấu rồi cùng đến bệnh viện thăm bố Khuất.

Cậu vốn định mua thêm một ít thực phẩm chức năng, nhưng lại không biết tình hình bây giờ nên mua cái gì, cũng cảm thấy làm vậy quá khách sáo, không bằng mua chút thức ăn ngon.

Lúc về đến nhà Khuừ Dịch, Khuừ Dịch vẫn còn đang ngủ, ngay cả tư thế cũng không hề thay đổi.

Biên Nam cẩn thận bước lại gần hôn khẽ miệng Khuừ Dịch một cái, sau đó ngồi xổm bên sô pha ngắm gương mặt của Khuừ Dịch chừng mười phút, lúc đứng dậy hai chân tê rần suýt nữa ngã nhào xuống sô pha.

Nhe răng nhếch miệng ngồi xuống sô pha chà xát chân một lúc lâu mới thấy đỡ.

Cầm remote chìa vào TV nhấn một vòng nhưng không tìm được nội dung gì để xem, Biên Nam chọn đại một tiết mục thể thao, đoạn ném remote qua một bên, rúc vào trong sô pha không muốn động dậy nữa.

Mặc dù Khuừ Dịch đang ngủ, không thể cười với cậu, cũng không thể trò chuyện với cậu, nhưng trong lòng cậu yên tâm đến lạ.

Cho dù thử người ra như thế cả ngày cũng được, chỉ cần biết Khuừ Dịch ở bên cạnh, lòng cậu không còn thấp thỏm chơi vơi nữa.

Trong nhà vô cùng ấm áp, ánh mặt trời ban trưa từ cửa sổ rọi vào dọc theo bên tường, chỉ nhìn thôi đã thấy khoan khoái cả người.

Biên Nam gấp một cái, giật nhẹ chăn lông trên người Khuừ Dịch đắp lên đùi mình, kể đến tựa vào tay vịn sô pha nhắm hai mắt lại.

Biên Nam có cảm giác mình ngủ giấc này rất say, chỉ là khi ngón tay của Khuừ Dịch trượt từ mi tâm xuống đến môi mình, cậu vẫn cảm nhận được, thế là mở mắt ra.

“Tỉnh rồi à?” Khuừ Dịch mỉm cười ngồi chồm hổm bên cạnh cậu, “Mới ra ngoài mua thức ăn hả?”

“Ừ, đưa nhị bảo đến trường xong trên đường về tiện thể ghé mua...” Biên Nam nói đến phân nửa thì ngồi phắt dậy, “Ủa mấy giờ rồi? Tôi đã hứa với nhị bảo sẽ đón nó tan học!”

“Bốn giờ kém mười lăm rồi.” Khuừ Dịch nhìn di động.

“Vẫn còn kịp,” Biên Nam nhảy dựng lên, cử động tay chân đã bị dè mỗi nhừ, vừa mặc áo vừa nói, “Tôi đi đón nhị bảo, cậu xem thử đồ ăn nên nấu thế nào thì nấu đi, chừng nào chuẩn bị xong tôi đi đưa cơm với hai người, tôi muốn thăm tới bố cậu.”

“Ừ.” Khuừ Dịch cười vỗ mông Biên Nam một cái.

Lúc chạy tới trường học của Khuừ Ngạn thì vừa kịp giờ tan học, Biên Nam chen chúc giữa một đám phụ huynh, nhìn chăm chăm các bạn nhỏ đi ra từ cổng trường.

Khuừ Ngạn chạy ra ngoài, có chút hối hả hết nhìn đông đến nhìn tây.

“Nhị bảo!” Biên Nam kêu to.

Thấy cậu, Khuừ Ngạn lập tức cười hớn hở chạy tới: “Đại hồ tử! Còn tưởng anh không tới chứ!”

“Sao có thể không tới được,” Biên Nam xách cặp cửa nhóc, “Em chạy nhanh thật đấy.”

“Bình thường em không có chạy, anh ở ngoài chờ em mới chạy.” Khuừ Ngạn đi đường vẫn thường hay nhảy nhót, đoán chừng mọi khi tan học chỉ có một mình, hôm nay có người tới đón khiến nhóc vô cùng mừng rỡ.

Khuừ Dịch nấu cơm rất nhanh, lúc Biên Nam dẫn Khuừ Ngạn về đến nhà, Khuừ Dịch đã nấu cháo và canh xương, đang bận bịu trong phòng bếp định làm thêm một ít món chay.

“Sao không nấu thịnh soạn một chút,” Biên Nam vào phòng bếp xem thử, “Nấu thịt kho tàu ấy, không phải bố cậu thích ăn thịt sao.”

“Đem thịt kho tàu tới chắc bị y tá đuổi ra khỏi phòng bệnh quá,” Khuừ Dịch nhìn Biên Nam, “Bây giờ không được ăn nhiều dầu mỡ.”

Nhất là khi túi mật có vấn đề.

“Ồ,” Biên Nam dụi mũi, “Tôi đâu biết, vậy nếu được tối nay cậu nấu mớ đồ ăn còn thừa đi, để nhị bảo hâm nóng là có ăn.”

“Biết rồi,” Khuru Dịch nở nụ cười, “Sao cậu hao tâm tổn trí thế.”

“Học theo cậu đây.” Biên Nam tặc lưỡi, xoay người đi ra sân chơi với Khuru Ngạn.

Sau khi cơm nước được chuẩn bị xong, Khuru Dịch múc vào hộp giữ ấm, đúng lúc gần đến giờ.

“Đi thôi, bây giờ đi qua là vừa kịp.” Khuru Dịch đá mông Biên Nam đang ngồi chồm hổm trong sân dùng đá vẽ tranh dưới đất với Khuru Ngạn.

“Để em cầm cho!” Khuru Ngạn giành xách hộp giữ ấm.

“Nhiều vậy ư? Ăn hết không?” Biên Nam nhìn thử.

“Ăn chung mà,” Khuru Dịch cười nói, “Có thêm người ăn chung, bố tôi sẽ ăn nhiều hơn.”

“Ừm,” Biên Nam vui vẻ, “Sao có cảm giác như sắp đi ăn cơm dã ngoại thế nhỉ.”

Điều kiện của bệnh viện mà bố Khuru đang nằm khá tốt, trong phòng bệnh chưa đầy người, phòng ba giường bệnh chỉ mới có hai người.

Lúc bọn họ đi vào, bố Khuru đang tán dóc với ông chú cùng phòng, sắc mặt bố Khuru hơi tái, trên tay còn ghim kim, nhưng mà tâm trạng rất tốt, coi bộ đang nói hăng say lắm.

“Chú!” Biên Nam hô to một tiếng.

“Ừa,” Bố Khuru sững sốt, “Sao con lại tới đây? Không đi làm hả?”

“Chiều nay con được nghỉ,” Biên Nam chạy đến bên giường bệnh, “Lẽ ra con nên tới thăm chú từ mấy hôm trước, nhưng Khuru Dịch cứ bảo con không kịp giờ nên không dẫn con tới đây.”

“Thì đúng rồi, Thân Đào cũng phải lặn lội từ xa một chuyến tới đây mà,” Bố Khuru nở nụ cười, “Các con muốn gặp chú thì đợi mấy hôm nữa chú xuất viện rồi qua nhà gặp chú thì tốt hơn.”

“Thế sao được,” Biên Nam cười ha ha, cảm thấy mới không gặp nhau bao lâu, bố Khuru đã gầy đi nhiều, trong lòng cậu không dễ chịu gì, nhưng ngoài mặt vẫn phải cười, “Vậy mà để cho Thân Đào giành trước, con không phục tí nào.”

“Hôm nay Thân Đào lên thuyền, hôm qua tự cậu ấy chạy tới.” Khuru Dịch cười nói.

“Chú, con không có mua thực phẩm chức năng cao cấp gì cho chú nên mua một chút thức ăn ngon bảo Khuru Dịch nấu mang tới cho chú, ai ngờ cậu ấy bảo bây giờ chú phải ăn thanh đạm.” Thấy bố Khuru muốn ngồi dậy, Biên Nam đi qua nâng giường lên, rồi kê cái gối sau lưng ông.

“Đúng là phải thanh đạm,” Bố Khuru nhú mồm, “Thanh đạm đến mức chú mất khẩu vị luôn, uống nước còn có mùi vị hơn cái món thanh đạm đó.”

Đây là lần đầu tiên Biên Nam ăn cơm ở bệnh viện, nhìn Khuru Ngạn thành thạo đẩy bàn đầu giường đến trước mặt bố Khuru, sau đó lấy đồ ăn trong hộp giữ ấm ra dọn lên bàn, Biên Nam cảm thấy rất mới mẻ.

Khuru Dịch đi tới chỗ y tá mượn hai cái ghế, mọi người ngồi bên giường vừa ăn vừa trò chuyện.

Lượng cơm của bố Khuru vẫn không nhiều như mọi khi, hôm nay Biên Nam để ý thấy hình như còn ít hơn lúc trước, húp được nửa bát cháo, gấp vài đũa thức ăn rồi đặt bát xuống nói mình đã no.

Biên Nam vốn định khuyên bố Khuru ăn thêm một chút, nhưng thấy Khuru Dịch còn chưa nói gì nên cũng không nhiều lời, đoán chừng do khẩu vị không tốt, cố ăn thêm chắc còn khó chịu hơn.

Đồ ăn còn lại đều bị ba người họ ăn sạch, Khuru Ngạn ăn xong bèn tựa lên người Bố Khuru ợ hơi: “Bố ơi, ngày mai con tự mình tới đưa cơm cho bố đó.”

“Ừ, con biết nấu không?” Bố Khuru cười hỏi.

“Biết nha, anh hai dạy con, con nấu xong rồi đem tới,” Khuê Ngạn đắc ý nói, “Con nấu cháo sườn heo cho bố nha.”

“Giỏi thật, chắc còn ngon hơn anh hai con nấu nữa.”

“Chắc chắn rồi!”

Bệnh viện cho thăm hỏi đến 9 giờ, có điều Khuê Ngạn còn phải làm bài tập, vậy nên cơm nước xong Khuê Dịch giúp bố Khuê đi vệ sinh, sau đó trò chuyện với ông thêm chốc lát rồi mới đứng lên chuẩn bị về.

“Chú ơi, khi nào rảnh con sẽ đến thăm chú, lúc Khuê Dịch không có ở đây, có chuyện gì chú cứ gọi cho con.” Biên Nam mặc áo khoác vào rồi quay lại bên giường dặn dò bố Khuê.

“Không có gì đâu, ở bệnh viện nhiều người lắm, chú nhấn chuông một cái là bác sĩ y tá chạy tới ngay rồi,” Bố Khuê cười vỗ vai cậu, “Con đừng lo, mau về đi.”

Ra khỏi bệnh viện, Biên Nam không nói lời nào suốt chặng đường về.

Với cậu mà nói, bố Khuê là một vị trưởng bối rất mực thân thiết, đời này ngoại trừ mẹ Vạn Phi ra, không có vị trưởng bối nào cho cậu cảm giác này nữa.

Ngay cả bố cũng không, tạm thời cậu vẫn chưa tìm được từ nào thích hợp để hình dung cảm giác của mình dành cho bố.

Nói tóm lại bố Khuê phải nằm viện, tâm trạng của Biên Nam không tốt chút nào, nhất là khi nhìn dáng cười và gương mặt hóp lại rõ rệt của ông, cả đêm Biên Nam cứ phiền muộn không thôi.

Về đến nhà, Khuê Ngạn đã vào phòng làm bài tập, Biên Nam và Khuê Dịch lại sóng vai ngồi trên sofa xem TV, lẽ ra đây là cơ hội tốt để đùa giỡn lưu manh, nhưng lạ thay cậu không có hứng thú gì.

“Sao vậy?” Khuê Dịch choàng tay lên vai Biên Nam, nhích đến bên tai cậu nhẹ giọng hỏi.

“Tâm trạng không được tốt,” Biên Nam buồn bực đáp, “Không tốt đến mức liệt dương luôn.”

“Má,” Khuê Dịch sững sốt, lập tức cười đến ngồi cũng không yên, ngã vào sofa cười một lúc lâu, “Không có gì, tôi chưa liệt.”

“Vậy thì sao,” Biên Nam liếc mắt nhìn Khuê Dịch, “Cười cái cóc khi, lên thuyền rồi cậu sẽ thành da đen cho mà xem, còn ở đó đắc ý nữa.”

“Có cậu làm nền, tôi không đen được bao nhiêu đâu,” Khuê Dịch cười ha ha xoa bụng, đá Biên Nam một cái, “Này, tôi nói cậu nghe.”

“Nói gì.” Biên Nam nhéo căng chân Khuê Dịch.

“Chỉ một mình cậu liệt dương không ảnh hưởng gì đâu.” Khuê Dịch thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

“Ông nội cậu!” Biên Nam hô to một tiếng, vỗ lên đùi Khuê Dịch.

“Không được nói tục nha —— ” Khuê Ngạn ở trong phòng cũng hô to một tiếng.

Tuy rằng chỉ có một người bị liệt dương không ảnh hưởng gì, nhưng tối nay mãi đến khi Khuê Ngạn lên giường ngủ, Biên Nam và Khuê Dịch cũng chỉ rúc trong sofa tâm sự cả đêm.

“Tôi về đây,” Biên Nam nhìn đồng hồ, không còn sớm nữa, ngày mai Khuê Dịch phải đến công ty báo danh trước, sau đó buổi chiều mới lên thuyền, buổi tối cần ngủ sớm một chút, “Ngày mai... thôi không nhắc tới chuyện này nữa, nhắc tới là thấy phiền.”

“Tôi tiễn cậu,” Khuê Dịch ôm Biên Nam, “Ngày mai tôi sẽ báo cáo với cậu, khi nào thức dậy, khi nào ăn sáng, khi nào ra cửa, khi nào lên xe, khi nào đến công ty, khi nào lên thuyền...”

“Không cần đến mức đó,” Biên Nam bật cười, “Cậu nói nghe cứ như tôi phải xét hỏi* vậy.”

*Xét hỏi: nguyên văn là “tra cung” (), ý nói bạn gái tra hỏi bạn trai để phòng ngừa bắt cá hai tay.

“Cậu bị liệt rồi mà...” Khuê Dịch nói đến đây lại phá lên cười.

“Đủ rồi nhé! Có phải bây giờ không đánh nhau với cậu nên cậu ngứa da không,” Biên Nam đứng lên, nhảy nháy tại chỗ, “Được rồi, tôi về đây, cậu tiễn tôi ra đón taxi đi.”

Về đến nhà Dương Húc, trước khi vào cửa Biên Nam gọi cho Khuê Dịch trước, sau đó mới đi rửa mặt.

Có lẽ vì ngủ cả buổi chiều nên bây giờ nằm dài trên giường, cậu không thấy buồn ngủ gì cả.

Lật tới lật lui lăn qua lăn lại trên giường chừng mười phút đồng hồ, cậu vớ lấy quyển sổ đặt bên gối.

Bỗng nhiên nghĩ ra một cách hay để thuận lợi gom đủ 1000 chữ cho thư tình.

Bảo yêu.

Bây giờ là một ngày trước khi cậu lên thuyền, tôi lại đang nằm trên giường viết thư tình cho cậu đây.

Hôm nay thời tiết rất tốt, nhưng hai đứa mình nằm trên sofa ngủ suốt buổi chiều thật sự hơi lãng phí thời gian, ít ra cũng nên trò chuyện cả ngày chứ.

Biên Nam cười ha ha nhìn mấy dòng mình vừa viết, tiếp theo sẽ là ngày đầu tiên cậu lên thuyền, ngày thứ hai, ngày thứ ba cậu lên thuyền, ngày đầu tiên cậu xuống thuyền...

Viết thư tình thành nhật ký quả là cách không tệ, có thể thêm thắt thời tiết của mỗi ngày trong tuần, đúng là hết chỗ chê.

Biên Nam ném bút, xoay người nằm thành hình chữ đại (大), nhắm mắt lại cười một lúc lâu

88. Chương 88

Biên Nam cảm thấy mình nằm mơ suốt đêm, nhưng cụ thể mơ cái gì, cậu không nhớ rõ lắm.

Dù sao cũng có Khuê Dịch trong đó.

Khuê Dịch hệt như diễn viên chính xuất hiện xuyên suốt trong giấc mơ rối loạn của cậu.

...

Biên Nam rửa mặt xong rồi cắn vài miếng bánh mì, lúc ra cửa, Khuê Dịch gửi tin nhắn qua.

Tôi ra ngoài đây, hôm nay lạnh quá, nhớ mặc nhiều một chút.

Biên Nam cười cười, hồi âm cho Khuê Dịch.

Đúng lúc tôi cũng ra ngoài đây.

Tuy rằng hôm qua vẫn còn cảm thấy Khuê Dịch lên thuyền quả là chuyện khó mà chịu đựng với mình, nhưng đến ngày Khuê Dịch lên thuyền thật, cậu phát hiện thì ra cũng không có gì.

Quả nhiên người không thích nghĩ nhiều mà bắt đầu suy nghĩ rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

Hôm nay Biên Nam rất bận, thực tập đã được một thời gian, đối với nội dung công việc thường ngày cậu đã nắm rõ gần hết, Cố Vĩ bắt đầu từ từ ném không ít chuyện cho cậu làm một mình.

Ví dụ như viết bản kế hoạch cho một giai đoạn.

“Cái này em cũng phải làm à?” Biên Nam ngơ ngác, đừng nói viết bản kế hoạch, viết tờ giấy nhắn mà cậu còn tốn sức nữa là, chưa kể cậu có nhiệm vụ rất nặng nề, viết nhật ký... à không, thư tình cho Khuê Dịch thậm chí chưa được nửa trang giấy.

“Cậu viết, tôi chỉnh sửa một chút là được,” Cố Vĩ phát tay, “Bên chỗ tôi có bản kế hoạch viết hồi xưa đây, cậu có thể tham khảo.”

“Anh à,” Biên Nam bước đến bên người Cố Vĩ, “Anh Vĩ, chắc chắn anh không hiểu rõ học sinh trường Thể thao rồi.”

“Vớ vẩn, tôi là học sinh trường Thể thao mà!” Cố Vĩ liếc xéo.

“Anh là học sinh của Học viện thể thao! Không giống trường Thể thao bọn em,” Biên Nam thật sự có cảm giác sắp chết ngay tức khắc, “Lúc em thi, trên bài thi chỉ viết tên mình và ABCD...”

La Dật Dương ở một bên cầm vợt nhưng không tìm được người đánh chung, buồn chán đi lòng vòng nửa ngày rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh Biên Nam: “Tôi viết giùm cậu.”

Biên Nam quay đầu nhìn chằm chằm La Dật Dương chừng hai phút, cắn răng hỏi: “Nói đi, muốn tôi đánh mấy trận với anh?”

“Thứ năm tuần tới tôi về trường rồi,” La Dật Dương nói, “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày một tiếng là đủ.”

“Má,” Biên Nam nhe răng, “Được.”

“Ầy ầy ầy, còn đang ở trước mặt tôi đây,” Cố Vĩ tắc lưỡi, “Ngang nhiên bàn bạc chuyện trốn việc à?”

“Trốn việc là anh thì có,” La Dật Dương đập banh xuống đất rồi chụp lấy, “Lẽ ra cái này hẳn do anh viết mà?”

Cố Vĩ lại tắc lưỡi, đứng lên, vỗ vai Biên Nam một cái: “Chùng nào đưa tôi đây?”

“Chùng nào vậy?” Biên Nam quay đầu hỏi La Dật Dương.

“Thứ hai.” La Dật Dương nói.

Học viên sắp bắt đầu vào học, La Dật Dương khiêng vợt đi tìm sân trống, Biên Nam hơi lo ngại nhìn Cố Vĩ: “Anh ta viết được không thế?”

“Được chứ, thằng nhóc cậu cũng giỏi tạo quan hệ thật, có thể nhờ cậu hai viết bản kế hoạch giùm cậu,” Cố Vĩ nở nụ cười, “Lúc thi tốt nghiệp trung học, cậu ta là thủ khoa ban khoa học xã hội của thành phố chúng ta đấy.”

“Thủ khoa?” Biên Nam không khỏi giật mình, càng giật mình hơn là, “Lại còn là ban khoa học xã hội?”

“Ừ,” Cố Vĩ đứng dậy, “Bắt đầu đi, lát nữa tôi sắp xếp công việc hôm nay cho cậu, cậu xem qua là được, hôm nay còn vài người mới chưa tới, tạm thời không gom đủ một lớp, sau khi họ tới thì cậu dẫn đi tập trước.”

“Ừm.” Biên Nam cởi áo khoác, đứng lên khởi động.

La Dật Dương nhìn vậy mà lại là thủ khoa ban khoa học xã hội, mặc dù chỉ là thủ khoa thành phố nhưng cũng đủ khiến Biên Nam hết hồn.

Lại còn là ban khoa học xã hội nữa chứ, Biên Nam nhất thời cảm thấy tiếc thay cho chòm ria mép bị cạo của La Dật Dương...

Cậu tựa vào lưới sân nghe Cố Vĩ giảng giải bài học hôm nay cho học viên, trong đầu cứ nghĩ ngợi lung tung.

Thủ khoa ban khoa học xã hội cũng đâu có gì ghê gớm, Khưu Dịch cũng là học sinh giỏi đây này, nếu không phải vì điều kiện gia đình không cho phép, cậu ấy sẽ có thể học tiếp lên trung học phổ thông, giật danh thủ khoa chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ.

Đang suy nghĩ miên man, Khưu Dịch lại gửi tin nhắn qua.

Tổng cộng có ba thực tập sinh, lát nữa mở buổi gặp mặt nhỏ, làm quen với quy tắc và điều lệ một chút rồi lên thuyền.

Vậy không thể chơi di động hả? Biên Nam hồi âm.

Ừ, khi nào rảnh gửi thêm tin nhắn cho cậu.

Mãi đến chiều Biên Nam tan tầm, tin nhắn đó vẫn chưa gửi tới. Biên Nam nhắm tính thời gian, hẳn là Khưu Dịch đã lên thuyền, đoán chừng người mới không thể tùy tiện chơi di động.

Lúc vừa đến Triển Phi thực tập, chưa đến giờ cơm cậu cũng không dám lấy di động ra.

“Một tiếng!” La Dật Dương chẳng biết chui ra từ đâu, đập vai cậu một cái, “Đi thôi!”

“Ầy...” Biên Nam bắt đắc dĩ đi theo anh ta, hai người tìm một sân bóng không người.

Với Biên Nam mà nói, đánh cho tên gà mờ La Dật Dương tâm phục khẩu phục là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mọi khi chơi bóng với La Dật Dương, cậu không dùng hết sức mình, miễn cưỡng xem như tập chung thôi, phần lớn thời gian đều đánh theo trình độ của La Dật Dương, nhưng hôm nay cậu không nường tay nữa.

Chắc vì dạo này có không ít chuyện phiền lòng, cậu vẫn một mực đè nén cũng như không có chỗ giải tỏa, lúc ở trường thì có thể mượn huấn luyện để bộc phát một chút, còn bây giờ chỉ có thể nặng tay với La Dật Dương.

Đánh nghiêm túc như khi cậu thi đấu.

Đừng nói giao bóng cho La Dật Dương, bóng mà La Dật Dương đón được cậu cũng chẳng đánh bao nhiêu cái, đánh đến nỗi La Dật Dương chạy khắp sân.

Một tiếng kết thúc, La Dật Dương ném vợt xuống đất: “Mẹ nó!”

“Nhớ viết bản kế hoạch đấy.” Biên Nam nói, lau mồ hôi trên trán rồi mặc áo khoác vào. Một tiếng qua đánh rất sướng tay, cậu có cảm giác như vợt nên được khâu lược lần nữa vậy.

“Tôi có thù oán gì với cậu chứ!” La Dật Dương đá vợt, “Đánh bóng cũng không cho người ta đánh thoải mái!”

“Anh thoải mái thì tôi không thoải mái, tôi không thoải mái lâu như vậy rồi, anh không thể cho tôi thoải mái một lần à,” Biên Nam phì cười, xoay người đi ra khỏi sân bóng, “Đi đây.”

“Lúc trước tôi đã cảm thấy cậu đánh rất cừ rồi,” La Dật Dương nhặt vợt lên đuổi theo, “Không ngờ lại đạt đến trình độ này, cảm giác như có thể đánh một trận bất phân thắng bại với Dương Húc.”

“Hả?” Biên Nam nhìn La Dật Dương, “Anh từng đánh với Dương Húc luôn cơ à?”

“Lúc tôi còn học cấp ba ấy, bây giờ anh ta không chơi bóng nữa,” La Dật Dương cử động cánh tay, “Cảm giác như bây giờ anh ta chỉ nấu cà phê nướng bánh...”

Thử tưởng tượng dáng vẻ Dương Húc cầm vợt tennis đứng trên sân bóng, Biên Nam cảm thấy hơi khó tả.

Hôm nay La Dật Dương chưa nói đưa cậu về, song cậu cũng không có xe để đạp, xe còn đang vút trong sân nhà Khưu Dịch.

Biên Nam nhìn đồng hồ, lúc này chắc bạn nhỏ Khưu Ngạn đang ở bệnh viện, nếu bây giờ ngồi xe bus qua đó, lúc mình đến nơi có lẽ Khưu Ngạn đã về nhà làm bài tập rồi.

Hiện tại đã qua giờ cao điểm, tốc độ xe lưu thông chậm lại, cũng không bị kẹt xe, một đường coi như thuận lợi.

Chẳng qua nhà Khưu Dịch vẫn còn tắt đèn, Biên Nam bước đến bên cửa sổ xem thử, xác nhận Khưu Ngạn còn chưa về nhà, nhưng chắc là sắp về rồi, cậu bèn xoay người ra khỏi sân, đi bộ đến trạm xe bus ở đường nhỏ, ngồi xổm ở cạnh đó.

Hôm nay lạnh thật, nhất là bây giờ trời đã tối đen, gió thổi vù vù.

Biên Nam ngồi xổm ở trạm xe bus chừng mười phút đồng hồ, có cảm giác mình sắp sửa biến thành tượng băng, lúc Khưu Ngạn ăn mặc như quả bóng cầm hộp đựng cơm nhảy xuống khỏi xe bus, cậu vội nhào qua ôm chầm lấy nhóc.

Một nửa là vì muốn ôm Khưu Ngạn, nửa khác là vì muốn... sưởi ấm.

Khưu Ngạn bị cậu dọa giật cả mình, lúc giơ hộp cơm chuẩn bị đập vào mặt cậu mới nhìn rõ, nhóc vừa mừng vừa sợ hô to một tiếng: “Đại hồ tử! Anh hù chết em rồi ——”

“Chờ em này giờ,” Biên Nam mỉm cười bẻ nhóc đi về nhà, “Hôm nay tình trạng bố em sao rồi?”

“Vẫn ăn không vô ạ,” Khuất Ngạn ôm cổ cậu, “Chỉ hơi vài ngum cháo trắng.”

“Không sao đâu, em đừng lo, bị bệnh thường không thích ăn gì mà, khỏe rồi mới nuốt trôi.” Biên Nam vỗ lưng nhóc.

“Sao anh lại chạy tới đây?” Khuất Ngạn hỏi.

“Một mình anh ở nhà chán lắm nên đến tìm em chơi,” Biên Nam gãi đầu nhóc cách lớp nón, “Tối nay anh không về, thế nào?”

“Được!” Khuất Ngạn lập tức phấn khởi hẳn lên, “Được ạ!”

Thật ra qua nhà Khuất Dịch cũng không có gì làm, Khuất Ngạn ở trong phòng làm bài tập, Biên Nam vào phòng bếp ăn cơm tối bằng đũa tâm sáng ngày mai của Khuất Ngạn, sau đó nằm dài trên sofa xem TV.

Xem TV một hồi, cậu lẳng lặng đi vào nhìn Khuất Ngạn, nhóc ấy đang cúi đầu viết bài một cách chăm chỉ, Biên Nam nhìn mà cảm khái, nếu chỉ có một mình Khuất Ngạn ở nhà thì cô đơn biết bao.

Tuy bình thường ăn cơm xong bố Khuất ngồi ngoài phòng khách chưa bao lâu đã phải về phòng nghỉ ngơi, nhưng bây giờ trong nhà không có bố Khuất, cảm giác trống vắng hơn nhiều.

Có lẽ Khuất Ngạn cảm nhận còn rõ ràng hơn cậu, sau khi làm bài tập xong, nhóc cũng không quấy lên đòi chơi, chỉ cuộn người ngồi cạnh Biên Nam ngoan ngoãn xem TV.

Gần đến 10 giờ, di động của Khuất Ngạn đặt trên bàn reo một tiếng.

“Là anh hai!” Khuất Ngạn nhảy phắt xuống sofa, nhào qua cầm di động, nhấn vài cái rồi cất cao giọng, “Hôm nay có ngoan không? Nên đi ngủ rồi!”

“Mau trả lời anh hai em đi,” Biên Nam cười, mặc dù tin nhắn này không phải gửi cho cậu, nhưng những gì liên quan đến Khuất Dịch đều khiến tâm trạng cậu tốt lên, “Ơ mà hôm nay em ngoan thật.”

Lúc Khuất Ngạn cúi đầu trả lời tin nhắn, điện thoại của Biên Nam reo một tiếng.

Hôm nay mọi việc đều suôn sẻ, mấy người bạn tôi chung một phòng, không gọi cho cậu được, tín hiệu cũng không tốt lắm.

Biên Nam nhếch miệng bấm trả lời, nhưng ngón tay lơ lửng ở khung nhập chữ cả buổi lại không biết nên trả lời thế nào.

Tin nhắn thứ hai của Khuất Dịch nhanh chóng gửi tới.

Cậu đang ở nhà tôi?

Ừ, ở một mình chán quá, tôi nghĩ chắc nhị bảo cũng cô đơn như tôi nên mới tới đây .

Cậu điên à.

Rồi sao.

Khuất Dịch còn chưa trả lời, di động của Khuất Ngạn lại reo tiếng nữa.

“Anh hai nói em ngủ ngon ạ!” Khuất Ngạn hớn hở hô to.

“Vây lát nữa em ngoan ngoan ngủ đi,” Biên Nam cười nói, “Ngày mai anh dẫn em đi ăn sáng.”

“Dạ.” Khuất Ngạn thả di động xuống, chạy đi rửa mặt.

Di động của Biên Nam lại reo lên, Khuất Dịch gửi tấm hình qua.

Biên Nam vừa nhìn liền bật cười, Khuất Dịch mặt mày nghiêm túc giơ ngón giữa với cậu, đoán chừng bên cạnh có người nên không tiện bày ra biểu cảm gì.

Nhưng bất luận biểu cảm của Khuất Dịch thế nào, mặt cậu ấy vẫn... đẹp như thế.

Nhớ lại trước đây hề thấy mặt Khuê Dịch là tức anh ách, Biên Nam mỉm cười một lúc lâu, thế mà bây giờ lại trở thành thế này.

Đúng là không ngờ luôn.

Biên Nam phát hiện tuy rằng Khuê Ngạn rất sợ Khuê Dịch, nhưng mỗi khi Khuê Dịch không ở nhà, rõ ràng nhóc nghe lời hơn bình thường, rửa mặt xong là ngoan ngoãn lên giường nằm ngủ.

Biên Nam lại ngồi tán dóc với Khuê Dịch thêm vài câu, nói cục cưng ngủ ngon rồi mới duỗi lưng đứng dậy đi vào phòng.

Khuê Ngạn đã bọc chăn nằm ngay ngắn, đang mở to mắt thờ người ra, Biên Nam ngồi xuống bên giường, nhóc lập tức xoay người sát lại gần Biên Nam.

Biên Nam xoa mặt Khuê Ngạn, cảm thấy nhóc thấp thỏm hết như động vật nhỏ vừa rời xa mẹ mình.

“Ngủ đi,” Biên Nam ôm nhóc, “Anh ngủ với em.”

“Dạ.” Khuê Ngạn nhắm mắt lại.

Từ nhà Khuê Dịch đến Triển Phi xa hơn nhiều so với từ nhà Dương Húc đến đó, nhưng mấy ngày nay Biên Nam vẫn ở nhà Khuê Dịch.

Mặc dù Khuê Ngạn thoát nhìn không tim không phổi không lạnh lợi, phần lớn thời gian đều vui tươi hơn hẳn trước sức sống, Biên Nam vẫn cảm nhận được sự bất an của nhóc, bố nằm viện, anh hai không ở nhà, nếu đặt chuyện này lên người đứa trẻ khác, dám chắc không gánh nổi đâu.

Có điều thằng nhóc này giống hệt anh hai mình ở điểm đó, ngay cả lúc làm nũng, Biên Nam cũng chưa nghe nhóc nói một câu.

Mỗi ngày Biên Nam đều dẫn Khuê Ngạn đi ăn sáng, giúp nhóc chuẩn bị cơm để đưa cho bố Khuê, sau đó đưa nhóc đến trường, tan tầm thì mua chút thức ăn ngon.

Ngày nào Khuê Dịch cũng gửi tin nhắn cho cậu, thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, trước đây hai người cũng làm thế mỗi khi không gặp được nhau, chỉ là không có cảm giác chơi vơi như hiện giờ.

Có điều lần này thời gian Khuê Dịch lên thuyền dài hơn nhiều so với dự đoán của Biên Nam, sau gần một tuần Khuê Dịch mới gọi điện thoại bảo ngày mai có thể xuống thuyền.

“Má, tôi tưởng các cậu lái đi nước ngoài rồi chứ,” Biên Nam nhẹ nhõm hẳn, “Cảm giác thế nào?”

“Mệt chết đi được,” Giọng Khuê Dịch nghe hơi uể oải, “Thuyền cũ nên nhiều vấn đề lắm, hôm qua bọn tôi rửa thuyền hơn nửa ngày trời, hai thực tập sinh kia còn say sóng nghiêm trọng, tôi không say sóng cũng mệt muốn chết...”

Có thể khiến hoàng tử làm thêm Khuê Dịch thoát ra từ ‘mệt’, chứng tỏ đúng là mệt thật, Biên Nam tắc lưỡi: “Lần này về được nghỉ bao lâu?”

“Chưa biết nữa, cho xuống thuyền về nhà đã không tệ rồi.” Khuê Dịch cười cười.

“Về đây tôi mát xa cho cậu.” Biên Nam nói.

“Ừa,” Khuê Dịch nói, “Được rồi không nói nữa, tín hiệu không tốt, tối nay gửi tin nhắn cho cậu.”

Sau khi nhận cú điện thoại này, đến trưa đi làm Biên Nam vẫn còn thấy khoái chí, buổi trưa bị La Dật Dương kéo đi nói muốn đánh trận cuối cùng trước khi về trường, cậu cũng không thấy phiền.

“Tối nay tôi mời cậu ăn một bữa,” La Dật Dương đứng đối diện cử động cánh tay, “Phải cảm ơn cậu mới được.”

“Không cần đâu, đã nói là bạn bè rồi, khách sáo như vậy tôi không quen.” Biên Nam cười đáp.

“Đừng nha, quen nhau đó giờ mới mời có bữa này mà.” La Dật Dương nói.

“Ngày mai đã về trường, tối nay không ăn ở nhà à?” Biên Nam hỏi.

“Tối mai mới đi, nguyên cả ngày mai tôi phải ở yên trong nhà, có khi đi vệ sinh mẹ tôi cũng phải đứng bên ngoài canh chừng ấy chứ,” La Dật Dương nhú mày, “Phiền hết biết.”

“VẬY...” Biên Nam vừa định nói chỉ cần không ăn quá muộn là được, di động ném trên chiếc ghế bên cạnh bỗng nhiên reo lên, “Tôi nghe điện thoại cái.”

Là số của Bé Long Xoăn, Biên Nam lập tức sốt ruột, giờ này đang là tiết đầu tiên buổi chiều của Khuru Ngạn, sao lại gọi điện thoại cho mình?

“Nhị bảo?” Biên Nam vội bắt máy.

“Đại hổ tử! Bệnh viện nói... bệnh viện nói, phải tìm anh hai,” Giọng Khuru Ngạn run rẩy, quỳnh quáng đến nỗi lắp bắp, “Em tìm không được, em... anh dẫn em đi bệnh viện được không?”

“Cái gì?” Biên Nam nhất thời cảm thấy chân mình mềm nhũn, “Bố em bị sao vậy?”

“Chào cậu, tôi là giáo viên chủ nhiệm của Khuru Ngạn,” Đầu bên kia vang lên một giọng nữ, “Cậu là bạn của anh hai Khuru Ngạn phải không?”

“Phải phải phải ạ,” Biên Nam đáp liên tục, “Cô ơi, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Là thế này, hiện giờ bố Khuru Ngạn không sao, tuy nhiên bệnh viện nói phải gặp người thân, nhưng gọi cho anh hai Khuru Ngạn mãi không thông nên mới gọi cuộc điện thoại này.” Giáo viên chủ nhiệm nói.

“Anh hai nó đang ở trên thuyền, thỉnh thoảng di động không có tín hiệu, cảm ơn cô,” Nghe nói bố Khuru không sao, Biên Nam thở phào nhẹ nhõm, nhưng tại sao bệnh viện bỗng dưng gọi người thân tới vẫn khiến cậu lo lắng như cũ, “Bây giờ em sẽ đến bệnh viện xem thử, phiền cô trông chừng Khuru Ngạn một lát, bảo nó đừng sốt ruột, em sẽ liên lạc với anh hai nó.”

Sau khi cúp điện thoại, cậu cầm áo khoác lên quát một tiếng với La Dật Dương: “Anh lái xe tới phải không?”

“Ừ,” La Dật Dương gạt đầu, lấy áo chuẩn bị lục chìa khóa, “Cậu muốn dùng xe?”

“Anh lái, chở tôi đến bệnh viện một chuyến!” Biên Nam xoay người chạy vội ra ngoài, lúc tông trúng Cổng Vĩ chỉ kịp kêu to một tiếng, “Anh Vĩ ơi chiều nay em xin nghỉ, có việc gấp!”

“... Ồ,” Cổng Vĩ sững sốt, “Đi đi.”

Biên Nam vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Khuru Dịch, trong ống nghe là khoảng lặng thật dài, tiếp theo là âm báo bận, xem ra không có tín hiệu thật rồi.

La Dật Dương cũng không hỏi Biên Nam đã xảy ra chuyện gì mà lái xe chở cậu chạy thẳng đến bệnh viện.

“Ừ,” Biên Nam ngồi trên xe một lát mới từ từ bình tĩnh lại, “Chậm chút coi, anh tưởng đây là đường cao tốc hả?”

“Còn không phải vì tôi thấy cậu đang gấp à?” La Dật Dương thả chân ga.

Biên Nam không nói nữa, trong đầu vẫn còn rối như tơ vò, bố Khuru không sao, nhưng bệnh viện muốn gặp người thân, vậy chắc chắn vẫn có vấn đề.

Mẹ nó, tại sao lại như thế, đã nói chỉ bị nhiễm trùng phổi mà, không phải đang điều trị sao...

“Con chú ấy đâu?” Thấy Biên Nam, bác sĩ hơi ngạc nhiên, “Tình hình này cần phải bàn bạc với con của chú ấy mới được.”

“Cậu ấy đang ở trên thuyền,” Biên Nam nhú mày, “Bác sĩ nói với cháu trước đi, cháu liên lạc được với cậu ấy thì sẽ gọi cậu ấy tới ngay, bố cậu ấy không sao chứ?”

“Bây giờ thì không sao, cậu đừng gấp,” Bác sĩ nhìn Biên Nam, “Cậu tranh thủ liên lạc đi, tình trạng ống mật của chú Khuru thế này tôi e là ung thư ống mật.”

“Cái gì?” Biên Nam trợn tròn mắt, ung thư ống mật? Khuru Dịch có nói ống mật của bố Khuru bị gì đâu, sao đột nhiên lại nhớ ra ung thư ống mật? Ung thư?

“Cậu cố liên lạc tiếp đi, bảo con chú ấy mau tới đây để xác định phương án điều trị tiếp theo.” Bác sĩ cũng không nhiều lời với Biên Nam.

“Bác sĩ, đừng nói với chú Khuru,” Biên Nam cảm thấy tay mình run cầm cập, “Bây giờ chú ấy vẫn chưa biết phải không?”

“Ừ, chú ấy vẫn chưa biết.” Bác sĩ gật đầu.

Sau khi bác sĩ đi rồi, Biên Nam tựa bên cửa sổ hành lang sững sờ một lúc lâu.

“Bố của bạn cậu hả?” La Dật Dương vẫn đứng bên cạnh, bấy giờ mới mở miệng hỏi thử.

“À,” Biên Nam nhìn anh ta, “Ừ.”

“Có gì cần giúp không?” La Dật Dương hỏi.

“Cảm ơn,” Biên Nam lấy di động ra, “Để tôi gọi lại cho cậu ấy... cậu ấy đâu có nói với tôi ông mặt của bố cậu ấy có vấn đề, sao lại như vậy chứ?”

La Dật Dương không nói gì nữa, ngồi xuống băng ghế dài bên cạnh.

Không liên lạc được với Khuru Dịch, Biên Nam cũng chẳng dám vào phòng bệnh, đứng ngoài hành lang thì sợ nhờ bố Khuru đi ra hít thở không khí sẽ thấy mình, vì vậy chỉ còn cách chạy xuống lầu một của khu bệnh nhân nội trú ngồi với La Dật Dương.

Đang trong giờ học, Khuru Ngạn gọi điện thoại cho cậu: “Đại hồ tử, anh đang ở bệnh viện hả?”

Nghe giọng nói sợ sệt của Khuru Ngạn, Biên Nam không khỏi đau lòng, cậu cắn môi, cố gắng làm cho mình thả lỏng: “Anh đang ở bệnh viện, không có gì đâu, bác sĩ muốn tìm anh hai em để bàn bạc phương án điều trị tiếp theo, chẳng phải bố em vẫn điều trị đó giờ sao, tiếp theo nên điều trị thế nào, bệnh viện phải báo cho anh hai em biết.”

“Ồ, ra là vậy nha,” Dường như Khuru Ngạn thở dài một hơi, “Vậy mai anh hai em mới về lặn.”

“Ừ, đừng gấp, để anh liên lạc với anh hai em, em đi học trước đi, khi nào tan học đi thẳng qua đây luôn, chúng ta đến tiệm cơm mua ít cháo là được.” Biên Nam nói.

“Vâng ạ,” Khuru Ngạn nói, “Em muốn ăn cánh gà.”

“Lát nữa dẫn em đi ăn.” Biên Nam cười.

“À thì, bố tôi cũng quen biết bệnh viện này, nếu không để tôi hỏi giúp cậu, xem thử có thể tìm bác sĩ nào tốt hơn không?” La Dật Dương ngồi kế bên nói.

“Để xem tình hình thế nào trước đã, bác sĩ xem tôi là người ngoài nên sẽ không nói rõ chi tiết với tôi,” Biên Nam thở dài, tiếp tục gọi điện thoại cho Khuru Dịch, “Cảm ơn anh nhé.”

Thật ra cậu cũng không định nói với Khuru Dịch gấp như thế, ngày mai Khuru Dịch mới xuống thuyền, nếu bây giờ cho cậu ấy biết, hôm nay cậu ấy biết sống sao?

Nhưng nếu không nói, một khi di động của Khuru Dịch có tín hiệu, cậu ấy sẽ thấy ngay một đồng cuộc gọi nhờ, nhiều cuộc trong số đó là từ bệnh viện...

Một tiếng sau, di động của Khuru Dịch đã thông.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Ngay câu đầu tiên, Khuru Dịch đã hỏi thẳng.

“Khuru Dịch à,” Biên Nam nghe vậy là biết Khuru Dịch đã nhìn thấy đồng cuộc gọi nhờ kia, “Là thế này...”

“Tình hình bố tôi sao rồi?” Khuru Dịch cắt lời cậu.

“Đừng gấp đừng gấp, hiện tại bố cậu không sao cả,” Biên Nam vội nói, “Bác sĩ tìm cậu, bây giờ tôi đã ở bệnh viện, phải..”

“Ông mặt hả?” Khuru Dịch hỏi ngay.

“Ừ,” Biên Nam dừng chốc lát mới nói khẽ, “Bác sĩ nói e là ung thư ông mặt.”

Khuru Dịch ở đầu bên kia lặng thinh.

Biên Nam đợi hồi lâu cũng không nghe Khuru Dịch trả lời: “Alô? Khuru Dịch?”

“Tôi đây,” Giọng Khuru Dịch bình tĩnh đến lạ, “Tôi biết rồi, trưa mai xuống thuyền tôi sẽ đến thẳng bệnh viện.”

“Ừ,” Biên Nam đáp, “Cậu... không sao chứ?”

“Không sao,” Khuru Dịch vẫn hết sức bình tĩnh, “Tạm thời đừng để cho bố tôi và nhị bảo biết.”

“Bố cậu chưa biết, tôi nói với nhị bảo bệnh viện tìm cậu để bàn phương án điều trị tiếp theo.” Biên Nam nói.

“Tôi cúp máy trước đây, để tôi... suy nghĩ đã.” Rốt cuộc giọng Khuru Dịch cũng có chút thay đổi, trầm xuống hẳn.

Sau khi cúp điện thoại, Biên Nam thần thờ nhìn sàn nhà một lúc lâu, có người đi ngang qua đụng trúng cậu, cậu mới phục hồi tinh thần lại, sức nhớ La Dật Dương vẫn còn ngồi bên cạnh.

“Không thì anh về trước đi, chắc hôm nay không đi ăn được rồi.” Biên Nam nói.

“Vậy được, mà cậu không sao chứ?” La Dật Dương quan sát cậu một lát.

“Không sao.” Biên Nam cười cười, có lẽ La Dật Dương sẽ cảm thấy cậu phản ứng hơi mạnh, nhưng với cậu mà nói, bố Khuru thật sự có ý nghĩa khác biệt.

“Thế... có gì cần giúp đỡ cậu cứ gọi điện thoại cho tôi, nếu tôi vắng mặt cũng có thể nhờ bố tôi liên lạc giúp.” La Dật Dương đứng dậy.

“Ừ.” Biên Nam gật đầu.

Sau khi La Dật Dương về rồi, Biên Nam tiếp tục chờ đợi nhìn sàn nhà.

Không biết qua bao lâu, một đôi chân xỏ giày bột lông nhỏ dừng trước mặt cậu.

Cậu ngẩng đầu, trông thấy Khuru Ngạn đang nhíu mày nhìn mình.

“Tối rồi hả?” Biên Nam vội điều chỉnh sắc mặt, nhe răng cười với nhóc, “Vào thăm bố trước hay đi mua thức ăn trước?”

“Anh gạt em.” Khuru Ngạn nói.

“Gì cơ?” Biên Nam ngẩn ra, “Anh gạt em cái gì?”

“Có phải bố em xảy ra chuyện gì không?” Khuru Ngạn nhíu chặt lông mày.

“Hả?” Biên Nam không ngờ Khuru Ngạn lại nhảy cảm như vậy, cậu ngừng một chút mới mỉm cười véo má nhóc, “Đã bảo không sao rồi mà, anh gọi điện thoại cho anh hai em rồi, trưa mai anh hai em sẽ tới.”

“Vậy tại sao anh lại thừ người ra ở đây mà không vào trong?” Khuru Ngạn nghiêng đầu, sắc mặt vẫn lo lắng và không tin lắm.

“Anh... tâm trạng anh không tốt lắm,” Biên Nam vuốt mặt mình, “Hôm nay anh bị mắng, sợ đi vào sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của bố em.”

“A?” Khuru Ngạn hốt hoảng nhìn cậu, “Bị ai mắng nha? Tại sao mắng?”

Biên Nam ôm chầm lấy Khuru Ngạn, tránh để nhóc thấy nét mặt mất tự nhiên của mình: “Bị huấn luyện viên của anh mắng, làm sai có chút xú mà bị ông rầy hơn cả tiếng, bực mình muốn chết.”

“Hây,” Khuru Ngạn tựa vào người Biên Nam, dụi mặt trên vai cậu, “Anh ngốc quá đi.”

Biên Nam nở nụ cười: “Ừa.”

89. Chương 89

Biên Nam dẫn Khuê Ngạn đi ăn cơm trước, mua thêm cho nhóc một cặp cánh gà, định bụng lát nữa tìm quán nào đó mua một phần cháo.

Trước đó Khuê Dịch từng nói bố Khuê không thể ăn thức ăn chứa nhiều dầu mỡ, nhưng lúc ấy cậu chưa nghĩ kỹ càng, bây giờ mới xem như đã hiểu, thì ra khi đó Khuê Dịch đã biết túi mật của bố Khuê có vấn đề.

Dựa theo tính cách của Khuê Dịch, có lẽ mấy hôm nay cậu ấy đã suy xét nhiều lần, nói không chừng đã chuẩn tâm lý cho tình huống tệ nhất rồi, cho nên mới bình tĩnh như vậy.

Nhưng mà... cho dù là thế, sự bình tĩnh của Khuê Dịch vẫn khiến người ta lo lắng.

Bây giờ lại không dám gọi điện thoại cho Khuê Dịch nữa.

Thật mẹ nó mệt người.

Trái lại suốt đường đi, Khuê Ngạn rất vui vẻ, Biên Nam chăm chú quan sát nhóc nửa ngày, hẳn là không phải giả vờ, cho dù nhóc có sự nhạy cảm và thông minh làm cậu kinh ngạc, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa con nít.

Điều cậu nên lo lắng chính là lát nữa vào phòng bệnh đừng để bố Khuê phát hiện.

“Phải ăn xong cánh gà ở ngoài rồi mới vào phòng bệnh được,” Khuê Ngạn nói, đoạn cúi đầu gặm cánh gà, “Bố em thích ăn thịt, sau khi bị bệnh thì không được ăn thịt nữa, thấy người khác ăn thịt bố sẽ không vui, lại còn không được uống rượu.”

“Đừng có vừa hứng gió vừa ăn như thế,” Biên Nam kéo nhóc vào một trung tâm mua sắm gần đó, tìm cái ghế trong khu nghỉ ngơi rồi bảo nhóc ngồi xuống, “Từ từ ăn đi.”

“Anh muốn ăn không?” Khuê Ngạn gặm hết một cái, cầm cái còn lại vừa hỏi vừa cắn một miếng.

“... Không,” Biên Nam tắc lưỡi, “Có ai như em không, anh còn chưa trả lời mà miệng đã cắn rồi.”

“Nếu anh muốn thì có thể ăn nữa còn lại nha.” Khuê Ngạn cười ngượng ngùng.

“Anh không ăn đâu, mua cho em ăn mà.” Biên Nam sờ đầu nhóc.

Khuê Ngạn ăn rất nhanh, ăn xong lau tay rồi hối hả đòi đi, sợ bố mình đói bụng.

Biên Nam tìm quán nào đó mua cháo, sợ cháo lạnh nên hai người chạy một mạch về bệnh viện.

Vào thang máy, Biên Nam bắt đầu căng thẳng, tuy rằng từ nhỏ đến lớn cậu gây không ít phiền toái, nhưng nói dối gạt người thì ít lắm, chưa đủ kinh nghiệm.

Suốt đường đi cậu đều đang điều chỉnh tâm tình của mình, lúc đẩy cửa phòng bệnh nhìn thấy bố Khuê đang nằm trên giường ngẩn người nhìn TV, mũi không khỏi chua xót.

“Ồ kìa,” Quay đầu thấy hai người bước vào, bố Khuê cười nói, “Hôm nay tới sớm hơn bình thường nhỉ.”

“Hôm nay con có việc bận, chưa kịp phụ nhị bảo nấu cháo ở nhà đã tới đây luôn,” Biên Nam vội vớt phiền muộn ra sau đầu, đắp nụ cười lên trên mặt, “Cháo mua ở quán, chú nếm thử xem có ngon hơn nấu bằng nồi ủ không?”

“À, đừng mua nhiều quá, chú không có khẩu vị.” Bố Khuê chống tay ngồi dậy.

“Chắc sắp có khẩu vị rồi,” Biên Nam bước qua nâng giường lên, cười ha ha, “Khuê Dịch nói trưa mai sẽ về, con sợ cậu ấy nói con bỏ đói chú.”

“Có khi nó cũng ăn cỡ chú thôi, nó gửi vài tin nhắn nói với chú tay nghề của đầu bếp trên thuyền không tốt.” Bố Khuê nở nụ cười.

Cháo vẫn còn nóng, bố Khuê cầm muống mứt mấy hộp rồi ngừng, Biên Nam nhìn ra mấy hộp này cũng ăn rất miễn cưỡng.

“Vị thế nào hả chú?” Cậu ngồi xuống bên giường.

“Có vị gì đâu chứ,” Bố Khuru tắc lưỡi, “Còn nhạt hơn nước sôi.”

Biên Nam đặt hộp cháo qua một bên, tựa vào mặt bàn: “Không thì mấy ngày tới bảo Khuru Dịch làm một ít sữa gạo lần trước cho chú uống nha? Thanh đạm mà còn có vị nữa.”

“Đúng,” Bố Khuru giơ ngón cái với cậu, “Ý kiến hay.”

“Chờ bệnh của chú khá hơn một chút, chúng ta về nhà làm sủi cảo ăn.” Biên Nam nói.

“À, về nhà hả,” Bố Khuru cười cười tựa vào giường, một lát sau mới nhẹ giọng nói, “Chưa chắc về được đâu.”

Biên Nam giật mình, há to miệng, mắt cả buổi mới nhen ra một câu: “Chú nói bậy cái gì vậy!”

Sau đó vội vàng quay đầu nhìn Khuru Ngạn, nhóc kia đang thò đầu ra ngoài phòng bệnh, nhìn một ông cụ tay ghim bình nước biển treo ngược đi dạo trong hành lang, cậu quay đầu lại lườm bố Khuru: “Nếu để nhì bảo nghe được nó sẽ đau lòng lắm!”

“Không nghiêm trọng thế đâu,” Bố Khuru cười cười, “Từ khi chú gặp chuyện đến giờ đã bao nhiêu năm rồi, cơ thể chú chưa từng khỏe hẳn bao giờ, hàng năm đều phải dần vật vài lần, mấy đứa nó cũng chuẩn bị từ sớm rồi.”

“Chuẩn bị cái gì!” Biên Nam cau mày, “Chuẩn bị cái gì chứ! Chú còn nói vậy nữa con sẽ giận đấy.”

“Con hãy nghe chú nói,” Bố Khuru mỉm cười vỗ vai cậu, “Ở nhà chú, sinh lão bệnh tử đã không còn là chuyện gì đáng ngại, sức khỏe càng như vậy, chú mới càng muốn hai đứa nó học cách đối mặt, quen cách đối mặt, con nói xem sức khỏe chú thế này, lỡ như ngày nào đó... nếu hai đứa nó chưa chuẩn bị gì thì sụp đổ mất.”

Biên Nam không đáp, cũng như thỉnh thoảng Khuru Dịch dạy đời cậu vậy, cậu cảm thấy dường như không có lý do gì để phản bác.

“Tình huống chú thế nào chú tự biết, bị bệnh nhiều năm như vậy, chú rảnh rỗi cũng tra thêm tư liệu, cơ thể có chỗ nào không ổn, chú gần như có thể đoán ra,” Bố Khuru nói, “Chú chỉ không muốn vào bệnh viện nằm thối, vừa tốn tiền vừa mệt mỏi, lại còn không được tự do, hể mà khó chịu nhưng ráng nhịn một chút là qua thì chú sẽ không nói, chỉ sợ nói ra một cái là Khuru Dịch lại bắt chú đến bệnh viện.”

“Có bệnh phải đến bệnh viện, chú đừng tự gánh nữa được không,” Biên Nam cau mày, “Chuyện này con ủng hộ Khuru Dịch, không đứng bên phe chú đâu.”

“Bố ơi,” Khuru Ngạn đứng ở cửa, quay đầu hỏi, “Con đi chơi một lát được không ạ?”

“Quầy y tá hả?” Bố Khuru nở nụ cười.

“Hôm nay chị Tiểu Vân trực ban phải không?” Biên Nam cũng cười, ở quầy y tá có một chị y tá xinh xắn, mỗi lần tới đây thấy người ta là Khuru Ngạn lại muốn đi theo ngắm nửa ngày.

“Con thấy chị ấy rồi,” Khuru Ngạn nói.

“Đi đi, nhưng đứng bên cạnh thôi, đừng cản trở người ta làm việc.” Bố Khuru phát tay.

“Biết rồi ạ,” Khuru Ngạn chạy ra ngoài.

“Mấy ngày nay nó ngoan không?” Bố Khuru hỏi Biên Nam.

“Ng ngoan lắm chú,” Biên Nam gật đầu, “Bình thường nhì bảo trông hơi khờ thế thôi, ở một vài phương diện nó trưởng thành hơn những đứa trẻ khác nhiều.”

“Chú ấy hả, lúc thì hy vọng nó biết gánh vác như Khuru Dịch,” Bố Khuru thở dài, “Nhưng lúc thì lại sợ nó giống như Khuru Dịch.”

“Khuru Dịch quá cực khổ,” Biên Nam nói khẽ.

“Đúng rồi, quá cực khổ,” Bố Khuru gõ nhẹ lên mặt bàn, “Thằng bé này cứ như không có tuổi thơ vậy, mới tí tuổi đầu đã là người lớn, không có thời kỳ nghịch ngợm, cũng không có thời kỳ phản nghịch.”

Biên Nam không lên tiếng, quả thật Khuru Dịch rất chín chắn, thỉnh thoảng ngẫu nhiên một lần sẽ khiến người ta kinh ngạc, nghĩ lại mà đau lòng không thôi.

“Chú chưa từng nghĩ rằng nó sẽ có một người bạn giống như con,” Bố Khuru nhìn cậu, “Nó ít bạn, cũng không có thời gian quen bạn, chỉ có một mình Thân Đào, mà Thân Đào cũng thuộc dạng ông già.”

Biên Nam bật cười: “Chú cho con phí bịt miệng đi, nếu không con sẽ nói cho Thân Đào biết chú chê cậu ấy là ông già.”

Bố Khuru cũng cười, đưa tay lấy một đồng tiền trên chiếc tủ nhỏ bên cạnh, đặt lên tay Biên Nam: “Nhớ giữ bí mật đấy, Thân Đào mà nghiêm túc là đáng ghét y như Khuru Dịch.”

“Thêm một đồng, giữ thêm một câu.” Biên Nam nói.

“Con cũng rất đáng ghét.” Bố Khuru lại ném một đồng tiền cho cậu.

Biên Nam thả hai đồng tiền vào túi quần của mình, hài lòng vỗ quần.

“Con và Khuru Dịch chơi thân lắm hả?” Bố Khuru nhìn cậu, cười hỏi.

“Cũng được ạ,” Biên Nam gãi đầu, “Lúc đầu rất ghét cậu ấy, ghét cả Thân Đào...”

“Chú thấy bây giờ nó còn thân với con hơn Thân Đào.” Bố Khuru nói tiếp.

“Hả?” Biên Nam sững sốt, lồng ngực đập mạnh đến độ thiếu điều văng lười ra ngoài, cậu vội vàng nặn ra nụ cười, “Làm gì có, Thân Đào với Khuru Dịch là bạn bè bao nhiêu năm, sao mà giống con được.”

Một lát sau, bố Khuru mới thấp giọng nói: “Đúng vậy, đúng là không giống.”

“Không phải, chú à, chú...” Biên Nam chỉ cảm thấy cả người mình sắp cứng lại, không biết nên nói tiếp thế nào, “Có ý gì?”

Bố Khuru không đáp, bỗng đứng nghiêng đầu bắt đầu ho khò khè, ho rất dữ dội.

Biên Nam vội đứng lên đỡ ông, vỗ lưng ông rồi dùng sức vuốt vài cái: “Con rót chút nước cho chú.”

Bố Khuru ho hồi lâu mới từ từ ngừng lại, ông tựa vào gối thở hổn hển nửa ngày mới thấy đỡ hơn. Ông nhấp một hớp nước nóng, thở ra một hơi dài thượt: “Chắc, ho đến mức ruột thắt thành nơ bướm luôn.”

“Chú đừng nói chuyện, nằm nghỉ chút đi.” Biên Nam muốn hạ giường xuống.

Bố Khuru dè tay cậu: “Chú muốn dựa, dựa thoải mái hơn.”

“Vâng.” Biên Nam kéo chiếc ghế bên cạnh qua, ngồi xuống.

Bố Khuru nhắm mắt lại nghỉ ngơi chốc lát, đoạn vỗ nhẹ lên tay cậu: “Không có gì, con đừng căng thẳng thế, làm chú cũng căng thẳng theo.”

Biên Nam không đáp, cậu ngẩng đầu nhìn nước thuốc trong bình truyền nước, còn khoảng một phần ba.

“Biên Nam...” Bố Khuru gọi cậu một tiếng.

“Sao ạ?” Biên Nam rất muốn nói chú ơi đừng nói nữa, câu vừa rồi của bố Khuru khiến cậu cứ cảm thấy bố Khuru đã biết chuyện gì đó, cậu thật sự có hơi lo lắng, sợ mình lỡ miệng nói bậy.

“Trước đây con có quen bạn gái không?” Bố Khuru hỏi.

“Con...” Biên Nam có cảm giác trán mình cũng bắt đầu đổ mồ hôi, “Quen nghiêm túc hình như không có, con cũng không biết nữa, toàn như chơi thôi ạ.”

“Ồ,” Bố Khuru cười cười, “Còn tưởng con giống Khuru Dịch chứ, thằng nhóc này trước giờ chưa từng quen bạn gái.”

Biên Nam há miệng không nói nên lời.

“Chuyện gì cũng không nói với chú, nghĩ gì cũng không cho chú biết,” Bố Khuru thở dài, “Nếu chú không bị thế này, chắc tính tình của nó sẽ cởi mở hơn.”

“Bây giờ cậu ấy cũng cởi mở lắm mà,” Biên Nam dè dặt nói, “Lúc nói móc con thì cởi mở lắm.”

Bố Khuru bật cười, rồi lại ho vài tiếng: “Con nói móc người ta cũng đâu kém, khả năng chống nói móc cũng rất mạnh.”

Không đợi Biên Nam mở miệng, ông vừa cười vừa nói thêm một câu: “Bởi vậy hai đứa mới thân như thế, tính cách bù trừ cho nhau.”

“Chú ơi,” Biên Nam có xung động muốn xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh, “Con...”

“Chú và Khuru Dịch vẫn luôn như thế, cái gì nó cũng không nói thì tưởng rằng cái gì chú cũng không biết, thật ra cái gì chú cũng biết hết, dù sao cũng là con chú mà,” Bố Khuru nhắm mắt lại, giọng rất nhỏ, giống như sắp thiếp đi vậy, “Đôi khi chú cũng thấy buồn, con trai mình là một đứa con trai ngoan, nhưng lại không giống con trai... có lẽ do từ nhỏ áp lực quá lớn, chuyện gì cũng phải ưu tiên nghĩ cho người khác, nghĩ cho bố nó, nghĩ cho em nó.”

Biên Nam im lặng, mũi xốt đến độ trán cậu phát đau.

“Đôi khi cũng cảm thấy thật có lỗi với nó, vương chân nó nhiều năm như vậy,” Bố Khuru từ từ nhắm nghiền hai mắt, khóe mắt ươn ướt, “Nó là một đứa trẻ rất cứng chạch, thế nên nó nói cái gì làm cái gì nghĩ cái gì chọn cái gì, chú cũng không có ý kiến, nếu không phải vì chú, nó nào phải vất vả như vậy.”

“Chú à,” Biên Nam nắm cánh tay bố Khuru, lúc mở miệng mới phát hiện giọng mình thoảng run rẩy, “Chú đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi.”

Bố Khuru khẽ thở dài, không nói nữa.

Khi nước thuốc sắp truyền xong, bố Khuru vẫn không nhúc nhích, có lẽ đã ngủ rồi, Biên Nam cũng không rung chuông vì sợ đánh thức ông, cậu bèn đứng dậy tới quầy y tá gọi y tá qua rút kim.

Khuru Ngạn ngồi trên ghế đối diện quầy y tá, đang trò chuyện hăng say với chị Tiểu Vân.

Nghe Biên Nam nói rút kim, nhóc đứng lên: “Bố truyền thuốc xong rồi hả anh?”

“Ừ, bây giờ đang ngủ,” Biên Nam cười, “Muốn xin số điện thoại của chị Tiểu Vân không?”

“Xin rồi nha.” Khuru Ngạn hí hửng lắc lắc điện thoại trong tay.

“Em hay thật.” Biên Nam tặc lưỡi.

Chị Tiểu Vân rút kim cho bố Khuru, nói rằng thuốc hôm nay truyền xong hết rồi, có thể để bố Khuru nghỉ ngơi thật tốt: “Mấy bữa nay tối nào cũng ngủ muộn, bảo chú ấy ngủ chú ấy cũng không nghe, vậy mà hôm nay mới giờ này đã ngủ, mấy đứa đừng đánh thức chú ấy.”

“Vâng.” Biên Nam gật đầu.

Bố Khuru cứ mất ngủ... là vì sao?

Là vì bệnh, hay vì chuyện giữa cậu và Khuru Dịch?

Chuyện giữa cậu và Khuru Dịch, rốt cuộc bố Khuru có biết không, biết được bao nhiêu?

Nếu biết... vậy câu nói cuối cùng cũng như những gì Khuru Dịch từng nói.

Bố tôi vẫn luôn cảm thấy có lỗi với tôi, ông ấy nghĩ rằng mọi chuyện trong nhà ông ấy chẳng giúp được gì, cho nên tất cả đều dồn lên người tôi, ông ấy cảm thấy mình liên lụy tôi, thế nên... vì lý do đó, ông ấy không thể tổ thái độ với việc này, ý cậu là vậy phải không?

Trong ngực Biên Nam đau nhói.

Bởi vì Khuru Dịch bỏ ra quá nhiều cho gia đình này, thế nên bất luận cậu ấy làm gì, cho dù bố Khuru không thể chấp nhận cũng sẽ không phản đối.

Đêm nay Biên Nam thật sự mất ngủ, không có mơ mơ màng màng, không có một đêm tỉnh nhiều lần.

Từ khi nằm xuống cho đến hừng đông, một giây cậu cũng không ngủ.

Trong đầu cứ chiếu đi chiếu lại đoạn đối thoại với bố Khuê.

Sợ mình nói sai cái gì, sợ bị phát hiện cái gì, sợ lỡ như những gì bố Khuê nói và những gì cậu nghĩ không giống nhau, nhưng lại vì phản ứng của cậu mà nghĩ ra gì đó...

Suốt cả đêm, những nội dung này cứ luân phiên xoay vòng trong đầu cậu, đến rạng sáng, cậu gọi cho Cố Vĩ xin nghỉ một ngày.

Lúc rời giường trái lại không thấy buồn ngủ, chỉ có chút bức bối, sau khi dùng nước lạnh rửa mặt, Biên Nam cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều.

“Trưa nay anh hai về hả anh?” Khuê Ngạn đã mặc quần áo tử tế, lưng đeo cặp sách.

“Chưa chắc nữa,” Biên Nam dẫn nhóc ra cửa, “Không biết trưa nay mấy giờ anh hai em mới xuống thuyền, hơn nữa phải đến bệnh viện bàn bạc với bác sĩ, chắc khá lâu đó.”

“Ồ, vậy chiều nay em tan học về nhà chắc anh hai sẽ ở nhà phải không?” Khuê Ngạn lại hỏi.

“Chắc thế,” Biên Nam xoa đầu nhóc, “Nếu về sớm thì bọn anh sẽ đi đón em, nếu không kịp thì em về nhà trước rồi gọi điện thoại cho bọn anh.”

“Vâng ạ.” Khuê Ngạn nhảy nhót.

Sau khi nhìn Khuê Ngạn vào trường, Biên Nam đứng ở ven đường chốc lát, không biết bây giờ mình nên đến bệnh viện hay về nhà chờ Khuê Dịch.

Cuối cùng cậu gửi tin nhắn cho Khuê Dịch, tôi chờ cậu ở đâu đây?

Một lát sau Khuê Dịch gọi điện thoại qua: “Cậu không đi làm hả?”

“Tôi không có tâm trạng,” Biên Nam buồn bực nói, “Chờ cậu và bác sĩ bàn xong biết kết quả rồi tính sau.”

Khuê Dịch im lặng vài giây: “Cậu về nhà trước đi, khi nào xuống thuyền tôi nói cho cậu biết, lúc đó cậu tới thẳng bệnh viện luôn.”

“Ừ, Khuê Dịch à,” Biên Nam nhú mày, giọng Khuê Dịch vẫn bình tĩnh như thế, nhưng nghe được giọng cậu ấy hơi khàn, “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, tôi đâu phải là người dễ có chuyện như vậy.” Khuê Dịch nói.

Mấy tiếng đồng hồ chờ Khuê Dịch xuống thuyền rất oải, Biên Nam ngồi trên sofa thờ người ra nhìn TV.

Di động đặt trên chiếc bàn trước mặt, cách vài phút cậu sẽ cầm lên xem giờ, không biết xem bao nhiêu lần, di động chợt vang lên.

Cậu nhảy phắt dậy chớp di động, không thèm nhìn mà nhấc máy luôn: “A lô?”

“Anh Nam, tối mai rảnh không?” Ai ngờ đầu bên kia lại truyền đến giọng Vạn Phi.

Biên Nam sững sốt hồi lâu mới kịp phản ứng: “Má, sao lại là mày?”

“Má, là tao thì sao, tao không được chào đón đến mức này à!” Vạn Phi tức giận nói, “Từ năm ngoái tới giờ hai đứa mình chưa gặp nhau, mày đúng là...”

“Tối nay tao gọi cho mày, tao có chút chuyện,” Biên Nam nói, “Đang chờ điện thoại.”

“Rồi rồi rồi,” Vạn Phi bất đắc dĩ nói, “Vậy tao chờ điện thoại của mày.”

Lúc Biên Nam cúp điện thoại bồi thêm một câu: “Ra ăn cơm đừng dẫn Hứa Nhị theo.”

“Không dẫn! Chỉ hai đứa mình thôi!” Vạn Phi nói.

Khuê Dịch gọi lúc 11 giờ, Biên Nam ngồi trên sofa sắp sửa hôn lìa khỏi xác, tiếng chuông reo một lúc lâu cậu mới chớp lấy di động.

“Bây giờ cậu đến bệnh viện đi, tôi đón taxi qua.” Khuê Dịch nói.

“Ừ.” Biên Nam mặc áo khoác vào chạy ra ngoài.

Lúc Biên Nam đón taxi tới bệnh viện, Khuru Dịch vẫn chưa tới, cậu đứng bên đường ngay cổng bệnh viện nhìn chăm chăm mỗi chiếc taxi lái tới.

Vào khoảnh khắc thấy xe taxi chở Khuru Dịch dừng trước mặt mình, thấy Khuru Dịch xách balô bước xuống xe, dây thần kinh vẫn kéo căng của Biên Nam thoáng chốc buông lỏng, cả người như nhũn ra.

Khuru Dịch đi tới trước mặt cậu, ném balô xuống bên chân, ôm chầm lấy cậu.

“Bố cậu không sao,” Biên Nam cũng ôm chặt Khuru Dịch, cánh tay của Khuru Dịch run nhè nhẹ, nhưng vẫn ôm siết lấy cậu, cậu không khỏi đau lòng, “Không sao đâu.”

Khuru Dịch không nói gì, lẳng lặng ôm cậu một lát rồi thả tay ra, cầm balô ném dưới đất: “Đi thôi, vào trong.”

Bố Khuru đang ngồi trên giường, thấy Khuru Dịch đầu tiên là sững sốt, tiếp theo là nén không được nụ cười mừng rỡ: “Vậy là vẫn chưa về nhà hả?”

“Chỉ có một cái balô thôi, ghé thăm bố trước,” Khuru Dịch đi tới bên giường, khom lưng nhìn mặt bố Khuru, “Sắc mặt không được nha bố.”

“Con tự soi gương nhìn mặt con đi,” Bố Khuru cười cười, “Trên thuyền mệt lắm nhỉ?”

“Cũng được, không có cảm giác gì quá lớn, chỉ ngủ không ngon giấc,” Khuru Dịch quay đầu lại nhìn Biên Nam, “Bố tôi không ăn uống đàng hoàng phải không?”

“Thật ra bữa nào cũng ăn cả,” Biên Nam nói, sau cuộc trò chuyện hôm qua, Biên Nam cảm thấy xấu hổ khó nói nên lời khi đứng trước mặt bố Khuru lần nữa, mỗi khi ánh mắt bố Khuru lia tới cậu sẽ thấy căng thẳng.

“Con đi tìm bác sĩ nói chuyện trước.” Khuru Dịch kéo chăn cho bố Khuru, xoay người nhìn Biên Nam một cái rồi đi tới cửa phòng bệnh.

“Con đi nghe lén.” Biên Nam cười hì hì với bố Khuru, theo Khuru Dịch ra ngoài.

Khuru Dịch đứng trên hành lang, sau khi Biên Nam đi ra, Khuru Dịch kéo Biên Nam đến cầu thang bên cạnh: “Có phải hôm qua cậu nói gì với bố tôi không?”

“Đâu có,” Biên Nam sững sốt, “Cậu đã dặn đừng nói với chú ấy mà, tôi đâu có nói.”

“Không phải chuyện bệnh,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Chuyện khác.”

“Chuyện khác...” Biên Nam thật sự không biết làm sao Khuru Dịch phát hiện được, cậu tựa vào tường nửa ngày cũng không biết nên nói thế nào, “Thì trò chuyện thôi.”

“Trò chuyện gì?” Khuru Dịch hạ giọng, “Lúc vào phòng bệnh tôi đã cảm thấy cậu không ổn rồi.”

“Khuru Dịch,” Biên Nam nhú mày, “Tôi nghĩ... hình như bố cậu thật sự đã biết... chuyện của hai ta.”

Cậu suy nghĩ chuyện này suốt đêm qua, nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện mình chẳng nhớ rõ cuộc đã nói những gì, hồi lâu sau mới tóm tắt đại khái, sau đó đập đầu vào tường: “Tôi thật sự đã cẩn thận lắm rồi, nhưng mà...”

“Cậu không phải đối thủ của bố tôi đâu,” Khuru Dịch vỗ vai Biên Nam, xoay người chuẩn bị đi bấm thang máy, “Tôi đi tìm bác sĩ, cậu đi mua một ít thức ăn về đi, hôm qua đến giờ tôi chưa ăn gì, đói bụng quá.”

“Khuru Dịch,” Biên Nam kéo Khuru Dịch, “Có phải ông ấy đã biết không?”

“Cho dù không biết, nhìn cậu như vậy cũng biết,” Khuru Dịch nhéo tay Biên Nam, “Không có gì, đi mua thức ăn đi.”

“Xin lỗi,” Biên Nam nhú mày, “Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì chứ,” Khuru Dịch vỗ vai Biên Nam, cười nói, “Tôi cũng không ngờ luôn, hoặc như tôi nói với cậu đó, ông ấy quá gian xảo.”

Biên Nam đi ra khỏi cổng bệnh viện, đứng ở cạnh đó.

Thờ tiết hôm nay cũng khá, mặt trời tỏa nắng, không có gió gì.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy người mình lạnh toát, cứ muốn run rẩy.

Bản thân mình không thể giấu được bố Khu, vốn dĩ sức khỏe chú ấy đã không tốt, bây giờ nếu biết chuyện này có khi nào sẽ gây ảnh hưởng xấu không?

Mà điều khiến Biên Nam càng bất an chính là sự bình tĩnh khiến cậu cảm thấy mình không tài nào tới gần được trên người Khu Dịch.

90. Chương 90

Biên Nam đi loanh quanh vài vòng trên đường, cậu không có khẩu vị gì, nhìn cái gì cũng cảm thấy không ngon miệng, cũng chẳng biết nên mua cái gì về.

Cuối cùng đi lòng vòng chừng nửa tiếng, cậu mới vào một quán ăn thoát nhìn không tẻ, gọi hai phần cơm vịt quay và một phần cháo, bọc cẩn thận rồi quay về bệnh viện.

Đứng trước cổng bệnh viện, cậu nhìn đồng hồ, gọi điện thoại cho Khu Ngạn.

Khu Ngạn đã về đến nhà, đang chuẩn bị tự hâm cháo ăn.

“Anh hai em còn đang ở trong văn phòng bác sĩ bàn bạc,” Biên Nam nói, “Trưa nay hơi nhiều việc, em ở nhà tự ăn cơm rồi ngủ một giấc, buổi chiều tự đi học nha.”

“Dạ,” Khu Ngạn đáp, “Vậy buổi chiều anh hai có thể về nhà không anh?”

“Có thể về,” Nghe giọng Khu Ngạn, Biên Nam không khỏi thấy cay mũi, “Chiều nay anh đón em tan học.”

“Được ạ, anh mang cho em chai sữa chua được không, còn khô bò nữa.” Khu Ngạn vội nói.

“Anh hai em về rồi mà em còn dám ăn lung tung thế à?” Biên Nam cười nói.

“Anh hai về nên em mới tranh thủ ăn chút nữa nha, nếu không lại hết được ăn rồi.” Khu Ngạn phì cười.

“Rồi, anh mang cho em, nhưng chỉ hôm nay thôi, ngày mai không được ăn lung tung nữa.” Biên Nam nói.

“Vâng ạ!” Khu Ngạn trả lời vang dội.

Trở lại cửa phòng bệnh, Biên Nam đứng ngoài cửa nghe ngóng, trong phòng không có tiếng của Khu Dịch, bố Khu đang tán dóc với ông chú giường kế bên.

Khu Dịch còn chưa trò chuyện với bác sĩ xong, Biên Nam thoáng do dự, ngồi xuống băng ghế ngoài hàng lang, bỗng nhiên không dám một mình đối mặt với bố Khu.

Chẳng biết tại sao nữa.

Ngồi chờ người trên ghế một lát, thang máy đình một tiếng, Khu Dịch đi ra.

“Sao rồi?” Biên Nam đứng dậy.

“Mua gì thế?” Khu Dịch đi tới trước mặt Biên Nam, dùng ngón tay đẩy túi nilon nhìn vào trong.

“Cơm vịt quay, mua cháo cho bố cậu.” Biên Nam nhìn Khu Dịch, kể từ sau khi vào bệnh viện, sắc mặt Khu Dịch không còn thay đổi gì nữa, tâm trạng cũng chẳng thấy dao động gì.

“Sao chưa vào trong?” Khu Dịch nhìn cậu.

“Tôi...” Biên Nam không biết nên trả lời thế nào, quả thật cậu cũng không biết tại sao mình không dám vào.

“Cơm vịt quay hả,” Khu Dịch ngồi xuống ghế, “Vậy hai đứa mình ăn xong rồi hăng vào, nếu không bố tôi húp cháo còn hai đứa mình ăn vịt quay, chắc thềm chết ông ấy.”

“Ồ.” Biên Nam ngồi xuống bên cạnh Khuê Dịch, lấy ra một phần cơm đưa cho Khuê Dịch, cậu đoán Khuê Dịch có thể đoán được cậu không dám vào.

Lúc ăn cơm, Khuê Dịch không nói câu nào, Biên Nam cũng không hỏi dò, nhìn Khuê Dịch như vậy, hẳn là bác sĩ không nói gì hay ho, nếu không Khuê Dịch đã nói cho cậu nghe từ sớm rồi.

Biên Nam không ăn hết phần cơm này, trong lòng quá bức bối, còn khó chịu hơn ở nhà gây gổ xong rồi ăn cơm với Biên Hạo và Biên Hình Ngữ.

“Lát nữa tôi vào thăm sự với bố,” Coi bộ Khuê Dịch rất đói bụng, ăn xong phần mình còn lấy luôn hộp cơm trong tay Biên Nam qua ăn nốt, “Không thì cậu...”

“Tôi ở ngoài đợi.” Biên Nam nói.

Khuê Dịch nhìn Biên Nam, tay vỗ nhẹ lên đùi cậu, vùi đầu ăn hết hộp cơm của cậu, đoạn đứng dậy đến phòng giải khát dùng lò vi sóng hâm nóng cháo, sau đó vào phòng bệnh.

Lúc đẩy cửa phòng bệnh, Khuê Dịch cảm thấy cửa nặng trĩu, phải dùng vai đẩy mới vào được.

“Biên Nam đâu?” Bố Khuê nhìn ra sau lưng Khuê Dịch, “Hai đứa ăn chưa?”

“Ăn rồi,” Khuê Dịch dựng bàn, đặt cháo trước mặt bố Khuê, “Bọn con ăn thịt, để không kích thích bố nên ăn xong rồi mới vào.”

“Nó đi rồi à?” Bố Khuê cầm muống khuấy cháo.

“Chưa, đang loang quanh bên ngoài,” Khuê Dịch ngồi xuống bên giường, cười hỏi, “Sao vậy, bố muốn tâm sự với cậu ấy tiếp hả?”

“Không tâm sự nữa, có lẽ nó bị bố dọa rồi,” Bố Khuê thở dài, cứ dùng muống khuấy cháo, “Không có khẩu vị, ăn không vô.”

“Bác sĩ nói buổi trưa sẽ truyền dinh dưỡng cho bố, cứ ăn không vô thế này, cơ thể không gánh nổi đâu.” Khuê Dịch nói.

Bố Khuê không đáp, muống vẫn khuấy tới khuấy lui trong hộp cháo, Khuê Dịch nhìn muống, muống khuấy đến độ lòng cậu rối loạn.

Loạn cào cào thì đúng hơn.

“Nói bố nghe chút đi, trò chuyện với bác sĩ lâu thế mà.” Bố Khuê khuấy cả buổi, rốt cuộc cũng mở miệng.

Khuê Dịch không đáp, chỉ chìa tay lấy muống rồi đẩy nắm hộp cháo lại.

“Vấn đề của ông mặt không nhỏ, để bố đoán xem,” Bố cười cười, “Là ung thư phải không?”

Khuê Dịch nhấn nắp hộp cháo nhiều lần, nhấn một lúc lâu, cậu đứng dậy đặt hộp cháo sang bàn bên cạnh, đưa lưng về phía bố mình, nhìn chằm chằm hộp cháo không nhúc nhích.

“Bố đau đến nhiều đêm mất ngủ,” Bố Khuê nhẹ giọng nói, “Đ đoán là biết, không sao cả.”

Khuê Dịch nhắm nghiền mắt, hít sâu một hơi, tay trong túi quần nhéo mạnh vài cái, nhéo đến nỗi đốt ngón tay phát đau mới từ từ xoay người, ngồi trở lại bên giường.

“Lúc trước bố đã đau rồi,” Khuê Dịch nhìn chằm chằm bố mình, “Tại sao một mực không nói.”

“Muốn mắng bố hả?” Bố Khuê tặc lưỡi, cười nói, “Bố không để ý đâu, không phải con cứ hay nói bố thấy chết không sờn sao.”

“Thấy chết không sờn và muốn chết là hai chuyện khác nhau.” Khuê Dịch nói.

“Tiểu Dịch à,” Bố thở dài một hơi, “Hai chúng ta có mâu thuẫn, mâu thuẫn thuộc dạng không thể thỏa hiệp ấy...”

Khuê Dịch không đáp.

“Con là một đứa trẻ hiếu thảo, hiểu chuyện, có trách nhiệm,” Bố nhìn cậu, “Trước đây bố tự hào về con lắm, mặc dù nhà ông Khuru này... nhưng bố có một đứa con trai không ai bì kịp, vừa nghĩ tới điều đó là bố thấy đắc ý rồi.”

Bố Khuru nắm tay Khuru Dịch, Khuru Dịch có thể cảm giác được tay bố mình lạnh ngắt, muốn nắm chặt tay cậu cũng không đủ sức, chỉ có thể run nhẹ nhàng.

“Lúc trước bố chỉ cảm thấy con quá cực khổ, nhưng càng về sau bố càng thấy không ổn,” Bố ngừng một lát, nhìn cậu, tiếp tục nói, “Tất cả mọi chuyện, chuyện phiền lòng, chuyện sầu não, đến chỗ con là biến mất hết, con không có phản ứng mà người bình thường nên có, tức giận phiền muộn cái gì cũng không có, như thế... không bình thường.”

“Con phản ứng ở bên ngoài rồi.” Khuru Dịch nhún mày.

“Đánh nhau hả?” Bố cười bất đắc dĩ, “Như thế không bình thường, cần đánh nhau để xoa dịu tâm tình, không bình thường đâu con.”

“Vậy thì sao?” Khuru Dịch gần như đã biết bố mình muốn nói gì.

Những lời hệt như dấm dò hậu sự khiến lòng cậu đau nhói, cơn đau như bị roi quất rồi chọc khuấy khiến cậu không thở nổi.

“Đây là mâu thuẫn giữa hai ta,” Bố nói thật chậm, dường như đang suy tư, “Con hy vọng chăm sóc bố để bố sống cho thật tốt, bố hy vọng con đừng sống như vậy nữa.”

Khuru Dịch trở tay siết chặt tay bố: “Bố phải sống cho thật tốt, con sống thế nào là chuyện của con.”

“Chẳng có ý nghĩa gì,” Bố tắc lưỡi, “Chẳng có ý nghĩa gì, bố sống thế này chẳng có ý nghĩa gì, cũng quá khó chịu con à... Bên bác sĩ có phương án nào?”

“Phẫu thuật hoặc điều trị duy trì,” Khuru Dịch nói với giọng hơi khàn, “Con cảm thấy nên phẫu thuật, tuổi của bố không lớn lắm...”

“Điều trị duy trì đi, muộn quá rồi, phẫu thuật xong cũng không có hy vọng gì, chắc chắn bác sĩ đã nói với con, đừng gạt bố,” Bố ngắt lời cậu, “Cơ thể của bố chịu không nổi đâu, con biết bây giờ phổi của bố không được tốt, trong bụng bố cũng không được tốt, bố không muốn giày vò chính mình, giày vò cả con, không, chủ yếu là không muốn giày vò mình thêm nữa.”

Khuru Dịch không lên tiếng, tay cậu run bần bật, từ khi biết túi mật của bố xảy ra vấn đề đến hôm qua biết là ung thư, tất cả phòng tuyến mà cậu xây dựng trong lòng mình bắt đầu vỡ nứt từng chút một vì những lời này của bố.

“Con xem kia,” Bố nhìn cậu, “Con tự soi gương đi, bình thường những đứa trẻ cùng lứa biết chuyện này có ai phản ứng như con không? Bố không muốn như vậy nữa, phiền lắm, mệt nữa, bố cũng... nhớ mẹ con.”

Khuru Dịch quay phắt đầu đi, nhìn chăm chăm TV trên tường, nuốt những giọt nước mắt suýt nữa tràn ra trong phút chốc.

Bố nhớ mẹ con.

Những lời này khiến Khuru Dịch gần như sụp đổ.

Mười năm qua gồng gánh mọi khổ cực, mọi bất công, mọi giá lạnh, cậu chỉ muốn bố có thể tiếp tục sống thoải mái bình an.

Thế nhưng những lời này của bố gần như đập nát tất cả kiên trì của cậu.

“Khó chịu phải không, bố nói vậy cũng hơi nặng nề thật,” Bố vỗ vỗ tay cậu, “Trước đây bố chưa từng suy nghĩ kỹ càng về những chuyện này, con, em trai con, bố đều trốn tránh không muốn nghĩ, chỉ là lúc không có ai, bố lại nhớ đến mẹ con, mãi đến khi Biên Nam cứ tới nhà mình chơi...”

Khuru Dịch trừng to mắt, một lát sau mới quay đầu lại nhìn bố.

“Bố phát hiện thằng bé Biên Nam này thần kỳ lắm nhé,” Bố cười cười, “Chơi với nó một thời gian dài, con đã có sự thay đổi, bản thân con có cảm giác được không?”

“Thay đổi gì chứ.” Khuru Dịch mở miệng, giọng khàn đến độ suýt không cất ra tiếng.

“Con trở nên cởi mở hơn, nói cũng nhiều hơn, thi thoảng còn làm mấy chuyện ngớ ngẩn,” Nói được phân nửa, bố nghiêng đầu ho khan vài tiếng rồi lại cười nói, “Bố mới chợt nghĩ rằng, con trai bố nên là như thế, trẻ con tuổi này vốn nên là như thế, thì ra con cũng quá... biến thái.”

“Bố mới biến thái ấy.” Khuru Dịch nhú mày.

Bố mỉm cười hồi lâu, sau một thoáng im lặng mới thu lại nụ cười, nói: “Tiểu Dịch, bố thương lượng chuyện dàng hoàng này với con.”

“Nói đi.” Khuru Dịch nhìn ông.

“Nếu như... nếu như cuối cùng bố... không được,” Bố nói khẽ, “Đừng kéo dài thời gian, gần ông hay máy hô hấp gì gì đó, một người lắm, bố không muốn.”

Khuru Dịch không nói lời nào.

“Nghe thấy không?” Bố nhìn cậu.

“Không.” Khuru Dịch đứng lên, cậu không chấp nhận được bây giờ bố nói những việc này, lại còn là nội dung như thế.

“Chuyện này, con có thể dùng lý trí của con.” Bố nói.

“Không,” Khuru Dịch nhìn ông, “Không.”

Trên băng ghế dài, Biên Nam ngồi cũng không yên, một là trong lòng lo âu, hai là hệ thống sưởi hơi ngoài hành lang không đủ ấm, ngồi lâu sẽ thấy lạnh.

Khuru Dịch vào phòng bệnh hơn một tiếng vẫn chưa ra, cậu ở ngoài hành lang đi từ đầu này tới đầu kia, lại đi từ đầu kia tới đầu này, tới tới lui lui đi bao nhiêu lần cậu đã hết đếm nổi.

Giữa chừng còn trông thấy bác sĩ và y tá đẩy máy móc chạy vào một phòng bệnh, khiến cho lòng cậu hốt hoảng từng đợt.

Vật vờ đợi thêm gần nửa tiếng, cửa phòng bệnh của bố Khuru mở ra, Khuru Dịch cúi đầu vừa móc thuốc lá vừa bước ra ngoài.

“Bố cậu có khỏe không?” Biên Nam phóng tới trước mặt Khuru Dịch.

“Ừ,” Khuru Dịch cầm điều thuốc đi về phía lối thoát hiểm, “Đi hút điều thuốc với tôi đi.”

Biên Nam theo sau Khuru Dịch đi vào lối thoát hiểm, rồi lại đi xuống dưới vài tầng, đứng ở bên cửa sổ.

Khuru Dịch châm điều thuốc ngậm vào miệng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trò chuyện sao rồi?” Biên Nam hỏi, Khuru Dịch như vậy khiến cậu vừa lo lắng vừa đau lòng, muốn bước tới ôm Khuru Dịch, nhưng chần chờ một hồi cũng không dám nhúc nhích.

“Ông ấy không chịu phẫu thuật,” Khuru Dịch nói, “Muốn điều trị duy trì, điều trị duy trì cơ bản là chờ chết.”

“Cậu đã bảo không nói cho ông ấy biết mà?” Biên Nam không thể kiềm chế mà hô lớn.

“Ông ấy đoán được,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, “Vả lại nếu phải phẫu thuật, ông ấy cũng sẽ biết thôi.”

“Vậy phẫu thuật đi, tại sao không phẫu thuật?” Giọng Biên Nam phát run, bố Khuru làm vậy là sao?

“Kéo dài thêm được chút thôi, bác sĩ nói phẫu thuật... không có tác dụng gì quá lớn, hơn nữa cơ thể của ông ấy sẽ chịu không nổi,” Giọng Khuru Dịch nghe không rõ cảm xúc, sắc mặt cũng bình tĩnh đến lạ, “Chính ông ấy cũng không muốn, nói là quá khó chịu.”

“Vậy làm sao đây? Cứ... chờ như thế ư?” Biên Nam không thể hoàn toàn chấp nhận câu trả lời này.

Khuru Dịch không đáp, ánh mắt vẫn dừng ngoài cửa sổ.

“Cậu không khuyên nhủ ông ấy sao?” Biên Nam hỏi.

“Biên Nam à,” Khuru Dịch thu hồi tầm mắt, hít một hơi thuốc lá, nhìn Biên Nam, “Cậu cảm thấy... tôi là người thế nào?”

“Hả?” Biên Nam sửng sốt, “Rất là tốt.”

“Vậy sao.” Khuru Dịch dụi thuốc, tiếp tục nhìn Biên Nam.

“Rất tốt luôn, vừa đẹp trai vừa thông minh, còn hiểu chuyện và đáng tin cậy nữa,” Biên Nam không biết tại sao bỗng dưng Khuru Dịch lại hỏi câu đó, “Sao thế?”

“Có biến thái không?” Khuru Dịch hỏi.

“Biến... thái?” Biên Nam có xung động muốn sờ trán Khuru Dịch xem Khuru Dịch có bị sốt không, “Chắc tôi sẽ không thích một tên biến thái đâu.”

Khuru Dịch nở nụ cười, nhét tay vào túi quần, nhích lại gần Biên Nam, cúi đầu áp trán lên vai cậu, thấp giọng nói: “Sau khi quen cậu tôi đã thay đổi, thích nói chuyện, thích cười, còn làm những chuyện ngớ ngẩn nữa...”

“Thế hả,” Biên Nam nhẹ nhàng ôm lấy Khuru Dịch, “Không phải như thế rất tốt sao? Bố cậu... nói vậy à?”

“Ừ,” Giọng Khuru Dịch hơi rầu rĩ, “Cũng vì vậy, bố tôi cảm thấy vì ông ấy nên tôi mới... không giống người bình thường, cho nên ông ấy không muốn liên lụy tôi nữa, không muốn nữa sống nữa chết nằm trong bệnh viện.”

Bàn tay Biên Nam đang định vỗ lưng Khuru Dịch chợt lại giữa không trung.

Tất cả tiếng động quanh mình đều biến mất, Biên Nam cảm thấy bên tai im phăng phắc, trong đầu trống rỗng, giống hệt chiếc áo thun trắng cậu dùng nước rửa chén để giặt.

“Mấy giờ rồi?” Khuru Dịch ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi.

“Để tôi xem xem...” Biên Nam lấy lại tinh thần, móc di động ra xem, “Hơn 3 giờ.”

“Đón nhĩ bảo tan học giúp tôi đi, đưa nó tới đây,” Khuru Dịch nói, đoạn nhấc tay sờ mặt Biên Nam, “Bây giờ tôi không muốn nhúc nhích.”

“Được,” Biên Nam gạt đầu, “Vừa lúc tôi cũng đã hứa sẽ đón nó.”

“Tối nay cậu về nhà ngủ một giấc cho ngon đi,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Tôi thấy sắc mặt cậu không ổn lắm.”

“Cậu nhìn lầm rồi, là màu da của tôi thôi,” Biên Nam nhe răng cười, hít sâu một hơi, “Vậy... tôi đi đón nhĩ bảo trước, cậu vào với bố cậu đi.”

“Ừ.” Khuru Dịch đáp một tiếng.

Biên Nam nhìn Khuru Dịch, hé miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng xoay người đi cầu thang xuống lầu dưới.

Nhìn bóng lưng của Biên Nam, Khuru Dịch lại mò một điều thuốc ra châm lửa, tựa vào tường chậm rãi ngồi bệt xuống.

Xin lỗi.

Xin lỗi cậu Biên Nam.

Phản ứng của Biên Nam khi cậu thốt ra câu đó khiến cậu lập tức hối hận.

Cậu không nên nói ra lời như thế với Biên Nam vẫn căng như dây đàn vào thời điểm này.

Biên Nam không phải cậu, Biên Nam không có lỗi, Biên Nam không nên chịu bất cứ tổn thương gì vì chuyện này.

Nhưng cậu không chịu nổi nữa rồi, bệnh của bố, những lời bố chưa bao giờ nói với cậu, đều làm cậu đau đớn.

Cậu không có chỗ để phát tiết, cảm giác nghẹn đến muốn khóc nhưng khóc không được cũng không dám khóc thật sự khiến người ta chịu không thấu.

Cuối cùng cậu chọn cách buông thả, nện áp lực của mình vào người Biên Nam một cách thiếu suy nghĩ, gán nỗi đau vốn không hề liên quan tới Biên Nam cho cậu ấy một cách vô lý.

Xin lỗi.

Khứu Dịch ấn mạnh đầu lọc xuống mặt đất, nhắm mắt lại.

Trong thoáng chốc, nước mắt không bị khống chế tuôn ra ngoài.

Khứu Dịch cắn môi, đưa tay ôm đầu, cố gắng khống chế chính mình.

Nhưng làm thế nào cũng không kiềm lại được.

Đã bao lâu chưa khóc như thế, có làm sao cũng không ngăn được nước mắt, vừa bắt đầu là tuôn ào ào không ngừng lại được.

Khứu Dịch vò mạnh tóc mình.

Cuối cùng rúc đầu trong cánh tay mình khóc thành tiếng.

...

Biên Nam đón nhóc Khứu Ngạn bởi vì sắp được gặp anh hai mà mừng đến độ nhảy tưng tưng ra khỏi trường, sau đó bắt taxi đến thẳng bệnh viện.

“Buổi tối ăn gì vậy anh?” Ngồi ở ghế sau, Khứu Ngạn chui rúc trong ngực Biên Nam không ngừng uốn tới ẹo lui.

“Lát nữa mua chút đồ ăn, em mang vào cho anh hai đi,” Biên Nam sờ đầu nhóc, đặt sữa chua và khô bò đã mua cho nhóc lên tay nhóc, “Anh... buổi tối anh có việc, không ăn chung với mọi người được.”

“A?” Khứu Ngạn hơi thất vọng, “Vậy ngày mai anh có tới không?”

“Ngày mai... ngày mai anh đi làm rồi,” Biên Nam cười cười, “Hôm nay anh vừa xin nghỉ một ngày, ngày mai phải ngoan ngoãn đi làm...”

“Vậy tan tầm thì sao?” Khứu Ngạn hỏi dò.

“Xem tình hình thế nào đã.” Biên Nam tựa lưng vào đệm, khẽ thở dài.

Mua xong cơm tối, Biên Nam nhìn Khứu Ngạn xách túi đi vào thang máy khu nội trú, ngây người một lát rồi quay lưng rời khỏi bệnh viện.

Đón taxi trở về nhà Dương Húc, cậu tắm rửa thay quần áo, sau đó nhìn đồng hồ, lấy di động ra gọi điện thoại cho Vạn Phi: “Ra ngoài ăn cơm.”

“Được!” Vạn Phi đáp ngay, “Gặp chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng được, mày nói địa điểm tao tới đó luôn.” Biên Nam buồn bực nói.

“Anh Nam, mày không sao chứ?” Vạn Phi thoáng do dự, “Sao nghe giọng buồn thiu vậy?”

“Buồn hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến ăn cơm, đừng nhiều lời nữa, nói địa điểm đi.” Biên Nam nói.

Vạn Phi báo tên một quán ăn: “Biết ở đâu không? Mày đón taxi nói cái tiệm ở đường Nhị Hoàn là tài xế biết à.”

“Ừ.” Biên Nam cúp điện thoại.

Đã hai ba tháng không gặp mặt Vạn Phi, lúc đến cửa quán ăn bước xuống xe, thấy Vạn Phi rụt cổ nhảy nháy dưới tàng cây, chẳng hiểu sao cậu chỉ muốn chạy qua ôm Vạn Phi khóc lớn một hồi.

“Đậu má, anh Nam à sắc mặt của mày... da đen cũng không che nổi ấn đường (chỉ phần nằm giữa hai lông mày) đen thùi của mày luôn...” Vạn Phi nhào tới kêu to một tiếng, “Mày sao thế?”

“Nói nhảm thật mẹ nó nhiều,” Biên Nam nhìn Vạn Phi, “Đói bụng, ăn cơm.”

“Ồ, tao cũng đói,” Vạn Phi khoác vai cậu, đi vào quán ăn, “Ăn no rồi từ từ nói tao nghe.”

Trong quán rất đông khách, rất náo nhiệt, hai người tìm cái bàn nhỏ trong góc ngồi xuống.

Vạn Phi không hỏi Biên Nam muốn ăn gì mà trực tiếp kêu bồi bàn gọi thức ăn, còn gọi thêm chai rượu trắng: “Uống chút ha?”

“Ngất thì mày có chịu trách nhiệm không?” Biên Nam nhìn Vạn Phi.

“Ngất thì tới nhà tao ngủ,” Vạn Phi cười nói, “Tao công mày.”

“Được thôi.” Biên Nam gật đầu.

Biên Nam không đói lắm, hoặc nên nói cậu không biết mình có đói hay không, dạ dày chưa cho cậu tín hiệu.

Vạn Phi chọn một nồi lẩu nước luộc thịt, vừa thấy đĩa nấm kim châm trong đông đồ nhúng, Biên Nam liền bật cười, đĩa vậ còn nhìn đĩa nấm kim châm cười cả buổi.

*Nấm kim châm, món see you tomorrow của hai anh em nhà Dịch ==)

“Chưa uống mà đã thế rồi...” Vạn Phi lấy cái cốc nhỏ rót rượu cho Biên Nam, sau đó lấy ly thủy tinh rót cho mình, “Nào, nhấp một hớp đi.”

Biên Nam cầm cốc cụng nhẹ với ly của Vạn Phi, giữa đầu đổ hết rượu vào miệng.

“Ồ?” Vạn Phi sững sốt, “Chúng ta có thể nào ăn xong rồi mới say xin ngã xuống dưới bàn không?”

“Bây giờ mới có bao nhiêu đâu.” Biên Nam cảm nhận dòng rượu nóng chảy từ miệng xuống đến dạ dày, cảm giác nóng gắt khó mà diễn tả làm cho người ta sáng khoáy đến lạ, cậu nhìn cái cốc nhỏ chẳng to hơn ngón cái là bao, so với ly thủy tinh của Vạn Phi, cái cốc này quả thật nhỏ đến độ không để ý là tìm không ra.

“Cũng có nửa phần rồi,” Vạn Phi tắc lưỡi, rót thêm cho Biên Nam một cốc, “Được rồi, cốc này nhấp tí thôi.”

“Ừ.” Biên Nam gấp một đĩa nấm kim châm thả vào nồi.

Trước đây Biên Nam thường nghe người ta nói, những người tâm trạng không tốt uống rượu rất dễ say, cậu cảm thấy bây giờ tâm trạng của mình cực kỳ không tốt, theo như lượng rượu của cậu, này giờ nốc hai cốc gộp lại cũng hơn một phần, thế mà vẫn chưa say.

Kỳ diệu thật.

Chẳng qua say thì chưa, nhưng đầu óc lại nóng hừng hực đến nỗi hơi choáng váng, nhìn thứ gì cũng thấy lắc lư, vậy nên cậu chỉ có thể trừng mắt nhìn Vạn Phi.

“Nói tao nghe coi, mày gặp phải chuyện gì à, hai đứa mình đâu có gì không thể nói nhau nghe,” Vạn Phi vỗ ngực, “Anh em là để tâm sự mà.”

Biên Nam nhìn chằm chằm Vạn Phi chốc lát, nhào người nằm sấp trên bàn: “Bố của Khuru Dịch nhập viện rồi, ung thư ống mật, có lẽ là thời kỳ cuối.”

“Cái gì?” Vạn Phi sững sốt, gấp thịt cũng quên ăn.

Mấy ngày nay, cuối cùng Biên Nam đã thấu hiểu cảm giác có chuyện gì cũng giấu nhem trong lòng của Khuru Dịch.

Không thể nói, không có chỗ nào để nói, còn phải cắn răng gắng gượng vờ như không có chuyện gì, khó chịu.

Bức bối đến mức cậu muốn run lấy bẫy.

Bây giờ người anh em tốt nhất của cậu, Vạn Phi, đang ngồi đối diện cậu, cậu mới bắt chợt cảm thấy mấy thứ chận ở ngực đã tìm được cửa ra.

Bắt đầu nói thì không ngừng được nữa, Biên Nam chẳng ăn gì nhiều, chỉ nhấp hết hớp rượu này đến hớp rượu khác.

Cuối cùng cũng chẳng nhớ mình đã nói những gì, lúc Vạn Phi cầm tờ khăn giấy chạm khóe mắt của cậu, cậu mới cảm thấy mũi mình xót khủng khiếp.

“Là vì tao nên bố Khuê Dịch mới cảm thấy Khuê Dịch cứ gánh vác như vậy là không đúng, là vì tao, vì tao nên ông ấy mới không muốn điều trị nữa...” Biên Nam nói năng loạn xạ, có lẽ vì men rượu đã bắt đầu chiếm địa bàn.

Là vì tao.

Biên Nam cứ lặp đi lặp lại câu này, cuối cùng Vạn Phi không thể không vỗ vỗ mặt cậu: “Anh Nam, tao nói vài câu, chắc sẽ không dễ nghe, thôi mày cứ nghe đại đi.”

“Nói.” Biên Nam cầm cốc gõ gõ bàn.

“Tao nghĩ không ai trách mày đâu, bố Khuê Dịch nói vậy với Khuê Dịch cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy nó vất vả quá, Khuê Dịch nói vậy với mày cũng không phải trách mày...” Vạn Phi đứng lên đi qua ngồi xuống cạnh Biên Nam, cũng úp sấp trên bàn nói nhỏ.

“Nhưng có lẽ vì tao nên...” Biên Nam cau mày.

“Tao còn chưa nói hết, giờ tao nói câu không dễ nghe nè,” Vạn Phi vỗ lưng cậu, “Bố nó chỉ không muốn chịu khổ nữa thôi, ông ấy không muốn phẫu thuật không liên quan đến chuyện này, cho dù ông ấy phẫu thuật... cũng chưa chắc... có thể khỏe lại.”

“Mày nói cái gì?” Biên Nam ngẩng phắt đầu lên lườm Vạn Phi.

“Tao đã nói lời này không dễ nghe rồi, bây giờ mày đang lạc đề đó mày biết không,” Vạn Phi cũng cau mày, “Bố nó không muốn phẫu thuật không liên quan tới mày, mày lạc đề cũng lạc quá xa rồi.”

“Thế tại sao Khuê Dịch lại nói vậy với tao?” Biên Nam theo dõi hẩn, “Sao cậu ấy lại nói vậy với tao? Mày nói xem, nếu tao... không xuất hiện thì tốt biết bao nhiêu, bố Khuê Dịch sẽ không cần hao tổn tinh thần vì chuyện giữa tao và Khuê Dịch, biết đâu chừng cũng sẽ không mắc bệnh, cũng sẽ không gây thêm phiền phức thêm rắc rối cho Khuê Dịch vào lúc này...”

Giọng Biên Nam nhỏ dần: “Nếu không có tao thì tốt biết bao nhiêu...”

91. Chương 91

Uống say, như dự tính.

Biên Nam biết Vạn Phi tính tiền, đỡ mình ra khỏi quán ăn, kéo mình tới ven đường, đón ba chiếc taxi mới có một tài xế chịu cho họ lên xe sau khi Vạn Phi đảm bảo rằng nếu cậu muốn ới sẽ ném cậu xuống xe. Xe lái đến dưới lầu nhà Vạn Phi, Vạn Phi công cậu lên lầu, vào nhà, sau đó nói chuyện với mẹ mình, cuối cùng đỡ cậu vào phòng rồi ném cậu lên giường...

Những chuyện này cậu đều biết cả, biết rõ rành rành, nhưng không cất được tiếng nào, làm thế nào cũng đứng không vững, chân vừa chạm đất là trượt ngã.

“Anh Nam,” Vạn Phi cầm khăn lông nóng lau mặt cho cậu, “Muốn ới không? Tao lấy cho mày cái chậu, mày mà ới lên giường tao là tao đánh mày đó.”

“Mày... hay quá nhỉ.” Biên Nam cau mày lầm bầm một câu không rõ chữ.

“Muốn gọi điện thoại cho Khuê Dịch không?” Vạn Phi hỏi tiếp, kéo Biên Nam ngồi dậy, cởi quần áo trên người cậu ra.

“Không muốn,” Biên Nam ngã xuống gối, nhắm nghiền hai mắt, cảm giác như mình đang bị trôi trên một quả bóng xoay tròn với tốc độ cao, “Đừng làm phiền tao, tao buồn ngủ.”

Sau đó Vạn Phi lại nói gì đó, nhưng cậu không nhớ rõ, ngã xuống gối chưa được bao lâu, cậu đã thiếp đi giữa trời đất quay cuồng.

Một đêm không mộng寐, chỉ cảm thấy mình cứ mãi suy nghĩ chuyện gì đó, nghĩ đến những lời bố Khuê nói, nghĩ đến câu nói kia của Khuê Dịch, thậm chí còn không cảm thấy mình đã ngủ cả một đêm.

Buổi sáng Vạn Phi tỉnh dậy làm giường lung lay, Biên Nam mở mắt ra.

“Mấy giờ rồi?” Cậu hỏi.

“Sáu giờ rưỡi,” Vạn Phi lại gần nhìn mặt cậu chăm chăm, “Sắc mặt mày không tốt lắm, ngủ thêm lát nữa đi, tao đi làm, tao xin nghỉ giúp mày nhé?”

Mẹ Vạn Phi hy vọng con trai thi vào Học viện thể thao, nhưng Vạn Phi ở nhà học bài chừng nửa tháng là phát điên, cậu chàng đến phòng tập thể hình của một đàn anh tốt nghiệp trước đó vài năm làm huấn luyện viên, mỗi ngày làm việc vô cùng tích cực.

“Không cần đâu,” Biên Nam xoa trán ngồi dậy, lấy quần áo ném ở đầu giường mặc vào, “Tao cũng đi làm.”

“Đùa à,” Vạn Phi nhú mày, “Mày có biết mặt mày màu gì không?”

“Đen chứ gì, dù sao tao cũng chưa trắng bao giờ,” Biên Nam đứng lên, mặc quần vào, “Tìm bàn chải đánh răng cho tao đi.”

“Mẹ nó,” Vạn Phi sững sốt, xoay người đi ra ngoài, “Rõ thần kinh.”

Biên Nam rửa mặt xong, đúng lúc mẹ Vạn Phi vừa nướng bánh xong, cậu chop hai cái rồi đi ra ngoài.

“Biên Nam à, hôm qua uống say như vậy, hôm nay ngủ thêm một lát nghỉ ngơi thêm chút đi con?” Mẹ Vạn Phi lo lắng gọi cậu lại.

“Dì cả à con không có gì đâu, nhìn con vật vã thế thôi chứ tính ra chưa uống đến ba ly nữa đó,” Biên Nam cắn bánh mặc áo khoác vào, nói lúng búng, “Hôm qua con xin nghỉ một ngày rồi, hôm nay xin nghỉ nữa thì không được, sắp hết thời hạn thực tập rồi.”

“Vậy... lấy thêm ly sữa đậu nành đi.” Mẹ Vạn Phi đưa ly sữa đậu nành nóng hổi cho cậu.

“Cảm ơn dì cả, qua vài ngày nữa con lại tới, dì nhớ nướng bánh cho con nha.” Biên Nam cười ha ha.

“Được!” Mẹ Vạn Phi mỉm cười vỗ cánh tay cậu.

Dưới lòng bàn chân vẫn còn hơi nhũn, nhưng bất ngờ là trạng thái tinh thần không đến nỗi tệ, chẳng biết là tác dụng phụ của rượu cồn hay vì có một số chuyện bỗng dưng không còn là chuyện nữa.

*chắc ý bảo đã tâm sự kể ra hết đỡ nghẹn trong lòng làm mình bức bối.

Biên Nam chẳng hiểu sao mình cứ cảm thấy hai mắt mình lấp lánh sáng ngời.

Đến sân bóng, Cố Vĩ quan sát cậu hồi lâu: “Cậu...”

“Vẫn khỏe,” Biên Nam nhe răng, “Em đẹp không.”

“Rất là đẹp luôn,” Cố Vĩ thở dài, “Có phải cậu bị bệnh không? Xin nghỉ một ngày nữa không sao đâu, bản đánh giá thực tập tôi chắc chắn sẽ viết lời khen cho cậu.”

“Cảm ơn anh Vĩ,” Biên Nam cười nói, “Mà có viết theo tình hình thực tế thì chắc cũng toàn lời khen thôi.”

“Tự tin quá nhỉ,” Cố Vĩ nhìn cậu, “Hôm nay bận lắm đấy, xếp kín cả rồi, còn vài người mới ghi danh buổi sáng tới, cậu tiếp đãi họ đi.”

“Được ạ.” Biên Nam gật đầu.

Hôm nay đúng là bận vô cùng, Biên Nam mới ăn cơm trưa được phân nửa thì phải chạy ra ngoài tiếp đãi một học viên mới tới.

Buổi chiều Cố Vĩ giao luôn học viên mới cho cậu, để cậu hướng dẫn họ một mình trước, là mấy cô gái tới chung với nhau, vừa luyện tập vừa hi hi ha ha không phút nào chịu yên, độ tiến triển khá chậm.

Vì thể hiện chất lượng phục vụ ưu việt nên buổi học đầu tiên không quá để ý thời gian, khó khăn lắm mới hoàn thành nội dung luyện tập của mấy nhỏ, Biên Nam nhìn thời gian, ló gần một tiếng so với kế hoạch của Cố Vĩ, bây giờ tan tầm luôn được rồi.

“Mấy ngày nay cậu nhớ chuẩn bị một chút, tuần lễ sau khi thực tập kết thúc sẽ có một bài sát hạch nhậm chức,” Cố Vĩ vừa thay quần áo vừa dặn dò cậu, “Nên đọc tài liệu nhiều vào, xem lại cả chương trình làm việc thường ngày, đừng mắc lỗi.”

“Biết rồi ạ.” Biên Nam nói.

Cảm giác như đã lâu lắm rồi tan tầm không về nhà Dương Húc, chiều nào tan tầm cũng vội chạy sang nhà Khuất Dịch.

Nhưng hôm nay tan tầm Biên Nam vẫn không đi con đường hướng về nhà Dương Húc, cậu đạp xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện cậu nhìn đồng hồ, bây giờ Khuất Dịch và Khuất Ngạn hẳn đang ở trong phòng bệnh ăn cơm với bố Khuất, cậu khóa xe đạp, đứng ven đường một lát, ánh chùng thời gian vừa đúng rồi mới đi vào bệnh viện.

Đi tới ngoài khu nội trú thì thấy Khuất Dịch đi ra từ phòng khách lầu một, Khuất Dịch cúi đầu cúi bước đi về phía trước, không nhìn thấy cậu.

Biên Nam đứng giữa đường, Khuất Dịch cúi đầu đi một mạch tới trước mặt cậu mới khựng lại, ngẩng đầu lên.

“Đi đâu thế?” Biên Nam hỏi.

Thấy cậu, hiển nhiên Khuất Dịch hơi bất ngờ, ngừng một lát mới mở miệng: “Đi chuyển tiền trong mấy cái thẻ vào chung một thẻ để tiện đóng tiền.”

“Đủ không?” Biên Nam vội hỏi, “Cậu đã nói nếu như...”

“Đi, đi chung đi.” Khuất Dịch nói.

Hai người im lặng sững đôi đi ra khỏi bệnh viện, Khuất Dịch chạy đến vài quầy ATM, chuyển tiền trong thẻ vào cùng một nơi, Biên Nam đứng kế bên nhìn, Khuất Dịch không giấu cậu, trong thẻ còn lại bao nhiêu tiền, cậu đều thấy hết.

“Không đủ nhỉ.” Biên Nam nói.

“Ừa,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Tiền bên chỗ cậu, cho tôi mượn ba chục ngàn trước đi.”

“Tôi chuyển cho cậu,” Biên Nam lập tức móc ví rút thẻ của mình ra, “Ba chục ngàn đủ không?”

“Trước tiên xem tình hình thế nào đã, không đủ nói sau.” Giọng Khuất Dịch vẫn khản đặc.

“Vậy bây giờ là điều trị duy trì phải không?” Nghe giọng Khuất Dịch, trong lòng Biên Nam chẳng dễ chịu gì.

“Ừ,” Khuất Dịch nhìn cậu, “Tôi có nói chuyện với bác sĩ lần nữa rồi, hồi sáng bác sĩ tới khám bệnh, ông không đề xuất phẫu thuật vì tình trạng cơ thể bố tôi không cho phép, chịu không nổi, hiệu quả của việc phẫu thuật cũng không rõ ràng lắm, trước hết chỉ có thể tiến hành điều trị, đặt stent vào động mạch...”

“Biết rồi.” Biên Nam cảm thấy hơi uể oải, không nói thêm gì nữa, chuyển ba chục ngàn vào thẻ của Khuất Dịch.

“Cậu uống rượu hả?” Lúc đi về, Khuất Dịch đột nhiên hỏi một câu.

Biên Nam theo bản năng che miệng: “Ngửi được luôn à? Không đến mức đó chứ!”

“Cậu lại chẳng thay quần áo, có thể ngửi được mùi rượu trên quần áo,” Khuất Dịch dừng bước, nghiêng đầu nhìn Biên Nam, “Biên Nam, hôm qua lời mà tôi nói...”

“Tôi biết, tôi biết,” Biên Nam cắt lời Khuru Dịch, “Tôi biết cậu không có ý đó, có hay không cũng chẳng sao, dù có nói gì thì tôi cũng thế thôi.”

Lời này hơi bị loạn, Biên Nam không biết Khuru Dịch có nghe hiểu hay không, chính cậu nói xong cũng chẳng hiểu lắm, vì vậy lại bồi thêm một câu: “Cậu đã không nói phải trái rồi, tôi cũng đâu thể không nói phải trái theo.”

Thốt ra lời như vậy không phải là chuyện dễ dàng với Biên Nam, nói xong cậu nhìn Khuru Dịch chăm chăm, sợ trên mặt Khuru Dịch sẽ xuất hiện biểu cảm khiến mình bứt rứt.

Nhưng Khuru Dịch chỉ nhìn cậu rồi bật cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

“Hôm qua cậu không ngủ ư?” Biên Nam nhìn gò má của Khuru Dịch, sắc mặt Khuru Dịch mệt rũ rời.

“Ngủ không ngon, ngồi canh giường cả đêm,” Khuru Dịch nói, “Bây giờ buổi tối bố tôi gần như không ngủ được.”

“Hay là... hôm nay để tôi canh cho,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Cậu về ngủ một giấc đi, nếu không qua vài hôm nữa bảo cậu lên thuyền...”

“Không lên,” Khuru Dịch hắng giọng, “Tôi đã nói với công ty tôi không đi nữa.”

Biên Nam ngẩn người, mặc dù cậu biết với tình trạng bố Khuru hiện giờ, Khuru Dịch mà lên thuyền nữa sẽ rất phiền phức, nhưng bỗng nhiên nghe Khuru Dịch nói thế, cậu vẫn hơi giật mình, dẫu sao cũng đã học ba năm, phải trông cậy vào công việc mới có được thu nhập ổn định.

“Bây giờ lên thuyền không chăm sóc bố được,” Khuru Dịch nói nhỏ, “Tạm thời cứ vậy trước đi.”

“Không thì lấy thêm ít tiền đi.” Biên Nam nhú mày, chi phí chữa bệnh mỗi ngày của bố Khuru không rẻ, cho dù cậu không rõ bao nhiêu, nhưng số tiền còn lại của Khuru Dịch thêm ba chục ngàn kia, nếu không có thu nhập khác thì sẽ cực lắm.

“Nói sau đi, cứ giữ đó trước,” Khuru Dịch kéo kéo khăn quàng cổ, “Tôi có cách.”

“Cách gì?” Biên Nam hỏi thêm một câu.

“Nghĩ xong tôi nói cậu nghe.” Khuru Dịch đáp.

Biên Nam không hỏi dò nữa, trước giờ Khuru Dịch luôn là một người có chính kiến mạnh cũng như rất có kế hoạch, cho dù hiện giờ gặp phải tình huống như thế này, cậu ấy vẫn bình tĩnh như xưa, ngoại trừ trở nên kiên lời hơn.

Tuy rằng vì bệnh của bố Khuru mà cuộc sống của hai người hoàn toàn bị đảo lộn, chẳng còn có thể thoải mái tán dóc chuyện trên trời dưới biển hay dành thời gian đi loang quanh khắp nơi như trước đây, quan hệ giữa cả hai cũng trở nên hơi lạ thường, xa cách ở mức độ nào đó và thân mật ở mức độ nào đó đan xen vào nhau.

Nhưng bây giờ Biên Nam không có tâm trạng xoắn xuýt mấy thứ này, Khuru Dịch giỏi gồng gánh đến đâu vẫn cần cậu chống phụ, dù rằng chỉ là giúp tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình hoặc đưa cơm, thay phiên nhau canh giường.

Biên Nam cảm thấy mình không còn thấp thỏm như trước đây nữa, chí ít mình có thể đứng chung với Khuru Dịch.

Sau khi tiến hành điều trị, tình trạng của bố Khuru cũng chẳng khá hơn, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy sự thay đổi của ông, mỗi ngày Biên Nam tan tầm chạy tới bệnh viện cũng cảm giác được ông lại gầy đi một tí.

Ban đầu chỉ là khẩu vị không tốt nên ăn ít, nhưng chưa đầy một tháng đã không ăn được gì nữa, mỗi ngày buộc phải truyền dinh dưỡng, nói chuyện cũng ngày càng tốn sức.

“Chú ơi,” Biên Nam ngồi bên giường bệnh, vén tay áo lên để lộ một mảng tím bầm trên cánh tay, “Chú nhìn nè, hôm nay con dạy người ta đánh bóng, đánh mạnh ghê lắm, quất nguyên cái vợt vô cánh tay con luôn.”

Bố Khuru nhìn cánh tay cậu, lẳng lặng mỉm cười, khẽ nói một câu: “Nhìn như bông hoa vậy.”

“Bó tay luôn đó chú, mấy người mới tới lần này đều thế, thêm một tháng nữa chắc cả người con nở đầy hoa mắt, à đúng rồi,” Biên Nam nhích lại bên tai bố Khừu, “Con nói chú nghe, hôm nay nhị bảo nhận được thư tình, bé gái ngồi bàn trước đưa cho nó, viết cũng khá, văn chương lưu loát, con viết không bằng luôn.”

Biên Nam nghĩ đến thư tình nhật ký ngày có ngày không mỗi ngày một câu của mình, quả là chênh lệch rõ ràng.

“Giỏi... hơn anh hai nó.” Bố Khừu cười nói, giọng nhẹ bẫng.

Tuy rằng Khừu Ngạn không hẳn giỏi hơn anh hai, nhưng cũng không kém chỗ nào.

Biên Nam vẫn một mực lo lắng Khừu Ngạn biết bệnh tình của bố Khừu sẽ chịu không nổi, mặc dù không ai nói thẳng với nhóc, nhưng Khừu Ngạn là một đứa trẻ thông minh, ắt hẳn nhóc đã nhận ra.

Nhưng điều khiến Biên Nam vừa thấy an ủi vừa đau lòng là, Khừu Ngạn không khóc cũng không có quấy, chỉ xin phép cô mỗi ngày tan học trước một tiết để đến bệnh viện chăm sóc bố Khừu.

Nhìn dáng vẻ của Khừu Ngạn, Biên Nam bắt đầu hiểu được đôi chút cảm giác vừa an tâm vừa xoắn xuýt của bố Khừu.

Không giống Khừu Dịch, Khừu Ngạn vốn là một đứa bé sáng sủa cởi mở hơn nhiều, bỗng dưng nhóc trở nên im lìm mà lạnh lợi như vậy, Biên Nam cứ lo nhóc đứt dây cốt hồi nào không hay.

Khừu Dịch vẫn không chịu nói cho Biên Nam nghe biện pháp giải quyết vấn đề kinh tế mà mình nghĩ ra, Biên Nam chỉ biết Khừu Dịch lại bắt đầu dạy học sinh, sáng chiều ngày nào cũng sắp xếp giờ dạy, vừa hết giờ dạy là lao thẳng tới bệnh viện.

Chỉ khi nào Thân Đào xuống thuyền và cuối tuần Vạn Phi tới giúp một tay, hai người họ mới có thể nghỉ ngơi một lát.

Cơ hội để cả hai trao đổi ngày càng ít, gặp mặt ở bệnh viện, canh chừng bên giường bố Khừu, về nhà nằm xuống là ngủ mất tiêu, hôm sau lại phải bắt đầu một ngày bận rộn.

Biên Nam vượt qua cuộc sát hạch một cách suôn sẻ, sau khi chính thức nhậm chức, công việc bắt đầu trở nên phức tạp hơn trước kia.

Mỗi ngày mơ mơ màng màng bận bịu từ sáng sớm đến chiều tối, lúc sáng tỉnh dậy trông thấy nhánh cây trở đầy mầm xanh trong nắng mai ngoài cửa sổ, cậu mới chợt nhận ra, mùa xuân đã đến được một thời gian rồi.

Buổi trưa cơm nước xong, cậu cố ý lấy di động chụp không ít ảnh chồi non trong bồn hoa ở sân bóng, định bụng mang đến bệnh viện cho bố Khừu xem.

Điện thoại di động reo lên, Biên Nam nhìn thử, là số của Khừu Dịch, cậu hơi ngạc nhiên, dạo này Khừu Dịch bận tới mức, rất ít khi gọi cho cậu.

“Ăn chưa?” Biên Nam bắt máy.

“Ăn rồi,” Khừu Dịch nói, “Bàn bạc chuyện này với cậu.”

“Chuyện gì?” Biên Nam ngồi xuống cạnh bồn hoa.

“Mượn tiền.” Khừu Dịch nói.

“Cái này mà cần phải bàn bạc à? Bao nhiêu?” Biên Nam cười hỏi.

“Ngoại trừ tiền viện phí, cho tôi mượn thêm chút nữa,” Khừu Dịch cũng cười, “Tôi muốn thuê một căn hộ lớn chút ở gần bệnh viện.”

“Hả?” Biên Nam sững sốt, “Để làm chi?”

“Cậu qua đây đi, tôi nói tường tận cho cậu nghe.”

Lúc tan tầm đến bệnh viện, Biên Nam đụng phải Khừu Dịch đang cầm hộp thuốc đi ra từ phòng bệnh, hai người theo thường lệ đi vào lối thoát hiểm, đứng bên cửa sổ.

“Tôi muốn thuê căn hộ đưa học sinh muốn học thêm đến học, mở lớp nhỏ,” Khuê Dịch châm thuốc, “Như vậy gần bệnh viện cũng tiện cho tôi đi lại, không cần mỗi ngày chạy khắp nơi.”

“Mở lớp dạy thêm hả?” Biên Nam thật sự kinh ngạc.

“Cũng không hẳn, có thể dạy riêng một em, cũng có thể dạy chung ba bốn em, xếp thời gian học xen kẽ là được,” Khuê Dịch gõ nhẹ ngón tay trên bệ cửa sổ, “Đó giờ có rất nhiều phụ huynh muốn tìm tôi dạy thêm, tôi nghĩ, tự tôi dạy vài em, chia chút cho người khác...”

“Biết đi đâu tìm người dạy?” Biên Nam hỏi, cậu biết Khuê Dịch rất giỏi giảng bài, cũng biết có rất nhiều phụ huynh tìm Khuê Dịch dạy thêm cho con mình, tiếng tăm dạy thêm của Khuê Dịch cũng rất tốt, chỉ không ngờ rằng Khuê Dịch sẽ cân nhắc làm đến mức này.

“Bạn học cũ của tôi, bạn học của bạn học tôi, dạo trước có tìm tôi nhờ giới thiệu học sinh, tôi có tìm hiểu rồi, vài người thật sự không tệ,” Khuê Dịch cười cười, “Bây giờ tìm hai ba người là được, tôi thu chút tiền giới thiệu từ học phí dạy thêm, trước mắt nếu làm thế sẽ có thể kiếm nhiều hơn trước kia, sau này xem tình hình thế nào rồi tính tiếp.”

“Tôi...” Biên Nam nghĩ cả buổi cũng chưa nghĩ ra mình nên nói gì, cuối cùng chỉ nói một câu, “Tôi chỉ thêm nhiều chút thì góp cổ phần được không?”

Khuê Dịch bật cười: “Xưởng lậu mà góp cổ phần cái gì.”

“Chắc đâu có làm xưởng lậu mãi, nhờ làm lớn thì sao, làm thành New Oriental hay Lam Trường chẳng hạn?” Biên Nam tặc lưỡi một tiếng.

*New Oriental: Tổ chức tư vấn giáo dục nổi tiếng và lớn nhất Trung Quốc. Lam Trường: Trường dạy nghề kỹ thuật ở Sơn Đông.

“Nếu làm lớn thật thì phiền lắm, nào tư chất rồi đủ loại thủ tục, bây giờ tôi chưa nghĩ xa đến thế,” Khuê Dịch hít một hơi thuốc, “Tôi chỉ muốn giải quyết khó khăn trước mắt, nếu là dạy thêm thì, về mặt thời gian cũng tương đối linh hoạt.”

“Vậy được,” Biên Nam gật đầu, “Tôi đi chuyển tiền cho cậu.”

Căn hộ mà Khuê Dịch nhìn trúng nằm trong khu dân cư cũ kỹ ngay sát bên bệnh viện, quản lý rất lỏng lẻo nên tiền thuê khá thấp, không ít nhà trong khu dân cư cũng cho thuê làm ăn đủ kiểu, có cả nhà trẻ tư nhân nữa.

Căn hộ này có ba phòng một phòng khách, phòng khách dùng để mở lớp dạy, phòng trong có thể dùng để dạy kèm riêng một em, trong nhà không có gia cụ, hai người tranh thủ thời gian đi mua chút bàn ghế bày biện, cũng coi như hoàn chỉnh.

“Sao tôi cứ thấy hơi bị hưng phấn thế này?” Biên Nam đứng trong phòng khách xoay một vòng.

“Không có góp cổ phần đâu, cậu hưng phấn cái gì.” Khuê Dịch nói.

“Không biết nữa, là cái cảm giác rất có hy vọng đó.” Biên Nam cười cười.

Khuê Dịch không đáp, đứng trước mặt Biên Nam, nhìn cậu một hồi rồi nhích tới ôm cậu, hôn lên cổ cậu một cái, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Biên Nam nhắm mắt, không nói gì.

...

Sau khi bắt đầu dạy thêm ở cạnh bệnh viện, mỗi ngày Khuê Dịch thanh thoi thêm một tí, dạy học xong mất chừng mười phút là đến được bệnh viện, Biên Nam xách lò vi sóng ở nhà Dương Húc tới, bình thường còn có thể làm vài món đơn giản ăn.

Sức khỏe của bố Khuê không đỡ hơn chút nào, mặc dù chẳng dễ dàng gì, nhưng hai ba tháng qua Biên Nam đã ép buộc bản thân từ từ chấp nhận hiện thực này.

Ngoại trừ mỉm cười khi đối mặt với bố Khuru trong phòng bệnh, những khi khác Khuru Dịch rất ít cười, thỉnh thoảng Biên Nam lại thấy Khuru Dịch ngồi thừ ra trên băng ghế ngoài hành lang.

Biên Nam cảm thấy chắc hẳn chỉ có mỗi mình mình nhìn ra, trong sự mệt mỏi trên mặt Khuru Dịch ẩn giấu một tia đau buồn.

Năm nay thời gian xuân lạnh hơi dài, buổi sáng đi làm Biên Nam thấy gió còn gắt hơn mùa đông, cậu nghĩ nếu chẳng đường dài thêm chút nữa chắc mặt mình sẽ trở thành “bản mặt bị dao chém búa đập” hoàn hảo...

Hôm nay là cuối tuần, học viên đến chơi bóng rất đông, Biên Nam đứng tại chỗ gần hai tiếng mới có thời gian đi sang bên cạnh ngồi xuống.

“Cậu thiếu niên kia ơi, nói cậu nghe chuyện này,” Cố Vĩ bước tới ngồi cạnh Biên Nam, “Tháng sau Triển Phi có một hoạt động, mùa xuân năm nào cũng có cả, đó là tổ chức một cuộc thi cho học viên tranh tài, tự nguyện ghi danh, phần thưởng do Triển Phi phụ trách, huấn luyện viên cũng sẽ thi đấu biểu diễn.”

“Ừ,” Biên Nam gật đầu, “Anh muốn bảo em tham gia à?”

“Thông minh lắm,” Cố Vĩ vui vẻ vỗ vai cậu, “Năm ngoái năm trước nữa tôi đều bị bắt tham gia, bị bên huấn luyện viên Trần đánh gần chết, năm nay có cậu rồi, tôi không cần đi ăn hành nữa.”

“Em tưởng thi đấu biểu diễn chỉ là tùy tiện đánh một chút thôi chứ? Anh mà cũng bị người ta xử à?” Biên Nam không khỏi nhìn Cố Vĩ, nếu không phải Cố Vĩ học trường xịn, chỉ bằng kỹ thuật của anh ta, chắc đã sớm bị Triển Phi đá ra khỏi hàng ngũ huấn luyện viên rồi.

“Nói là biểu diễn! Chỉ là nói thôi! Không có ai biểu diễn hết!” Cố Vĩ mặt mày cau có, “Ai cũng mẹ nó giữ sức để khoe mẽ trước mặt học viên!”

“Được, tháng sau em tham gia, chưa chắc có thể lấy thù lao cho anh, nhưng chắc sẽ không làm anh mất mặt.” Biên Nam nói, cậu đã thấy hầu hết huấn luyện viên và trợ lý khác chơi bóng, gần như có thể đánh giá tài năng của bọn họ.

“Thiếu niên à, vậy trông cậy vào cậu!” Cố Vĩ khoái chí nắn vai cậu một cái.

Biên Nam đứng dậy khởi động một lát, lúc cậu chuẩn bị đi qua cửa sổ của một học viên đang dợt bóng thì điện thoại di động ném trên băng ghế bỗng nhiên reo lên.

Trong lòng Biên Nam giật thót, từ khi tình trạng của bố Khuru ngày càng kém, cậu bắt đầu sợ di động reo.

Bước đến cầm di động thấy hiện số của Bé Lôg Xoăn, Biên Nam thở phào nhẹ nhõm, hôm nay Khuru Ngạn không đi học, nhóc tới bệnh viện chơi, chắc là bố Khuru ngủ rồi nên gọi điện thoại tìm cậu trò chuyện.

“Nhị bảo hử,” Biên Nam bắt máy, “Tới giờ nên ăn cơm rồi nhỉ?”

“Đại hồ tử!” Giọng Khuru Ngạn rất lớn, lẫn với tiếng nấc, “Hồi sáng bố em bị sốt, vừa rồi mới báo bệnh tình nguy kịch!”

“Cái gì?” Biên Nam kêu to, đoạn quay đầu nhìn Cố Vĩ, hồi lâu không nói nên lời, Cố Vĩ phản ứng rất nhanh, lập tức phát phát tay, Biên Nam vớ áo khoác xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hỏi, “Nhị bảo em đừng hoảng, anh lập tức tới ngay! Anh hai em đâu?”

“Anh hai em ở trong phòng bệnh.” Giọng Khuru Ngạn run dữ dội.

“Không sao đâu, anh sẽ tới ngay.” Biên Nam lao ra khỏi cổng Triển Phi, giành luôn chiếc taxi ven đường đã bị người ta đón trước.

Khuya hôm qua bố Khuru đột nhiên bắt đầu lên cơn sốt, mãi mà không hạ xuống, uống thuốc rồi mà nhiệt độ cơ thể cũng chẳng thay đổi gì, lúc Biên Nam chạy tới bệnh viện, bệnh viện bắt đầu hạ nhiệt bằng phương pháp vật lý.

*Hạ nhiệt bằng phương pháp vật lý: gồm cởi bớt quần áo cho thoáng, chườm lạnh bằng đắp khăn thấm nước lạnh lên chỗ có mạch máu lớn đi qua như bẹn, nách, trán, hai bên thái dương, trường hợp đặc biệt có thể tưới nước muối đẳng trương đã để lạnh lên người. Trong trường hợp say nóng nếu thân nhiệt trên 42°C thì ngâm người trong bồn nước mát được coi là một biện pháp cấp cứu.

Khuru Dịch đứng bên giường bệnh, ngẩng đầu nhìn cậu một cái, rồi lại cúi đầu xuống giúp y tá lau người liên tục cho bố Khuru và thay quần áo ướt.

Biên Nam đứng trong phòng bệnh một lát, cậu không giúp được gì, y tá ra ra vào vào cậu còn sợ mình cản trở, vì vậy đi ra khỏi phòng bệnh.

Khuru Ngạn đang ngồi trên băng ghế bên ngoài lắc lắc chân.

Biên Nam bước qua đứng trước mặt Khuru Ngạn, sờ má nhóc một cái: “Nhị bảo.”

“Anh bỏ việc rồi hả?” Khuru Ngạn nhìn cậu, hỏi.

“Không,” Biên Nam bật cười, “Anh xin nghỉ tới đây.”

Khuru Ngạn lặng thinh một hồi, đột nhiên nhìn cậu: “Đại hồ tử, có phải bố em sắp chết không?”

“Đừng... nói vậy.” Biên Nam sửng sốt, bỗng dưng phát hiện mình không biết trả lời câu hỏi của Khuru Ngạn như thế nào, bất luận phải hay không, với Khuru Ngạn mà nói cũng đau đớn như nhau.

“Em không sao,” Khuru Ngạn cúi đầu nói nhỏ, “Em không sợ, em chỉ hơi lo lắng... lo lắng sau này em nhớ bố thì không gặp được bố nữa.”

92. Chương 92

Biên Nam không giúp được gì, cậu ôm Khuru Ngạn ngồi trên ghế ngoài hành lang, đồng tai nghe động tĩnh trong phòng bệnh.

Thật ra Khuru Dịch cũng không giúp được gì, chỉ có thể khi cần thì phụ một tay.

Giằng co gần hai tiếng, cuối cùng nhiệt độ cơ thể của bố Khuru cũng giảm xuống, thấy y tá đi ra, Biên Nam bế Khuru Ngạn đứng dậy.

Khuru Dịch mệt mỏi cùng họ ra khỏi phòng bệnh, Biên Nam tới gần nhìn vào trong, bố Khuru nhắm mắt nằm yên trên giường.

“Sao rồi?” Biên Nam nhỏ giọng hỏi.

“Tạm thời không chế được,” Khuru Dịch ngồi xuống ghế, “Còn cần phải quan sát thêm, có thể do phổi bị nhiễm trùng dẫn đến sốt cao.”

“Ồ.” Biên Nam đứng yên không nhúc nhích.

“Biên Nam,” Khuru Dịch ngẩng đầu nhìn cậu, “Cậu giúp tôi đưa nhị bảo về nhà trước đi, tôi không chăm sóc nó được nữa.”

“Ừ.” Biên Nam gật đầu, Khuru Ngạn nằm sấp ngủ trên vai cậu, lông mày nhíu chặt.

“Nói một tiếng với bà cụ nhà bên, nhờ bà ấy ngó chừng nó giúp tôi, mấy ngày tới chắc tôi không về nhà được.” Khuru Dịch nói khẽ.

Biên Nam đón taxi, đưa Khuru Ngạn về nhà.

Lúc vào tới sân, Khuru Ngạn tỉnh dậy nhưng không nói tiếng nào, chỉ ôm cổ cậu không buông.

“Nhị bảo à,” Biên Nam vào phòng ngồi xuống bên giường, “Mệt thì ngủ chút đi, giờ bố em không sao rồi, chỉ cần theo dõi thêm thôi.”

Khuru Ngạn vẫn im lặng không lên tiếng.

“Anh phải tới bệnh viện, anh sợ nếu có chuyện gì một mình anh hai em không xoay kịp,” Biên Nam ôm nhóc, vỗ nhẹ lên lưng nhóc, “Em ở nhà một mình được không?”

“Dạ.” Khuất Ngạn gật đầu, buông cổ Biên Nam ra, ngồi lên giường.

Biên Nam cởi áo khoác và quần cho nhóc, móc một miếng sôcôla trong túi đặt vào tay nhóc, cậu thường cất sẵn mấy miếng sôcôla trong túi, lúc Khuất Dịch không màng ăn uống có thể bổ sung năng lượng.

“Bây giờ không muốn ăn ạ.” Khuất Ngạn sờ sôcôla.

“Để đó đi, khi nào muốn thì ăn,” Biên Nam lại lấy ví ra, rút vài tờ tiền, “Nếu buổi tối không về ăn cơm được anh sẽ gọi cho em, tự em đi mua chút đồ mà ăn, biết chưa?”

“Vâng ạ,” Khuất Ngạn gật đầu, nằm xuống kéo chăn đắp kín người, “Em ngủ một giấc, anh đi bệnh viện đi.”

Biên Nam đóng kỹ cửa, đến nhà bà cụ cách vách, nhờ bà trông chừng Khuất Ngạn giúp, đừng cho nó chạy ra ngoài một mình.

Bà cụ gật đầu cái rụp: “Bà ngồi phơi nắng bên cửa sổ, nếu nó ra ngoài bà sẽ thấy ngay, buổi chiều con trai bà tới đây, nếu mấy đứa bạn thì cứ bảo nó qua nhà bà ăn.”

“Cảm ơn bà.” Biên Nam nói cảm ơn rồi chạy ra khỏi sân.

Lúc ngang qua siêu thị, cậu ghé vào mua vài hộp sữa tươi rồi đón taxi trở lại bệnh viện.

Đến cổng bệnh viện vừa xuống xe, chuông điện thoại vang lên.

Cậu vội chân xém chút nữa đứng không vững, lúc lấy di động ra thấy số của La Dật Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

“Gần đây sao rồi?” Nghe tiếng thì hình như La Dật Dương đang ở ký túc xá, giữa âm nền lộn xộn có tiếng người trò chuyện.

“Chẳng ra sao hết,” Biên Nam vừa nói vừa bước vào bệnh viện, “Tôi đang ở bệnh viện đây.”

“Bệnh của bố bạn cậu thế nào rồi?” La Dật Dương hỏi, “Hay là cậu bị bệnh thế?”

Biên Nam kể lại sơ lược tình trạng của bố Khuất, bất an trong lòng từ từ tản ra theo từng câu chữ.

“Nhanh vậy sao? Vậy bây giờ...” La Dật Dương nghe mà giật mình, ngừng một lát mới nói, “Đang nằm trong phòng bệnh lớn? Phòng mà mấy người nằm chung ấy?”

“Ừ.” Biên Nam đáp.

“Thế này đi, tình hình này nên nằm phòng một người, cậu chờ điện thoại của tôi, để tôi liên lạc với bố tôi nhờ ông tìm bạn bè chuyển giường,” La Dật Dương nói, “Tiện thể nhờ bác sĩ chăm sóc kỹ một chút.”

“Cảm ơn anh, làm phiền anh và bố anh rồi.” Biên Nam vốn không muốn nợ ân tình của La Dật Dương, cậu không biết phải trả thế nào, nhưng bây giờ cậu không biết mình còn có thể làm gì, chỉ muốn bố Khuất thoải mái thêm chút nào hay chút nấy.

Lúc Biên Nam vào phòng bệnh, bố Khuất vẫn còn đang ngủ, mũi cắm ống dưỡng khí, tay còn truyền dịch, quanh người toàn là tiếng títt títt của máy theo dõi.

Khuất Dịch ngồi trên ghế nằm nhôai bên mép giường, coi bộ là đang ngủ.

Biên Nam đi qua kiểm tra thuốc trong bình, nghe tiếng bước chân cậu, Khuất Dịch ngẩng đầu, hỏi khê: “Nhị bảo sao rồi?”

“Ngủ rồi, tôi nhìn nó lên giường ngủ mới đi, bà cụ cách vách nói nếu không thì tối nay để nhị bảo qua nhà bà ăn,” Biên Nam lấy sữa và sôcôla đưa Khuất Dịch, “Trưa nay cậu chưa ăn gì phải không?”

“Ừ, hơi đau mà ăn, chỉ kêu nhị bảo tự ra ngoài ăn,” Khuất Dịch gặm hai ba cái hết miếng sôcôla, nhấp một hớp sữa đây, “Đói bụng quá.”

“Còn sợ cậu không có khẩu vị ăn gì chứ.” Biên Nam tựa vào chân giường.

“Không đâu, từ nhỏ tôi đã biết phải tự giữ sức.” Khuất Dịch cười cười.

Bố Khuê cứ ngủ mãi, thỉnh thoảng nhúc nhích một chút, thời gian ông tỉnh rất ngắn, cũng không nói ra lời, nhưng lúc Khuê Dịch nói chuyện với ông, ông vẫn nghe thấy được, nhưng chỉ lảng lảng mỉm cười, sau đó nhắm mắt ngủ tiếp.

Hệ thống sưởi hơi trong phòng bệnh rất tốt, ra tới ngoài sẽ cảm thấy hành lang lạnh buốt.

Dù vậy, Biên Nam vẫn cảm thấy mặt mình nóng đến choáng, tay thì vẫn lạnh như băng.

Lúc bố Khuê ngủ, cậu và Khuê Dịch cũng không nói gì nhiều, thỉnh thoảng nhỏ giọng tán dóc vài ba câu, hai người đều tránh nhắc đến bệnh tình hiện tại của bố Khuê.

La Dật Dương hành động rất nhanh lẹ, hẳn là quan hệ giữa bố anh ta và bệnh viện không tệ, giờ cơm tối anh ta gọi đến báo rằng đã bàn bạc xong chuyện đổi phòng cũng như đánh tiếng với bên bác sĩ trực.

Một tiếng sau, bố Khuê được đẩy vào phòng bệnh đơn ở tầng trên cùng, trong phòng có một bộ bàn trà và sofa nhỏ, người nhà có thể ngồi đó nghỉ ngơi.

“Cậu nhờ ai vậy?” Sau khi y tá thu xếp ổn thỏa đi ra ngoài, Khuê Dịch mới hỏi.

“La Dật Dương, người tôi từng kể với cậu, cậu hai bên Triển Phi,” Biên Nam ngồi xuống sofa, “Bố anh ta có quen biết với bệnh viện, nhờ nói hộ một tiếng, vừa lúc phòng bệnh này còn trống, nếu không ai nằm thì cũng để đó.”

“Ồ, hôm nào rảnh mời anh ta một bữa, cảm ơn anh ta,” Khuê Dịch cũng ngồi dựa vào sofa, “Lưng tôi cứng ngắt rồi.”

“Tính sau đi, anh ta bận học, không có ở đây,” Biên Nam cười, đưa tay đấm chân Khuê Dịch, “Tôi đoán chân cậu cũng sưng vù rồi.”

“Cũng không đến nỗi, hồi còn làm ở nhà hàng cũng đứng cả ngày,” Khuê Dịch cử động chân, “Cậu ra ngoài ăn đi, mua gì đó về cho tôi, tôi gọi cho nhị bảo, kêu nó qua nhà bên ăn luôn.”

“Tôi muốn ăn phở bò, mua về một phần cho cậu ha?” Biên Nam đứng lên.

“Tôi muốn ăn cơm, ăn phở bò không chắc bụng.” Khuê Dịch cười nói.

Biên Nam chạy ra khỏi bệnh viện, cậu không có công lực như Khuê Dịch, cậu ăn không vô, chỉ đổi phở thành mì thịt bò.

Ăn xong vốn định tìm một tiệm bán thức ăn nhanh, nhưng cuối cùng suy nghĩ lại, Biên Nam vào một nhà hàng, gọi một phần thịt rang, gói thêm một hộp cơm lớn mang về bệnh viện.

Mặc dù Khuê Dịch ăn được nhưng có lẽ cũng là ép mình nuốt xuống, cơm vào miệng mà chẳng có cảm giác gì, thức ăn nhanh và món nấu khác biệt lớn thế mà Khuê Dịch cứ ngơ ngơ không để ý, mắt cứ nhìn chăm chăm con số nhảy trên máy theo dõi, ăn xong cũng không hỏi một câu.

Bố Khuê truyền dịch đến hơn chín giờ tối mới xong, bệnh viện chỉ cho một người ở lại, nhưng chắc bố La Dật Dương đã đánh tiếng nên khi vào lấy bình dịch y tá không nói gì hết, chỉ dặn dò vài câu rồi ra ngoài.

Biên Nam ngồi thừ ra bên giường hồi lâu, đang định bảo Khuê Dịch nằm sofa ngủ một giấc thì bố Khuê giật giật, hai mắt hé mở một khe nhỏ.

“Chú ơi?” Biên Nam vội kêu một tiếng.

“Bố,” Khuê Dịch ngồi bên giường nắm tay bố Khuê, “Bố nói được không? Có chỗ nào khó chịu không?”

Một lát sau bố Khuê mới mỉm cười, nói khẽ: “Chỗ nào cũng khó chịu hết.”

Khuê Dịch cắn môi: “Đau hả?”

“Không đau,” Bố Khuê nói, giọng nhẹ tênh, cũng không rõ ràng lắm, “Nhị bảo đâu?”

“Đưa nó về rồi, nó không sao.” Khuê Dịch sờ mặt ông, “Mai nó tới.”

“Khuê Dịch à,” Bố Khuê có phần cố sức quay đầu nhìn con trai, “Bố...”

“Sao ạ?” Khuru Dịch tới gần.

“Bố không vào ICU, không... cấp cứu,” Bố Khuru nói, “Đau... lắm, không chịu... nổi.”

*ICU (Intensive Care Unit): Phòng săn sóc đặc biệt hoặc Phòng điều trị tăng cường. Bệnh nhân được chuyển tới phòng ICU là người có một hoặc nhiều vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe, thường là trong tình trạng bất ổn và cần được theo dõi cẩn thận một cách đặc biệt và liên tục.

Biên Nam xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, bố Khuru nói gì cậu nghe rất rõ, mũi cay không chịu được, đứng ngoài hành lang xoa một lúc lâu mới đỡ dần.

Qua chừng mười phút Khuru Dịch cũng ra ngoài, tay cầm hộp thuốc lá.

“Ngủ rồi hả?” Biên Nam hỏi.

“Ừ,” Khuru Dịch gạt đầu, đi về phía lối thoát hiểm, “Hút một điếu với tôi đi.”

“Hôm nay chắc cậu hút cả hộp rồi phải không?” Biên Nam đi theo sau Khuru Dịch vào lối thoát hiểm, xuống một tầng đứng bên cửa sổ.

“Làm gì có, thời gian đâu mà hút,” Khuru Dịch châm lửa, “Nếu tiếp tục thế này có khi tôi sẽ bị ép cai thuốc mất.”

Biên Nam cười một tiếng, nhưng khi nghĩ đến lời bố Khuru, nụ cười lại biến mất, “Sao bố cậu không chịu cấp cứu, có phải sợ tốn tiền không?”

“Không phải,” Khuru Dịch khẽ thở dài, “Ông ấy không muốn bị giày vò nữa.”

“Vậy cậu định nghe theo ông ấy à?” Biên Nam hỏi.

Khuru Dịch nhìn Biên Nam, không nói lời nào, đoạn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ rít từng hơi thuốc.

Gần mười hai giờ đêm, Biên Nam rời bệnh viện, tuy không tình nguyện lắm nhưng sợ hai người cùng thức sẽ chịu không nổi, cậu đồng ý về nghỉ một lúc, thuận tiện về trông chừng Khuru Ngạn.

Khuru Ngạn ăn tối bên nhà bà cụ cách vách, lúc Biên Nam vào phòng, nhóc đã đắp kín chăn nằm ngủ trên giường.

“Bố em...” Nghe tiếng Biên Nam vào phòng, nhóc ngồi dậy.

“Không có gì, buổi tối tỉnh một lần, nói mấy câu rồi ngủ tiếp,” Biên Nam xoa đầu nó, “Ngủ đi, sáng mai hai anh em mình tới bệnh viện.”

“Dạ.” Khuru Ngạn nằm lại vào chăn.

Biên Nam rửa mặt qua loa, vào phòng nằm xuống giường, cơ thể không tính là mệt nhưng lòng thì rất mệt, khoảng thời gian này đều như thế, mệt vô cùng.

Cậu cũng không dám nghĩ đến việc Khuru Dịch mệt cỡ nào, rồi phải cố chịu ra sao.

Khuru Ngạn nằm kế bên cậu nhanh chóng thiếp đi, Biên Nam nghiêng người sang ôm nhóc, nhắm mắt lại.

Sắp đến hừng đông, cậu bị từng cơn run rẩy trên người Khuru Ngạn đánh thức.

“Nhị bảo?” Biên Nam sờ Khuru Ngạn một cái, người nhóc nóng rần, cậu hốt hoảng lay Khuru Ngạn, “Nhị bảo em thấy khó chịu chỗ nào?”

“Không có khó chịu,” Khuru Ngạn mơ mơ màng màng nói, “Chỉ lạnh thôi ạ.”

“Em sốt rồi!” Biên Nam nhảy xuống giường, vội vàng mặc quần áo, vọt tới phòng khách, lục nhiệt kế trong ngăn tủ để thuốc.

Mặt Khuru Ngạn đỏ ửng, Biên Nam dùng chăn bọc nhóc lại mà nhóc vẫn run cầm cập.

39 độ.

Biên Nam nhìn con số trên nhiệt kế mà sốt ruột, vội lấy quần áo mặc cho Khuê Ngạn: “Nhị bảo, em sốt rồi, chúng ta đi bệnh viện.”

“Em ngủ một lát là khỏi ạ.” Khuê Ngạn giãi dụa.

“Chúng ta lên đi bệnh viện,” Biên Nam biết nhóc nghĩ gì, bèn nắm cánh tay nó, “Không nói cho anh hai và bố biết.”

Khuê Ngạn nhìn Biên Nam, gật đầu.

Sau khi bế Khuê Ngạn lên taxi, Biên Nam gọi cho Vạn Phi: “Đang ở nhà hay phòng tập thể hình?”

“Phòng tập... sao thế?” Vạn Phi hỏi.

“Qua giúp tao một tay,” Biên Nam nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Khuê Ngạn đang tựa trong ngực mình, “Nhị bảo bị sốt, bây giờ tao đưa nó đi...”

“Tao tới ngay.” Vạn Phi cắt lời Biên Nam, cúp máy.

Khu khám gấp và khu nội trú của bệnh viện không cùng một nơi, cách nhau nửa con phố, nếu không có người giúp, Biên Nam chạy hai đầu không kịp.

Vạn Phi đến sau Biên Nam chừng mười phút, lúc cậu chàng chạy vào khu khám gấp, y tá vừa sắp xếp cho Khuê Ngạn một giường.

“Tình hình thế nào rồi?” Vừa thấy mặt Khuê Ngạn, Vạn Phi kêu lên.

“Không biết cảm lạnh hay sao nữa,” Biên Nam cau mày, “Bác sĩ không cho tiêm, kê toa uống thuốc rồi theo dõi trước.”

“Có...” Vạn Phi nói nhỏ bên tai Biên Nam, “Có nặng không?”

“Bác sĩ nói không nghiêm trọng, đừng lo lắng quá, theo dõi trước đã,” Biên Nam lấy di động ra, “Mày giúp tao trông chừng nó một chút, tao liên lạc với Khuê Dịch.”

“Ừ,” Vạn Phi đi đến bên giường Khuê Ngạn, cúi người xuống, “Nhị bảo, nhớ anh là ai không?”

“Anh Vạn Phi.” Khuê Ngạn cười.

“Ày, ngoan lắm,” Vạn Phi lục lọi trong túi nửa ngày, móc ra một cái máy đếm bước chân, “Biết đây là gì không?”

sd7

Máy đếm bước chân

“Không biết ạ.” Khuê Ngạn thích thú nhìn chằm chằm cái máy.

“Máy đếm bước chân, thứ này có thể ghi lại số bước chân của em,” Vạn Phi đưa máy đếm bước chân tới trước mặt nhóc, “Để anh chỉ em cách chơi...”

Biên Nam gọi cho Khuê Dịch, giọng Khuê Dịch nghe không có tinh thần mấy: “Mua gì cho tôi đi, tự nhiên đói muốn chết.”

“Lát nữa mua cho cậu,” Biên Nam nghe câu này vừa buồn cười vừa đau lòng, “Tôi nói cậu nghe chuyện này, cậu đừng lo lắng, đã không sao nữa rồi.”

“Chuyện gì?” Khuê Dịch hỏi.

“Sáng nay nhị bảo bị sốt, 39 độ lặn, tôi vừa đưa nó đi khám gấp, uống thuốc rồi, bác sĩ bảo theo dõi thêm.” Biên Nam nói một tăng, sợ mình thở dốc lâu quá sẽ làm Khuê Dịch sốt ruột.

“... Sao lại sốt?” Khuê Dịch vẫn có chút lo lắng.

“Hôm qua đắp chăn rất dày, có lẽ không phải cảm lạnh, chắc do nó lo lắng quá,” Biên Nam nói nhỏ, “Tôi đã hứa với nó không nói cho cậu biết, cậu cứ giả bộ không biết đi, tôi gọi Vạn Phi tới giúp rồi... bên bố cậu thế nào?”

Khuru Dịch im lặng một lát: “Không tốt lắm, khuya hôm qua nói đau, lăn qua lăn lại đến sáng, còn sốt nhẹ nữa.”

“Sao tối qua cậu không nói với tôi!” Biên Nam sốt ruột, nói xong lại hỏi hận mình quát Khuru Dịch, trong tình huống đó, Khuru Dịch sao còn nghĩ đến việc gọi cho cậu.

“Bây giờ tạm thời không sao rồi, cậu qua một lát đi.” Khuru Dịch nói.

Biên Nam quay về dặn dò Vạn Phi vài câu, Khuru Ngạn đã nhắm mắt ngủ, cậu xoa mặt Khuru Ngạn, đoạn xoay người chạy qua khu nội trú.

Trên đường lại chen ngang mưa vài cái bánh ở quầy bán đồ ăn sáng.

Lúc chạy vào phòng bệnh, Biên Nam ngây ngẩn, trong phòng bệnh mọc ra thêm mấy thiết bị không biết dùng làm gì.

Bố Khuru nằm trên giường, miệng gắn ống dẫn.

Biên Nam nhất thời bước không nổi, tựa vào cạnh cửa im thin thít.

Qua một lúc lâu, cậu mới run giọng nói: “Sao... sao lại như vậy?”

Khuru Dịch nhếch miệng cười cười: “Vẫn phải thế này, chuyện mà bố tôi ghét nhất, cấm ống này nọ...”

Biên Nam há miệng nhưng không cất nên lời, bước qua ôm Khuru Dịch.

“Khuya hôm qua... bệnh tình trở nên nguy kịch...” Khuru Dịch cũng ôm cậu, giọng run dữ dội, “Nói không ra tiếng.”

Biên Nam không biết phải hình dung tâm trạng của mình thế nào, giống như tất cả cảm xúc đều bị nhốt vào lồng, khóc không được mà hét cũng không ra.

Trong thoáng chốc này, cậu đột nhiên cảm nhận được cảm giác đau đớn của Khuru Dịch khi suốt thời gian qua phải dần hết mọi chuyện xuống đáy lòng.

Bố Khuru không phải bố ruột của cậu, nhưng với cậu mà nói, ông hết như người bố lý tưởng trong lòng cậu, cởi mở hài hước, cảm thông và tin tưởng con mình. Ở nhà Khuru Dịch, cậu đã quen nhìn thấy bố Khuru ngồi trên xe lăn kể đi kể lại những chuyện trước kia, đã quen lúc trêu đùa cãi cọ lại nhìn thấy bố Khuru mỉm cười chăm chú lắng nghe, đã quen nghe bố Khuru phàn nàn không được ăn thịt không được uống rượu...

Cậu đã khó chịu đến mức không biết phải làm sao để xoa dịu, Khuru Dịch thì sao đây?

Nhị bảo thì sao đây?

Cơn sốt của Khuru Ngạn đến giữa trưa thì dứt, tuy còn hơi yếu nhưng tinh thần đã khá hơn.

Biên Nam vốn định nhờ Vạn Phi đưa nhóc về nhưng nhóc không chịu, cố chấp đòi trông bố phòng bệnh, suốt hai ngày liền nhóc cùng canh chừng bố Khuru với Khuru Dịch và Biên Nam, im lặng ngồi trên sofa trong phòng, chỉ đến tối mới về ngủ.

Vạn Phi xin nghỉ làm cũng dễ, cậu chàng xin nghỉ hai ngày đến bệnh viện phụ một tay, hẹn hò với Hứa Nhị cũng đổi thành trò chuyện vài ba câu lúc nhỏ đưa cơm cho bọn họ.

Khó khăn lắm Thân Đào mới xuống được thuyền, Thân Đào chạy thẳng tới bệnh viện, thậm chí không ghé về nhà.

Cả bọn cấm cộc ngoài hành lang, cũng chẳng nói gì nhiều, tuy mọi người không còn giúp được gì nhưng vẫn có thể giúp nhau yên lòng hơn.

Sau khi cấm ống, bố Khuru chưa có lần nào tỉnh táo hoàn toàn, chỉ thỉnh thoảng mở mắt thôi, Khuru Dịch và Biên Nam nói chuyện với ông, ông cũng phản ứng nhưng đã không còn cách nào biểu đạt.

Biên Nam không dám ngồi trong phòng bệnh, cậu sợ tâm trạng của mình sẽ khiến bố Khuru không thoải mái.

Ngăn ngủ hai ba ngày, bố Khuru bị báo nguy kịch lần thứ ba.

Khuru Dịch một mực không ngủ, hệt như một động cơ vĩnh cửu thực thụ, vài lần Biên Nam muốn bảo Khuru Dịch nghỉ ngơi nhưng nghĩ lại rồi không mở miệng được, Khuru Dịch liều mạng vì bố và em trai mỗi ngày trong suốt bao năm qua, cuối cùng chuyện ra nông nổi này, không ai có tư cách mở miệng bảo cậu ấy nghỉ ngơi.

Bố Khuru nằm giữa một đồng thiết bị và ống dẫn gắng gượng thêm ngày nữa, bệnh tình vẫn không ổn định, chìm hẳn vào hôn mê.

Bác sĩ tới kiểm tra, sau đó rời phòng bệnh gọi Khuru Dịch sang một bên.

Biên Nam tựa vào tường nhìn bóng lưng bác sĩ, Khuru Dịch vẫn không mở miệng, bác sĩ nói rất nhỏ, Biên Nam đồng tai loáng thoáng nghe được vài chữ.

Suy kiệt.

ICU.

Máy hô hấp.

Cậu đứng thẳng dậy, nhìn Khuru Dịch đối diện với bọn họ.

Lời bố Khuru nói, Biên Nam vẫn nhớ rõ ràng, cậu biết bố Khuru không muốn cấp cứu, cấm ống hay ICU hay máy hô hấp gì gì đó, ông đều không muốn.

Nhưng Khuru Dịch chưa từng tỏ thái độ đồng ý hay không đồng ý với lời bố Khuru, từ đầu đến cuối chẳng hề nói tiếng nào.

Bây giờ dù rằng không ai muốn, nhưng vẫn phải đi một bước cuối cùng này.

Biên Nam chăm chú nhìn Khuru Dịch, cậu không biết mình hy vọng Khuru Dịch cho bác sĩ đáp án nào, lòng cậu đã rối như tơ vò sắp không suy nghĩ được nữa rồi.

Nghe bác sĩ nói xong, Khuru Dịch im lặng rất lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói câu gì đó.

Bác sĩ gật đầu, xoay người đi ngang qua bọn họ vào phòng bệnh, dặn dò y tá những chuyện cần chú ý tiếp theo.

Lúc Khuru Dịch im lặng, Biên Nam đã đoán được câu trả lời của cậu ấy, lại nghe bác sĩ trong phòng bệnh cũng chẳng nói chuẩn bị đưa bệnh nhân vào ICU, lòng cậu thoáng cái chìm xuống đáy cốc.

“Khuru Dịch,” Biên Nam từ từ bước tới trước mặt Khuru Dịch, “Cậu... không phải cậu từ bỏ chứ.”

Khuru Dịch ngẩng đầu nhìn Biên Nam, trong đôi mắt phủ đầy tơ máu ngập tràn đau đớn.

“Ừ.” Khuru Dịch nói.

“Tại sao!” Biên Nam hét lên, bỗng nhiên xô Khuru Dịch một cái, “Người vẫn còn sống! Tại sao lại từ bỏ!”

Bị Biên Nam xô, Khuru Dịch lão đảo lúi ra sau vài bước, đập trúng cửa thoát hiểm.

“Cậu nghĩ gì thế!” Biên Nam xông tới đẩy Khuru Dịch vào lối thoát hiểm, nắm cổ áo đối phương, “Sao lại từ bỏ? Cậu điên rồi sao!”

Vạn Phi và Thân Đào chạy tới, mỗi người một bên muốn kéo Biên Nam ra.

“Anh Nam, anh Nam,” Vạn Phi kéo cánh tay cậu, “Mày đừng vậy mà, Khuru Dịch cũng không dễ chịu gì đâu...”

“Không dễ chịu mà còn thế!” Biên Nam rống lên, giẫy người hất Vạn Phi và Thân Đào ra, trừng mắt nhìn Khuru Dịch, “Ông ấy nói không muốn cấp cứu thì cậu không cứu sao! Ông ấy là bố cậu đó! Cậu định giải thích với nhị bảo thể nào đây!”

Khuru Dịch tựa vào tường cũng trừng mắt nhìn Biên Nam, lát sau mới nói: “Cấp cứu cũng chỉ là đau đớn thêm vài ngày trong phòng ICU.”

Biên Nam không nói gì, cậu không nói ra lời, cuối cùng chỉ liếc Khuru Dịch một cái rồi xoay người lao xuống cầu thang.

Chạy một mạch ra khỏi bệnh viện, Biên Nam đặt mông xuống bồn hoa ven đường, ôm đầu.

Cậu không thể nào tiếp tục ngồi ngoài phòng bệnh, trơ mắt nhìn mạng sống của bố Khuru từ từ tan biến.

Cậu cắn mạnh môi.

Cứ thế?

Cứ thế kết thúc ư?

Bố Khuru cứ thế... sắp đi rồi ư?

Biên Nam chỉ thấy toàn thân lạnh toát, cậu không có quyền can thiệp vào quyết định của Khuru Dịch, có một số việc cậu cũng biết, đúng là có cấp cứu hay không cuối cùng kết quả cũng như nhau, bệnh này là thế, ai cũng không đủ sức xoay chuyển trời đất.

Nhưng dù lý trí hiểu được, thậm chí cũng biết bố Khuru đã nhiều lần nhấn mạnh không muốn bị giày vò thêm nữa, nhưng về mặt tình cảm, cậu khó có thể chấp nhận được.

Cứ thế... từ bỏ.

Biên Nam không biết mình ngồi bên đường bao lâu, lúc đèn đường sáng lên, có người đi tới đứng trước mặt cậu.

Biên Nam ngẩng đầu lên, ngay lúc nhìn thấy vẻ mặt u ám của Thân Đào, cậu biết giây phút trốn không thoát kia đã đến, nước mắt thoáng trượt xuống.

“Mày đã khó chịu như thế,” Thân Đào nhìn cậu, “Khuru Dịch sẽ khó chịu đến mức nào?”

“Tao biết,” Biên Nam đứng lên, “Tao biết.”

Cậu xoay người lao vào bệnh viện.

Không kịp đợi thang máy, Biên Nam chạy thẳng lên bằng thang bộ.

Lúc đẩy cửa phòng bệnh, hai y tá đang im lặng rút ống và dây thiết bị.

Khuru Dịch lẳng lẳng quỳ gối trước giường.

Biên Nam bước thật chậm, đến sau lưng Khuru Dịch thì dừng lại, quỳ xuống, đưa tay ôm chặt lấy Khuru Dịch.

Khuru Dịch không nhúc nhích, qua rất lâu mới cúi đầu nắm cổ tay cậu, siết chặt.

Trên tay có cảm giác âm ẩm.

Nước mắt Khuru Dịch rơi từng giọt xuống tay cậu.

“Khuru Dịch à,” Biên Nam ôm chặt Khuru Dịch, “Đừng buồn... đừng buồn... cậu không có sai, cậu không có sai...”

Khuru Dịch dùng sức siết chặt cổ tay cậu, đầu ngón tay như bấm vào da cậu, cuối cùng phát ra một tiếng gào rống nghẹn ngào: “Bố ơi ——”

==== =====

Tác giả: Năm ngoái ông ngoại tôi ung thư ống mật, chưa được vài tháng đã qua đời, vào ngày thứ hai sau sinh nhật tôi.

Ông ngoại tôi là một người rất sợ chết, đối với bệnh tình của mình, ông rất dễ tâm, nhưng trong trí nhớ của tôi, câu nói cuối cùng trước khi qua đời của ông ấy chính là, khó chịu quá, để ông chết đi.

Ắt hẳn cảm giác phải đau đớn lắm mới khiến cho một người sợ chết như vậy nói ra lời đó, lúc buộc tay chân nằm trong phòng ICU, em gái tôi thấy ông ngoại chảy nước mắt mới hỏi có phải ông khó chịu lắm không, ông ngoại gật đầu.

Nhưng chúng tôi vẫn để cho bác sĩ cứu chữa, dùng hết mọi cách.

Thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, vào những lúc như thế này, rốt cuộc người thân nên làm gì mới phải, nếu được quay lại lần nữa, có lẽ tôi... sẽ muốn từ bỏ, nhưng lại cảm thấy không làm được, không phải vì có hiếu hay bất hiếu, mà là vì không nỡ, một khi đi rồi sẽ không còn gặp lại nữa, cảm giác này đau đớn lắm.

Xin lỗi vì đã viết chuyện không vui này vào truyện, làm cho mọi người bức bối.

Ngày mai sẽ từ từ bắt đầu ngọt, ngày mai tác giả sẽ không ngồi xỏm góc tường, hôm nay cứ ở đó đếm năm trước đi, moa.

93. Chương 93

Đây là lần đầu tiên Biên Nam thấy Khuru Dịch khóc, thấy nỗi đau và buồn khổ mà từ trước tới nay cậu ấy chưa từng bộc lộ.

Biên Nam không biết nên nói gì, cũng không biết nói gì mới có thể giúp Khuru Dịch dễ chịu hơn, chính bản thân cậu cũng khó chịu không kém, nghe tiếng khóc nghẹn ứ của Khuru Dịch, ngoại trừ ôm chặt Khuru Dịch ra, cậu không biết mình còn có thể làm gì.

Cậu chưa từng trải nghiệm cảm giác mất đi người thân nhất, bởi vì quan hệ gia đình lạnh nhạt, thậm chí cậu chưa từng nghĩ nếu có ngày đó như những người khác... Đây là lần đầu tiên cậu đối diện trực tiếp với cái chết, lần đầu tiên thấy mạng sống bị tước đoạt mà chẳng thể làm gì, lần đầu tiên cảm nhận được mất đi người thân là chuyện đau đớn nhường nào.

Lúc Vạn Phi và Thân Đào kéo hai người từ dưới đất lên, Biên Nam cảm thấy cả người mình như bị bọc một lớp chăn bông dày nặng, ngay cả thanh âm cũng nghe không rõ ràng.

Điều duy nhất cậu còn chú ý được chính là Khuru Dịch, cậu siết chặt cánh tay Khuru Dịch không buông.

Ngồi trong bệnh viện hơn nửa tiếng, Biên Nam mới từ từ bình tĩnh lại, nhìn Khuru Dịch ngồi trên ghế đối diện mình.

Khuru Dịch đau đớn rồi bùng nổ như tượng tượng ban đầu không hề xuất hiện, Khuru Dịch chỉ ngồi thừ ra đó, biểu cảm và ánh mắt cũng trở lại như thường, không biết rốt cuộc cậu ấy đang nghĩ gì.

“Còn vài thủ tục phải làm.” Khuru Dịch nói, đứng lên.

“Để bọn tao đi làm cho,” Thân Đào ngăn cản, “Mày cứ...”

“Không có gì đâu,” Khuru Dịch vỗ cánh tay Thân Đào, “Cần người thân ký tên, bọn mày làm không được.”

Trong đầu Biên Nam cứ trống hoác, lúc làm thủ tục cậu theo sát Khuru Dịch, nhưng thủ tục có nội dung gì, làm như thế nào, cậu không hề chú ý.

Cậu chỉ lo lắng cho Khuru Dịch mà thôi, trạng thái muốn bùng nổ tột độ nhưng lại bị Khuru Dịch cố dần xuống khiến cậu vô cùng lo lắng.

Mà hai người họ còn phải đối mặt với một sự thật đau đớn khác, Khuru Ngạn ở nhà vẫn chưa biết bố mình đã không còn nữa.

Bởi vì tình trạng của bố Khuru mấy hôm nay chuyển xấu quá nhanh, cộng thêm cuối tuần Khuru Ngạn đã ở bệnh viện suốt hai ngày, thế nên hôm nay mọi người không cho nhóc bố học chạy tới bệnh viện nữa, nhóc đang chờ các anh bạn xong trở về kể tình hình của bố cho mình nghe.

Bây giờ nên nói thế nào đây?

Lúc ra khỏi bệnh viện, sắc trời đã tối mịt, cũng coi như mùa xuân rồi, thế mà hôm nay lại lạnh lẽo đến lạ.

“Mọi người về đi, cảm ơn nhiều,” Khuê Dịch kéo kéo cổ áo, “Ngày mai tôi sẽ tới giải quyết nốt những chuyện còn lại.”

“Không sao đâu, một lát này có là chi.” Vạn Phi ngoắc một chiếc taxi.

“Cùng về nhà mà trước đi,” Thân Đào nói, “Nhị bảo...”

“Mấy ngày nay mày xuống thuyền chưa về nhà đúng không?” Khuê Dịch nhìn Thân Đào.

“Muốn về nhà có gì khó đâu,” Thân Đào cười một tiếng, đẩy Khuê Dịch tới cạnh xe taxi, “Khách sáo với bọn này làm gì?”

Cuối cùng tất cả đều lên xe, từ đầu đến cuối Biên Nam không nói tiếng nào, chỉ ngồi bên cạnh Khuê Dịch nắm tay cậu ấy.

Vốn dĩ tay Khuê Dịch lạnh lắm, mọi khi cứ thích nắm tay cậu để ủ ấm, hôm nay cậu nắm tay Khuê Dịch miết nhưng lại không thể làm tay Khuê Dịch ấm áp trở lại, chúng vẫn lạnh như băng.

Lúc về đến nhà, Khuê Ngạn vẫn chưa ngủ, nhóc đang ngồi trên sô pha trong phòng khách xem TV.

Thấy mấy anh vào nhà, Khuê Ngạn sững sốt, mắt bỗng trợn to, nhóc nhảy xuống khỏi sô pha, đứng cạnh bàn trà ngó ra.

“Nhị bảo...” Khuê Dịch nhìn nhóc, dường như đang nghĩ xem nên mở lời thế nào.

Khuê Ngạn không nói gì, bắt đầu từ từ lùi về phía sau, lùi một mạch đến cửa phòng, cuối cùng lại lùi vài bước vào trong phòng, chẳng đợi Khuê Dịch nói tiếp, nhóc đã đóng sầm cửa lại, sau đó khóa trái bên trong.

“Tôi nói chuyện với nó một lát,” Khuê Dịch khom người lấy chìa khoá trong ngăn kéo dưới tủ TV, đoạn quay đầu nhìn Biên Nam, “Đói bụng quá, nấu mấy cái sủi cảo ăn đi, trong tủ lạnh có đấy.”

“Ừ.” Biên Nam lập tức xoay người mở tủ lạnh lấy hai gói sủi cảo đông lạnh ra.

Lúc đóng cửa tủ lạnh, cậu thốt nhiên muốn khóc.

Không có bố Khuê đẩy xe lăn từ trong phòng ra khiến cậu khó mà quen được, nếu là trước đây, bây giờ bố Khuê ắt sẽ mỉm cười đi ra, nói sao con lại chạy tới nữa rồi?

Tất cả mọi thứ trong nhà đều như cũ, nhưng đã không còn cảm giác của ngày xưa, thậm chí không có máy sưởi chân của bố Khuê, nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống mấy độ.

Khuê Dịch cầm chìa khoá mở cửa phòng, Khuê Ngạn chặn ở sau cửa không nói lời nào.

Khuê Dịch đẩy cửa hé ra một khe nhỏ, luồn cánh tay vào túm áo nhóc, sau đó đẩy cửa bước vào.

Sau khi cửa đóng lại, trong phòng lặng ngắt như tờ, ba người ngoài phòng khách không nhúc nhích, ai cũng đóng tai nghe ngóng, nhưng không ai nghe được tiếng nói chuyện nào.

“Tao đi nấu cho,” Vạn Phi cầm sủi cảo trong tay Biên Nam, “Tao biết nấu, mọi người ăn chút gì đi.”

“Ừ.” Biên Nam đáp một tiếng.

Vạn Phi cầm sủi cảo đi vào phòng bếp, Biên Nam vẫn còn đứng ngoài cửa phòng.

Thân Đào ngồi xuống ghế sô pha, giảm nhỏ tiếng TV, nhưng cũng không nghe được động tĩnh bên trong. Thân Đào thở dài: “Biên Nam.”

“Hả?” Biên Nam quay đầu lại.

“Ngồi xuống nghỉ một lát đi,” Thân Đào chỉ chỉ sô pha, “Nó nín, mày cũng nín theo, chuẩn bị độ xem ai ngã trước à?”

Biên Nam ổn định tâm tình vài giây, ngồi xuống ghế sô pha.

Vừa ngồi xuống, một cơn mồi mẹt ập lên, bấy giờ cơ thể buông lỏng mới bắt đầu cảm thấy mệt.

“Ngày mốt tao phải lên thuyền,” Thân Đào châm thuốc ngậm vào miệng, “Tiếp theo còn nhiều chuyện phải làm lắm, mày nhớ coi chừng Khuất Dịch, tao nghĩ... sau khi xong chuyện nó sẽ đổ bệnh cho mà xem.”

“Tao cũng nghĩ vậy,” Biên Nam buồn bực nói, “Sắp đến cực hạn rồi.”

“Chuyện bố nó, nó không thông báo với bất kỳ ai, nhưng sớm muộn gì đám họ hàng cũng biết,” Thân Đào cau mày, “Mày cũng biết căn nhà của gia đình nó bị mấy ông chú dòm ngó từ đó đến nay, bây giờ biết bố nó không còn nữa, bọn họ nhất định sẽ tìm đến.”

“Má.” Biên Nam cắn răng mắng một câu.

“Đến lúc đó...” Thân Đào nhìn Biên Nam, “Nhớ bình tĩnh xử lý, nếu không chuyện này sẽ khó nhằn đấy.”

“Mày đúng là,” Biên Nam bật cười, sờ hai đồng tiền mấy ngày nay vẫn cất trong túi quần, “Chú Khuất nói mày...”

“Nói gì tao?” Thân Đào cũng cười.

“Chú ấy cho tao tiền bịt miệng, không nói được.” Biên Nam lấy đồng tiền ra lắc lắc trước mắt Thân Đào.

“Nói tao là ông già chứ gì,” Thân Đào tặc lưỡi, “Hồi trước đã nói thế rồi, tao bảo còn nói vậy nữa là tao giận luôn, thế là chú ấy không nói nữa, quả nhiên vẫn nói sau lưng tao.”

Hai người nở nụ cười, Thân Đào cười mà tro thuốc lá rơi vãi dưới đất.

“À,” Thân Đào bốc tro thuốc lá lên, “Nếu để chú ấy thấy, chú ấy sẽ dùng chổi đuổi tao ra ngoài cho mà xem.”

Biên Nam không lên tiếng, lỗ mũi chua xót, xót đến nỗi trán nhói đau.

Trong phòng thỉnh thoảng có động tĩnh, có tiếng ghế ngã xuống đất.

Hai người cùng bật dậy khỏi sofa, ngay sau đó nghe được tiếng Khuất Ngạn gân cổ gào khóc: “Bố —— em muốn bố ——”

Giọng Khuất Dịch rất nhỏ, không nghe rõ cậu ấy nói gì, chỉ nghe được tiếng khóc đau lòng của Khuất Ngạn, vừa khóc vừa rống cái gì đó.

Còn có tiếng bàn ghế va đập và đồ đạc rơi xuống đất.

“Tại sao anh ——” Khuất Ngạn kêu khóc, “Bố của em mất rồi ——”

“Khuất Dịch!” Biên Nam sốt ruột, nghe vậy là biết Khuất Dịch đã kể luôn chuyện kia cho Khuất Ngạn nghe, cậu chạy qua vặn chốt cửa, “Nhị bảo? Nhị bảo!”

“Đừng vào.” Khuất Dịch ở bên trong nói.

Biên Nam ngừng tay, nhìn sang Thân Đào, hai người đều đứng ngoài cửa không dám vào trong.

“Sao thế này?” Vạn Phi nấu sủi cảo được phân nửa, nghe tiếng động bên chạy vào phòng, thấp giọng hỏi.

“Chắc đang đánh anh hai nó.” Thân Đào nói khẽ.

“Má, sao lại...” Vạn Phi sững sốt, “Có phải Khuất Dịch nói luôn chuyện từ bỏ không? Mẹ nó không nói không được à?”

“Cái thằng này là thế đấy,” Thân Đào thở dài, “Đi nấu sủi cảo đi.”

Trong phòng lại truyền tới tiếng va đập, Khuất Ngạn gào khóc đến khàn cả giọng, Vạn Phi chỉ vào cửa: “Vậy... mặc kệ hả?”

“Tao đói.” Biên Nam nhìn Vạn Phi.

“... Rồi rồi rồi,” Vạn Phi cau mày, “Tao nấu tiếp, nước mới vừa sôi.”

Mấy phút sau, giọng Khuất Ngạn nhỏ dần, trong phòng dần dần yên tĩnh lại.

Lúc Vạn Phi nấu sủi cảo xong bung vào phòng khách, cửa phòng trong bật mở, Khuất Dịch bước ra.

Vừa nhìn thấy Khuất Dịch, Biên Nam lập tức sững sốt, khoe miệng Khuất Dịch bị rách, bên khoe mắt còn có một vết bầm nhỏ.

“Nặng tay vậy sao?” Thân Đào cũng giật mình, đoạn nhìn vào trong phòng, “Nhị bảo đâu?”

“Ngủ rồi,” Khuất Dịch cầm cái gương nhỏ trên bàn ngắm nhía một lát, liếm khoe miệng, “Nó cầm ghế đập tao, cũng mạnh tay thật.”

“Cần gì phải thế, đâu cần kể chi tiết với nó.” Thân Đào nói.

“Đó không phải là bố của một mình tao,” Khuất Dịch xoa khoe mắt, “Đó cũng là bố nó, cái gì nên biết thì nên cho nó biết.”

“Ăn sủi cảo đi,” Biên Nam xếp ghế quanh bàn, hành động của Khuất Dịch không cùng tác phong với cậu, nhưng sống trong một gia đình như vậy, chẳng ai biết làm thế nào mới thật sự phù hợp, “Muốn gọi nhị bảo ra ăn chút gì không?”

“Đừng gọi nó, nó vừa mới ngủ, nhớ nó tỉnh lại đánh tôi tiếp thì sao.” Khuất Dịch cười cười ngồi xuống.

Ăn xong sủi cảo, Vạn Phi và Thân Đào ngồi lại thêm một lát rồi mới mạnh ai nấy về.

Biên Nam và Khuất Dịch im lặng ngồi trong phòng khách xem TV.

Biên Nam muốn nói gì đó, hy vọng Khuất Dịch sẽ trả lời, nhưng lại không biết nói gì mới phải.

Cậu hy vọng Khuất Dịch có thể khóc một trận đã đời, bùng nổ một lần đã đời, giải tỏa cảm xúc của mình, đánh người, mắng người, khóc lóc, gì cũng được, giống như Khuất Ngạn vậy, ném hết nỗi đau của mình ra ngoài.

Nhưng từ đầu đến cuối, trạng thái ấy không hề xuất hiện trên người Khuất Dịch, như thể vài phút quỳ gối bên giường bố Khuất chính là tất cả những gì cậu ấy bộc phát, nặng nề mà ngột ngạt.

Cả đêm nay hai người không nói câu nào, cũng không lên giường ngủ, chẳng biết cùng nhau nghiêng ngả thiếp đi trên sofa từ bao giờ.

Trời sáng, Biên Nam mở mắt ra, thấy trên bàn đã đặt bánh bao và đậu hủ nóng hổi, Khuất Ngạn đang cúi đầu soạn cặp của mình.

Biên Nam nhìn Khuất Dịch, Khuất Dịch vẫn còn đang ngủ, dạo gần đây Khuất Dịch chưa từng ngủ một giấc hoàn chỉnh, bây giờ ngủ rất say.

“Nhị bảo.” Biên Nam ngồi dậy, khẽ gọi Khuất Ngạn.

“Đại hồ tử,” Khuất Ngạn cũng nhỏ giọng đáp một tiếng, chạy tới tựa vào người cậu, “Hôm qua em... hôm qua em...”

“Anh biết anh biết,” Biên Nam ôm chầm lấy nhóc, hôn mạnh mấy cái lên trán nhóc, “Không sao, anh hai em sẽ không trách em đâu.”

“Em không dám nói xin lỗi anh hai.” Khuất Ngạn cúi đầu xuống, hàng mi dài chớp mấy cái, nước mắt lã chã hai bên má.

“Không cần phải nói xin lỗi, em không sai, anh hai em cũng không sai,” Biên Nam lau nước mắt trên mặt nhóc, “Không ai sai cả, vì cả hai quá yêu bố mình thôi.”

“Vậy có khi nào anh hai đánh em không.” Khuất Ngạn ngẩng đầu lên, khẽ thút thít.

“Sao lại thế được,” Biên Nam bật cười, véo má nhóc, “Anh hai em thương em vậy cơ mà.”

Khuất Ngạn tựa vào trong ngực Biên Nam lặng lẽ khóc một hồi, sau đó lau nước mắt: “Em tới trường.”

“Tới trường?” Biên Nam sờ đầu nhóc, “Mấy ngày này em không cần tới trường, anh xin nghỉ cho em, xử lý xong chuyện bố em rồi hẵng đi học.”

“Em tới trường,” Khuru Ngạn lắc đầu, nước mắt lại trượt xuống, “Em không giúp được gì, ngồi ở nhà sẽ nhớ bố, em muốn tới trường.”

Biên Nam im lặng thật lâu, cuối cùng đứng dậy: “Để anh đưa em tới trường.”

Mọi khi Biên Nam dắt tay Khuru Ngạn, tay nhóc cứ nhích tới nhích lui trong găng tay không chịu ngừng dù chỉ một giây, nhưng hôm nay lại yên tĩnh lạ lùng.

Biên Nam nhẹ nhàng nắm ngón tay nhóc cách lớp găng tay, không khỏi đau lòng thay đứa bé kiên cường mạnh mẽ như anh hai nó.

Hôm nay cô chủ nhiệm của Khuru Ngạn trực ban nên đứng ở cổng trường học, lúc trông thấy Khuru Ngạn, cô chủ nhiệm hơi giật mình.

Biên Nam kể sơ lược tình hình cho cô chủ nhiệm nghe, cô chủ nhiệm ngồi xuống mỉm cười nhìn Khuru Ngạn: “Khuru Ngạn đúng là nam tử hán, vào học đi, có chuyện gì cứ nói với cô.”

Khuru Ngạn gật đầu, đeo cặp đi vào cổng trường.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng lưng nhóc nữa, Biên Nam mới xoay người đi về.

Lúc cậu về đến nhà Khuru Dịch, Khuru Dịch đã thức giấc, đang ngồi bên bàn ăn bánh bao.

“Tôi đưa nhị bảo tới trường rồi,” Biên Nam ngồi xuống cạnh Khuru Dịch, cầm chén đậu hủ hộp một hơi, “Nó nói ngồi một mình ở nhà sẽ... nhớ bố.”

“Ừ, để nó đi đi,” Khuru Dịch nói, “Khi nào chôn cất đi theo là được.”

Hai chữ chôn cất khiến lòng Biên Nam nhức nhối, không thốt lời nào.

“Sáng nay tôi tới bệnh viện, còn chút việc phải xử lý, hôm qua còn hẹn người của công ty mai táng, cần bàn bạc cách sắp xếp cụ thể,” Khuru Dịch vừa ăn vừa nói, “Cậu...”

“Tôi đi chung với cậu,” Biên Nam nói.

“Thôi, cậu đi làm đi, tôi gọi Thân Đào rồi, hôm nay nó rảnh,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Không phải cậu chính thức nhậm chức rồi sao, mới nhậm chức chưa bao lâu, cứ xin nghỉ hoài không tốt đâu.”

“Nhưng mà...” Biên Nam cau mày.

“Bây giờ bên dạy thêm tôi cũng nhờ người dạy thế, chưa biết mai mốt sao nữa,” Khuru Dịch chậm rãi nói, “Nếu cậu làm hỏng công việc, sau này mình không có thu nhập sao mà sống, trong thẻ của cậu cũng đâu còn bao nhiêu tiền.”

Biên Nam không đáp, tiền đã xài kha khá, giai đoạn sau bố Khuru dùng thuốc cao cấp toàn quẹt thẻ này, mỗi ngày tính luôn chi phí khác đúng là xài rất nhiều, tuy rằng cậu không để bụng số tiền trên, nhưng quả thật phải cân nhắc chuyện mai sau, nếu đúng như lời Khuru Dịch nói, cậu đâu thể nào quay về xin tiền bố.

“Được rồi,” Biên Nam nói.

Lúc về Triển Phi làm việc, Biên Nam vẫn còn buồn ngủ vật vờ, hôm qua vận người ngủ một giấc, bây giờ hông như bị tách rời, cậu đứng bên sân bóng xoay cả buổi cũng không gắn gân lại được.

“Anh Vĩ, giãn gân giùm em với...” Biên Nam đứng kế bên Cố Vĩ.

“Sau hông hả?” Cố Vĩ chột chột.

“Ừ,” Biên Nam thở dài, “Tối qua ngồi trên sofa ngủ.”

“Bố của bạn cậu sao rồi?” Cố Vĩ biết nguyên nhân dạo này hơi chút là Biên Nam lại xin nghỉ.

“... Mất rồi.” Giọng Biên Nam nhỏ dần.

“Chắc, bệnh này cũng hết cách thôi,” Cố Vĩ dùng khớp ngón tay nắn hông cậu, “Thật lòng mà nói thì, ra đi xem như là một sự giải thoát, người nhà đau lòng, bệnh nhân cũng quá mệt.”

Đúng thế...

Biên Nam nhìn chăm chăm mặt đất, mấy tháng nay bố Khuê cứ nằm lì trong bệnh viện, mỗi ngày chờ đến xem TV, đau đến hằng đêm không ngủ được, cuối cùng còn bị đủ loại máy móc bao quanh.

Cái cảm giác đã biết kết quả cuối cùng nhưng lại không thể không giằng xé giữa đau đớn và tình yêu của người thân...

Biên Nam ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay thời tiết không tệ, ánh mặt trời buổi sớm đã vậy đầy đất.

Thật ra đi rồi cũng xem như là một sự giải thoát.

Hậu sự của bố Khuê được làm theo yêu cầu của ông ấy... rất nhiều năm về trước, Khuê Dịch bảo công ty mai táng làm đơn giản thôi, chỉ có người nhà và mấy người bạn cùng tham dự lễ từ biệt, sau đó sẽ đưa đến nghĩa trang.

Cuộc sống cũng không có lựa chọn đặc biệt.

Sáng sớm Biên Nam đến nhà Khuê Dịch trước, Vạn Phi cũng xin nghỉ tới phụ.

Khuê Dịch không có báo tin cho họ hàng khác trong gia đình, Thân Đào lên thuyền không đến được, ngoại trừ Biên Nam và Vạn Phi, có thêm hai người bạn quan hệ khá tốt với Khuê Dịch hồi còn học ở Vạn tải đường thủy.

Bọn họ đứng trong sân xác định lại trình tự với Khuê Dịch, cũng như lát nữa nên làm những gì.

Khuê Ngạn mặc áo khoác nhỏ màu đen, ngồi trong nhà ôm di ảnh của bố Khuê.

Biên Nam lột miếng sôcôla đưa tới bên miệng nhóc: “Nhị bảo ăn miếng sôcôla đi em.”

“Dạ.” Khuê Ngạn quay đầu cắn sôcôla.

“Nếu thấy khó chịu thì cứ khóc,” Biên Nam ngồi xuống trước mặt nhóc, “Chúng mình đừng cố nín, biết không?”

Khuê Ngạn gật đầu: “Bây giờ em chưa muốn khóc, em cứ cảm thấy bố vẫn còn ở đây.”

“Đúng là bố em ở đây mà,” Biên Nam véo cằm nhóc, “Chỉ cần em nhớ tới bố, bố em sẽ ở đây.”

Khuê Ngạn ngược mắt nhìn Biên Nam, Biên Nam chột nhẹ ngay ngực Khuê Ngạn: “Ở đây này.”

“Không giống lời mà anh sẽ nói nha.” Khuê Ngạn nói.

“Nhóc này sao đáng ghét thế hả.” Biên Nam bật cười.

Khuê Ngạn cũng cười: “Đó giờ đã vậy rồi.”

Biên Nam Đang nói chuyện với Khuê Ngạn trong nhà, bỗng nghe ngoài sân truyền đến tiếng động hỗn loạn, cậu bèn đứng lên đi ra khỏi nhà.

Trong sân có thêm vài người, tính cả nam lẫn nữ khoảng chừng bốn năm người, Biên Nam liếc mắt một cái là nhận ra hai gã đàn ông trung niên trong số đó, hai gã này chính là chú bác họ hàng gì gì đấy lần trước tới nhà Khuê Dịch đòi nợ.

Biên Nam tức thì cảm thấy buồn bực, tiền mà Khuê Dịch nợ bọn họ đã trả hết, hôm nay cũng không báo với bọn họ, bây giờ chạy tới làm gì?

“Tao nghe láng giềng cũ nói nên mới tới,” Một gã đàn ông nhìn những người trong sân, “Sao không báo cho bọn tao một tiếng, bọn tao cũng tới phụ một tay.”

“Cảm ơn chú ba, không cần đâu,” Khuê Dịch nói, “Có chuyện gì không?”

“Nghe mày nói kia, anh cả tao mất, tao tới xem là chuyện rất bình thường,” Gã chú ba cười xòa, “Nhìn xem, kịp lúc đưa đi chôn rồi này.”

“Có chuyện thì nói,” Khuê Dịch cau mày, hơi mất kiên nhẫn, “Không có chuyện gì thì về trước đi.”

“Ê, Khuru Dịch, thái độ của mày là sao đây,” Một mẹ đàn bà đi tới trước mặt Khuru Dịch, “Chú hai với chú ba của mày không phải đến gây sự, nếu bây giờ mày không cho bọn tao nói, vậy đừng trách bọn tao cho mày thêm phiền.”

Khuru Dịch không lên tiếng.

“Mày cứ luôn mồm bảo bọn tao đi, có phải mày biết khu này được quy hoạch không,” Chú hai cười khẩy, “Mày đừng tưởng bố mày chết rồi...”

Chú hai còn chưa dứt lời, nội dung nửa câu sau đã bị Khuru Dịch đột nhiên nhào tới đấm bay mất.

Khi nắm đấm thứ hai của Khuru Dịch nện xuống mũi chú hai, những người trong sân mới kịp phản ứng, mẹ đàn bà kêu ré lên: “Mày làm gì! Mày làm gì đấy!”

Chú hai bị Khuru Dịch đấm hai cú vào mặt, đau đến không kêu thành tiếng, chỉ liều mạng lùi ra sau muốn tránh thoát.

Khuru Dịch xông lên nắm cổ áo chú hai giật mạnh một cái, sau đó nhún gã xuống đất, chú hai bị Khuru Dịch đè ngã trong sân, Khuru Dịch ngồi trên người chú hai, im lặng đấm cú thứ ba.

Máu tươi phọt ra từ lỗ mũi chú hai.

“Khuru Dịch!” Biên Nam nhào tới túm cánh tay Khuru Dịch, muốn kéo Khuru Dịch ra, ba cú đấm này cú nào chắc cú nấy, nếu đấm thêm mấy cú nữa, gã ta phải nhập viện mất.

Khuru Dịch hất Biên Nam ra, tiếp tục hung hãn đấm cú nữa vào mặt chú hai.

“Giết người! Giết người kia!” Mẹ đàn bà hét toáng lên.

Chú ba phục hồi tinh thần lại, xông lên nhấc chân nhắm ngay đầu Khuru Dịch.

“Mẹ kiếp!” Biên Nam rống một tiếng, đứng lên tông thẳng vào người chú ba.

Chú ba bị tông ngã sóng soài dưới đất, vài gã đàn ông bọn chúng dẫn theo lập tức nhào tới phụ giúp, tình cảnh nhất thời loạn hết cả lên.

Bên đối phương có bốn năm người đàn ông, ngang ngửa số người bên đây, nhưng chưa đầy hai phút, bọn chúng đã rơi xuống thế hạ phong.

Hai người bên Vận tải đường thủy theo Khuru Dịch lẫn lộn từ đó đến giờ, cộng thêm Biên Nam và Vạn Phi, ai cũng là dân đánh lộn sắp đánh ra được một quyển hướng dẫn bạo lực, chẳng mấy chốc đã đánh chú ba và mấy gã đàn ông ngã lăn quay, nhưng nể tình mấy người này dù gì cũng là trưởng bối nên không dám nặng tay.

Có điều tình trạng của chú hai bị Khuru Dịch nhắm đánh thì hơi thảm.

Lúc Biên Nam và mấy người bạn chạy qua cố kéo Khuru Dịch ra, chú hai đã bị đánh máu me be bét, gào khóc thảm thiết.

“Tôi nói cho các người biết!” Hai mắt Khuru Dịch đỏ bừng, suýt nữa cả bọn đã kéo không nổi. Khuru Dịch chỉ vào mấy kẻ mới vừa bò dậy từ dưới đất, rống đến khản cả giọng, “Còn dám tới lần nữa, tôi cho tất cả các người khỏi về nhà đấy! Mẹ kiếp xuống dưới hàu bố tôi đi!”

“Xảy ra chuyện gì thế!” Hàng xóm cách vách cũng chạy tới.

Biên Nam nhận ra người đầu tiên chạy vào, chú này là tài xế taxi, thỉnh thoảng Khuru Ngạn đến bệnh viện đưa cơm, nếu kịp giờ chú ấy ra lái xe, chú ấy sẽ đưa nhóc đi hộ. Chú tài xế đi vào, sưng sốt một lát rồi quát to: “Làm gì vậy! Mấy người có phải là người không! Nhà người ta vừa xảy ra chuyện lớn như thế, mới sáng sớm đã kéo tới gây sự, có còn là người không!”

“Chúng nó ra tay trước! Rõ là muốn giết người ——” Mẹ đàn bà kêu the thé, nhìn chú hai mặt mũi đầy máu, mẹ ta lại gào khóc, “Rõ là muốn đánh chết người ta mà!”

“Tôi nhận ra các người,” Chú tài xế khinh miệt, “Mau biến đi, chưa từng thấy ai như các người, lòng dạ gì mà ác độc dữ vậy!”

“Cút!” Khuru Dịch chỉ vào mụ đàn bà kia, rống lớn một tiếng, “Cút!”

Biên Nam ôm Khuru Dịch, kéo Khuru Dịch vào nhà, cả người Khuru Dịch run bần bật, Biên Nam nghe được cả tiếng thở dốc ầm ỨC mà giận dữ của đối phương. Cậu nháy mắt với Vạn Phi, kéo Khuru Dịch vào trong, đưa chân đá cửa.

“Có biến chưa!” Vạn Phi ở ngoài sân quát, “Không biến thì đánh tiếp trận nữa nhé?”

Khuru Ngạn ngồi trên sô pha, khi thấy Khuru Dịch và Biên Nam, nhóc cũng không dám nhúc nhích, chỉ trợn lớn hai mắt, lộ rõ hoảng sợ.

“Nhị bảo ngoan, không có gì đâu,” Biên Nam đẩy Khuru Dịch vào phòng trong, “Em ngoan ngoan ngồi đây nha.”

Khuru Ngạn ngậy ngẩn một lát rồi mới gật đầu, ngồi trở lại ghế sô pha.

“Khuru Dịch,” Biên Nam đe Khuru Dịch còn đang giùng giàng muốn xông ra ngoài lên tường, tay vịn vai Khuru Dịch, “Nhìn tôi! Nhìn tôi!”

“Cậu da đen có gì đẹp mà nhìn!” Khuru Dịch trừng mắt nhìn Biên Nam, cuối cùng cũng ngừng giãy dụa.

“Ông đây chỗ nào cũng đẹp cả,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, nói khề, “Cậu dọa nhị bảo rồi kìa.”

Khuru Dịch không đáp, chỉ trừng mắt nhìn Biên Nam, trong mắt ánh lên lửa giận chưa dập tắt.

“Không sao đâu, đuổi đi rồi, bọn họ bị đuổi đi rồi,” Buông lỏng bàn tay ghì vai Khuru Dịch, Biên Nam ôm Khuru Dịch vào lòng, liên tục vỗ nhẹ lên lưng cậu, “Không sao đâu.”

Thân thể Khuru Dịch run càng dữ dội hơn, Biên Nam dùng sức xoa mấy cái trên lưng đối phương: “Khuru...”

Đang định nói, bên tai truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào của Khuru Dịch.

Biên Nam sững sờ.

Khuru Dịch khóc.

Sau một thoáng kiềm chế ngăn ngửi, Khuru Dịch khóc thành tiếng.

Khóc vô cùng càn rỡ, gần như là la hét khóc tức tưởi.

Dùng hết sức khóc lớn.

Biên Nam nhắm hai mắt lại, cảm thấy lòng mình đã khoan khoái hơn.

94. Chương 94

Cuối cùng Khuru Dịch không chịu nổi nữa, chẳng kiêng dè gì bộc lộ một mặt yếu ớt trước mặt cậu.

Biên Nam không phải là người giỏi đè nén cảm xúc, tuy rằng từ nhỏ đến lớn ở nhà luôn phải đè nén, nhưng mỗi khi không ở nhà, cậu toàn là muốn rống thì rống, muốn khóc thì khóc, các kiểu giải tỏa như đánh nhau chửi bới đều dùng thoải mái.

Khuru Dịch gục trên vai cậu, gần như là run rẩy khóc tức tưởi, đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được, phải nghẹn đến cỡ nào mới bộc phát được như thế.

“Bố tôi cứ thế mất rồi...” Khuru Dịch khóc nghe mà đau lòng, thỉnh thoảng có nói vài câu nhưng Biên Nam nghe không rõ, chỉ nghe được mỗi câu này.

Cứ thế mất rồi.

Trong lòng Khuru Dịch chắc chắn có rất nhiều điều không cam lòng, rất nhiều điều không nỡ, rất nhiều điều tiếc nuối và rất nhiều điều áy náy.

“Khóc đi, khóc đi.” Biên Nam đứng thẳng người, vỗ nhẹ lưng Khuê Dịch.

Qua chừng mười phút, Khuê Dịch mới từ từ buông cậu ra, tựa lên tường, đôi mắt đỏ bừng, chớp mũi cũng ửng đỏ.

“Giờ mới biết khuyết điểm của da trắng,” Biên Nam nhìn Khuê Dịch, sờ chớp mũi của cậu, “Cái mũi đỏ của cậu nhìn rõ ghê luôn.”

“Hiếm lắm mới có đấy,” Khuê Dịch cười cười, giọng nói vẫn còn đậm giọng mũi, “Không như cậu hể khóc là phải làm cái mặt nạ.”

“Má.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Cậu ngoài xem bọn họ đi, rồi gọi cho người của công ty mai táng nói chúng ta tới trễ chút,” Khuê Dịch đưa di động của mình cho Biên Nam, “Tôi ngồi đây tí.”

“Ừ.” Biên Nam cầm di động, khều khều vai Khuê Dịch rồi xoay người ra ngoài...

Hai ông chú thêm bà thím và mấy kẻ giúp đỡ đã bị đuổi đi, Khuê Ngạn im lặng ngồi trong phòng khách, thấy Biên Nam đi ra, nhóc nhỏ giọng hỏi: “Anh hai em đâu?”

“Ở trong phòng nghỉ ngơi chút rồi ra,” Biên Nam bước tới ôm nhóc, “Em ở đây chờ anh hai đi.”

“Dạ.” Khuê Ngạn gật đầu.

“Anh đi gọi điện thoại, nói với người ta trễ một chút chúng ta mới tới được.” Biên Nam lắc lắc điện thoại.

“Dạ.” Khuê Ngạn dụi mắt.

Biên Nam cầm điện thoại ra ngoài sân, hàng xóm cũng đã giải tán, trong sân chỉ có Vạn Phi và hai người Vạn tải đường thủy đang trò chuyện câu được câu mất.

“Sao rồi?” Vạn Phi hỏi.

“Không có gì, nghỉ ngơi một lát là được.” Biên Nam tìm số, gọi cho người của công ty mai táng.

Không lâu sau, Khuê Dịch dẫn Khuê Ngạn đi ra từ trong nhà, mắt còn hơi sưng, ngược lại chớp mũi không còn đỏ nữa, thoạt nhìn đã ổn.

“Mấy cậu nhìn như xã hội đen vậy,” Khuê Dịch nhìn lướt qua mấy người đứng trong sân, ai cũng mặc một kiểu áo khoác màu đen, hai người Vạn tải đường thủy còn ngậm thuốc lá, qua chuyện vừa rồi, mặt mũi ai cũng còn sót lại vẻ hung ác, “Lên đường thôi.”

Đội đưa tiễn chờ trong phòng khách của sân hỏa táng, Biên Nam cứ ngỡ cảm xúc của mình đã ổn định, nào ngờ đi vào một vòng rồi đi ra, mũi đã xót không chịu nổi, mắt cũng có cảm giác mở không ra.

Khuê Dịch nắm tay Khuê Ngạn, hai anh em cũng xem như bình tĩnh, lúc đi ra Khuê Ngạn có khóc nhưng khóc không ra tiếng, chỉ cúi đầu mà thôi.

Tất cả mọi người đều lặng thinh, Biên Nam không biết lòng mình đang nghĩ gì, chỉ là trong mấy phút đợi tro cốt, cậu lại nhớ đến bố, đột nhiên cảm thấy rất nhớ bố.

Chuyện tiếp theo rất đơn giản, mang tro cốt tới nghĩa trang chôn cất.

Nghĩa trang có một bộ nghi thức chuẩn bị cho người thân, nhưng mà Khuê Dịch từ chối, hình như bố Khuê từng nói không muốn mấy thứ này, cảm thấy nó chỉ mang lại thêm đau thương cho người sống.

Biên Nam từng tới nghĩa trang một lần với Khuê Dịch, nhưng lần đó cậu không nhìn kỹ, lần này mới biết mộ của mẹ Khuê Dịch là mộ đôi hai người, vị trí bên cạnh để lại cho bố Khuê.

Nhân viên nghĩa trang gỡ phiến đá bên cạnh, nhìn Khuê Ngạn đang cầm tro cốt: “Qua đây, con trai nhỏ bỏ vào đi.”

Khuê Ngạn quỳ xuống đất, cẩn thận đặt hũ tro cốt vào trong, sau đó lấy tấm hình hai anh em chụp chung thả vào, lúc đứng lên nhóc dụi dụi khóe mắt.

“Nơi này hướng nắng,” Nhân viên rất biết ăn nói, vừa nhẹ nhàng đẩy phiến đá lại vừa cười nói, “Sống ở đây tốt lắm, có thể phơi nắng ngắm hồ nước.”

“Cảm ơn.” Khuru Dịch cũng cười.

Hôm nay Biên Nam mới có cơ hội nhìn thấy hình mẹ Khuru Dịch trên bia mộ bên cạnh, bà là một người phụ nữ xinh đẹp với cặp mắt xanh biếc và mái tóc vàng óng, khi mỉm cười trông rất giống Khuru Dịch.

“Đây là mẹ em.” Khuru Ngạn chỉ vào ảnh chụp, ngửa đầu nói với Biên Nam.

“Ừ, rất đẹp.” Biên Nam nói.

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn gật đầu, “Đẹp hơn bố nhiều.”

Mọi người cùng cười.

Nhân viên nhanh tay đẩy kỹ phiến đá, Khuru Dịch xoa đầu Khuru Ngạn: “Lạy bố mẹ đi.”

Biên Nam và mọi người đứng sang một bên, chờ Khuru Dịch và Khuru Ngạn quỳ lạy và nói chuyện với bố mẹ xong, bọn họ mới cùng tới đốt giấy tiền vàng bạc.

“Chú, bây giờ chú có thể uống rượu ăn thịt rồi, tiền bạc xài thoải mái.” Biên Nam nói.

“Có mang rượu theo không?” Khuru Dịch quay đầu nhìn hai cậu bạn Vạn tải đường thủy.

“Có,” Hai người lấy ra hai chai rượu trong cái túi mang theo, “Anh Đào nói chú phải uống rượu trắng mới được.”

“Hai chai lận à?” Khuru Dịch cười một tiếng.

“Chú với dì mỗi người một chai, dân tộc chiến đấu chắc chắn phải biết uống.” Vạn Phi nói.

“Được rồi,” Khuru Dịch mở nắp chai, “Thật ra mẹ tôi uống khá hơn bố tôi nhiều...”

Rời khỏi nghĩa trang đã là xế chiều, cả ngày nay mọi người chưa ăn gì, Khuru Dịch dẫn bọn họ đến một quán lẩu dê nhúng.

Tuy lòng còn buồn nhưng Khuru Dịch vẫn đeo nụ cười trên môi, điều này làm Biên Nam vừa yên tâm vừa lo lắng, cứ nhìn không được nhìn chăm chăm Khuru Dịch, sợ Khuru Dịch quá đau lòng mà gục ngã, nhưng có lẽ hồi sáng ở nhà khóc một tảng đã giải tỏa ít nhiều...

“Mỗi sáng tỉnh dậy bố tôi sẽ nói,” Khuru Dịch kề sát vào Biên Nam nói khẽ, “Ôi dào hôm nay lại là một ngày mới, ngày nào cũng nói, bên cạnh có người hay không cũng nói.”

Biên Nam sững sốt, Khuru Dịch cười: “Lại là một ngày mới.”

“Cạn ly vì ngày mai lại là một ngày mới.” Vạn Phi rất thính tai, cậu chàng nói rồi nâng ly lên.

“Vì một ngày mới.” Khuru Dịch cười, nâng ly lên.

“Ngày mới!” Khuru Ngạn nâng ly coca của mình.

Mọi người cụng ly keng keng một vòng.

Biên Nam biết trong lòng Khuru Dịch vẫn còn khó chịu, tối nay cậu định ở lại nhưng Khuru Dịch từ chối, nói muốn yên tĩnh một mình.

“Cậu chắc cậu không sao chứ?” Biên Nam đứng đầu hẻm cau mày.

“Ừ, không sao thật mà,” Khuru Dịch cười cười, “Nhưng phải suy nghĩ kỹ càng về một đồng chuyện tương lai, chỗ dạy thêm chắc phải đổi rồi, gần bệnh viện nhưng khá xa nhà tôi, với lại... căn nhà này, tôi muốn nghe ngóng xem nên làm thế nào.”

“Được rồi,” Biên Nam gật đầu, “Vậy tôi về đây, tôi phải giặt quần áo, dạo này chẳng giặt giũ gì, sắp hết đồ mặc rồi.”

“Biên Nam,” Khuru Dịch nhìn cậu, “Dạo này cậu không liên lạc với bố phải không?”

“Ừ,” Biên Nam sờ di động trong túi quần, “Lát về tôi gọi cho bố.”

“Cậu về kiểm tra tiền thử xem, mấy bữa nay dùng tiền mà không đếm, tôi chưa ghi lại hết.” Khuất Dịch nói tiếp.

“Má, cậu xài tiền của tôi mà còn phải ghi sổ?” Biên Nam không hài lòng chút nào.

“Tôi đã quen phải ghi rồi, dùng của cậu hay của tôi cũng ghi lại cả, cứ mơ hồ như cậu mà muốn sống bằng tiền lương? Chết đói chắc rồi.” Khuất Dịch tặc lưỡi.

“Ày, đừng xem thường tôi, mấy tháng nay tôi chỉ dùng tiền lương để trang trải đó.” Biên Nam nói.

“Là vì cậu không cần tốn tiền thuê nhà,” Khuất Dịch ngẫm nghĩ, “Dương Húc nói cho cậu mượn hai tháng thôi mà nhỉ, ổng chưa đòi lại à?”

“Cậu không nói tôi cũng quên mất,” Biên Nam nhất thời cảm thấy nếu bị Dương Húc đuổi đi, tiền trong tay cũng sẽ nhảy múa đi theo, “Tôi phải mau gọi hỏi ổng.”

“Tôi đã bảo có nhiều chuyện lắm mà,” Khuất Dịch cười cười, “Mấy ngày tới đem hết chuyện ra xử lý đi.”

Lúc Biên Nam về đến khu dân cư nhà Dương Húc thì đã gần 11 giờ, bảo vệ đại sảnh dưới lầu đang ôm mèo ngủ gà ngủ gật.

“Này, anh ơi.” Cậu đi tới vỗ vai chú bảo vệ, “Trừ lương bây giờ đây.”

Lúc này chú bảo vệ mới choàng tỉnh, xấu hổ nói, “Là cậu à, làm tôi sợ hết hồn, sao dạo này không thấy cậu đâu cả.”

“Bận quá.” Biên Nam cười cười, vào thang máy.

Dạo này thật sự rất bận, trong lòng có chuyện buồn phiền, mỗi ngày đi làm tan tầm là chạy tới bệnh viện ngay, đầu óc trống huơ trống hoác.

Mãi đến hôm nay ra nghĩa trang, cậu mới đột nhiên thấy buồn ngủ.

Cứ thế đã qua mấy tháng.

Cứ thế đã kết thúc.

Cứ thế... không còn được gặp bố Khuất nữa.

Bố Khuất xem như được giải thoát rồi, bây giờ mình phải lên dây cót thôi, hôm nay lại là một ngày mới mà.

Trong hành lang lạnh ngắt, hình như đèn tự động đã hỏng rồi, Biên Nam vừa móc chìa khóa vừa giậm chân ho mấy cái mà đèn vẫn không sáng, ngoài ra còn cảm giác được dưới chân có mấy thứ lặt vặt bừa bộn nào đó, không biết có phải nhà kế bên lắp đặt thiết bị ném qua không.

Cậu đành phải mò mẫm đưa chân đá đồ đi, cầm chìa khóa dứt lung tung quanh ổ một hồi, lúc định lấy di động ra soi thì dứt trúng ổ.

Trong thoáng chốc khi cửa bật mở, ánh đèn tràn ra từ khe cửa khiến Biên Nam sững sờ đứng bên ngoài.

Quên tắt đèn?

Tắt rồi mà!

Bình thường cậu đâu có mở đèn phòng khách đâu!

Có trộm?

Mẹ nó!

Cậu đẩy cửa ra, đang định xem thử xảy ra chuyện gì thì thấy có người đứng trong phòng khách nhìn mình.

“Má!” Biên Nam sợ tới mức lùi ra sau mấy bước, suýt nữa ngã ra ngoài hành lang, đến khi thấy rõ mặt người trong phòng, cậu càng hãi hùng hơn, giọng đổi tông, “Huấn luyện viên... Thạch, à, anh? Anh Thạch?”

Thạch Giang thế mà lại đứng trong phòng khách!

“Cậu... Biên Nam?” Thấy Biên Nam, Thạch Giang cũng hết hồn, ngơ ngác một lúc lâu mới đặt ống nước trong tay lên bàn, “Sao cậu có chìa khóa nơi này? Tôi tưởng có trộm chứ.”

Thấy khúc ống nước kia, Biên Nam ứa mồ hôi, nếu khi nãy xớn xác xông vào nhanh hơn chút nữa chắc bị Thạch Giang đập vỡ đầu quá.

“Em... em sống ở đây.” Biên Nam bình tĩnh lại rồi mới vào nhà, đóng cửa lại.

“Sống ở đây?” Thạch Giang nhú mày, “Ai cho cậu thuê?”

“Anh Dương, Dương Húc,” Biên Nam bắt đầu thấy thấp thỏm, “Chắc không... nhà này của anh hay của anh? Không phải của anh chứ? Ảnh nói của anh mà...”

“Của cậu ấy,” Thạch Giang nhìn Biên Nam, “Tôi không biết cậu ấy cho cậu thuê, cậu ấy không nói với tôi.”

“Làm em sợ chết,” Biên Nam thở phào, “Ảnh không cho em thuê mà cho mượn, em dọn nhà giúp ảnh, ảnh cho em ở hai tháng... giờ cũng mấy tháng rồi, em đang định tìm ảnh đây.”

“À,” Thạch Giang nhìn xung quanh, “Là cậu dọn à?”

“Cũng không dọn tử tế gì mấy, nhét mấy thùng trong phòng, sau đó lau dọn sơ thôi.” Biên Nam gãi đầu, sao Thạch Giang lại có chìa khóa căn nhà này? Trời tối thui chạy tới đây làm gì?

“Dao này có phải cậu thường xin nghỉ không?” Thạch Giang đột nhiên hỏi.

“A?” Biên Nam cúi đầu, “Đúng ạ, nghỉ cũng nhiều, nhà bạn em xảy ra chuyện, em qua giúp một tay, xong xuôi hết rồi.”

“Không sao, nhậm chức rồi cố gắng làm cho tốt nhé.” Thạch Giang lấy áo khoác đặt bên cạnh mặc vào, “Cố Vĩ rất tốt, dạy học có bài bản, đi theo cậu ta sẽ học được nhiều thứ.”

“Vâng ạ,” Đối với việc Thạch Giang bỗng dưng đổi chủ đề sang công việc, Biên Nam hơi ngạc nhiên, thấy Thạch Giang mặc áo khoác bước thẳng tới cửa, cậu nhin không được hỏi một câu, “Anh Thạch tới có phải có chuyện gì không?”

“Không có, tới xem chút thôi,” Thạch Giang mở cửa đi ra ngoài, “Cậu nghỉ ngơi sớm đi.”

Ngay lúc cửa đóng lại, bên ngoài vang lên tiếng động hỗn loạn, dường như có cả tiếng đụng vào cửa nhà đối diện. Biên Nam vội chạy ra mở cửa, chỉ thấy Thạch Giang bị một đồng đồ tạp nham vướng chân, lão đảo tông trúng tường hành lang.

“Đèn hỏng rồi,” Biên Nam nín cười mở cửa ra, “Chiều cho anh chút nè.”

Thạch Giang nhọc nhằn đá đồng đồ dưới chân, nhấn nút thang máy: “Được rồi, đóng cửa đi.”

Sau khi nghe thang máy ding một tiếng, Biên Nam mới lấy di động gọi cho Dương Húc.

“Bạn học à, có phải rồi cuộc bạn đã nhớ ra bạn còn đang chiếm nhà tôi không?” Giọng điệu lười biếng của Dương Húc truyền tới.

“Má, sao anh không nói em biết Thạch Giang có chìa khóa nhà! Vừa mở cửa đã thấy một người cầm ống nước đứng trong phòng khách!” Biên Nam đề giọng kêu to, “Hù chết em!”

“Hả?” Dương Húc sững sốt, “Anh ta qua đó?”

“Ừ, em vừa mở cửa thì thấy ông, hai người có chuyện gì vậy!” Nghĩ tới cảnh vừa rồi, Biên Nam lại thấy lúng túng.

“Ai biết anh ta sẽ qua lúc này chứ,” Dương Húc tắc lưỡi, “Hơn nữa cậu chỉ nói ở hai tháng, tôi tưởng sẽ không chạm mặt nhau chứ.”

“Mấy ngày nữa em sẽ dọn đi,” Biên Nam ngồi lên giường, “Ông tới lần nữa chắc hù chết em luôn, không, ít nhất cũng lúng túng chết...”

“Tìm được chỗ rồi à?” Dương Húc cười hỏi, “Hay là ở nhà bạn trai bé nhỏ của cậu?”

“Xin một phòng ký túc xá ở Triền Phi,” Biên Nam nói, hay là ở nhà Khuừ Dịch nhỉ? Không được, nhớ đến những lời bố Khuừ nói với mình, lòng Biên Nam lại bồn khoăn, cuối cùng cậu vẫn chưa rõ thái độ của bố Khuừ, cậu không dám dấn vào nhà người ta khi bố Khuừ vừa mới mất, “Không thì thuê một phòng rẻ tiền.”

“Chút tiền lương của cậu mà định thuê phòng à?” Dương Húc nói.

“Em vào làm việc chính thức rồi, tính cả tiền hoa hồng cũng được mấy ngàn,” Biên Nam không phục, “Quán anh một tháng có bán được một ngàn không hả ông chủ.”

Dương Húc cười cả buổi mới nói tiếp: “Rồi, cậu tìm được chỗ ở thì đưa chìa khóa lại cho tôi.”

“Ừ.” Biên Nam cúp máy.

Ngồi thờ người bên giường một lúc lâu, Biên Nam cho ra một kết luận, quan hệ giữa Dương Húc và Thạch Giang tuyệt đối không đơn giản.

Chẳng qua trông thật kỳ lạ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ cậu định kể cho Khuừ Dịch nghe chuyện này, nhưng nghĩ lại tâm trạng của Khuừ Dịch hiện giờ không thích hợp để kể lắm, vì thế chỉ gửi một tin nhắn nói mình đã về đến nhà, chuẩn bị đi ngủ.

Mau ngủ đi, mấy hôm nay vất vả rồi. Khuừ Dịch nhắn lại cho cậu rất nhanh.

Không vất cả chút nào cả, chuyện nên làm mà, xin hãy gọi tôi là khăn quàng đỏ.

Khăn quàng đỏ, may nhờ có cậu.

Biên Nam đọc tin nhắn, ngồi bên giường cười hồi lâu.

Giờ mà gọi cho bố thì hơi muộn, vì mục đích dưỡng sinh, bố thường ngủ trước 11 giờ nếu không phải đi xã giao.

Biên Nam suy tư một lát, gửi tin nhắn cho Biên Hạo, hỏi dạo này bố có khỏe không? Tôi định mai gọi cho bố.

Biên Hạo nhắn lại rất nhanh, nhưng chỉ vắn vắn hai chữ.

Gọi đi.

Tuy hồi âm rất đơn giản, song Biên Nam đọc mà nhẹ lòng, ít nhất nó cho thấy bố vẫn ổn, cơn giận với mình hẳn đã giảm bớt một tí.

Biên Nam ném di động qua một bên, nhắm nghiền mắt nằm trên giường, không muốn tắm, cũng không muốn rửa mặt, như thế những mệt mỏi trong khoảng thời gian này cùng ủa tới, mệt tới mức chỉ muốn ngủ ngay lập tức.

Sáng hôm sau khi chuông báo thức di động reo lần đầu tiên, Biên Nam rất miễn cưỡng mở mắt ra, phát hiện tư thế ngủ của mình giữ nguyên không đổi từ tối hôm qua.

Thời gian còn sớm, cậu rời giường tắm rửa một cái, lấy bộ đồ sạch cuối cùng mặc vào, ném đồng quần áo tích góp mấy ngày nay vào máy giặt, sau đó ra ngoài.

Khuừ Dịch cũng dậy rất sớm, lúc Biên Nam ăn sáng Biên Nam gọi cho Khuừ Dịch, Khuừ Dịch đã chuẩn bị ra cửa tới chỗ dạy thêm.

“Đi dạy hả?” Biên Nam hỏi.

“Hôm nay không dạy, qua nói với chủ nhà tháng sau không thuê nữa, sau đó chạy đi xem có nhà nào thích hợp không,” Khuừ Dịch nói, “Cậu ngủ ngon không?”

“Ngon, ngã xuống rồi nằm nguyên một tư thế tới sáng.” Biên Nam nói, đoạn lo lắng hỏi, “Nhị bảo ổn không?”

“Ừ, ổn, tôi qua lại khóc một lát, sáng nay đã bình thường, đi học rồi.” Khuừ Dịch cười cười.

“Tôi phát hiện nhị bảo thật sự rất... kiên cường.” Biên Nam cảm thán.

“Em tôi mà.” Khuừ Dịch nói.

“Thôi đi, nó mà như cậu thì tiêu,” Biên Nam nhú mày, “Mấy bữa nay tôi cứ lo cậu sẽ đột nhiên ngã cái rầm.”

“Không đâu,” Khuru Dịch cười cười, “Tôi biết tính toán.”

“Hãy! Lại câu này! Đừng nói kiểu đó nữa, cậu biết tính toán cậu biết tính toán cậu tính cái gì chứ,” Biên Nam cau mày nói, rồi lại ngập ngừng, “Đại bảo à.”

“Sao?” Khuru Dịch đáp.

“Sau này đừng như vậy nữa, cậu xem, ở phương diện này cậu nên học theo tôi,” Biên Nam nói, “Có chuyện đừng nín, nên khóc cứ khóc, nên giận cứ giận.”

“... Biết rồi,” Khuru Dịch nói, “Học theo cậu.”

Buổi sáng đến Triển Phi, Thạch Giang đang đi vòng quanh sân bóng.

Thấy Thạch Giang, Biên Nam lập tức nhớ đến hình ảnh Thạch Giang cầm ống nước đứng trong phòng khách tối qua, còn cả hình ảnh ra khỏi cửa xem té ngã, cảm giác lúng túng và buồn cười thay nhau ùa tới, lúc Thạch Giang nhìn sang bên này, Biên Nam cũng không biết nên đeo biểu cảm gì trên mặt.

Thấy cậu, Thạch Giang cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ lướt mắt nhìn cậu rồi bỏ đi, không khác gì mọi ngày.

Mấy cô bé học viên do Biên Nam phụ trách tiến bộ rất nhanh, tuy động tác còn hơi gượng gạo nhưng nếu chỉ nhìn tư thế thì đã có phong cách của vận động viên chính thức, chẳng qua lực đánh vẫn còn yếu lắm.

“Như cú này của em,” Biên Nam đứng trong sân cỏ dài, nhìn cô gái tên Lý Hoan Hoan đứng đối diện, “Anh dùng vợt đánh cầu lông cũng đỡ được.”

“Ha!” Lý Hoan Hoan hô một tiếng, hai tay quất mạnh một cái.

“Được đấy,” Biên Nam giơ ngón cái với nhỏ, đánh trả bóng của nhỏ, “Cứ tiếp tục như thế.”

Cậu không dùng lực khi trả bóng, góc độ cũng không lắt léo, nhưng Lý Hoan Hoan vẫn không đỡ được.

“Biên đẹp trai,” Nhỏ xoa thắt lưng thở hổn hển, “Trận này em đã dùng hết sức lực ăn quả vặt cả đời rồi, em cần nghỉ giải lao.”

“Vậy nghỉ năm phút,” Biên Nam nói, “Ngoài ra đối xứng hô khác được không?”

“Biên đen.” Lý Hoan Hoan nói.

“Lý Hoan ngốc.” Biên Nam nói.

“Kêu lần nữa là em đi khiếu nại đấy!” Lý Hoan Hoan lườm cậu.

“Bắt nạt anh không có chỗ khiếu nại à?” Biên Nam bật cười.

Mấy cô bé vừa nói chuyện vừa nghỉ giải lao, Biên Nam ngồi xuống ghế lấy điện thoại ra xem giờ, hiện tại chắc bố đang rảnh.

Cậu bấm số của bố.

Trong điện thoại vang lên tiếng chờ máy, cậu bỗng thấy lòng mình ngổn ngang trăm ngàn cảm xúc, không rõ là căng thẳng, sợ hãi hay là chờ mong và áy náy.

Reo một lúc lâu, cuối cùng điện thoại cũng kết nối, bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc của bố: “A lô.”

“Bố.” Biên Nam kêu một tiếng, tiếp đó không nói ra lời, cũng không biết nên nói gì, cậu hơi hồi hận trước khi gọi không tập lời thoại trước.

Bố cũng không nói tiếng nào, đợi một lát mới mở miệng: “Sao không nói gì.”

“Con... nói gì bây giờ?” Biên Nam mất cả buổi mới thốt được một câu.

Bố hừ một tiếng, “Có phải hết tiền rồi mới nhớ đến bố mày không.”

“Không phải,” Biên Nam cắn môi, “Bố, con muốn... con muốn... con muốn về thăm bố.”

95. Chương 95

Bây giờ tiết trời bắt đầu ấm dần, mỗi ngày Biên Nam đạp xe đi làm cũng không còn thấy quá cực nữa, chẳng qua hôm nay quyết định về nhà nên cậu chọn ngồi xe bus, cậu sợ Biên Hình Ngữ thấy mình đạp xe của Khuất Dịch sẽ nghĩ lung tung.

Về đến cửa nhà, cậu đột nhiên thấy hơi căng thẳng, thế là núp trong vườn hoa gọi cho Khuất Dịch.

“Tôi thấy căng thẳng quá,” Biên Nam nhảy tới nhảy lui bên bồn hoa, “Tôi sợ cửa vừa mở mình sẽ phịch một tiếng quỵ xuống đất ngay.”

“Đó là bố cậu, quỵ thì quỵ thôi,” Khuất Dịch cười nói, “Lúc đầu bỏ nhà ra đi kiên cường lắm mà.”

“Má, lẽ người đứng bên trong là Biên Hạo thì sao?” Biên Nam tắc lưỡi, “Lỡ như là Biên Hình Ngữ thì sao?”

“Vậy trước khi mở cửa cậu lo mà ôm chặt khung cửa đi,” Khuất Dịch bắt đắc dĩ nói.

“Biến đi,” Biên Nam bật cười, hít một hơi, “Được rồi, nói nhảm mấy câu với cậu thấy hết căng thẳng rồi, tôi muộn tí tôi gọi lại cho cậu.”

“Đừng cãi nhau đấy, nếu ông ấy muốn mắng thì cậu cứ nghe đi.” Khuất Dịch dặn dò thêm.

“Biết rồi,” Biên Nam cười cười, “Tôi sẽ không cãi với ông ấy.”

Cãi không nổi.

Sau khi trải nghiệm cảm giác đau đớn khi mất đi bố Khuất, Biên Nam cảm thấy cho dù bố giận mình cỡ nào, muốn đánh muốn mắng hay thế nào đi chăng nữa, cậu cũng sẽ chịu đựng.

Mặc dù từ đầu đến cuối cậu không tài nào thân mật khắng khít với bố được, cũng như không có cách nào cảm nhận được sự ỷ lại dành cho bố, nhưng dù sao đó vẫn là bố cậu, bố ruột của cậu, nếu có một ngày ông ấy qua đời, cậu có nhớ cỡ nào cũng không gặp được.

Hôm đó chạy đi không đem theo chìa khóa, Biên Nam đứng trước cửa một hồi mới nhấn chuông cửa.

Trước đó đã nói với bố tối nay về nhà, không biết sau khi mở cửa sẽ là tình hình gì đây.

Cửa nhanh chóng mở ra, đứng sau cửa là dì.

“Tiểu Nam về rồi hả,” Dì có vẻ hơi tiêu tụy, thấy cậu thì mỉm cười quay đầu gọi với lên cầu thang bên kia, “Ông Biên! Tiểu Nam về kìa!”

“Biết rồi.” Trên lầu truyền tới giọng của bố.

Giọng bố nghe hơi mất kiên nhẫn, nhưng Biên Nam vào nhà còn chưa kịp đổi giày, bố đã đi xuống từ trên lầu, đến vài bậc thang cuối cùng mới thả chậm bước chân.

“Bố.” Biên Nam vội vàng đổi giày, đi về phía bố.

“Bộ đi ăn xin à,” Bố nhìn chằm chằm cậu vài lần, khẽ nhíu mày, “Sắc mặt khó coi thế kia.”

“Tại ngủ không được ngon ă.” Biên Nam sờ mặt.

“Chắc cũng ăn không ngon nhỉ,” Dì đi vào phòng bếp, “Để đi vào xem thức ăn, hôm nay toàn nấu mấy món Tiểu Nam thích, thực đơn bố con viết đó.”

“Tôi đâu biết nó thích ăn cái gì.” Bố nói.

“Có thật là được,” Biên Nam cười ha ha, nhìn bố lại thấy lúng túng, không biết nên nói gì, “Bố à, bố...”

“Rất khỏe.” Bố đi tới ngồi xuống ghế sofa.

“Ồ.” Biên Nam thoáng chần chừ, rồi cũng cởi áo khoác ngồi xuống sofa.

Dì và bảo mẫu ở trong bếp bận nấu ăn, Biên Hinh Ngữ và Biên Hạo thì chẳng biết có ở nhà không, trong phòng khách chỉ có Biên Nam và bố im lặng xem TV.

Gượng gạo hết sức nói.

Bố đen hơn Biên Nam nhiều, Biên Nam hoàn toàn không nhìn ra được biểu cảm trên mặt bố.

“Dạo này ở đâu?” Bố rót hai tách trà.

“Hỏi mượn nhà người bạn,” Biên Nam cầm tách trà lên uống một hớp, “Mấy ngày nay mới vừa nộp đơn xin ký túc xá ở Triển Phi, qua tầm nửa tháng là được duyệt.”

“Không định về nhà ở à?” Bố nhìn cậu.

Biên Nam cầm ly, một lát sau mới nói khẽ: “Lúc xin không nghĩ nhiều như thế...”

“Ồ ký túc xá thì ở đi, coi như rèn luyện,” Bố bình tĩnh nói, “Dù sao trước đây cũng học nội trú, cuối tuần nhớ về thăm nhà.”

“Vâng.” Biên Nam gật đầu.

Bố hỏi cậu tình hình gần đây thế nào, rồi lại lần nữa tỏ vẻ xem thường công việc ở Triển Phi, ngoài ra không nói thêm gì khác nữa.

Biên Nam cứ tưởng bố sẽ nhắc đến Khuê Dịch, cậu đã viết sẵn đủ loại bản nháp trong đầu, ngờ đâu bố chẳng nói gì.

Khi phòng bếp truyền đến mùi thức ăn thơm phức, Biên Nam nghe được tiếng xe lái vào sân, đoán chừng là Biên Hạo.

“Tiểu Hạo về rồi,” Bố gọi với vào phòng bếp, “Cơm chín chưa?”

“Sắp rồi,” Dì ở trong bếp trả lời, “Rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi.”

“Ăn cơm thôi.” Bố đứng lên.

Biên Nam đứng dậy theo bố, cậu nhìn lên lầu hai, do dự một hồi mới hỏi: “Biên Hinh Ngữ không ở nhà à?”

“Ra ngoài ăn với bạn rồi,” Bố đi về phía phòng bếp, thở dài, “Kệ nó, mình ăn đi.”

Biên Nam đã hiểu, ý này hẳn là Biên Hinh Ngữ biết hôm nay cậu về nhà nên mới ra ngoài tránh mặt.

Sau khi vào nhà trông thấy Biên Nam, Biên Hạo không nói lời nào, Biên Nam gượng gạo gật đầu chào Biên Hạo một tiếng.

Trước đây cậu và Biên Hạo gặp mặt làm gì có trình tự này, nếu không gây gổ thì toàn coi nhau như không khí.

Nhưng dù sao bây giờ đã khác, Biên Hạo chuyển tiền cho cậu, bất luận là vì nguyên nhân gì, tóm lại lần này anh ta đã giúp một tay.

Mọi người ngồi vào quanh bàn, thức ăn hôm nay rất phong phú, trong lòng Biên Nam có chút áy náy. Lần đó cậu bỏ chạy, dường như nhà cửa cũng không yên, dì bị vạ lây, thoạt nhìn chẳng có tinh thần mấy.

Cả bữa cơm mọi người không nói gì nhiều, chủ yếu là dò hỏi tình hình của Biên Nam, Biên Nam trả lời lần lượt.

“Sau này đừng manh động như thế,” Dì đổi đĩa thịt kho đến trước mặt cậu, “Bố con vốn nóng tính rồi, con cũng nổi nóng nữa, hai người cùng nóng coi sao được.”

“Vâng ạ, sau này sẽ không như thế nữa.” Biên Nam cúi đầu ăn cơm.

Cơm nước xong Biên Nam trở về phòng, đang định báo cáo tình hình với Khuê Dịch thì cửa bị gõ mấy cái.

Cậu đi qua mở cửa, bố bước vào phòng cậu.

“Bố, muốn con... lên uống trà với bố không?” Biên Nam không biết có phải bố muốn nói chuyện Khuê Dịch với mình không, cũng chẳng biết nên chốt hay mở cửa.

“Không có gì, chỉ nói vài câu thôi, tối nay bố với Biên Hạo còn phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn,” Bố nhìn đồng hồ đeo tay, “Gần đây con có liên lạc với... mẹ con không?”

“Mẹ con? Không có,” Biên Nam ngẩn ra, nhất thời cảm thấy sốt ruột, “Mẹ sao vậy?”

“Ai biết bả, bả gọi điện thoại cho bố, mới vô chưa chi đã mắng một tràng, mắng khó nghe vô cùng, mẹ con... con biết mà,” Bố cau mày, “Hay là khi nào rảnh con đến thăm mẹ con chút đi, bố biết con cũng khó xử, nhưng dẫu sao bả cũng là...”

“Con biết rồi,” Biên Nam không biết tại sao mẹ bỗng dưng gọi điện thoại mắng bố, quả thật cậu không muốn gặp lại mẹ, nhưng vẫn hứa với bố, “Mấy hôm nữa con tới thăm mẹ.”

“Vây thôi, không còn chuyện gì nữa, hôm nay con ở nhà đi, ngày mai đi làm luôn,” Bố vừa nói vừa đi tới cửa, lúc chuẩn bị bước ra chợt dừng lại, “Chuyện của con, bố suy nghĩ rồi.”

“Ồ.” Biên Nam lập tức căng thẳng, nhìn bố.

“Bố không chấp nhận được,” Bố nói, “Nhưng bố không có ý định xen vào, bố cũng lớn tuổi rồi, không quản được nhiều như vậy, con cũng đã trưởng thành, chuyện của mình con tự giải quyết đi.”

Không đợi Biên Nam trả lời, bố đã đi ra ngoài đóng cửa lại.

Biên Nam trợn mắt đứng nhìn cửa một lúc lâu rồi mới đặt mông ngồi xuống giường, cảm giác như vừa đỡ được tảng đá trong lòng.

Dù rằng câu trả lời vẫn còn lộ vẻ bất đắc dĩ của bố không phải là điều cậu mong đợi, song chí ít nó cũng giúp cậu cảm thấy toàn thân thả lỏng, cậu ngã nằm xuống giường hồi lâu không muốn nhúc nhích.

Ký túc xá bên Triễn Phi chưa tới một tuần đã được duyệt, Biên Nam hí hửng đến văn phòng nhận chìa khóa, Cố Vĩ nói lần này duyệt khá nhanh, năm ngoái nhân viên mới xin chưa chắc được duyệt, đã thế còn phải chờ hơn nửa tháng.

Nhìn tờ đơn trong tay có chữ ký của Thạch Giang, Biên Nam cứ cảm thấy Thạch Giang cho mình đi cửa sau, chẳng biết có phải mong cậu mau trả nhà cho Dương Húc không.

Ký túc xá của Triễn Phi cũng không tệ, không phải phòng một người, cũng tương tự ký túc xá trường học, nhưng không phải giường tầng, phòng hai người hay ba người đều có cả. Phòng của Biên Nam gồm ba người, hai người kia là huấn luyện viên nhậm chức ba bốn năm, nghe bảo có một người sắp kết hôn, đang chuẩn bị nhường lại ký túc xá.

Thật ra thời gian Biên Nam ở ký túc xá không nhiều, sau khi tan ca cậu toàn chạy tới nhà Khuê Dịch trước, tháng này đến hạn Khuê Dịch đã tranh thủ trả căn hộ gần bệnh viện, dạo này đang bận tìm nhà mới, hôm nào sáng sớm dậy xong cũng đi khắp nơi xem nhà.

Biên Nam không giúp được gì, chỉ có thể chạy qua trông chừng Khuê Ngạn mỗi ngày.

Kể từ khi bố Khuê mất, Khuê Ngạn vẫn xử sự rất bình thường, nhưng trời vừa tối thì nhóc dính người lắm, ngay cả khi làm bài tập không có ai ngồi bên cạnh nhóc cũng bồn chồn không yên, buổi tối phải ôm cánh tay Khuê Dịch mới ngủ được, Khuê Dịch nhúc nhích một cái là nhóc tỉnh ngay.

Đôi lúc Biên Nam muốn qua đêm ở nhà Khuê Dịch cũng hết cách, bé con quá làm người đau lòng, cậu chỉ đành ngày ngày đến trông chừng Khuê Ngạn trước khi Khuê Dịch về nhà, tiện thể nấu vài món dựa theo công thức nấu ăn dành cho kẻ ngốc.

Chẳng qua cậu đã phát hiện đời này chắc mình không thể nào tiến bộ ở phương diện kỹ thuật nấu nướng, nấu mấy bữa nay mà một chút tiến bộ cũng không có, lần nào múc thức ăn ra đĩa cậu cũng oải giùm Khuê Dịch và Khuê Ngạn.

“Làm khó em với anh hai em rồi,” Biên Nam nhìn món ăn mà mình lại sợ nấu khét, “Mỗi ngày đều phải ăn thứ này.”

“Xào xong một món phải rửa chảo rồi mới xào món kế tiếp, nếu không sẽ bị khét chảo,” Khuất Ngạn bưng đĩa vào phòng, “Em nói nhiều lần lắm rồi mà.”

“Đừng dạy đời anh,” Biên Nam tắc lưỡi, “Hôm nào nhóc cũng nấu một bữa cho anh đi.”

“Em nói để em làm cho mà anh không chịu nha.” Khuất Ngạn cười toe toét chạy vào phòng.

“Không phải vì anh xót em à!” Biên Nam bưng hai đĩa thức ăn khác vào phòng, “Có lương tâm không thế.” Khuất Ngạn đặt đĩa lên bàn, xoay người ôm lấy Biên Nam: “Có nha, đại hồ tử là tốt nhất.”

Biên Nam bật cười, buông đĩa xuống ôm nhóc một cái: “Hôm nay cho uống coca đấy.”

Khuất Dịch đang ngồi bên bàn gọi điện thoại, liên hệ người ta hỏi chuyện thuê nhà, hôm nay trông như đã tìm được một căn không tệ, gần nhà mình, tiền thuê cũng chấp nhận được.

Biên Nam nghe một hồi, dường như chủ nhà hơi lưỡng lự với việc thuê nhà để dạy học, cuối cùng bảo Khuất Dịch đến từng nhà hàng xóm hỏi trước, nếu họ đều đồng ý thì mới chịu cho thuê, chủ yếu là sợ quấy nhiễu mọi người.

Sau khi Khuất Dịch cúp điện thoại, Biên Nam mới hỏi: “Phiền thế cơ à?”

“Ừ, ngày mai tôi đi hỏi thử, nói chứ cũng tốt thôi, đỡ cho sau này xảy ra vấn đề,” Khuất Dịch xới cơm cho Biên Nam và Khuất Ngạn, “Học sinh của tôi cũng không nhiều lắm, sẽ không quấy nhiễu gì đâu, chỉ là xe điện đậu dưới lầu đừng chắn đường xe chạy của người ta là được.”

“Mệt thật,” Biên Nam cúi đầu lùa vài đũa cơm, “Cậu thật sự quyết định không lên thuyền nữa ư?”

“Ừ,” Khuất Dịch nói, “Lúc trước có bố tôi ở nhà còn lo được đôi chút, giờ tôi mà đi chỉ còn một mình nhí bảo, đâu thể nào bảo cậu chạy tới chạy lui mãi.”

“Chỉ mở lớp dạy thêm này thôi à?” Biên Nam hơi lo lắng.

“Ừm, chuẩn bị vậy trước,” Khuất Dịch chậm rãi ăn, “Bây giờ có nhiều người tìm tôi lắm, sắp xếp không đủ chỗ luôn, để xem tình hình một thời gian thế nào, nếu thật sự làm được thì tôi sẽ lo việc chạy thủ tục.”

“Tiền thì sao?” Giờ đây Biên Nam đã có khái niệm với đồng tiền, cũng biết thủ tục và chỗ dạy tiêu tốn không ít tiền.

“Thế mới nói qua một thời gian rồi tính, tạm thời chỉ có thế như vậy trước thôi.” Khuất Dịch cười cười.

“Tôi có thể bỏ vốn đầu tư.” Biên Nam nghiêng ngẫm.

“Cậu nói nghe như làm ăn mấy triệu vậy,” Khuất Dịch phì cười, “Tìm bố cậu xin tiền à?”

“Lúc đầu tôi nghĩ mình có thể tìm bố,” Biên Nam tắc lưỡi, “Nhưng lại cảm thấy nếu thật sự tìm bố cũng phiền lắm, chắc chắn ông ấy không dễ gì chịu cho, nói không chừng còn bắt tôi viết bản báo cáo tính khả thi gì gì nữa, chúng ta có thể tìm người khác.”

“Ai?” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Dương Húc ông chủ Dương, mỗi ngày làm ăn lỗ vốn mà còn cần cù chăm chỉ như vậy, nhất định ông có thể chi tiền,” Biên Nam cười nói, “Còn một người nữa, nhưng mà người này không chắc lắm, thì... cậu hai nhà họ La.”

“Ày, còn bảo mời anh ta ăn một bữa để cảm ơn đây, phải chờ đến khi nghỉ hè đúng không?” Khuất Dịch hỏi.

“Chắc nghỉ hè còn phải chờ nữa, ổng hẹn bạn đi du lịch,” Biên Nam nói, “Mấy hôm trước ổng mới nói với tôi.”

“Ồ.” Khuất Dịch nhìn Biên Nam.

“Nhưng mà ông về là đảm bảo lại kéo tôi đi chơi bóng cho mà xem, phiền dã man.” Vừa nghĩ tới mỗi ngày phải chơi bóng dờ dờ ương ương với La Dật Dương, Biên Nam lại thấy nhức đầu.

“Ha ha.” Khuru Dịch nói.

“Ha ha!” Khuru Ngạn bè theo.

“Ha cái... liên quan gì em nha nhị bảo,” Biên Nam búng trán Khuru Ngạn một cái, sau đó nhìn chăm chăm Khuru Dịch một hồi, cuối cùng bắt đầu cười hề hề, cười cả buổi cũng không ngừng được, “Khuru đại bảo à cậu có cần lộ liễu vậy không?”

“Nghỉ hè phải gặp mới được,” Khuru Dịch lại nhú mày một cách khoa trương, còn nắn khớp tay rắc rắc, “Vừa khéo.”

“Lâu lắm rồi cậu không đánh nhau đúng không?” Biên Nam cười nói.

“Ai bảo thế, dạo trước mới đánh chú hai tôi kìa.” Khuru Dịch cười cười.

“Chú hai cậu đáng đánh!” Nhắc tới chuyện này, Biên Nam lại nổi nóng, rất muốn quay về ngày đó đảm cho gã chú hai kia thêm mấy cú, “Nói mới nhớ, căn nhà này...”

“Không rõ nữa, đến lúc đó xem tình hình thế nào, lúc đầu ông nội sang tên căn nhà này cho bố tôi, tuy nói là bán nhưng chỉ lấy năm chục ngàn, nếu làm căng thì sợ to chuyện.”

“Vậy cậu định làm thế nào?” Biên Nam cau mày.

“Nghe nói có quy hoạch, để tôi nghe ngóng thêm chút, nếu thật vậy thì phải dỡ,” Khuru Dịch thở dài, “Tôi định chia cho bọn họ một phần, kiện tụng này nọ tốn kém lắm, tôi cũng không có thời gian nhây với bọn họ.”

“Dựa vào cái gì chứ!” Biên Nam nóng nảy.

“Tôi không muốn giằng co nữa,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, nhéo mu bàn tay của cậu một cái, “Bao năm qua cũng vì chuyện thiếu tiền mà tôi với họ cứ giằng co mãi, già rồi cũng có, mắng chửi cũng có, mệt mỏi lắm rồi, bây giờ bố tôi không còn nữa... tôi muốn yên ổn sống qua ngày.”

“Vậy được,” Biên Nam cũng không nói gì nhiều, mặc dù chỉ gặp đám họ hàng của Khuru Dịch tổng cộng hai lần, nhưng cậu có thể tưởng tượng được chuyện này phiền hà cỡ nào. Bây giờ Khuru Dịch muốn bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống không có áp lực và không bị quấy rầy, âu cũng là chuyện bình thường.

Khuru Dịch nói sẽ tìm hai ông chú thương lượng, nhưng thương lượng thế nào Khuru Dịch không nói cho Biên Nam nghe. Biên Nam cũng không gặng hỏi, chỉ biết dạo gần đây hai lão không còn tới gây sự nữa.

Lớp dạy thêm của Khuru Dịch chính thức bắt đầu khai giảng, qua một hai tháng cũng khá ổn, học sinh và phụ huynh đều vô cùng hài lòng, thỉnh thoảng rảnh rỗi Biên Nam sẽ chạy tới tham quan, nghe Khuru Dịch giảng bài cho học sinh.

Bây giờ ngồi nghe Khuru Dịch giảng bài trong căn phòng bày biện y như thật mà còn rất có không khí học tập, cảm giác không giống trước đây dạy thêm tại nhà học sinh, nó giúp Biên Nam có thêm kỳ vọng với việc với tiếp tục đi con đường này.

Nhưng bây giờ tiền kiếm được mỗi tháng Khuru Dịch không để dành được bao nhiêu, phải chi trả đủ loại chi phí, tuần nào Khuru Dịch cũng đưa cho Biên Nam một phong thư đựng tiền tuần này để trả dần.

“Cảm giác đòi nợ thế nào?” Khuru Dịch hỏi.

“Rất có cảm giác thành tựu,” Biên Nam mở phong thư lấy tiền bên trong ra, đếm sột soạt mấy lần, sau đó dùng ngón tay búng một cái, “Sướng rơn cả người, cậu muốn nhận thêm mấy học sinh nữa gom thành lớp ba người không? Tôi thấy cái này kiếm được khá đấy chứ.”

“Tạm thời không được,” Khuru Dịch đuổi người, “Đừng có chưa ra ngô ra khoai đã khiến người ta cảm thấy chất lượng bị hạ thấp, bây giờ cứ duy trì một kèm một trước, từ từ ổn định rồi hẵng tính.”

“Nghe lời cậu vậy, dù sao tôi chỉ quan tâm đòi nợ thôi.” Biên Nam cười một tiếng, Khuru Dịch có trả tiền hay không cũng chẳng sao, nhưng Khuru Dịch muốn trả, cậu coi như Khuru Dịch gửi tiền vậy.

“Sắp tới sinh nhật nhị bảo rồi,” Khuru Dịch nói, “Tụi mình dẫn nó đến công viên thiếu nhi tổ chức sinh nhật đi, rủ bạn nó đi cùng luôn.”

“Ừ, mà lần trước có phải thằng quý Phương Tiểu Quân cũng đến công viên thiếu nhi tổ chức sinh nhật không? Nó khoe khoang mấy ngày?” Biên Nam hỏi, “Lần này mình đừng có mời nó, không, mời nó chứ, làm rầm rộ hơn nó luôn, cho nó tức xì khói.”

“Sao cậu... vẫn còn cự nự với Phương Tiểu Quân vậy?” Khuru Dịch bật cười, “Già đầu rồi mà cứ so đo với một đứa học sinh tiểu học.”

“Học sinh tiểu học thì sao, học sinh tiểu học cũng chia thành học sinh tiểu học đáng yêu và học sinh tiểu học đáng ghét, cái thằng Phương Tiểu Quân đấy hả, mỗi lần gặp nó tôi chỉ muốn chửi thề thôi, nếu không nể tình nó là học sinh tiểu học, tôi đã bộp nó từ lâu rồi,” Biên Nam đổi sang nét mặt hung tợn, “Sớm muộn gì cũng kêu nhị bảo xử nó!”

“Cậu cho rằng nhị bảo xử được nó sao?” Khuru Dịch cười cả buổi.

“... Không được,” Biên Nam thở dài, “Nhị bảo hệt như ổ bánh mì nhỏ vậy, tính tình quá hiền lành.”

Khuru Dịch không có thời gian đến công viên thiếu nhi đặt tiệc sinh nhật, chỉ có thể là Biên Nam tranh thủ đi một chuyến.

Công viên thiếu nhi có hai phòng ăn trẻ em rất dễ thương, bên trong trang trí y như lâu đài cổ tích, còn có những người đặc trách bầu bạn, con nít đứa nào cũng thích tới đây ăn, lần trước sau khi tới đây ăn sinh nhật Phương Tiểu Quân, Khuru Ngạn nhắc tới nhắc lui mấy ngày liền.

Vừa vào phòng ăn, Biên Nam thấy ngay một bóng người quen thuộc, cậu sửng sốt: “Hứa Nhị?”

“Ừa? Biên Nam?” Thấy cậu, Hứa Nhị cũng rất ngạc nhiên, “Sao cậu lại tới đây? Dẫn nhị bảo tới chơi hả?”

“Thế sao cậu lại ở đây,” Biên Nam nhìn đồng phục màu sắc tươi tắn trên người Hứa Nhị, “Cậu không đi bệnh viện à?”

“Không đi,” Hứa Nhị mỉm cười, “Lúc thực tập tớ cảm thấy mình không hợp làm y tá, nên mới... tớ thích con nít, ở đây cũng thú vị lắm.”

“Vậy cậu với Vạn Phi mau sinh một đứa tự chơi đi, khỏi cần tới đây chơi với con người khác,” Biên Nam cười nói, tìm cái ghế ngồi xuống, “Đúng lúc lắm, sắp tới sinh nhật nhị bảo, tớ đến đây đặt tiệc, muốn tổ chức cho đặc sắc vào, cậu sắp xếp giúp tớ đi.”

“Không thành vấn đề,” Hứa Nhị lập tức cầm thực đơn và giấy giới thiệu chương trình hoạt động tới cho Biên Nam xem, “Cậu xem thử đi.”

Biên Nam muốn tổ chức sinh nhật hoành tráng cho Khuru Ngạn, tiện thể vẫn còn giữ suy nghĩ ấu trĩ muốn hạ bệ thằng nhóc Phương Tiểu Quân, thế nên bàn bạc với Hứa Nhị hơn một tiếng mới sắp đặt tất cả mọi việc đầu vào đấy.

Hứa Nhị giảm giá nhân viên cho cậu nên cũng hơi kha khá, sau khi thỏa thuận trả tiền cọc xong rồi rời khỏi phòng ăn, Biên Nam cảm thấy tâm trạng phơi phới.

Ra khỏi công viên thiếu nhi, cậu không đón taxi trở về mà thuận đường đi thẳng đến giao lộ rồi dừng bước.

Đi thẳng lên nữa là trạm xe lửa, rẽ phải là... nhà mẹ.

Cậu dẫn đo vài phút, rẽ sang phải.

Sau khi mẹ mắng cậu biến thái, cậu không liên lạc với mẹ nữa, bây giờ cũng không muốn liên lạc lắm, nhưng bố đã mở miệng, cậu vẫn quyết định đi thăm mẹ, cậu không muốn làm bố khó xử.

Nhà mẹ vẫn như cũ, qua Tết rồi mà mấy chậu hoa chết khô kia vẫn chưa được dọn dẹp sạch sẽ, bây giờ đã sang mùa xuân về hoa nở, thế mà trước cửa nhà mẹ vẫn tiêu điều xác xơ.

Cậu gõ nhẹ vài cái lên cửa.

“Ai thế?” Mẹ ở bên trong hỏi.

“Con,” Biên Nam nói, “Biên Nam.”

Qua chừng hai ba phút, cậu mới nghe được tiếng mẹ kéo giày lệt xệt đi tới.

Cửa mở ra, mẹ đứng chặn ở cửa: “Mày tới làm gì?”

“Tới thăm mẹ.” Biên Nam nói, mẹ trông cũng ổn, sắc mặt không tệ, trạng thái... cũng không khác gì trước đây, mặt mày cau có mất kiên nhẫn.

“Khỏi cần, tao vẫn khỏe,” Mẹ cười khẩy, “Mới vừa mắng bố mày xong thì mày tìm đến cửa ngay, sao hả, đồng lòng với bố mày nhỉ?”

Biên Nam im lặng một hồi, nhìn mẹ: “Khi không mẹ tìm bố làm gì?”

“Tại tao rảnh,” Mẹ bĩu môi, “Tao muốn xem thử mày có làm nhà ổng xào xáo không thôi.”

“Mẹ đừng như vậy nữa, chuyện này ai đúng ai sai cũng đã qua rồi, mẹ không thể yên ổn sống cuộc đời của mình sao?” Biên Nam nhũ mày.

“Ôi! Ôi chào!” Mẹ cất cao giọng, mặt mày kinh ngạc nhìn cậu, “Ôi chào! Biên Nam mày còn dám tới khuyên tao sống yên ổn nữa cơ à? Thế mày sống như nào?”

“Rất tốt.” Biên Nam nén giận, không chế giọng mình trả lời sao cho bình tĩnh.

Mẹ nhướn mày cười nhạt: “Đừng đùa nữa, Biên Nam, mày tốt cái gì, bây giờ người ta kết hôn chính thức còn chia tay cả đồng, mày thì...”

“Con không giống mẹ,” Biên Nam cắt lời bà, “Thái độ của chúng ta đối với tình cảm không giống nhau.”

“Vậy ư?” Giọng mẹ đột nhiên hạ thấp, mẹ nhìn cậu hồi lâu không nói tiếng nào, dường như đang nghiền ngẫm ý nghĩa thật sự trong lời nói của cậu.

“Phải,” Biên Nam gật đầu, “Mẹ không sao là được, con về đây, mẹ đừng... gọi cho bố con nữa, đừng tự làm khổ mình nữa.”

“Chuyện của tao không cần mày lo,” Mẹ lại cười lạnh, “Còn bày đặt dạy đời tao.”

Biên Nam không đáp, xoay người bỏ đi, sau lưng truyền đến tiếng mẹ đóng sầm cửa.

Cậu cười một tiếng, lấy di động ra gọi cho Khưu Dịch: “Hôm nay tôi mua một cái bánh kem qua nhé?”

“Chi vậy?” Khưu Dịch đang dạy thêm, có thể nghe được bên kia có tiếng con nít nói chuyện, “Sinh nhật nhị bảo là tuần tới mà?”

“Không phải bánh sinh nhật, tôi muốn mua cái bánh kem chúc mừng thôi.” Biên Nam nói.

“Chúc mừng cái gì?” Khưu Dịch chẳng hiểu Biên Nam nói gì.

“Thì chúc mừng một chút, tôi muốn ăn bánh kem.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Vậy cậu mua đi, chúc mừng thì chúc mừng,” Khưu Dịch không hỏi nhiều nữa, “Lát nữa cậu đừng nấu ăn, nếu chúc mừng thì để tôi nấu cho, cậu nấu ăn phải nói là... sắp giết sạch tất cả vị giác của tôi rồi.”

Biên Nam bật cười: “Ừa.”

96. Chương 96

Biên Nam ở trong cửa hàng chọn nửa ngày, nhờ người ta làm một cái bánh kem sôcôla nhỏ ngay tại chỗ, mang tới nhà Khuru Dịch.

Cậu không biết tại sao nhất định phải ăn bánh kem, cậu không có tí hứng thú nào với bánh kem, ngay cả chiếc bánh sôcôla trong tay, cậu cũng chẳng thấy có gì ngon lành.

Nhưng vẫn mua, dù sao sẽ có người thích ăn.

Lúc mang bánh kem vào sân, Biên Nam phát hiện Khuru Dịch đã về nhà, trên chiếc kệ ngoài bếp có đặt mấy túi đồ vừa mua.

“Đại hồ tử!” Khuru Ngạn chạy ra từ trong bếp, tay cầm một miếng xá xíu, vừa ăn vừa lao về phía Biên Nam, “Có bánh kem phải không anh!”

“Ừ, có,” Biên Nam vội vàng đưa một tay chụp vai giữ nhóc lại, “Tay toàn là dầu, đừng trét lên người anh.”

“Em rửa tay nha,” Khuru Ngạn nhét hết xá xíu vào miệng, chạy đến bên ao rửa tay rồi quay về dụi dụi lên người Biên Nam, “Bánh gì thế ạ? Cho em xem với.”

“Sôcôla, qua đây xem,” Biên Nam đặt bánh lên chiếc bàn cạnh giàn nho, nói với vào trong bếp, “Đại bảo sao hôm nay cậu về sớm thế?”

“Thằng nhóc buổi chiều tôi nhờ Lữ Nhiên dạy giúp,” Khuru Dịch đi ra, bước đến cạnh bàn nhìn bánh kem, “Cậu mua thật đấy à?”

“Ừ, nói mua thì phải mua chứ, xem như hâm nóng sinh nhật nhị bảo.” Biên Nam cười.

Khuru Ngạn rất thích thú với bánh kem sôcôla, nhóc nằm sấp trên bàn ngắm nghía chưa đã đời, còn lén bẻ một miếng sôcôla xuống ăn.

“Không phải bánh sinh nhật, không cần chờ đến lúc mới được ăn,” Biên Nam rửa dao, cắt bánh, lấy một miếng cho Khuru Ngạn, “Bây giờ ăn luôn đi.”

“Há!” Khuru Ngạn hí hửng cắn một miếng.

Biên Nam theo sau Khuru Dịch vào bếp: “Nấu món gì thế?”

“Cá hồ kho, xá xíu, vịt sốt chanh,” Khuru Ngạn bận rộn xử lý vịt, “Đủ chưa?”

“Chiên miếng cơm là được rồi, cơm chiên hiệu Đại Bảo,” Biên Nam quay đầu xem thử, Khuru Ngạn đang đắm chìm trong bánh kem sôcôla, cậu vội sấp tới ôm Khuru Dịch từ phía sau, “Nè, đại bảo.”

“Hả?” Khuru Dịch đáp, “Không chiên được, không có cơm nguội.”

“Vây tranh thủ đùa giỡn lưu manh mấy giây đi,” Biên Nam nhích tới hôn cổ Khuru Dịch một cái, “Nhị bảo đang tâm sự với bánh kem.”

Khuru Dịch bật cười, quay đầu lại, Biên Nam hôn Khuru Dịch, đoạn xoay vai Khuru Dịch lại ôm chầm lấy đối phương.

Mấy hôm nay hai người sống như hoà thượng tu hành, ban đầu là không có tâm trạng, sau đó là do không có cơ hội cũng không có thời gian, thế nên nụ hôn này của Biên Nam hết như công tắc bật rồi không dừng lại được.

Thô bạo vuốt ve khắp người Khuru Dịch, bất luận môi hay tay đều ngập đầy ham muốn, mùi hương cơ thể và xúc cảm từ làn da của Khuru Dịch khiến cậu không kiềm chế nổi.

Khuru Dịch bị Biên Nam ôm lúi về phía sau, Biên Nam áp tới cứ như đánh nhau, Khuru Dịch đành phải trở tay chống lên thốt.

Chống lên con vịt chưa chặt khúc xong.

“A!” Khuru Dịch cau mày đẩy Biên Nam một cái.

“Gì thế!” Biên Nam vội quay đầu lại xem thử, Khuê Ngạn vẫn đang say sưa nghiên cứu bánh kem, “Cậu chuyên nghiệp chút được không?”

“Cậu lần tới nữa là tôi vô chào ngồi đấy!” Khuê Dịch hạ giọng, đẩy Biên Nam ra.

“Mẹ nó đùa giỡn lưu manh mà cậu định đánh nhau à?” Biên Nam bị Khuê Dịch đẩy đụng trúng vách tường sau lưng.

“Đánh luôn.” Khuê Dịch cười nói, không đợi Biên Nam mở miệng đã sẵn tới, đè cậu lên tường hôn.

Quả nhiên dựa tường vẫn tiết kiệm sức lực hơn, Biên Nam hôn đáp lại Khuê Dịch, đoạn kéo quần Khuê Dịch ra, thò tay vào bóp mông cậu ấy một cái.

Lúc đang định sờ ra đằng trước thì Khuê Dịch cắn nhẹ lên lưỡi cậu, kéo tay cậu ra khỏi quần: “Vị thiếu gia này, kiềm chế chút đi.”

“Kiềm mẹ gì mà kiềm?” Biên Nam quả thật buồn bực không chịu nổi, cậu gằn giọng tức tối chỉ vào đũng quần mình, “Ngài ngó thử coi? Kiềm chế kiểu gì đây?”

“Đây cũng vậy thôi,” Khuê Dịch thúc thúc vào người cậu, “Không lẽ cậu định ở nhà bếp...”

“Ày!” Biên Nam kêu một tiếng, khom lưng chống đầu gối, “Nghẹn chết mất! Sống thế này sao sống nổi!”

Khuê Dịch chỉnh lại quần, cười cả buổi, xoay người cầm dao chặt vịt: “Học tôi này, hóa hưng phấn thành... kỹ thuật dùng dao.”

“Tôi nghẹn đến mức không đứng thẳng lưng nổi luôn này,” Biên Nam khom người đi qua đi lại sau lưng Khuê Dịch, “Ồ đó mà nói lý!”

“Được rồi,” Khuê Dịch bỏ dao xuống, quay đầu nhìn Biên Nam, “Ra gọi nhị bảo vào đây.”

“Chi vậy?” Biên Nam ngẩn người.

“Nói cho nó biết quan hệ của chúng ta.” Khuê Dịch nói.

“Cái gì?” Biên Nam lập tức nhảy dựng, “Cậu điên à, dạo này khó khăn lắm nó mới ổn được một chút mà cậu lại định dọa nó?”

“Vậy cậu muốn thế nào đây, không phải cậu nghẹn đến mức không đứng thẳng được sao, lát nữa cậu chạy bằng bốn vó, mắc công tôi phải tìm dây xích cậu nữa.” Khuê Dịch liếc mắt.

“Má,” Biên Nam đứng thẳng chỉ vào Khuê Dịch, “Sớm muộn gì cũng bắt cậu bốn vó tiếp đất làm đến chết.”

Khuê Dịch không đáp, nhìn Biên Nam hồi lâu rồi đột nhiên bật cười.

Biên Nam nghẹn họng lườm Khuê Dịch, cậu biết Khuê Dịch cười cái gì, tuy hai người không để tâm nghiên cứu chuyện này nữa, nhưng xem như cậu đã bị Khuê Dịch nắm chuôi, hề có cơ hội là cười ngay.

Khuê Dịch nấu nướng vẫn thành thạo như trước, Biên Nam chơi với Khuê Ngạn ngoài sân chưa bao lâu, Khuê Dịch đã chuẩn bị xong hết đồ ăn, ba mẹt một canh, hương sắc vị đầy đủ.

Khuê Ngạn đã ăn một miếng bánh kem nhưng nhiệt huyết với cơm vẫn không giảm, nhóc chạy đi lấy chén dưa bày ra, ngồi xuống cạnh bàn: “Hôm nay uống gì được không anh?”

“Uống sữa chua đi.” Khuê Dịch nói.

“Dạ!” Khuê Ngạn lập tức chạy tới tủ lạnh lấy chai sữa chua, “Hôm nay là sinh nhật ai nha, sao nấu nhiều món mà còn có bánh kem nữa?”

“Không sinh nhật ai hết,” Biên Nam sờ đầu nhóc, “Muốn ăn ngon chút thôi.”

“Vâng ạ,” Khuê Ngạn gạt đầu, sau đó cúi đầu ấn bụng mình, “Em sắp lên cân rồi.”

“Em vốn đâu có ốm, mập lên chút cũng nhìn không ra.” Biên Nam cười nói, thật ra mấy tháng qua Khuê Ngạn gầy đi nhiều, vốn dĩ đã như ổ bánh mì nhỏ rồi, giờ lại thành ổ siêu nhỏ, không biết phải mất bao lâu mới bù lại được.

Ăn một lúc, Khuất Dịch nhìn Biên Nam, hỏi: “Hôm nay cậu đặt tiệc xong là về thẳng đây luôn?”

“... À, ừ.” Biên Nam do dự rồi trả lời.

“Công viên thiếu nhi rất gần nhà mẹ cậu,” Khuất Dịch gấp miếng vịt bỏ vào chén Khuất Ngạn, “Không ghé qua à?”

Biên Nam im lặng nhìn Khuất Dịch, lát sau mới thở dài, chắc chắn tên này đã đoán được.

“Có ghé,” Biên Nam làu bàu, “Nhưng chưa vào cửa đã về rồi.”

“Không vui hả?” Khuất Dịch nhỏ giọng hỏi.

“Cũng không tính là vui, dù sao bình thường tôi ở cùng một chỗ với mẹ thì đã không vui rồi,” Biên Nam nhún mày, “Quen rồi, sau này... không muốn dính tới nữa.”

Khuất Dịch không hỏi thêm, quay đầu nói chuyện với Khuất Ngạn.

Vì muốn phân tán sự chú ý của Khuất Ngạn về chuyện bố mất, cô chủ nhiệm cho nhóc làm lớp phó vệ sinh, mỗi ngày có trách nhiệm kiểm tra vệ sinh lớp học.

Khuất Ngạn rất để ý chuyện này, phải nói là ngập tràn nhiệt huyết, ai mà nhắc chuyện vệ sinh với nhóc, nhóc sẽ lập tức đặc ý nói một tràng.

Biên Nam ngồi kế bên vừa nghe vừa cười, ngẫm lại bản thân mình từ nhỏ đến lớn, đừng nói là lớp phó, ngay cả tổ trưởng tổ bốn người cũng chưa leo lên được, đi học mà không bị giáo viên đuổi ra ngoài đã là một ngày học tập ngoan ngoãn đây chí tiến thủ rồi.

“À đại bảo,” Biên Nam hỏi Khuất Dịch, “Lúc đi học cậu có làm chức gì không?”

“Lớp trưởng, lớp phó học tập gì gì cũng làm hết rồi,” Khuất Dịch cười, “Sao? Ở Vạn tải đường thủy tôi cũng là lớp trưởng đấy.”

“Má, tên cuồng đánh nhau như cậu mà cũng được làm lớp trưởng? Thần kỳ thật, lớp trưởng lớp cậu chọn theo thành tích đánh nhau hả?” Biên Nam tặc lưỡi, cậu chỉ nghe Vạn Phi nói Khuất Dịch học rất giỏi chứ không biết Khuất Dịch thế mà lại làm lớp trưởng.

“Sao thế? Tự dưng lại hỏi mấy cái này.” Khuất Dịch múc cho Biên Nam chén canh.

“Hỏi chút thôi, tò mò ấy mà,” Biên Nam ngẫm nghĩ, “Tôi chưa được trải nghiệm cảm giác từ nhỏ đã là học sinh giỏi như cậu, chắc cậu cũng lấy được học sinh ba tốt phải không?”

“Nói thừa, đó là tiêu chuẩn thấp nhất để đánh giá học sinh giỏi bọn tôi mà?” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, “Hồi lớp bảy tôi đã đạt học sinh ba tốt cấp tỉnh rồi.”

“Má, học sinh ba tốt còn có cấp tỉnh à? Có cấp thành phố không?” Biên Nam tặc lưỡi.

“Cậu có thấy phiền không,” Khuất Dịch cười nói, “Bị đả kích đặc biệt gì hả?”

“Thì cảm thán chút thôi,” Biên Nam hớp một ngụm canh, “Hồi cấp hai ở trường Thể thao tôi đã lăn lộn qua ngày rồi, cứ thế nhiều năm, nếu không gặp được cậu, chắc bây giờ tôi vẫn còn lăn lộn như thế.”

“Không phải bây giờ cậu vẫn còn lăn lộn ở Triển Phi à?” Khuất Dịch nói.

“Làm gì có,” Biên Nam đặt chén xuống, “Tôi có mục tiêu có kế hoạch đàng hoàng.”

“Leo lên vị trí huấn luyện viên trưởng của Thạch Giang hả?” Khuất Dịch nhìn cậu.

“Trước mắt là vậy, dù sao tôi cũng suy nghĩ rồi, công việc này không tệ, người như tôi không có bản lĩnh gì khác, biết mỗi chơi bóng thôi, nếu theo nghề này, làm ở Triển Phi là tốt nhất rồi,” Biên Nam gõ nhẹ ngón tay lên bàn, “Không quan tâm đến việc có thể lên làm huấn luyện viên trưởng hay không, cứ làm tốt bốn phận của mình là được.”

Khuất Dịch tiếp tục nhìn Biên Nam, lát sau mới cười nói: “Biên Nam, cậu mà cũng nghĩ được chuyện vậy sao?”

“Cẩn thận tuân theo dạy bảo của ngài, con đã học cách suy tính về tương lai sau này,” Biên Nam ngừng một lát rồi nói tiếp, “Nói thật, tuy cậu rất đáng ghét, không phải cùng loại người với tôi, nhưng gặp được cậu cũng xem như tôi may mắn, nếu không có cậu, có khi bây giờ tôi còn đang long nhong đâu đâu.”

“Em thì sao em thì sao?” Khuất Ngạn cúi ăn này giờ, nghe những lời này thì lập tức ngẩng đầu lên hỏi.

“Hãy, gặp được em quả là chuyện tốt nhất đời này của anh,” Biên Nam búng trán nhóc, “Nhóc dở hơi.”

Cơm nước xong dọn dẹp bàn, Khuất Ngạn muốn ra ngoài tản bộ, bài tập hôm nay nhóc đã làm xong, giờ không muốn ngồi ở nhà xem TV.

Khuất Dịch đứng lên: “Được, đi chút đi, đi một vòng vừa kịp tới xưởng diêm...”

“Ê, tôi nói trước tôi không đến xưởng diêm nhảy đâu nha!” Biên Nam chẳng đợi Khuất Dịch nói hết câu đã kêu to.

“Không đi thật à?” Khuất Dịch mặt mày nghiêm túc nhìn Biên Nam, “Nhảy nhót chút, ra mồ hôi, về tắm một cái rồi lên giường nằm, thoải mái biết bao.”

“Không đi!” Biên Nam rất kiên quyết, ký ức đau đớn của lần trước bị một nhóm bác gái chị gái vờn quanh nhảy như con tinh tinh đã khắc sâu trong lòng cậu, trở thành ký ức mãi không phai nhòa.

“Vậy cậu xem tôi nhảy đi.” Khuất Dịch nâng cánh tay lên khởi động một chút, “Lâu rồi tôi không nói chuyện với bọn họ, cô đơn quá đi mất.”

“... Sở thích kiểu quái gì vậy!” Biên Nam bắt đầu dè.

Hẻm nhà Khuất Dịch không có nơi nào để tản bộ, trong hẻm rất náo nhiệt, hai bên toàn là cửa hàng, đã thế đường lại hẹp, mùa đông còn vắng chứ sau khi trời nóng thì đông nghịt người.

Có lẽ sau này quy hoạch xong sẽ thoải mái hơn, Biên Nam nghĩ vậy bèn liếc nhìn Khuất Dịch, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không mở miệng hỏi chuyện nhà cửa, dù sao chuyện này Khuất Dịch đã suy tính rất nhiều năm rồi.

“Hôm nay tâm trạng cậu tốt hay không tốt.” Khuất Dịch đi chậm chậm, đưa tay vuốt lưng cậu.

“Không phải cậu luôn nhìn thấu mọi việc sao, đoán thử xem.” Biên Nam ngẩng đầu nhìn trời.

“Đoán không ra, nếu không đã không hỏi cậu,” Khuất Dịch mỉm cười rồi cũng ngẩng đầu lên, “Lúc thì thấy không tốt, lúc lại thấy dường như cũng không tệ lắm.”

“Đúng vậy,” Biên Nam cười ha ha, “Ngay cả bản thân tôi cũng không rõ nữa, hôm nay gặp mẹ, thật ra không phải tôi muốn tới gặp bà ấy, mà là... bà ấy gọi điện chứ bố tôi một trận, bố tôi bảo tôi qua xem thử.”

“Tại sao chứ?” Khuất Dịch sững sốt.

“Đánh dấu sự tồn tại của mình, muốn làm bố tôi khó chịu,” Biên Nam thở dài, “Người mẹ này của tôi, tôi không hiểu nổi bà ấy, không biết bà ấy nghĩ gì, cũng không biết bà ấy muốn biểu đạt cái gì.”

“Nhiều năm vậy rồi mà vẫn không bỏ được, ít nhiều gì tính tình cũng sẽ vụn vụn,” Khuất Dịch nói, “Tôi nghĩ chính bản thân mẹ cậu cũng không biết mình muốn gì.”

“Ừ, mẹ tôi... rất tiêu cực,” Biên Nam dụi mũi, “Từ nơi mẹ, tôi luôn cảm nhận được phiền muộn, bức bối, còn cáu kỉnh, còn...”

Biên Nam không nói nữa.

“Nhị bảo đi chậm thôi!” Khuất Dịch khoác tay lên vai Biên Nam, “Còn gì nữa?”

“Thì...” Biên Nam quay đầu nhìn Khuất Dịch, “Chắc tôi nói với cậu rồi, nhưng lúc đó quan hệ giữa hai đứa mình không như bây giờ, chắc cậu không nhớ đâu.”

“Vậy sao?” Khuất Dịch nghĩ, “Nói thử xem.”

“Tôi vẫn cảm thấy chuyện yêu hay không yêu thương hay không thương rất buồn cười,” Biên Nam nói khẽ, “Mẹ tôi cứ bảo mình với bố tôi thật sự yêu nhau, tôi thấy chẳng có nghĩa lý gì, tôi vẫn luôn cho rằng cái kiểu yêu hay không yêu này rất thiếu tin cậy, cậu nói xem bố tôi có yêu dì Lâm không? Yêu chứ, nhưng ông ấy

lại quen mẹ tôi, cậu nói xem bố tôi có yêu mẹ tôi không? Mẹ tôi thì bảo có, nhưng cuối cùng thì sao? Nói cho cùng hai người họ đã giày vò hàng tá người khác hơn mười năm trời, yêu hay không yêu cái đánh gì...”

“Rồi sao nữa?” Khuru Dịch bóp vai cậu.

“Mẹ tôi... hết như một lời nguyện, mỗi lần nghĩ tới bà ấy, tôi lại... Hôm nay gặp nhau mẹ còn nói, kết hôn rồi cũng ly hôn được, hướng chỉ là tôi,” Biên Nam thở dài, “Đột nhiên tôi cảm thấy mẹ thật vô vị.”

“Cậu nghĩ thế nào?” Khuru Dịch hỏi.

“Không nghĩ gì hết, tôi không giống mẹ,” Biên Nam nhú mày, “Không giống, mà cũng không muốn giống, ít ra... số mẹ không may mắn như tôi.”

“Hừm?” Khuru Dịch nhìn cậu.

“Người ở bên tôi là cậu, sao mà giống được chứ,” Biên Nam bỗng thấy tâm trạng phơi phới, cậu vỗ tay cái bốp, “Vậy nên tôi cũng không biết tâm trạng của mình thế nào, có lẽ là đan xen xoắn xuýt, chắc mấy ngày nữa mới vuốt thẳng được.”

“Ừ, không giống nhau, tôi cũng thấy thế,” Khuru Dịch cũng vỗ tay bè theo, “Hay là lát nữa mình tới xưởng diêm vuốt tim đi...”

“Khuru đại bảo cậu có thời không thì bảo!” Biên Nam quát to, “Lát nữa cậu tự chơi đi, tôi chắc chắn không tham gia!”

“Đi nhảy hả anh?” Khuru Ngạn xoay người chạy về, ngược mặt hỏi.

“Nhảy con khỉ, tản bộ còn chưa đủ một trăm bước nữa!” Biên Nam lườm nhóc.

“Vậy phải tản mấy trăm bước?” Khuru Ngạn hỏi tiếp.

“... Tản một vòng rồi nói sau.” Biên Nam bó tay toàn tập.

Vòng này rất là lớn, chủ yếu toàn đi dọc mấy con đường nhỏ đan xen trong hẻm, ba người chậm rãi lác lác hết vòng này cũng tốn hơn một tiếng.

Biên Nam cảm thấy loại cảm giác ăn no uống đủ kéo vợ con... không, kéo gia đình... không, tóm lại là cùng nhau vừa tản bộ vừa nói chuyện rất thoải mái.

Nếu điểm cuối là về nhà nghỉ ngơi mà không phải bị lôi vào xưởng diêm thì tốt hơn.

“Tôi không nhảy tôi không nhảy tôi không nhảy!” Vừa vào sân của xưởng diêm, Biên Nam đã kêu réo liên hồi.

Mặc dù chỉ gặp Biên Nam một lần cách đây rất lâu, các bác các chị vẫn nhận ra cậu, còn kéo cậu vào trong đội: “Thằng nhóc lần trước nè!”

“Ồ, nhớ nhớ, nhảy rất... ghẹo rất vui nữa.”

Đó giờ Biên Nam chẳng biết nên đối phó với các bà các chị thế nào, một khi bị bao vây, cả người cậu sẽ cứng như tượng, vài lần giơ cánh tay muốn tìm cơ hội trốn mà không được.

“Hôm nay nhị bảo có nhảy không?” Một bác gái nắm cánh tay Biên Nam, quay đầu cười với Khuru Ngạn, “Hôm nay các bác nhảy ‘Tôi đến từ thảo nguyên!’”

“Nhảy ạ! Con biết nhảy! Con còn biết hát nữa!” Khuru Ngạn vô cùng hưng phấn, nhóc nhảy tới nhảy lui không ngừng, “Tôi đến từ thảo nguyên! Sưởi ấm trái tim bạn...”

Biên Nam vốn nghĩ nếu trốn không thoát thì cần rằng nhảy vài cái là được, dù sao động tác lần trước cậu cũng nhớ được đôi chút, ai ngờ nghe Khuru Ngạn hú hét, cậu lập tức hốt hoảng, suýt nữa đã vắng tục: “Không phải ‘Trái táo nhỏ’ sao?”

“Mây trắng! Trắng lều bạt màn che! Cỏ xanh! Xanh triền miên tựa biển...” Khuru Ngạn không để ý tới Biên Nam, hát xong vài câu còn đọc rap, chưa bắt đầu mà đã nhảy đến mũi thâm mô hôi.

“Hôm nay học bài ‘Tôi đến từ thảo nguyên’ với các bác đi, tháng sau các bác sẽ tham gia thi đấu khu phố, đang tập bài này nè.” Bác gái vui vẻ nói.

“Thi đấu?” Khuru Dịch hứng thú đi tới hỏi.

“Đúng vậy, ơ, Tiểu Khuru, muốn tham gia không?” Một chị gái cũng tới theo, vỗ vai Khuru Dịch, “Sáng thứ bảy đó, em có bận đi làm không?”

“Em không chắc chắn được thời gian,” Khuru Dịch lấy di động ra xem ghi chú, “Nhưng em có thể tập chung với mọi người...”

“Khuru Dịch!” Tròng mắt Biên Nam đã sắp nhào tới mặt Khuru Dịch, “Cậu...”

“Được,” Chị gái đáp ngay, “Chị Trần sẽ múa dẫn đầu, em múa dẫn đầu với chị ấy đi, vậy thì nếu em bận không tới được cũng không ảnh hưởng đội hình.”

“Dẫn đầu...” Biên Nam cảm thấy mình phải dè lại tròng mắt thôi.

“Vâng.” Khuru Dịch mỉm cười gật đầu.

“Khuru...” Biên Nam đã không nói nên lời nữa, Khuru Dịch anh tuấn đẹp trai phong độ ngồi ngồi nhìn là muốn hôn muốn sờ trong lòng cậu lại muốn tham gia thi đấu múa tập thể với các bác các chị, đã vậy còn múa dẫn đầu nữa!

Chưa kể mọi người còn hào hứng không thôi, ai cũng cho rằng có thêm thanh thiếu niên vào đội thì tỷ lệ có giải sẽ càng tăng.

“Cậu có thời gian tham gia không?” Khuru Dịch hỏi Biên Nam.

“Biến...” Biên Nam nghiêng răng, nhưng chưa nói xong đã bị chị gái kia cắt ngang.

“Tiểu Biên thì không được, động tác không nhịp nhàng.” Chị gái nói, không chừa chút mặt mũi nào.

“Đi...” Biên Nam thở phào nhẹ nhõm, phun nốt chữ sau, rồi lại nói nhỏ: “Khuru Dịch cậu giỏi lắm!”

“Vui thôi mà,” Khuru Dịch cử động cánh tay, “Bắt đầu cuộc sống mới.”

“Cuộc sống của cậu bắt đầu từ múa dẫn đầu đội múa tập thể hả?” Biên Nam thiếu điều nắm vai Khuru Dịch lắc lắc.

“Dù sao cũng không có niềm vui gì khác, bình thường hai đứa mình toàn đi làm tan ca ăn cơm xem TV,” Khuru Dịch thì thầm bên tai Biên Nam, “Hôn hôn sờ sờ vài cái, tình lực có dùng hết đâu nào...”

“Nhảy nhảy nhảy kia...” Biên Nam vội chỉ vào đội, “Nhảy đi!”

Múa trong sân gần một tiếng, Khuru Dịch đã thuộc hết động tác, Biên Nam ở trong đội gương nhàn múa vượt cường học được ít ỏi, Khuru Ngạn không học được động tác nào, vừa hát theo nhạc vừa nhún nhảy cả đêm.

Về đến nhà, Biên Nam có cảm giác ngày mai mình đi làm vung vọt cũng sẽ theo nhịp điệu.

“Ầy, nhị bảo hôi quá, tắm đi!” Biên Nam xách Khuru Ngạn lên giường.

“Anh cũng hôi! Nhảy vừa xấu mà còn hôi nữa.” Khuru Ngạn cũng ngồi Biên Nam, quay đầu cầm quần áo đi tắm.

“Ha!” Biên Nam bật cười, “Nhảy xấu thì không được hôi à, như anh hai em nhảy đẹp mới cho hôi sao?”

“Gì đấy,” Khuru Dịch lột áo, ngã xuống sô pha, “Hoạt động sáng khoái không?”

“Ngày mốt tôi phải tham gia thi đấu ở Triển Phi, bây giờ tôi nghiêm túc lo rằng mình sẽ vừa lắc vừa đánh...” Biên Nam nhìn nửa người trần trụi còn thắm mồ hôi của Khuru Dịch, “Lột quần luôn đi, hay quá ha.”

“Thích hả?” Khuru Dịch phì cười, cầm áo đắp lên người.

“Lửa nóng hừng hực.” Biên Nam thở dài, ngồi cạnh Khuru Dịch mở TV, để tay lên đùi Khuru Dịch vuốt ve.

Khuru Dịch hất tay Biên Nam ra: “Làm gì vậy.”

“Sờ chút, đùa giỡn tí lưu manh,” Biên Nam tặc lưỡi, “Được không?”

“Không được,” Khuru Dịch lại đẩy Biên Nam ra, “Tôi đã nói rồi, Biên Nam, mai một mấy trò lưu manh nhỏ này đừng tìm tôi.”

“Ý cậu là sao?” Biên Nam sững sốt.

“Tôi muốn giỡn trò người lớn.” Khuru Dịch nhìn TV, mặt mày nghiêm túc.

97. Chương 97

Biên Nam trợn mắt nhìn Khuru Dịch hồi lâu mới hiểu những lời này có ý gì, tiếp theo một cơn bối rối không rõ là ngượng ngùng hay hoảng sợ hay là gì nữa khác ập tới.

“Má.” Cuối cùng cậu chỉ nặn ra được một chữ.

“Tôi cũng muốn mà.” Khuru Dịch nhìn Biên Nam.

“Đừng nói nhảm với tôi,” Biên Nam chỉ cửa, “Nhị bảo sắp tắm xong kìa...”

“Tôi đâu có nói bây giờ,” Khuru Dịch tặc lưỡi, “Tôi chỉ nói vậy thôi, cậu căng thẳng cái gì?”

“Tôi có căng thẳng à?” Biên Nam bỗng thấy hơi mất mặt, “Căng thẳng chỗ nào?”

Khuru Dịch hí mắt, quan sát Biên Nam từ trên xuống dưới: “Cậu chỉ cho tôi xem chỗ nào không căng thẳng đi?”

“Ông nội cậu.” Biên Nam đứng lên, cử động tay chân một lát, căng thẳng thì chưa hẳn, nhưng lúng túng thì có thật.

Khuru Dịch không nói nữa, chỉ tựa vào sofa mỉm cười nhìn cậu.

Mãi đến khi Khuru Ngạn tắm xong chạy vào nhà, Biên Nam mới như tìm được cứu tinh nhào qua ôm lấy nhóc: “Nhị bảo tắm xong rồi hả?”

“Dạ,” Khuru Ngạn gật đầu, “Anh mau đi tắm đi, anh ôm bản em rồi.”

“Ày! Bây giờ em cũng học thói chê anh hả?” Biên Nam dở khóc dở cười.

Khuru Ngạn cười ôm cổ Biên Nam: “Không chê xú nào luôn.”

“Đi ngủ đi, không còn sớm nữa,” Khuru Dịch nhìn đồng hồ, “Ngày mai còn đi học.”

“Biết rồi ạ!” Khuru Ngạn trả lời vang dội rồi chạy lon ton vào phòng.

Biên Nam vào theo, lấy một bộ đồ của Khuru Dịch trong ngăn kéo để đi tắm.

Phòng tắm trong sân được xây thêm hồi trước, sau đó Khuru Dịch sửa lại lần nữa, dán gạch thay vôi sen gì gì đó, những khi trời nóng, gần như ngày nào Khuru Ngạn cũng ở trong đây chơi hơn một tiếng.

Biên Nam vào phòng tắm này chưa được mấy lần, nhưng cậu thấy nó cũng được, rộng rãi thoáng mát, chỗ còn trống cũng đủ đặt thêm cái bồn tắm.

Nếu gắn thêm bồn tắm, vậy mùa hè chắc Khuru Ngạn sẽ ngâm miết trong phòng tắm không chịu ra ngoài.

Đang xối nước suy nghĩ miên man, cửa phòng tắm thành linh bị đẩy ra, Biên Nam đã cởi hết sạch, vừa nghe tiếng động ở cửa, cậu bị dọa đến mức hồi hải che phần dưới.

Chắc là bà cụ nhà hàng xóm vào rồi...

“Làm gì mà như con gái vậy.” Khuru Dịch đi vào, đóng cửa phòng tắm lại.

“Mẹ nó, cậu chạy vào đây làm gì? Tôi chưa tắm xong đâu!” Bây giờ Biên Nam thật sự thấy căng thẳng, cảm giác còn khó chịu hơn là bà cụ hàng xóm vào nữa.

“Tắm chứ gì,” Khuru Dịch thả quần áo để thay lên giá, đi tới trước mặt Biên Nam, chưa cởi đồ đã trực tiếp đứng dưới vòi sen, vẩy nước vòi sen lớn hơn, “Cả người mồ hôi đầm đìa khó chịu quá.”

Nước phun ra từ vòi sen, chẳng mấy chốc đã thấm ướt áo thun trên người Khuru Dịch, quần áo cũng dính sát vào cơ thể.

“Cậu cố ý phải không?” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, tóc trên trán Khuru Dịch nhỏ nước rũ xuống, đường cong cơ thể bị quần áo ẩm ướt phác họa, cho dù Biên Nam vẫn còn xoắn xuýt với một vài chuyện, thấy cảnh tượng này vẫn lửa bốc hừng hực.

“Rõ ràng như vậy, dĩ nhiên là cố ý rồi.” Khuru Dịch cười một tiếng, nâng tay cởi quần áo ra.

Biên Nam cảm thấy tuy mình lẫn lộn với Khuru Dịch bấy lâu đã chứng chắc hơn nhiều, nhưng ở những phương diện này lại không thể nào đè nén bản năng.

Đúng vậy, không thể đè nén nổi.

Cho dù xoắn xuýt cách mấy cũng phải đâm đầu vào trước rồi tính sau.

Cậu không nói thêm nữa, bước qua ôm lấy Khuru Dịch, thô bạo hôn môi đối phương.

Vòi sen vẩy hơi lớn, nước phun ra đổ ập xuống đầu hai người.

Vốn dĩ đã hít thở nhọc nhằn vì hưng phấn, giờ còn bị dội nước đầy mặt, Biên Nam nhất thời có cảm giác mình và Khuru Dịch đang lặn dưới nước quần lấy nhau.

Ánh mắt lơ tai lơ mũi và trong miệng toàn là nước, khi quần quện mang đến xúc cảm trơn trượt ướt át.

Nhờ rải thêm một tầng nước, da thịt nhẵn bóng căng đầy của Khuru Dịch cũng trở nên càng quyến rũ.

Tay Khuru Dịch đặt ngang hông cậu, từ từ trượt xuống.

Hô hấp của Biên Nam khựng lại, bỗng chốc cảm thấy thiếu dưỡng khí, cậu nhả môi Khuru Dịch ra, đang định tạm nghỉ lấy hơi thì Khuru Dịch đột ngột cúi đầu hôn cổ cậu.

Một phần nước này giờ vẫn được Khuru Dịch che chắn lập tức xối ào ào xuống mặt Biên Nam.

Biên Nam chỉ kịp ngửi nửa hơi, nước đã phun vào miệng và mũi cậu, làm tròn bốn phần khiến cậu ho sặc sụa.

“Cái quái gì... thế này.” Nghe tiếng cười khê của Khuru Dịch ở bên tai, Biên Nam cảm tức đưa tay vẩy tắt nước.

Tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm dừng lại, bốn phía tức thì yên tĩnh, nghe rõ cả tiếng thở dốc nặng nề của đôi bên, Biên Nam cảm thấy mình còn nghe được nhịp đập của tim mình, và của cả Khuru Dịch nữa.

Khuru Dịch khê khàng cắn rái tai của Biên Nam, áp sát rạt cậu.

Không thể không nói dính sát vào nhau vuốt ve sờ soạng thế này rất hưởng thụ, da thịt ướt đầm, bên tai văng vẳng tiếng thở dốc phập phồng, cơ thể bị ngón tay của đối phương khơi mào hưng phấn.

“Không có ai vào đâu nhỉ?” Sau khi hai người quần quýt cả buổi, rốt cuộc Biên Nam mới tìm về chút lý trí mà hỏi.

“Tối khuya vậy ai chạy vào phòng tắm làm chi,” Khuru Dịch bật cười, đầu lưỡi lướt qua xương quai xanh của Biên Nam, “Thử một chút nhé?”

Biên Nam có cảm giác giờ phút này mình đã bị dục vọng đẩy tới đầu gió đỉnh sóng, thời gian qua chưa từng thả lỏng phát tiết lần nào, cho dù giữa mấy trò lưu manh nho nhỏ cũng chỉ là mở đầu thôi.

Lần này cậu cảm thấy tất cả khống chế và kiểm chế đều mất kiểm soát.

Lời Khuê Dịch nói hết như một cục lông sượt qua bên tai, dòng điện như xuyên thẳng qua não khiến Biên Nam xây xẩm, sau khi thở dốc vài tiếng chỉ nói được một câu: “Đồ... có không?”

“Có...” Khuê Dịch nhẹ giọng nói, cạ cạ trên môi Biên Nam, sau đó lùi mấy bước móc ra một vật trong đồng quần áo mà mình mang tới, thuận tay tắt đèn trong phòng tắm.

“Ầy đậu má,” Biên Nam không cần nhìn cũng biết ngay đó là cái gì, “Khuê đại bảo cậu suy tính chuyện này bao lâu rồi thế?”

Khuê Dịch cười nói: “Lần đầu tiên nhắc chuyện này với cậu đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, cậu mà còn cự nự nữa tôi sợ quá đất luôn đấy...”

Thành thật mà nói, Biên Nam chưa từng suy nghĩ tường tận về việc này, cứ cảm thấy hơi khó chấp nhận rồi lại theo thói quen không nghĩ nhiều nữa, nhưng khi thứ này thật sự xuất hiện trước mắt, cậu phát hiện trên bầu trời nổi trôi năm chữ.

Nào ngượng ngùng, nào không chấp nhận nổi, nào do dự bối rối, tất cả đều quy nạp thành năm chữ sau khi cảm xúc bị dồn nén lâu như thế.

Chẳng có gì đáng nói!

Biên Nam cắn môi, ôm siết lấy Khuê Dịch, hung hãn hôn môi hôn cổ đối phương một tặng, sau cùng chộp lấy gel bôi trơn.

“Làm... như nào?” Mở nắp xong, Biên Nam mới dừng lại hỏi một câu.

“Để tôi.” Khuê Dịch nói, đưa tay muốn lấy.

“Tôi,” Biên Nam vội vàng rút tay ra sau lưng, “Để tôi.”

“Chẳng phải cậu không biết làm sao?” Khuê Dịch tắc lưỡi.

“Cái này có gì đâu mà không biết, tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi,” Dục vọng sôi sục trong cơ thể như gào thét muốn lao ra, Biên Nam nhìn Khuê Dịch chằm chằm, “Không phải cậu muốn...”

“Hả?” Khuê Dịch nhếch khóe miệng, “Đúng rồi.”

“Đừng hòng, chuyện này cứ theo ý tôi đi.” Biên Nam nói một cách dứt khoát.

Khuê Dịch ôm Biên Nam, dụi dụi lên người cậu: “Nếu tôi muốn thì sao?”

“Hai đứa mình vẫn chưa đánh trận nào ra trò nhỉ.” Biên Nam nhe răng, nghiêng đầu hôn khóe miệng Khuê Dịch một cái.

“Ồ đây à?” Khuê Dịch bật cười, “Hai thằng con trai mông trần vì chuyện này mà đánh nhau trong phòng tắm...”

“Tôi nói nghiêm túc đó,” Biên Nam cảm thấy mình sắp nhịn hết nổi chỉ muốn dùng cùi chỏ thụi Khuê Dịch ngã xuống đất rồi nhào tới, “Cậu cứ phải giành với tôi à?”

“Tôi...” Khuê Dịch cúi đầu cắn nhẹ lên vai Biên Nam một cái, “Sao cũng được.”

Biên Nam không lên tiếng, ôm ghì Khuê Dịch dùng sức mà hôn, tay càn rỡ xoa nắn khắp người Khuê Dịch, sau đó nhấn Khuê Dịch lên tường, áp đến sau lưng Khuê Dịch.

Trong sân lặng ngắt, phiến lá mới mọc trên giàn nho đã dài ra nhiều, từng phiến từng phiến xếp chồng lên nhau, vẩy từng đốm ánh trăng sáng ngời xuống mặt đất.

Gió đêm thổi qua làm ánh sáng đung đưa, lồng vào bóng hình hai người trong phòng tắm.

Qua một thời gian thật dài, đến khi con gà mất ngủ của nhà hàng xóm trong sân gáy mấy tiếng, đèn trong phòng tắm mới bật sáng.

“Con gà này cứ gáy lúc nửa đêm, chả biết là sở thích gì nữa.” Biên Nam mở cửa nhìn hướng ra sân.

“Ngộp quá.” Khuru Dịch vừa mặc quần áo vừa ra khỏi phòng tắm, đầu đội khăn lông, tóc trên trán vẫn còn nhỏ nước.

“Khuru Dịch.” Biên Nam cầm quần áo đã thay của hai người đi theo sau Khuru Dịch.

“Hả?” Khuru Dịch dừng bước.

“Ôm một cái.” Biên Nam đi qua ôm lấy Khuru Dịch từ phía sau.

“Dễ dàng tới vì kỹ thuật dã man của cậu sao?” Khuru Dịch cười cười.

“Đừng sỉ vả người ta được không?” Biên Nam cau mày, ngẫm nghĩ một hồi lại nhích đến sau tai Khuru Dịch nhỏ giọng hỏi, “Đau dữ vậy à?”

“Lần tới cậu thử một chút là biết ngay,” Khuru Dịch tặc lưỡi, đưa tay kéo quần mình, “Bây giờ tôi chỉ muốn cởi sạch, khó chịu chết được.”

“Má, lỡ cậu trả thù ông đây thì làm sao?” Biên Nam sờ mông Khuru Dịch một cái.

“Ráng chịu đi!” Khuru Dịch quay đầu lại hung tợn nói, “Kêu đau thì đánh cậu!”

Hai người rón rén trở vào nhà, trước tiên Khuru Dịch vào trong phòng xem thử, Khuru Ngạn đang ôm chần lông nằm sấp trên gối ngáy khò khò, cậu bước đến kéo chăn ra đắp kín cho Khuru Ngạn rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Hôm nay tôi ngủ sô pha, tôi không về.” Biên Nam đứng trong phòng khách.

“Tùy cậu,” Khuru Dịch ngồi xuống sô pha, mấy giây sau đổi tư thế thành nằm trên sô pha, “Đưa thuốc lá trong túi quần cho tôi.”

Biên Nam đưa thuốc lá và bật lửa cho Khuru Dịch, sau đó đứng bên sô pha nhìn Khuru Dịch châm lửa, cười một tiếng: “Hút thuốc sau chuyện hả.”

“Không phải,” Khuru Dịch phun ra một ngụm khói, “Làm cậu xong rồi hút mới gọi là hút thuốc sau chuyện, kể đến cậu sẽ ôm gối rụt lại bên chân giường vừa khóc vừa nói anh phải chịu trách nhiệm với người ta nha...”

“Mẹ nó, cậu có thấy tởm không!” Biên Nam phì cười, “Vậy cậu làm mẫu một lần cho tôi đi.”

“Được thôi,” Khuru Dịch cắn thuốc lá, mắt lim dim, “Đại hồ tử anh phải chịu trách nhiệm với người ta nha.”

“Mẹ nó,” Biên Nam khoanh tay nổi hết da gà, “Vẻ mặt của cậu và nội dung câu này kém nhau nguyên quả đất.”

Khuru Dịch chỉ cười chứ không nói, Biên Nam ngồi phịch dưới đất, tựa vào ghế sô pha, thò tay xoa mông Khuru Dịch: “Khó chịu lắm hả?”

“Cũng tạm,” Khuru Dịch lấy remote mở TV, giảm nhỏ âm lượng, “Cậu sướng không?”

“... Sướng.” Biên Nam thoáng do dự, đoạn hết sức chân thành gật đầu một cái, cuối cùng nhích tới hôn chóp mũi của Khuru Dịch.

Thật sự... rất sướng.

Nhưng chắc chắn Khuru Dịch chẳng sướng tí nào.

Cuối cùng Biên Nam muốn dùng tay giúp Khuru Dịch làm cho xong mà Khuru Dịch cũng không cho, coi bộ là khó chịu đến không dậy hứng nổi.

Chắc.

“Cậu buồn ngủ chưa? Lên giường ngủ nha?” Biên Nam choàng tay lên người Khuru Dịch xoa bóp nhẹ nhẹ, bóp một hồi cảm thấy mình buồn ngủ mắt mở không lên, nhìn sang Khuru Dịch cũng đã sụp mắt phân nửa.

“Tôi ngủ sô pha, không muốn nhúc nhích,” Khuru Dịch ngáp một cái, “Cậu vào phòng ngủ đi.”

“Không,” Biên Nam suy tư, “Vậy tôi cũng ngủ sô pha.”

Sô pha nhà Khuất Dịch khá to, còn có khoảng trống, Khuất Dịch nằm bên này, Biên Nam quyết định nằm bên còn lại.

“Tùy cậu,” Khuất Dịch cười nói, “Đừng đưa chân về phía tôi là được.”

“Chắc chắn sẽ đưa đầu về phía cậu,” Biên Nam lập tức nhảy lên sô pha, cùng Khuất Dịch đầu chạm đầu nằm góc 90 độ, “Đưa tay ra là sờ được cậu rồi.”

“Qua đợt này nhị bảo bình thường trở lại, tôi định bảo nó vào phòng bố tôi ngủ,” Khuất Dịch xoay người nằm nghiêng, “Trước đây bố tôi còn muốn mua một chiếc giường nhỏ cho nó, sợ nó ngủ với người lớn mãi sẽ trở nên yếu ớt.”

“Nhị bảo đâu có yếu ớt,” Biên Nam cười nói, “Tôi cảm thấy khi trưởng thành nó nhất định sẽ cực kỳ giỏi giang, tính tình cũng tốt nữa.”

Khuất Dịch cười: “Đến lúc đó cậu trả ký túc xá ở Triển Phi đi, tới đây ở.”

“Hả?” Biên Nam ngây ngẩn, quay đầu nhìn Khuất Dịch, “Thật ư? Có ổn không?”

“Có gì mà không ổn,” Khuất Dịch duỗi tay búng đầu Biên Nam một cái, “Qua một thời gian ngắn nữa, tôi sẽ tìm cơ hội thích hợp nói với nó.”

“Được không vậy?” Biên Nam túm tay Khuất Dịch, “Lỡ... lỡ như... tôi rất sợ nhị bảo không thích tôi...”

“Nhị bảo còn nhỏ, ít tiếp xúc với mấy quan niệm này nên sẽ không mang tư tưởng không chấp nhận được, đừng lo,” Khuất Dịch cười cười, “Cho dù nó không thích cậu, còn có tôi thích cậu mà.”

“Không được,” Biên Nam tặc lưỡi, “Nhị bảo mà không thích tôi, cậu không bù đắp nỗi trái tim vỡ nát của tôi đâu.”

Khuất Dịch cười cả buổi: “Tôi sẽ làm cậu sung sướng.”

Biên Nam ngẩn người, một lúc lâu mới hiểu ý: “Má!”

Hai người câu có câu không tán dóc, chẳng mấy chốc Biên Nam đã thiếp đi.

Giấc này ngủ rất ngon, không biết vì chơi trò người lớn hay vì trong lòng nhẹ nhõm, hẳn là đều có cả.

Tóm lại ngủ thẳng một giấc đến khi Khuất Ngạn thức dậy đi tới đi lui rửa mặt soạn cặp vở, Biên Nam mới mở mắt ra.

Khuất Dịch đã tỉnh, đang tựa vào tay vịn sô pha khép hờ mắt ngủ nướng.

“Nhị bảo,” Biên Nam ngồi dậy, “Hai anh em mình đi mua điểm tâm đi.”

“Dạ,” Khuất Ngạn chạy tới tựa vào người Biên Nam, “Sao hôm qua hai anh ngủ sô pha vậy?”

“Bọn anh trò chuyện ngủ quên.” Biên Nam ôm nhóc, duỗi người đứng dậy mặc áo vào.

“Lần sau em cũng phải trò chuyện,” Khuất Ngạn hơi buồn bực với việc không thể tham gia trò chuyện, “Em cũng phải ngủ trên sô pha, em còn chưa ngủ trên sô pha bao giờ nha.”

“Có phải cao cấp gì đâu, không ngủ trên sô pha có gì hay mà tiếc.” Biên Nam buồn cười.

“Nhưng em nằm ngủ trên ghế trong sân rồi nha,” Khuất Ngạn nói, “Mát lắm, chỉ là khi tỉnh bị đau hông.”

“Ôi dào, em còn đau hông nữa cơ à, em có hông sao?” Biên Nam nói.

“Có nha,” Khuất Ngạn chỉ chỉ hông mình, “Chỗ này nè, ra sau một chút.”

Biên Nam nhéo hông nhóc một cái: “Chỗ này có hông à? Toàn là thịt mà.”

“Đừng trêu em như con nít năm tuổi.” Khuất Ngạn bắt mắt nhìn Biên Nam.

“Ừ, được,” Biên Nam cười ha ha đi ra khỏi nhà, đến bên ao nước rửa mặt, “Chín tuổi rồi, không còn là con nít nữa.”

Khuru Ngạn chín tuổi, mặc dù Biên Nam vẫn cảm thấy phần lớn thời gian nhóc này cứ lơ lơ mơ mơ, không lạnh trí gì mấy, nhưng gặp chuyện mới thấy nhóc và Khuru Dịch giống hệt nhau.

Bữa tiệc mừng sinh nhật muộn làm cho Khuru Ngạn vui như hội, hưng phấn không thôi, nhóc hát hò nhảy nhót chơi đùa không biết mệt mỏi với bạn bè trong phòng ăn trẻ em.

Khuru Dịch và Biên Nam ngồi một bên nhìn, cả đám con nít chơi hăng đến độ mồ hôi đầy đầu.

“Tôi nhìn còn thấy mệt.” Biên Nam thở dài.

“Tốt mà,” Khuru Dịch cười nói, “Hình như tôi chưa từng chơi thế này bao giờ.”

“Không thì cậu qua chơi chung đi,” Biên Nam nói, “Đúng lúc tôi thấy mấy nhóc Hứa Nhị lo không nổi kìa.”

“Thật ra thì, bố tôi nói cũng đúng, mặc dù tôi một mực không chịu thừa nhận.” Khuru Dịch dựa vào ghế khẽ thở dài.

“Nói cái gì?” Biên Nam nhìn Khuru Dịch.

“Con nít hần nên giống con nít mới phải,” Khuru Dịch ngửa đầu lên, “Tôi cứ sợ nhị bảo sẽ giống như tôi.”

“Không đâu,” Biên Nam bóp vai Khuru Dịch, “Có cậu ở đây làm sao nó giống cậu được, chuyện gì cậu cũng gánh, cậu nhìn nó đi, rõ ràng vẫn còn là một bé ngốc xít.”

“Ừ, chơi chung với cậu lâu tí nữa là ngốc hết phần người ta.” Khuru Dịch gật đầu.

“Biến đi,” Biên Nam đập Khuru Dịch một cú, đang định đứng lên kéo Khuru Dịch tới chỗ đệm trong khu vận động thì di động chợt reo vang, cậu chỉ tay vào Khuru Dịch, “Lát nữa xử cậu.”

Điện thoại là La Dật Dương gọi, Biên Nam vừa bắt máy đã nghe được giọng nói hớn hỏ của La Dật Dương: “Trợ lý Biên!”

“Bạn học Tiểu La.” Biên Nam nói.

“Dạo này sao rồi? Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?” La Dật Dương ở bên kia hỏi.

“Ừ, rất khá, hôm bữa còn nói với Khuru Dịch phải mời anh ăn cơm để cảm ơn.” Biên Nam nhìn sang Khuru Dịch.

Khuru Dịch đang nghiêng đầu nhìn cậu.

“Cái này có gì đâu mà cảm ơn, cũng chẳng giúp được gì,” La Dật Dương thở dài, “Không cần khách sáo như thế, đánh vài trận bóng với tôi là được.”

Biên Nam nghe đến đánh bóng là nhúc nhúc: “... Chờ anh về rồi nói sau.”

“Đừng có nói sau, nói trước luôn đi, mắc công đến lúc đó lại không tóm được cậu,” La Dật Dương nói, “Qua mấy ngày tôi sẽ về.”

“Qua mấy ngày?” Biên Nam sững sốt, “Mấy ngày nay học sinh tiểu học bên tôi mới được nghỉ, sao bên anh chung giờ với học sinh tiểu học vậy?”

“Tôi học tiểu học mà,” La Dật Dương nói, “Đừng lãng sang chuyện khác, nói rồi đấy nhé, đánh bóng, nếu không đánh thì khỏi mời tôi ăn cơm.”

* (tiểu học) còn có nghĩa là chuyên nghiên cứu văn tự, âm vận, giải thích chữ Hán cổ Trung Quốc.

“Được được được,” Biên Nam cũng chào thua, “Khi nào về anh gọi cho tôi đi.”

Biên Nam cúp điện thoại, liếc sang nhìn Khuru Dịch, chân gác lên một chiếc ghế khác: “Ày, qua mấy hôm nữa La Dật Dương sẽ về, mời ông đi đâu ăn đây?”

“Ăn vặt Thành Đô.” Khuru Dịch nói.

“Cái gì?” Biên Nam sững sốt, nghiêng đầu nhìn Khuru Dịch, “Ăn vặt Thành Đô?”

“Miến chua cay, hoặc gọi phần bánh xào,” Khuất Dịch nghiêm túc nói, “Ở nhà còn mấy chai sữa chua của nhị bảo, mang theo cũng được...”

Miến chua cay Bánh xào

Biên Nam trừng mắt nhìn Khuất Dịch một hồi rồi phá lên cười: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu mà, không cần nhắc tuồng mãi thế.”

“Không thêm,” Khuất Dịch vẫn rất nghiêm túc, “Khi nào cậu để tôi chịu trách nhiệm thì tính sau.”

“Má,” Biên Nam tựa vào người Khuất Dịch cười không ngừng được, “Sao chuyện gì cậu cũng ráng nhậ tới chuyện đó vậy?”

“Bởi vì mông tôi không đau,” Khuất Dịch nói xong cũng nhin không được bật cười, “Không thì sinh nhật tôi đi, chờ cho cậu chút thời gian đấu tranh tâm lý.”

“Khỏi đấu tranh,” Biên Nam nhỏ giọng nói, “Tới nước này rồi, đấu tranh đã kết thúc từ lâu.”

“Vây được,” Khuất Dịch suy nghĩ một lát, “Nhớ mang theo thư tình cậu viết cho tôi, không tính dấu chấm câu phải đủ một ngàn chữ, viết tay, yêu cầu chữ viết ngay ngắn.”

“Má!” Biên Nam nghiêng răng.

Khuất Dịch không nói cậu cũng quên để ý thư tình nhật ký của mình đã ngừng một thời gian dài.

Chẳng qua dạo này nếu phải nghiêm túc suy xét tâm tình của mình, thật ra cũng có nhiều cảm ngộ lắm, nhưng không biết viết ra được không.

Đừng nói viết ra, đôi lúc muốn biểu đạt suy nghĩ của mình cậu còn thấy tốn sức nữa là, ví dụ như mỗi lần nói chuyện với bố, cậu rất khó thốt ra lời mình thật sự muốn nói.

Tuy rằng hiện giờ cuối tuần về nhà đã không còn gượng gạo như trước, suy cho cùng cũng vì gần như không chạm mặt Biên Hình Ngữ có quan hệ căng thẳng nhất với cậu, nhưng những khi đối mặt với bố, cậu vẫn cảm thấy tốn sức, có lẽ đây không phải là vấn đề có thể thay đổi trong một ngày hai ngày hoặc một tháng hai tháng.

Đoán chừng bố cũng tìm được cách chính xác để chung đụng với cậu, thỉnh thoảng sẽ hỏi cậu chuyện công việc, không còn tỏ vẻ khinh khi như trước đây nhắc tới Triển Phi nữa.

Tốt lắm.

Biên Nam ngồi bên sân bóng, nhìn những người đang vung vợt trên sân, chỉ ít cậu có thể nghiêm chỉnh làm tốt công việc này, giúp cho lòng bố thoải mái hơn, khỏi phải cứ cảm thấy cậu là đồ vô dụng.

“Bây giờ ra dáng huấn luyện viên rồi đấy,” Cố Vĩ đi tới ngồi xuống cạnh Biên Nam, “Sắc mặt cậu khi ngồi đây cực nghiêm túc, cực uy nghiêm.”

“Em đang trầm tư mà, ai lại cười khi trầm tư chứ.” Biên Nam cầm ly của mình uống một hớp.

“Trầm tư ẹ đi, có phải La Dật Dương về rồi không? Đảm bảo lại đu bám cậu đòi đánh bóng cho mà xem, cuộc sống trầm tư của cậu sắp kết thúc rồi.” Cố Vĩ cười nói.

“Chắc còn trầm tư được vài hôm nữa, không phải ổng mà về thì sẽ bị mẹ nhốt trong nhà sao, cả một học kỳ không gặp con trai nhớ đến ăn không ngon ngủ không yên.” Biên Nam nói.

Phán đoán của Biên Nam hơi bị sai, buổi trưa cậu nhận được điện thoại của La Dật Dương: “Có phải muốn mời tôi ăn cơm không, chiều nay luôn đi!”

“Không phải anh mới về sao? Không cần ở với mẹ à?” Biên Nam kinh ngạc.

“Ở hai ngày rồi, rốt cuộc mẹ tôi cũng thấy tôi phiền,” La Dật Dương cười nói, “Hôm nay đi, buổi chiều tôi tới thẳng tiệm cơm là được.”

“Ừ, chọn chỗ xong tôi nói với anh.” Biên Nam nói.

Tiệm cơm là do Khuru Dịch chọn, cách hai con phố so với nơi mà cậu ấy thuê dạy thêm, là một tiệm ăn Halal, nghe nói thức ăn nấu rất đạt tiêu chuẩn.

*Halal theo ngôn ngữ Ả Rập có nghĩa là “hợp pháp” hoặc “được phép dùng”. Sản phẩm Halal là sản phẩm được xác nhận không có các thành phần haram (bị cấm) và đảm bảo sự tinh khiết trong suốt quá trình sản xuất.

Chỉ là chỗ này không dễ tìm, La Dật Dương lái xe đến cạnh con phố đó rồi mà Biên Nam và Khuru Dịch còn phải chờ ở cửa tiệm cơm chừng mười phút mới thấy xe của anh ta lái tới.

“Biên Nam!” La Dật Dương vừa nhảy xuống xe đã chạy tới ôm chầm lấy Biên Nam, “Đã lâu không gặp.”

“Bao lâu thế?” Khuru Dịch đứng kế bên hỏi.

“Cả một học kỳ đấy!” La Dật Dương lại dùng sức vỗ mấy cái lên lưng Biên Nam rồi mới chịu buông.

“May thật, nếu lâu thêm chút nữa chắc bị anh vỗ cho sưng phồng quá.” Khuru Dịch cười nói.

“Tính ra hai chúng ta không gặp nhau còn lâu hơn ấy nhỉ,” La Dật Dương xoay người ôm Khuru Dịch, vỗ mấy cái lên lưng cậu, “Chuyện bố cậu... xin chia buồn.”

“Cảm ơn,” Khuru Dịch bị anh ta vỗ đến ho khan, “Lúc nằm viện thật sự cảm ơn anh, phòng bệnh được đổi tốt lắm luôn.”

“Không cần khách sáo, bạn của Biên Nam cũng là bạn tôi mà, chút chuyện nhỏ nhặt này không cần phải cảm ơn,” La Dật Dương phát tay đi vào tiệm cơm, “Đói chết, trưa nay tôi chưa ăn gì cả.”

Biên Nam cười cả buổi, cùng Khuru Dịch đi vào trong, nhỏ giọng hỏi: “Cậu thấy anh ta thế nào?”

“Rất... hoạt bát.” Khuru Dịch cười nói.

“Lát nữa có dịp thì nói chuyện lớp dạy thêm với anh ta đi, tôi nghĩ anh ta có khả năng sẽ đồng ý hợp tác đó.” Biên Nam nói.

Khuru Dịch do dự vài giây rồi gật đầu: “Được.”

98. Chương 98

La Dật Dương đối xử với người lạ không tốt mấy nhưng khi quen rồi thì lại khác, nói cũng nhiều hơn, còn trượng nghĩa nữa, Biên Nam thấy anh chàng này tính tình rất giống mình, nhưng lỗ mãng hơn mình nhiều.

“Giờ cậu đang ở ký túc xá Triễn Phi hả?” La Dật Dương hỏi Biên Nam.

“Ừ, ở đó... trước đã.” Biên Nam gật đầu.

“Tốt đấy, ra khỏi cửa là có thể đánh bóng,” La Dật Dương hâm mộ nhìn Biên Nam, “Ồ với ai? Còn giường trống không?”

“Anh định làm gì?” Biên Nam sững sốt.

“Tôi cũng muốn xin một phòng, vậy thì buổi tối hai chúng ta có thể chơi bóng, sẽ không ảnh hưởng đến công việc của cậu,” La Dật Dương hơi bị hưng phấn, “Ày, sao tôi không nghĩ đến chuyện này sớm hơn nhỉ?”

“Anh mau tỉnh lại đi,” Biên Nam liếc sang Khuru Dịch, Khuru Dịch không có phản ứng gì, chỉ là trong mắt mang theo ý cười, Biên Nam hươ hươ tay trước mặt La Dật Dương, “Tôi đâu phải huấn luyện viên riêng của anh, anh xem tôi như người tập chung thật à, với cả anh mà ở ký túc xá chắc mẹ anh tới đập nát Triễn Phi quá.”

“Ày! Cậu thật là...” La Dật Dương thở dài một hơi, nghĩ một hồi lại nhìn Khuru Dịch, “Cậu thật sự không biết đánh tennis?”

“Thật sự không biết,” Khuê Dịch cười nói, “Nếu tôi biết, anh định tới nhà tôi ở sao?”

La Dật Dương cười nửa ngày rồi thở dài: “Muốn tìm một bạn vọt hợp ý sao khó quá.”

Hôm nay Khuê Dịch có ý muốn mời La Dật Dương ăn một bữa để cảm ơn, cả ba vừa ăn vừa nói, mặc dù muốn lôi kéo La Dật Dương nhưng Biên Nam cũng không quá nóng vội, tạm thời tình hình bên lớp dạy thêm cũng không tệ lắm.

Thế nhưng khi nhắc đến công việc của Khuê Dịch, vừa nghe Khuê Dịch bảo đang mở một lớp dạy thêm, La Dật Dương lập tức tỏ ra hứng thú: “Hồi năm nhất tôi còn muốn mở một lớp dạy thêm cùng bạn học, nhưng thủ tục rườm rà quá nên thôi.”

“Vậy ư,” Khuê Dịch cười, “Dùng danh hiệu thủ khoa thi tuyển sinh làm chiêu bài?”

“Đúng thế,” La Dật Dương cũng cười, “Tôi là quảng cáo miễn phí đấy.”

“Hiện tại bên tôi là quy mô nhỏ, tầm mười, hai mươi người,” Khuê Dịch nói, “Muốn mở lớp dạy thêm chính quy phải chạy bên Ủy ban giáo dục, Bộ giáo dục, cả bên Cục Công thương và Vật Giá, một đồng thủ tục sợ rằng không làm được.”

“Vừa lúc đang nghỉ hè, hai ta có thể cùng chạy,” La Dật Dương nói một cách dứt khoát, “Trước đây tôi từng nghe về quy trình, nên chạy chỗ nào gần như tôi đều biết cả, nếu không được thì... nhờ bố tôi giúp.”

La Dật Dương phần khởi nói, nói xong Khuê Dịch và Biên Nam đều im re, chỉ nhìn anh ta.

Bấy giờ La Dật Dương mới ngắc ra: “Ý tôi là, hợp tác làm chung, có hứng thú không? Tôi nhập bọn.”

Khuê Dịch còn chưa mở miệng, Biên Nam đã hỏi: “Anh có tiền không?”

“Có chứ,” La Dật Dương suy nghĩ, “Đâu phải mới vô đã là trường học mấy trăm người, ban đầu cần chừng trăm ngàn là được, mỗi người một nửa là xong nhỉ?”

Khuê Dịch liếc nhìn Biên Nam, tiền của cậu gần như đưa hết cho Biên Nam rồi, có bao nhiêu cậu cũng không biết.

“Nghỉ hè xong không phải anh lại đi mất sao?” Biên Nam nói, trong thẻ của cậu tính cả phần Khuê Dịch đưa trong khoảng thời gian này và phần dư lại trước đó thì việc chi một nửa không thành vấn đề.

“Tôi quay về một chuyến có gì khó đâu,” La Dật Dương tắc lưỡi, “Chủ yếu do trước đây ngại phiền nên nghỉ hè mới chạy ra, thật lòng mà nói nếu đổi thành người khác chưa chắc tôi chịu đâu, hợp tác làm ăn, quan trọng nhất vẫn là ấn tượng ban đầu.”

Vì ấn tượng ban đầu của La Dật Dương, bữa cơm này ba người chẳng nói gì khác ngoài chuyện lớp dạy thêm.

La Dật Dương rất nhiệt tình, hơn nữa coi bộ từ nhỏ đến lớn chưa từng va chạm với đời, nếu không phải Khuê Dịch vẫn giữ được bình tĩnh, chắc nói được phần nửa anh ta đã xắn tay áo chạy đi thực hiện ngay.

Cơm nước xong, La Dật Dương trao đổi số điện thoại với Khuê Dịch, sau đó lái xe đưa hai người về nhà Khuê Dịch, cuối cùng thò đầu qua cửa sổ xe nói với Khuê Dịch: “Tiểu Khuê! Tôi nghĩ ra cái gì sẽ gọi cho cậu ngay!”

“Được.” Khuê Dịch gật đầu.

Nhìn La Dật Dương lái xe đi mất, Biên Nam thở phào nhẹ nhõm, suốt đêm nghe La Dật Dương và Khuê Dịch một bên kích động một bên tỉnh táo bàn bạc, người ít dùng não như cậu quả thật theo không kịp, lúc ăn còn cảm thấy như đang nhai các loại thủ tục.

“Tôi thấy nếu cậu không cần, chắc tối nay ông ép tôi đưa tiền đi thuê mặt bằng luôn...” Biên Nam cảm thán.

“Vậy tốt thôi, làm việc sợ nhất chỉ nói không làm, nói liên tục như kể chuyện nhưng cuối cùng lại mất bóng,” Khuê Dịch duỗi lưng, vỗ vai Biên Nam, “Nếu thật sự bắt tay vào làm, chắc anh ta không có thời gian tìm cậu chơi bóng mỗi ngày nữa.”

Biên Nam định vào nhà Khuất Dịch chơi với Khuất Ngạn một lát, mấy ngày nay được nghỉ, lúc nào Khuất Ngạn cũng chờ mong gặp cậu.

Hai người vừa vào sân, điện thoại Khuất Dịch đã reo lên, Khuất Dịch lấy ra xem thì sững sốt, là La Dật Dương gọi tới, cậu nhắc máy: “Không phải anh đang lái xe sao?”

“Đang dừng bên đường,” La Dật Dương nói, “Tôi thấy thế này, hay là ngày mai tôi đi tìm mặt bằng trước?”

Khuất Dịch không nín cười nổi, “Chuyện này đã nói với anh rồi mà, không phải tìm đại một căn nhà trống là dùng được đâu, còn phải suy xét nhiều điều kiện khác nữa...”

“Đại hồ tử!” Khuất Ngạn đang ngồi trò chuyện với bà lão hàng xóm dưới giàn nho, thấy Biên Nam thì lập tức hét to bắt người nhào tới, “Cứ tưởng hôm nay anh không đến chứ!”

“Nhớ anh không!” Biên Nam ôm nhóc hôn một cái rõ kêu, “Nói chuyện gì với bà thế?”

“Bà kể chuyện cho em nghe,” Khuất Ngạn kéo Biên Nam qua ngồi xuống ghế cạnh bà lão, “Mình nghe chung nha.”

“Kể chuyện gì vậy?” Biên Nam hỏi.

“Tây Thương Ký.” Khuất Ngạn nói.

*Tây Thương Ký là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

“Ấy dà,” Biên Nam bật cười, nhìn bà cụ, “Bà ơi bà đang dạy nó cách yêu hả?”

“Tại nó cứ đòi bà kể chuyện mãi,” Bà cụ cười hồi lâu, “Đột nhiên bảo kể bà cũng không nhớ ra chuyện gì để kể, đành kể chuyện này cho nó, thằng nhóc này gì cũng biết, đâu cần dạy.”

Khuất Dịch vẫn đứng trong sân gọi điện thoại, chủ yếu là La Dật Dương nói, thỉnh thoảng Khuất Dịch mới chen vào đôi câu, Biên Nam nghe một lát cũng không nghe được gì, bèn lấy ấm đi rót chút trà, ngồi tán dóc với bà cụ.

Nói chừng hai chục phút, bà cụ bảo muốn về nghỉ, Khuất Dịch vẫn chưa gọi điện xong.

Biên Nam tựa vào ghế chán chường chơi trò đoán chữ với Khuất Ngạn, Khuất Ngạn có cuốn sách đồ chữ, hẳn là nhóc đã học thuộc hết mấy câu đồ trong đó, lần lượt hỏi bắt Biên Nam đoán.

Vốn dĩ tối nay nào Biên Nam đã bị đảo loạn, liên tiếp mấy chữ đoán không ra, bị Khuất Ngạn cười nhạo một trận.

Cậu hơi cảm tức lườm Khuất Dịch, đợi đến khi Khuất Dịch đưa mắt qua nhìn cậu, cậu mới gằn giọng nói: “Nói mẹ gì cả tiếng đồng hồ.”

“Không được nói tục nha.” Khuất Ngạn nằm sấp trên người Biên Nam, nói.

“Anh hai em đáng ghét chết được.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Thì anh chơi với em nè, em không có đáng ghét đâu.” Khuất Ngạn nói.

“Em cũng đừng chơi nữa,” Biên Nam nhìn đồng hồ, “Nên đi ngủ rồi, hôm nay làm xong bài tập hè chưa?”

“Làm xong từ sớm rồi, em để trên bàn đó,” Khuất Ngạn chỉ vào nhà, “Nhật ký cũng viết rồi luôn.”

“Vây đi ngủ đi,” Biên Nam vừa ôm vừa xách Khuất Ngạn tới cạnh ao, “Đánh răng rửa mặt.”

Khuất Ngạn rửa mặt xong vào ngủ, Khuất Dịch mới cúp điện thoại, đặt mông ngồi cạnh Biên Nam kêu một tiếng: “Hầy!”

“Nói chuyện vui nhỉ?” Biên Nam liếc mắt.

“La Dật Dương nói cũng nhiều thật.” Khuất Dịch day ấn đường.

“Không biết,” Biên Nam lắc ghế, “Tôi chưa từng nói nhiều thế với ông.”

Khuru Dịch im lặng, nghiêng đầu nhìn Biên Nam, khước miệng nhếch lên, “Ghen hả?”

“Biết thế hôm nay nên mời ổng một tô miến chua cay cho xong chuyện!” Biên Nam tặc lưỡi mấy tiếng, “Kỳ nghỉ hè này đặc sắc thật.”

“Vậy bảo anh ta thôi bỏ đi, không cần anh ta nữa, dù sao cũng không phải tôi muốn lôi kéo anh ta.” Khuru Dịch cười nói.

“Đại cục làm trọng,” Biên Nam tỏ ra nghiêm túc, “Tôi hy sinh chút cũng không sao.”

“Rồi,” Khuru Dịch ngáp một cái, “Hôm nay cậu về ký túc xá hả?”

“Ừ, ngày mai Triển Phi tổ chức thi đấu, trước đó đã đánh một vòng sao, không ngờ còn có vòng hai,” Biên Nam thở dài, “Mời cả khách quý nữa, đài truyền hình cũng muốn tới ghi hình.”

“Vậy tôi phải ôm TV chờ tin tức mới được.” Khuru Dịch cười nói.

“Nhanh thôi, cậu xem ghi hình của trận trước tôi đấu chưa, lên hình nhìn tôi như tên ngốc vậy.” Biên Nam nhú mày.

“Cậu chơi bóng rất đẹp trai, gốc chỗ nào?” Khuru Dịch nhìn Biên Nam.

Biên Nam lắc tay, “Đừng nói chơi bóng, lần trước tôi xem đúng lúc nghỉ giữa hiệp, tôi đang lau mồ hôi, trông cứ như trùn xóm núi xuống núi cướp lương thực vậy...”

Khuru Dịch không nói gì, tựa vào ghế cười cả buổi.

“Cười đi cười đi,” Biên Nam thở dài, đứng dậy nhảy nhảy, “Tôi về ký túc xá đây, lịch trình ngày mai của cậu thế nào?”

“Như bình thường thôi, dạy thêm, nhận vài học sinh, ngày mai tôi phải trò chuyện đôi chút để xem mẫu giáo nên dạy gì,” Khuru Dịch đứng dậy hôn khước miệng Biên Nam, “Mai để nhị bảo tới xem cậu thi đấu được không? Nghỉ hè nó cứ quanh quẩn trong nhà một mình mãi cũng không hay.”

“Được chứ,” Biên Nam nói, “Tôi đón nó hay cậu đưa nó tới?”

“Để nó tự đi đi, nó biết đón xe nào,” Khuru Dịch nói, “Không thì mai tôi nói với anh Lý, nhờ anh lúc lái xe chở nó qua hộ cũng được.”

Những năm trước Triển Phi đều tổ chức thi đấu, năm nay làm khá hoành tráng, mượn dịp tuyên truyền quảng bá, nghe Cố Vĩ nói nửa năm sau còn định tổ chức một giải cúp Triển Phi gì đó trong thành phố.

Buổi sáng Biên Nam chưa ra khỏi ký túc xá đã nghe được tiếng ồn ào dưới lầu.

Cậu đến hành lang nhìn xuống, lầu dưới ký túc xá là kho hàng, nhân viên công tác đang chuẩn bị bố trí khán đài, băng rôn, bàn ghế, từng thùng nước chất đống dưới lầu.

Đấu vòng hai xem như trình độ tương đối cao, có vài học viên cho vào trường Thể thao cũng không hề lép vế, học viên đến xem và khác giả rất nhiều.

Biên Nam thay quần áo dạo quanh sân bóng một vòng, Triển Phi mời công ty chuyên nghiệp đến tổ chức và chuẩn bị, không cần hỗ trợ gì.

Đang định gọi điện thoại hỏi Khuru Ngạn đi chưa thì Khuru Ngạn đã gọi đến: “Đại hồ tử, em đang ở ngoài cổng Triển Phi nè!”

“Ồ, mới giờ này đã đến rồi à?” Biên Nam vội chạy ra cổng.

Vừa ra thì thấy Khuru Ngạn đang đứng trước quầy lễ tân ngửa đầu nói chuyện với cô nàng tiếp tân.

“Nhị bảo!” Biên Nam gọi.

“Em tới tìm anh.” Khuru Ngạn chỉ chỉ Biên Nam, nói với cô tiếp tân.

“Em của anh hả,” Cô nàng cười hỏi, “Dễ thương quá.”

“Ừ, khá thích tennis, có thi đấu nên gọi nó tới xem,” Biên Nam xoa đầu Khuru Ngạn, “Anh dẫn em vào nhé.”

“Dạ,” Khuru Ngạn gật đầu, quay lại nói với cô tiếp tân, “Lát nữa em ra tìm chị nói chuyện nha.”

“Ừ,” Cô tiếp tân cười không ngừng, “Nếu em tới mà chị không có đây thì gọi cứ cho chị.”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn nói.

“Khuru Tiểu Ngạn,” Biên Nam nắm tay nhóc vừa đi vừa cười, “Em hỏi số người ta hả?”

“Dạ,” Khuru Ngạn bỏ điện thoại vào túi xách, cẩn thận kéo khóa túi, “Em thấy đông người quá, sợ lát nữa anh không rảnh chơi với em nên mới xin số chị ấy, có chuyện thì tìm chỉ giúp.”

“Giỏi quá ta, vậy mà cũng nghĩ ra được,” Biên Nam khen ngợi từ đáy lòng, “Muốn ăn gì, anh dẫn em đi mua chút gì ăn trước, lát nữa có thể vừa xem vừa ăn.”

“Khô bò, cá kho ớt, sữa chua, ô liu xí muối, đậu hũ khô, sôcôla...” Khuru Ngạn nói liền tù tì, không thèm ngừng để thở nữa.

“Lặp lại lần nữa.” Biên Nam dừng bước, ngồi xổm trước mặt nhóc.

“Anh bắt chước anh hai em,” Khuru Ngạn cười hì hì, tựa vào người Biên Nam, “Sữa chua và khô bò, được không anh?”

“Được, đi nào.” Biên Nam cười nói.

Mua đồ ăn cho Khuru Ngạn xong, Biên Nam dẫn nhóc qua sân bóng, Khuru Ngạn phấn khích ngó đông nọ tây, “Đại hồ tử hôm nay anh có đấu không?”

“Anh hả, anh không đấu, nhưng anh và các huấn luyện khác sẽ thi đấu biểu diễn, chủ yếu là các học viên tranh giải,” Biên Nam lấy di động gửi tin nhắn báo cho Khuru Dịch biết Khuru Ngạn đã đến nơi, “Lát nữa anh phải qua xem học viên của anh và anh Vĩ, anh tìm một chị gái chơi với em được không?”

“Dạ.” Khuru Ngạn không sợ người lạ, gặp ai cũng trò chuyện được với người ta.

Biên Nam nhìn bốn phía, gọi với qua đường chạy bên kia, “Hoan ngốc!”

Lý Hoan Hoan chạy tới: “Biên đen! Gì đấy?”

“Trông chừng nhóc này giùm anh.” Biên Nam xoa đầu Khuru Ngạn.

“Được,” Lý Hoan Hoan khom lưng nhìn Khuru Ngạn, “Xinh quá, con anh hả?”

“Con anh sao trắng được như em,” Khuru Ngạn đưa khô bò trong tay đến trước mặt Lý Hoan Hoan, “Chào chị, em tên Khuru Ngạn, chị ăn khô bò không?”

“Cảm ơn nha,” Lý Hoan Hoan lấy một miếng khô bò vừa ăn vừa cười với Biên Nam, “Bé này đâu ra vậy, chơi vui đấy.”

“Em của bạn anh,” Biên Nam nói, “Em từ từ chơi với nó đi, chừng nào chơi không nổi thì gọi anh.”

Sau khi Lý Hoan Hoan dẫn Khuru Ngạn đi, Biên Nam mới gọi cho Cố Vĩ, bây giờ lộn xộn thế này cậu tìm mãi chẳng thấy Cố Vĩ đâu, cũng không biết nên làm gì. Hồi đầu vòng một có không ít người tập luyện ở sân bóng bên cạnh, hôm nay thấy đài truyền hình tới nên chạy đi xem thi đấu cả rồi.

“Tôi đang ở trong văn phòng,” Cố Vĩ nghe máy, “Bây giờ không có chuyện của chúng ta, cậu qua tiếp khách quý với tôi đi.”

“Khách quý? Khách quý đang ở văn phòng hả? Không phải đã thu xếp cho qua phòng họp nghỉ ngơi sao?” Biên Nam ngạc nhiên, làm gì có chuyện mời đến rồi ném ở văn phòng chứ.

“Chỉ có một vị khách quý ở đây thôi, cậu tới đi, cậu quen đấy.” Cố Vĩ nói xong cúp máy.

Quen?

Biên Nam vắt óc nghĩ cũng không biết mình quen vị khách quý nào, huấn luyện viên trường Thể thao? Tuyển thủ từng so tài?

Bất kể là huấn luyện viên hay tuyển thủ, đoán chừng cậu cũng không có gì để nói, cảm thấy hơi bị oái.

Biết thế chẳng gọi Cố Vĩ làm gì.

Bây giờ văn phòng không có ai, mọi người qua sân bóng cả rồi, văn phòng của Cố Vĩ và vài huấn luyện viên trẻ ở đầu bên kia hành lang, Biên Nam vừa bước qua thì thấy một người ngồi đối mặt với cửa.

“Má?” Cậu trợn tròn mắt, dụi dụi mấy cái mắt mới đi vào, “Dương Húc?”

Dương Húc nghe vậy thì tặc lưỡi chứ không trả lời.

“Anh Dương? Sao anh lại ở đây?” Biên Nam nhìn Dương Húc mặc quần áo thể thao, trong văn phòng ngoại trừ Cố Vĩ chỉ có Dương Húc, cậu không dám tin vào mắt mình, “Anh là khách quý?”

“À,” Dương Húc vẫn biếng nhác như trước, cười một tiếng, “Khách quý.”

“Cái gì? Anh là khách quý? Tôi làm bánh bà xã hả?” Tuy biết Dương Húc cũng chơi tennis nhưng Biên Nam thật sự không ngờ Dương Húc sẽ là khách quý, đã bao năm không chạm vợt rồi, kỹ thuật chắc chắn không bằng làm bánh bà xã.

“Nói gì vậy,” Cố Vĩ ngồi một bên cười ha ha, “Biên Nam trò chuyện với anh Dương một lát đi, tôi ra ngoài dạo.”

“Vâng.” Biên Nam gật đầu, đặt mông ngồi xuống ghế.

Nếu là người khác cậu sẽ không muốn tiếp, mắc công phải tìm chủ đề nói chuyện, nhưng nếu là Dương Húc thì thoải mái hơn nhiều, mỗi tội cậu hết hồn cả buổi vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Cố Vĩ đi rồi, Biên Nam nhích lại gần Dương Húc, “Có phải anh trả tiền xin đến không? Triển Phi không đủ tiền mời khách quý đáng tin cậy à?”

“Miệng cậu thiếu đòn thật,” Dương Húc nhìn Biên Nam, “Hỏi huấn luyện viên Thạch của các cậu đi.”

“Ông mời anh tới?” Biên Nam nhất thời muốn gọi điện thoại hỏi La Dật Dương xem hai người này có quan hệ gì.

“Ồ,” Dương Húc cười, “Hôm nay tôi sẽ đánh với anh ta một ván.”

Biên Nam sững sốt, lát sau mới ngả ra ghế, “Vậy anh tiêu chắc rồi, anh mà đánh với Thạch Giang khác gì tìm ngược, ông có bị thương thì vẫn dễ dàng đối phó với đầu bếp làm bánh như anh.”

Dương Húc cười nửa ngày rồi mới thở dài một hơi, đổi chủ đề: “Cậu làm ở đây thế nào?”

“Tạm ổn,” Biên Nam gãi đầu, “Làm việc cũng thuận tay, quan hệ cũng khá.”

“Giờ đang ở ký túc xá?” Dương Húc cầm tách uống một hớp trà.

“Ừ,” Biên Nam gật đầu, “Ba người, phòng lớn lắm, đi làm không cần dậy sớm chạy tới chạy lui.”

“Giờ cũng không còn qua chỗ tôi phơi nắng nữa,” Dương Húc duỗi chân, lười biếng nói.

“Trời nóng muốn chết,” Biên Nam bật cười, “Nhớ bọn em hả? Hay là bọn em không tới anh không có thu nhập?”

“Đúng rồi, phải dựa vào mấy đồng mỗi tháng của hai cậu để trả tiền điện nước và tiền nhà đấy.” Dương Húc nói.

Biên Nam ngồi trong văn phòng trò chuyện với Dương Húc một lát thì Cố Vĩ gọi tới, bảo cậu qua giúp trọng tài chuẩn bị.

“Cậu đi đi, tôi đi dạo một lúc.” Dương Húc nói.

Biên Nam chạy qua phòng họp lấy chai nước cho Dương Húc: “Chán thì gọi cho em, không thì qua sân bóng tìm em nói chuyện.”

“Ngày nào chả chán.” Dương Húc phát tay.

Biên Nam ra khỏi văn phòng chạy qua sân bóng, vừa ra đến hành lang thì đụng phải Thạch Giang, coi bộ chuẩn bị vào văn phòng.

“Anh Thạch,” Cậu lên tiếng chào, “Em qua kia phụ giúp.”

“Ừ,” Thạch Giang nhìn thoáng vào văn phòng, “Hôm nay cậu và Tiểu Lý có một trận?”

“Phải ạ, Cố Vĩ nói là buổi chiều,” Từ ngày chạm mặt Thạch Giang ở nhà Dương Húc, Biên Nam vẫn còn hơi ngượng ngùng, cậu nhấp chân liên tục nhằm tỏ vẻ mình đang rất bận.

“Cách đánh của cả hai rất giống nhau,” Thạch Giang nhìn Biên Nam, “Được rồi cậu đi đi.”

Đi ngang qua một sân trống, Biên Nam thấy Khuê Ngạn và Lý Hoan Hoan, hai người đánh bóng cũng ra dáng lắm.

Biên Nam gọi Khuê Ngạn một tiếng: “Nhị bảo!”

“Nhìn em nè!” Thấy Biên Nam, Khuê Ngạn hưng phấn nhún nhảy, “Nhìn em tiếp bóng nè!”

Lý Hoan Hoan phát bóng, bóng bay tới trước mặt Khuê Ngạn, Khuê Ngạn dùng hai tay cầm vợt tiếp được bóng.

“Giỏi quá! Giỏi quá trời luôn!” Lý Hoan Hoan hét lên.

“Hoan gốc em học ngành mầm non hả?” Biên Nam cười hỏi.

“Bị anh phát hiện rồi, mục tiêu của em là sinh một ỗ bé con!” Lý Hoan Hoan cười đáp.

Biên Nam cũng cười, bảo Khuê Ngạn chơi vui vẻ rồi chạy qua sân thi đấu.

Sinh một ỗ bé con?

Nếu giống như Khuê Ngạn, chỉ một đứa đã ăn không tiêu rồi.

Có điều... chuyện sinh một ỗ cậu và Khuê Dịch khỏi cần quan tâm.

Biên Nam đột nhiên thấy hơi rầu rĩ, sau này chỉ có hai ông già chống gậy ngồi trong sân nhìn nhau chán ngán đầu vô mồm... chẳng có ai phụng dưỡng.

Đâu có phải.

Biên Nam nhướn mày, bảo Khuê Ngạn sinh thêm mấy đứa rồi mượn một đứa là được.

Nghĩ đến đây, Biên Nam thấy mình rất ngốc, cậu cười ha ha suốt một đường chạy tới ghế trọng tài.

99. Chương 99

Bên ghế trọng tài cũng không có gì cần giúp, hơn nữa Biên Nam còn quen cả trọng tài, chẳng đợi Biên Nam lấy nước rồi đứng bên cạnh phụ giúp, trọng tài đã hỏi: “Biên Nam à, sao không chơi bóng...”

“Không hứng thú ạ,” Biên Nam cướp lời trước khi trọng tài kịp nói mấy câu đáng tiếc này nọ, “Như bây giờ cũng tốt mà, em thích dạy người khác.”

“Cũng... tốt.” Trọng tài cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Biên Nam thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại thấy hơi đắc ý, nhiều người như vậy đều cảm thấy mình không chơi bóng thật lãng phí, tuyệt.

Ha ha.

Trước khi bắt đầu thi đấu, La tổng còn lên phát biểu, đây là lần đầu tiên Biên Nam thấy rõ dáng dấp của bố La Dật Dương.

Cũng giống nhau lắm, đặc biệt là râu, mặc dù hồi Tết râu của La Dật Dương đã bị cạo, sau đó anh ta không nuôi râu nữa, nhưng nhìn một cái vẫn có thể nhận ra là hai cha con.

Nói chứ La tổng mới thật sự giống Lỗ Tấn, Biên Nam âm thầm nhắc nhở mình, lần tới gặp La tổng đừng có kêu nhầm thành Lỗ tổng...

Ba sân bắt đầu thi đấu cùng một lúc, Biên Nam vòng tới vòng lui, thấy Lý Hoan Hoan và Khuê Ngạn đang ngồi trên khán đài tạm thời, cạnh hai người là một chiếc túi nylon, nhìn là biết bên trong chứa đầy đồ ăn.

Biên Nam đi qua đặt mông ngồi xuống cạnh bọn họ.

“Đại hồ tử!” Quay đầu sang thấy Biên Nam, Khuê Ngạn hớn hở gọi khẽ.

“Ăn không ít nhỉ?” Biên Nam nhìn nhóc.

“Chị Hoan Hoan mua cho em.” Khuê Ngạn ngượng ngừng cười nói.

“Nó bảo mấy anh không cho nó ăn nhiều như thế,” Lý Hoan Hoan tặc lưỡi, “Muốn đem về nhà từ từ ăn, nhóc này nuôi sao mà ngoan thế.”

“Chờ em sinh một ổ rồi bảo anh hai nó dạy cho em.” Biên Nam bật cười.

Xem thi đấu một lát, Biên Nam đứng lên đi lòng vòng tiếp.

“Anh đi đâu vậy?” Khuê Ngạn kéo cậu lại.

“Đi dạo chút,” Biên Nam nói, “Anh vẫn còn đi làm mà cục cựa.”

“Ồ,” Khuê Ngạn cúi đầu cắn miếng sôcôla, “Quên mất.”

Biên Nam sờ đầu nhóc, tiếp tục đi loanh quanh giữa sân bóng.

Cậu không có hứng thú xem thi đấu, trước đây đi thi cũng chỉ xem mỗi trận của Vạn Phi, lười chú ý mấy trận khác, giải đấu của Triển Phi thì lại càng không hứng thú.

Trái lại, trận đấu biểu diễn với khách quý giữa tổng huấn luyện viên Thạch Giang và đầu bếp bánh ngọt Dương Húc, cậu thật sự muốn xem thử một chút.

Cho dù nói mười ngàn lần trước đây Dương Húc từng chơi tennis, cậu cũng không có cách nào tưởng tượng được Dương Húc sắp lười thành trứng rắn cầm vợt tennis vào sân chạy trông như thế nào.

Gần đến trưa, trận đấu ở một sân kết thúc, Cố Vĩ chẳng biết từ đâu chạy ra vỗ vai Biên Nam: “Lát nữa bên này là Thạch Giang và Dương Húc.”

“Ây dà,” Biên Nam lập tức nổi hứng, “Em phải đi xem mới được.”

“Tôi cũng phải đi xem.” Cố Vĩ cũng rất hứng thú, nói sao thì Thạch Giang đã lâu không dạy học viên, ít ai từng thấy Thạch Giang chơi bóng, cho dù đối thủ là đầu bếp bánh ngọt, đám huấn luyện viên trẻ này cũng muốn mở mang tầm mắt.

Cố Vĩ còn cầm DV chuẩn bị quay lại.

“Lỡ như đánh chẳng ra làm sao mà anh quay lại, có khi nào sẽ bị diệt khẩu không?” Biên Nam nhìn Cố Vĩ.

“Trước khi bị diệt khẩu tôi sẽ giao nó cho cậu,” Cố Vĩ thâm tình nhìn Biên Nam, “Cậu nhớ phải truyền nó cho con cháu.”

Biên Nam phì cười, hai người cười ngu một lát, mãi đến khi Thạch Giang xách túi vợt đi tới mới ngừng cười.

“Còn quay nữa cơ à?” Thạch Giang thấy DV trong tay Cố Vĩ.

“Kỷ niệm thôi mà, hiếm lắm mới có dịp,” Cố Vĩ giơ DV hướng về mặt Thạch Giang, “Anh Thạch, có gì muốn tuyên bố trước khi so tài không?”

Thạch Giang nhìn DV, nửa ngày sau mới nói một câu: “Cánh tay tôi đau.”

Biên Nam không nín được phá lên cười.

“Anh đang kiếm cớ cho lát nữa đấu thua hả?” Cố Vĩ nhập tâm như phỏng vấn thật.

“Đơn xin nghỉ tháng sau của cậu chắc sẽ không được duyệt.” Thạch Giang nói.

“Ồ?” Cổ Vĩ lập tức cất DV, “Anh Thạch cố lên!”

Học viên và các khán giả không mấy hứng thú với khách quý thi đấu biểu diễn, qua đây xem chủ yếu toàn là huấn luyện viên và nhân viên của Triển Phi.

Biên Nam và Cổ Vĩ tìm chỗ có góc nhìn tốt ngồi xuống, cậu gửi tin nhắn cho Khuru Dịch: Kịch động quá, Thạch Giang với Dương Húc sắp đánh rồi.

Khi nào đánh xong nhớ can ngăn. Khuru Dịch hồi âm cho cậu.

Biên Nam nhìn di động cười cả buổi.

Hai người họ đánh tennis, thi đấu ấy, tôi đang xem.

Bất ngờ thật, ông chủ Dương còn chơi cả tennis, có phải Thật Nhảm Chán làm ăn bết bát quá nên phải đi quảng cáo không, cậu xem thử trên quần áo của ổng có in ‘cà phê và bánh của Thật Nhảm Chán hoan nghênh quý khách’ không.

“Má.” Biên Nam cười, xoa xoa mặt.

Lúc Dương Húc vào sân, Biên Nam nhìn chòng chọc quần áo của Dương Húc, trên áo khoác không có in chữ.

Chỉ là sau khi Dương Húc cởi áo khoác ra, Biên Nam không khỏi sửng sốt, không ngờ Dương Húc cũng cường tráng lắm, tạm không nhắc đến chơi bóng, ít nhất cũng thuộc dạng thường xuyên đến phòng tập thể hình.

Đột nhiên cậu cảm thấy, có lẽ bánh ngọt Dương sẽ không để cho huấn luyện viên Thạch ung dung giành chiến thắng.

“Quay chưa?” Cậu hỏi Cổ Vĩ.

“Chuẩn bị quay đây,” Cổ Vĩ cầm DV, “Không biết cánh tay của Thạch Giang đau thật hay đau giả nữa, vết thương của ổng nằm trên cánh tay.”

“Tại sao tự dừng lại đau chứ?” Biên Nam ngăn người, “Bình thường đâu thấy cánh tay của ổng có vấn đề gì đâu.”

“Chắc do hồi hộp đấy, dù gì nghe nói trước đây thực lực giữa hai người họ chẳng chênh lệch mấy,” Thấy Dương Húc chuẩn bị ném bóng, Cổ Vĩ xoay DV sang bên kia, “Tôi sắp bắt đầu bình luận, cậu phối hợp với tôi chút nhé.”

“Anh tẩu nói à, còn phải có người đóng vai phụ chọc cười mới chịu.” Biên Nam tặc lưỡi.

*Tẩu nói: là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Dương Húc cầm vợt đập bóng hai cái, sau đó không ngừng lại mà ném bóng lên, vung mạnh vợt một cái.

Bóng và cầu tiếp xúc phát ra tiếng vang nặng trĩu, nhìn sức lực và tư thế ném bóng của Dương Húc, Biên Nam đã biết trình độ của đối phương không tệ, nhưng khi nhìn thấy tốc độ bóng, cậu nhú mày.

Đúng là không thể ngờ.

Quả bóng này trực tiếp mà thô bạo, nhưng Thạch Giang tiếp bóng trông chẳng hề tổn sức, sau đó đánh bóng về hướng tay trái của Dương Húc.

Lực đánh trái tay của Biên Nam không đủ mạnh, cho nên mỗi lần thấy cú đánh trái tay, cậu sẽ dùng sức theo bản năng, không rõ lực đánh trái tay của Dương Húc mạnh cỡ nào, cú này Dương Húc không có dùng sức, bóng vòng về trước lưới.

Thạch Giang di chuyển rất nhanh, mặc dù cú trả bóng này vô cùng điêu luyện, góc độ cũng hiểm hóc, nhưng Thạch Giang vẫn đánh bóng bay theo một đường chéo điệu nghệ, lướt qua đường biên vắng ra ngoài.

Biên Nam vỗ tay hòa theo mọi người.

Ngoại trừ video các trận đấu mà huấn luyện viên yêu cầu mình xem, Biên Nam chưa từng nghiêm túc xem thi đấu như thế.

Kỹ thuật của Thạch Giang nằm trong dự liệu của cậu, nói sao thì cho dù có bị thương, trước đây vẫn là dân chuyên nghiệp chơi bóng nhiều năm, lại còn là tổng huấn luyện viên của Triển Phi, nếu không có thực lực làm sao lên được vị trí hôm nay.

Nhưng mà Dương Húc thật sự khiến Biên Nam giật mình.

Khác hẳn điệu bộ lẩn lờ bò lết như mọi khi, Dương Húc trên sân bóng, bất luận là di chuyển hay sức lực cũng khiến cậu bất ngờ, hệt như dây cót vận chặt vậy.

Cục diện trận đấu giữa hai người không hề nghiêng về một phía như Biên Nam tưởng tượng.

Set thứ nhất Thạch Giang thắng, nhưng thắng chẳng dễ dàng gì, Biên Nam nhìn Thạch Giang và Dương Húc ngồi bên sân bóng lau mồ hôi, trong lòng có chút cảm giác khó diễn tả.

Tình hình set thứ hai cũng tương tự, thể lực cả hai vẫn còn dư thừa, Thạch Giang đủ lực, Dương Húc đủ kỹ xảo, Biên Nam một mực chăm chú nhìn động tác và những cú trả bóng giữa hai người, muốn hiểu cảm giác lạ lùng giữa bọn họ là cái gì.

“Cũng lên hàng chú rồi mà còn đánh hăng thế được,” Cố Vĩ ngồi bên cạnh vừa quay vừa nói khê, “Biên Nam, cậu nói xem mười năm sau cậu chơi bóng sẽ trông như thế nào?”

“Ngẫu, bảnh, anh tuần, xuất sắc,” Biên Nam không nghĩ ngợi gì đáp liên tưng tục, cuối cùng do dự một chút rồi bồi thêm một câu, “... Vua xóm núi.”

“Những gì mọi người nghe thấy là lời tự tổng kết về bản thân quá ư là không biết xấu hổ của trợ lý của tôi...” Cố Vĩ xoay DV về phía Biên Nam, “Nhân tài mới nổi của Triển Phi, Biên Nam.”

“Mẹ nó anh quay mấy cái này làm gì,” Biên Nam đẩy Cố Vĩ ra, “Anh coi chừng bị em diệt khẩu.”

Cố Vĩ cười ha ha tiếp tục quay diễn biến trên sân bóng: “Qua mười năm nữa liệu cậu có còn có tìm được đối thủ như vậy không? Đúng là bù nhìn khôn xiết...”

Lời này của Cố Vĩ làm cho Biên Nam khựng lại, khi lần nữa đưa mắt nhìn hai người không nhường nhịn nhau trên sân bóng, cậu chợt hiểu cảm giác lạ lùng đó là gì.

Hai người này hiểu quá rõ về nhau.

Hướng bay của quả bóng tiếp theo, mỗi một cách xử lý bóng, độ lực và góc độ lẩn tốc độ trả bóng, dường như đôi bên đều biết cả.

Đây không phải là cảm giác giữa đối thủ đơn thuần.

Đây hẳn là cảm giác mà chỉ hai người cùng chơi bóng với nhau rất lâu mới có.

Cậu với Vạn Phi luyện chung ba năm cũng không đánh ra hiệu quả này.

Biên Nam âm thầm tặc lưỡi, nhất thời còn bù nhìn hơn Cố Vĩ.

Sau khi cuộc độ sức ba set thắng hai kết thúc, bốn phía vang lên tiếng vỗ tay.

Dương Húc thua, nhưng thua trong tư thế ngẩng cao đầu, ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Biên Nam đứng lên, muốn nói đôi câu với Dương Húc, nhưng mới đi được vài bước, cậu thấy Dương Húc thu dọn đồ đạc đi tới trước mặt Thạch Giang nói gì đó.

Thạch Giang nhìn Dương Húc, không đáp mà chỉ cười một tiếng, sau đó cầm túi đựng đồ xoay người rời khỏi sân bóng.

Biên Nam chạy tới sau lưng Dương Húc, gọi: “Anh Dương.”

“Ồ,” Dương Húc quay đầu lại, thấy Biên Nam thì thở dài, “Phiền chết, gì nữa đây?”

“Đến ký túc xá của em tắm không? Chắc anh sẽ không ra về với cả người đầm đìa mồ hôi thế này đâu nhỉ?” Biên Nam cười nói.

“Thạch Giang tắm chỗ nào?” Dương Húc nhìn Thạch Giang đã đi đến bên ký túc xá rồi rẽ vào.

“Ký túc xá của ông...” Biên Nam nói được một nửa kịp phản ứng, hấp tấp nói, “VẬY anh tới ký túc xá của ông tắm đi!”

Dương Húc bật cười: “Tới ký túc xá của cậu.”

Biên Nam cảm thấy mình hỏi lén sau lưng Thạch Giang thế này không được tốt cho lắm, nhưng sau khi xem trận đấu, cậu thật sự khó mà nhịn nổi.

Cậu nhìn Dương Húc đã tắm xong và đổi về trạng thái trững rần: “Anh Dương này.”

Nếu hỏi Dương Húc cũng đâu hẳn là hỏi lén sau lưng Thạch Giang, đây xem như là hỏi thẳng ngay mặt Dương Húc mà.

“Hả?” Dương Húc nhìn cậu, “Có mấy sậy tóc không?”

“Trong ngăn tủ,” Biên Nam chỉ tủ nhỏ kế bên bàn, “Lấy đi.”

“Tóc tai dài có nửa tấc như cậu mà còn dùng mấy sậy?” Dương Húc kéo ngăn tủ.

“Mẹ nó, không phải anh là người hỏi em có hay không à.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Đúng, nhưng cậu có còn gì.” Dương Húc nói.

“Tóc em mềm, không sậy sẽ không dựng lên.” Biên Nam tức giận nói.

Dương Húc đưa tay sờ đầu cậu: “Ừ, mềm như nhung.”

“Uầy!” Biên Nam hất tay Dương Húc ra, ngẫm nghĩ một lát lại đổi giọng, “Anh à.”

“Không biết, đừng hỏi tôi.” Dương Húc nói.

Biên Nam há miệng không nói nên lời, Dương Húc cũng không lên tiếng, cầm mấy sậy bắt đầu sậy tóc.

Lát sau, Biên Nam mới hỏi thêm một câu giữa tiếng vù vù của mấy sậy tóc: “Quan hệ giữa hai người thế nào mà anh cũng không biết? Em có hỏi anh gì khác đâu.”

“Bạn, trước đây là bạn rất thân, bây giờ là... bạn tạm tạm.” Dương Húc nói.

“Ồ, lúc trước hai anh thường chơi bóng chung hả?” Biên Nam nói.

“Bọn tôi luyện chung với nhau rất nhiều năm.” Dương Húc lắc mấy sậy trên dưới trái phải, gió từ mấy sậy thổi cả tài liệu trên bàn của Biên Nam xuống dưới đất.

“Nhìn ra rồi, ăn ý quá mà,” Biên Nam bước qua nhặt tài liệu lên nhét vào ngăn tủ, “Hai anh sắp đánh bóng sắp đánh ra hiệu quả đánh đôi rồi...”

Dương Húc sậy tóc xong thì lười biếng xách túi vợt ra khỏi ký túc xá, Biên Nam định bụng cùng ra ngoài tiện thể tiễn Dương Húc tới cổng, nhưng đứng trên hành lang nhìn xuống thấy Thạch Giang ở dưới lầu, cậu dừng bước: “Anh Dương đi thông thả.”

“Khi nào rảnh dẫn bạn trai nhỏ của cậu tới uống cà phê đi,” Dương Húc lắc lắc tay, “Tôi chờ tiền đóng tiền điện của hai cậu đấy.”

“... Biết rồi.” Biên Nam cười.

Nhìn Thạch Giang và Dương Húc sóng vai đi ra ngoài, Biên Nam mới nhảy xuống cầu thang, chạy về phía sân bóng bên kia, định dẫn Khuu Ngạn đi ăn cơm trưa, sau đó trở về ký túc xá nghỉ ngơi một lát, buổi chiều còn thi đấu tiếp.

Khuu Ngạn vẫn còn ở sân bóng, nhóc đang trò chuyện sôi nổi với Lý Hoan Hoan và mấy học viên nữ.

“Đi thôi,” Biên Nam chạy qua véo má Khuu Ngạn, “Đi ăn cơm.”

“Đang chờ anh đó,” Lý Hoan Hoan nói, “Bọn em chưa ăn món cơm trộn mới mở ở đầu phố đâu.”

“Còn ai nữa thì gọi hết đi,” Biên Nam cười cười, “Mời mấy em chung một lượt.”

“Có phải trợ lý Biên có âm mưu gì không nhỉ.” Một cô gái cười nói.

“Có chứ, ba tháng học của mấy em sắp kết thúc rồi, đăng ký học lớp trên đi,” Biên Nam nói, “Tiền thưởng của anh với huấn luyện viên Cố phải dựa vào các em hết đây.”

“Cứ tin tưởng bọn em!” Lý Hoan Hoan vỗ ngực, “Lãnh tiền thưởng nhớ mua đồ ăn cho Tiểu Ngạn Ngạn!”

Biên Nam và một nhóm em gái ra khỏi cổng, đi đến đầu phố. Biên Nam đi ở sau cùng, mấy nhóc trước mặt cứ ríu ra ríu rít chẳng biết đang nói chuyện gì, thế mà Khuê Ngạn luôn có thể chen mồm vào, mai một lần thăng nhóc này chắc chắn sẽ là tai họa cho mà xem!

Biên Nam lấy di động ra, gọi điện thoại cho Khuê Dịch: “Ăn cơm chưa?”

“Mới vừa ăn, đặt thức ăn nhanh, ” Khuê Dịch nói, “Lát nữa ngủ một giấc, buổi chiều... La Dật Dương muốn qua đây, tôi với ông đi coi nhà.”

“Má, ông đúng là phái hành động, có phải tại ông rảnh rồi quá không ta.” Biên Nam thật lòng bội phục sự nhiệt tình của La Dật Dương.

“Ông cảm thấy mình nhất định sẽ cầu được ước thấy, để tôi chạy đi xem với ông, vấp phải rắc rối vài lần là hiểu thôi,” Khuê Dịch cười cười, “Trận đấu của ông chủ Dương kết thúc rồi hả?”

“Kết thúc rồi, mẹ nó,” Biên Nam tắc lưỡi mấy tiếng, “Thật không ngờ Dương Húc lại biết chơi tennis, còn chơi rất cừ nữa, hôm nào tôi phải đánh một trận với ông.”

“Thắng hay thua?” Khuê Dịch hỏi.

“Thua, dù sao Thạch Giang cũng là tổng huấn luyện viên, nhưng Thạch Giang thắng cũng chẳng dễ dàng gì,” Trong đầu Biên Nam cứ chiếu đi chiếu lại cuộc đấu giữa hai người kia, “Đại bảo à, hai ông này kỳ lạ lắm, lúc đánh bóng nhìn một cái là biết hai ông là người quen cũ ngay.”

“Cậu với Vạn Phi cũng vậy mà.” Khuê Dịch nói.

“Không giống, tôi cứ cảm thấy phải như hai đứa mình mới có cảm giác này,” Biên Nam suy nghĩ một chút, đột nhiên có chút hưng phấn, “Nè đại bảo, tôi dạy cậu chơi tennis nha?”

“Cái gì?” Khuê Dịch sững sờ trước câu nói bất ngờ của Biên Nam.

“Tôi dạy cậu chơi tennis, khi nào rảnh hai đứa mình chơi tennis thật tốt biết bao,” Biên Nam nói, “Hôm nay Cố Vĩ nói một câu làm tôi dâng trào cảm xúc quá chừng, ông nói, mười năm sau cậu chơi bóng sẽ trông như thế nào? Tôi cảm thấy mười năm sau mình nhất định vẫn là hắc thụ lâm phong phong độ ngời ngời...”

*Câu đúng phải là “ngọc thụ lâm phong” (cây ngọc đón gió), ý là đẹp trai phong độ tiêu sái, Nam đen nên chế là hắc thụ (cây đen).

“Ày.” Khuê Dịch nghe Biên Nam nói mà bật cười.

“Đừng có ày, nghe tôi nói hết đã,” Biên Nam cười nói, “Sau đó tôi thử suy nghĩ, mười năm sau mình đánh với ai đây, Vạn Phi dần thân vào sự nghiệp tập thể hình quyết không chùn bước, ngoại trừ nó không còn ai có thể chơi bóng ăn ý với tôi, nghĩ cả buổi chỉ có cậu! Chỉ có cậu thôi!”

“Cậu đang diễn thuyết à.” Khuê Dịch cười bất đắc dĩ.

“Tôi nói thật đó, cậu nhìn cậu đi ngày nào cũng ngời, chẳng vận động gì, bây giờ áp lực cuộc sống cũng không còn nặng như trước đây,” Biên Nam nói nguyên một tràng, “Vừa không đánh nhau, cũng chẳng học bài, lại không lên thuyền, cứ cái đà này nhất định sẽ phát tướng cho mà xem, cậu trắng như vậy, bây giờ dĩ nhiên đẹp... ày phải nói là đẹp cực ấy tôi thích lắm, nhưng sau này lỡ biến thành trắng béo chả lẽ cậu lại không biết xấu hổ lác lư bên cạnh tôi?”

“Biên Nam,” Khuê Dịch nói, “Gần chỗ cậu có tiệm thuốc không?”

“Để tôi xem thử,” Biên Nam nhìn xung quanh, “Đôi diện có một cái, chi vậy?”

“Vô trồng uống thuốc đi.” Khuất Dịch nói.

“Ông nội cậu!” Biên Nam kêu một tiếng, sau đó phì cười, “Thật đó, chơi chung với tôi đi, chờ khi nào xử lý xong chuyện lớp dạy thêm ấy.”

Khuất Dịch im lặng một hồi, cười đáp: “Được.”

...

Lúc trước Biên Nam không mấy thích thú với việc dạy người ta chơi bóng, nhưng sau mấy ngày làm việc ở Triển Phi, cậu dần dần tìm được vui thú, nhưng thật ra lần này cậu đòi dạy Khuất Dịch chơi bóng cho bằng được là vì muốn làm chung việc gì đó với Khuất Dịch.

Những chuyện có thể làm chung giữa cậu và Khuất Dịch, ngoại trừ đùa giỡn lưu manh thì là lúc nấu cơm cậu phụ Khuất Dịch một tay, chẳng hạn như rửa rau hay bưng đĩa, à đúng rồi, còn có... khiêu vũ quảng trường.

Bất luận là nấu cơm hay khiêu vũ, cậu và Khuất Dịch đều chênh lệch quá lớn, chẳng đã ghiền gì hết.

Khuất Dịch rất thông minh, thể chất lại tốt, dây thần kinh vận động cũng phát triển, nếu có thể cùng chơi tennis thì thú vị biết bao.

Chỉ nghĩ thôi Biên Nam đã cảm thấy hết sức chờ mong, nhân tiện có thể dạy luôn cả Khuất Ngạn, nhóc này đó giờ vẫn rất hứng thú với tennis.

Nghĩ như vậy, Biên Nam nhất thời cảm thấy mình vẫn là một người hữu dụng, biết chơi bóng nê, cả người tràn trề năng lượng, buổi chiều thi đấu giao hữu giữa các huấn luyện viên, cậu thắng tay đánh bại đối phương với hai set liền, chẳng chừa chút mặt mũi nào.

“Giao hữu mà! Biểu diễn mà!” Thi đấu xong, huấn luyện viên Lý chỉ vào Biên Nam buồn bã rú, “Biến đi đâu hết rồi!”

“Biến thành năng lượng của em, mang bóng bay về phía anh.” Biên Nam cười ha ha, lau mồ hôi.

“Bay ra ngoài sân luôn rồi!” Huấn luyện viên Lý trợn mắt nhìn Biên Nam, “Cậu đang trút giận thay Tiểu Cổ hủ, năm ngoái cậu ta thua bi tráng lắm.”

“Đúng rồi, dù sao anh ấy cũng là thầy của em.” Biên Nam vung cánh tay.

“Nói thật, cậu đánh khá đấy chứ...” Huấn luyện viên Lý vỗ vai Biên Nam.

Biên Nam vội vàng ngắt lời đối phương: “Cảm ơn ạ!”

“Bây giờ cậu còn trẻ thế này, đang là độ tuổi chín mười đấy,” Huấn luyện viên Lý không chịu ngừng, “Lẽ ra cậu nên đến câu lạc bộ chơi bóng của Triển Phi mới đúng, làm trợ lý huấn luyện viên gì chứ.”

“Em thích việc này,” Biên Nam búng tay, cười nói, “Em muốn làm huấn luyện viên.”

...

Lúc huấn luyện viên Biên dẫn Khuất Ngạn về đến nhà, Khuất Dịch và La Dật Dương vẫn còn ở ngoài chưa chạy xong chuyện. Ban đầu Biên Nam định nấu cơm trước, nhưng nghĩ lại nếu chờ Khuất Dịch về nấu đồ ăn thì phiền quá, thế là bàn bạc với Khuất Ngạn: “Nhị bảo, lát nữa chiều tối mình đi ăn bữa thịnh soạn đi, chờ anh hai em về đi chung.”

“Được ạ,” Khuất Ngạn chỉ cần nghe đến ăn là hai mắt sáng rực ngay, “Đúng lúc sau hè em ốm đi nhiều quá.”

Biên Nam nhìn mặt nhóc cười cả buổi cũng không ngừng được, đoạn ôm nhóc cười nói: “Vậy ư?”

“Phải ạ.” Khuất Ngạn mặt mày nghiêm túc gật đầu.

Biên Nam nhéo thịt mềm ngang hông nhóc: “Cái này mà là ốm đi nhiều hả?”

“Phải mà!” Khuất Ngạn kêu lên, “Hồi mùa đông cánh tay của em không thả xuống được luôn, đi bộ phải chống tường, bây giờ dính sát rạt rồi.”

“Đó là do em mặc quá nhiều quần áo!” Biên Nam cười nói.

“Không phải, là ốm nha.” Khuất Ngạn nói.

“Anh đã bảo sẽ dẫn em đi ăn bữa thịnh soạn, không cần kiếm cớ đâu.” Biên Nam hôn nhóc một cái.

“Vì bữa thịnh soạn sau này cơ.” Khuất Ngạn cười ngượng nghịu.

Khoảng hơn sáu giờ Khuất Dịch gọi điện thoại về, nói là còn một chỗ nữa nên thuận đường đi qua xem thử.

“Cậu dẫn nhị bảo ra ngoài ăn đi,” Khuất Dịch nói, “Tôi xem xong rồi cùng La...”

“Không được,” Biên Nam nói ngay, “Tôi đã nói với nhị bảo sẽ chờ cậu về dẫn nó đi ăn bữa thịnh soạn.”

“Nhưng mà...” Khuất Dịch hơi do dự.

“Không được!” Biên Nam cắt lời Khuất Dịch, “Lê lét cả buổi chiều giờ còn muốn ăn cơm với ông?”

Khuất Dịch ngừng một lát rồi bật cười: “Vậy tôi đoán hơn tám giờ mình sẽ về đến nhà.”

“Không sao, tôi mua cái bánh mì cho nhị bảo lót bụng trước là được.” Biên Nam nói.

“Ừm, khi nào về gần tới tôi gọi cho cậu.” Khuất Dịch nói.

Nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng La Dật Dương, Biên Nam tỏ ra bất mãn ngay: “Cho Tiểu La tự về nhà mình ăn đi.”

“Ừ.” Khuất Dịch cười nói.

Khuất Ngạn ăn bánh mì xong rồi đi làm bài tập hè trước, Biên Nam ngồi trên sofa, gác chân lên bàn trà, lấy quyển sổ viết nhật ký luôn mang theo bên người ra khỏi phòng, sau đó giờ ra xem.

Hôm nay xem trận đấu giữa bánh ngọt Dương và Thạch Giang, đánh thật khiến cho người ta bất ngờ, thế nên bị gọi hứng, quyết định dạy bạn học Khuất đại bảo đánh tennis, để xem mười năm sau chơi bóng với nhau sẽ trông như thế nào.

Viết gì mà như nhật ký của học sinh tiểu học vậy, Biên Nam thở dài, đoán chừng nhật ký nghỉ hè của Khuất Ngạn chắc còn thú vị hơn mình...

100. Chương 100

Nhật ký chưa đến một trăm chữ, Biên Nam viết rất nhiều lần, sửa tới rồi sửa lui, càng viết càng như nhật ký của học sinh tiểu học.

Một tiếng sau Khuất Ngạn đã làm xong bài tập hè hôm nay, Biên Nam mượn nhật ký của nhóc xem thử.

Thời tiết hôm nay rất tốt, không nóng lắm, mình và anh Biên Nam đến Triển Phi xem thi đấu tennis. Trận đấu đặc sắc lắm, mọi người đánh rất hay, đặc biệt là trận của hai chú nào đó, mọi người vỗ tay ầm ầm, mình vỗ đồ cả tay luôn, mình thấy đánh tennis nhìn ngẫu nhiên lắm nha, sau này mình cũng muốn chơi tennis, nhờ anh Biên Nam dạy mình là được, nhưng không biết anh ấy có thời gian không nữa, mỗi ngày anh ấy đều bận đi làm, anh hai mình cũng bận rộn nhiều việc...

Nhật ký của Khuất Ngạn viết từ chuyện thi đấu tennis đến công việc của anh hai, viết sơ sơ đã được vài trăm chữ, sau khi đọc xong Biên Nam có xung động mãnh liệt muốn sao chép nhật ký của Khuất Ngạn cho đủ số từ.

Chưa tới hai ngày nữa là sinh nhật Khuất Dịch, thư tình mà cậu tranh thủ viết trong lúc bận rộn còn chưa được một nửa.

Rầu quá đi.

Sau khi Biên Nam giúp Khuê Ngạn kiểm tra bài tập hôm nay, cửa sân keng một tiếng, Khuê Ngạn lập tức nhảy khỏi ghế xô pha chạy ra ngoài, vui vẻ kêu to: “Anh hai về rồi!”

“Về rồi về rồi.” Biên Nam đuổi người, từ từ đứng lên.

Chưa bước tới cửa đã nghe Khuê Ngạn ở trong sân gọi thêm một tiếng: “Chào anh Dật Dương.”

“Má!” Nghe vậy, Biên Nam đứng trong nhà quát lên: “La Dật Dương anh có thấy phiền không!”

“Đi thôi, đi ăn nào!” La Dật Dương đứng trong sân nói.

Biên Nam kéo cửa thì thấy La Dật Dương đang đứng trong sân hết nhìn đông tới ngó tây, sau đó ngó đầu vào trong nhà: “Nhà này cũng được đấy, điều kiện xung quanh rất tốt, chỗ này mà quy hoạch sẽ được không ít tiền.”

“Ông tới đây làm gì?” Biên Nam lườm Khuê Dịch đang ngồi xồm trong sân nói chuyện với Khuê Ngạn.

“Đuổi không đi.” Khuê Dịch nói.

“Cùng nhau ăn một bữa cơm không được à?” La Dật Dương tặc lưỡi, choàng tay lên vai Biên Nam, “Tôi chạy theo cậu ta cả buổi chiều, bụng xẹp lép rồi này...”

“Anh về nhà mà ăn.” Biên Nam liếc mắt.

“Vậy sao cậu không về nhà mà ăn,” La Dật Dương nói, “Tôi ăn chung với các cậu! Tôi vừa bị đả kích!”

“Hãy!” Biên Nam bắt đắc dĩ thở dài.

“Tôi mời!” La Dật Dương nói tiếp.

“Không cần anh mời,” Biên Nam nhìn Khuê Dịch, “Đi thôi.”

La Dật Dương bị đả kích, cứ tưởng tìm mặt bằng cho thuê rất dễ, ai ngờ chạy cả buổi chiều chẳng chọn được chỗ nào.

“Tôi thật sự không ngờ Khuê Dịch rườm rà như vậy,” La Dật Dương gục xuống bàn nhìn Biên Nam đang nghiên cứu thực đơn, “Sao cậu chơi với cậu ta hay vậy?”

“Vì tôi còn rườm rà hơn cậu ấy,” Biên Nam nói, “Cậu ấy rườm rà thế nào?”

“Tôi không muốn nhắc lại nữa.” La Dật Dương buồn bực lầu bàu.

“Chuyện này không thể không xem xét giá cả không xem xét hoàn cảnh xung quanh cũng như bỏ qua điều kiện mà thuê cái roet được, rồi thì thủ tục cũng bỏ nốt,” Khuê Dịch cười cười, “Chúng ta muốn sau này chúng có thể làm ra tiền chứ không phải làm đáng rồi bỏ đó, tất cả mọi thứ đều phải cân nhắc đến tương lai sau này...”

“Rồi,” La Dật Dương phát tay, “Rồi rồi, nghe lời cậu.”

“Bài tập và nhật ký hôm nay đã viết xong chưa?” Khuê Dịch xoa đầu Khuê Ngạn.

“Dạ rồi ạ, đại hồ tử kiểm tra giùm em rồi nha,” Khuê Ngạn ôm ly nước trái cây uống, “Nhật ký em viết hai trang lận đó.”

“Giỏi thế, em viết cái gì?” Khuê Dịch cười hỏi.

“Viết hôm nay đi xem thi đấu tennis,” Khuê Ngạn lắc chân, “Hay lắm nha...”

“Gì cơ?” La Dật Dương nghe vậy thì ngồi bật dậy, “Hôm nay có thi đấu? Thi đấu gì?”

“Triển Phi, lần trước nói với anh rồi mà, giải đấu nội bộ,” Biên Nam nói, “Thạch Giang với Dương Húc còn đánh một trận nữa.”

“Hả? Hai người đó?” La Dật Dương sững sốt, sau đó đau lòng nói, “Mẹ nó, bỏ lỡ rồi à? Sớm biết thế hôm nay khỏi đi xem mặt bằng, dù sao cũng chẳng tìm được chỗ nào thích hợp, đã vậy còn không xem được trận đấu của hai người đó!”

“Đánh xuất sắc lắm, Cố Vĩ có quay lại, anh tìm anh ta hỏi xem đi.” Nhớ đến trận đấu nọ, Biên Nam cũng rất kích động, nếu mười năm sau cậu và Khuất Dịch cũng có thể đánh một trận như vậy thì tốt quá.

“Vẫn còn bức, xem cận cảnh mới thú vị...” La Dật Dương thở dài, “Thôi bỏ đi, ngày mai tôi tới, cậu đánh với tôi.”

“Không,” Biên Nam nói ngay không chút do dự, “Đợt này bận lắm, lớp sơ cấp sắp hết khóa, mấy ngày tới tôi phải lôi kéo mỗi chài người ta tiếp tục học nữa...”

“Để em đánh với anh.” Khuất Ngạn đột nhiên ngắt đầu nói.

“Em?” La Dật Dương kinh ngạc.

“Vâng ạ, em biết đánh,” Khuất Ngạn gật đầu, “Nhưng mà em không có vợt.”

“Không sao anh có mà,” La Dật Dương lập tức nổi hứng, “Em dùng vợt thiếu nhi phải không? Triển Phi có, anh lấy cho em!”

Khuất Ngạn quay đầu nhìn Khuất Dịch, “Anh hai, được không?”

“Ừ, được.” Khuất Dịch đáp lời, liếc sang nhìn Biên Nam, Biên Nam không lên tiếng, hai người đều ráng nhịn cười.

“Nói rồi đấy, ngày mai anh tới đón em được không?” La Dật Dương nhìn Khuất Ngạn.

“Được ạ.” Khuất Ngạn nghiêm túc nói.

Hôm sau vừa từ ký túc xá ra đến sân bóng chuẩn bị chờ học viên tới, Biên Nam đã thấy Khuất Ngạn đang ở sân kế bên cầm bóng đập xuống đất.

“Nhị bảo!” Biên Nam chạy qua bầu lưới bảo hộ gọi nhóc.

“Đại hổ tử!” Khuất Ngạn cũng nhào tới, bầu mặt kia của lưới, “Anh dậy sớm vậy, em bảo gọi cho anh, La Dật Dương nói anh chưa dậy.”

“Anh vừa mới dậy, hai người đến sớm quá.” Biên Nam cười nói, nghĩ bụng lát nữa La Dật Dương đánh với Khuất Ngạn chắc sẽ không phải bị đá kích lần nữa.

“Mới sáng sớm anh đã tới nhà em,” Khuất Ngạn nhún nhảy, “Anh qua đây được không, nói chuyện kiểu này như thăm tù vậy.”

Biên Nam cười ha ha đi vòng qua, bế Khuất Ngạn lên: “Ăn sáng chưa?”

“Rồi ạ,” Khuất Ngạn gật đầu, lấy một gói khoai chiên ra khỏi túi, “Anh ăn khoai tây chiên không?”

“Anh không ăn, La Dật Dương đâu?” Biên Nam nhìn bốn phía, không thấy bóng La Dật Dương đâu.

“Anh đi lấy vợt, anh đi làm đi, không cần chơi với em.” Khuất Ngạn nói như ông cụ non.

“Ừa,” Thấy Cố Vĩ tới, Biên Nam chỉ qua sân bóng bên cạnh, “Anh ở ngay sân bóng bên cạnh, có gì cứ tới tìm anh.”

Biên Nam giúp Cố Vĩ lấy máy phát bóng ra sân, bên kia La Dật Dương đã lấy vợt cho Khuất Ngạn, hai người đang đứng mỗi người một bên chuẩn bị đánh.

“Cậu hai không tìm được người cùng chơi bóng đến mức này rồi à?” Cố Vĩ nhìn sân kế bên, “Chẳng phải cậu bé đó là em trai của bạn cậu sao?”

“Đúng rồi,” Biên Nam cười nói, “Không biết anh ta nghĩ gì nữa.”

Ở sân bên, Khuất Ngạn cầm bóng rất ra dáng, đang dùng vợt dợt bóng.

Thấy vậy, La Dật Dương lập tức phối hợp hạ thấp gối bày tư thế trung bình tấn.

Khuất Ngạn bình tĩnh ném bóng, cánh tay giương lên, vung chiếc vợt nhỏ, bóng được phát khá chuẩn.

“Cũng được đấy,” Cố Vĩ tặc lưỡi, “Học bao lâu rồi?”

“Không biết nữa, thỉnh thoảng tự chơi thôi.” Biên Nam nói.

La Dật Dương tiếp bóng khá thoải mái, có lẽ vì muốn thăm dò thực lực của Khuừ Ngạn, anh ta trả bóng đến gần bên cạnh nhóc.

Khuừ Ngạn nắm vợt bằng hai tay, vung mạnh về phía quả bóng.

Hút.

La Dật Dương sững sốt: “Không sao, lại lần nữa.”

“Vâng ạ!” Khuừ Ngạn gật đầu, chạy đi lượm bóng chuẩn bị phát lại.

Biên Nam ở bên này cười không ngừng miệng, vừa cười vừa soạn đề, học viên lục tục đến, cậu sắp xếp cho họ chạy bộ làm nóng người trước.

Lúc mọi người chuẩn bị ra sân chạy vài vòng, chợt nghe La Dật Dương rống lên với bên này: “Biên Nam!”

“Cái gì?” Biên Nam cười, cũng rống lại.

“Cậu qua đây cho tôi!” La Dật Dương chỉ vào Biên Nam.

“Không rảnh, không thấy tôi đang bận à?” Biên Nam chạy theo đường biên sân, “Nhị bảo đánh nghiêm túc nhé!”

“Dạ!” Khuừ Ngạn trả lời vang dội.

“Sao hôm qua hai cậu không nói cho tôi biết nó chỉ mới học phát bóng chứ! Tôi tưởng nó...” La Dật Dương hét mấy tiếng thì thấy Biên Nam đã chạy mất hút, thế là bèn chỉ vào Biên Nam, “Cậu chờ đó cho tôi!”

Ưu điểm lớn nhất của Khuừ Ngạn là bất luận người ta chửi mắng hay khó chịu với nhóc, nhóc đều có thể xem như không biết, không rõ là khờ thật hay đang giả khờ nữa.

Tuy rằng La Dật Dương cực kỳ bất mãn với trình độ của Khuừ Ngạn, nhưng Khuừ Ngạn giống như hoàn toàn không phát hiện ra, nhóc nghiêm túc cầm vợt lần lượt phát bóng tiếp bóng nhặt bóng.

Hai người thế mà lại đánh thẳng tới trưa Biên Nam được nghỉ mới ngừng lại.

Quần áo Khuừ Ngạn ướt đầm mồ hôi, Biên Nam xoa đầu nhóc, xoa mà cả tay dính đầy nước.

“Má, bộ hai người đi bơi hả?” Biên Nam lấy khăn lông của mình lau đầu lau người lau mặt cho Khuừ Ngạn, “Mệt không? Lát nữa anh dẫn em qua ký túc xá tắm.”

“Đã lắm ạ!” Khuừ Ngạn vô cùng hưng phấn, nhưng có lẽ do mệt quá sức, nhóc chỉ tựa bên chân Biên Nam đáp lời, không vừa nhảy vừa nói như mọi khi.

“Thế nào?” Biên Nam nhìn La Dật Dương đi tới đặt mông ngồi xuống ghế.

La Dật Dương thở dài, “Khóc không ra nước mắt.”

“Cảm ơn anh đã chơi bóng với em, em đánh không được tốt lắm...” Khuừ Ngạn quay đầu nói với La Dật Dương rồi vỗ vỗ túi của mình, “Lát nữa em mời anh uống nước nha, anh hai có cho em mười đồng.”

“Không cần đâu, em đánh khá lắm!” Nghe thế, La Dật Dương vội khoát tay, “Là em chơi với anh mới đúng, lát nữa anh mời em và Biên Nam ăn cơm.”

Biên Nam cười dẫn hai người đến ký túc xá tắm rửa, Khuừ Ngạn cứ như thế, đáng về tội nghiệp đáng yêu chớp chớp mắt không biết là thật hay giả ấy làm cho không ai nổi giận với nhóc được, ngược lại còn cảm thấy mình thật xấu tính, làm tổn thương trái tim của một đứa bé.

Giữa trưa La Dật Dương mời hai người ăn cơm, ăn còn chưa xong đã ù ù cạc cạc bị lừa đồng ý dạy Khuừ Ngạn chơi tennis.

“Anh hai em không biết đánh tennis,” Khuừ Ngạn lừa mấy đứa cơm, “Đại hồ tử lại bận đi làm...”

“Anh... không bận.” La Dật Dương lóng ngóng liếc nhìn Biên Nam.

Buổi chiều sân bóng kín chỗ, La Dật Dương dẫn Khuê Ngạn qua một bên tập đánh bóng với tường.

Sau khi sắp xếp công tác huấn luyện, Biên Nam định gọi cho Khuê Dịch thì điện thoại bỗng reo lên, là Khuê Dịch gọi tới.

“Thần giao cách cảm thật.” Cậu nhắc máy.

“Lát nữa tôi qua đón nhị bảo,” Khuê Dịch cười cười, “Có một chỗ bảo chiều tới xem, tôi đón nó về rồi tiện thể đi xem luôn.”

“Đi với La Dật Dương hả? Cả sáng nay ông đánh tennis với nhị bảo đó.” Biên Nam nghĩ tới là thấy buồn cười.

“Chắc bị nhị bảo hành te tua nhỉ,” Khuê Dịch nói, “Không rủ ông, năm phút nữa cậu ra ngoài được không, đi ăn chút gì với tôi đi, ăn một mình chán lắm.”

“Cậu vẫn chưa ăn cơm?” Biên Nam nghe vậy thì nhú mồm, ra hiệu với Cố Vĩ bảo mình ra ngoài mấy phút rồi chạy ra cổng, “Đầu đường chỗ bọn tôi có một quán cơm trộn, khá ngon, cậu ra đó luôn đi, tôi gọi cơm trước cho cậu.”

Lúc Khuê Dịch đến nơi, cơm mà Biên Nam gọi vừa được bưng lên, Khuê Dịch vừa ngồi xuống, Biên Nam đã đẩy thố cơm đến trước mặt cậu: “Ăn mau đi.”

“Cậu không ăn à?” Khuê Dịch cười hỏi, “Nhìn như hai đứa mình nghèo đến mức ăn một thố cơm mà còn phải nhường nhau vậy.”

“Lãng mạn quá còn gì,” Biên Nam tặc lưỡi, “Thử nghĩ xem, hai đứa mình nghèo đến mức chỉ có thể ăn một thố cơm lại còn dựa sát vào nhau không chịu tách ra...”

“Thôi đi, nếu hai đứa mình nghèo đến vậy thì đã ngồi trong nhà ăn mì rồi, một ký mì có bao nhiêu đâu, rẻ hơn cái này nhiều,” Khuê Dịch liếc mắt nhìn Biên Nam, “Đại thiếu gia như cậu chưa từng chịu khổ bao giờ, còn bày đặt lãng mạn nữa, nếu cậu thích, tối nay qua nhà tôi làm cơm trộn nước tương cho cậu.”

“Cậu có thôi không!” Biên Nam cau mày.

“Muốn tôi chia cho cậu một nửa không? Lãng mạn tí,” Khuê Dịch múc một muỗng cơm, “Nếu không để tôi dứt cậu, lãng mạn hơn nữa...”

“Đủ lãng mạn rồi! Mau ăn đi,” Biên Nam bắt đắc dĩ tựa vào ghế xoa bụng, “Tôi mới ăn rồi, La Dật Dương mời, nếu biết cậu chưa ăn tôi đã bảo ông dẫn nhị bảo đi ăn, tôi chờ cậu.”

“Gần đây lượng cơm của cậu giảm,” Khuê Dịch vừa ăn vừa nói, “Lúc trước ăn xong vẫn có thể ăn thêm bữa nữa.”

“Lượng vận động giảm mà, trước đây ngày nào cũng phải huấn luyện, ăn từ sáng tới tối cũng không thấy no,” Biên Nam nhéo bụng mấy cái, “Tôi đang lo cứ cái đà này sớm muộn gì cơ thể mình cũng sẽ bị thịt béo che mất nét đẹp.”

“Không phải ngày nào cậu cũng chạy bộ với học viên sao?” Khuê Dịch nói.

“Đâu có giống, học viên chạy một kilomet đã chịu hết nổi, có người còn bảo không chơi bóng mà chỉ chạy bộ gạt tiền nữa,” Biên Nam bực bội, “Ném bọn họ vào trường Thể thao một tuần cho biết cái gì gọi là huấn luyện.”

“Vậy giờ sao, nếu không qua chỗ Vạn Phi làm thẻ thành viên đi.” Khuê Dịch cười hớp một ngụm canh.

“Nó còn mong tặng thẻ cho tôi đây, nó khóc lóc bảo anh Nam anh tới tập đi,” Biên Nam bắt chước giọng điệu của Vạn Phi, “Tôi làm gì có thời gian đi phòng tập, chờ mấy tháng nữa cậu hết bận rồi dạy cậu chơi tennis, tôi sẽ tăng lượng luyện tập cho cậu, sẵn tiện tôi tập luôn.”

“... Cậu làm thật hả,” Khuê Dịch cũng chào thua, “Tôi cam đoan mình sẽ không biến thành trắng béo được chưa?”

“Không được, lỡ tôi biến thành đen béo thì sao?” Biên Nam nói.

“Vậy tôi biến thành trắng béo chung với cậu,” Khuru Dịch chống cằm, “Chắc không xấu đâu.”

“Biến đi,” Biên Nam phì cười, “Đừng hòng mơ tưởng, tôi thấy hai đứa mình đứng cạnh nhau rất đẹp đôi, hai tên béo thì trông như âm bản vậy, nghĩ mà phát ớn.”

Khuru Dịch ăn xong, hai người rời quán cơm, Khuru Dịch mua một túi đào từ sạp trái cây ven đường: “Lát về cho Cố Vĩ và La Dật Dương một ít, mấy hôm nữa chắc nho trong sân sẽ chín, nhớ lấy cho họ một ít luôn, mình ăn không hết đâu.”

“Ừa, chu đáo quá,” Biên Nam cắn một miếng đào còn nguyên vỏ, “Ngọt ghê.”

“Nói cho cậu chuyện này để cậu chuẩn bị tâm lý.” Khuru Dịch nhìn Biên Nam.

“Nói đi, chỉ cần không phải đòi chia tay với tôi, tôi chịu được hết.” Biên Nam vừa ăn vừa nói.

“Tôi định sinh nhật sẽ nói với nhị bảo.” Khuru Dịch nói khẽ.

“Nói gì?” Biên Nam hỏi xong mới đột nhiên hiểu ra, nhất thời căng thẳng, “Nói chuyện hai đứa mình?”

“Ừm,” Khuru Dịch gật đầu, “Tôi thấy dịp này rất phù hợp.”

“Hợp gì mà hợp,” Biên Nam túm Khuru Dịch, “Sinh nhật nên vui vẻ cậu lại phá tanh bành.”

“Sinh nhật tôi, nhị bảo chắc chắn sẽ rất vui, vả lại dù gì cũng là sinh nhật của tôi mà, nó... Tôi cảm thấy nó rất hiểu chuyện, nếu không vui cũng sẽ chừa mặt mũi cho chúng ta.” Khuru Dịch nói thật nhỏ.

“Ồ, cậu nói nhị bảo sẽ không nói gì mà, nó không tiếp xúc nhiều với những chuyện này, vẫn chưa hình thành quan niệm gì cụ thể cả,” Biên Nam liếc mắt, “Nói thật đi, cậu cũng sợ chứ gì.”

“Đề phòng chút thôi.” Khuru Dịch cười cười.

Biên Nam suy tư một hồi, cắn răng: “Được rồi, cậu nói đi, cùng lắm là nhị bảo mắng tôi một trận thôi.”

Lúc trở lại Triển Phi, Biên Nam bế Khuru Ngạn ra ngoài.

“Em tự đi được, em không mệt,” Khuru Ngạn ôm cổ Biên Nam, gối đầu lên vai cậu, “Bế như vậy người ta sẽ nghĩ rằng em rất yếu ớt.”

“Anh muốn bế em,” Biên Nam cười nói, “Nhị bảo, biết anh thích em thế nào không?”

“Biết ạ,” Khuru Ngạn lắc chân, “Thích ơ là thích, vì em gái anh không dễ thương như em nha.”

Biên Nam bị nhóc chọc cười, “Ừ, anh muốn có một đứa em như em, em gái cũng được, tiếc là không có, nên anh thích em lắm đấy, anh xem em như em ruột vậy.”

“Vâng ạ!” Khuru Ngạn gật đầu cái rụp, “Em cũng thích anh lắm, em có hai anh ruột luôn.”

“Khéo miệng thật.” Biên Nam hôn nhóc một cái, ra đến cổng thì thả nhóc xuống.

Về phần sinh nhật Khuru Dịch, Biên Nam vốn đã rầu chuyện thư tình, nay lại thêm một chuyện còn làm người ta rầu hơn thư tình.

Tuy cậu cảm thấy Khuru Ngạn có thể chấp nhận được, nhưng lỡ nhóc không thích thì sao?

Biên Nam không dám nghĩ nữa, cậu thích bánh mì nhỏ Khuru Ngạn như vậy, nếu sau này Khuru Ngạn không để ý tới cậu nữa, cậu nghĩ cậu sẽ sầu đến mức ngủ không yên.

Chưa nói đến việc lỡ Khuru Ngạn không để ý tới cậu, như bây giờ còn chưa nói mà hai bữa nay cậu đã không ngủ được rồi, trái lại mất ngủ còn giúp viết xong tình tiết cơ bản, nhưng chữ cũng xoắn thành một cục.

Vốn dĩ hôm sinh nhật định chơi chút trò người lớn, giờ thì thậm chí không có tâm trạng nghĩ xem lúc đó có nên bảo Khuru Dịch dùng gel bôi trơn không...

Sinh nhật Khuru Dịch không trùng cuối tuần, hai người đều phải đi làm, ba ngày sau Thân Đào mới xuống thuyền, hôm đó vừa đúng cuối tuần, hai người bàn nhau tổ chức riêng trước rồi cuối tuần gọi bạn bè tới tụ tập lần nữa.

Biên Nam đã mua quà từ lâu rồi, một cây vợt tennis màu xanh lá, chắc Khuê Dịch sẽ thích.

Bánh kem thì trưa hôm đó cậu tới tiệm bánh cạnh Triển Phi đặt, cô nàng tiếp tân đề cử tiệm này, làm cũng đẹp lắm.

Cậu nhờ người ta viết dòng chữ Khuê béo sinh nhật vui vẻ lên bánh.

Buổi chiều tan ca sớm nửa tiếng, lấy bánh xong rồi đón taxi tới nhà Khuê Dịch.

Khuê Ngạn đã về nhà, lần này quà sinh nhật tặng Khuê Dịch của nhóc là một cái gạt tàn nhỏ làm bằng lon coca mà nhóc học được ở trường, ngón tay bị cửa rách mới làm xong, lúc Biên Nam đến nhóc đang cầm gạt tàn muốn thắt lại nơ bướm.

“Đại hồ tử!” Khuê Ngạn nhảy khỏi ghế nhào đến cạnh Biên Nam, “Bánh kem tới rồi!”

“Cất vào tủ lạnh đi,” Biên Nam đưa bánh cho nhóc, đoạn bước đến bên bàn, “Em thắt kiểu gì đây?”

“Cứ bị lệch mãi ạ, em để nghiêng nó vẫn cứ lệch, không ở ngay giữa được!” Khuê Ngạn gọi với ra từ trong phòng.

“Tay vựng quá,” Biên Nam giúp nhóc thắt lại lần nữa, “Muốn giấu trước không?”

“Vâng ạ.” Khuê Ngạn cất bánh, chạy ra đem gạt tàn vào phòng, cất dưới gối.

Biên Nam cùng vào xem: “Năm nào cũng cất đó, em chẳng có sáng ý gì cả.”

“Lỡ cất chỗ khác em quên mất thì sao.” Khuê Ngạn nói.

Biên Nam bật cười: “Em là cá hử.”

Hôm nay Khuê Dịch cũng về sớm hơn, lúc vào sân trên tay còn cầm một đồng hồ ăn, có cả một túi đầy quà.

“Được mùa nhỉ, ai tặng thế?” Biên Nam cầm túi ngó vào trong, là một đồng hồ hộp lớn nhỏ.

“Bạn gái tặng đó,” Khuê Ngạn vừa nhón chân nhìn vào trong túi vừa nói, “Nhiều bạn gái quá.”

“Là em thì có,” Biên Nam đưa túi cho nhóc, “Muốn giúp anh hai mở quà không?”

Khuê Ngạn chạy đến dưới giàn nho đổ hết quà ra, cầm cái hộp màu hồng lên: “Cái này lớn nhất, cái này là bạn gái tặng.”

“Nhị bảo,” Khuê Dịch cất đồ ăn vào bếp, lúc ra nghe Khuê Ngạn nói thế thì bật cười, đi tới bên cạnh nhóc, “Anh hai không có bạn gái.”

“Tại sao vậy nha, anh hai người khác đã có bạn gái từ cấp hai rồi,” Khuê Ngạn cẩn thận mở quà, “Tại sao anh mãi mà chưa có bạn gái.”

“Đúng ha, tại sao nhỉ,” Khuê Dịch liếc nhìn Biên Nam, kéo ghế ngồi xuống bên Khuê Ngạn, “Muốn biết tại sao không?”

“Muốn ạ.” Khuê Ngạn quay đầu nhìn Khuê Dịch.

Biên Nam cứ tưởng ăn cơm cất bánh kem xong rồi Khuê Dịch mới nói, nhưng bây giờ tự dưng Khuê Ngạn lại gọi lên, thôi thì cũng vừa lúc, xem ra Khuê Dịch định xuôi theo đề tài này tiết lộ luôn.

Nhưng ngênh ngang ngồi trong sân nói về chuyện này, Biên Nam nhất thời cảm thấy căng như dây đàn, lỡ hàng xóm nào nghe được thì phiền toái, cho dù là hàng xóm thân đến mấy cũng chưa chắc có thể tiếp nhận được.

Cậu đẩy Khuê Dịch một cái, “Vào nhà nói đi.”

“Vào vào nhà nói.” Khuê Dịch cười, đứng dậy đi vào nhà.

Khuê Ngạn cũng vào theo, rồi lại thò đầu ra: “Đại hồ tử anh không muốn nghe hử?”

“Anh... không nghe,” Biên Nam ngồi xuống, “Anh biết tại sao rồi.”

“Ồ.” Khuê Ngạn gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng Khuê Ngạn vào phòng, trong lòng Biên Nam bồn chồn không yên, cậu hắng giọng một cái, vừa búng tay vừa lầm bầm hát.

Là bài hát lần trước Khuê Dịch và các bác các chị tham gia thi đấu, nghe nói còn giành được giải ba.

Tôi đến từ thảo nguyên, sưởi ấm trái tim bạn...

101. Chương 101

Hát xong cả bài, Khuê Dịch với Khuê Ngạn vẫn chưa ra, Biên Nam muốn hát thêm bài nữa, nhưng lại không nghĩ ra nên hát bài nào, trong đầu toàn là mấy bài hát chẳng rõ tên lại còn lạc điệu đến tận chân trời kéo không về nổi của Khuê Ngạn.

Nhìn một hồi, cậu đành phải đứng dậy vào phòng bếp.

Khuê Dịch mua không ít thức ăn, Biên Nam xem thử, nhưng cũng không rõ nên xử lý như thế nào, vì vậy trước hết lấy nồi vo gạo, hôm nay Khuê Ngạn muốn ăn cháo, cậu đoán sẽ phải đun trước.

Đang cân nhắc xem có nên chặt con vịt quay không, bên kia cửa phòng ‘cạch’ một tiếng.

Biên Nam quay phắt đầu lại, thấy Khuê Dịch bước ra khỏi phòng, đi về phía phòng bếp bên này, nhưng sau lưng chẳng thấy Khuê Ngạn đâu.

“Sao rồi?” Biên Nam vội vàng ném con vịt trong tay xuống, phóng tới bên cửa ngó mặt Khuê Dịch.

“Cậu vào phòng nói chuyện với nó một lát đi,” Khuê Dịch cười, đi vào bếp xem thử, “Nấu cơm hay cháo?”

“Cháo, cháo trắng,” Biên Nam nhìn chằm chằm cửa phòng mở toang, hạ thấp giọng, “Cậu nói gì với nó thế?”

“Tôi ấy hả, thì nói với nó anh hai không có bạn gái, anh hai thích đại hồ tử, muốn ở bên cậu ấy,” Khuê Dịch rửa sơ tầm thớt, quay đầu lại nhìn Biên Nam, “Ồ bên cậu ấy như bố mẹ ở bên nhau vậy.”

“Nó nghe hiểu không?” Biên Nam cảm thấy Khuê Dịch nói thế vừa đủ dễ hiểu vừa nhẹ đô, nhưng mấu chốt là Khuê Ngạn cơ, “Nó chưa bao giờ thấy bố mẹ ở bên nhau là thế nào mà?”

“Cậu tưởng nó ba tuổi à? Gọi cảm còn hiểu là gì mà lại không hiểu cái này?” Khuê Dịch cười cười, “Vả lại dù không có mẹ, nó vẫn biết bố mẹ người khác như thế nào mà.”

“... Vậy nó có giận không? Có chịu chấp nhận không?” Biên Nam vô cùng căng thẳng, vừa sốt sắng muốn vào phòng nói chuyện với Khuê Ngạn, vừa muốn đứng đây nghe ngóng cho rõ hơn.

“Không biết nữa,” Khuê Dịch cúi đầu chặt vịt, “Cậu vào nói chuyện với nó một lát là biết thôi, tóm lại nó không giận đâu, yên tâm đi.”

Biên Nam bước ra ngoài một bước rồi lại lui trở về, với tay chỉ vào Khuê Dịch: “Cậu làm vậy mà coi được hả, không thể nào an ủi tôi chút à? Giữa bố mẹ với nhau phải nên an ủi tâm hồn nhau chứ, cậu cứ bảo tôi tự đi nói chuyện với nó một lát là biết, cậu muốn tôi...”

Khuê Dịch nhích lại gần hôn mạnh lên môi Biên Nam một cái: “Đừng sợ, mẹ nó à, đi đi, không sao thật mà.”

Trong lòng Biên Nam bình tĩnh hơn nhiều, cậu cắn răng bước ra khỏi phòng bếp, đi hết mấy bước mới kịp ngó ra lời Khuê Dịch nói, thế là dù bận vẫn ráng chạy về cửa phòng bếp: “Cậu giống bà vợ muốn làm phản quá.”

“Vậy ư,” Tay Khuê Dịch ném nhẹ một cái, dao trong tay xoay mấy vòng, ghim vào trong thớt, Khuê Dịch quay đầu lại, hí hửng nói, “Qua tối nay mới biết.”

Bây giờ Biên Nam không có thời gian tranh luận cho ra lẽ với Khuê Dịch, cậu chỉ gơ ngón giữa với Khuê Dịch, đoạn xoay người sải bước vào phòng.

Cửa phòng vẫn còn mở, TV trong phòng cũng mở, Khuất Ngạn đang quỳ gối trên ghế chăm chú mở quà của Khuất Dịch.

“Nhị bảo?” Biên Nam đứng ở cửa gọi nhóc một tiếng, cảm thấy giọng mình đuối sức một cách lạ lùng.

Giương mắt thấy Biên Nam, Khuất Ngạn không lên tiếng cũng không động đậy, chỉ ngơ ngác nhìn cậu.

“Đang... làm gì đó?” Biên Nam đi tới bên bàn, dè dặt ngồi xuống, mặc dù Khuất Dịch nói Khuất Ngạn không nổi giận, nhưng cậu vẫn lo mình vừa ngồi xuống Khuất Ngạn sẽ quát một tiếng bảo mình đứng lên.

“Mở quà ă,” Khuất Ngạn cúi đầu mở hộp, lấy ra một con búp bê bằng len thủ công, “Em thích mở quà.”

“Ngày mai anh mua một đồng quà cho em mở đã đời luôn,” Biên Nam cười nói, “Sao rồi?”

Khuất Ngạn không đáp, cầm búp bê nhìn hồi lâu rồi thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Nghe tiếng thở dài của nhóc, Biên Nam thấp thỏm không yên, “Nhị bảo, anh hai em nói chuyện với em...”

“Ảnh nói sau này em sẽ không có chị dâu,” Khuất Ngạn nói, quay đầu nhìn Biên Nam, “Đúng không?”

“À...” Biên Nam thoáng do dự rồi gật đầu, “Theo lý thuyết thì là thế.”

“Vậy anh là người nào của anh hai em nha?” Khuất Ngạn nhào người lên bàn tiếp tục nhìn Biên Nam.

“Anh hai em nói gì với em?” Biên Nam chợt hoài nghi Khuất Dịch vẫn chưa nói rõ với Khuất Ngạn.

“Nói anh là bạn trai ảnh,” Khuất Ngạn gãi đầu, “Vậy ảnh cũng là bạn trai anh, rồi sau này thì sao?”

“Sau này cái gì?” Biên Nam vuốt phẳng nhúm tóc vểnh lên trên đầu nhóc.

“Sau này bạn gái sẽ thành chị dâu, vậy sau này bạn trai sẽ thành cái gì?” Khuất Ngạn hỏi.

“Hả?” Biên Nam phát hiện hình như trọng điểm của Khuất Ngạn hơi bị lệch, thì ra từ nãy tới giờ nhóc xoắn xuýt chuyện này?

“Nghĩ mãi không ra nha.” Khuất Ngạn cau mày.

“Cái này cần gì phải biết, dù sao thì...” Biên Nam muốn nói dù sao thì anh với anh hai em cũng đâu kết hôn được, nhưng suy nghĩ một lát lại không thốt nên lời, “Thì em cứ gọi anh là đại hồ tử thôi.”

“Dạ,” Khuất Ngạn gật đầu, đoạn nâng cằm suy tư một hồi, “Nói chung anh là chị dâu đúng không?”

“Không đúng!” Biên Nam lập tức cất cao giọng.

“Sao lại không đúng nha?” Khuất Ngạn ù ù cạc cạc.

“Anh hai em mới là chị dâu đấy!” Biên Nam cảm thấy chuyện này cần phải được nhấn mạnh.

Khuất Ngạn nhìn chăm chăm Biên Nam một lúc lâu: “Coi chỉ số thông minh của anh kìa.”

“Cái này liên quan gì tới chỉ số thông minh? Em đừng có bắt chước anh hai em suốt ngày sỉ vả anh.” Biên Nam tặc lưỡi, tiện tay lấy cái hộp bắt đầu tháo.

“Anh hai em sao làm chị dâu được? Dù gì anh hai em cũng là nam mà.” Khuất Ngạn nói.

“Đúng rồi, anh hai em là nam, anh cũng là nam mà.” Biên Nam có chút bất đắc dĩ.

“Ồ, đúng nha,” Khuất Ngạn lại lâm vào trầm tư, cuối cùng ngẩng đầu lên, “Vậy trong hai anh ai là bố ai là mẹ?”

Lúc đầu Biên Nam còn cho rằng Khuất Dịch dùng bố mẹ làm ví dụ quả là khoa học, bây giờ lại thấy đây quả là sai lầm nghiêm trọng, Khuất Ngạn mà lên cơn là phải đối chiếu đúng vai bố mẹ thì mới chịu thông suốt.

“Là quan hệ giống như bố mẹ,” Giọng Khuất Dịch vang lên ở sau lưng, “Không nhất định phải có một người làm mẹ.”

Khuất Ngạn mở to mắt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Biên Nam ngả lưng tựa vào ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Khuru Dịch vỗ vai cậu rồi quay lại phòng bếp.

Biên Nam tựa vào ghế, nhìn Khuru Ngạn tiếp tục chuyên tâm mở quà.

Sau khi mở hết quà chất đầy bàn, cuối cùng Khuru Ngạn mới nhảy xuống ghế, đi tới bên cạnh Biên Nam, tựa vào người cậu, thở một hơi dài thượt.

“Sao vậy?” Biên Nam bẽ nhóc lên đùi mình, nhìn nhóc.

“Cứ tưởng anh với anh hai em thích em nhất,” Khuru Ngạn trông hơi rầu rĩ, “Thì ra không phải vậy.”

“Đúng là vậy mà! Sao lại không phải chứ?” Biên Nam vội vàng lắc vai nhóc, “Anh với anh hai em đều thích em nhất mà cục cưng, em là đầu quả tim của bọn anh.”

“Thật không ạ?” Khuru Ngạn nhìn Biên Nam.

“Đương nhiên là thật rồi,” Biên Nam ngẫm nghĩ một lát, “Anh... đã rất thích anh hai em từ lâu rồi, nhưng em thấy anh không thích em chỗ nào?”

Khuru Ngạn suy tư một hồi: “Hình như không có thật.”

“Vậy thì đừng xoắn xuýt nữa, anh hai em cũng thế, đây là hai chuyện khác nhau,” Biên Nam ôm nhóc, “Thích anh hai em với thích em không giống nhau, tuy kiểu thích không giống nhưng đều giống ở chỗ thích ới là thích luôn, bất luận bọn anh như thế nào, em vẫn sẽ có hai anh trai, anh ruột đấy.”

Khuru Ngạn bật cười: “Nghe như về đọc nhịu vậy.”

*Về đọc nhịu (cụm từ đọc lú lủi): Ví dụ như bên mình có “Lan leo lên lầu Lan lấy lược lam, Lan lấy lộn lược liềm Lan leo lên lầu lấy lại.” Còn TQ thì có “ ”, phát âm là sì shì sì, shí shì shí.

“Vậy em nghe hiểu không?” Biên Nam hỏi.

“Hiểu rồi ạ,” Khuru Ngạn cười một hồi rồi lại hơi thiếu não, “Nhưng em thấy người khác không giống hai anh, vậy người khác có cảm thấy hai anh kỳ quặc không?”

“Chuyện này đâu có gì kỳ quặc,” Biên Nam nhìn nhóc, “Đây là chuyện giữa anh và anh hai em, người khác không có quyền xen vào, thích một người có gì kỳ quặc đâu.”

“Đúng rồi,” Khuru Ngạn gật đầu như ông cụ non, “Thì ra là vậy.”

Biên Nam bật cười, búng trán nhóc một cái: “Anh còn tưởng em sẽ giận chứ.”

“Em không giận đâu,” Khuru Ngạn xoa trán, “Em chỉ hơi lo lắng hai anh không thương em nữa.”

“Đâu thể nào, không thương ai chứ sao không thương em được,” Biên Nam dùng cánh tay kẹp lấy nhóc, đứng lên, “Được rồi, vào phòng bếp giúp anh hai em đi... sao em nặng quá vậy.”

“Em đang trở dáng nha!” Khuru Ngạn cười toe toét, giọng nghe giòn tan.

“Em trở cân thì có chứ trở dáng cái gì.” Biên Nam nói.

Quả thật giống như Khuru Dịch nói, Khuru Ngạn còn nhỏ, trong tư tưởng không có quá nhiều giới hạn, nhóc tiếp thu nội dung này dễ dàng hơn người trưởng thành nhiều.

Thậm chí nhóc còn chẳng suy xét quá nhiều về việc hai người đàn ông ở bên nhau, chỉ lo nghĩ tình yêu của hai anh dành cho mình có thay đổi hay không thôi.

Biên Nam tựa vào khung cửa phòng bếp nhìn Khuru Ngạn giúp anh hai một tay, trong lòng có một loại cảm giác ấm áp khó diễn tả bằng lời.

Cậu thích con nít, từ nhỏ đã muốn có em trai hay em gái đáng yêu, nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có một ổ bánh mì nhỏ.

Nếu hoàn cảnh gia đình không rắc rối như thế, có lẽ cậu và Biên Hinh Ngừ cũng sẽ giống như vậy, bỏ qua những điều khác, hồi còn nhỏ Biên Hinh Ngừ là một cô bé rất xinh xắn và đáng yêu...

Về nhà lâu vậy rồi mà cậu còn chưa gặp Biên Hình Ngừ lần nào.

Chiều thứ bảy cậu phải đi làm, thông thường giờ cơm tối mới về nhà, lúc đó Biên Hình Ngừ nhất định sẽ ra ngoài ăn với bạn học, tận tối khuya mới về, chủ nhật trước khi cậu về ký túc xá Biên Hình Ngừ cũng tránh mặt, cố ý ra ngoài dạo phố, hoặc chui rúc trong phòng không chịu ra.

Biên Nam không biết nên làm thế nào mới cải thiện được tình hình này, hoặc có lẽ cậu không nhất thiết phải cố gắng thay đổi điều gì.

Người mà mình không thể chấp nhận, cố gắng tránh chạm mặt cũng tốt thôi.

Chỉ cần có thể duy trì cục diện yên bình hiện tại với bố là cậu mãn nguyện lắm rồi.

Dường như tài nấu ăn của Khử Dịch ngày càng tiến bộ, Biên Nam tựa vào cửa ngăn người mới chốc lát, Khử Dịch đã chiên cá xong, mùi thơm lan tỏa bốn phía, Biên Nam ngửi mà thấy đói đến độ hai mắt phát sáng.

“Em bưng ra sân nha.” Khử Ngạn nhanh nhẩu chạy tới bưng đĩa ra khỏi phòng bếp.

“Đừng ăn vụng cá!” Khử Dịch gọi với theo.

“Dạ! Biết rồi mà!” Khử Ngạn bất mãn đáp một tiếng.

Biên Nam quay đầu nhìn lên nhóc, sau khi đặt cá lên bàn, Khử Ngạn nhìn chằm chằm cái đĩa hồi lâu, đoạn đưa tay dè dặt ngắt một cọng hành cho vào miệng.

“Nghe lời quá nhỉ,” Biên Nam nhìn mà buồn cười, nhỏ giọng nói với Khử Dịch, “Chưa ăn cá, ăn hành thôi.”

“Ăn sườn xào chua ngọt không?” Khử Dịch cười hỏi.

“Nhị bảo! Sườn xào chua ngọt thế nào?” Biên Nam quay đầu lại gọi với ra sân.

“Đây là cá mà, không phải sườn!” Khử Ngạn nhìn Biên Nam, “Em còn chưa ăn nữa, em mới ăn hành thôi!”

“À, anh nói còn một món sườn xào chua ngọt nữa!” Biên Nam cười cả buổi, “Em chột dạ cái gì.”

“Sườn xào chua ngọt được ạ!” Khử Ngạn gật đầu cái rụp.

Không lâu sau, bốn món một canh đều đặt lên bàn, Khử Dịch dùng ấm đun nước đựng canh sườn, bảo Khử Ngạn mang qua cho ông bà cụ hàng xóm.

“Ăn thôi.” Biên Nam vỗ tay.

“Uống rượu không?” Khử Dịch hỏi.

“... Uống... hay không uống?” Biên Nam bỗng thấy khó hiểu.

“Uống chút đi,” Khử Dịch đứng lên đi vào phòng, “Trong phòng bố tôi có giấu một chai Ngũ Lãng Dịch, không cho ông uống nên ông giấu không cho ai uống...”

Biên Nam bật cười, đến khi Khử Dịch vào phòng cậu mới kịp phản ứng: “Má, uống rượu trắng à?”

“Em muốn uống nước chanh, có mua nước chanh phải không ạ?” Khử Ngạn cũng chạy vào phòng.

“À, có mua,” Biên Nam hơi bối rối với việc uống rượu trắng, cậu chưa uống rượu trắng bao giờ, không biết uống xong sẽ là trạng thái gì. Lúc Khử Dịch mang rượu ra, cậu chần chừ nói, “Hay là... tôi uống nước chanh với nhị bảo nhé?”

“Uống cái này đi,” Khử Dịch đặt ly xuống trước mặt Biên Nam, “Tôi xem chừng giúp cậu.”

“Cậu xem chừng cái con khỉ, cậu biết tôi uống bao nhiêu là xin chắc? Tôi nói cậu nghe có đạo mới uống một chai bia tôi đã ngã xuống đất dậy không nổi đấy cậu có tin không!” Biên Nam che miệng ly.

“Sinh nhật tôi mà,” Khử Dịch nhéo mu bàn tay Biên Nam một cái, “Đừng lải nhải nữa.”

“Mẹ nó,” Biên Nam rút tay ra, dùng sức xoa mu bàn tay, “Cậu biết nặng nhẹ chút được không.”

“Tôi nay biết là được,” Khuất Dịch rót gần nửa ly cho Biên Nam, “Không cần uống hết, nhấp từ từ thôi, uống không nổi thì đưa tôi.”

“Cậu nói cái gì?” Biên Nam hí mắt.

“Tôi nói cậu uống không nổi thì đưa tôi.” Khuất Dịch tự rót cho mình một ly.

“Cậu trước kia.” Biên Nam nhìn chằm chằm Khuất Dịch.

“Tôi nay biết là được!” Khuất Ngạn đứng bên cạnh vặn nắp chai nước chanh, “Biết cái gì vậy anh?”

“Nặng nhẹ.” Khuất Dịch lấy chai nước chanh vặn nắp giúp nhóc.

“Khuất đại bảo!” Biên Nam nhin không được kêu lên, “Cậu đó có phải quá phách lối rồi không...”

“Đâu phải cậu mới quen tôi, đó giờ tôi vẫn phách lối vậy mà,” Khuất Dịch giơ ly lên cười nói, “Hy vọng có thể mãi mãi ở bên hai người.”

“Mãi mãi ở bên nhau! Anh hai sinh nhật vui vẻ!” Khuất Ngạn cầm chai cụng ly Khuất Dịch một cái.

“Sinh nhật vui vẻ, mãi mãi ở bên nhau,” Biên Nam nhìn Khuất Dịch, cụng nhẹ với Khuất Dịch một cái, rồi lại cụng mấy cái với Khuất Ngạn, “Nhị bảo à, anh thương em nhất, mãi mãi thương em nhất.”

Khuất Ngạn cười giòn giã: “Ngoan quá!”

“Tính tình y hệt anh hai em, mốt lớn chắc đáng ghét lắm đây.” Biên Nam tặc lưỡi, nhấp một ít rượu ngay miệng ly, giấy tiếp theo cả khoang miệng cay xè.

“Sao rồi?” Khuất Dịch cười hỏi.

“Không biết nữa, rượu gì vào miệng tôi cũng cùng một vị, khó xơi.” Biên Nam gấp một miếng sườn bỏ vào miệng, nhai rôm rốp.

Thời gian trôi qua nhanh thật, lần trước chạy tới nhà Khuất Dịch mừng sinh nhật, bây giờ cậu vẫn còn nhớ như in, những dao động và bối rối thuở ban đầu, đến giờ cậu vẫn còn nhớ rõ cảm giác xoắn xuýt ấy.

Vậy mà đã qua một năm rồi.

Nhắc tới những chuyện đã xảy ra, phải nói là không hề ít.

So với hơn mười năm nhạt nhẽo chán chường vô tư lự trước đó, một năm qua khiến cậu nếm hết chua cay đắng ngọt lòn một thể, tựa như hớp rượu này vậy, vừa hồi vị là nửa ngày chưa tỉnh hồn lại.

Bây giờ ba người ngồi ở đây, Biên Nam ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xuyên qua khe hở của những tán lá nhỏ.

Cậu cứ ngỡ bố Khuất sẽ ngồi đây với ba người thêm thật nhiều năm nữa.

Những câu chuyện đã kể vô số lần, cậu vẫn chưa nghe hết.

“Em muốn một miếng sườn trong canh.” Giọng Khuất Ngạn khiến cho Biên Nam choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ.

Khuất Dịch múc một miếng sườn trong canh trong cho Khuất Ngạn, rồi lại quay sang nhìn Biên Nam: “Cậu muốn không?”

“Muốn.” Biên Nam đưa chén tới.

“Tốt quá.” Khuất Dịch múc nửa chén canh và một miếng sườn vào chén cậu.

“Cái gì?” Biên Nam hỏi.

“Nếu bố tôi ở đây, ông ấy sẽ nói thế,” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, “Tốt quá, ông ấy thích nhìn chúng ta cười đùa.”

Biên Nam cười một tiếng, lại bị Khuất Dịch nhìn thấu mình đang nghĩ gì rồi, tên này đúng là đáng ghét mà.

Cậu cầm ly lên nhấp một hớp.

“Ây dà,” Biên Nam cau mày, cảm giác cay xè lan từ khoang miệng xuống cổ họng đến tận dạ dày khiến đầu óc cậu nóng lên, “Đúng là... cảm giác khó mà diễn tả.”

Khứu Ngạn ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa nhắc đến chuyện muốn đi chơi tennis.

“Anh La Dật Dương nói có thể dẫn em theo chơi chung,” Khứu Ngạn gặm sườn, “Em thấy vậy tốt lắm, anh ấy sẽ tìm vợt cho em, còn được chơi trong sân bóng chất lượng như thế mà không tốn tiền nữa...”

“Nhóc mê tiền,” Biên Nam cầm ly cười ha ha, “Biết tính toán quá nhỉ.”

“Anh uống quá chén rồi,” Khứu Ngạn nhìn Biên Nam, đoạn quay đầu nhìn Khứu Dịch, “Anh hai, em đi được không?”

“Đi đi, nhưng mà em phải biết điều đấy, nếu người ta cần dùng sân bóng để luyện tập thì em phải nhường lại,” Khứu Dịch đổ phần rượu đã uống cạn một nửa của Biên Nam vào ly của mình, “Biết chưa?”

“Vâng ạ, nếu không có sân bọn em sẽ qua bên tường huấn luyện đánh tiếp.” Khứu Ngạn gật đầu.

“Anh mua vợt cho em,” Biên Nam nhào người lên trên bàn, “Ngày mai mua ngay, khỏi cần La Dật Dương tìm cho em, anh mua vợt xịn cho em luôn... Rượu của anh đâu?”

“Uống nước đi, trong tủ lạnh còn đó.” Khứu Dịch vào phòng lấy chai nước chanh đặt xuống trước mặt Biên Nam.

Biên Nam cau mày tắc lưỡi một tiếng: “Tôi còn uống thêm chút nữa được mà, bây giờ chưa có cảm giác gì sất, trạng thái hôm nay khá tốt.”

“Đó là do men rượu chưa lên tới,” Khứu Dịch rót nước chanh vào ly của Biên Nam, “Lát nữa men rượu lên tới mới đúng lúc.”

“Đúng lúc cái gì?” Biên Nam nhìn Khứu Dịch.

“Đúng lúc nửa tỉnh nửa say.” Khứu Dịch nói.

“Chỉ vậy, nếu tôi xin quắc cần câu, cậu ném tôi lên sô pha hay lên giường đều được, chẳng sao cả.” Biên Nam phất tay một cái, cậu uống rượu này chưa thấy xảy ra vấn đề gì, có điều bây giờ đầu lưỡi đã tê rần, thế nên rượu không còn gây cảm giác cay xè khó xơi như trước nữa.

“Không được, ngủ làm sao chơi,” Khứu Dịch bình tĩnh nói, “Phải tỉnh nhưng không thể nổi điên phản kháng, vậy mới say rượu làm loạn được.”

“Gì cơ?” Biên Nam sững sốt, bây giờ xem như đã tỉnh, cậu vội vàng nhìn sang Khứu Ngạn, Khứu Ngạn không chú ý đến lời nói của hai người họ, sau khi gặm sườn xong, nhóc đứng trên ghế nhìn hàng nho xanh trên đỉnh đầu. Biên Nam trừng mắt lườm Khứu Dịch, “Mẹ nó cậu nói chuyện chú ý chút coi.”

“Được,” Khứu Dịch gật đầu, nhích tới bên tai Biên Nam thăm thì, “Tôi sợ tới nay cậu sẽ không đàn ông, cho nên tôi cần cậu nửa tỉnh nửa say, tôi xử cậu sẽ đỡ việc hơn, trời nóng thế này tôi không muốn đánh nhau với cậu giống như tôi cưỡng bức cậu vậy.”

Giọng nói trầm thấp của Khứu Dịch nghe rất êm tai, trong chất giọng hơi khàn ẩn chứa gợi cảm, Biên Nam nghe mà khoan khoái cả người.

Có điều nội dung lời này lại khiến cậu hết hồn, cái tên lưu manh không biết xấu hổ này! Dám nói huych toẹt kế hoạch đùa giỡn lưu manh ra như thế!

“Hơn nữa cậu uống say khá là cỏi mở, lúc hai đứa mình còn chưa có gì chuyện gì, cậu uống say còn muốn hôn tôi nữa mà,” Khứu Dịch cười khê, “Đúng không?”

“Đúng ông nội cậu!” Biên Nam bật dậy khỏi bàn, mông đập trúng ghế, “Khứu đại bảo sao cậu lại biến thành thế này hả? Bách khoa toàn thư không biết xấu hổ mở riêng một chương cho cậu cũng được đấy!”

Khứu Dịch cầm ly rượu cười nửa ngày: “Nhìn cậu kìa, sao đây, qua thêm nửa tiếng chắc cậu còn đánh không lại nhị bảo ấy chứ.”

“Ha!” Khứu Ngạn đứng trên ghế hú một tiếng, bày tư thế của Lý Tiểu Long, “Hô!”

“Xuống ngay,” Khuất Dịch nhìn nhóc, “Lát nữa té vô nồi lại lãng phí cả nồi canh của anh.”

“Ăn bánh kem không anh?” Khuất Ngạn nhảy xuống khỏi ghế, nhóc đã ăn no, bây giờ bắt đầu nhắm nhe bánh kem trong tủ lạnh.

“Đi lấy đi,” Khuất Dịch đứng lên, dọn hết đĩa trên bàn qua một bên, sau đó đá Biên Nam một cái, “Thừa dịp bây giờ còn làm được việc, cậu vào phòng bếp lấy dao ra cắt bánh đi.”

Biên Nam đứng dậy, lúc đi đến phòng bếp, cậu có cảm giác nhịp chân của mình xem như thông thả, vẫn còn khả năng đi thẳng một đoạn đường ngắn.

Nhưng lúc tìm dao trong phòng bếp, cậu cảm thấy mình đã đánh giá bản thân mình quá cao, chẳng hạn như lúc mở cửa tủ chén, cậu không phát hiện khoảng cách, bị cửa phang thẳng vào mặt, đau suýt ứa nước mắt.

“Sao thế?” Khuất Dịch nhìn Biên Nam một tay cầm dao một tay che mặt đi tới.

“Đụng trúng cửa tủ,” Biên Nam xoa mặt, “Không có gì.”

Khuất Dịch bật cười, cầm lấy dao: “Để tôi cắt cho, mắc công lát nữa cắt trúng mặt.”

“Miếng của tôi phải lớn.” Biên Nam ngồi xuống.

“Em muốn miếng lớn thứ hai!” Khuất Ngạn chạy tới.

“Em cứ lấy miếng lớn như anh, hai anh em mình đều phải lấy miếng lớn nhất.” Biên Nam xoa đầu nhóc.

Ăn bánh kem xong, Khuất Dịch dọn dẹp chén đĩa, Khuất Ngạn ngồi xổm cạnh ao rửa chén, vừa rửa vừa tán dóc với Khuất Dịch.

Biên Nam tựa lưng vào ghế ngược đầu nhìn giàn nho, cậu không nghe rõ Khuất Ngạn và Khuất Dịch đang nói gì, nhưng cậu cảm thấy vào những lúc như thế này mình không cần phải nghe rõ, chỉ cần nghe giọng hai anh em họ ở bên mình, hòa cùng gió đêm mát mẻ, vậy là đủ rồi.

Trong ngôi nhà này, điều mà cậu cảm nhận được nhiều nhất chính là an tâm và vững tin, cái loại phổ thông nhất tâm thường nhất, cái loại mà mọi gia đình bình thường đều có.

Thật tốt quá.

Khuất Ngạn vào nhà hồi nào cậu cũng không biết, đến khi Khuất Dịch bước tới kéo cậu dậy, cậu mới phát hiện có lẽ men rượu đã lên rồi, lúc đứng dậy còn đạp thẳng lên chân Khuất Dịch.

Khuất Dịch nửa đỡ nửa kéo đưa cậu vào phòng ném lên giường.

“Tôi còn chưa tới mức nửa tỉnh nửa say đâu nhé.” Biên Nam cười ha ha.

“Lát nữa tôi quay lại cái đức hạnh này của cậu, để ngày mai cậu tự xác định xem có tới mức đó chưa,” Khuất Dịch lần mò dưới gối, lấy cái gạt tàn nhỏ Khuất Ngạn làm cho mình, “Cậu nằm một lát đi, tôi qua cảm ơn nhị bảo.”

“Ừa.” Biên Nam sờ hông Khuất Dịch một cái.

Khuất Dịch ra khỏi phòng, ở ngoài phòng khách nói chuyện với Khuất Ngạn một hồi, sau đó về phòng đóng cửa lại.

“Nhị bảo đâu?” Biên Nam nhắm mắt lại hỏi.

“Vào phòng xem TV rồi,” Khuất Dịch chống tay bên đầu Biên Nam, một chân vắt ngang qua người cậu, từ trên nhìn xuống, “Lát nữa tự nó đi tắm rồi ngủ.”

“Cậu nói gì với nó thế?” Biên Nam bỗng thấy hơi ngượng ngùng, nếu nói Khuất Ngạn còn nhỏ, đôi lúc còn khờ khạo, nhưng thỉnh thoảng nhóc ấy hiểu chuyện một cách đáng sợ, trời mới biết nhóc có hiểu hai anh ở trong phòng làm gì không...

“Tôi bảo tôi phải tâm sự với cậu.” Khuất Dịch đưa tay tuyệt quần Biên Nam.

“Tâm sự kiểu gì?” Biên Nam cười ngu nhìn Khuru Dịch.

“Tâm sự bằng súng,” Khuru Dịch nói, “Xét thấy bây giờ cậu cư xử như thằng ngốc, với lại tôi thật sự nhện không nổi nữa, thôi thì chúng ta dẹp khúc dạo đầu đi.”

“Hả?” Biên Nam nghe không hiểu.

Khuru Dịch không đáp, giơ tay lên cởi áo, đoạn nắm quần Biên Nam kéo xuống.

102. Chương 102

Men rượu xộc lên thật.

Nằm xải lai thế này cảm giác như rượu đã lan ra khắp não.

Biên Nam cảm thấy đầu óc choáng váng, còn rất là buồn ngủ nữa, không muốn mở mắt ra.

Lúc Khuru Dịch cởi quần áo của cậu, cậu không phối hợp cho lắm, cứ thấy Khuru Dịch kéo cánh tay cậu lật qua lật lại như đang tráng bánh vậy.

Nghĩ đến cảnh tượng này, cậu đột nhiên bật cười, nhắm mắt cười hô hô: “Chú ý độ lửa, trở mặt liên tục để tránh bánh khét...”

Khuru Dịch không nói tiếng nào, tiện tay túm quần áo cạnh đó ném lên mặt cậu.

“Làm sao đây,” Mặc dù lòng nghĩ hôm nay là sinh nhật Khuru Dịch, mình muốn Khuru Dịch vui vẻ, nhưng hiện giờ nằm dưới đồng quần áo, Biên Nam lại không nín cười được, “Tôi cứ cười mãi thế này có ảnh hưởng đến sự phát huy của cậu không?”

“Không.” Khuru Dịch nói, giọng rất thấp.

Biên Nam cực thích nghe Khuru Dịch dè giọng nói chuyện, chỉ cần không quá chú ý đến giọng điệu sẽ thấy nó tràn đầy gợi cảm và khiêu khích.

“Tôi thích nghe cậu...” Biên Nam đưa tay muốn sờ mặt Khuru Dịch, tay vừa đưa lên đã bị Khuru Dịch bắt lấy ấn xuống giường, “Nói kiểu này.”

Câu tiếp theo vốn nên có nội dung khác, nhưng cảm giác da thịt cận kề khi Khuru Dịch đột nhiên dè lên người cậu làm cho đầu óc vốn đã chìm trong men rượu của cậu đình công luôn.

Câu sau vừa dứt được một lát thì biến thành tiếng rên rỉ trầm thấp khi lưỡi Khuru Dịch lướt qua xương quai xanh của cậu.

“Cười đi.” Lưỡi của Khuru Dịch trườn lên dọc theo cần cổ, chậm rãi đảo quanh vành tai cậu.

Biên Nam nhất thời chóng mặt ghê gớm, giữa lúc choáng váng, cậu cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Khuru Dịch, và cả nụ hôn ướt át từ ngực dần dần dời xuống.

Có lẽ Khuru Dịch nói đúng, uống rượu đến mức này thật sự khiến cậu thả lỏng hết mình, chỉ cần chạm nhẹ một cái, chỉ cần nghe tiếng thở dốc mơ hồ, cậu đã cảm thấy dục vọng trong cơ thể trở dậy ầm ầm.

Tay và môi Khuru Dịch mơn trớn khắp người cậu, mắt bị quần áo che lấp, vì không nhìn thấy nên không đoán được chỗ nào bị kích thích mang đến một cảm giác hưng phấn khác lạ.

Cuối cùng khi tay Khuru Dịch nắm lấy nơi đó, cậu ngửa đầu, tiếng thở dốc dồn dập hơn.

Cậu không biết Khuru Dịch lấy gel bôi trơn từ lúc nào, cứ như biến phép vậy...

Chất gel mát lạnh vừa chạm vào làn da nóng bỏng tức thì tan chảy ngay, Biên Nam có thể nghe rõ tiếng trơn trượt nho nhỏ khi tay Khuru Dịch ma sát với cơ thể mình.

Lúc Khuru Dịch nâng một chân cậu lên, cậu bỗng thấy căng thẳng dù đầu óc vẫn còn choáng váng, thế là theo bản năng né tránh.

“Đừng động đây,” Khuru Dịch nói khẽ, tiếp theo đè chân Biên Nam rồi cúi người xuống, kéo quần áo ra khỏi mặt cậu, hôn cậu, luồn lưỡi vào giữa hàm răng cậu, khéo léo lật trở quần quỳ, lúc thả ra còn kề tai cậu nói, “Cậu dẻo dai thật.”

“Cảm ơn huấn luyện Khuru, cậu...” Biên Nam thở hổn hển nói, Khuru Dịch ngồi thẳng người dậy, tay mò ra đằng sau, đầu ngón tay trơn ướt nhẹ nhàng vói vào trong, Biên Nam nhất thời ngừng thở, cơ thể căng cứng.

Khuru Dịch quả là một tên lưu manh thâm niên.

Biên Nam mơ màng nghĩ.

Tuy cậu và Khuru Dịch đều không có kinh nghiệm, nhưng từ nhỏ tên nhóc này đã biết tính hướng của mình, xét khía cạnh xây dựng tâm lý và tiếp thu tài liệu hay hình ảnh nhạy cảm ở mặt này, chắc chắn phong phú lắm đây!

Biên Nam cảm thấy mình không nên uống rượu, uống rượu rồi mặc người ta định đoạt mà không phản kháng được đúng là khôn kiếp mà.

Đau đớn, hưng phấn, kháng cự, hòa theo, cũng vì trong đầu có rượu mà không thể khống chế.

Bên tai chỉ còn tiếng thở dốc cao thấp đan xen.

...

Trăng tròn trăng khuyết.

Sóng lên sóng xuống.

Biên Nam nằm sấp trên giường, nửa mặt vùi trong gối.

Chóng mặt, mệt mỏi, một vài chỗ cùng khó chịu âm ỉ khiến cậu không muốn nhúc nhích.

“Tắm không?” Khuru Dịch ôm cậu, ở sau lưng cậu nhỏ giọng hỏi.

“Tắm con khỉ, không muốn nhúc nhích.” Biên Nam quay đầu úp mặt lên gối.

Sau khi xoa nhẹ trên người cậu một lát, Khuru Dịch ngồi dậy.

“Đi đâu thế?” Dù không muốn dậy cũng không muốn nói chuyện nhưng Biên Nam vẫn hy vọng Khuru Dịch ở bên mình.

“Lấy thuốc lá,” Khuru Dịch nhéo nhéo tay Biên Nam, đoạn xuống giường lấy điều thuốc trong túi quần ra châm lửa, tựa vào đầu giường, “Hút thuốc sau chuyện.”

“Ấu trĩ.” Biên Nam vùi mặt vào gối cười mấy tiếng.

“Nói lời thoại đi, cảm ơn.” Khuru Dịch vỗ lưng cậu.

“Người ta đã là người của anh rồi,” Biên Nam dè giọng, nói mà cả người nổi hết da gà đủ cồng hiến cho đám khói thuốc, “Anh phải chịu trách nhiệm với người ta đó... Má.”

“Yên tâm, sau này không bạc đãi cưng đâu.” Khuru Dịch ngậm thuốc thô giọng nói.

“Mặt cậu dài ra cả thước rồi đấy.” Biên Nam nói.

Bên ngoài truyền đến tiếng Khuru Ngạn ra khỏi phòng, hình như chạy đi vệ sinh.

“Tôi ra xem.” Nói đoạn, Khuru Dịch xuống giường, mở cửa ra ngoài...

Biên Nam nghe tiếng Khuru Ngạn trong phòng khách đặc ý nói cho Khuru Dịch biết mình vừa viết thêm nhật ký, viết luôn cho ngày mai.

“Nhật ký ngày mai viết gì?” Khuru Dịch cười hỏi.

“Đẩy chuyện hôm nay sang cho ngày mai,” Khuất Ngạn nói, “Sinh nhật anh hai, dù sao cô giáo cũng không biết anh sinh ngày nào.”

“Mau ngủ đi.” Khuất Dịch nói.

“Đi tiểu rồi ngủ nha,” Khuất Ngạn chạy ra ngoài, hỏi với từ ngoài sân, “Em có thể xem TV nửa tiếng không?”

“Không.” Khuất Dịch cũng đi theo.

Mấy phút sau Khuất Ngạn chạy trở vào nhà, Khuất Dịch bưng thau nước ấm vào.

“Làm gì vậy?” Biên Nam nghiêng đầu nhìn Khuất Dịch.

“Chẳng phải cậu không muốn động đây sao?” Khuất Dịch nhúng nước rồi vắt khăn, úp lên lưng Biên Nam, “Lau người cho cậu.”

“Ày, thích quá.” Khăn lông ấm nóng lập tức khiến Biên Nam cảm thấy vô cùng thoải mái.

Khuất Dịch bật cười, bàn tay cách lớp khăn nắn bóp lưng cậu vài cái, “Mát xa luôn cho cậu nhé?”

“... Cậu không buồn ngủ à? Hôm nay cậu uống cũng không ít mà.” Biên Nam hí mắt hỏi.

“Vẫn còn chịu được,” Khuất Dịch nhúng khăn lông vào nước nóng lần nữa, sau đó úp ngang hông Biên Nam xoa bóp mấy cái, “Cậu... đau không?”

“Hả?” Biên Nam sửng sốt, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, “Không... đau, chắc không đau như cậu hôm đó.”

Hôm đó Khuất Dịch còn không chịu cho cậu tuốt giúp, hôm nay ít nhất cậu còn có hứng thú bắn một phát...

“Tôi thấy cũng không đau lắm, cậu còn rên rất hăng say nữa.” Khuất Dịch cầm khăn lau người cho Biên Nam.

“Mẹ ông nội cậu,” Biên Nam lập tức cảm thấy ngại không chịu nổi, bèn mắng một câu, “Cho cậu chút thể diện mà cậu còn vênh mặt tới tận trời!”

Khuất Dịch cười nửa ngày mới vỗ mông Biên Nam một cái, “Tĩnh rệu rồi à? Nói nhiều thế.”

“Đúng, tĩnh rồi, bị ngài làm tĩnh đấy,” Biên Nam lật người lại, “Đằng trước cũng phải lau, chỗ gốc con cháu cũng thế...”

“Hầy.” Khuất Dịch cười, thở dài một hơi.

Khuất Dịch đi tắm, lúc quay về Biên Nam vẫn chưa ngủ, đang nằm trên giường ngẩn người nhìn đèn.

“Nghĩ gì thế?” Khuất Dịch tắt đèn lên giường, “Mới nãy nói buồn ngủ mà?”

“Không nghĩ gì hết, chờ cậu thôi,” Biên Nam trở mình đè lên người Khuất Dịch, hôn chốc mấy cái lên mặt Khuất Dịch, “Sợ cậu tắm xong về thấy tôi ngủ mất tiêu rồi cậu sẽ cô đơn.”

“Không cô đơn,” Khuất Dịch cười nói, “Nếu cô đơn có thể lột cậu ra làm phát nữa.”

“Biến!” Biên Nam nằm xuống gối tặc lưỡi, “Khuất đại bảo tôi hỏi này.”

“Ừ?” Khuất Dịch đáp.

“Có phải cậu có cảm giác như cuối cùng đã đạt được nguyện vọng không,” Biên Nam gác chân lên người Khuất Dịch, “Tôi thấy như cậu khao khát chuyện này lâu lắm rồi ấy, ghen thành lưu manh luôn.”

“Xem như thế đi,” Khuất Dịch ngáp một cái, “Trước đây tôi nghĩ, nếu cậu cứ mãi không chịu làm, hai đứa mình cứ dùng tay và miệng có thể chơi ra kiểu gì...”

Biên Nam bật cười, cười đến mức không ngừng được, “Cậu nói xem cái người mặt mày lúc nào cũng đứng đắn như cậu, trong đầu toàn nghĩ mấy vấn đề không biết xấu hổ này... Thật ra nếu cho tôi làm... tôi sẽ chịu thôi, không đến mức mãi không chịu làm.”

“Vậy sao,” Khuất Dịch vuốt nhẹ trên đùi Biên Nam, “Vậy hôm nay cảm giác thế nào?”

“... Thì cũng được, nhưng mà cũng rất là... này nọ kia,” Biên Nam nói nhỏ, lát sau lại do dự hỏi Khuru Dịch, “Bộ tôi làm cậu khó chịu lắm à?”

“Không hẳn,” Khuru Dịch cười, “Cậu hấp tấp quá, tôi thấy cậu mới là người ghen đấy.”

“Má,” Biên Nam cũng đành chịu, suy nghĩ một lát lại nói, “Vậy lần sau thì sao? Nếu không lần sau tôi sẽ không hấp tấp thế nữa.”

“Lần sau?” Khuru Dịch cười một hồi rồi thỉnh thoảng đổi giọng hung dữ, “Nằm mơ đi!”

Biên Nam sững sốt, tiếp đó phì cười: “Cậu có đổi giọng hung dữ cũng chẳng dọa người tí nào.”

“Đó là vì cậu biết tôi sẽ không hung dữ với cậu.” Khuru Dịch tắc lưỡi.

“Tôi nói mới dọa người này, nhìn đây,” Biên Nam dùng cùi chỏ huých Khuru Dịch, bỗng dưng đập ván giường ngồi dậy, “Muốn lý với bố hả? Mày còn non lắm! Để mày làm hay bố làm thì phải xem tâm trạng của bố đã!”

“Ầy!” Bị cú đập giường của Biên Nam làm giật cả mình, Khuru Dịch nhìn chằm chằm Biên Nam một lát rồi cười đến nỗi không nổi, “Dọa chết tôi rồi, tôi bị dọa tới mức cương luôn.”

“Khuru Dịch à,” Biên Nam thở dài, “Trước đây hai đứa mình nên đánh cho đủ mới đúng, bây giờ không nỡ ra tay với cậu, mẹ nó cậu tiện đến thế này mà tôi lại không cẩu nổi.”

“Thì tôi cũng vậy thôi.” Khuru Dịch nhắc chân dùng đầu gối đẩy Biên Nam nằm xuống gối, “Hôm đó cậu không biết nặng nhẹ như thế tôi cũng cố nhịn không đập cậu bay ra sân, nếu là người khác thì tôi đã...”

“Người nào khác?” Biên Nam lập tức hỏi.

“Chỉ là ví dụ thôi,” Khuru Dịch ngẫm nghĩ một lát rồi cười, “Hình như ví dụ này không ổn cho lắm nhỉ?”

Hai người nằm cạnh nhau cười ngu cả buổi trời.

“Hầy,” Biên Nam ngáp liên tục hai cái, “Bây giờ buồn ngủ rồi.”

“Ngủ đi, ngày mai còn đi làm nữa.” Khuru Dịch bị Biên Nam làm cho ngáp theo.

“Mông không khỏe, không biết mai dậy đi làm nổi không.” Biên Nam nhắm mắt nhỏ giọng nói.

“Cậu có cần dùng mông chơi bóng đâu.” Khuru Dịch nói.

“Thế cậu cũng không cần mông dạy học hả?” Biên Nam xoay người ôm Khuru Dịch.

Hai người lại cười ngu một trận nữa, cuối cùng Khuru Dịch vỗ bụng Biên Nam một cái, “Có ngủ không thì bảo, không ngủ thì ra ngoài quét sân!”

“Ngủ ngon, đại bảo.” Biên Nam nói.

“Ngủ ngon, đại hổ tử.” Khuru Dịch cười nói.

...

Buổi sáng khi tỉnh dậy, Biên Nam thấy hơi nặng đầu, chắc do uống quá nhiều.

Khuru Dịch đã rời giường, đang ở trong phòng khách nói chuyện điện thoại, nghe nội dung thì hẳn là Thân Đào.

“Nó về rồi à?” Biên Nam kéo quần lên đi ra ngoài hỏi.

“Hai ngày nữa,” Khuru Dịch nói, “Nhị bảo đi mua đồ ăn sáng rồi mà mãi chưa thấy về, cậu ra xem thử đi, hôm nay nó phải đến trường dọn vệ sinh.”

“Ừm.” Biên Nam trả lời, rửa mặt rồi ra ngoài.

Gần đây bạn học Khuru nhị bảo không thích mua điểm tâm ở đầu hẻm nữa, nhóc rất sẵn lòng đi đến một quầy điểm tâm ở ngoài phố, quầy đó có nuôi một con chó sinh một ổ cún lông xoăn, lần nào nhóc cũng mượn dịp mua điểm tâm tới đó treu cún.

Từ đằng xa, Biên Nam đã thấy nhóc xách một túi bánh bao ngồi xỏm dưới gốc cây, bên chân là mấy chú cún béo ú đang xoay quanh nhóc vầy vầy đuôi.

“Nhị bảo!” Biên Nam gọi lớn.

Khưư Ngạn hớn hở chạy tới: “Sao anh lại ra đây?”

“Nếu anh không ra chắc hôm nay em trễ giờ quét dọn vệ sinh quá, em đưa điểm tâm cho cún ăn hết rồi phải không?” Biên Nam hỏi.

“Không có ạ,” Khưư Ngạn lắc lắc cái túi trong tay, “Chỉ cho chó mẹ một cái bánh bao thôi, chủ quán nói cún đang bú sữa không ăn bánh bao.”

Mỗi lần Biên Nam uống nhiều thì thể nào hôm sao cũng thấy đói, vì thế cậu lại qua mua thêm một xúng bánh bao hấp, hai cái bánh rán, bây giờ mới dẫn Khưư Ngạn về.

“Hôm qua anh uống nhiều lắm.” Khưư Ngạn phẩy túi, vừa nói vừa nhảy nhót.

“Đâu có.” Biên Nam nói.

“Đi đường còn chẳng xong, là anh hai em đỡ anh vào đó,” Khưư Ngạn cười nói, “Đại hồ tử tử lượng của anh kém quá.”

“Em uống nước ngọt thì có gì mà đặc ý...” Biên Nam xoa đầu nhóc.

“Đại hồ tử,” Khưư Ngạn xoay người nhảy lùi, “Sau này anh sẽ ở nhà em luôn phải không?”

“...Hả?” Nghe nhóc đột nhiên hỏi vậy, Biên Nam không khỏi xấu hổ, “Cái này... chưa chắc nữa.”

“Ở riêng không tiện bồi dưỡng tình cảm.” Khưư Ngạn nghiêm túc nói.

“Em nghe được từ chỗ nào vậy?” Biên Nam buồn cười.

“360 Độ Yêu ạ,” Khưư Ngạn nói, “Kênh 6.”

Kênh 6 mà Khưư Ngạn nói là kênh tin tức thành phố, Biên Nam chưa xem bao giờ, không ngờ Khưư Ngạn mỗi ngày chỉ ngồi trước TV chừng nửa tiếng mà cũng tìm được nội dung kiểu này.

“Anh phải nói với anh hai em, TV chỉ chứa một kênh trung ương (CCTV) cho em thôi,” Biên Nam cảm khái, “Suốt ngày toàn xem gì đâu không.”

“Càng không cho xem càng muốn xem, càng không cho nói càng muốn nói,” Khưư Ngạn lắc đầu nguầy nguậy, “Anh không biết đạo lý này sao?”

“Im lặng!” Biên Nam đi tới dùng cánh tay kẹp hông Khưư Ngạn xách nhóc lên, bước nhanh về nhà, “Chưa đầy hai năm nữa em có thể tọa đàm trên TV đấy.”

Về đến nhà đúng lúc Khưư Dịch vừa nói chuyện điện thoại xong, thấy Biên Nam thì vẫy tay: “Nè, nói cậu nghe chuyện này.”

“Chuyện gì? Thân Đào hả?” Biên Nam ném Khưư Ngạn lên ghế sofa.

“Ừ, chiều nay tan ca hai đứa mình qua giúp người ta chuyển nhà đi.” Khưư Dịch nói.

“Gi... cơ?” Biên Nam sững sốt, suýt nữa muốn chỉ mông mình nói chỗ này chưa khỏe đâu.

“Giúp một cô nàng chuyển nhà, không có nhiều đồ lắm, chỉ một ít hành lý và một bộ máy tính bàn, gọi xe giúp nhỏ chở đi là được,” Khưư Dịch ngó mông Biên Nam, “Cậu đi theo nhìn thôi, đồ cứ để tôi dọn.”

“Không phải, ý là việc này liên quan gì đến Thân Đào?” Biên Nam nói xong mới ngộ ra, “Bạn gái Thân Đào hả?”

“Chưa hẳn, là một cô nàng trong văn phòng công ty nó, nó với người ta nói chuyện hợp rơ quá nên muốn theo đuổi,” Khưư Dịch cười, “Tiện thể hai đứa mình tới xem nhỏ là người thế nào luôn.”

“Ồ, vậy được.” Biên Nam rất hứng thú với cô gái mà Thân Đào thích, Thân Đào luôn luôn trầm ổn chừng chạc chưa già đã yếu, Biên Nam thật sự muốn xem thử người mà Thân Đào thích là dạng nào.

“Anh Tiểu Đào không đẹp trai bằng hai anh,” Ngồi bên bàn gặm bánh bao, Khuê Ngạn đột nhiên lên tiếng, “Lỡ chị kia để mất tới một trong hai anh thì làm sao đây?”

Khuê Dịch và Biên Nam liếc mắt nhìn nhau, hai người nửa ngày không thốt nên lời.

Cuối cùng Khuê Dịch quay đầu nhìn Khuê Ngạn thật lâu: “Em quan tâm quá nhỉ.”

“Em đi học nha!” Khuê Ngạn cười tí tởn vớ cái xô nhỏ bên cửa rồi chộp một cái bánh bao chạy ra ngoài.

“Tôi phát hiện trẻ con toàn là thoát cái đã trưởng thành,” Biên Nam ngơ ngác, “Hôm trước còn nghịch nước tiểu...”

“Độ trưởng thành hiện tại của nó còn thuộc mức ngẫu nhiên, bây giờ tôi đang nghĩ cách kiềm chế không cho nó trưởng thành đây,” Khuê Dịch cầm ly sữa đậu nành lên uống, “Hồi còn nhỏ chơi vui biết bao.”

“Có ai như cậu không,” Biên Nam cười nói, “Nó trưởng thành cũng chơi vui mà, như cậu vậy.”

“Phải rồi, sớm muộn gì cũng có một ngày nó sai bạn nó qua chuyển nhà cho cô bé nó thích như Thân Đào...” Khuê Dịch tặc lưỡi, “Nghĩ là thấy hết vui rồi.”

“Cậu đừng can thiệp nhiều quá,” Biên Nam cắn một miếng bánh rán, “Tôi muốn sau này nhị bảo sinh một đồng tiểu nhị bảo, sau đó chia cho hai ta một đứa...”

Khuê Dịch cười đến sặc sữa, ngồi xổm dưới đất ho một lúc lâu mới nói: “Biên Nam cậu đừng dùng từ như thế được không?”

“Từ nào?” Biên Nam liếc mắt, “Tôi thích con nít, cậu không sinh được, nếu cậu sinh được tôi chắc chắn sẽ làm cậu sinh cho tôi mười tám đứa.”

“Thôi xong, một ổ ngựa vằn.” Khuê Dịch nói.

“Khuê Dịch, sớm muộn gì hai ta cũng phải nói rõ chuyện này,” Biên Nam chỉ vào Khuê Dịch, “Cứ đợi đấy.”

“Mau đi làm đi, muộn rồi kìa,” Khuê Dịch cười lấy di động ra xem đồng hồ, bước đến bên cậu, “Hôm nay thấy không thoải mái chỗ nào thì gọi ngay cho tôi, tôi qua với cậu.”

Hôm nay trái lại không thấy mệt ảnh hưởng gì đến công việc, Biên Nam chỉ thấy lúc ngồi hơi khó chịu, từ sáng đến trưa gần như toàn đứng bên sân bóng.

Gần trưa La Dật Dương mới tới, vừa vào sân đã đặt mông ngồi xuống ghé than thở: “Mệt chết đi được!”

“Sao vậy?” Biên Nam hơi bất ngờ khi câu đầu tiên La Dật Dương nói không phải là “Biên Nam qua chơi bóng nào”.

“Chạy làm thủ tục tới trưa.” La Dật Dương xoa chân, “Nhiệm vụ Khuê Dịch giao cho.”

“Chạy thật á?” Biên Nam lại hỏi.

“... Lái xe đi,” La Dật Dương không vui, “Điền mới chạy thật.”

“Cả quá trình chỉ lái xe thì anh bóp chân nổi gì, tôi tưởng anh chạy marathon làm thủ tục chứ.”

“Vào văn phòng cũng phải đứng đợi chứ,” La Dật Dương thở dài, “Có chút chuyện mà khó khăn ghê.”

“Giờ thì biết chưa,” Biên Nam tìm một thỏi sôcôla trong balô cho La Dật Dương, “Anh tưởng chỉ cần một tiếng là xong phải không?”

“Đừng bắt chước Khuê Dịch, chẳng đáng yêu chút nào,” La Dật Dương dậm chân, “Mà đã gần mười ngày nửa tháng rồi, tôi thật sự bội phục Khuê Dịch, mỗi ngày dạy học làm một đồng chuyện, thế mà mấy ngày nay vẫn có thể viết ra kế hoạch...”

“Ừ.” Biên Nam chợt nhớ đến tiếng thở dốc của Khuê Dịch bên tai mình tối qua, cái cảm giác tựa như mơ hồ rồi lại rõ ràng rành rành khi Khuê Dịch vừa dịu dàng vừa không cho phép phản kháng mà tiến vào cơ thể cậu nhất thời khiến cậu đỏ mặt, vội vàng xoay người nhìn học viên đang luyện tập trên sân.

“Nhị bảo đâu? Sao không tới?” La Dật Dương đứng sau lưng cậu hỏi.

“Hôm nay trường tổng vệ sinh, nó đến trường rồi.” Biên Nam cử động tay chân, định bụng lát nữa qua làm mẫu.

“Chơi bóng thôi,” La Dật Dương đứng lên, “Trợ lý Biên, qua hoạt động một tiếng nào.”

“Không,” Biên Nam rất muốn nói tới qua tôi hoạt động rồi giờ đi lại không tiện, “Hôm qua tôi uống quá nhiều, giờ vẫn chưa tỉnh hẳn.”

“Uống rượu? Với ai? Với Khuru Dịch hả? Sao không gọi tôi!” La Dật Dương lập tức hô to.

“Mấy hôm nữa qua ăn cơm chung đi,” Biên Nam nói, “Sinh nhật Khuru Dịch, thứ bảy rủ một nhóm bạn tới chơi, hai người chắc cũng xem như vừa là bạn vừa là đối tác, nhất định phải đến đấy.”

“Thứ bảy? Không thành vấn đề, sinh nhật cậu ta hả? Nhiều tuổi rồi?” La Dật Dương nghe vậy rất hào hứng, thoáng cái quên mất chuyện uống rượu không mời mình.

“19.” Biên Nam nói.

“ Bao nhiêu? 19?” La Dật Dương sững sốt, “Mẹ nó, tôi thế mà lại bị một thằng nhóc 19 sai bảo chạy khắp thành phố mỗi ngày à...”

“Anh thôi đi,” Biên Nam cười, khoát tay lên vai La Dật Dương, nói, “Anh cũng chỉ lớn hơn bọn tôi một hai tuổi, giả bộ cha chú làm gì, hồi đó có râu còn coi được, giờ mất râu rồi nhìn cũng như một thằng nhóc thôi.”

“Ồ phải,” La Dật Dương sờ miệng mình, “Tôi cũng biết tôi để râu trông rất bảnh... Thôi không nhắc chuyện râu ria nữa, nhắc tới tôi lại nhớ chuyện thất tình.”

Cuối cùng Biên Nam cũng không chơi bóng với La Dật Dương, cậu thật sự cảm thấy mình mà chơi bóng với tình trạng này sẽ rất khó chịu, may là ăn trưa xong có Khuru Ngạn chạy tới, La Dật Dương xem như tìm được chút chuyện để làm.

Nhóc kia quả thật rất có hứng thú với tennis, hôm nay các sân đều đầy hết, La Dật Dương dẫn nhóc qua luyện tập với tường, dù chỉ đập bóng đơn điệu suốt hai tiếng mà nhóc vẫn kiên trì được.

Biên Nam nhìn mà cảm khái, đây là sự khác nhau giữa có hứng thú và không có hứng thú.

Không chừng mười năm sau cậu có thể đánh mấy trận với Khuru Ngạn.

Chẳng qua vừa nghĩ đến việc mười năm sau Khuru Ngạn cũng lớn cỡ mình bây giờ, cậu đột nhiên thấu hiểu cảm giác của Khuru Dịch, tiếc quá, bánh mì nhỏ đáng yêu sẽ không còn nữa...

Bên kia tập với tường hơn ba tiếng, bên này Biên Nam đã tan ca, bây giờ Khuru Ngạn mới miễn cưỡng buông vợt, theo Biên Nam về nhà.

Hôm nay Khuru Dịch về nhà cũng sớm hơn thường ngày, cậu đang chuẩn bị nấu chút mì, sau đó qua giúp người ta chuyển nhà.

Cô nàng mà Thân Đào để mất, hai người họ đều tò mò như nhau.

“Trước đây Thân Đào có nói nhỏ đó là người thế nào không?” Biên Nam vừa ăn mì vừa hỏi.

“Cao gầy trắng,” Khuru Dịch tổng kết rất nhanh, “Mắt to tóc dài, không phải kiểu dịu dàng, tính tình nóng nảy.”

“... Thân Đào thích dạng này?” Biên Nam hơi khó hiểu.

“Không biết, nhưng mà nó chịu được, tính tình nó tốt lắm.” Khuru Dịch cười cười.

“Mau ăn đi.” Biên Nam nói.

Cơm nước xong, hai người ném Khuru Ngạn ở nhà, ra đầu hẻm tìm một chiếc xe van chở hàng rồi đi đến địa chỉ mà Thân Đào đưa.

Chỗ ở hiện tại của cô gái kia cách công ty khá xa, thế nên mới tìm thuê một chỗ gần công ty, muốn chuyển xong trong hai ngày này.

Lúc sắp đến nơi, Khuru Dịch gọi cho cô nàng, cô nàng nói đã chuyển vài thứ xuống lầu.

“Giọng nghe rất già dặn,” Khuru Dịch cúp máy nói, “Cũng không tệ, biết tự đưa những thứ đưa được xuống trước.”

Lúc xe đến dưới lầu, cách lớp cửa kính Biên Nam trông thấy một cô gái tóc dài đứng bên hai cái thùng, thấy xe bọn họ thì vẫy vẫy tay, nhìn vào trong cửa sổ xe: “Khuru Dịch và Biên Nam phải không?”

“Phải!” Khuru Dịch tranh thủ bảo tài xế đỗ xe, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn Biên Nam, “Thấy chưa?”

“Thấy rồi! Rất đẹp... mà hình như hai bốn hai lăm tuổi lận,” Biên Nam cũng nhìn lại, “Má, Thân Đào thích lái máy bay à?”

103. Chương 103

Trước đây Khuru Dịch từng kể bạn gái cũ của Thân Đào là một cô bé cao gầy trắng nóng tính, Biên Nam phác họa sơ lược trong lòng, hẳn là tựa tựa Miêu Nguyên, nếu không phải Miêu Nguyên và Cố Vĩ cứ mập mờ qua lại, cậu đã định giới thiệu Miêu Nguyên cho Thân Đào, Thân Đào có vẻ đáng tin hơn.

Thế nhưng khi thấy cô gái đứng bên đường chờ bọn họ, Biên Nam thật sự giật mình.

Gu của Thân Đào thay đổi quá thất thường.

Cô này nhìn là biết lớn hơn bọn họ vài tuổi, mặc quần jeans áo thun, tóc dài gọn gàng.

Rất đẹp, nhưng không cao không gầy cũng không hẳn là trắng.

“Xin lỗi nha, một mỗi cả ngày còn bắt các cậu tới giúp tôi chuyển nhà.” Cô nàng đứng bên xe cười nói.

“Không có gì,” Khuru Dịch mở cửa nhảy xuống, cười chào hỏi, “Lương Duyệt hả?”

“Phải, cậu là Khuru Dịch đúng không, người gọi điện cho tôi ấy, tôi nhận ra giọng cậu,” Lương Duyệt cười, “Gọi tôi chị Duyệt là được rồi.”

“Chuyển nhà nên tìm người mình, tiện sai bảo hơn,” Biên Nam cũng theo xuống xe, “Chị...”

Một câu ‘chị Duyệt’ còn chưa ra khỏi miệng, Khuru Dịch đã huých tay ngắt lời cậu: “Bình thường trò chuyện với Thân Đào mà nhắc tới chị toàn quen gọi Tiểu Duyệt.”

“Vậy hả, vậy... Tiểu Duyệt thì Tiểu Duyệt đi,” Lương Duyệt mỉm cười, chỉ lên lầu, “Các cậu đã nhiệt tình như thế thì tôi cũng không ngại nữa, trong phòng tôi còn một bàn máy tính, một tủ quần áo đơn giản và hai thùng sách...”

“Ừ, cứ dọn đồ lên xe trước đi, chị ở đây trông chừng, bọn em lên lấy xuống.” Khuru Dịch nói.

Sau khi dọn hết đồ Lương Duyệt đã đem xuống vào xe, Khuru Dịch cầm chìa khóa phòng Lương Duyệt cùng Biên Nam lên lầu.

“Sao không cho gọi chị, bình thường gặp người như thế tôi đều gọi chị.” Vào thang máy, Biên Nam hỏi.

“Cậu ngốc hả,” Khuru Dịch tặc lưỡi, “Đó là người mà Thân Đào muốn theo đuổi, hai đứa mình là bạn của Thân Đào, ai biết người ta nghĩ thế nào về việc chênh lệch tuổi tác, cứ tự nhiên gọi người ta là chị như thế sao được?”

“À,” Biên Nam gãi đầu, “Tôi không nghĩ nhiều thế... vậy có theo đuổi được không?”

“Ai biết, nó thích theo đuổi ai thì theo đuổi người đó,” Khuru Dịch duỗi lưng, “Giúp được gì thì giúp, còn lại tùy nó.”

“Lúc trước...” Biên Nam bước đến cạnh Khuru Dịch nhỏ giọng hỏi, “Chuyện hai đứa mình, Thân Đào có thái độ gì?”

“Không có thái độ gì, chỉ nhắc nhở vài lần thôi,” Khuất Dịch cười cười, “Thân Đào không thể chấp nhận chuyện này, nhưng vì tôi và nó là bạn bè nhiều năm nên nó không tiện thể hiện thái độ gì.”

“Vậy có phải nó có ý kiến rất lớn với tôi không?” Biên Nam nhe răng.

“Ừ phải, tranh thủ cuối tuần này tụ họp mau tìm nó đánh một trận đi,” Khuất Dịch cười nói, “Chẳng phải mấy ngày nay cậu cứ muốn đánh nhau với tôi sao.”

“Quả thật đã lâu không hoạt động,” Biên Nam mặt mày bặm trợn, bẻ cổ qua một bên phát ra một tiếng rắc.

“Ày,” Khuất Dịch nhú mày, “Đừng làm ra tiếng này.”

“Sao hả,” Biên Nam đổi bên, lại một tiếng rắc vang lên, “Hầu như người nào trong trường Thể thao bọn tôi cũng biết...”

“Tin tôi đánh cậu không,” Khuất Dịch liếc mắt, “Tôi không chịu được tiếng này, nghe cứ như một giây sau đầu cậu sẽ rắc một cái rớt xuống bên chân tôi.”

“Biến!” Biên Nam sững sốt rồi bật cười, “Cậu có tật gì vậy, cậu cũng hay bẻ ngón tay đấy thôi, sao không lo ngón tay sẽ rớt vào túi...”

“Nói chung cậu đừng bẻ cổ nữa.” Khuất Dịch vươn tay nhéo sau gáy Biên Nam.

Trong phòng Lương Duyệt không còn đồ đạc gì, dọn vào thùng hết rồi.

Vốn dĩ Khuất Dịch còn lo mông Biên Nam đang “bị thương”, định một mình khiêng một thùng, ai ngờ vừa nhắc lên thì thả lại xuống sàn nhà, “Đại hổ tử.”

“Nặng lắm hả?” Biên Nam bật cười, đi qua nhắc lên thử, “Má... khiêng chung đi.”

“Mông cậu ổn không?” Khuất Dịch hỏi.

“Khiêng thùng không cần dùng sức ở mông!” Biên Nam tặc lưỡi.

“Thế à?” Khuất Dịch cười một tiếng, lật ngược bàn máy tính lại, hai người đặt thùng lên trên rồi mỗi người khiêng một bên bàn.

Lên xuống hai chuyến, đưa hết đồ trong phòng lên xe, Lương Duyệt ngồi ở ghế phụ lái không ngừng cảm ơn hai người, “Cảm ơn các cậu nhiều lắm, đồ của tôi nhìn thì không nhiều nhưng cái nào cũng nặng chết được, thật sự cảm ơn hai cậu.”

“Khi nào xong hết rồi hãy cảm ơn,” Biên Nam cười cười, “Giờ nói cứ như đã chuyển xong rồi vậy, nghe xong lát nữa bọn em nói đừng khách sáo rồi xuống xe luôn, chị tự xách đồ lên đó.”

“Vậy không cảm ơn nữa,” Lương Duyệt cũng cười, “Hai cậu chưa ăn phải không? Lát nữa mời hai cậu ăn chút gì đó.”

“Bọn em ăn rồi mới tới,” Khuất Dịch nói, “Không ăn sợ không có sức.”

“Thật hả? Đừng khách sáo với tôi nha.” Lương Duyệt nhìn hai người bọn họ.

“Thật mà, ăn rồi, nếu là người khác bọn em chắc chắn sẽ chờ bụng ăn, nhưng là bạn của Thân Đào thì khác,” Biên Nam cười ha ha, “Không lấy một đồng một cắc nào.”

“Vậy đợi Thân Đào về bắt cậu ấy mời đi,” Lương Duyệt sáng khoái vẫy tay, “Tôi cũng không đưa đi đâu lại với hai cậu nữa.”

“Đúng rồi, để Thân Đào mời bọn em là được, bọn em qua giúp việc của nó mà.” Khuất Dịch cười nói.

Tới nơi lúc khiêng đồ lên phòng, Biên Nam mới phát hiện Lương Duyệt cũng rất khỏe, cô nàng theo sau hai người tự mình kéo một thùng vào phòng.

“Chỉ... khỏe thật.” Biên Nam không nhịn được khen một câu.

“Luôn ở một mình, dọn đồ cũng phải tự mình làm,” Lương Duyệt vỗ thùng, “Chuyện lớn như chuyển nhà mới tìm người giúp, bình thường bê khiêng gì đều tự tôi làm cả.”

“Để bọn em giúp chị cất đồ, chị chỉ bọn em chỗ cất là được.”

“Không sao, vậy được rồi, tự tôi làm từ từ, cũng chưa nghĩ ra nên cất chỗ nào,” Lương Duyệt mở tủ lạnh mini vừa khiêng lên, lấy hai lon coca đưa cho bọn họ, “Cả người đầy mồ hôi, vất vả rồi.”

Hai người uống hết coca, thấy trong phòng không còn chuyện gì để làm, nói đôi câu với Lương Duyệt rồi về.

Từ đây về nhà Khuê Dịch rất ngoan ngoãn, Khuê Dịch đứng bên đường nghĩ xem nên đón xe như thế nào, Biên Nam đợi một hồi thì nhin không nổi ngoắc một chiếc taxi: “Đón taxi về đi, nhị bảo còn đang ở nhà một mình.”

“Sốt ruột về dẫn nó qua xưởng diêm à?” Khuê Dịch lên xe.

“Biến! Cậu muốn đi thì tự mà đi, đừng kéo tôi và nhị bảo theo.” Biên Nam nghe nhắc tới xưởng diêm là oải.

“Nhị bảo cũng thích đi mà,” Khuê Dịch phì cười, nghĩ một lát rồi quay đầu nhìn Biên Nam, “Lúc cậu chuyển nhà chắc không nhiều đồ vậy đâu nhỉ.”

“Tôi chuyển... đi đâu?” Biên Nam nhớ lúc trước Khuê Dịch từng nói, đợi khi nào nói rõ với Khuê Ngạn rồi cậu hãy trả ký túc xá Triển Phi dọn qua ở chung.

“Ồ cậu có nhiều không?” Khuê Dịch cười hỏi.

“Không nhiều, chỉ có mấy bộ quần áo thôi.” Biên Nam thăm kiểm kê đồ đạc của mình, đột nhiên phát hiện mình thật sự không có bao nhiêu đồ, ngay cả ở nhà, những thứ thuộc về mình dường như cũng chỉ có vài món trong phòng, máy tính, điện thoại di động... hết rồi.

Khuê Dịch choàng vai cậu, nói nhỏ: “Dọn qua đây đi, đồ của tôi cũng không nhiều, nhưng tất cả đều là của cậu.”

“... Má.” Biên Nam bật cười, bỗng dưng thấy hơi muốn khóc, chắc là do cảm động.

“Đừng quên thư tình của tôi đấy, quá hạn một ngày rồi mà cậu vẫn chưa có động tĩnh gì, phải đánh một trận mới chịu lấy ra à?” Khuê Dịch lại nói nhỏ.

“Cuối tuần cậu còn tổ chức sinh nhật lần nữa mà?” Biên Nam vẫn chưa quên vụ thư tình, cậu một mực cất nó trong balô, chỉ là cái loại thư tình còn thua nhật ký của nhị bảo cả con phố, nếu phải lấy thì xấu hổ quá, “Đến ngày đó tôi không có quà cho cậu thì làm sao đây.”

“Cần gì chú trọng vậy, còn phải tặng quà nữa à?” Khuê Dịch cười nói.

“Tôi là thế đó, tôi thích tổ chức sinh nhật cho người khác, thích tặng quà sinh nhật cho người khác, không thể thiếu bước nào.” Biên Nam nói.

“Rồi, tôi chờ vậy.” Khuê Dịch nấn vai cậu.

Về đến nhà Khuê Dịch, đèn trong sân sáng rực, một đứa nhóc nằm nhoài trên chiếc bàn dưới giàn nho.

Vừa thấy đứa nhóc ốm nhách kia, Biên Nam lập tức trừng mắt: “Phương Tiểu Quân!”

“Đại hồ tử!” Nghe giọng Biên Nam, Khuê Ngạn chạy ra từ trong nhà, tay cầm hai hộp kem nhỏ, là loại Khuê Dịch mua cất tủ lạnh để ngày thường nhóc ăn.

“Hai đứa đang làm gì vậy?” Biên Nam thấy Phương Tiểu Quân thì không nhin được đẩy tính cảnh giác lên mức cao nhất.

“Cậu ấy chép bài của em ạ,” Khuê Ngạn đặt một hộp trước mặt Phương Tiểu Quân, “Chép nhanh đi, không thì lát nữa anh tớ đuổi cậu về đó.”

“Còn một trang nữa, sắp xong rồi.” Phương Tiểu Quân cầm hộp kem múc một muỗng lớn bỏ vào miệng, sau đó tiếp tục vùi đầu chép bài.

“Muốn ăn chút gì không?” Khuê Dịch vào bếp nhìn xung quanh, “Tự nhiên thấy hơi đói.”

“Có, ăn ạ!” Phương Tiểu Quân nằm sấp trên bàn hô lên.

“Liên quan gì tới nhóc mày? Nhóc mày về bọn này mới ăn!” Biên Nam lườm nó.

“Keo kiệt.” Phương Tiểu Quân bĩu môi.

“Keo kiệt đấy!” Biên Nam bước qua giật hộp kem trên bàn, “Cái này khỏi ăn luôn!”

“Cái này là của Khuru Ngạn cho tui!” Phương Tiểu Quân nhảy xuống ghế giành với Biên Nam, “Trả đây!”

“Không.” Biên Nam cũng không biết tại sao mình lại thấy Phương Tiểu Quân rất chướng mắt, đều là con nít cả nhưng cậu không thích chiều chuộng Phương Tiểu Quân.

“Cậu lấy về chép đi,” Khuru Ngạn ngồi trên ghế cười hì hì nhìn hai người bọn họ, “Sáng mai mang qua cho tớ là được.”

“Đi nhanh đi!” Biên Nam trả kem lại cho Phương Tiểu Quân.

“Ông tưởng tui muốn gặp ông hả!” Phương Tiểu Quân cầm vở bài tập của Khuru Ngạn, hét một tiếng rồi xoay người chạy mất.

“Cậu có phiền không, suốt ngày cứ gây với Phương Tiểu Quân.” Khuru Dịch ở trong bếp thở dài.

“Không phiền, không phiền chút nào hết!” Biên Nam vào bếp, “Thằng nhóc này bụng dạ xấu xa lắm, cỡ nhĩ bảo mà chơi với nó chỉ thiệt thòi thôi.”

“Thiệt một chút có gì đâu, thiệt nhiều thì không dễ thiệt nữa là được,” Khuru Dịch chẳng mấy để tâm, xoay người gọi với ra sân, “Khuru Tiểu Ngạn sao em để nó chép bài thế? Cả nhật ký cũng để nó chép hả?”

“Vâng ạ, chép hết,” Khuru Ngạn ngồi trong sân ăn kem, nhóc gật đầu, đi tới bên cửa bếp, “Chép thì chép thôi, dù sao thầy nhìn cũng biết là cậu ấy chép của em, đâu có mắng em.”

“Em để nó chép bài mà thầy không mắng em?” Biên Nam nhìn nó.

“Hả?” Khuru Ngạn ngẩng đầu chớp mắt, tỏ vẻ mù tịt, “Em đâu có biết gì đâu.”

“Má, em biết giả bộ quá ha!” Biên Nam nhìn mà buồn cười, đoạn kéo nhóc qua véo má nhóc.

“Gia đình Phương Tiểu Quân phức tạp lắm ạ, bố mẹ cậu ấy cứ cãi nhau suốt ngày,” Khuru Ngạn múc một muỗng kem đưa đến bên miệng Biên Nam, “Cậu ấy ở nhà không làm bài tập được, lúc nghỉ đông mẹ cậu ấy xé luôn vở bài tập của cậu ấy, cậu ấy dán mất cả ngày mới xong.”

“Vậy nó qua đây làm là được mà, sao phải chép của em?” Biên Nam ăn kem.

“À, anh không hiểu hả, cậu ấy sao làm được, tâm trạng đâu mà làm, nhà cậu ấy không tốt gì hết,” Khuru Ngạn thở dài, “Không tốt như nhà em.”

“Đúng rồi,” Biên Nam ôm nhóc, “Vậy anh có tốt không?”

“Có ạ,” Khuru Ngạn gật đầu cái rụp, “Anh là tốt nhất.”

“Đại hồ tử dọn qua đây ở được không?” Khuru Dịch đứng bên cạnh hỏi.

“Được nha,” Hai mắt Khuru Ngạn sáng rực, nhóc ngửa đầu nhìn Khuru Dịch, “Thật không anh? Đại hồ tử sẽ dọn qua ở với chúng ta thật ư?”

“Ừ,” Khuru Dịch cười nói, “Có cơm nguội, ăn cơm chiên không?”

“Ăn ăn ăn ăn.” Biên Nam lập tức nói liên hồi, “Ăn!”

Biên Nam muốn dọn nhà rất là dễ, từ ký túc xá Triển Phi đến nhà Khuru Dịch chỉ có một cái balô, buổi chiều tan ca cậu về ký túc xá thu dọn đồ đạc, xách lên là đi luôn.

Chuyện trả ký túc xá, cậu thấy hơi xấu hổ, Thạch Giang hẳn đã duyệt riêng một suất cho cậu, bây giờ chưa được hai tháng đã đòi trả, lúc gặp Thạch Giang cũng không biết phải nói gì.

“Muốn dọn đi à?” Thạch Giang hỏi.

“Dạ phải, ừm... anh Thạch, em làm phiền anh rồi,” Biên Nam gãi đầu, “Em...”

“Về nhà hả?” Thạch Giang lại hỏi.

“Vâng.” Biên Nam trả lời, dù sao cuối tuần hẳn có thời gian là cậu sẽ về nhà.

“Tốt lắm, có thể về nhà vẫn nên về nhà, đỡ mắc công người nhà lo lắng,” Thạch Giang cười nói, “Cũng không cần phải ngại, ký túc xá xếp cho người khác là được.”

Khư Dị đã dọn dẹp căn phòng xưa của bố Khư để tối Khư Ngạn vào đó ngủ.

Khư Ngạn lăn qua lăn lại trên giường, trông rất hưng phấn, “Em có thể chiếm nguyên cái giường lớn! Lúc trước bố cứ cười em đã đi học mà cứ ngủ với anh hai hoài.”

“Đổi giường mới cho em nhé?” Khư Dị búng trán nhóc.

“Khỏi ạ,” Khư Ngạn ôm gối, “Em nằm giường của bố là được, bố từng nói giường này do chính tay bố đóng, rất bền chắc.”

“Ừ, không chỉ giường thôi đâu,” Khư Dị gõ gõ tủ quần áo bên cạnh, “Tủ này cũng là bố đóng, đồ đạc trong nhà toàn tự tay bố đóng khi kết hôn với mẹ.”

“Em muốn dùng tủ này,” Khư Ngạn nhảy xuống giường mở tủ quần áo, “Anh hai dọn trống một nửa giúp em đi, em muốn cất quần áo trong này.”

“Ừ.” Khư Dị gật đầu.

Trong tủ còn một ít quần của bố Khư, nhìn thấy vài chiếc áo khoác quen thuộc, Biên Nam đột nhiên thấy khó chịu, bèn xoay người ra sân ngắm người ngồi dưới giàn nho.

“Tủ quần áo của tôi chưa cậu một nửa,” Khư Dị theo ra ngoài, ngồi xuống cạnh Biên Nam, rút điều thuốc ra ngậm vào miệng, đặt gạt tàn nhỏ mà Khư Ngạn làm cho mình lên bàn, “Mua thêm cái bàn đặt trong phòng chắc đủ dùng nhỉ?”

“Ừa,” Biên Nam ngẫm nghĩ một lát, bất chợt quay đầu nhìn Khư Dị, “Đừng mua, hai đứa mình tự làm một cái đi?”

Khư Dị đang định châm thuốc, nghe vậy thì sững sốt, “Tự làm? Cậu tưởng dễ lắm à?”

“Bố cậu đâu phải thợ mộc mà cũng tự mình làm hết gia cụ trong nhà đấy thôi,” Chẳng hiểu sao Biên Nam lại thấy mình và Khư Dị dùng chung một cái bàn do hai người tự làm thật tốt biết bao, “Không phải cậu khéo tay lắm sao, biết nặn tượng này, ít nhiều gì cũng có chút di truyền chứ, hai đứa mình thử xem.”

“Tùy cậu,” Khư Dị châm thuốc, cười nói, “Vây cứ thử xem, nhưng trước tiên phải tìm dụng cụ của bố tôi đã, cất hết trong nhà kho rồi.”

“Để tôi tìm kiếm trước, thử xem kiếm gì mới hợp.” Biên Nam lập tức lấy di động ra.

“Còn chọn kiểu nữa à?” Khư Dị cười cả buổi, “Một tấm ván gắn bốn cái chân là được, như kiểu bàn mà mấy quán ăn vặt ngoài đầu ngõ đặt ngay cửa ấy, làm được giống vậy là ngon lắm rồi.”

Biên Nam phát tay, “Cậu thật tế nhị, cậu đừng xen vô, để tôi chọn kiểu, mua vật liệu, rồi...”

“Rồi tôi làm, phải không?” Khư Dị hỏi.

“... Ừ,” Biên Nam nói xong tự cười luôn, “Tôi giúp cậu tôi giúp cậu.”

“Cuối tuần này khoan làm, mình mời mọi người đến nhà chơi rồi mà, bày một đồng ngoài sân sợ không có chỗ ngồi.” Khư Dị nhéo lỗ tai cậu.

“Ừ,” Biên Nam quay đầu cắn ngón tay Khư Dị, “Thứ bảy chơi, chủ nhật tôi đi mua gỗ.”

“Chúng ta mời bao nhiêu người nhỉ, tôi phải tính xem mua bao nhiêu đồ ăn mới đủ...” Khư Dị lấy di động ra, mở ghi chú, bên trong đã lên danh sách vài món.

“Sao cậu đảm đang thế này,” Biên Nam nhích qua ôm eo Khuê Dịch, hôn lên má cậu ấy một cái, “Nhân vật chính mà phải nấu nữa ư? Để tôi nấu cho.”

“Cậu mà nấu thì cuối cùng lại phải gọi nhà hàng đưa đồ ăn đến thôi, tôi biết cậu quá mà,” Khuê Dịch đột nhiên nhìn ra sau lưng, “Có những ai?”

“Vạn Phi, Thân Đào...” Biên Nam cũng đưa mắt ra sau, thỉnh thoảng nhìn thấy Khuê Ngạn đang đứng bên cửa, cậu sợ tới mức suýt nữa ngã nhào xuống đất, không biết khi này Khuê Ngạn có nhìn thấy không.

Tuy đã nói với Khuê Ngạn về quan hệ của hai người, nhưng nếu thật sự để Khuê Ngạn thấy mình hôn Khuê Dịch, cậu vẫn sẽ ngượng ngùng.

“Em cũng muốn.” Khuê Ngạn chạy tới đứng cạnh Biên Nam.

“... Muốn gì?” Biên Nam nhìn nhóc.

“Hôn một cái ạ.” Khuê Ngạn nghiêng mặt.

“Ừ, còn tưởng em muốn gì chứ,” Biên Nam dám chắc Khuê Ngạn đã thấy mình hôn Khuê Dịch, nhưng phản ứng thế này khiến cậu thở phào nhẹ nhõm, cậu cúi đầu hôn chụt lên trán Khuê Ngạn, “Qua đời anh hai hôn cái nữa đi.”

“Anh hai em không thích hôn em.” Khuê Ngạn thở dài.

“Vậy sao,” Biên Nam nín cười, cùng thở dài chung, “Anh hai em cũng không thích hôn anh.”

Khuê Dịch mỉm cười hôn lên trán Khuê Ngạn một cái, đoạn quay đầu hôn lên chóp mũi Biên Nam: “Được chưa.”

“Anh hai,” Khuê Ngạn sờ trán, “Em muốn mua máy tính.”

“Mua máy tính làm gì?” Khuê Dịch hỏi.

“Học ạ.” Khuê Ngạn trả lời rất lưu loát.

“Ồ.” Khuê Dịch đáp, không nói tiếp nữa, ngậm điếu thuốc bấm điện thoại.

Biên Nam định nói hay là để anh mua cho em, nhưng Khuê Dịch chưa mở miệng, cậu cũng không biết có nên nói không.

Khuê Ngạn đợi một lát, thấy Khuê Dịch không có ý định nói tiếp, nhóc bèn lại gần Khuê Dịch dụi dụi: “Anh hai, thỉnh thoảng em dùng để chơi game nữa.”

“Gì nữa không?” Khuê Dịch nhìn nhóc.

“Chat QQ với bạn nha,” Khuê Ngạn nhỏ giọng, “Xem anime nữa.”

“Một tiếng một ngày, xem TV hay chơi máy tính đều tính trong một tiếng này,” Khuê Dịch dập thuốc, “Tự em sắp xếp, chơi lâu anh sẽ rút dây.”

“Dạ!” Khuê Ngạn gật đầu lia lịa.

“Chủ nhật bảo đại hồ tử dẫn em đi mua,” Khuê Dịch nói, “Anh hai không có tiền, tiền ở chỗ cậu ấy hết rồi.”

Khuê Ngạn lập tức quay đầu nhìn Biên Nam, Biên Nam cười vỗ túi áo của mình: “Chủ nhật đi mua, nhưng phải nói trước, Phương Tiểu Quân không được chơi máy tính của chúng ta.”

“À!” Khuê Dịch bất đắc dĩ thở dài, “Tôi thật sự muốn nhìn xem mười năm sau cậu và Phương Tiểu Quân có còn thế này không...”

“Đương nhiên là không,” Biên Nam tặc lưỡi, “Mười năm sau nhị bảo chắc chắn sẽ không chơi với nó nữa.”

“Nếu vẫn còn chơi thì sao?” Khuê Ngạn hỏi.

“Thì lúc đó anh đánh nó sẽ không bị nói là ăn hiếp con nít nữa!” Biên Nam gằn giọng.

Hôm thứ bảy Biên Nam dậy rất sớm, bởi vì hôm nay hội họp tổ chức sinh nhật... thật ra là mượn cơ tụ tập trong sân thôi, cho nên trước hết phải dọn dẹp đồng thùng rách chậu cũ trong sân, để lát nữa có không gian hoạt động.

Tính cả Thân Đào và vài người bạn của Khuất Dịch bên Vận tải đường thủy, thêm vợ chồng Vạn Phi và La Dật Dương, thế thì cũng tầm mười người, đủ náo nhiệt rồi, Biên Nam đã qua nhắn trước với ông bà cụ hàng xóm, mắc công tối dọa người ta.

Khuất Dịch chuyển hết mấy thứ cần dùng để tối nay nướng thịt ra sân, “Dưới giàn nho đủ chỗ ngồi rồi, dù sao nướng thịt cũng không cần ngồi.”

“Ừ,” Biên Nam ngồi bên bàn, ngoắc ngón tay với Khuất Dịch, “Qua đây, có quà tặng cậu, tôi không tặng trước mặt nhiều người đâu.”

Khuất Dịch mỉm cười đi đến trước mặt cậu: “Quà gì thế.”

Biên Nam móc ra một bao lì xì trong túi, đặt lên tay Khuất Dịch: “Cầm cho chặt vào, đời này tôi chỉ viết một lần này thôi, vì cậu.”

“Tôi đọc luôn được không?” Khuất Dịch nhận bao lì xì, vừa xé mở liền thấy thư bên trong.

“Thích thì đọc đi,” Biên Nam nhe răng cười, “Đọc xong nhớ đóng khung treo tường.”

Khuất Dịch không đáp, rút thư ra.

Vừa nhìn lướt qua, khóe miệng đã nhếch lên.

“Ê ê ê,” Biên Nam nhát thời xấu hổ, dùng mũi chân chọc Khuất Dịch, “Vào nhà từ từ đọc không được à?”

Khuất Dịch không nhúc nhích, khóe miệng nhếch thành nụ cười nhìn cậu: “Tôi muốn đọc ở đây.”

104. Chương 104

Một bức gọi là thư tình mà mình mặt dày điểm hết mấy tháng còn phải viết nhặng viết cuội cho đủ số chữ, đem ra đã đủ xấu hổ rồi, lại còn bị người ta mở ra xem ngay mặt vừa đọc vừa cười.

Trong nụ cười còn ngập tràn thâm ý.

Biên Nam cảm thấy hơi lúng túng, gọi ba lần mà Khuất Dịch chẳng buồn nhúc nhích, cứ cầm lá thư nhếch khóe miệng đọc từ từ.

“Có mỗi hai trang mà cậu muốn học thuộc luôn là thế nào,” Biên Nam đứng lên, muốn giật thư lại, Khuất Dịch nhanh chóng giấu tay ra sau lưng, Biên Nam trừng mắt lườm Khuất Dịch mấy giây, cuối cùng cắn răng nói, “Rồi, cậu từ từ đọc đi, tôi vào nhà trốn được chưa!”

Khuất Ngạn đang ở trong phòng bố Khuất trải giường, vừa ngâm nga hát vừa nhảy lên nhảy xuống.

“Ày, nhị bảo,” Biên Nam đi qua xem thử, “Anh giúp em...”

“Anh đừng làm rối thêm, anh lấy cho em ly nước là được.” Khuất Ngạn loay hoay mà đầu đầy mồ hôi.

“Ồ hay,” Biên Nam sững sốt, “Vật nhỏ à em thử nói bằng giọng điệu này lần nữa xem anh có xách em ra sân phơi khô không?”

“Đại hồ tử rót giùm em ly nước đi,” Khuất Ngạn ngược mặt cười hì hì với Biên Nam, “Em khát quá.”

“Chờ tí.” Biên Nam xoay người đi tới bên máy đựng nước rót cho nhóc ly nước, thấy cái ly màu trắng của bố Khuất đã được Khuất Dịch dùng bao bọc lại, nhưng không đem cất mà vẫn đặt chung một chỗ.

Lúc đưa nước cho Khuất Ngạn, Biên Nam hỏi: “Ly nhà em mua ở đâu?”

“Trong siêu thị đầu hẻm ạ,” Khuất Ngạn cầm ly nốc một hơi cạn sạch, “Có nhiều màu lắm, có vàng có xanh biển có xanh lục...”

“Có xanh lục?” Biên Nam cất lời nhóc.

Khuất Ngạn gật đầu: “Dạ, xanh lục, còn vàng còn xanh biển...”

“Anh ra ngoài một chuyến,” Biên Nam cất ly của nhóc về chỗ cũ, lúc đi ra thấy Khuất Dịch vẫn còn đứng trong sân cười tí mắt đọc thư của mình, cậu nhin không được chỉ vào Khuất Dịch, nói, “Sớm muộn cũng phải đánh một trận!”

“Đi đâu đó?” Khuất Dịch cười hỏi.

“Không nói cho cậu biết,” Biên Nam bước nhanh ra khỏi sân, “Cậu cứ từ từ cười đi.”

Trong siêu thị rất náo nhiệt, Biên Nam lượn mấy vòng mà chẳng thấy ly đâu, đang định tìm người hỏi thì một chị gái mặc đồng phục siêu thị đi tới: “Ừa, đây chẳng phải là Tiểu Biên sao?”

“... Chị,” Biên Nam ngẩn người, cậu không nhận ra chị này là ai, nhưng nghe câu này nhất định là người quen bên xưởng diêm, cậu cười một tiếng, “Em muốn mua ly, đang tìm ạ.”

“Bên này nè, qua đây,” Chị gái ngoắc ngoắc tay, dẫn Biên Nam tới trước kệ hàng sâu tí bên trong, “Bên kia là ly cả đây, thủy tinh hay nhựa hay gốm sứ hay giữ nhiệt đều có, muốn chị giới thiệu chút không?”

“Không không không không cần đâu, em lấy đại một cái thôi.” Biên Nam vội vàng chạy tới, vừa liếc mắt đã trông thấy cái ly màu xanh lục cùng kiểu với ly ở nhà Khuất Dịch, cậu nhin không được bật cười, cái màu xanh lục này chói mắt quá, hốt nó!

Khi cậu cầm cái ly xanh lục trở lại trong sân, Khuất Dịch không còn đứng mà đang nằm trên ghế đung đưa nhè nhẹ, trong tay còn cầm lá thư.

“Đọc xong chưa thế?” Biên Nam đi vào nhà.

“Hôm nay thời tiết tốt, vạn dặm không mây, đứng trên sân bóng mà mình cứ nhớ tới Khuất Dịch,” Khuất Dịch nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch thành nụ cười, “Không biết...”

“Mẹ nó,” Biên Nam nghe mà sắp đổ mặt, vội chạy qua bịt miệng Khuất Dịch, “Cậu đủ chưa thế, học thuộc thật đấy à.”

“Học thuộc cái này quá dễ dàng,” Khuất Dịch kéo tay Biên Nam ra, “Tôi đọc một lần gần như đã thuộc rồi... Cậu mua ly hả?”

“Ừa, mua cho cậu,” Biên Nam khoe cái ly trong tay, đoạn bước đến chỗ ao nước rửa ly, sau đó đi vào nhà, “Sau này cậu dùng cái màu xanh, tôi dùng cái màu đen.”

“Dựa vào đâu?” Khuất Dịch vào theo, “Cái đen đó tôi dùng hai năm rồi, cũng có cảm tình mà.”

“Thì cậu nói chứ ai,” Biên Nam đặt cái ly xanh vào hàng ly, “Đồ của cậu tuy không nhiều, nhưng tất cả đều là của tôi.”

Khuất Dịch cười nói: “Sao cậu lại như vậy.”

“Thì đó giờ vẫn vậy thôi, cậu mới quen tôi à,” Biên Nam rót chút nước vào cái ly xanh, đưa cho Khuất Dịch, “Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi đã nhớ cái màu xanh lục huỳnh quang chói bệ trời của cậu, trong lòng tôi, cậu mang màu sắc đó.”

“Cậu có biết lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi có cảm giác gì không?” Khuất Dịch cầm ly, tựa vào tường uống một hớp.

“Thánh ngẫu!” Biên Nam nói, giờ nghĩ lại hôm đó lần đầu tiên đánh nhau với Khuất Dịch... mình cũng oai lắm mà, mặc dù mình và Vạn Phi đều bị đánh.

“Lần đầu tiên cậu gặp tôi là hôm đánh nhau hả?” Khuất Dịch cười cười.

“Ừm,” Biên Nam gật đầu, “Bình thường tôi không xen vào chuyện của người khác, chỉ cần đừng đánh tới đầu tôi là được.”

“Cảm giác của tôi khi gặp cậu lần đầu tiên...” Khuru Dịch suy nghĩ một lát, “Ấy dà thì ra tính tình của vua đánh tay đôi ở trường Thể thao là thế này.”

“Má,” Biên Nam nhú mày, “Cậu có ý gì đây.”

“Hôm đó cậu với Vạn Phi ngồi ven đường ăn đậu hủ,” Khuru Dịch tặc lưỡi, “Nhìn cứ như tù nhân mãn hạn tù vừa được thả đang lênh đênh giữa dòng đời.”

“Nhảm nhí!” Biên Nam trừng mắt, “Cậu đừng có gộp tôi chung với Vạn Phi...”

“Cậu còn giống hơn Vạn Phi ấy chứ,” Khuru Dịch cười nói, “Vạn Phi cũng còn trắng.”

“Cuộc đời này khó sống quá,” Biên Nam lượn quanh nhà hai vòng, sau đó vào phòng vẫy tay với Khuru Ngạn, “Nhị bảo, anh đi đây, tạm biệt.”

“Đi đâu vậy nha,” Khuru Ngạn ngồi trên giường nhìn cậu, “Anh trả ký túc xá rồi mà.”

Khuru Dịch ngã ngửa trên sofa cười không ngừng được.

“Sớm muộn gì cũng bị hai anh em các cậu làm tức chết, tôi quyết định đi bụi!” Biên Nam cũng cười theo, đoạn kéo cửa thò một chân ra ngoài, “Không ai giữ tôi lại sao?”

“Đại hồ tử, anh đừng đi mà,” Khuru Ngạn đứng trên giường bấu khung cửa, “Anh đừng đi! Anh mà đi anh hai em nhất định sẽ đánh em cho hả giận.”

“Đánh càng tốt!” Biên Nam nói.

“Đừng đi mà, cậu đi rồi tôi không còn ai để ăn hiếp cô đơn lắm,” Khuru Dịch mỉm cười đứng dậy khỏi sofa, bước tới ôm lấy Biên Nam, cúi đầu đặt cằm lên vai cậu, nhẹ giọng nói, “Lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi cảm thấy, ừm, cục than ngồi dưới đất ăn đậu hủ đúng gu của mình rồi.”

“Giả tạo quá,” Biên Nam tặc lưỡi, liếc mắt nhìn Khuru Dịch, “Mới nãy còn vừa mãn hạn tù mà.”

“Nhưng nhìn cậu giống đòi lương thất bại thiệt...” Khuru Dịch âm thầm luồn tay vào trong áo nhéo hông Biên Nam một cái, “Thật đấy, lần đó thấy cậu thú vị lắm.”

“Được rồi,” Biên Nam thở dài, “Tôi hết phân biệt nổi cậu đang khen hay đang mắng tôi luôn rồi.”

“Khen cậu mà, đẹp trai này, bánh này, ngẫu này,” Khuru Dịch vừa nói vừa đi ra sân, “Anh đẹp trai, mau giúp tôi ướp thịt nào.”

Xiên nướng mà siêu thị bán, Khuru Dịch cứ chê mùi vị không ngon, vì vậy lần này mua luôn một đồng thịt, xách về tự cắt rồi ướp.

Lượng công việc rất lớn, hôm nay tới chơi chủ yếu toàn là nam, ăn xiên nướng không tính theo xiên mà phải tính theo chậu, không làm năm ba chậu thì không đủ cho mọi người ăn.

Khuru Dịch ở trong bếp cắt thịt, Biên Nam đứng bên cạnh dùng các loại gia vị ướp thịt theo như yêu cầu của Khuru Dịch.

“Tối nay chúng ta thu phí đi, nhìn cứ như sạp thịt nướng chuẩn bị dọn hàng ra ấy,” Biên Nam cầm đũa khuấy đều thịt trong chậu, “Thu giá vốn.”

“Trong ngăn kéo có bao tay dùng một lần, cậu đeo vào dùng tay trộn mấy cái là được,” Khuru Dịch nhìn Biên Nam, “Cậu cứ cầm đũa biết khuấy tới chừng nào.”

“Tôi không trộn đâu, thấy ghê lắm.” Biên Nam tặc lưỡi.

“Vậy lúc ăn cậu có thấy ghê không?” Khuru Dịch thở dài.

“Cậu kệ tôi đi, tôi thích dùng đũa, lo mà cắt thịt của cậu đi nói nhảm nhiều quá!” Biên Nam tiếp tục cầm đũa khuấy qua khuấy lại.

Đã hẹn buổi chiều tối, ai ngờ buổi trưa cửa sân đã bị đẩy ra, Biên Nam vừa xoay mặt qua liền trông thấy Vạn Phi.

“Anh Nam!” Vạn Phi xách một túi không biết là gì vào sân, theo sau là Hứa Nhị.

“Ầy, bộ mày sắp chết đói hả,” Biên Nam chạy ra khỏi phòng bếp, “Canh giờ cơm qua ăn kè.”

“Bọn mình đi dạo phố, đúng lúc dạo đến chỗ này,” Hứa Nhị mỉm cười vuốt tóc, “Bọn mình đã nói sẽ tới giúp một tay mà, nhưng chủ yếu là lâu rồi Vạn Phi không gặp cậu, nhớ cậu quá trời luôn.”

“Chào anh Vạn Phi, chào chị dâu!” Khuất Ngạn chạy ra từ trong nhà, kêu một tiếng thật vang.

“Nhị bảo đúng là ngày càng dễ cưng, sao mà dễ cưng thế không biết!” Vạn Phi cười hô hố.

“Nhị bảo, chị mua cho em chiếc máy bay điều khiển từ xa nè, em xem coi thích không?” Hứa Nhị đưa một cái hộp cho Khuất Ngạn.

“Thích ạ!” Hai mắt Khuất Ngạn sáng rực, “Cảm ơn chị dâu.”

“Ôi...” Hứa Nhị bất đắc dĩ nhìn sang bên phòng bếp, “Khuất Dịch à, em trai cậu bị sao vậy.”

“Có phải ngày càng hiểu chuyện không.” Khuất Dịch mỉm cười tựa vào cửa phòng bếp, trong tay còn cầm một miếng thịt bò.

“Đang nấu cơm hay đang chuẩn bị đồ cho buổi tối thế?” Vạn Phi choàng vai Biên Nam đi tới phòng bếp, “Đúng lúc quá, để tao tới trở tài.”

“Nghe nói cậu nhớ anh Nam của cậu hả?” Khuất Dịch nhìn Vạn Phi.

“Bây giờ đâu dám nhớ nhiều, chỉ dám lén lút trộm chần nhớ nhưng khóc sưng mũi tí thôi...” Vạn Phi nói một nửa thì bật cười, buông lỏng cánh tay đang ôm Biên Nam, vỗ vai Khuất Dịch một cái, “Sinh nhật vui về nha anh Dịch.”

“Miệng ngọt ghê,” Khuất Dịch cười nói, “Phụ ướp thịt đi, Biên Nam lè mề quá, ướp xong nấu mì cho các cậu ăn.”

Ba người vào phòng bếp, chen chúc thành một cục.

“Có gì cần mình giúp không?” Hứa Nhị ở trong sân hỏi.

“Không cần, em chơi với nhị bảo đi.” Vạn Phi lập tức đáp lời.

Vạn Phi làm việc này lanh lẹ hơn Biên Nam nhiều, cậu chàng đeo bao tay, hai tay trộn tới trộn lui, chẳng mấy chốc đã ướp xong một chậu thịt.

Sau khi cắt và chuẩn bị xong thịt, Khuất Dịch nấu một nồi mì, cho vào chút thịt mới vừa ướp, mùi vị rất là ngon, Hứa Nhị ăn chưa được mấy miếng đã bám theo Khuất Dịch bảo Khuất Dịch viết lại nguyên liệu và tỷ lệ dùng để ướp thịt.

“Nấu cho anh ăn hả?” Vạn Phi cười hề hề bước tới.

“Chờng nào anh làm bánh nướng áp chảo cho em thì em nấu mì cho anh.” Hứa Nhị nói.

“Ầy dà,” Biên Nam ở bên cạnh tặc lưỡi mấy tiếng, “Đừng có qua nhà người ta show ân ái như thế, mắc ói quá đi mất, nhà bọn này có học sinh tiểu học đó, chú ý chút đi.”

“Chờng nào khai giảng em mới lên lớp bốn.” Khuất Ngạn ngồi kế bên gật đầu một cái.

“Sớm muộn gì nhóc này cũng bị hai người dạy hư.” Vạn Phi thở dài.

Kế hoạch ban đầu là năm giờ chiều mới bắt đầu nướng đồ ăn mừng sinh nhật, nhưng vừa qua ba giờ, mọi người đã lục tục đến.

Sau khi ăn trưa xong, Thân Đào lập tức lái xe điện mang mấy két bia vào sân, lại còn là bia đã được ướp đá nữa, nghe nói hôm qua cất trong tủ đông của đại lý bán kem ở dưới lầu nhà cậu ta.

Chưa nói được mấy câu lại có thêm ba người đến, trong sân bắt đầu trở nên nhộn nhịp.

“Ra đầu hẻm mua bia ướp sẵn không được à?” Khuru Dịch lấy hết đồ trong tủ lạnh ra, muốn nhét bia vào.

“Mày tưởng nhiều đây đủ uống chắc?” Thân Đào đổ mồ hôi đầy đầu, “Thì cứ mua ở đầu hẻm như mọi bữa đi, đồng này giữ lại chờ mua hết bia ở đầu hẻm rồi uống tiếp...”

“Má,” Biên Nam nghe vậy thì sững sốt, vội kéo Khuru Dịch vào phòng, “Tôi uống coca chung với Hứa Nhị và nhị bảo được không? Uống kiểu này chắc tối nay tôi phải chết tám trăm lần quá.”

“Vậy thì vừa khéo mà.” Khuru Dịch cười nói.

“Vừa khéo cái gì? Vừa khéo cái đầu cậu chứ ở đó mà vừa khéo,” Biên Nam trừng mắt, “Khuru đại bảo cậu cười đến nổi không thấy mặt trời luôn rồi cậu biết không.”

“Vừa khéo say rượu làm loạn,” Khuru Dịch nhích tới bên tai Biên Nam, “Không thì tối nay cậu loạn tôi đi.”

“Biến,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch mà bất đắc dĩ, “Cậu nói vậy không thấy thẹn với lòng à, uống xong tôi vật vờ như thế còn loạn được ai...”

Khuru Dịch cười nửa ngày không ngừng lại nổi, cứ tựa vào tường cười âm ỉ.

“Khuru Dịch,” Biên Nam chột chột cầm Khuru Dịch, “Hôm nay tôi không so đo với cậu, thiếu gia đây cũng không phải cứ uống là sẽ thế, chờ mấy ngày nữa tôi sẽ xử đẹp cậu cho mà xem.”

“Chưa tới mấy ngày nữa là sinh nhật cậu rồi,” Khuru Dịch nắm tay Biên Nam, cắn ngón tay cậu, liếm nhẹ một cái, “Cũng phải uống chút rượu mừng chứ.”

Biên Nam cảm thấy Khuru Dịch liếm cái này quả thật làm mình nóng hết cả người, bụng dưới cũng siết lại, cậu không khỏi kêu lên: “A!”

Trong phòng khách truyền đến một tiếng tăng hắng, Thân Đào đóng cửa tủ lạnh: “Tao... vẫn còn ở đây.”

“Vậy mày mau không còn ở đây đi,” Biên Nam bật cười, đi ra ngoài túm Thân Đào đang định chuẩn ra sân, “Anh Tiểu Đào, bọn này còn chuyện nghiêm túc muốn hỏi mày đây.”

“Chuyện gì? Mày mà cũng còn có chuyện nghiêm túc à?” Thân Đào nhìn Biên Nam.

“Tiểu Duyệt.” Biên Nam nói.

Thân Đào xoay người muốn đi, Biên Nam giữ chặt Thân Đào không buông tay: “Ê, chạy cái gì, cái này có phải chuyện nghiêm túc chưa?”

“Muốn nói gì đây?” Thân Đào cười cười, trông có vẻ lúng túng.

“Đáng tin không,” Khuru Dịch châm điếu thuốc ngồi xuống sô pha, “Thoạt nhìn lớn hơn mày không ít nhỉ?”

“Đại học năm tư,” Thân Đào nhìn ra sân, “Bây giờ mày hỏi tao tao cũng không biết, chưa có gì hết mà...”

“Nếu mày thật sự muốn... qua vài ngày nữa mời ra ngoài ăn đi,” Khuru Dịch cười nói, “Cảm ơn bọn tao giúp Lương Duyệt dọn nhà, rủ chị ấy đi chung, bọn tao đẩy thuyền giúp mày.”

“Khuru Dịch,” Thân Đào bật cười, “Sao bây giờ mày hứng thú với mấy chuyện này thế, lúc trước tao bảo mày tư vấn hộ mày còn lười nghe mà.”

“Ai biết,” Khuru Dịch tặc lưỡi, nhìn sang Biên Nam, “Tao cũng cảm thấy bây giờ mình hơi bất ổn, chắc do bị người ta lấy bệnh?”

“Bị ai lấy... Tôi hả?” Biên Nam ngẩn người, “Mẹ nó đó giờ tôi nào có hứng thú với chuyện này, tôi nhìn Vạn Phi theo đuổi Hứa Nhị mà thấy phiền chết rồi... Thật ra tôi cảm thấy chắc do hai đứa mình đã đến với nhau nên nhìn ai cũng muốn giúp người ta đến với nhau?”

“Có lý.” Khuru Dịch gật đầu.

“Vậy tao chúc hai đứa mày hạnh phúc,” Thân Đào xoay người đi ra ngoài, “Tha cho tao đi.”

“Có phải hai đứa mình phiền người lắm không.” Biên Nam cười ha ha, đi đến ngồi xuống cạnh Khuru Dịch.

“Vậy cứ làm phiền người ta đi,” Khuất Dịch cười cười, “Nếu không phải lần này cảm thấy Thân Đào nghiêm túc thật, tôi cũng sẽ không hỏi nhiều. Thật ra Lương Duyệt cũng khá ổn, không kiêu cách, có điều không biết người ta nhìn Thân Đào như nhìn một người đàn ông hay như nhìn em trai.”

Biên Nam vỗ đùi Khuất Dịch, “Bà tám.”

Khuất Dịch cũng vỗ đùi Biên Nam: “Bà tám đen.”

“Má,” Biên Nam cười sặc sụa, “Bộ tôi đen thế à?”

“Vậy tôi thích màu xanh lục huyền quang thế à?” Khuất Dịch phun một ngụm khói vào mặt Biên Nam, “Thật ra cậu cũng không hẳn là đen lắm, hai đứa mình hợp lại quá lắm chỉ là ngựa vằn không có vằn đen thôi.”

Chưa đến bốn giờ, những người được mời gần như đã có mặt đầy đủ, tính luôn mấy cô bạn gái đi theo, trong mảnh sân nhỏ chen chúc chừng mười người. Nếu không phải trước đó Khuất Dịch đã dọn dẹp, có khi cả bọn phải đùn đẩy ra đường hẻm đứng.

Hiếm khi mới có cơ hội thấy nhiều người như thế ở nhà mình, Khuất Ngạn hưng phấn lượn tới lượn lui trong sân, ngửa đầu chào từng anh từng chị, cuối cùng Vạn Phi thấy nhóc ngửa đầu cực quá nên bế nhóc đi quanh sân kiểm duyệt.

Biên Nam nhìn những người đứng đầy sân, hầu như cậu đã từng gặp mặt cả, đám người Vạn tải đường thủy bình thường hay đi theo Khuất Dịch, cậu đã gặp hầu hết, còn đánh lộn không ít lần nữa.

Bây giờ mọi người đã tốt nghiệp, cho dù dồn đống trong cùng một mảnh sân cũng chẳng còn tìm được cảm giác hề chạm mặt là muốn xắn tay áo đánh mấy hiệp như ngày xưa, cả bọn tụ tập một chỗ còn trò chuyện vô cùng sôi nổi nữa.

Hứa Nhị và mấy cô gái ngồi một bên xiên thịt, thường ngày hay nũng nịu ông ọ, nhưng ra ngoài với bạn trai thì bỗng dưng hiền huệ ngay, mặc dù xiên rất là khó đỡ, có cái chỉ có một cục thịt, có cái chỉ vền vền hai miếng, nhưng tốc độ xiên rất nhanh, chỉ sau một tiếng đồng hồ, nguyên một bọc xiên lớn đã dùng hết.

Thịt chưa xiên được bọc bằng túi giữ tươi cất vào tủ lạnh.

“Nhìn kìa, mấy em gái đảm đang biết bao,” Biên Nam không còn chỗ để ngồi, đành phải ngồi ở bậc cửa, vừa nói vừa huých cánh tay Khuất Dịch, “Nếu cậu tìm một em...”

“Cậu hối hận à?” Khuất Dịch cười hỏi.

“Không, tôi hối hận cái gì chứ,” Biên Nam cười ha ha, “Cậu còn đảm đang hơn con gái, tôi sợ cậu hối hận thôi.”

“Nếu không gặp cậu, tôi cũng sẽ không tìm con gái,” Khuất Dịch cúi đầu xuống, ngón tay vẽ nguyệt ngọc ngoạc dưới đất, “Tôi nói với cậu chưa nhỉ, mẹ tôi... rất muốn thấy tôi kết hôn, sinh cháu trai cho bà ấy.”

Biên Nam sững sốt, một lát sau mới nói khẽ: “Vậy ư, cậu chưa nói với tôi.”

“Từ khi biết mình không có hứng thú với con gái,” Giọng Khuất Dịch rất nhỏ, “Tôi cảm thấy có lỗi với mẹ vô cùng, cảm thấy mình thật tệ hại, sao lại như vậy chứ...”

“Thế...” Biên Nam nhú mồm, cậu thật sự không biết Khuất Dịch từng dần vật như vậy.

“Nói thật, nếu không phải cậu cứ sáp tới gần tôi, chắc chắn tôi không dám tơ tưởng nhiều về cậu đâu,” Khuất Dịch mỉm cười nhìn Biên Nam, “Chắc đây là duyên phận.”

“Đại bảo à,” Biên Nam vẫn nhú mồm, “Vậy bây giờ cậu... còn nghĩ vậy không? Hay là... nghĩ thông suốt rồi?”

“Không biết,” Khuất Dịch thở dài, “Câu chuyện này đâu có gì nghĩ thông hay không, thật ra cũng chẳng có gì để nghĩ, mẹ tôi muốn thấy con dâu là sự thật, tôi không làm được cũng là sự thật, vả lại tôi cũng không còn cơ hội giải thích với mẹ nữa.”

“Nhưng nếu vậy có khi nào trong lòng cậu sẽ luôn có vương mắc không?” Biên Nam nhú chặt lông mày.

“Lúc trước thì có, bây giờ thì không, cũng không thể nói là nghĩ thông hay chưa,” Khu Dịch vòng tay ra sau lưng Biên Nam, sờ sờ lưng cậu, “Có lẽ mẹ tôi vốn không cần tôi giải thích, nhìn bố tôi là hiểu rồi.”

Biên Nam im lặng một hồi, đột nhiên vỗ vai Khu Dịch một cái: “Đại bảo à!”

“Ấy,” Bị Biên Nam thành linh vỗ một cái, Khu Dịch suýt nữa nhảy dựng lên, “Làm gì vậy?”

“Sinh nhật vui vẻ!” Biên Nam nói, “Tôi nghĩ rằng, chỉ cần hai đứa mình hạnh phúc bên nhau là đủ rồi, điều bố mẹ muốn chẳng phải là con cái sống bình yên và ổn định sao, à phải, còn việc nối dõi tông đường thì... giao cho nhị bảo là được... cậu thấy nó lẩn lộn trong đám con gái cứ như cá gặp nước không...”

Khu Dịch cười hồi lâu, sau đó đứng lên đá đá Biên Nam, thấp giọng nói: “Vào phòng.”

“Chi vậy?” Biên Nam nhìn cả sân đầy người, nếu không phải ngại trong nhà nóng, cả bọn đã chui vào từ lâu rồi, “Giỡn chơi tí hả? Không an toàn lắm nhỉ?”

“Thế có vào không?” Khu Dịch nhìn cậu.

“Vào vào vào vào...” Biên Nam đứng lên, theo Khu Dịch vào phòng.

Vừa vào phòng còn chưa khóa cửa, Khu Dịch đã lôi Biên Nam đến vách tường bên giường, hất cậu lên đó, sau đó lập tức sẵn tới.

“Này!” Biên Nam trợn tròn mắt, lời còn chưa dứt, Khu Dịch đã hôn lên môi cậu.

Một tay mò ra sau lưng cậu thô lỗ sờ mấy cái, tay còn lại kéo bung quần cậu ra luồn vào trong, dù chưa kịp phản ứng, Biên Nam bị một loạt động tác trên làm cho thở gấp dồn dập.

Kích thích quá đi mất!

Giữ ban ngày ban mặt!

Trong sân chừng mười người!

Cửa còn chưa chịu khóa!

Đã thò tay vào quần!

Biên Nam còn chưa kịp nghĩ xem rốt cuộc chuyện này kích thích cỡ nào, cơ thể cũng mới vừa phản ứng kịp, Khu Dịch bỗng nhiên buông cậu ra, lau miệng: “Giỡn xong rồi.”

“Cái... gì?” Biên Nam sững sốt, tay còn giữ nguyên tư thế muốn sờ mông Khu Dịch.

“Tôi chỉ đột nhiên muốn giỡn chơi với cậu tí,” Khu Dịch nhích lại gần hôn khéo miệng Biên Nam, “Buổi tối tiếp tục, Biên đen.”

“Mẹ nó cậu có còn là người không?” Biên Nam khom người chỉ vào Khu Dịch, hồi lâu không biết nên nói gì, “Khu trắng!”

“Tôi yêu cậu.” Khu Dịch cười nói.

“... Ấy,” Biên Nam thở dài, “Tôi cũng yêu cậu lắm.”

105. Chương 105

Trong sân ồn như vỡ chợ, không ai chú ý hai người đang làm gì trong phòng, Biên Nam khom lưng dựa tường một lát rồi mới theo Khu Dịch ra ngoài.

Khu Ngạn rất hứng thú với máy bay điều khiển từ xa mà Hứa Nhị mua cho mình, nhóc không chờ được lúc vắng người mà mở ra chơi ngay trong sân.

Lúc cửa sân bị ai đó đẩy ra, máy bay phóng thẳng xuống cửa, tông vào đầu người nọ.

“A! Cái gì thế!” Người nọ che đầu kêu oai oái.

“La Dật Dương!” Khuu Ngạn mừng rỡ kêu lên, “Máy bay của em đó!”

“Có phải em cố ý không...” La Dật Dương nhìn quanh sân một vòng, “Nhiều người vậy mà em còn chơi cái này?”

“Tối rồi kia!” Không biết ai lên tiếng.

“Tối rồi tối rồi.” La Dật Dương đáp lời.

Tiếng chào hỏi vang vọng khắp sân, như thể mọi người đều quen nhau vậy.

“Sinh nhật vui vẻ,” La Dật Dương đi tới trước mặt Khuu Dịch, đưa một cái hộp đựng trong túi cho Khuu Dịch, “Tặng cậu, cái này... cậu ngồi dạy thêm trong thời gian dài chắc nên dùng.”

“Cái gì?” Biên Nam nhích lại xem thử, “Máy... máy mát-xa?”

“Mát mát-xa hông,” La Dật Dương nói, “Sao hử, dùng được chứ?”

sd6

Máy mát-xa hông

Nhìn ảnh ông già mặt mày khoái chí tựa vào máy mát-xa trên hộp, Khuu Dịch cười cả buổi: “Tôi thấy được mình của năm mươi năm sau rồi...”

“Cứ ngồi hoài dễ nhức hông lắm,” La Dật Dương vỗ vai Khuu Dịch, đoạn quay đầu nhìn nhóm người trong sân, “Ăn được chưa? Có phải tôi tới đúng lúc lắm không?”

“Đi phụ đi!” Biên Nam đẩy La Dật Dương một cái, “Đúng lúc lắm!”

Tâm trạng của Biên Nam rất tốt, cậu muốn sinh nhật phải như thế này, một đám bạn bè vô tư lự tụ tập ăn mừng, mặc kệ có quen nhau hay không, uống bia ăn nhậu tán dóc đủ chuyện trên trời dưới biển tung bừng náo nhiệt là được.

La Dật Dương suy xét rất chu toàn, vì lái xe tới nên anh chàng còn mang theo một bộ vỉ nướng.

Ba cái vỉ nướng xếp thành một hàng trong sân, con gái phụ trách rắc gia vị, con trai phụ trách nướng, chẳng mấy chốc đã có ăn, nhưng không biết nướng chín hay chưa.

Nhân vật chính Khuu Dịch chẳng được ai ngó ngang, Biên Nam cầm mấy xiên thịt tới, vốn dĩ định cho Khuu Ngạn, ai ngờ vừa xoay mặt qua đã phát hiện nhóc cầm mấy xiên trên tay, không biết ai nướng cho nhóc nữa.

“Hai đứa mình bị lãng quên rồi.” Biên Nam đưa xiên thịt cho Khuu Dịch.

“Vui không?” Khuu Dịch gặm thịt, hỏi.

“Cũng được,” Biên Nam tựa vào giàn nho, ngẩng đầu lên nhìn, “Nho này ăn được không? Ra nhiều trái đấy chứ!”

“Nói nhỏ thôi,” Khuu Dịch giơ ngón trỏ, “Mấy đứa kia vẫn chưa phát hiện, lát nữa bọn mình hái xuống là được, nếu để tụi nó nghe thấy chắc đỡ luôn cái giàn.”

“Hình như năm nay nho ra trái nhiều hơn năm ngoái,” Biên Nam ngước đầu lên, giữa những phiến lá nho to dày, nhìn sơ qua có chừng mười chuôi nho lớn nhỏ, “Có phải bón phân không?”

“Ừa,” Khuu Dịch gật đầu, “Bón phân đó, phân tình yêu, trong bảng thành phần có hôn hôn sờ sờ giỡn chơi tí, còn có uống nhiều rồi giỡn trò người lớn...”

“Mẹ nó,” Biên Nam cắn tấm tre, xoa xoa cánh tay mình, “Cậu im coi.”

Ăn xong một đợt, nguyên chậu thịt xiên sẵn thấy đáy, Khuru Dịch gọi Thân Đào tới: “Kiểu này tao thấy đồng thịt đã xiên sẵn chắc chắn không đủ ăn, còn chút thịt đã ướp nhưng chưa chuẩn bị, đến lúc đó lấy ra nướng thẳng luôn đi.”

“Để tao đi xem thử.” Thân Đào cười nói, sau đó xoay người gọi vài bạn nữ vào phòng bếp.

“Tội hái nho xuống nhé.” Khuru Dịch cầm lấy cái ghế.

“Ừa.” Biên Nam chạy qua bên kia lấy cái giỏ.

Khuru Dịch mới vừa cầm kéo đứng lên ghế, lập tức có người trông thấy bèn hú lên: “Ồ, có nho kìa!”

“Ui trời tao cứ tưởng là nho giả! Qua lấy mấy chuối coi!” Lại có người hú theo.

“Đứng yên đấy,” Khuru Dịch hươ hươ cây kéo trong tay, “Sao cảm giác cứ như muốn cướp giật thế này.”

“Đâu có, sao dám cướp của anh đại chứ.” Có người cười nói.

“Vậy thì chưa chắc, có người của trường Thể thao ở đây mà.” Có người tiếp lời.

“Qua đây qua đây qua đây,” Vạn Phi cười, xắn tay áo lên, “Vừa khéo đã lâu không hoạt động rồi.”

“Biên Nam và Vạn Phi thì thôi, khó xơi lắm,” Người kia cũng cười, rồi lại cảm khái, “Chắc, ban đầu đánh nhau um sùm, bây giờ lại có thể tụ tập chung một chỗ nướng thịt...”

May là có đánh.

Biên Nam giờ giờ đón nho mà Khuru Dịch ném xuống, may là có đánh.

May là hôm đó Trương Hiểu Dung làm mình khó chịu.

May là Phương Tiểu Quân lừa tiền của nhị bảo.

May là mình với Vạn Phi đi đánh lén Khuru Dịch.

May là sau khi biết đại bảo là Khuru Dịch, mình không có dứt áo ra đi.

May là...

Quá nhiều trùng hợp mới đưa mình và Khuru Dịch đến gần bên nhau, thiếu mất bất cứ một khâu nào, bây giờ mình và Khuru Dịch sẽ là hai đường thẳng song song, mỗi người đi một ngã.

...

Thân Đào dự đoán rất chuẩn, tự mang bia tới, cả bọn ăn uống nhậu nhẹt từ chiều đến tối.

Bia lạnh của mấy tiệm tạp hóa đầu hẻm bị bọn họ mua hết, cuối cùng bia do Thân Đào mang đến cũng uống sạch, bấy giờ mới xem như yên tĩnh.

Biên Nam uống một chai, sau đó đổ hai lon coca của Khuru Ngạn vào chai rỗng của mình, cầm đi loang quanh cũng không ai phát hiện.

Ầm ỉ đến tận mười một giờ, Khuru Dịch đuổi mọi người về, cả đồng người đứng trên đường đón taxi chùng nứa tiếng.

Trước khi lên taxi, La Dật Dương nhét chìa khóa vào túi của Biên Nam: “Ngày mai tôi qua lấy xe, cậu cất giùm tôi đi.”

“Anh đem tới luôn không được à? Đưa tôi làm gì?” Biên Nam không hiểu gì sất.

“Ầy! Cậu không giữ chìa khóa giùm tôi, xe bị người ta lái đi mất thì biết làm thế nào?” La Dật Dương trợn mắt nhìn Biên Nam.

“Anh hai à,” Biên Nam bất đắc dĩ vỗ mặt La Dật Dương, “Chìa khóa xe để trên người anh, không phải để trên xe, anh cầm chìa khóa xe về, ngày mai đem tới...”

“À đúng, đúng rồi, chính xác.” La Dật Dương ngơ ngác, gạt đầu một cái rồi xoay người lên taxi, “Đi đây! Sinh nhật vui vẻ nhá!”

Ngoại trừ vợ chồng Vạn Phi và Thân Đào, cuối cùng mọi người cũng về hết.

“Ôi,” Vạn Phi duỗi lưng, “Nhanh lên, chúng ta dọn phụ rồi về luôn.”

“Không cần đâu,” Khuất Dịch nhìn đồng hồ, “Mấy cậu cũng về đi, ngày mai tôi dọn là được.”

“Vậy không tốt lắm, cậu là nhân vật chính mà.” Hứa Nhị cười nói.

“Đi đi,” Thân Đào nói, “Ngày mai dọn là được, ngày mai thì nó không còn là nhân vật chính nữa, bây giờ bọn mình dọn dẹp leng keng keng chắc hàng xóm nổi điên mất.”

Thân Đào thì gọi điện thoại về, còn Vạn Phi và Hứa Nhị thì ôm nhau về.

Lúc xoay người đi vào nhà, Biên Nam nhìn không được tặc lưỡi mấy tiếng: “Sao bỗng nhiên ai cũng ngọt như mật thế này.”

“Cậu có gì không bằng đâu,” Khuất Dịch choàng tay lên vai Biên Nam, “Hai đứa mình cũng đủ ủ một thùng mật rồi.”

“Ừa,” Biên Nam liếc nhìn Khuất Dịch, “Còn là mật trắng đen nữa.”

“Cho thêm chút sirô xanh lục pha thành màu xanh lục cũng được.” Khuất Dịch nói.

“Hai đứa mình đủ chưa vậy?” Biên Nam tặc lưỡi, “Màu xanh trắng đen này rốt cuộc làm nổi không!”

“Tại cậu bắt đầu trước mà,” Khuất Dịch suy tư một lát, “Đợi đến sinh nhật cậu đi, màu này chắc làm nổi.”

“Sao phải đợi đến sinh nhật tôi?” Biên Nam hỏi.

“Bởi vì tôi định làm một cái tượng đất trắng đen nhỏ tặng cậu.” Khuất Dịch cười nói.

Khuất Dịch đã hứa, mỗi lần sinh nhật cậu sẽ tặng cậu một tượng đất nhỏ.

Biên Nam bỗng thấy cảm động khôn tả, mặc dù cậu nghĩ rằng biết trước quà sinh nhật mấy chục năm sau của mình chẳng còn cảm giác bí ẩn nữa...

Đã thế cách sinh nhật mình chưa đến vài ngày, tên này tặng quà cho mình lại còn quá ư là thiếu lãng mạn bàn bạc với người được tặng.

“Lần này không cầm vợt tennis nữa, mặc quần bơi đi,” Khuất Dịch ngồi ở mép giường, cầm tập phác họa cúi đầu vẽ soàn soạt, “Một là dễ làm, hai là thể hiện được đường vằn trên người...”

“Tôi không lấy được không?” Biên Nam nằm sấp trên giường, “Tôi không muốn.”

“Không được,” Khuất Dịch nhìn Biên Nam, “Nếu không cho cậu mặc quần cộc vậy.”

“Tôi có thể mặc đầy đủ quần áo không? Áo lót cũng được.” Biên Nam nói.

Khuất Dịch suy nghĩ hồi lâu: “Được rồi, cậu thích đứng hay ngồi chồm hổm hay ngồi bệt?”

“Cậu nặn loại tượng chibi chân ngắn mà còn chia ra đứng hay ngồi chồm hổm hay ngồi bệt à?” Biên Nam bật cười.

“Được chứ, tôi biết mà,” Khuất Dịch lật sang trang khác tiếp tục vẽ loẹt xoẹt, “Dễ thương quá.”

Trước đây có cảm giác sinh nhật rõ ràng hơn, nghỉ hè chán muốn chết, suốt kỳ nghỉ hè chỉ mong nó mau kết thúc để đến sinh nhật mình ra ngoài tụ họp với bạn bè.

Bây giờ thì khác, ngày ngày đi làm tan tầm rồi còn đủ thứ chuyện để làm, mỗi ngày sinh nhật càng tới gần nhưng vẫn chưa có cảm giác rõ ràng mấy.

Biên Nam làm việc vô cùng nghiêm túc, lúc trước cho dù không có hứng thú, cậu vẫn không lười biếng bỏ bê huấn luyện kỹ thuật khô khan hay huấn luyện thể năng mệt chết người, bây giờ cảm thấy đi làm rất thú vị, thế nên càng làm nghiêm túc hơn.

Có cảm giác cuối cùng mình đã tìm được hướng đi vững chãi.

Tiếc là vẫn chưa sắp xếp được thời gian thực hiện kế hoạch dạy Khuê Dịch đánh tennis, Khuê Dịch còn bận hơn cả cậu, mỗi ngày ngoại trừ dạy học sinh, cậu ấy còn phải chạy đi làm thủ tục với La Dật Dương.

Nhưng rồi cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện mặt bằng, La Dật Dương tìm mặt bằng tại cổng sau khu chợ gần trường trung học số hai ở thành phố, nằm trên tầng hai của một tòa nhà làm việc cũ, tổng cộng bốn phòng, dọn dẹp sửa sang lại chút là dùng được ngay.

Lúc đưa thẻ ngân hàng cho Khuê Dịch, Biên Nam bỗng thấy hồi hộp: “Hiệu trưởng Khuê, từ trước đến giờ tôi chưa từng có cảm giác này.”

“Cảm giác gì?” Khuê Dịch cất thẻ vào trong túi tiền.

“Vừa hưng phấn vừa căng thẳng,” Biên Nam gãi tóc, “Cuối cùng chuyện này gần như đã đi vào quỹ đạo rồi, nhưng tôi lại sợ... lỗ vốn, đó giờ tôi chưa từng để ý đến tiền như thế.”

“Bởi vì tiền này là do hai đứa mình tích cóp từng đồng một, tôi cũng căng thẳng mà,” Khuê Dịch cười cười, “Vậy nên tôi mới cẩn thận như thế, nhưng cũng suy xét nhiều lắm mới dám làm đấy.”

“Vậy hả,” Biên Nam gật đầu, “Ừm.”

“Thật ra cho dù lỗ thật cũng không sao, thậm chí thì quay lại mượn một lớp nhỏ dạy thêm vài học sinh thôi, đâu có gì,” Khuê Dịch châm điếu thuốc, “Cậu còn việc làm, cậu có thể nuôi tôi mà.”

“Má, đúng rồi, để anh nuôi cưng!” Biên Nam bật cười, “Mấy ngày trước Thạch Giang tìm tôi nói chuyện, nếu cuối năm tôi vượt qua sát hạch, sang năm có thể tự mình dạy học viên, giống Cố Vĩ đó, không phải trợ lý nữa.”

“Giỏi thật, thêm một năm nữa chắc thăng lên làm tổng huấn luyện viên luôn.” Khuê Dịch giơ ngón cái.

“Sang năm Triển Phi mở một chi nhánh mới ở ngoại ô phía Tây, diện tích rộng lắm, cậu nói xem nếu tôi xin qua đó có khi nào tốt hơn không? Có điều giai đoạn đầu chắc chắn không đông như bên trụ sở chính.” Hễ gặp những chuyện như thế này, Biên Nam lại theo thói quen muốn nghe ý kiến của Khuê Dịch.

“Muốn đi thì cứ đi, tiền ít chút thì ít thôi, sau này nói thế nào cũng là nguyên lão ở chi nhánh, cho dù cậu muốn làm tổng huấn luyện viên, đến chi nhánh sẽ dễ phát triển hơn, ở trụ sở chính cậu giành với Thạch Giang à.” Khuê Dịch cười cười.

“Vậy đến lúc đó vượt qua sát hạch tôi sẽ xin,” Biên Nam búng tay, “Tự dưng thấy mình tiền đồ vô lượng quá.”

“Cậu chỉ giỏi chỗ này thôi,” Khuê Dịch bước tới hôn lên chóp mũi Biên Nam một cái, “Xe tưới nước lướt qua một chuyến là tưới được nguyên bãi cỏ.”

“Thế nên hai đứa mình mới hợp nhau,” Biên Nam nói, “Đúng là một đôi ngựa vằn tạo hóa dựng nên.”

Lần này sinh nhật Biên Nam không phải vào cuối tuần, bởi vì sinh nhật Khuê Dịch đã quây xong rồi, sinh nhật cậu dự định ba người ăn mừng thôi.

Cậu cũng đã nghĩ xong, hôm nay trời nóng, tìm một nông gia nhạc bên bờ sông, thuê chiếc thuyền ngồi ở trên thuyền ăn cơm.

sd7

Nông gia nhạc: là một dạng hình thức du lịch thiên nhiên, đại loại là người ta cung cấp cho một khoảng vườn rồi mình tự vào chơi, có ao có cây, thích ăn cá thì câu cá tự nấu ăn, thích ăn trái cây thì tự hái ăn, v.v...

Khuê Ngạn cực kỳ phấn khích với đề nghị này, cứ luôn miệng hỏi xuống nước bơi được không anh câu cá được không anh, thậm chí còn tưởng tượng đến mức có thể lái canô dùng sợi dây kéo nhóc trượt nước không...

“Cậu lo mà trông chừng nhị bảo, mai mốt lớn không biết nó quây tới cỡ nào nữa,” Biên Nam cũng chào thua, “Ngày nào cũng tập tennis mà tinh lực vẫn còn dồi dào như vậy, có phải ghen dân tộc chiến đấu của mẹ cậu truyền hết cho nó rồi không...”

Khuru Dịch cười cả buổi, đang định mở miệng thì di động ném trên bàn của Biên Nam thành linh reo lên, cậu cầm lên nhìn rồi đưa cho Biên Nam: “Bố cậu gọi, nếu như nói chuyện sinh nhật với cậu, cậu đừng có nói thẳng là không về nhà đó.”

“Biết rồi, tôi đi làm không về được,” Biên Nam cười cười, nghe điện thoại, “Bố à?”

“Tiểu Nam hả,” Bên chỗ bố nghe ồn khiếp, còn có tiếng máy nổ ầm ầm nữa, “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi,” Biên Nam rất quen với tiếng động này, “Sao bố lại chạy xuống hầm mỏ?”

“Tôi xem thử tình hình, ngày mai sinh nhật con bố có thể chạy về.” Bố nói.

“Đừng, sinh nhật con... dời đến cuối tuần đi, ngày mai con phải đi làm, buổi tối chín giờ mới tan tầm,” Biên Nam vội nói, “Cuối tuần bố về là được.”

“À phải, bây giờ con đi làm rồi, vậy mà bố cứ luôn cảm thấy con vẫn còn đang đi học,” Bố cười một tiếng, “Vậy cuối tuần con chắc chắn về phải không? Bố với dì đã chuẩn bị quà cho con, đừng có không về đấy.”

“Về mà, nhất định sẽ về,” Biên Nam nói, “Bố lại mua điện thoại di động cho con hả?”

“Không phải di động, mua cho con chiếc xe...”

“Cái gì?” Biên Nam sững sốt, “Xe? Bố mua xe cho con làm gì, con còn chưa thi lấy bằng lái mà.”

“Biên Hạo cũng được mua xe năm 19 tuổi, dĩ con nói mua một chiếc cho con luôn đi, con tìm thời gian học lái xe thi lấy bằng là lái được thôi,” Bố sắp xếp, “Có chiếc xe con đi đâu cũng tiện.”

“... Cảm ơn bố.” Trong lòng không rõ là cảm giác gì, Biên Nam thấy mũi mình cay cay.

“Vậy ngày mai con không mừng sinh nhật à?” Bố ngập ngừng rồi hỏi thử, “Hay là mừng với bạn?”

“Con với... bạn ăn một bữa, cuối tuần về nhà tổ chức chính thức.” Biên Nam nói.

“Khuru Dịch phải không?” Bố hỏi.

Biên Nam nhìn Khuru Dịch, do dự hồi lâu mới khẽ đáp: “Phải ạ.”

“Ồ, không sao không sao,” Bố nói, “Vậy cuối tuần con nhớ về nhà.”

“Vâng.” Biên Nam đáp một tiếng, sau khi cúp điện thoại, cậu cảm giác lòng bàn tay ứa mồ hôi.

“Mua xe cho cậu hả?” Khuru Dịch cười hỏi.

“Ừ, xe của Biên Hạo cũng là bọn họ mua vào sinh nhật 19 tuổi,” Biên Nam gãi đầu, “Nên mua cho tôi một chiếc luôn.”

“Tốt quá rồi,” Khuru Dịch đi tới gãi đầu Biên Nam, “Cậu tranh thủ thi lấy bằng, sau đó lái xe đưa bố cậu với dì ra ngoài chơi.”

“Ừa,” Suy nghĩ một hồi, Biên Nam lại bật cười, “Hiệu trưởng Khuru, lớp dạy thêm của cậu có cần dùng xe không? Khỏi phải mua.”

“Cậu lo đưa đón hả?” Khuru Dịch cười hỏi.

“Lo chứ,” Biên Nam nổi hứng, “Ày, nếu không hai đứa mình đi thi lấy bằng chung đi, ai muốn dùng xe thì người đó lái.”

“Tôi còn định sang năm mua chiếc xe đây.” Khuru Dịch nói.

“Không cần mua, tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm, đúng không,” Biên Nam nhìn Khuru Dịch, “Chắc không phải cậu không muốn lái xe này chứ?”

“Sao lại không muốn, tôi đâu có kiểu cách như thế, tiền tiết kiệm được có thể dùng để làm chuyện khác,” Khuru Dịch búng tay, “Bên lớp dạy thêm còn bận chút chuyện lật vật khoảng một tháng nữa là xong, đến lúc đó ghi danh học lái xe đi.”

“Ừ!” Biên Nam cười ha ha.

Vừa nhắc tới xe, hưng phấn nhất chính là Khuất Ngạn, hôm sau lúc đón taxi đi nông gia nhậu ăn cơm, nhóc cứ ngồi đằng sau lái nhai: “Có thể lái xe đưa em đến trường không anh?”

“Được.” Biên Nam nói.

“Có thể lái xe đi mua thức ăn không anh?”

“Được.”

“Có thể lái xe đi đánh tennis không anh?”

“Được.”

“Có thể...”

“Em trả tiền xăng.” Khuất Dịch ngồi bên cạnh cất lời Khuất Ngạn.

Khuất Ngạn im re, lát sau mới hỏi: “Cho ghi sổ được không anh?”

Biên Nam và Khuất Dịch đều phì cười, Biên Nam sờ đầu nhóc: “Được.”

Đến nông gia nhậu rồi lên thuyền, Khuất Ngạn tạm thời quên chuyện xe, nhóc ngồi ở mũi thuyền ngâm chân dưới hồ đập nước: “Em xuống nước được không?”

“Không,” Khuất Dịch cầm thực đơn lên xem, “Ăn cá ha?”

“Ừ,” Biên Nam gật đầu, “Không uống bia.”

Khuất Dịch không nhìn Biên Nam mà nhìn thực đơn cười cả buổi: “Không uống thì thôi.”

Sau khi chọn thức ăn, Khuất Dịch xoay ghế về phía mạn thuyền, Biên Nam cũng lấy ghế ngồi xuống cạnh Khuất Dịch.

Chỗ này là khuỷu sông, nước chảy chậm chậm, xung quanh còn có vài chiếc thuyền đốt đèn vàng trôi lênh bênh, thoạt nhìn rất tĩnh lặng.

“Phong cảnh không tệ nhỉ?” Biên Nam tựa vào lưng ghế, gác chân lên mép thuyền.

“Ừa, thoải mái,” Khuất Dịch lấy túi của mình, móc ra một cái hộp nhỏ bên trong, “Sinh nhật vui vẻ, đây là quà nhị bảo tặng cho cậu.”

“Quà của cậu đâu?” Biên Nam mỉm cười mở hộp ra, giữa đồng giấy lót màu sắc sặc sỡ là một cục màu đen.

“Mở của nó xong rồi mở của tôi,” Khuất Dịch nói, “Cái này là nhị bảo tự mình làm.”

“Cái này là... cái gì?” Biên Nam lấy vật nọ ra, là một cục đất tròn vo, cậu nhận ra vật liệu là đất sét mà Khuất Dịch thường dùng làm tượng đất, nhưng cục đen thùi lù này nhìn chẳng biết là cái gì, không khỏi khiến cậu nhớ lại xâu thịt viên mà lần đầu tiên Khuất Ngạn nặn cho mình... Lâu vậy rồi mà tay nghề chẳng tiến bộ chút nào.

“Nhị bảo,” Khuất Dịch quay đầu lại gọi Khuất Ngạn, “Đại hồ tử hỏi em nặn cái gì kia?”

Khuất Ngạn lập tức rút chân ra khỏi nước, chạy tới bên người Biên Nam: “Đại hồ tử sinh nhật vui vẻ nha.”

“Cảm ơn em,” Biên Nam nhóc, “Cái này là em làm hả?”

“Dạ!” Khuất Ngạn gật đầu cái rụp, “Em nặn, nặn thật lâu mới tròn đó.”

“... Đây là cái gì?” Biên Nam hơi áy náy với việc mình không nhìn ra nó là cái gì.

“Đây là... đây là...” Có lẽ bản thân Khuất Ngạn cũng không có định nghĩa, sau hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng nhóc cắn răng nói, “Đây là một quả trứng!”

Khuất Dịch ngồi kế bên phá lên cười.

“Trứng?” Biên Nam ngấm ngấm, “À rồi, trứng màu đen?”

“Trứng.... Bắc Thảo ạ.” Khuất Ngạn dè dặt nói.

Biên Nam thật sự không nhịn nổi, cậu cầm cái trứng Bắc Thảo cười không ngừng nổi: “Cảm ơn em nhị bảo, anh thích lắm luôn.”

“Thật không ạ?” Hai mắt Khuất Ngạn sáng rực.

“Thật mà, thích cực ấy, anh muốn đặt nó trên bàn.” Biên Nam vừa cười vừa gật đầu.

“Vậy sau này em làm thêm cho anh!” Khuất Ngạn hớn hở nói.

“Bây giờ tới lượt tôi.” Khuất Dịch lại lấy ra một cái hộp lớn hơn, đặt lên đùi Biên Nam.

“Chẳng có cảm giác mới mẻ gì cả, cậu nhìn trứng Bắc Thảo của nhị bảo xem, bất ngờ thú vị biết bao, cái của cậu...” Biên Nam vừa nói vừa mở hộp ra, khi thấy tượng đất nhỏ bên trong, cậu ngỡ ngàng một lát rồi ngửa đầu lên trời phá lên cười, “Má!”

“Mới mẻ chưa? Đây là dáng vẻ của cậu khi tôi gặp cậu lần đầu tiên, mới mẻ quá luôn ấy chứ.” Khuất Dịch cười nói.

Biên Nam không đáp, cứ cười mãi không ngừng.

Khuất Dịch làm một cậu bé ngồi chồm hổm bưng một chén đậu hủ, trên người mặc áo lót sọc trắng đen, không mặc quần...

“Thích không?” Khuất Dịch quay đầu nhìn Biên Nam.

“Thích,” Biên Nam xoa xoa mặt, nhìn tượng đất trong tay, “Sao không đặt một bức thư tình bên trong?”

“Thư tình?” Khuất Dịch chỉ chỉ đầu mình, “Ở đây nè, nghe không?”

“Nghe!” Biên Nam lập tức ngồi ngay ngắn.

“Bảo yêu, bây giờ là một ngày trước khi cậu lên thuyền, tôi lại đang nằm trên giường viết thư tình cho cậu đây...” Khuất Dịch ngả lưng tựa lên ghế, nhắm hai mắt lại bắt đầu nói, “Hôm nay thời tiết rất tốt...”

“Má!” Biên Nam vừa nghe liền sững sờ, “Cái này... Mẹ nó cậu đọc của tôi làm gì?”

“Không phải đọc, là học thuộc,” Khuất Dịch cười cười, “Nhưng mà hai đứa mình nằm trên sofa ngủ suốt buổi chiều...”

“Im miệng!”

“Thật sự hơi lãng phí thời gian...”

“Cậu không chịu thôi đúng không?”

“Ít ra cũng nên trò chuyện cả ngày chứ...”

“Được được được, cậu học thuộc đi.”

Tôi nói chuyện với ai cũng thấy chán, nhưng với cậu thì khác, nội dung chán cỡ nào tôi cũng thấy thú vị.

Nhớ cậu.

Bảo yêu, đây là ngày thứ hai cậu lên thuyền.

Trước đây cứ nghĩ cậu không ở trước mắt cũng chẳng sao, lên thuyền rồi mới thấy khác, nhớ cậu quá, nhớ đến mức mọi thứ trở nên nhàm chán, làm gì cũng thấy chán, không biết đến Thật Nhàm Chán ngồi một lát có bớt chán không.

Bảo à, ba ngày rồi.

Khuất Dịch yêu, đã nhiều ngày rồi không viết, chuyện của bố cậu, tôi khó chịu lắm, viết không nổi nữa. Chắc cậu cũng khó chịu lắm phải không, xin lỗi vì hôm đó tôi lớn tiếng với cậu.

Ông ấy giống như bố tôi vậy, ông ấy mất tôi thật sự không chấp nhận nổi.

Bảo yêu, lại nhiều ngày không viết, gần đây trong lòng tôi rối lắm, có lẽ tôi không nên nghĩ nhiều như vậy, càng nghĩ càng lo lắng, cậu đừng cố chống mãi thế, phát tiết một chút được không, đánh tôi một trận cũng được, tôi không đánh trả đâu.

Không ở bên cậu thì nhớ muốn chết, nhưng ở bên cậu lại thấy đau lòng, mâu thuẫn quá.

Hơn nữa tôi cứ cảm thấy thấp thỏm thế nào ấy, không biết tại sao nữa.

Bảo yêu, chắc tôi không có kỹ năng viết nhật ký rồi, chưa kể đã lâu không viết, chẳng biết chừng nào mới viết xong, yêu cầu của cậu bá đạo quá.

Hôm nay thời tiết tốt, tâm trạng của tôi cũng khá hơn nhiều, loại văn chương học sinh tiểu học này, không biết cậu đọc rồi có cười không.

Nội dung tôi viết lúc trước ảnh hưởng tâm trạng quá, hay là cậu bắt đầu đọc từ đây đi.

Bảo à, hôm nay tôi thấy một con chó trên đường, lông xoăn, như nhị bảo vậy.

Nội dung này có tính là thư tình không? Nhưng mà giống thật đó, hay là sau này hai đứa mình sống chung thì nuôi một con chó đi, giống lông xoăn ấy, đặt tên là Tam Bảo.

Không biết chừng nào mới có thể sống chung một nhà với cậu, muốn lắm, nhưng mà không dám nói, để xem khi nào cậu mới nói.

Đại bảo à, hôm qua tôi nằm mơ thấy cậu, mơ hơi lưu manh tí, nghĩ lại thấy đã thiệt, hê hê.

Dòng trên được viết vào hôm qua, hôm nay nhìn lại muốn gạch bỏ ghê, thôi kệ, để dành cho cậu đọc, dù sao chắc chắn cậu cũng từng mơ thấy tôi, nói không chừng còn lưu manh hơn tôi nữa.

Hôm nay không muốn viết, mệt phờ người, đám học viên thật đáng ghét.

Hôm nay vẫn không muốn viết, cảm giác như nhiệm vụ bất khả thi ấy, đếm thử xem viết lâu vậy rồi mà vẫn chưa tới 700 chữ, lúc trước tôi thi văn kiểu gì nhỉ, nghĩ không ra.

Hôm nay viết một chút đi, hôm nay lúc ăn cơm tự nhiên thấy cậu bảnh quá, muốn sờ một cái nhưng nhị bảo ngồi kế bên nên không dám động đây.

Mặt trời tỏa nắng trên cao, hoa lá cười với ta. Hôm nay thấy hơi nóng, mà nóng là tôi lại muốn đùa giỡn lưu manh...

Hôm nay là một ngày tốt, phải kỷ niệm một chút, kỷ niệm một chút, là kỷ niệm chứ nhỉ.

Nhưng mà viết ra thấy xấu hổ quá, ha ha ha ha.

Trong lòng hai đứa mình biết là được rồi đúng không, nhưng mà cục cưng đại bảo à đáng người của cục cưng ngon lắm nha.

Viết kiểu này không biết mấy năm sau đọc lại có hiểu hôm nay xảy ra chuyện gì không.

Ngày kỷ niệm phá thân.

Viết vậy chắc nhớ rồi nhỉ.

Khuru đại bảo tôi yêu cậu.

Hồi vị mấy ngày rồi, không biết nên viết gì mới phải.

Mỗi lần thấy cậu cười là muốn hôn cậu một cái.

Hôm nay xem trận đấu của bánh ngọt Dương và Thạch Giang, đánh hay ngoài ý muốn, thế nên bị gợi hứng, quyết định dạy bạn Khuru đại bảo đánh tennis, để xem mười năm sau chơi bóng với nhau sẽ như thế nào.

Mười năm sau chắc hai đứa mình vẫn còn bên nhau nhỉ, đột nhiên thấy hơi lo.

Nhưng cậu không theo tôi thì theo ai, tôi tốt thế mà, đúng không.

Sinh nhật vui vẻ, đại bảo.

19 tuổi, ngầu quá!

Sáng sớm dậy viết mấy câu, buổi tối còn phải mừng sinh nhật với cậu, vui quá.

Có điều hôm nay phải nói chuyện của hai đứa mình với nhị bảo, trong lòng bất chợt lo sợ không yên. Chữ này chắc sai rồi, để tôi lấy di động tra thử.

Lo sợ không yên.

Hy vọng nhị bảo sẽ không ngại chuyện này.

Má!

Sau này không uống rượu nữa!

Khuru Dịch cậu quá nham hiểm, đùa giỡn lưu manh như vậy có thắng cũng không vẻ vang chút nào.

Tôi mà không uống rượu thì chắc chắn không để cậu thuận lợi vậy đâu!

Thôi, cho cậu sướng một lần vậy, sau này thay phiên đi.

Không, rúc thăm. Rút thăm chứ.

Đã lâu không viết chữ nên giờ chữ gì cũng không biết viết.

Thật ra thì sao cũng được, chỉ cần ở bên cậu là đủ.

Đại bảo, ngày mai phải đưa thư tình này cho cậu rồi, tôi mới đọc lại một lượt, viết cái quái gì tôi cũng không biết luôn.

Cậu ráng đọc nha, dù sao mỗi khi viết tôi toàn nghĩ đến cậu thôi à.

Không biết cậu đọc rồi có cười không, thôi, muốn cười thì cười đi.

Đủ 1000 chữ rồi nhỉ, tôi chưa đếm, để tôi bổ sung thêm mấy câu.

Khuru Dịch, tôi thật may mắn khi gặp được cậu, ở bên cậu tôi thay đổi rất nhiều, tôi thích sự thay đổi đó, cũng thích những điều khác biệt cậu mang đến cho tôi.

Tôi nghiêm túc muốn ở bên cậu, chúng ta mãi mãi ở bên nhau, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không rời xa nhau.

Mười năm sau chúng ta cùng đánh tennis.

Hai mươi năm sau chúng ta ắt sẽ thấy tiểu nhị bảo của nhị bảo, kêu vợ nó sinh thêm mấy đứa, cho chúng ta một trai một gái.

Ba mươi năm sau chắc chúng ta phát lên rồi, dành ra một tháng không làm gì hết đi du lịch, không, hai tháng.

Bốn mươi năm sau, để tôi tính thử xem, khi ấy chúng ta sắp sáu mươi, uầy già cả thật đáng thương, đừng phát tướng đừng phát tướng.

Năm mươi năm sau, chúng ta vẫn còn ở bên nhau.

Sáu mươi năm sau, vẫn còn ở bên nhau.

Bảy mươi năm sau, ây dà vẫn còn ở bên nhau.

Cuối cùng chết chung một chỗ, trên bia mộ viết:

Tên da trắng bên cạnh là người tôi yêu nhất.

Tên da đen bên cạnh là người tôi yêu nhất.

106. Chương 106

Hôm nay thời tiết tốt, với Dương Húc mà nói, khí hậu đầu thu là dễ chịu nhất, không lạnh cũng không nóng, núp trong phòng sẽ không thấy lạnh, đi tới đi lui cũng không thấy nóng.

Có điều cặp tình nhân ngồi tựa bên cửa sổ đằng kia hơi bị phiền.

Cô gái cứ cười mãi không ngừng, Dương Húc biết con gái tuổi này thích cười, nhưng cô nàng cười hăng say quá, chàng trai nói bừa một câu mà cô nàng cũng cười đến tận mấy phút.

“Ông chủ ——” Chàng trai cất tiếng gọi, “Có ở đó không ——”

Dương Húc đưa tay đóng cửa phòng, nhìn máy tính.

“Bồi bàn?” Chàng trai đi tới, đứng ở quầy bar gọi tiếng nữa, “Bồi bàn!”

“Gì đây.” Dương Húc cau mày.

“Có sữa tươi không?” Chàng trai hỏi.

“Không.” Dương Húc trả lời.

“Nước trái cây thì sao?” Chàng trai lại hỏi, “Mà anh ở đâu thế?”

“Không luôn,” Dương Húc bấm pause đoạn clip thi đấu tennis đang xem trong máy tính, “Tôi ở đâu liên quan gì đến cậu.”

“Thái độ phục vụ gì đây,” Chàng trai gõ gõ quầy bar, “Người đầu hết rồi! Nguyên một tiệm cà phê mà ăn gì uống gì cũng không có...”

Dương Húc lười biếng đứng lên, kéo cửa ra, tựa vào khung cửa: “Ai nói với cậu đây là tiệm cà phê? Cứ cho là tiệm cà phê đi, thế sao các cậu không uống cà phê?”

“Tiệm các anh có mỗi cà phê thôi hả?” Cô gái cứ cười không ngừng kia cầm bánh bà xã vừa ăn vừa đi tới.

“Còn bánh nữa,” Dương Húc chỉ vào tay cô nàng, “Cái em đang cầm đấy.”

“Thái độ của anh cũng hay thật, đối xử với khách hàng thế à,” Chàng trai rất bức tức, “Tôi không trả tiền đâu.”

“Khỏi cần trả,” Dương Húc phát tay, đóng cửa lại, ngã xuống ghế bành, “Đi nhanh đi.”

Những người bên ngoài không có tiếng động, một phút sau Dương Húc nghe tiếng cửa tiệm mở, hai người kia bỏ ra ngoài.

Dương Húc bấm chuột, tiếp tục xem clip.

Trong clip là trận đấu không biết diễn ra vào năm nào giữa anh và Thạch Giang, nói chung chẳng nhớ rõ lắm, anh và Thạch Giang từng đấu với nhau quá nhiều lần, kể cả chính thức hay không chính thức.

Thật ra tên clip chính là ngày tháng, nhưng lần nào Dương Húc cũng chẳng buồn nhìn, tiện tay nhấn chuột mở clip rồi ngồi thừ ra đó, bản thân anh cũng không biết mình có đang xem không, dù sao clip nào anh cũng đã xem vô số lần, mỗi một cú đánh mỗi một chi tiết anh đều thuộc lòng, động tác của người xem ở đằng sau cũng thuộc nốt.

“Chán quá.” Dương Húc nói.

Anh cầm di động lên nhìn thời gian, sau đó tắt clip, đứng lên ra khỏi phòng.

Hôm nay cặp đôi kia ngồi ở vị trí bên cửa sổ mà bình thường Khuư Dịch và Biên Nam thích ngồi, anh đi qua dọn dẹp một chút.

Cà phê đã uống hết, bánh cũng ăn sạch sành sanh, đệm gối lăn bừa bộn.

Thế mới nói người quen vẫn tốt hơn, mỗi lần ăn xong trước khi về, Khuư Dịch và Biên Nam đều sẽ cất đệm gọn gàng, còn đặt ấm và khay lên quầy giúp anh.

Buổi chiều hai giờ rưỡi, ánh mặt trời rọi vào, tia nắng sáng ngời trải dài trên bề cửa, sáng đến mức khiến người ta nổi gai ốc, còn thấy hơi chói mắt.

Sau khi chậm chạp dọn xong, Dương Húc lục ra vài tấm bảng dưới quầy bar.

Chán quá nên đóng cửa.

Chán quá nên đi dạo phố.

Chán quá nên đi ngủ.

Chán quá nên đi cho mèo ăn.

...

Bảy tám tấm bảng không có cái nào hợp ý, Dương Húc lấy di động ra gọi một cú điện thoại.

“Tiểu Lý, giúp anh làm tấm bảng... Ừ phải giống như lúc trước ấy... Chán quá nên không muốn làm gì hết,” Dương Húc treo bảng đi ngủ lên chốt cửa, bước ra ngoài, “Cảm ơn.”

Từ khi Biên Nam trả lại chìa khóa cho mình, Dương Húc vẫn chưa đến căn nhà kia xem thử, không biết rốt cuộc đã dọn hay chưa.

Đứng ở ven đường hồi lâu, do dự nên đón taxi hay ngồi xe bus hay tự lái xe, cuối cùng Dương Húc xoay người đi vào hầm đậu xe phía sau khu nhà.

Đã lâu không lái xe, trên xe phủ một lớp bụi dày, Dương Húc cầm tấm vải lau qua loa cửa kính xe mấy cái.

Lúc ngồi vào trong xe, anh không khỏi nhũn mày, nặng mùi quá.

Mùi nước hoa thật sự khó ngửi, nhất là trong tình huống lâu lắm rồi không chạm vào xe, mùi trong xe nặng đến mức anh muốn bỏ xe đi bộ.

Sau khi ra khỏi hầm đỗ xe, Dương Húc lập tức mở hết cửa kính xe.

Anh không thích nước hoa, nhất là mùi hoa lài.

Vậy nhưng trong xe của anh luôn có thứ này, nếu hết thơm anh sẽ mua thêm cái nữa đặt ở đấy, mùi giống thế, kiểu giống thế.

Bởi vì Thạch Giang thích.

Chai nước hoa thứ nhất là Thạch Giang mua.

Thứ mà Thạch Giang thích, anh sẽ dùng theo.

Thứ mà anh thích... Thạch Giang cũng sẽ mua.

Chẳng hạn như xe.

Dùng xe ở chỗ đậu dưới lầu, Dương Húc trông thấy một chiếc xe giống hệt xe của mình ở chỗ đậu phía trước.

Chiếc xe lỗi thời này đã mua hơn bảy tám năm, bây giờ hiếm khi mới nhìn thấy dạng xe giống như vậy.

Ngoại trừ chiếc của Thạch Giang.

Dương Húc bước qua nhìn vào trong xe, trên bề xe có đặt một chậu hoa dùng năng lượng mặt trời đang đung đưa qua lại.

Đây không phải chậu hoa mà ban đầu anh mua, Thạch Giang đổi mấy cái thì không biết, nhưng lần nào cũng tìm kiểu y hệt đúng là quá tẻ nhạt.

Ra khỏi thang máy, Dương Húc thấy cửa nhà chỉ khép hờ chứ không khóa.

Đẩy cửa đi vào là thấy Thạch Giang ngay, Thạch Giang đang đứng trước cửa sổ sát đất ở phòng khách, ngẩn người nhìn ra ngoài.

Dương Húc không lên tiếng, đứng sau lưng Thạch Giang nhìn một lát.

Bóng lưng này mới quen thuộc làm sao, đừng nói hóa thành tro, cho dù tro bị gió thổi bay hết, anh vẫn có thể nhận ra đây là tro của Thạch Giang...

Chẳng biết Thạch Giang đã đứng bao lâu, Dương Húc đứng một hồi thấy hơi mệt, bèn móc điều thuốc ra châm lửa.

Bật lửa phực một tiếng, Thạch Giang quay phắt người lại.

“Dọa anh rồi hả.” Dương Húc nói.

“Sao em lại chạy tới đây?” Thấy Dương Húc, Thạch Giang sửng sốt.

“Chán quá nên tới đây xem thử,” Dương Húc ngậm thuốc lá đi vào phòng bếp, rồi lại đi một vòng từ trên xuống dưới, “Thằng nhóc này dọn nhà cho tôi thật luôn ta.”

“Hôm nay trong tiệm không có khách à?” Thạch Giang hỏi.

“Có,” Dương Húc ngã xuống sô pha, sờ một cái tay dính đầy bụi, nhưng lại lười nhúc nhích, “Bị tôi đuổi đi rồi.”

“Vậy...” Thạch Giang ngập ngừng, “Có còn...”

“Có.” Dương Húc nói.

“Chiều nay anh được nghỉ.” Thạch Giang nhìn đối phương.

“Tự anh đi ăn đi.” Dương Húc móc chìa khóa ra ném về phía Thạch Giang.

Thạch Giang nhận chìa khóa rồi nhú mồm, không lên tiếng cũng không nhúc nhích.

Dương Húc im lặng tựa vào sô pha, hút xong điều thuốc mới đứng dậy phủi bụi trên người: “Đi thôi.”

Thạch Giang rất ít khi tới Thật Nhảm Chán, thông thường mỗi khi muốn ăn bánh sẽ gọi điện thoại cho Dương Húc, Dương Húc làm xong sẽ gọi dịch vụ giao hàng cấp tốc chuyển đến cho Thạch Giang.

“Có bánh nóng không?” Thạch Giang hỏi khi vào nhà.

Dương Húc nhìn Thạch Giang: “Chờ chút.”

Miệng của Thạch Giang rất khó chiều, bánh bà xã phải ăn loại mới ra lò trong vòng một tiếng, tốt nhất là còn nóng hôi hổi.

Dương Húc chỉ biết làm bánh bà xã, nhưng đồng thời chẳng hứng thú gì với việc làm thứ này.

Học làm thứ này là bởi vì Thạch Giang thích ăn, thật lâu về trước sau khi tiệm bánh mà hai người thường ăn đóng cửa, muốn ăn bánh mới ra lò rất khó, thế nên Dương Húc mới học làm.

Đến hiện tại, bánh đã được làm đến cảnh giới hoàn hảo.

Nhưng mà Thạch Giang không có cơ hội ăn mỗi ngày.

Nhân bánh và bột đều có sẵn, Dương Húc nhanh chóng làm xong, quét lòng đồ trứng, vẩy một lớp mè, bỏ bánh vào lò nướng, cuối cùng đứng trong bếp ngăn người nhìn lò nướng.

Phải chờ hai chục phút.

Thạch Giang đang ở bên ngoài, nhưng anh không muốn ra ngoài, lười nhúc nhích.

Ra ngoài đối mặt với Thạch Giang cũng chẳng biết có gì để nói.

Thạch Giang vào phòng khi nào anh không biết, đến khi nghe loa phát ra tiếng của trận đấu trong clip, Thạch Giang có vẻ đã ngồi trước máy tính của anh một lúc rồi.

“Tắt đi.” Dương Húc nhìn lò nướng.

“Anh xem một lát.” Thạch Giang nói.

Dương Húc không nói nữa, nhìn da bánh từ từ biến đổi trong lò nướng.

“Sáu năm rồi.” Thạch Giang nói.

“Ừ.” Dương Húc đáp.

“Còn một tháng nữa là bảy năm.” Thạch Giang tiếp tục nói.

Dương Húc trở tay đóng cửa phòng bếp.

Tiết là cửa nhanh chóng bị Thạch Giang mở ra.

“Dương Húc,” Thạch Giang tựa vào khung cửa, “Nói chuyện chút không?”

Dương Húc không đáp tiếng nào.

“Có phải em không có lòng tin với anh không?” Thạch Giang hỏi.

“Cánh tay không đau à?” Dương Húc quay đầu nhìn cánh tay của Thạch Giang.

“Cũng tạm,” Thạch Giang cười cười, “Nếu em không nhất quyết phải đấu trận kia với anh, cánh tay của anh đâu đến mức lại trở đau.”

“Dù sao cũng chán, thôi đau một chút đi.” Dương Húc nhìn nhiệt kế trong lò nướng.

“Trước đây em đâu có như vậy, anh đã nói đến mức này rồi,” Thạch Giang thở dài, “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Nói gì đây?” Dương Húc ném bao tay đang cầm lên kệ bếp, xoay người nhìn Thạch Giang, “Nói đừng như vậy là anh, bị đánh là anh, nói chờ bảy năm là bố anh, bây giờ không biết đừng hay không đừng cũng là anh, cánh tay đau là anh, bảy năm còn chưa tới đâu, anh bảo tôi nói gì bây giờ?”

Thạch Giang không lên tiếng, lát sau mới bật cười: “Lâu lắm rồi em không nói nhiều với anh như thế.”

“Lười nói.” Dương Húc xoay người lại tiếp tục nhìn lò nướng.

“Thật ra em vốn không quan tâm những việc khác phải không,” Thạch Giang nói, “Em chỉ vì câu đừng như vậy của anh.”

Dương Húc chống tay lên kệ bếp, không nói gì.

Có lẽ là vậy.

Không, thật ra anh vẫn còn anh cố chấp vụn vặt cái câu “bảy năm” ấy.

Chẳng biết là đang giận lấy với ai.

“Dù cho sau đó anh vì em mà bị đánh, vì em mà ngừng chơi bóng cũng không bù đắp lại được, phải không?” Thạch Giang nói tiếp.

“Phải,” Dương Húc nói, lò nướng ding một tiếng, anh đeo bao tay vào mở lò nướng lấy bánh ra, xếp từng cái vào khay, đưa đến trước mặt Thạch Giang, “Ăn đi.”

Dương Húc trở lại ngồi xuống trước máy tính, tắt đoạn clip khi này Thạch Giang xem, mở phim lên.

“Em muốn anh phải làm sao đây? Làm sao cũng được cả.” Thạch Giang bưng khay đứng sau lưng Dương Húc, cầm bánh bỏ vào miệng cắn một miếng, nhai chậm chậm.

“Muốn anh nếm thử cảm giác cầu mà không được,” Dương Húc gác chân lên bàn, “Giống như tôi năm đó.”

“Bao năm qua anh vẫn luôn cầu mà không được đấy thôi?” Thạch Giang nói, “Đến giờ anh mới dám nói chuyện bảy năm với em.”

“Vậy ư?” Dương Húc tắc lưỡi, “Bao năm qua anh cứ trưng cái mặt con la cho tôi xem còn gì?”

“Ai mặt con la?” Thạch Giang hỏi.

“Anh chứ ai,” Dương Húc biếng nhác trả lời, “Mặt lừa thêm mặt ngựa chính là cái mặt con la của anh.”

“Anh không có,” Thạch Giang thở dài, “Anh chỉ...”

“Mặt con la.” Dương Húc nói.

“... Rồi,” Thạch Giang kéo chiếc ghế độn bông bên cạnh qua ngồi xuống, nắm tay Dương Húc, “Anh xin lỗi, Dương Húc, anh xin lỗi.”

Dương Húc nhìn màn hình máy tính.

“Anh muốn... được ở bên em,” Thạch Giang nói một cách vất vả, “Nếu như em chưa hết giận, anh có thể... đợi thêm bảy năm.”

Dương Húc nhắm mắt lại, tựa vào lưng ghế.

Anh rất hiểu Thạch Giang, Thạch Giang kiệm lời, tính tình khép kín, cho dù khi gây gổ giận đến đỏ cả mắt, Thạch Giang cũng không nói quá ba câu.

Với Thạch Giang mà nói, thốt ra lời như vậy quả thật chẳng dễ dàng gì.

Tốt lắm.

Dương Húc nhắm nghiền hai mắt.

Sắp bảy năm rồi, kể từ hôm ấy.

Anh vẫn một mực chờ đợi ngày này, nhưng sau khi chính miệng Thạch Giang thốt ra những lời trên, anh lại rối trí đến mức không nói nên lời.

Là anh theo đuổi Thạch Giang.

Có lẽ... không tính là theo đuổi hay không theo đuổi, trước hết anh chỉ muốn đẩy quan hệ anh em tốt lên một nấc.

Bởi vì anh cảm nhận được sự gắn kết kỳ diệu nào đó giữa mình và Thạch Giang.

Không giống những người khác.

Anh không nghĩ rằng điều đó sẽ hù dọa Thạch Giang, cũng không nghĩ rằng Thạch Giang sẽ bối rối như vậy.

Nếu sớm biết sẽ làm Thạch Giang đau khổ như thế, chắc chắn anh sẽ không mở miệng.

Động thái cứ muốn tới gần muốn tiến thêm một bước nhưng lại liên tục lùi về của Thạch Giang khiến anh hối hận về sự mạnh động của mình.

Câu “chúng mình quen nhau đi” của anh như chọc thủng sự kháng cự và sợ sệt với bản thân mình của Thạch Giang trước giờ chưa từng quen bạn gái.

Mãi đến khi anh cảm thấy hai người họ đang thật sự quen nhau, Thạch Giang cũng không hề cho anh bất cứ cam kết gì, chưa từng nói thích, đừng nói chi là yêu.

Thạch Giang không dám.

Đến khi nhìn thấy bố Thạch Giang, anh mới biết tại sao Thạch Giang không dám, nếu đổi thành anh, có lẽ anh cũng không dám.

“Chúng ta đừng... như vậy.” Lời của Thạch Giang hệt như dao cứa vào lòng anh.

Quả là một bát mì dao lát* to tướng.

Làm anh ghen muốn nổ tung.

“Anh lặp lại lần nữa.” Anh trợn mắt nhìn Thạch Giang.

Thạch Giang lặng thinh, không mở miệng.

“Được thôi, tùy anh vậy, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không đến huấn luyện nữa, cũng sẽ không đánh tennis nữa, yên tâm đi.”

Dương Húc đã không còn nhớ mình thốt ra lời này với tâm trạng thế nào.

Đánh tennis ư, có hay không cũng chẳng sao.

Từ ngày huấn luyện đầu tiên, anh đã tập chung với Thạch Giang, anh cũng không biết mình thích tennis hay vì Thạch Giang nên mới thích tennis như thế.

“Vậy anh cũng không đánh nữa.” Thạch Giang nói, sau đó im lặng không nói thêm lời nào.

Lúc bố Thạch Giang vung gậy sắt đập về phía mình, Dương Húc lùi lại tránh né, anh cảm thấy nếu Thạch Giang không nhào tới cản, gậy sắt cũng sẽ không đập trúng mình.

Nhưng Thạch Giang lại nhào tới, gậy sắt đập vào cánh tay của Thạch Giang.

Nặng trình trịch, Dương Húc cảm thấy mình nghe rất rõ tiếng xương gãy lia.

Rộp rộp.

Cũng có thể là, rắc rắc.

Nói chung là gãy rồi.

Dù cánh tay bị đập gãy, Thạch Giang cũng không nói tiếng nào, chỉ lo ôm chặt lấy anh, ngăn cản gậy sắt vung tới.

Thật ra tôi chạy được mà, Dương Húc vẫn cho rằng lần đó Thạch Giang uống lộn thuốc, nếu không phải Thạch Giang cứ ôm ghì lấy anh, chắc chắn anh đã chạy mất tiêu rồi...

Từ nhỏ Thạch Giang đã bị bố quản lý theo kiểu quân sự hóa độc đoán, có lẽ chạy tới cản đã là sự phản kháng lớn nhất.

Sau đó chắc còn phản kháng chút chuyện khác.

Chi tiết thì Dương Húc không biết, bởi vì anh không liên lạc với Thạch Giang nữa.

Căn nhà lén lút đóng tiền cọc để mua cứ thế bị bỏ xó, đồ đạc cũng chưa dọn xong.

Không đến huấn luyện, anh và Thạch Giang gần như không còn cơ hội chạm mặt nhau.

Thạch Giang nói cái gì hoặc làm những gì để bố mình nói ra lời bảy năm kia, anh không biết.

Bảy năm sau nếu chúng mày vẫn còn muốn như vậy, tao coi như không có đứa con trai này, tùy chúng mày!

Nói mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Bảy năm? Bảy mươi năm cũng kệ, tôi không cần!

Tính tình của Dương Húc không được tốt, Thạch Giang cứ nói anh cố chấp, có lúc cũng nói anh làm màu.

Bất luận cố chấp hay làm màu, câu “đừng như vậy” của Thạch Giang cũng như một hơi ghen ở cổ họng không tài nào tháo gỡ được, thở không ra, cũng mẹ nó hít không vô.

Cho dù biến thành cái rắm cũng được.

Thế nhưng sau một năm ghen ứ, nó vẫn cứ như vậy, thở không ra, cũng không biến thành rắm.

Sau khi Dương Húc mua nhà, Thạch Giang bắt đầu trả tiền vay đúng hạn theo tháng.

Dương Húc không từ chối, quan hệ giữa hai người cứ tiếp tục không mặn không nhạt như thế.

Không phải bạn bè, nhưng lại hiểu nhau tường tận, cả năm nói chưa đến hai chục câu, nhưng đôi bên vẫn giữ nguyên thói quen của ngày xưa.

Xe, nước hoa, chậu hoa...

Còn bảy năm dài đằng đẵng kia nữa.

“Tôi làm màu lắm hả?” Dương Húc mở mắt ra, quay đầu lại nhìn Thạch Giang.

Không ngờ Dương Húc lại hỏi một câu như vậy, Thạch Giang ngập ngừng một chút mới trả lời: “Cũng tạm.”
Cổ chấp hay làm màu, không biết nữa.

Nhiều năm qua mặc dù vẫn còn cảm giác ăn ý kỳ diệu với Thạch Giang, mỗi lần trông thấy Thạch Giang đều muốn ôm muốn hôn Thạch Giang, nhưng do thời gian vụn xoắn quá lâu, dường như anh không tìm được tư thế đưa tay chính xác.

Thạch Giang siết chặt tay anh, bây giờ ít cảm vọt chơi bóng, tay Thạch Giang mềm mại và ấm áp hơn nhiều, không biết có phải là ảo giác hay không, anh có thể cảm nhận được mạch đập nảy lên trong lòng bàn tay của Thạch Giang.

“Bố anh vẫn khỏe chứ?” Dương Húc hỏi.

“Như cũ.” Thạch Giang nói.

“Anh nói sao với ông ấy?” Dương Húc nhìn vào mắt Thạch Giang, “Ông đã nói...”

“Thế cũng hết cách,” Thạch Giang nói, “Trong chuyện này, có lẽ anh và ông ấy vĩnh viễn cũng không tìm được tiếng nói chung, bất luận anh chọn lựa ra sao cũng không có cách nào bù đắp, vậy thì... bỏ đi, coi như ông ấy không có đứa con trai như anh.”

“Thật sao?” Dương Húc nhú mày.

“Thật mà.” Thạch Giang nói.

Dương Húc không nói nữa, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm đôi tay nắm chặt của hai người.

“Em còn muốn hỏi gì nữa không?” Thạch Giang nhẹ giọng nói, “Bây giờ anh cũng có thể trả lời.”

“Ừầy, còn có thời gian hiệu lực nữa à?” Dương Húc liếc nhìn Thạch Giang, “Thế sau này không trả lời nữa hả?”

“Không phải...” Thạch Giang nhìn Dương Húc, “Anh muốn nghe xem câu hỏi của em có đáp án hay chưa.”

“Đáp án gì?” Dương Húc hỏi.

“Đáp án có thể ở bên nhau không,” Thạch Giang kéo tay Dương Húc qua, đưa đến bên môi mình, “Hôm nay anh qua đó là để xử lý mọi việc rồi về đây nói chuyện này với em.”

“Sao tự dưng lại muốn nói những điều này,” Dương Húc bất chợt rút tay ra, nâng mặt Thạch Giang lên, “Bị cái gì kích thích à?”

Thạch Giang sững sốt: “Hả?”

“Có phải thấy Biên Nam vui tươi hơn hở mỗi ngày nên hâm mộ không?” Dương Húc hỏi.

“... Cậu ấy đến chi nhánh gần nửa năm rồi, anh đâu có gặp cậu ấy.” Thạch Giang sờ tay Dương Húc.

“Phải hay không?” Dương Húc lại hỏi.

“Phải hay không cái gì chứ,” Thạch Giang thở dài, “Anh mà phải nhìn hai đứa nhóc mới bị kích thích à?”

“Anh...” Dương Húc đang định nói thì di động bỗng reo lên.

Dương Húc hơi do dự rồi cầm lấy di động, nhìn màn hình rồi bất máy nói ngay: “Tôi không có ở trong tiệm.”

“Không có thì thôi, chìa khóa còn ở dưới đèn dầu ngay cửa nè,” Biên Nam ở đầu bên kia nói, “Bọn em tự vào, không cần anh lo.”

“Hôm qua hai cậu mới tới mà hôm nay lại tới nữa có thấy phiền không thế?” Dương Húc đứng lên.

Biên Nam cười ha ha: “Chiều hai bữa nay em rảnh.”

Cúp điện thoại, Dương Húc mở cửa phòng: “Biên Nam tới.”

“Cái gì?” Thạch Giang lập tức đứng dậy, xoay người đi vào phòng bếp, “Ở đây có cửa sau không?”

“Núp trong phòng bếp đi,” Dương Húc mỉm cười nhìn Thạch Giang, “Không thì nhảy cửa sổ.”

“Em đừng cho cậu ấy vào.” Thạch Giang cau mày.

Dương Húc không đáp, ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại, vừa đi tới quầy bar đã nghe được tiếng chân Biên Nam bước lên lầu, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nghe là biết tâm trạng không tệ.

Dương Húc bước qua mở cửa, sau đó chặn ở cửa: “Nghỉ bán rồi.”

“Thì anh cứ nghỉ đi,” Biên Nam muốn lách vào trong, “Bọn em đâu cần anh lo.”

“Tối chỗ khác chơi đi.” Dương Húc đẩy Biên Nam ra.

“Không,” Biên Nam rất cố chấp, “Em muốn ăn bánh bà xã...”

Từ bên cạnh Biên Nam, Khưu Dịch nhích lại gần nhìn lướt qua trong tiệm, đoạn kéo Biên Nam ra: “Đi ăn mì đi.”

“Ăn cái mì gì...” Biên Nam còn chưa nói hết đã bị Khưu Dịch kéo xuống cầu thang.

Dương Húc đóng cửa lại, tựa vào cửa ngẩn người một lát.

Kích thích ư?

Không biết Thạch Giang nghĩ thế nào, nhưng anh thật sự rất hâm mộ hai cậu nhóc này.

Thạch Giang lên ra từ trong phòng: “Đi rồi hả?”

“Ừ,” Dương Húc nở nụ cười, chỉ áo khoác mà Thạch Giang ném trên xô pha, “Chắc biết anh ở đây.”

“Biên Nam không tinh tế như thế,” Thạch Giang cầm ấm cà phê, “Còn nữa không?”

“Khưu Dịch thấy,” Dương Húc đi vào trong bếp, lấy ấm cà phê rót cho Thạch Giang một ly, “Anh căng thẳng cái gì, Biên Nam đã dò hỏi tôi mấy lần, chắc đã đoán được từ lâu rồi.”

“Anh không có căng thẳng,” Thạch Giang nhấp một hớp cà phê, “Chỉ cảm thấy nếu chạm mặt sẽ lúng túng thôi.”

“Có gì mà lúng túng, cậu ấy không biết anh có biết cậu ấy có bạn trai chưa nhưng tôi biết nên cậu ấy có thể đoán được anh cũng biết, chỉ là cậu ấy không biết anh có biết cậu ấy biết anh là bạn trai tôi không... nên anh cứ giả vờ không biết là được, có gì phải lúng túng.”

“... Anh chỉ biết là anh nghe không hiểu em nói gì hết,” Thạch Giang cầm ly cà phê, im lặng một hồi rồi đột nhiên nhìn Dương Húc, “Em nói cái gì?”

“Tôi nói cậu ấy không biết anh có biết...” Bản thân Dương Húc cũng bị mình làm rối, nói được một nửa thì bị Thạch Giang cắt ngang.

“Anh là cái gì của em?” Thạch Giang nhìn chằm chằm Dương Húc.

“... Anh là bạn trai cũ của tôi.” Dương Húc nói.

Thạch Giang thở dài, đặt ly lên quầy bar, ly chưa đặt vững nên rơi xuống sàn nhà, vỡ tan tành.

Dương Húc quay đầu nhìn mặt đất: “Biết bộ ly này giá bao nhiêu không?”

“Em...” Thạch Giang móc ví tiền trong túi quần, đặt lên quầy bar, “Anh đền cho em.”

“Lát nữa đi mua luôn đi.” Dương Húc cầm ví tiền của Thạch Giang, mở ra lục lọi, Thạch Giang vẫn giữ thói quen cũ, trong ví là một xấp tiền mặt dày.

“Anh là bạn trai hiện tại được không?” Thạch Giang hỏi.

“Còn nhớ lời bố anh nói không,” Dương Húc cười cười, “Có lẽ sau này anh sẽ không có nhà đấy.”

“Nhớ.” Thạch Giang nói.

“Không sao thật à?” Dương Húc xoay người lấy áo khoác.

“Có sao chứ,” Thạch Giang nhẹ giọng nói, “Nhưng mà... anh chỉ có thể chọn như vậy thôi.”

“Khi nào rảnh đi đánh một trận tennis đi.” Dương Húc nói.

“Cánh tay anh đau.” Thạch Giang nói.

“Đánh tay trái,” Dương Húc nhìn đối phương, “Tôi cũng đánh tay trái.”

“... Được rồi,” Thạch Giang thoáng do dự, “Nhưng không thể đến Triển Phi.”

“Ừ,” Dương Húc bật cười, “Sợ tổn hại hình tượng hả?”

“Đúng vậy.” Thạch Giang gật đầu.

Dương Húc cười : “Bây giờ tôi không có cách nào cho anh câu trả lời, một là chúng ta không thể trở về như ngày xưa, hai là chưa tới bảy năm đâu.”

“Không sao,” Thạch Giang nói, “Tháng sau anh có thể tiếp tục tới tìm em, anh cũng không đòi hỏi chúng ta trở lại như ngày xưa, anh chỉ muốn được bắt đầu lại lần nữa.”

“Tháng sau đi đánh tennis đi, đánh tay trái, nếu anh thắng tôi sẽ suy nghĩ lại.” Dương Húc nói.

“Được.” Thạch Giang cười một tiếng.

“Đi thôi, đi mua ly.” Dương Húc mở cửa, treo tấm bảng đi dạo phố lên.

Thạch Giang không ra chung mà vào phòng lấy hết bánh rồi mới ra ngoài.

“Nguội rồi.” Dương Húc nhìn thử.

“Không, nóng.” Thạch Giang cầm một cái lên, cắn một miếng.

Hai người sóng vai cùng xuống cầu thang, đi tới bên đường.

Dương Húc quay đầu nhìn bảng hiệu Thật Nhảm Chán, trông nó hơi xa lạ dưới ánh mặt trời, hình như từ trước đến nay anh chưa từng nhìn thấy chữ này dưới ánh mặt trời bao giờ.

“Bây giờ là mùa thu ư?” Dương Húc quay đầu nhìn Thạch Giang.

“Ừ.” Thạch Giang gật đầu.

Dương Húc lẳng lặng mỉm cười, bước chậm chậm đến trạm xe, trời hiện đang lặng gió, chỉ nhìn ánh mặt trời thôi mà bỗng có cảm giác như hoa nở xuân về.

TOÀN VĂN HOÀN

107. Chương 107

Tuyết rơi từ hôm qua đến nay vẫn chưa có dấu hiệu ngừng.

Biên Nam ngồi trong xe, mở hệ thống sưởi hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài nhà ga vô cùng náo nhiệt, người người xách kéo khuôn vác đủ loại hành lý, có về quê, có về nhà.

Hàng năm mỗi khi đến thời điểm này, người ta lại không khỏi cảm khái, lại một năm nữa trôi qua.

Đúng là một năm rồi lại một năm.

Biên Nam nhìn đồng hồ, lấy di động ra định gọi điện thoại, ai ngờ di động bỗng reo lên, Khuất Ngạn gọi điện thoại tới.

“Đến rồi à?” Biên Nam bắt máy, hỏi.

“Vâng, đang đi ra ngoài, anh chờ ở bãi đỗ xe là được,” Giọng Khuất Ngạn nghe rất khoái chí, “Anh lái xe lớn phải không?”

“Xe lớn,” Biên Nam nói, “Em quan tâm cái này làm gì, xe nhỏ cũng đủ đón em mà.”

“Bên em còn người nữa.” Khuất Ngạn cười nói.

“Ai?” Biên Nam lập tức hỏi, “Em đưa bạn gái về hả?”

“Không phải, được rồi không nói nữa em ra ngoài trước nha.” Khuất Ngạn nói.

Sau khi bên kia cúp điện thoại, Biên Nam mới hỏi một câu: “Lại là thằng Phương Tiểu Quân?”

Nghĩ về Khuất Ngạn về chung với Phương Tiểu Quân, Biên Nam nghĩ mãi cũng không hiểu cái thằng Phương Tiểu Quân chết tiệt này sao lại mặt dày như vậy, lần trước đã cảnh cáo rồi, lần này nghĩ đồng còn ráng về chung.

Còn muốn đi nhờ xe nữa chứ!!

Ngồi trong xe chờ thêm chốc lát, Biên Nam thấy Khuất Ngạn kéo vali đi tới từ đằng xa.

Theo sau quả nhiên là Phương Tiểu Quân.

Biên Nam nhảy xuống xe, bực dọc đứng bên cạnh xe.

“Đại hồ tử!” Khuất Ngạn kêu to một tiếng, đưa vali cho Phương Tiểu Quân rồi chạy về phía này.

“Đừng có gọi! Bây giờ tâm trạng không tốt!” Biên Nam cũng kêu to, khoe miệng vẫn không khỏi nhếch thành nụ cười.

Mỗi lần Khuất Ngạn trở về, Biên Nam đều cảm thấy thằng nhóc này lại lớn hơn nữa rồi, chân dài cánh tay dài, vóc dáng đã vượt qua mình và Khuất Dịch, gương mặt tuấn tú càng lớn càng giống Khuất Dịch, có lẽ điểm duy nhất không thay đổi chính là mái tóc xoăn trên đầu, đuôi thẳng chưa đến một tuần đã cong trở lại.

“Nhớ em không?” Khuất Ngạn chạy tới ôm chầm lấy Biên Nam, “Nói mau nhớ em không!”

“Ôi nhớ chết đi được ấy, nghe em nói sắp về mà anh mất ngủ mấy đêm liền,” Biên Nam ôm Khuất Ngạn vỗ vỗ lưng nhóc, “Thiếu điều bay qua đón em thôi.”

“Giả tạo quá,” Khuất Ngạn cười nói, đi ra phía sau mở cốp xe, gọi Phương Tiểu Quân, “Mau lên, cất đồ vào.”

“Anh Nam.” Phương Tiểu Quân kéo vali chạy tới, chào hỏi Biên Nam.

“Sao lần nào về cũng thấy bản mặt nhóc mày vậy, hai đứa có học chung trường đâu.” Biên Nam trừng mắt.

“Tại em thích,” Phương Tiểu Quân ném vali vào cốp xe, “Em đợi Khuất Ngạn mấy ngày rồi về chung luôn.”

Biên Nam mặc kệ Phương Tiểu Quân, lên xe.

Nhà Phương Tiểu Quân không thuận đường với nhà bọn họ, trước tiên Biên Nam phải lái xe đưa Phương Tiểu Quân về nhà rồi vòng trở lại, nếu không phải nể mặt Khuất Ngạn, Biên Nam rất muốn nửa đường ném Phương Tiểu Quân xuống xe.

“Anh hai em ở nhà hả anh?” Khuất Ngạn ngồi ở ghế phó lái nhìn đồng hồ.

“Không biết.” Biên Nam đáp.

“Không biết?” Khuất Ngạn quay đầu sang nhìn Biên Nam.

“Ừ,” Biên Nam tặc lưỡi, “Tối qua không về nhà, lúc anh ra đón em cũng chưa thấy về nữa.”

“Bạn thế cơ à?” Phương Tiểu Quân ngồi đằng sau nói, rồi lại tặc lưỡi mấy tiếng.

“Sao chỗ nào cũng có mặt nhóc mày vậy.” Biên Nam nói.

Sau khi thả Phương Tiểu Quân xuống cổng khu nhà mình, Biên Nam lái xe trở về.

Khuru Ngạn lấy điện thoại di động ra: “Để em gọi điện thoại hỏi anh hai.”

“Hỏi con khi.” Biên Nam nói.

“Sao vậy?” Khuru Ngạn nở nụ cười, nhích lại gần Biên Nam, nói nhỏ, “Cãi nhau phải không?”

“Không có cãi,” Biên Nam nhìn Khuru Ngạn, “Anh hai em có bệnh, anh đâu có rảnh cãi với anh hai em.”

“Nhìn là biết cãi nhau rồi,” Khuru Ngạn cười cả buổi, “Sao lại cãi nhau vậy?”

“Còn sao gì nữa, đã nói là có bệnh... Lát về em dọn dẹp chút đi, buổi tối anh dẫn em đi ăn buffet hải sản.” Biên Nam nói.

“Em muốn ăn cơm chiên.” Khuru Ngạn nói.

“Cái món cơm chiên dở ẹc đó ăn mấy chục năm chưa ngán à!” Biên Nam đập tay lái.

“Em nhớ anh hai em.” Khuru Ngạn cười nói.

Lúc về đến bãi đỗ xe nhà mình, Biên Nam nhìn thoáng qua chỗ đỗ bên cạnh, vẫn còn trống không, xem ra Khuru Dịch vẫn chưa về nhà.

Chậu hoa trong sân bị Biên Nam đá ngã còn nằm lẩn lết dưới đất, Khuru Ngạn bước qua dựng chậu hoa lên: “Em phát hiện mục đích hai anh trồng hoa là để đá chơi khi nổi giận.”

“Chậu đó là anh hai em trồng.” Biên Nam xách vali vào nhà.

“Anh giận thì đá của anh, anh giận thì đá của anh, đúng không.” Khuru Ngạn vừa vào nhà là đi thẳng đến tủ bát, lấy gói khoai tây chiên ra ăn.

Sau khi nhà Khuru Dịch bị quy hoạch, bọn họ mua một căn nhà mới, kiểu nhà Duplex một lầu thêm một mảnh sân nhỏ, nhà không lớn lắm, nhưng đủ cho ba người ở, chủ yếu là mảnh sân rất tuyệt.

Trước khi dọn vào Biên Nam từng tưởng tượng rất nhiều, mặc dù sân nhà thuộc dạng nửa khép kín, nhưng vẫn có thể trồng hoa, nuôi cá, ngồi hóng gió vãn vãn và mây mây, ai ngờ bây giờ ngoại trừ 16 chậu hoa thì chẳng có gì hết.

Hai người đều bận tối tăm mặt mũi, làm gì có thời gian xử lý.

Ăn xong khoai tây chiên, Khuru Ngạn lên lầu tắm, Biên Nam ngồi xuống sofa, lấy di động ra gọi cho Khuru Dịch.

“Biên Nam?” Khuru Dịch bắt máy rất nhanh.

“Nói thừa, không thấy tên hiển thị à?” Biên Nam nói.

“Không thấy, đón nhị bảo rồi hả?” Bên Khuru Dịch nghe rất ồn ào, coi bộ đang ở ngoài hành lang.

“Ừ, nó muốn ăn cơm chiên, cậu về nấu đi.” Biên Nam nhìn đồng hồ, hơn bốn giờ rồi, Khuru Dịch mà về chắc chừng sáu bảy giờ.

“Cậu hết giận chưa?” Khuru Dịch hỏi.

“Chưa,” Vừa nghĩ tới chuyện hôm qua, Biên Nam lại nổi nóng, “Cậu không uống thuốc tôi không hết giận được!”

“Vậy tôi không về đâu,” Khuru Dịch nói, “Về đánh nhau chắc?”

“Có phải chưa từng đánh đâu!” Biên Nam đứng lên, “Không thì cậu về đánh một trận đi!”

“Sắp ba mươi rồi mà còn ấu trĩ như thế.” Khuru Dịch cười một tiếng.

“Cậu cũng biết nữa à?” Biên Nam đi tới nhìn lướt qua cửa phòng tắm, “Mau nói xin lỗi tôi, nếu không cậu đừng hòng gặp nhị bảo nữa, tôi trối nó lại đem đi bán đấy.”

“Dạo trước còn nói bây giờ nhị bảo lạnh lợi quá sợ hai đứa mình không còn là đối thủ của nó,” Khuru Dịch bật cười, “Giờ lại muốn đem nó đi bán...”

“Cậu có nói xin lỗi không?” Biên Nam ngắt lời.

“Xin lỗi.” Khuất Dịch nói.

“Xin lỗi cái gì mới được?” Biên Nam hỏi.

“Xin lỗi tôi không nên ghen.” Khuất Dịch cười đáp.

“Không phải không nên ghen, cậu không ghen cũng không được, nhưng cậu ghen bậy ghen bạ thì mẹ nó không được.” Biên Nam thành tâm dạy dỗ Khuất Dịch.

“Tôi sai rồi, sau này không ghen bậy ghen bạ nữa,” Khuất Dịch cười hồi lâu, “Lát nữa tôi về, ở đây còn chút chuyện chưa xử lý xong, phải đợi La Dật Dương tới ký tên.”

“Cậu xem đi, suốt ngày cậu dính với La Dật Dương mà tôi còn chưa ghen nữa kìa.” Biên Nam nói.

“Thì tại cậu không để bụng như tôi.” Khuất Dịch tặc lưỡi.

“Vớ vẩn, chỉ có thể nói ở phương diện ghen này, nhiều năm vậy rồi mà cậu không trưởng thành chút nào,” Biên Nam thở dài, chưa kịp nói tiếp thì cửa phòng tắm đột nhiên bật mở, Khuất Ngạn trần truồng chạy ra ngoài, Biên Nam nhin không được quát to, “Khuất nhị bảo em làm gì thế?”

“Quên lấy quần lót.” Khuất Ngạn vừa chạy vào phòng mình vừa nói.

“Sao không quần khăn lông,” Biên Nam vội đi qua kéo rèm cửa sổ, “Triển lãm hả.”

“Từ nhỏ đến lớn có chỗ nào của em mà anh chưa thấy đâu...” Khuất Ngạn vào phòng.

Biên Nam nhìn chằm chằm bóng lưng Khuất Ngạn một lát, hạ thấp giọng: “Nhị bảo, trên bắp chân em có hình xăm hồi nào vậy?”

“Xăm? Không phải chứ? Nghĩ hè về đâu có thấy,” Khuất Dịch sững sốt, “Xăm trên bắp chân đẹp không?”

“Bộ xăm chỗ nào đẹp là vấn đề chính à?” Biên Nam ngồi xuống sô pha, “Cậu mau về đi, tối nay nói chuyện với nó, thằng nhóc này học hư rồi, năm đó tôi quậy như vậy mà còn không xăm mình nữa.”

“Cậu có xăm cũng không thấy nổi.” Khuất Dịch nói.

“Biến!” Biên Nam quát một tiếng, cúp điện thoại.

Khuất Ngạn mặc quần áo đi ra từ phòng ngủ, ngã người xuống sô pha, gác chân lên đùi Biên Nam: “Gọi cho anh hai em hả? Khi nào anh về?”

“Phải đợi La tổng về bàn bạc, chắc tối nay,” Biên Nam nắm cổ chân Khuất Ngạn, vén quần nhóc lên trên, “Nếu em đói bụng thì bây giờ anh dẫn em ra ngoài ăn chút gì lót dạ trước.”

“Em không đói,” Khuất Ngạn cười uốn éo người, “Nhột.”

“Cái này là...” Biên Nam vặn bắp chân Khuất Ngạn xem xét, bỗng dưng hét lên, “Mẹ nó sao lại là vết sẹo?”

“Bị quệt trúng,” Khuất Ngạn rút chân lại, “Chứ anh nghĩ là cái gì?”

“Tưởng em xăm mình,” Biên Nam nhíu mày, đến giờ trong lòng cậu, Khuất Ngạn vẫn là nhị bảo bánh mì nhỏ mềm mại nức ních, vừa thấy vết sẹo kia, cậu không khỏi đau lòng, “Bị thương thế nào? Sẹo này không nhỏ đâu.”

“Thì quệt trúng chút ạ,” Khuất Ngạn trở mình nằm úp sấp trên sô pha, “Đại hồ tử mát xa móng cho em đi, ngồi xe máy tiếng đồng hồ đau móng quá.”

“Anh mát xa cái đầu em thì có, đừng ngắt lời,” Biên Nam vỗ móng Khuất Ngạn một cái, “Múa riu qua mắt thợ hả, em còn non lắm, đây không phải vết thương quệt trúng, làm gì có ai quệt trúng bắp chân.”

“Ừay,” Khuất Ngạn thở dài, “Em nói nhưng anh đừng nổi nóng với em nha.”

“Không chắc đâu.” Biên Nam nói.

“Vậy em không nói.” Khuất Ngạn thò tay lấy khô bò trên bàn trà, vừa ăn vừa xem TV.

“Vậy chờ anh hai em về em tự nói với anh hai em nhé.” Biên Nam kéo ống quần của Khuê Ngạn xuống, lẳng lặng xem TV.

Khuê Ngạn nằm úp sấp trên sofa chốc lát: “Em bị người ta xô một cái, quệt trúng.”

“Ai xô em?” Biên Nam hỏi, vốc người Khuê Ngạn không nhỏ, từ nhỏ đã tràn trề năng lượng, sức khỏe rất tốt, còn chơi tennis nhiều năm, bị người ta xô một cái quệt trầy chân hơi kỳ lạ.

“Tình địch,” Khuê Ngạn nói xong cũng cười, nằm trên sofa tự cười cả buổi, “Bị người ta xem là tình địch, em đâu có ngờ đâu, tự dưng xô em một cái em đứng không vững.”

“Em giật bạn gái của người ta chứ gì.” Biên Nam nhìn Khuê Ngạn.

“Không có, nói chung là thấy em chướng mắt,” Khuê Ngạn nghiêng đầu sang cười với Biên Nam, “Giống như năm đó anh nhìn anh hai em kiểu nào cũng chướng mắt á.”

“... Vậy sao,” Biên Nam cảm thấy con nít không biết tuốt thì tốt hơn, chẳng biết khi nào nó lại lôi chuyện cũ ra xĩa xối mình, “Em xử lý như thế nào?”

“Đến phòng y tế xử lý chứ còn xử lý sao nữa.” Khuê Ngạn lại trở mình, nằm ngửa gác chân lên vai Biên Nam.

“Anh hỏi em xử lý người kia thế nào.” Biên Nam đẩy chân Khuê Ngạn ra.

“Mặc kệ nó thôi, cũng không nghiêm trọng lắm, mấy ngày nữa sẹo mờ là ổn, chuyện này người bình thường nhìn là hiểu, em ăn thua đủ với nó lỡ đánh nó bị thương còn làm nó giống người bị hại hơn,” Khuê Ngạn lại gác chân lên vai Biên Nam, “Còn khiến cho nhỏ kia nghĩ em đánh nhau vì nhỏ nữa, phiền phức lắm, ngay cả mặt mũi nhỏ thế nào em còn không nhớ rõ.”

Biên Nam mỉm cười không đáp, nhóc tí năm xưa bây giờ mỗi lần nói chuyện lại khiến cậu cảm khái đến mức sắp viết được một quyển sách.

“Sắp đến Tết rồi, bên anh chắc có nhiều sân trống nhỉ, hôm nào đi đánh tennis đi.” Khuê Ngạn ngồi dậy.

“Đánh với ai? Anh không có thời gian đánh với em, cuối năm hay đầu năm anh đều bận một đồng chuyện.” Biên Nam nói.

“Mấy hôm trước em gọi cho anh hai lần, lần nào anh cũng đang chơi bóng với anh hai em... Bận quá ha,” Khuê Ngạn nở nụ cười, “Thôi bỏ đi, hai anh yêu nhau mười năm còn chưa chán thật sự không dễ dàng gì, em không quấy rầy hai anh đâu, em tìm người khác.”

“Mười năm rồi cơ à?” Biên Nam đẩy chân Khuê Ngạn ra, duỗi lưng một cái, “Không ngờ đã lâu như vậy.”

“Ừm, lâu ghê, em cũng nhìn hai anh từ thiếu niên thành ông chú...” Khuê Ngạn cảm thán theo, “Tốt thật.”

Khuê Dịch dừng xe, lúc xuống xe đưa mắt nhìn sang chiếc xe lớn đỗ bên cạnh, nhìn là biết phong cách đồ xe của Biên Nam, bao giờ cũng méo xệch, nhìn một cái là thấy khó ở nửa ngày.

Khuê Dịch lấy chìa khóa xe lớn ra, đi tới chỉnh xe cho ngay ngắn.

Vào sân mới vừa đóng cửa lại, Khuê Ngạn đã vọt ra từ trong nhà: “Anh hai!”

“Từ từ...” Khuê Dịch còn chưa kịp nói xong, Khuê Ngạn đã nhào đầu về phía trước ôm lấy anh hai mình, Khuê Dịch bị tông cho va vào hàng rào, “A, gãy rồi!”

“Đâu có.” Khuê Ngạn cười, gõ gõ hàng rào.

“Nói hông của anh hai em đấy,” Khuê Dịch thở dài, vỗ vỗ lưng Khuê Ngạn, “Được rồi, vào nhà thôi.”

“Đói chết mất,” Khuê Ngạn chạy vào trong phòng, “Em đi thay quần áo, mình ra ngoài ăn đi!”

“Không phải em nói muốn ăn cơm chiên sao?” Biên Nam hỏi.

“Nếu em không nói muốn ăn cơm chiên thì anh có chịu gọi điện thoại cho anh hai em không?” Khuê Ngạn cười chạy lên lầu.

Khuru Dịch cởi áo khoác ném sang một bên, liếc mắt nhìn lên lầu, sau đó đi tới trước mặt Biên Nam: “Đánh nhau không?”

“Thuốc trong ngăn kéo kia.” Biên Nam chỉ chỉ ngăn kéo dưới bàn trà.

“Tối qua nhớ tôi không?” Khuru Dịch mỉm cười, khom lưng hôn mạnh lên môi Biên Nam một cái.

“Ngã đầu xuống là ngủ, thậm chí còn chẳng nằm mơ, bây giờ nhớ cậu cũng phải tranh thủ thời gian, tôi bận lắm,” Biên Nam ôm cổ Khuru Dịch kéo sang bên cạnh, Khuru Dịch ngã xuống sô pha, Biên Nam nhồm dẩy đề lên, thò tay vào trong áo của Khuru Dịch, “Mau cho tôi sờ tí.”

“Kiềm chế chút đi,” Khuru Dịch cười nói, “Lát nữa nhị bảo xuống bây giờ.”

“Thằng nhóc tự kỷ đó thay đồ không hơn mười phút thì không xuống đâu,” Biên Nam vùi đầu vào cổ Khuru Dịch cắn một cái, “Tối qua đến phiên tôi mà bỏ trống, tối nay phải bù lại.”

“Quá thời hạn không tính,” Khuru Dịch thò tay xuống vói vào trong quần Biên Nam sờ một cái.

“Má,” Biên Nam bật cười đề tay Khuru Dịch lại, “Đừng sờ loạn, lỡ làm quá thì biết làm thế nào.”

“Thì vào phòng thôi.” Khuru Dịch nói nhỏ bên tai cậu.

“Im miệng.” Biên Nam ngồi dậy kéo quần lên, đang định xuống khỏi sô pha thì Khuru Ngạn từ trên lầu chạy xuống.

Không đợi Biên Nam quay đầu lại, Khuru Ngạn đã xoay người chạy trở lên nhanh như chớp.

“Xuống đây!” Khuru Dịch ngồi xuống, gọi một tiếng.

“Nhanh vậy sao?” Khuru Ngạn thò ra nửa cái đầu từ chỗ ngoặt, “Thật ra em cũng không đói lắm...”

“Nói nhảm gì vậy,” Biên Nam xuống khỏi sô pha, lấy áo khoác của mình mặc vào, “Đi ăn lẩu nhúng thôi.”

“Tôi nóng trong người.” Khuru Dịch cũng đứng dậy.

“Cho cậu gọi món riêng,” Biên Nam lục ví, lấy thẻ VIP ra xem thử, “Tối quán nhà Vạn Phi mới mở đi, tháng này có thể được giảm 50% còn tặng rượu.”

“Anh càng lúc càng giống anh hai em, chuyện gì cũng phải tính toán cân nhắc trước,” Khuru Ngạn thở dài, “Tiền cơm học kỳ trước gửi cho mấy anh lấy ra ăn vài bữa chắc không thành vấn đề nhỉ.”

“Tích trữ hết rồi, lúc em kết hôn bọn anh khỏi ra tiền.” Khuru Dịch nghiêm túc nói.

Biên Nam cười ha ha: “Không phải anh ruột rồi.”

“Giữ lại cho hai anh kết hôn đi.” Khuru Ngạn kéo cửa nhảy ra ngoài.

Thú thật Biên Nam không biết cái quán mới mở kia ở chỗ nào, cậu chưa đến ăn bao giờ, thẻ là Vạn Phi đưa cho.

Đến nơi chạy lòng vòng cả buổi cũng tìm không thấy, Biên Nam bất đắc dĩ dừng xe ở ven đường, gọi điện thoại cho Vạn Phi: “Cái thẻ lần trước mày đưa tao ấy, quán đó ở đâu thế, chạy lòng vòng hai chục phút cũng chưa tìm được.”

“Má,” Vạn Phi kêu lớn, “Đến địa bàn của tao mà đi ăn lại không gọi tao? Anh Nam mày làm tao thất vọng quá!”

Biên Nam bật cười: “Quyết định nhất thời thôi, giờ này mày còn chưa ăn à.”

“Tao có thể ăn nữa,” Vạn Phi nói, “Nhị bảo về rồi hả?”

“Ừ,” Biên Nam suy nghĩ một lát, “Mày có bận gì không, không bận thì ra chơi, dắt con của mày theo luôn.”

“Không dắt,” Vạn Phi lập tức từ chối, “Lần trước bị hai đứa mày nựng khóc mà tao còn dắt nữa à?”

“Lần này tao nựng nhẹ chút,” Biên Nam cười nói, con trai Vạn Phi vừa tròn một tuổi, núc ních như cục bột cứng hết biết, “Nhanh lên, xe của tao đậu ngay đầu phố bên ngoài nhà mày, chỗ siêu thị ấy.”

Sau khi cúp điện thoại, Biên Nam quay đầu nhìn Khuất Ngạn: “Nhị bảo, em chưa gặp con trai của Vạn Phi phải không? Nó tên Vạn Bác Diễn, anh hai em đặt đó.”

“Âm nhạc bác diễn vô chung cực hề*...” Khuất Ngạn nằm ở ghế sau, “Anh có dắt theo không? Hay là để em đi siêu thị mua cái bao lì xì, dù gì cũng là lần đầu gặp mặt.”

*Một câu trong bài thơ cổ Viễn Du trong Sở Từ, Bác Diễn () có nghĩa là rộng lớn bao la.

“Không cần đâu, em với nó ngang vai ngang vế mà.” Biên Nam nói.

Khuất Dịch không nói gì, ngồi bên cạnh nhin không được bật cười.

“Chú Hồ tử,” Khuất Ngạn liếc Biên Nam, “Anh với anh hai em chênh lệch vai vế đến thế hả? Muốn con trai đến mức đó à.”

“Vậy nên em mau tìm bạn gái sinh cho anh một đứa đi,” Biên Nam cũng cười, móc ví ra ném cho Khuất Ngạn, “Khỏi cần bao lì xì, đưa trực tiếp luôn đi.”

Lúc Vạn Phi ôm con trai được bọc kín như cái bánh chưng lớn tới nơi, Biên Nam vội nhảy xuống xe, bước qua ôm bé con vào lòng: “Tiểu Diễn Diễn, mau gọi chú nào!”

“Đừng phí sức, vui thì còn chịu gọi tiếng mẹ, chưa chịu gọi bố nữa,” Vạn Phi huých Biên Nam một cái, “Mau lên xe, gió lớn quá.”

“Khuất Dịch cậu lái xe đi, tôi chơi chút.” Biên Nam đá đá cửa ghế phó lái.

“Đừng có chọc nó khóc nữa đấy,” Khuất Dịch xuống xe, đổi sang ngồi ghế lái, “Hứa Nhị đâu?”

“Bị cảm nên ở nhà nghỉ ngơi rồi,” Vạn Phi lên xe, thấy Khuất Ngạn thì lập tức vỗ vai nhóc, “Nhị bảo à em đúng là càng ngày càng giống anh hai em, anh nhìn em mà cảm giác cứ như thời gian chảy ngược vậy.”

“Ai cũng nói vậy hết,” Khuất Ngạn mỉm cười, vịn ghế phó lái chồm lên phía trước, “Để em ngắm cháu em chút, không biết khi nó lớn có cảm thấy thời gian chảy ngược không nhỉ.”

“Không đâu, nó giống Hứa Nhị mà,” Biên Nam giơ Vạn Bác Diễn lên, bé con cười tí tởn với Biên Nam. Biên Nam tặc lưỡi mấy tiếng, “Đáng yêu quá, may là giống Hứa Nhị.”

“Nghe mày nói kìa,” Vạn Phi cũng tặc lưỡi, “Đừng giơ nó lên, mày đừng làm tao sợ như vậy được không?”

Biên Nam đặt bé con lên đùi: “Vạn Phi, sau khi lên chức bố mày lằng nhằng lắm mày có phát hiện không?”

“Không phát hiện, tao chỉ biết bây giờ mày không nựng nhị bảo được nên nựng con tao,” Vạn Phi cười nói, “Mày về nhà nựng cháu gái của mày không được à.”

“Cháu cậu ấy lên tiểu học rồi,” Khuất Dịch vừa lái xe vừa cười nói, “Cậu ấy mà nựng thì Biên Hạo sẽ xem như lưu manh đập cho một trận.”

“Lên tiểu học rồi cơ à?” Vạn Phi vỗ đùi, “Tao có cảm giác trước đây mày với Biên Hạo cạch mặt nhau cứ như chuyện của hôm qua vậy, mới chớp mắt con gái đã lên tiểu học...”

“Chuẩn bị sinh thêm đứa nữa kìa,” Biên Nam đùa với Vạn Bác Diễn, “Bố tao muốn cháu trai, tao thì thua rồi, Khuất Dịch đâu có sinh ngựa vằn cho tao được, chỉ có thể trông cậy vào Biên Hạo.”

“Cháu ngoại cũng được mà, bảo Biên Hình Ngừ sinh một đứa, nó cũng kết hôn rồi đấy thôi.” Vạn Phi nói.

“Người ta chơi Dink, không chịu sinh, vả lại cũng không có dự định về nước, có sinh cũng không ở ngay trước mặt.” Biên Nam thở dài, đột nhiên cảm thấy những con người ấy những sự việc ấy... quả thật cứ như mới chớp mắt đã qua nhiều năm như thế.

*Dink: Double income, no kids = Thu nhập gấp đôi, không con cái, diễn tả hai người trong gia đình đi làm mà không có con cái.

Cả bọn vào quán gọi một phòng, vừa ăn vừa trò chuyện.

Khuất Ngạn không mấy hứng thú với việc người lớn hồi tưởng lại chuyện năm xưa, ăn no xong bèn bế Vạn Bác Diễn lên sofa chơi, chưa được bao lâu thì bé con đã ngủ mất.

“Anh Vạn Phi con của anh dễ nuôi quá,” Khuê Ngạn cười nói, “Mới vài phút là đỡ ngủ được rồi.”

“Ừ,” Vạn Phi cười thỏa mãn, “Dễ nuôi hơn em hồi bé, không một giây nào chịu yên, anh nhớ lại là thấy nhức cả đầu.”

“Đợi lớn hơn chút sẽ biết, hồi nhỏ Khuê Ngạn cũng dễ nuôi lắm, sau khi biết đi thì phiền chết,” Khuê Dịch nhìn đồng hồ, “Thôi về đi, lát nữa Hứa Nhị sốt ruột bây giờ.”

“Có nói với em ấy là Biên Nam muốn chơi,” Vạn Phi cười nói, “Em ấy bảo tôi tặng cho các cậu luôn đi.”

“Quyết định vậy đi,” Biên Nam đứng lên đi qua sô pha bế Vạn Bác Diễm, cẩn thận dè chừng hôn lên trán bé con, sợ đánh thức bé, “Của tao.”

Sau khi đưa cha con Vạn Phi về, Biên Nam lái xe về nhà, trên xe có bật nhạc, Khuê Ngạn ngồi đằng sau ngâm nga hát theo.

Biên Nam đưa tay tắt nhạc, Khuê Ngạn sững sốt: “Sao anh lại tắt nhạc?”

“Bật nhạc không nghe rõ tiếng em hát,” Biên Nam vừa cười vừa nói, “Đã lâu không nghe em hát.”

Khuê Ngạn cũng cười, đá lưng ghế lái một cái: “Bây giờ em không còn lạc điệu tệ như xưa đâu.”

“Hồi nghỉ hè về đây đi hát em còn là ca sĩ nguyên sang mà,” Khuê Dịch dựa vào cửa sổ xe cười cười, “Sao bây giờ tự tin thế.”

*Ca sĩ nguyên sang: ý nói người không có truyền thông tuyên truyền, không có ký giả đưa tin, chưa từng ký hợp đồng ghi âm chuyên nghiệp, chỉ dựa vào ca khúc do mình tự sáng tác sau đó đăng lên mạng. Ở đây ý nói Khuê Ngạn hát lạc điệu quá làm cho bài hát của người ta nghe giống như bài hát khác, Khuê Dịch mỉa mai Khuê Ngạn giống như ca sĩ nguyên sang tự viết nhạc.

“Anh không phải anh ruột của em,” Khuê Ngạn cười ha ha, ngả lưng nằm lên ghế sau, từ từ nhắm hai mắt lại bắt đầu ngâm nga hát, ngâm một lát chợt ngừng, “Nghe ra bài gì không?”

“Không.” Biên Nam và Khuê Dịch đồng loạt trả lời.

“Ừầy...” Khuê Ngạn thở một hơi dài thượt.

Về đến nhà, Khuê Ngạn lấy quà mua cho hai người ra đặt lên bàn trà: “Đồng hồ đôi.”

“Lần này phải đeo dưới chân rồi,” Khuê Dịch cười, đi vào phòng bếp, “Nấu chút trà trái cây cho em nhé, uống không?”

“Uống ạ.” Khuê Ngạn trả lời ngay.

“Em cũng giỏi quá ta,” Biên Nam xem thử, “Từ lần đầu tiên em làm thuê kiếm được tiền đến nay đã tặng bọn anh bao nhiêu cặp đồng hồ đôi rồi, anh với anh hai em gom đồng hồ em tặng chắc đủ mở tiệm bán đồng hồ luôn quá, không tặng cái khác được à, nếu không lần sau em tặng cho bọn anh một hộp...”

Khuê Ngạn bước đến trước mặt Biên Nam, nghiêm túc nhìn Biên Nam: “Em chỉ hy vọng hai anh có thể giống như đồng hồ, xoay từng vòng mãi không ngừng, cùng nhau đi một trăm tám mươi năm.”

Biên Nam nhìn Khuê Ngạn, cười một tiếng, sờ đầu nhóc: “Sao bỗng dưng nghiêm túc thế.”

Khuê Ngạn qua đây ôm Biên Nam, vùi mặt vào vai cậu, buồn bực nói: “Anh với anh hai em là những người quan trọng nhất đối với em, lúc bố em mất, em rất sợ, sợ người trong nhà mình sẽ ngày càng ít...”

“Ày, cục cưng em đừng nói vậy,” Biên Nam vội dùng sức vuốt lưng Khuê Ngạn, “Sao có thể như thế được, anh nói với em rồi mà nhị bảo, đời này anh với anh hai em chắc chắn sẽ dính lấy nhau đến chết, em thấy dáng vẻ của anh hai em khi ghen chưa, hôm qua bọn anh cãi nhau một trận cũng vì chuyện này đó, bọn anh không thể tách khỏi nhau được, nếu anh dám làm thế, bình dấm chua tổ chẳng như anh hai em dám chẻ đôi anh ra lắm, em tin không.”

“Anh ấy không nở đâu.” Khuê Ngạn nở nụ cười.

“Người nhà chúng ta chỉ ngày càng nhiều thôi, vợ em nè, con em nè, Tam bảo Tứ bảo Ngũ bảo nè...” Biên Nam vỗ vai Khuê Ngạn, nói nhỏ, “Đừng nghĩ lung tung, anh hai em mà biết em nghĩ như vậy sẽ lo lắng đấy.”

“Vâng ạ,” Khuê Ngạn dụi mũi, đi vào phòng bếp, “Anh hai, cho thêm nhiều đường nha.”

Uống trà trái cây xong, Khuê Ngạn ở phòng khách vừa xem TV vừa làm một bài báo cáo tư tưởng về học kỳ qua cho hai người, nhưng mới nói mấy câu đã nhận điện thoại chui vào phòng ngủ, cửa vừa đóng, hơn nửa tiếng cũng chưa thấy ra.

“Nữ,” Biên Nam rúc trong sofa, “Lúc bắt máy tôi nghe thấy.”

“Cậu để ý dữ quá,” Khuê Dịch ngáp một cái, đứng lên, “Chắc tối nay nó không ra đâu, ngủ thôi, tôi buồn ngủ rồi.”

“Cậu buồn ngủ con khi,” Biên Nam theo sau Khuê Dịch vào phòng ngủ, “Nếu tôi nói hôm nay cậu làm đi thì cậu có buồn ngủ không?”

“Vậy cậu nói thử xem.” Khuê Dịch vào toilet, ngâm bàn chải đánh răng nhìn Biên Nam.

“Ngủ đi, mặt cậu sắp cùng màu với tôi rồi.” Biên Nam nhìn mặt Khuê Dịch, quy mô trường dạy thêm càng lúc càng lớn, gần đây Khuê Dịch và La Dật Dương lại dự định đào tạo thêm ngoại ngữ, bận tối tăm mặt mũi.

“Vậy được,” Khuê Dịch vừa đánh răng vừa lúng búng nói, “Nếu cậu cho tôi làm, dù mặt tôi cùng màu với cậu cũng không thành vấn đề.”

“Bớt giùm đi chú ơi, kiểm chế lại chút nào, sau này còn mấy chục năm nữa đấy.” Biên Nam cũng cầm bàn chải bắt đầu đánh răng, cậu thì không buồn ngủ, mục tiêu tổng huấn luyện viên đã đạt thành, tạm thời chưa tìm được mục tiêu phấn đấu mới.

Biên Nam rửa mặt xong đi ra, Khuê Dịch đã nằm trên giường, đang cầm quyển sách tựa vào đầu giường đọc.

“Đừng đọc,” Biên Nam nhảy lên giường, giật sách ném xuống đất, tắt đèn, “Uầy, nằm vẫn là thoải mái nhất.”

“Biên Nam à,” Khuê Dịch xoay người ôm Biên Nam, môi cọ nhẹ trên đầu vai đối phương, “Tôi hỏi cậu.”

“Tôi và cô gái kia không có gì hết, cậu còn hỏi nữa là tôi đánh cậu thật đó,” Biên Nam đẩy Khuê Dịch ra, trở mình cưỡi lên người Khuê Dịch, “Cô gái đó là Thân Đào giới thiệu tới làm, người mà anh em của cậu giới thiệu, có phải tôi nên khách sáo với người ta một chút không, hay là cậu tìm Thân Đào đánh một trận đi.”

Khuê Dịch mỉm cười, đưa tay sờ bụng Biên Nam: “Ày, nhiều năm vậy rồi mà tướng tá vẫn còn ngon nghề quá.”

“Đừng có nịnh bợ.” Biên Nam kéo quần Khuê Dịch xuống, dáng người của Khuê Dịch cũng không tệ, không biến thành trắng béo, bụng dưới bằng phẳng, bắp thịt căng đầy... Nói đến phải cảm ơn Vạn Phi, hễ rảnh lại gọi điện thoại giục bọn họ đến phòng tập thể hình chơi.

“Tôi đâu có muốn hỏi chuyện cô gái kia, tôi đã xin lỗi cậu rồi mà.” Khuê Dịch cười nói.

“Vậy cậu muốn hỏi gì?” Biên Nam tắc lưỡi, cúi người nằm sấp trên người Khuê Dịch, nhắm mắt ngủ thử, mùi hương quen thuộc trên người Khuê Dịch không hề thay đổi qua biết bao nhiêu năm, vĩnh viễn đều có thể khiến cậu cảm thấy yên tâm.

“Có phải cậu muốn có con lắm không?” Khuê Dịch vuốt nhẹ lên đùi Biên Nam.

“Đúng rồi... Rất muốn, tôi vẫn luôn thích con nít mà,” Biên Nam nói khê, “Cậu sinh cho tôi một đứa hử?”

“Nếu không đi nhận nuôi một đứa đi.” Khuê Dịch nói.

“Cái gì?” Biên Nam sững sốt, “Sao đột nhiên lại nói chuyện này?”

“Thấy cậu sắp bắt cóc Vạn Bác Diễn về nhà luôn rồi,” Khuru Dịch cười cười, “Tôi rất sợ ngày nào đó cậu nhịn không được tìm người sinh một đứa.”

“Uống thuốc giùm cái đi,” Biên Nam bật cười, “Khuru Dịch à, rốt cuộc cái tật hể không có gì làm lại suy nghĩ lung tung của cậu có sửa được không.”

“Nhận nuôi một đứa không tốt sao?” Khuru Dịch hỏi.

“Không tốt,” Biên Nam hôn vành tai của Khuru Dịch, “Chúng ta làm gì có thời gian chăm con, với lại... Nhị bảo sẽ nghĩ lung tung.”

“Hả?” Khuru Dịch nghiêng đầu nhìn Biên Nam.

“Từ nhỏ nó đã là cục cưng của chúng ta, được cưng chiều nâng niu như trứng, sau khi bố cậu mất nó cứ bắt an mãi,” Biên Nam chống tay sờ má Khuru Dịch, “Nếu chúng ta nhận nuôi một đứa, chắc nó làm thêm một kỳ phản nghịch nữa cho xem.”

Khuru Dịch cười, tắc lưỡi một tiếng: “Làm thêm lần nữa chịu sao thấu.”

“Thì đây,” Vừa nghĩ tới mấy năm cấp hai cấp ba của Khuru Ngạn, Biên Nam không khỏi nhíu mày, “Khó khăn lắm mới chịu ngừng, yên ổn học lên đại học, thành tích cũng tốt, vừa đẹp trai vừa thông minh, đừng có chọc nó nữa.”

“Vậy cậu thì sao đây?” Khuru Dịch vỗ hông Biên Nam mấy cái.

“Tôi chỉ thích con nít thôi, không nhất thiết phải có một đứa của riêng mình, sau này nhị bảo sinh một đứa cho tôi chơi là được,” Biên Nam thở dài, “Thôi sinh hai đi, một đứa chắc tôi không giành với em dâu được.”

Khuru Dịch nhắm mắt lại cười cả buổi: “Sao cậu đáng yêu thế hả.”

“Mai mốt mấy từ đáng yêu này nói riêng với nhau thôi, đừng để người khác nghe thấy, cũng ba chục tuổi rồi chứ ít gì, ảnh hưởng hình tượng của tôi.” Biên Nam tắc lưỡi.

“Năm nay bận xong, sang năm hẳn có thể thả lỏng,” Khuru Dịch lấy di động lật xem lịch, “Chờ thời tiết ấm lên chúng ta ra ngoài du lịch đi, cậu xin nghỉ chừng một tuần là được.”

“Đi đâu?” Biên Nam đưa tay mở đèn đầu giường, nhìn khung kính trên tường, “Dựa theo chỉ thị của tôi mười năm trước, du lịch phải qua 40 tuổi...”

Trong khung kính trên tường là bức thư tình kiểu học sinh tiểu học đáng xấu hổ mà năm đó cậu viết, ấy vậy mà cái tên Khuru Dịch thần kinh này lại treo nó trong nhà suốt mười năm, dọn nhà cũng ráng lấy theo treo tiếp.

Mỗi ngày trước khi lên giường đều nhìn thấy kiệt tác tuổi dậy thì của mình, Biên Nam thật sự không biết phải nói sao, trái lại Khuru Dịch rất hài lòng, rảnh rỗi lại đi qua ngắm nghía.

Kiệt tác của Khuru Dịch ở bên dưới, tạo nên sự đối lập rõ ràng với kiệt tác của Biên Nam.

Dưới khung kính là một chiếc tủ nhỏ, bên trên là mười hai tượng đất xếp thành một hàng, bốn Biên Nam, bốn Khuru Dịch, còn có bốn Khuru Ngạn, mỗi năm một cái.

Sang năm định làm cả nhà ba người.

“Chưa nghĩ ra,” Khuru Dịch ôm hông Biên Nam, áp sát lưng cậu, “Cậu có chỗ nào muốn đi không?”

“Tôi... sao cũng được, tôi thật sự không có chỗ nào đặc biệt muốn đi, đi đâu cũng thế, chỉ cần đi với cậu là được,” Biên Nam sờ tay Khuru Dịch, “Nếu không chúng ta khiêng lều vải đến bờ sông ở vài ngày đi, chỉ hai chúng ta thôi, bỏ củ nấu cơm, buổi tối đếm sao, trải nghiệm cuộc sống của người nguyên thủy.”

“Được,” Khuru Dịch vỗ tay ra tiếng, “Tuy rằng rất ngốc, nhưng mà tôi thích.”

“Cậu thích cái gì?” Biên Nam quay đầu nhìn Khuru Dịch.

“Thích cậu, thích được ở bên cậu,” Khuru Dịch cười nói, “Vừa nghĩ đến hai đứa mình vẫn còn ở bên nhau, tôi đã thấy làm cái gì cũng thích.”

“Cậu nói xem sau này hai ông già chúng ta ngồi cạnh nhau có còn nói như vậy không?” Biên Nam suy tư.

“Còn chứ, cái này có gì đâu, dù sao răng cũng rụng sạch không sợ chua...” Khuê Dịch nói.

“Cõ cậu chắc rằng giả cũng rụng mất hai bộ.” Biên Nam tặc lưỡi.

Hai người ngã xuống giường, cười thật lâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-di-thanh-doi>